

РОБЪРТ ДЖОРДАН

КРЪСТОПЪТИЩА ПО ЗДРАЧ

Част 10 от „Колелото на времето“

Превод от английски: Валерий Русинов, 2003

chitanka.info

*„И това ще споходи племето човешко в
дните, когато тръгне Тъмният лов: дясната
ръка ще се заблуди, а лявата ще затрепери. И ще
възлязат люде на кръстопътища по здрач. И
всичко що е, било е и ще бъде, ще се крепи върха
на меча, когато се сберат ветрищата на
Сянката.“*

Из „Пророчествата
за Дракона“

в превод, приписван
на Джайн Чарин,
наречен още Джайн
Бродяжника,
малко преди да
изчезне

ПРОЛОГ

ПРОБЛЯСЪЦИТЕ НА ШАРКАТА

Родел Итуралд мразеше изчакването, макар много добре да знаеше, че това е основата на войнишкия занаят. Да изчакаш следващата битка, да изчакаш противника да се задвижи, да допусне грешка. Наблюдаваше зимния лес неподвижен, като дърветата. Слънцето се бе издигнало наполовина до най-високата си точка, но не топлеше. Дъхът му се сбираше на бяла пара пред лицето и заскрежаваше грижливо подстриганите мустаци и обшивката на качулката от черна лисича кожа. Радваше се, че поне е окачил шлема на седлото. Металният нагръдник задържаше студа и го излъчваше през палтото и всичките пластове вълна, коприна и лен отдолу. Дори седлото на Стрела беше студено на допир, сякаш белият кон бе от замръзнало мляко. Шлемът само щеше да размъти мозъка му.

В Арад Доман зимата беше настъпила късно, много късно, но отмъстително. От летния пек, задържал се неестествено дълго през есента, до разгара на зимата — за по-малко от месец. Листата, оцелели от лятната суша, бяха замръзнали преди да успеят да сменят цвета си и сега лъщяха на утринното слънце като странни, покрити с лед смарагди. Конете на двайсетимата ратници около него тъпчеха с копита в дълбокия до коляно сняг. Ездата дотук бе дълга, а ги чакаше още път, според това дали този ден щеше да свърши добре, или зле. На север се трупаха тъмни облаци. И без своя времегадател можеше да се досети, че още преди да се мръкне температурата ще падне рязко. Дотогава трябваше да намерят подслон.

— Не е такъв студ като по-миналата зима, а, милорд? — кротко подхвърли Джаалам. Високият млад офицер умееше да чете мислите на Итуралд, а гласът му беше леко креслив, тъй че да го чуят останалите. — Все пак смятам, че някои си мечтаят сега за греяно винце. Не и нашите мъжаги, разбира се. Страшни въздържатели са. Бас слагам, че всички пият само чай. Студен чай. Ако имаха малко брезови клонки, всички щяха да се съблекат и да си направят снежна баня.

— Засега ще трябва да останат облечени — отвърна сухо Итуралд, — но ако извадят късмет, довечера може да пийнат малко чай. — Това предизвика тих кикот. Много тих. Беше подбрал хората си грижливо и всички знаеха какво значи да вдигнеш шум в неподходящ момент.

Той самият щеше да мине с една димяща чаша вино с люти подправки — без чай. Търговците отдавна не носеха чай в Арад Доман. От много време нито един търговец не дръзваше да пристъпи по-далече от границата със Салдеа. Когато последните вести от външния свят стигаха до него, бяха станали баяти като едномесечен хляб. Стига да не бяха празна мълга. Ако Бялата кула наистина се беше разцепила, или мъжете, можещи да преливат, бяха привикани в Кемлин... какво пък, светът щеше да се оправи и без Родел Итуралд, докато Арад Доман не стане отново цяла. Целостта на Арад Доман засега беше повече от достатъчен проблем за всеки здравомислещ човек.

Той премисли отново заповедите, които бе разпратил с най-бързите си ездачи до всеки благородник, останал верен на краля. Колкото и да ги разделяха стари кръвни вражди, това поне ги обединяваше. Щяха да сберат войските си и да тръгнат, щом стигнеха до тях заповедите на Вълка; поне докато той разчиташе на кралското благоволение. Щяха дори да се изпокрият в планините и да чакат заповедта му. О, щяха да нервничат, а някои щяха да го проклинат, но щяха да се подчинят. Знаеха те, че Вълка печели битки. Нещо повече — знаеха, че печели войни. Вълчето, така го наричаха, когато мислеха, че не може да ги чуе, а на него му беше все едно дали обръщат внимание на ръста му — е, почти все едно — стига да тръгват, когато той каже.

Скоро щяха да препуснат здраво, за да поставят капана, който нямаше да щракне няколко месеца. Дълъг бе рискът, който поемаше. Сложните планове могат да се разпаднат по много начини, а този план съдържахше пластове в други пластове. А ако не успееше да осигури стръвта, всичко можеше да се съсипе. Или ако някой пренебрегнеше заповедта му да избягва кралските вестonosци. Всички обаче знаеха какви са основанията му и ги споделяха дори и най-твърдоглавите, въпреки че малцина изпитваха охота да говорят за това на глас. Той самият се беше движил като дух, понесен от буря, откакто получи

последната заповед на Алсалам. Беше в ръкава му — сгънатият лист беше затъкнат над бялата дантела, падаща върху черната стоманена ръкавица. Оставаше им един последен шанс, много малък шанс да спасят Арад Доман. Може би дори да спасят Алсалам от самия него, преди Съветът на търговците да реши да поставят друг на трона. Над двайсет години се бе доказал като добър владетел. Светлината дано даде да бъде отново.

Откъм юг нещо силно изпука и ръката на Итуралд посегна към дръжката на дългия меч. Другите мъже разхлабиха оръжията в ножниците, чу се тихо изскърцване на кожа в метал и отново се възцари тишина. Гората се беше смълчала като замръзнала гробница. Само клон, скършил се под тежестта на снега. След малко той се отпусна... доколкото можеше да се отпусне след приказките, дошли на север, че в небето на Фалме се появил Преродения Дракон. Човекът може би наистина беше Преродения Дракон, може би наистина се бе появил в небето, но каквато и да беше истината, тези приказки подпалиха пожара в Арад Доман.

Итуралд беше убеден, че може да потуши пожара, стига ръцете му да бяха свободни. И това не беше празна хвалба. Знаеше си възможностите и в битка, и в кампания, и във война. Но откакто Съветът бе решил, че за краля ще е по-безопасно, ако тайно го измъкнат от Бандар Еваан, Алсалам сякаш си беше втълпил, че е прероденият Артур Ястребовото крило. Оттогава подписът и печатът му бяха белязали купища и купища бойни заповеди, които се изливаха на порой оттам, където го бяха скрили. Всяка жена на Съвета, пред която се изправеше, извърташе очи и се измъкваше, щом се споменеше за краля. Още малко и щеше да повярва, че и те не знаят къде се намира Алсалам. Глупава мисъл, разбира се. Съветът зорко държеше краля под око. Итуралд винаги беше смятал, че търговските Къщи прекаляват с намесата си, но сега предпочиташе да се намесят. Защо си мълчаха беше загадка, след като нито един крал, навредил на търговията, не оставаше дълго на трона.

Беше верен на клетвите си, а освен това Алсалам му беше приятел, но ако заповедите, които изпращаше кралят, се пишеха само за да предизвикат хаос, едва ли щяха да се измислят по-добре. Нито можеше да се пренебрегнат. Алсалам беше кралят. Но той бе заповядал на Итуралд да тръгне колкото може по-бързо на север срещу някакво

голямо струпване на Вречени в Дракона, за които кралят уж разбрал от тайни шпиони, а сетне, десет дни по-късно, след като жив Вречен в Дракона не се появи, отново дойде заповед да тръгне на юг, пак колкото може по-бързо, срещу някакво друго струпване, което пак така и не се появи. Бяха му заповядвали да съсредоточи силите си за отбраната на Бандар Еваан, след като една трипосочна атака щеше да сложи край на всичко, и да ги раздробява, когато един челен удар щеше да свърши същата работа, да преравя терен, за който знаеше, че Вречените в Дракона са напуснали, и да отдръпва войската си от места, където знаеше, че имат станове. Още по-лошо, заповедите на Алсалам често стигаха направо до могъщите благородници, които трябваше уж да се подчиняват на Итуралд, като отправяха Мачир в тая посока, Теакал — в оная, а Рахман — в трета. Четири пъти се бяха разгорели люти битки между части на войската, набутали се едни в други нощем, докато се придвижват по изричната заповед на краля и не очакват пред себе си нищо друго освен врагове. А през цялото време Вречените в Дракона трупаха сили и самочувствие. Итуралд си имаше своите победи — при Соланджи и Масийн, при езерото Сомал и Канделмар — Владетелите на Катар си бяха получили урока друг път да не продават стоката от своите рудници и ковачници на враговете на Арад Доман, — но заповедите на Алсалам все обезсмисляха победите му.

Последната му заповед обаче беше друга работа. Преди всичко един Сив беше убил лейди Тува, за да не стигне тя до него. Защо Сянката ще се бои точно от тази заповед повече, отколкото от всяка друга, си оставаше загадка, но така или иначе беше сериозно основание да се задейства бързо. Преди Алсалам да го е стигнал с друга депеша. Тази заповед отваряше много възможности и той ги бе обмислил от първата до последната. Но всички добри започваха точно тук, днес. Когато са ти останали само малки шансове за успех, трябва да се вкопчиш в тях.

В далечината отекна кръсък на снежна сойка, повтори и потрети. Итуралд сви ръце пред устата си и повтори трите пронизителни кръсъка. След няколко мига от дърветата се появи рунтав светлокафяв кон; ездачът бе загърнат в бяло наметало с черни ивици. Ако стояха неподвижно, мъжът и конят трудно щяха да се забележат между

дърветата. Конникът спря до Итуралд. Набит мъж, въоръжен само с меч с късо острие; лъкът и колчанът му бяха окачени на седлото.

— Май всички са дошли, милорд — рече той с неизменно дрезгавия си глас и смъкна гуглата от главата си. Някой се бе опитал да обеси Донджел на младини, но причината за това беше забравена с годините. Това, което бе останало от косата му, беше стоманеносиво. Тъмната кожена крпка, покриваща кухнята на дясното му око, беше останка от друга младежка лудория. Но едноок или не, той беше най-добрият съгледвач, който Итуралд бе виждал. — Повечето, във всеки случай — продължи той. — Поставят около заслона два кръга часови. Човек може да ги види от цяла миля, но никой не може да ги приближи, без в заслона да са чули навреме, за да се измъкнат. Ако се съди по дирите, не са взели повече хора, отколкото им казахте, един-двама повече най-много. Разбира се — сухо добави той, — в бройката ги надвишавате доста.

Итуралд кимна. Беше предложил Бялата лента и хората, с които му предстоеше да се срещне, се бяха съгласили. Три дни, в които хората се вричаха под Светлината, в душите и в надеждата си за спасение, да не изваждат оръжие един срещу друг и да не проливат кръв. В тази война обаче Бялата лента не беше изпробвана, пък и напоследък някои хора имаха странни представи в кое точно се крие спасението. Ония, които се наричаха „Вречени в Дракона“ например. Винаги го бяха наричали „комарджия“, въпреки че не беше. Номерът му бе в това да знае какви рискове може да поеме. А понякога — да знае кои трябва да поеме.

Той извади от ботуша си малък пакет, ушит в промазана коприна, и го подаде на Донджел.

— Ако до два дни не стигна до брод Къроун, занеси това на жена ми.

Съгледвачът пхна пакета под наметалото си, опря два пръста до челото си и обърна коня на запад. Итуралд му беше давал такива пакети и преди, обикновено в навечерието на някоя битка. Светлината да дадеше дано на Тамсин да не ѝ се наложи да отвори пакета точно този път. Щеше да тръгне веднага — беше му го казала. Смешна работа, първият случай, в който живият да подгони мъртвия.

— Джаалам — рече Итуралд, — я да видим какво ни чака в ловния заслон на лейди Осана. — Пришпори Стрела и останалите

поеха след него.

Докато язدهа, слънцето стигна връхната си точка и започна да преваля. Тъмните облаци на север се снишиха и студът захапа по-силно. Звук не се чуваше, освен прашенето от копитата, кършещи снежната кора. Лесът изглеждаше пуст, сякаш освен тях нямаше никого. Итуралд не виждаше нито един от часовоите, за които му бе споменал Донджел. Мнението на този човек какво може да се види от една миля доста се различаваше от това на повечето хора. Щяха да го чакат, разбира се. И да наблюдават да не би след него да иде войска, с Бялата лента или без нея. Доста от тях сигурно си имаха съвсем основателни причини да набучат Родел Итуралд със стрелите си. Един лорд можеше да се врене в Бялата лента за хората си, но дали всички те щяха да се чувстват обвързани? Понякога съществуваша рискове, които човек просто трябваше да поеме.

Някъде по пладне така нареченият „ловен заслон“ на Осана изведнъж изникна от дърветата — грамада от бели кули и тънки изострени куполи, които щяха да изглеждат съвсем на място сред дворците в самия Бандар Еваан. Ловуванията й винаги бяха предназначени за властни хора, трофеите й бяха многобройни и забележителни, въпреки сравнителната й младост, а „лововете“, които се бяха вихрили тук, щяха да накарат мнозина да повдигнат вежда дори в столицата. Сега имението изглеждаше запуснато. Строшени прозорци зееха като уста с разядени зъби. Нито светлина, нито движение се мяркаше зад тях. Снегът, покриващ разчистения терен около имението обаче, беше добре отъпкан от коне. Пищно резбованите, обковани с месинг порти към главния двор бяха отворени и Итуралд влезе през тях, без да забавя, следван от хората си. Конските копита зачаткаха по каменната настилка, снегът по която бе станал на киша.

Не излязоха слуги да го поздравят. Не че беше очаквал. Осана бе изчезнала в самото начало на бедите, разтърсили Арад Доман, както куче разтърсва плъх, и слугите й набързо се бяха изнесли по други нейни имения, за да заемат каквито места намерят. В тия времена хората, останали без господари, гладуваха или ставаха разбойници. Или Вречени в Дракона. Щом слезе пред широкото мраморно стълбище в края на двора, той връчи юздите на Стрела на един от ратниците си, а Джаалам се разпореда бойците да се прислонят кой

където намери място за себе си и животните. Те изгледаха под око мраморните тераси и широките прозорци, обкръжаващи двора, и се задвижиха все едно, че всеки момент очакваха стрела на арбалет да се забие между плешките им. Едно от крилата на вратата на конюшната зееше леко откrehнато, но въпреки студа те се разделиха по ъглите на двора, свити с конете, за да могат да наблюдават във всички посоки. Случеше ли се най-лошото, неколцина от тях сигурно щяха да успеят да се измъкнат.

Итуралд свали металните ръкавици, затъкна ги в колана си и докато се изкачваше по стъпалата с Джаалам, заоправя дантелените маншети. Отъпканият сняг вече отново замръзваше и пращеше под ботушите му. Итуралд се стараеше да гледа само право напред. Трябваше да изглежда съвсем уверен, все едно че не съществува никаква възможност събитието да протече другояче, освен по начина, който очакваше. Увереността бе един от ключовете към победа. Другата страна да вярва, че си уверен, понякога бе почти толкова добро, колкото наистина да си уверен. На последното стъпало Джаалам дръпна едното крило на високата резбована врата за позлатената халка и го отвори. Итуралд пипна с пръст черната кадифена звездичка, която си бе залепил за украса — страните му бяха твърде премръзнали, за да я усети — преди да пристъпи вътре. Точно толкова самоуверен, колкото щеше да бъде на дворцово празненство.

В сводестото преддверие беше леденостудено като навън. Дъхът им оставаше във въздуха на мъгливи валма. Неосветено, помещението изглеждаше потънало в сумрак. Подът представляваше многоцветна мозайка с фигури на ловци и дивеч, плочките бяха изкъртени на места, сякаш по тях бяха влачили или изтървавали огромни тежести. Освен единствения прекагурен плинт, крепял някога голяма ваза или малка статуя, преддверието беше голо и пусто. Онова, което слугите не бяха отнесли при бягството си, отдавна беше оплячкосано от разбойници. Чакаше ги сам мъж, с побеляла коса и по-измършавял, отколкото Итуралд го помнеше от последното им виждане. Бронята му беше очукана и обичата му беше проста златна халка, но дантелата му беше безукорна, а искрящата червена четвърт луна до лявото му око щеше да се приеме добре в дворцовите среди — в по-добри времена, разбира се.

— В името на Светлината, бъдете добре дошли под Бялата лента, лорд Итуралд — поздрави мъжът официално, с лек поклон.

— В името на Светлината, идвам под Бялата лента, лорд Шимрон — отвърна Итуралд, на свой ред проявявайки дворцовата си изисканост. Шимрон навремето беше един от най-доверените съветници на Алсалам. Поне докато не се присъедини към Вречените в Дракона. Сега заемаше висок ранг в съветите им. — Ратникът с мен е Джаалам Нишур, обвързан с честта си към Дома Итуралд, както и всички, които идват с мен.

Преди Родел не бе съществувал никакъв Дом Итуралд, но Шимрон се отзова на поклона на Джалаал с ръка на сърцето.

— Чест за чест. Ще ме придружите ли, лорд Итуралд?

Огромните врати към балната зала бяха изтръгнати от пантите, въпреки че Итуралд трудно можеше да си представи как разбойниците са плякосали и тях. Беше останала висока заострена арка, достатъчно широка, за да минат десет души в редица. Вътре в овалната зала без прозорци със сенките се бореха петдесетина фенера с всевъзможни размери и форма — светлината им едва стигаше до куполестия таван. Разделени от широкото пространство, покрай двете изрисувани стени стояха две групи мъже, и макар Бялата лента да ги беше склонила да оставят шлемовете си, всички те, малко над двеста души, бяха в доспехи и явно никой не беше зарязал меча си. От едната страна стояха доманските благородници, могъщи колкото Шимрон — Раджаби, Вакеда, Анкаер — всеки обкръжен от по-дребни лордове, васално простолюдие или по-малки групички от по двама-трима, в много от които нямаше нито един благородник. Вречените в Дракона си имаха съвети, но не и командири. Все пак всеки от тези мъже беше по своему водач, някои брояха следовниците си със стотици, други — с хиляди. Явно никой от тях не се чувстваше особено щастлив от това, че е тук, а един-двама мятаха гневни погледи към петдесетимата-шейсетима тарабонци, струпали се в плътна маса от другата страна: те гледаха също толкова навъсено. Можеше и да са Вречени в Дракона, но доманците и тарабонците много-много не се обичаха. Итуралд обаче едва не се усмихна, като видя чужденците. Не беше посмял да се надява, че ще дойдат толкова много.

— Лорд Родел Итуралд идва под Бялата лента. — Гласът на Шимрон прокънтя през сенките, мятани от фенерите. — Нека всеки,

който би помислил за насилие, да потърси в сърцето си и да прецени душата си. — С това формалностите приключиха.

— Защо лорд Итуралд предлага Бялата лента? — запита Вакеда, стиснал с едната си ръка дръжката на дългия си меч, другата бе свита в юмрук на хълбока. Не беше висок мъж, въпреки че надвишаваше малко Итуралд на ръст, но беше толкова надут, все едно самият той държи трона. Преди време жените го бяха смятали за хубавец. Сега един вързан косо черен шал скриваше дупката на липсващото му дясно око, а петънцето му за красота беше черна глава на стрела, сочеща към широкия белег, минаващ от бузата му нагоре през челото. — Да не би да е решил да се присъедини към нас? Или да ни покани да се предадем? Всички знаят, че Вълка е колкото смел, толкова и коварен. Той толкова ли е смел? — Мъжете от неговата страна на залата забръмчаха — отчасти смях, отчасти гняв.

Итуралд стисна ръце зад гърба си, за да не почне да опипва рубина на лявото си ухо. Всички знаеха, че това е знак, че е ядосан, и той понякога го правеше нарочно, но сега трябваше да покаже спокойствие. Въпреки предизвикателството. Спокойно. В дуели човек се забърква от гняв, но той бе дошъл тук, за да спечели дуел, а това изискваше спокойствие. Думите можеха да се окажат по-смъртоносно оръжие от мечовете.

— Всеки тук знае, че си имаме друг враг, на юг — заяви той уверено. — Сеанчанците са погълнали Тарабон. — Погледът му обходи тарабонците и срещна хладните им погледи. Така и не беше се научил да разгадава тарабонски лица. С тия техни нелепи мустаци — като космати бивни; по-зле, отколкото и на един салдеец! — и тези тъпи була все едно, че носеха маски, а слабата светлина с нищо не помагаше. Но ги беше виждал в битката и имаше нужда от тях. — Изсипали са се на Равнината на Алмот и се придвижват още по на север. Намерението им е ясно. Искат да завземат и Арад Доман. Боя се, че намерението им е да завладеят целия свят.

— Лорд Итуралд държи ли да разбере кого ще подкрепим, ако тези сеанчанци нахлуят у нас? — запита с гняв Вакеда.

— Искрено съм убеден, че вие ще се сражавате за Арад Доман, лорд Вакеда — отвърна спокойно Итуралд. Вакеда почервения от пряката обида, запокитена в лицето му, а ръцете на хората му посегнаха към дръжките на мечовете.

— Бежанци донесоха вестта, че в равнината са се появили и айилци — побърза да вметне Шимрон, сякаш уплашен, че Вакеда може да наруши Бялата лента. Никой от верните на Вакеда нямаше да извади стомана, ако не го направеше първо той, или ако не им заповядаше. — Те се бият за Преродения Дракон, така гласят донесенията. Трябва той да ги е изпратил, може би като помощ за нас. А досега никой не е надвивал айилска армия, дори Артур Ястребовото крило. Помните ли Кървавия сняг, лорд Итуралд, когато бяхте по-млад? Вярвам ще се съгласите с мен, че тогава ние не ги надвихме, каквото и да твърдят историците, а не мога да повярвам, че сеанчанците ще разполагат с чет като нашата тогава. Аз лично чух, че сеанчанците се придвижват на юг, далече от границата. Подозирам, че следващото, което ще чуем за тях, ще е, че се оттеглят от Равнината, а не че настъпват към нас. — Не беше лош полеви командир, но винаги се бе държал като педант.

Итуралд се усмихна. Вестите пристигаха по-бързо от юг, отколкото от север, но се беше опасявал, че ще се наложи да постави въпроса за айилците, а те можеха да помислят, че се опитва да ги подведе. Самият той трудно можеше да го повярва — айилци на Равнината на Алмот. Премълча, че ако айилците са пратени в помощ на Вречените в Дракона, то по-вероятно бе да се появят в самия Арад Доман.

— И аз поразпитах бежанци, но те говорят за айилски набези, не за войски. Каквото и да търсят айилци в Равнината, да, те може да са забавили сеанчанците, но не са ги обърнали. Летящите им зверове са започнали да разузнават над нашата страна на границата. Това не мирише на отстъпление.

Извади с изразителен жест сгънатия лист от ръкава си и го вдигна така, че всички да могат да видят Меча и Ръката, впечатани върху зелено-синкавия восък. Напоследък редовно използваше нагорещен нож, за да отдели кралския печат. Запазваше го цял, за да може да го покаже непокътнат на невярващите — имаше доста такива, след като се разчу за някои от заповедите на Алсалам.

— Крал Алсалам ми повели да събера колкото може повече мъже, откъдето успея да ги намеря, и да ударя с пълна сила по Сеанчан. — Вдиша дълбоко. С това поемаше още един риск и Алсалам можеше да поиска главата му на дръвника, ако зарове не паднеха както трябва. — Предлагам примирие. Заклевам се в кралското име да

не предприемам действия срещу вас по никой начин, докато Сеанчан остава заплаха за Арад Доман, стига и вие да се закълнете в същото и да се биете редом с мен срещу тях, докато не бъдат надвити и изтласкани.

Отвърна му стъписано мълчание. Раджаби с бичия врат изглеждаше като ударен с брадва. Вакеда хапеше устна като слисано момиче.

После Шимрон промърмори:

— А могат ли да бъдат изтласкани, лорд Итуралд? Бях срещу техните... окованите им Айез Седай на Равнината на Алмот, както и вие. — Мъжете нервно се размърдаха, ботуши изскърцаха по пода, лицата помръкнаха от безсилен гняв. Никой мъж не обичаше да мисли, че е безпомощен пред врага, но мнозина от тях бяха там в първите дни, с Итуралд и Шимрон, тъй че всички бяха наясно що за враг е това.

— Могат, да бъдат надвити, лорд Шимрон — отвърна Итуралд, — въпреки техните... малки изненади. — Странен начин да наречеш изригващата под краката ти земя и съгледвачите, яхнали онези странни същества, приличащи по-скоро на Твари на Сянката, но той трябваше не само да изглежда, а и да говори убедено. Пък и когато човек знае какво може да прави врагът, се приспособява. Това бе една от същините на бойното изкуство, много преди появата на Сеанчан. Тъмнината смеляваше предимствата им, както и бурите, а един времегадател винаги може да ти каже кога иде буря. — Разумният човек престава да дъвче, щом стигне до кокала — продължи той, — но досега сеанчанците получаваха месцето си тънко нарязано, преди да посегнат за него. Смятам да им подхвърля за дъвчене един дебел бут. Нещо повече, намислил съм да ги принудя да хапват толкова бързо, че да си строят зъбите в кокала преди да отхапят от месото. Това е. Аз се заклев. А вие?

Не му беше лесно да не затаи дъх. Всички присъстващи мълчаха. Просто ги усещаше как и какво мислят. Вълка имаше план. Сеанчанците имаха оковани Айез Седай и летящи зверове, и Светлината само знаеше още какво. Но Вълка имаше план. Сеанчанците. Вълка.

— Ако изобщо някой смъртен е способен да ги надвие — отрони най-сетне Шимрон, — то това сте вие, лорд Итуралд. Тъй че аз ще се закълна.

— И аз се заклевам! — ревна Раджаби. — Ще ги подгоним в океана, откъдето дойдоха! — Не само вратът, и нравът му беше бичи.

За изумление на Итуралд Вакеда изригна съгласието си с не помалък ентусиазъм, а след него гръмна буря от гласове: всички викаха, че ще се отзоват на кралската клетва, че ще смажат сеанчанците, някои — дори че са готови да последват Вълка чак до Ямата на ориста. Дотук добре, но това все още не беше всичко, за което бе дошъл Итуралд.

— Ако каните нас да се бием за Арад Доман — изрева един глас над останалите, — тогава попитайте нас! — Мъжете, които досега изричаха гръмко клетвите си, замърмориха сърдито, чуха се и едва сдържани ругатни.

Скрил задоволството си зад маска на невъзмутимост, Итуралд се обърна към говорещия от другата страна на залата. Тарабонецът беше жилав мъж, с остър нос, който надигаше булото му като шатра. Погледът му обаче беше твърд и проницателен. Някои от останалите тарабонци се навъсиха, сякаш недоволни от това, че е проговорил, и по това можеше да се съди, че и те като доманците си нямат водач; но все пак мъжът беше проговорил. Итуралд бе очаквал клетвите, които току-що получи, но не те бяха нужни за плана му. Важни бяха тарабонците. С тях поне вероятността планът да подейства се усиляваше стократно. Обърна се учтиво към мъжа и се поклони.

— Предлагам ви възможността да се сражавате за Тарабон, милорд. Айилците предизвикват сериозни безредици из Равнината — така разправят бежанците. Кажете ми, може ли една малка чета от хората ви — стотина, може би двеста души — да прекоси Равнината при този хаос и да навлезе в Тарабон, ако броните на бойците са нашарени на ивици като на тези, които служат на сеанчанците?

Изглеждаше невъзможно лицето на тарабонца да се стегне повече, но то се стегна и този път бе ред на хората от неговата страна на залата да замърморят ядосано и да засипят ругатни. До тях на север бяха стигнали достатъчно вести, за да знаят, че кралят и панархесата са отстъпили тронове си на сеанчанците и са се заклели във васална вярност на някаква императрица отвъд Аритския океан. Едва ли им харесваше да им се напомня колко много от съотечествениците им служат сега на тази императрица. Повечето „сеанчанци“ на Равнината на Алмот всъщност бяха тарабонци.

— Че каква полза ще има от една малка чета? — презрително изръмжа жилавият мъж.

— Не голяма — отвърна Итуралд. — Но ако такива чети са петдесет? Или сто? — По всичко личеше, че тези тарабонци можеха да разполагат с толкова хора. — Ако всички те ударят в един и същи ден, из цял Тарабон? Аз лично бих тръгнал с тях, с толкова мъже, колкото успея да снаряжа в тарабонски доспехи. Просто за да сте сигурни, че това не е някаква хитрина, целяща да се отървем от вас.

Доманците зад него запротестираха шумно. Най-шумен беше Вакеда, да не повярва човек! Това с Вълчия план — добре, но искаха да ги предвожда самият Вълк. Повечето тарабонци заспориха — дали толкова много хора могат да прекосят равнината, без да бъдат забелязани, макар и на малки чети, и каква полза изобщо ще има от тях в Тарабон на толкова малки чети, и дали ще са готови да носят броня с ивиците на Сеанчан. Тарабонците спореха със също толкова охота като салдейците, и не по-малко разгорещено. Не и мъжът с острия нос обаче. Той срещна погледа на Итуралд, без да извърща очи. После кимна леко. Трудно беше да се разбере зад тия гъсти мустаци, но на Итуралд му се стори, че се усмихва.

Последната тежест се смъкна от раменете на Итуралд. Човекът нямаше да даде съгласието си, докато останалите спорят, ако не беше повече водач, отколкото изглеждаше. Останалите щяха да се присъединят, разбира се. Беше сигурен. Щяха да препуснат на юг с него, в самите недра на онова, което сеанчанците смятаха вече за свое, и да им ударят силен шамар. След това тарабонците, разбира се, щяха да поискат да останат и да продължат борбата в отечеството си. Друго не можеше да очаква. Кое то щеше да го остави — с неколцината хиляди души, които успееше да вземе със себе си — да бъде подгонен отново на север, през цялата Равнина на Алмот. И ако Светлината дадеше — да го подгонят с бяс.

Той отвърна на усмивката на тарабонеца, доколкото беше усмивка. С малко късмет, побеснелите пълководци нямаше да разберат накъде ги е повел, преди да е станало много късно. А ако разберяха... Какво пък, имаше си и друг план.

* * *

Загърнат плътно в наметалото си, Еамон Валда газеше през снега между дърветата. Студен и неспиращ, вятърът въздишаше между отрупаните със сняг клони, измамно кротък звук сред влажносивата светлина. Режеше през дебалата вълна като през тънък тюл и смразяваше до кости. Лагерът, проснал се из леса, бе някак твърде стаен. Движението осигуряваше поне малко топлина, но в този студ мъжете стояха свити един до друг, освен ако не ги принудиш да се раздвижат.

Той изведнъж се спря и сбърчи нос от смрадливата, задавяща воня, ударила сякаш от двацет купчини изпражнения, гъмжащи от личинки. Не се задави, само се намръщи. На лагера му липсваше редът, на който винаги беше държал. Палатките бяха пръснати безразборно под дърветата с по-дебели клони, конете — навързани на групи, вместо по изрядно изпънати коневръзи. А немарливостта винаги води до мръсотия. Оставиш ли ги без надзор, мъжете заравяха конската тор с няколко лопати пръст, за да се свърши работата по-бързо, и изкопаваха нужниците там, където щеше да е по-близо за ходене в студа. Всеки негов офицер, който позволише това, щеше да престане да бъде офицер и да се научи как се борави с лопата.

Тъкмо оглеждаше лагера за източника на смрадта, когато миризмата изведнъж изчезна. Вятърът не беше променил посоката си; вонята просто изчезна. Стъписа се само за миг. Продължи по пътя си и се навъси още повече. Вонята все пак беше дошла отнякъде. Щеше да издири ония, които са си въобразили, че дисциплината е разхлабена, и да ги накаже за назидание. Точно сега дисциплината трябваше да е здрава, по-здрава от всякога.

В края на една широка поляна спря отново. Снегът по поляната беше гладък и без следи, въпреки скрития наоколо стан. Застанал между дърветата, той огледа небето. Понесените от вятъра сиви облаци скриваха обедното слънце. Някакво смътно движение горе го накара да затаи дъх преди да разбере, че е просто птица, сигурно напласена от ястреби и кръжаща ниско. Изсмя се с горчивина. По-малко от месец беше изтекъл, откакто прокълнатите от Светлината сеанчанци бяха глътнали Амадор и Крепостта на Светлината на една невероятна глътка, но той бе придобил нови инстинкти. Умните се учат, докато глупците...

Ейлрон се беше оказал глупак, глупак, надут до пръсване от стари приказки за слава, още по-ярки с възрастта, както и от нови надежди за спечелване на истинска власт към фалшивата корона. Отказа да види реалността пред очите си и в резултат — ето ти го „Погрома на Ейлрон“. Валда беше чувал да го наричат „Битката за Джерамел“, но само от жалката шепа амадийски благородници, измъкнали се като пребити добичета и продължаващи глупаво да се опитват да придадат на събитията прилично лице. Чудно, как ли го бе наричал самият Ейлрон, когато дресираните вещици на Сеанчан бяха почнали да раздират стройните му редици на кървави дрипи. Все още можеше да си представи всичко това — земята, превърнала се в огнени фонтани. В сънищата си го виждаше. Е, Ейлрон беше мъртъв, посечен, докато се бе опитвал да избяга от бойното поле, и главата му — изложена за показ на тарабонска пика. Уместна смърт за един глупак. Той, от друга страна, разполагаше с над девет хиляди Чеда, сбрани около него. Във времена като тези човек с ясен поглед можеше да постигне доста с това.

От другата страна на поляната, малко навътре между дърветата, се намираше грубата схлупена къщурка на някакъв въглищар — една стая с поникнали в дупките между камъните покафявели от зимата треволяци. По всичко личеше, че човекът е заминал отдавна: части от сламения покрив бяха хлътнали опасно, а онова, което бе покривало тесните прозорци, отдавна го нямаше, заменено сега с черни одеяла. Пред изметнатата дървена врата стояха двама стражи, едри мъже с червената овчарска гега зад слънчевия изгрев на плащовете. Бяха метнали оръжията си на гръб и тъпчеха на място заради студа. Ако Валда беше враг, никой от двамата нямаше да може да посегне навреме за меча си, за да го спре. Разпитвачите обичаха да вършат работата си на закрито.

Лицата им все едно бяха изсечени от камък, докато го гледаха как приближава. Поздравиха го с много бегло кимване. Какви ти там почести за човек без овчарската гега, па било той и лорд-капитан командирът на Чедата? Единият дори отвори уста, сякаш се канеше да го попита с каква цел е дошъл, но Валда ги подмина и бутна грубата дървена врата. Поне не се опитаха да го спрат. Щеше да ги убие на място.

При влизането му Асунава вдигна очи от разкривената масичка, на която четеше някакво тънко книжле. Едната му костелива ръка беше обгърнала димящо калаено канче, от което лъхаше на люти подправки. Столчето с кожения гръб, единствената друга мебел в стаята, изглеждаше разнебитено, но някой го бе укрепил с ремъци. Валда стисна уста, за да не изръмжи. Върховният инквизитор на Ръката на Светлината държеше на истински покрив, не на палатка, та дори да е сламен и нуждаещ се окаяно от препокриване, и на греяно вино, когато никой друг не бе опитвал никакво вино от цяла неделя. На всичко отгоре в каменното огнище в дъното гореше малък огън и даваше оскъдна топлина. Дори готварските лагерни огънове бяха забранени малко преди Погрома, за да не издават лагера по дима. И все пак, макар повечето Чеда да презираха Разпитвачите, към Асунава се отнасяха със странно уважение, сякаш сивата му коса и мършавото му мъченическо лице го одаряваха с всички идеали на Чедата на Светлината. Когато Валда го разбра за първи път, се изненада, не беше сигурен дали самият Асунава го знае. Тъй или иначе, Разпитвачите бяха предостатъчно, за да създадат неприятности. Не че нямаше да може да се справи с тях, но по-добре беше да избегне точно този вид неприятности. Засега.

— Почти е време — каза той и затвори вратата. — Готов ли сте?

Асунава не стана, нито посегна към белия плащ, сгънат до него на масата. На този плащ слънчев изгрев нямаше — само червената гега. Старецът само сгъна ръце над книгата, да скрие страниците. Валда реши, че трябва да е „Пътят на Светлината“ на Мантелар. Странно четиво за Върховния инквизитор. По-подходящо за новобранци; онези от тях, които не можеха да четат, след като положеха клетва, се научаваха, за да могат да прочетат словата на Мантелар.

— Имам сведения за андорска армия в Муранди, синко — каза Асунава. — Дълбоко в Муранди може би.

— Муранди е много далече оттук — отвърна Валда, уж без да забелязва, че старият спор започва отново. Спор, който Асунава, изглежда, забравяше, че вече е изгубил. Но какво търсеха андорци в Муранди? Стига сведенията да бяха верни — толкова много бяха приказките, обвити с лъжи, на странниците, срещани по пътя. Андор. Самото име зачовърка ума на Валда. Мургейз или беше мъртва, или слугиня на някоя сеанчанка. Сеанчанците никак не зачитаха разните

му там титли, освен своите. Мъртва или слугиня, за него тя беше загубена, а много по-важно беше, че планове му за Андор са загубени. Галадедрид се бе превърнал от един полезен лост в поредния млад офицер, при това офицер твърде популярен сред редовите войници. Добрите офицери никога не са популярни. Но Валда беше прагматичен човек. Миналото си е минало. Нови планове бяха изместили Андор.

— Не толкова далече, ако тръгнем на изток, през Алтара, синко, през северна Алтара. Не е възможно сеанчанците да са се придвижили толкова далече от Ебу Дар.

Валда протегна ръце да ги постопли над огъня и въздъхна. Бяха плъзнали като напаст в Тарабон, както и тук, в Амадиция. Защо старецът си въобразяваше, че в Амадиция ще е по-различно?

— Забравяте ли за вещиците в Алтара? Със собствената им армия, трябва ли да ви го напомням? Освен ако вече не са в Муранди. — Виж, на тези донесения вярваше, за тръгналите в поход вещици. Тонът му неволно се повиши. — Може би тази така наречена андорска армия, за която сте чули, са вещиците, тяхната армия! Те дадоха Кемлин на ал-Тор, забравихте ли! И Иллиан, и половината Изток! Наистина ли вярвате, че вещиците са се разцепили? Наистина ли? — Бавно си пое дъх, за да се успокои. Да се опита поне. Всяка следваща мътва от Изтока се оказваше по-лоша от предишната. От комина лъхна вятър, пръсна искри из стаята и той се дръпна назад и изруга. Проклетата селска бърлога! Даже и коминът ѝ бе направен надве-натри!

Асунава затвори книгата и събра дланите си като в молитва. Но хлътналите му очи изведнъж пламнаха по-горещи от огъня.

— Вярвам, че вещиците трябва да бъдат унищожени! В това вярвам!

— Аз бих се задоволил с това да разбера как ги укротяват сеанчанците. — С достатъчно дресирани вещици можеше да прогони ал-Тор от Андор, от Иллиан и отвсякъде другаде, където се бе разпрострял като самата Сянка. Можеше да надмине дори Ястребовото крило!

— Те трябва да бъдат унищожени! — настоя упорито Асунава.

— А с тях и ние ли? — попита го с яд Валда.

На вратата се почука и след отсечения отговор на Асунава един от стражите се появи на прага, изпънат като прът, и плесна с юмрук в

гърдите си.

— Милорд върховен инквизитор — обяви той почтително. — Съветът на Помазаните.

Валда зачака. Дали старият глупак щеше да е също толкова упорит и с десетимата оцелели лорд-капитани отвън, готови да тръгнат? Стореното — сторено. Каквото трябваше, щеше да се направи.

— Ако това доведе до събарянето на Бялата кула — заяви Асунава, — ще съм доволен. Засега. Ще дойда на съвета.

Валда се усмихна с присвити устни.

— Тогава и аз съм доволен. Ще се погрижим вещиците да се сринат. — Разбира се, че щеше да се погрижи. — Съветвам ви да пригответе коня си. До вечерта ни чака дълъг път.

А дали Асунава щеше да се погрижи, беше друг въпрос.

* * *

Габрел обичаше ездата през зимния лес с Логаин и Товейн. Винаги ги оставяше да продължат по-бавно отзад, уж за да останат насаме, стига да не се мотаят много. Двете Айез Седай обаче рядко си говореха, освен за най-необходимото, дори когато наистина останеха насаме. Изобщо не бяха приятелки. Всъщност на Габрел често ѝ се искаше Товейн да помоли да я оставят, когато Логаин предложи тези излизания. Щеше да е много приятно наистина да е сама.

Стиснала юздите в едната си ръка в зелена ръкавица и прихванала краищата на наметалото, общито с лисича кожа, с другата, тя се остави на студа да я докосне съвсем леко, само заради живината, която ѝ носеше. Снегът не беше дълбок, ала утринният въздух щипеше. Тъмносивите облаци предвещаваха, че скоро ще завали. Високо над главата ѝ прелетя някаква птица с дълги криле. Орел навярно — не познаваше птиците добре. Растенията и минералите си стоят на място, докато ги проучваш, както и книгите и ръкописите, макар че последните могат да се разсипят между пръстите ти, ако са достатъчно стари. Все едно, едва можеше да различи птицата от толкова далече, но орел подходеше на пейзажа. Обкръжаваше ги гориста местност, ниски и гъсти горички, пръснати между по-едри и

по-редки стари дървета. Големите дъбове и високите смърчове и ели бяха затулили и убили повечето ниска растителност, макар че тук-там бяха останали жилави къпинаци, в очакване на все още далечната пролет, прилепили се към някой балван или нисък сив каменен овраг. Тя грижливо запазваше пейзажа в ума си — като при упражнение на новачка, студен и пуст.

Докато нямаше никой освен тях двамата, почти можеше да си въобрази, че е някъде другаде, а не при Черната кула. Ужасното име дойде в ума ѝ някак твърде лесно. Нещо толкова реално, колкото и Бялата кула, и вече не беше „така наречената“ за всеки, който можеше да обходи с очи големите каменни казарми, приютили стотици обучаващи се мъже, както и селото, израснало около тях. Беше живяла в това село почти две недели, но все още не беше зърнала някои части от Черната кула. Теренът ѝ покриваше мили, обкръжен от основи на стена от черен камък. Все пак тук в леса почти можеше да забрави това.

Почти. Ако се изключеше онзи възел от усещания и чувства, същината на Логаин Аблар, който непрекъснато си стоеше в най-задното кътче на ума ѝ, онова постоянно чувство на сдържано безпокойство, на мускули, винаги на ръба на напрегането. Така навярно се чувстваше вълк, тръгнал на лов. Или лъв, може би. Главата му непрекъснато се движеше; дори тук той оглеждаше околността, сякаш очакваше да го нападнат.

Никога не беше имала Стражник — ненужен каприз за Кафявите; някой нает слуга можеше да свърши всичко, от което имаше нужда — и затова ѝ се струваше непривично да е не само в единия край на връзка, но и на лошия край, тъй да се каже. Че и много по-лошо от това да си откъм лошия край; тази връзка изискваше от нея да се подчинява, а пък тя никак не търпеше забрани. Тъй че всъщност изобщо не беше като връзката със Стражник. Сестрите не принуждаваха Стражниците си към покорство. Е, във всеки случай не много често. И освен това Сестрите не бяха обвързвали от столетия мъже против волята им. Все пак това ѝ предлагаше вдъхновяваща тема за изследване. Беше се трудила над тълкуването на това, което изпитва. Понякога сякаш почти беше в състояние да чете мислите му. В други случаи бе все едно да се луташ без светилник в някоя мина. Допускаше, че ще се опитва да проучва дори ако проснеха врата ѝ на

дръвника на палача. А си беше точно това, до голяма степен. Той я усещаше също толкова добре, колкото тя него.

Не биваше никога да го забравя. Някои ашамани може би вярваха, че Айез Седай са се примирили с пленничеството си, но само глупак щеше да помисли, че петдесетте и една обвързани насила Сестри до една ще се поддадат на пълно примирение, а Логаин не беше глупак. Освен това знаеше, че са изпратени, за да унищожат Черната кула. И все пак, ако заподозреше, че все още се опитват да намерят начин да сложат край на заплахата от стотиците мъже, можещи да преливат... Светлина, както бяха стегнати, само една заповед щеше да ги скове на място! Нищо не можеше да се направи срещу Черната кула. Не разбираше защо не им се даде тази заповед, просто като предпазна мярка. Трябваше да успеят. Един провал и светът беше обречен.

Логаин се извърна в седлото — внушителен, с широки рамене, в добре прилягащо му наметало, черно като катран, без никаква украса, ако се изключеше сребърният Меч и червенозлатият Дракон на високата му яка. Черното наметало беше отметнато, сякаш той отказваше да позволи на студа да го докосне. И сигурно беше така; тези мъже като че ли бяха убедени, че трябва да се борят с всичко, непрекъснато. Усмихна ѝ се — утешително? — и тя примигна. Нима беше допуснала толкова много тревога да се изплъзне от нейния край на връзката? Толкова деликатен бе този танц, това непрестанно усилие да сдържа чувствата си, да изрази само подходящите реакции. Беше почти като изпитанието за шала, където всеки сплит трябваше да се заплете точно по този и този начин, без най-мъничката грешка, въпреки всичко, което можеше да те разсее. Само че това изпитание продължаваше непрестанно.

Той насочи вниманието си към Товейн и Габрел леко си пое дъх. Само една усмивка значи. Дружелюбен жест. Често пъти беше толкова мил... Можеше и за привлекателен да мине, стига да беше нещо друго, а не това, което беше.

Лицето на Товейн светна и на Габрел ѝ се наложи да се удържи да не поклати удивено глава, не за първи път. Придърпа качулката си уж заради студа, тъй че лицето ѝ да се скрие и в същото време да може да надникне иззад ръба, и изгледа скришом Червената сестра.

Всичко, което знаеше за нея, говореше, че тя заравя омразите си в плитки гробове, ако изобщо ги заравяше, а Товейн мразеше мъжете, можещи да преливат, мразеше ги толкова дълбоко, колкото всяка Червена, която Габрел бе познавала. Всяка Червена бе длъжна да презира Логаин Аблар след неговите твърдения, че тъкмо Червената Аджа го е принудила да се превърне в Лъжедракон. Нищо, че сега той си мълчеше, белята беше сторена. Сред пленените с тях Сестри имаше и такива, които гледаха на Червените, сякаш си мислеха, че те поне са попаднали в капан, устроен от самите тях. А ето, че в същото време Товейн едва ли не му се подхилкваше. Габрел прехапа озадачено долната си устна. Вярно, Десандре и Лемай бяха наредили всяка да се опита да се домогне до сърдечна връзка с ашамана, който ги е обвързал — мъжете трябваше да бъдат приспани преди Сестрите да успеят да направят нещо полезно, — ала Товейн открито настръхваше при всяка заповед на някоя от двете Сестри. Не понасяше да им се подчинява и сигурно щеше да откаже, ако Лемай не беше също Червена, колкото и да признаваше, че трябва да е така. Или че никоя не признаваше властта ѝ, след като ги докара до пленничество. Това също го мразеше. Но точно тогава бе започнала да се усмихва на Логаин.

Впрочем, как можеше Логаин да си седи от другата страна на връзката ѝ и да приема тази усмивка за нещо друго освен измама? Габрел беше опипвала и този възел, без да може да го развърже. Той знаеше твърде много за Товейн. Само това, че знаеше от коя Аджа е, трябваше да му стига. И въпреки това Габрел усещаше у него толкова малко мнителност, когато погледнеше Червената сестра, колкото когато погледнеше самата нея. Едва ли беше лишен от мнителност — той, изглежда, беше недоверчив към всички. Но по-малко към която и да било Сестра, отколкото към някои ашамани. Това също не ѝ се струваше смислено.

„Не е глупак — напомни си тя. — Тогава защо? И едно «защо» за Товейн, също така. Какво точно крои тя?“

Изведнъж Товейн махна привидно топлата усмивка от лицето си и заговори така, сякаш тя бе изрекла поне един от въпросите си на глас.

— Докато ти си наблизо — измърмори Червената през облаче бяла пара, — той почти не ме забелязва. Направила си го свой пленник, Сестро.

Изненадана, Габрел неволно се изчерви. Товейн никога не подхващаше разговор, а да се каже, че не одобрява положението си спрямо Логаин, щеше да е пълно омаловажаване. Съблазняването му ѝ се беше сторило очевидно средство да се доближи до него достатъчно, за да разбере плановете му, слабостта му. В края на краищата, макар той да беше аша'ман, тя беше Айез Седай много преди да се е родил, а и едва ли можеше да се нарече съвсем невинна, що се отнасяше до мъжете. Глупачка, по-скоро. Играта ѝ на доманка бе показала, че крие няколко изненади и няколко вълчи капана. Нещо, за което тя много се опасяваше, че Товейн е разбрала, поне отчасти. Но и всяка Сестра, която ѝ се беше подчинявала, също трябваше да го е разбрала, а тя със сигурност знаеше, че няколко са го разбрали. Никоя не бе заговаряла за този проблем, а и едва ли някоя щеше да си го позволи, разбира се. Логаин успяваше да прикрие връзката по един груб начин, за който тя продължаваше да вярва, че няма да ѝ попречи да разбере дали крие чувствата си, ала понякога, докато лежах на една възглавница, той сваляше маската си. Резултатите, най-меко казано, бяха... опустошителни. В такива моменти — никаква хладна сдържаност, никакво хладнокръвно проучване. Никакъв разум изобщо.

Тя отново припряно привика образа на снежния пейзаж и го закрепил в ума си. Дървета и скали, и гладък бял сняг. Гладък, студен сняг.

Логаин не погледна през рамо към нея, нито даде никакъв външен знак, но връзката ѝ подсказа, че е уловил мигновената ѝ загуба на контрол. Ама той просто преливаше от самодоволство! И задоволство! Единственото, което можеше да направи, бе да се сдържи да не кипне. Но той очакваше от нея да кипне, да го изгори дано! Трябваше да знае какво тя изпитва от него. Но се оставяше да я завладее гневът — и това само го забавляваше! И той дори не се опитваше да го скрие!

Товейн се подсмихна доволно — Габрел го забеляза, ала ѝ остана само миг да се зачуди защо.

Утрото бяха прекарвали сами, но ето че между дърветата се появи ездач — мъж без наметало и в черно облекло. Свърна коня си към тях, щом ги забеляза, и заби петите на ботушите в хълбоците на животното, за да го подкара бързо, въпреки снега. Логаин дръпна юзди да го изчака — самото възпъщение на спокойствието, — а Габрел се

вкочани, спряла коня си до него. Чувствата, предавани по връзката, рязко се промениха. Сега те бяха напрегнатост на вълка, изчакващ преди да скочи. Очакваше да види облечените му в метални ръкавици ръце да посегнат за дръжката на меча, вместо да останат отпуснати върху високия лък на седлото.

Новодошлият беше висок почти колкото Логаин, с вълниста, падаща до раменете златна коса и покоряваща усмивка. Габрел мигом заподозря, че знае защо усмивката му е покоряваща. Твърде хубав беше, за да не го знае, много по-красив от Логаин. Ковачницата на живота бе закалила лицето на Логаин, оставила беше и ръбове по него. А този младеж все още беше гладък. Все пак Мечът и Драконът красяха яката на палтото му. Той изгледа двете Сестри със светлосините си очи, после попита с плътния си глас:

— И с двете ли лягаш, Логаине? Пълничката ми се струва доста хладноока, но другата май е достатъчно топла.

Товейн изсъска гневно, а Габрел стисна зъби. Не беше крила какво върши — все пак не беше кайриенка, та да забулва в потайност онова, което се срамува да покаже пред хората — но това не означаваше, че очаква всички да дрънкат. По-лошо, мъжът говореше така, сякаш са някакви кръчмарски слугини!

— Това повече да не съм го чул, Мишраил — каза кротко Логаин и тя усети как връзката отново се промени. Сега беше студена; толкова студена, че пред нея и снегът щеше да изглежда топъл. Толкова, че и един гроб щеше да изглежда топъл. Беше чувала това име, Атал Мишраил, и усети у Логаин недоверчивост, когато го изговори — явно по-голяма недоверчивост, отколкото изпитваше към нея или към Товейн — но усещането беше готовност за убийство. Смешна работа. Този мъж я държеше в плен, а бе готов на насилие, за да защити достойнството ѝ? Частица някаква от нея поиска да се изсмее, но тя скъта информацията някъде дълбоко в гънките на паметта си. Всяка трохичка можеше да е полезна.

По-младият не показа, че е чул заплахата. Усмивката му не трепна.

— М'Хаил каза, че можеш да тръгнеш, ако искаш. Не вижда причина да не продължиш с набора.

— Все някой трябва да го прави — отвърна равнодушно Логаин.

Габрел и Товейн се спогледаха озадачени. Защо точно Логаин трябваше да тръгне за набор? Виждали бяха групи Аша'ман да се връщат от това, и всички те бяха изнурени от Пътуването на дълги разстояния, изпоцапани и изнервени до немайкъде. Явно мъжете, биещи тъпана за Преродения Дракон, не навсякъде биваха посрещани радушно преди някой да е разбрал какво представляват всъщност. А и защо тя и Товейн едва сега чуваха за това? Беше готова да се закълне, че той ѝ казва всичко, когато си лягаха заедно.

Мишраил сви рамене.

— Има предостатъчно Вречени и Бойци за тая работа. Предполагам, разбира се, че ти е омръзнало да чакаш непрекъснато да ти доведат хора за обучаване. Да учиш глупаци как да се промъкват из горите и да се катерят по стръмнини, все едно че и косъмче не могат да прелеят. Дори едно оплюто с мухи селце може да изглежда по-добре. — Усмивката му се смали в усмивчица, презрителна и съвсем не покоряваща. — Може пък, ако помолиш М'Хаил, да те вземе на уроците си в двореца. Виж, там едва ли ще ти омръзне.

Лицето на Логаин не се промени, но Габрел усети през връзката рязкото жегване на гнева. Беше подочула това-онова за лекциите на Мазрим Таим и частните му уроци, ала единственото, което Сестрите всъщност знаеха, беше, че Логаин и приятелчетата му хранят подозрения към Таим и към всеки, който посещава уроците му, а и Таим като че ли не се доверяваше на Логаин. За съжаление онова, което Сестрите можеха да научат за уроците, беше малко; никоя не беше обвързана с мъж от фракцията на Таим. Някои смятаха, че недоверието е заради това, че и двамата се бяха обявили за Преродения Дракон, или дори че е признак за лудостта, която преливането носеше на мъжете. Тя самата не беше доловила у Логаин нито един признак на лудост, а беше следила за такива точно толкова напрегнато, колкото бе следила за признаци, че се кани да прелее. Ако се окажеше все още обвързана с него, когато той полудееше, това можеше да засегне и нейния ум. Но всичко, което можеше да предизвика разцепление между ашаманите, заслужаваше да се проучи.

Усмивката на Мишраил се стопи, след като Логаин само го изгледа.

— Е, радвай се на мухлясалите си селца — отрони той и извърна коня си. Сръга го с пети, конят скочи напред и той извика през рамо: —

Славата очаква някои от нас, Логаин.

— Едва ли ще се радва дълго на Дракона си — промърмори Логаин, загледан след отдалечаващия се в галоп младеж. — Много му е развързан езикът.

Тя не можеше и да допусне, че има предвид намека му за нея и Товейн, но пък какво друго можеше да има предвид? А и защо изглеждаше толкова обезпокоен? Прикриваше го много добре, особено като се имаше предвид връзката, но все пак беше обезпокоен. Светлина, понякога ѝ се струваше, че ако разбере какво се върти в една мъжка глава, ще се обърка още повече!

Той рязко вдигна глава и изгледа и нея, и Товейн изпитателно. През връзката се прокрадна нова нишка на загриженост. Заради тях ли? Или — колко странна мисъл — за тях?

— Ще трябва да спрем — каза Логаин. — Трябва да се приготвя.

Не прегрупа в галоп, но все пак наложи по-припряна скорост назад към селото с обучаващите се мъже, от което преди малко беше излязъл. Беше се съсредоточил върху нещо; мислеше трескаво, усети Габрел. Връзката направо забръмча от това.

Товейн приближи коня си до този на Габрел, наведе се от седлото и се опита да прикове Габрел с напрегнатите си очи, като в същото време мятеше бързи погледчета към Логаин, сякаш се боеше да не би той да се обърне и да ги види, че си приказват. Като че ли изобщо не обръщаше внимание на онова, което подсказваше връзката ѝ. Това двойно усилие я накара да заподскача на седлото като кукла, всеки момент готова да се изтърси.

— Трябва да идем с него — прошепна Червената. — Каквото и да ни струва, трябва да се опитаме. — Габрел повдигна вежди и тя намери у себе си достатъчно приличие да се изчерви, макар да не изгуби ни трошица от настойчивостта си. — Не можем да допуснем да ни остави тук — продължи припряно. — Този човек не се е отказал от амбициите си, когато дойде тук. Каквато и злина да е намислил, не можем да направим нищо, ако не сме при него.

— Много добре го знам — рязко отвърна Габрел и изпита облекчение, щом Товейн кимна и замълча. Нищо друго не ѝ оставаше, освен да се постарее да озапти страха, който се надигаше в нея. Нима Товейн не помисляше за онова, което трябваше да вижда през връзката? Онова, което винаги си беше стояло там, във връзката с

Логаин — решимост, — сега се бе вледенило и изострило като нож. Смяташе, че този път вече знае какво означава. И от това знание устата ѝ пресъхна. Не можеше да каже срещу кого, но знаеше, че Логаин Аблар тръгва на война.

* * *

Юкири слизаше бавно по един от широките коридори, извиващи се на спирала през Бялата кула. Чувстваше се настръхнала като изгладняла котка. Едва успяваше да се насили да слуша онова, което ѝ говореше плъзгащата се до нея Сестра. Утрото беше сумрачно, първата светлина бе приглушена от снега, сипец се тежко над Тар Валон, а средните нива на Кулата бяха ледени като зима в Граничната земя. Е, може би не чак толкова студени. От много години не беше стигала толкова далече на север, а паметта пресилваше нещата, които не е смалила. Нали тъкмо затова бяха толкова важни записките. Освен когато не смееш да запишеш нищо. Все пак доста студено си беше. Въпреки ума и майсторството на древните строители, топлината от грамадните пещи в подземие то така и не стигаше толкова високо. Пламъците от светилниците по стойките играеха от въздушните течения и студеният полъх понякога беше толкова силен, че раздвижваше тежките гоблени, изпънати по белите стени — пролетни цветя, гори и екзотични зверове и птици, редуващи се с триумфални сцени от историята на Кулата, които никога нямаше да бъдат изложени по долните помещения, достъпни за външни посетители. Собствените ѝ покои с топлите им огнища вече не ѝ се струваха толкова уютни като някога.

Вестите от външния свят гъмжаха в главата ѝ въпреки усилията да ги потисне. Или по-скоро — и по-често — липсата на сигурни вести. Онова, което донасяха очите и ушите от Алтара и Арад Доман, беше пълна бъркотия, а оскъдните донесения, които отново бяха започнали да се цедят от Тарабон, звучаха плашещо. Мълвата разполагаше владетелите на Граничните земи къде ли не — от Погибелта до Андор, Амадиция и чак в Айилската пустош; единственият потвърден факт беше, че никой от тях не е там, където му е мястото — да брани границата с Погибелта. Айилците наистина

бяха навсякъде и най-сетне извън контрола на ал-Тор, както изглеждаше, ако изобщо бяха оставали под негов контрол. От последната новина от Муранди ѝ се искаше да заскърца със зъби и да зареве едновременно, докато Кайриен... Сестри из целия Слънчев палат, някои заподозрени, че са бунтовнички, и за нито една не беше сигурно, че е вярна. И все още никаква вест от Койрен и нейното посланичество, откакто напуснаха града, въпреки че отдавна трябваше да са се върнали в Тар Валон. И сякаш всичко това не стигаше, ами и самият ал-Тор отново се беше отвял като сапунен мехур. Възможно ли бе да са верни приказките, че едва ли не е сринал наполовина Слънчевия палат? Светлина, не можеше да е полудял все още! Или пък безумното предложение на Елайда за „закрила“ го бе изплашило дотолкова, че да се скрие? А дали изобщо нещо можеше да го изплаши? Виж, нея той плашеше. И плашеше всички от Съвета, хич да не си изписват тия невъзмутими физиономии.

Единственото сигурно беше, че всички тези неща са толкова важни, колкото плюнка в дъждовна буря. Но от това, че го знаеше, настроението ѝ ни най-малко не можеше да се оправи. Притеснението, че си се оплела в розов храст, въпреки че тръните може да те убият, е лукс, когато върхът на ножа е опрял в ребрата ти.

— Всеки път, когато е напускала Кулата през последните десет години, е било по лична работа, тъй че няма записки, по които да се провери — мърмореше спътницата ѝ. — Трудно е да се разбере точно къде е била и да се запази... дискретност. — Мейдани с прибрана назад с костени гребени тъмnozлатиста коса, беше висока и толкова слаба, че тежките ѝ гърди сякаш всеки момент щяха да я прекатурят, ефект, който се подсилваше както от стегнатия, извезан с тъмно сребро корсаж, така ѝ от изгърбената ѝ стойка в усилието ѝ да стигне с уста до равнището на ухото на Юкири. Беше заметнала шала си на китките и дългите му сиви ресни се влачеха по плочите на пода.

— Изправи го този гръб — изръмжа ѝ тихо Юкири. — Ушите ми не са задръстени с кал.

Мейдани се дръпна и се поизправи, а на бузите ѝ избиха петънца. Придърпа шала по-нагоре и се озърна през рамо към Стражника си Леонин, който ги следваше на дискретно разстояние. Макар двете смътно да чуваха подрънкването на сребърните звънчета в черните плитки на стройния мъж, той не можеше да чуе нищо,

казано с умерен тон. Не знаеше нищо повече от необходимото — всъщност знаеше съвсем малко, освен че неговата Айез Седай иска от него определени неща; това бе напълно достатъчно за един Стражник — пък и можеше да създаде проблеми, ако знае много, но все пак нямаше нужда чак да се шепне. Хората искат да разберат каква е тайната, като те видят да шепнеш.

Не толкова другата Сива обаче бе източникът на раздразнението ѝ, колкото външния свят, нищо че Мейдани си беше гарга в лебедови пера. Във всеки случай, не главният източник. Отврат бунтовничка, преструваща се на лоялна, но Юкири все пак беше доволна, че Серин и Певара я убедиха да не бързат да предават Мейдани и посестримите ѝ гарги на закона на Кулата. Крилцата им вече бяха подрязани и те бяха полезни. Можеше да си спечелят дори известно снизхождение, когато най-сетне бъдеха изправени на съд. Разбира се, махнеше ли се клетвата, подрязала крилцата на Мейдани, на самата Юкири като нищо можеше да ѝ се наложи да моли за снизхождение. Бунтовнички или не, онова, което тя и останалите бяха направили с Мейдани и съмишленичките ѝ, бе не по-малко тежко престъпление от убийството. Или измяната. Клетва за лично покорство — положена при това над самата Клетвена палка и дадена под натиск — бе нещо твърде близко до Принудата, забранена изрично, макар и определена неясно. Все пак понякога трябва да смъкнеш мазилката, за да опушиш стършелите, а Черната Аджа бяха стършели с отровни жила. Законът рано или късно щеше да си дойде по реда — без закон нямаш нищо, — но засега тя трябваше повече да се тревожи дали ще оцелее след опушването, отколкото какви наказания ще наложи законът. Трупове не се притесняват от наказания.

Тя кимна леко на Мейдани да продължи, но още щом другата отвори устата си, на ъгъла точно пред тях излязоха три Кафяви, перчещи се с шаловите си досущ като Зелени. Юкири смътно познаваше Марис Торнхил и Дорайз Месианос, толкова, колкото от Заседателки се очаква да познават Сестри, дълго застояли се в Кулата, ще рече — да можеш да лепнеш имена към лицата, не повече. С малко зор щеше да ги опише като кротки и вглъбени в проучванията си. А Ели Уоръл беше получила шала си толкова отскоро, че трябваше да се очаква, че ще прикляка в реверанси по инстинкт. Но вместо да покажат вежливост към Заседателка, трите зяпнаха Юкири и Мейдани, както

котки бяха зяпнали непознати кучета. Или може би кучета — непознати котки. От кротост тук нямаше и помен.

— Мога ли да ви запитам за една точка от арафелското право, Заседателко? — каза Мейдани толкова гладко, сякаш през цялото време се бе канила да каже точно това.

Юкири кимна и Мейдани забъбри за някакви си риболовни права, по реки, а не по езера. Изборът не беше чак толкова добър. Някоя магистратка сигурно би помолила една Айез Седай да я изслуша по казус с риболовни права, но само за да изтъкне собственото си мнение, ако са намесени влиятелни особи и се притеснява от апелация пред трона.

След Кафявите се мъкнеше само един Стражник — Юкири не можа да си спомни дали беше на Марис, или на Дорайз — едър набит тип с кораво кръгло лице и къса черна коса, който изглежда Леонин и двата меча на гърба му с недоверие, явно прихванато от Сестрата му. Въпросните две заситниха по извития коридор, вдигнали високо пълните си брадички, а мършавата новоизлюпена изприпка след тях да не изостане. Стражникът закричи след тях, настръхнал като човек във враждебна страна.

Враждебността напоследък бе станала нещо обичайно. Невидимите стени между Аджите, доскоро дебели колкото да скриват тайните на всяка отделна Аджа, сега се бяха превърнали в каменни крепости с ровове долу. Ровове друг път — направо пропасти, дълбоки и широки. Сестрите никога не напускаха сами отделенията на Аджата си, често водеха Стражниците си дори до библиотеката и трапезариите и винаги носеха шаловете си, да не би да сбъркаш иначе Аджата им. Самата Юкири носеше най-добрия си, извезан със сребро и със златен вътък, с дългите копринени ресни, провиснали до глезените ѝ. Предполагаше, че и тя се перчи малко с Аджата си. А напоследък бе започнала да се замисля, че дванайсет години са достатъчно дълъг срок да минеш без Стражник. Ужасна мисъл, след като отся източника ѝ. В Бялата кула нито една Сестра не трябваше да има нужда от Стражник.

Не за първи път я порази мисълта, че някоя трябва да посредничи между Аджите, и то скоро, инак бунтовничките щяха да затанцуват през входната врата нагли като крадли, и да опоскат къщата, докато останалите се дърлят коя е взела паницата на старата

умряла леля. Но единственият край на нишката, който успяваше да види, за да почне разплитането на кълбото, бе да накарат Мейдани и дружките ѝ да признаят, че са пратени в Кулата от бунтовничките, за да разпространят слуха — приказки, за които те все още настояваха, че са истина! — че Червената Аджа е създала от Логаин Лъжедракон. Възможно ли беше това? Без да го знае Певара? Беше немислимо — една Заседателка, особено пък Певара, е била подведена. Тъй или инак, точно тоя край на кълбото вече се беше толкова усукал с много други, че сам по себе си едва ли щеше да реши нещата. На всичко отгоре само щеше да отхвърли помощта на десет от четиринайсетте жени, за които можеше да е сигурна, че не са Черна Аджа, да не говорим, че вероятно щеше да изкара на показ какви ги вършат останалите, преди още да е задухала бурята.

Потръпна, и тръпката не беше заради течението в коридора. Тя, както и всяка друга жена, която можеше да разкрие истината, щеше да умре преди да е свършила въпросната буря, при тъй наречен „нещастен случай“ или в леглото си. Или можеше просто да изчезне — излязла уж от Кулата и никой повече не я видял. Изобщо не се съмняваше в това. Всяка улика щеше да се зарови толкова дълбоко, че цяла армия с лопати да не може да я изрови. Дори слуховете щяха да се замажат. Беше се случвало и преди. Светът и повечето Сестри още вярваха, че Тамра Оспеня е умряла в леглото си. Тя го беше повярвала. Трябваше да изловят и овържат Черната Аджа, колкото може по-скоро, преди да дръзнат да рискуват, разкривайки се пред всички.

След като Кафявите се отдалечиха на безопасно разстояние, Мейдани отново подхвана доклада си, но млъкна само след няколко мига, когато точно пред тях една космата ръка се шмугна зад един от гоблените и го избута настрана. От прохода, скрит зад гоблена с яркоцветните птиченца от Потопените земи, лъхна мраз и от него заднешком в коридора изскочи едър тип, облечен в оцапано кафяво ратайско палто — дърпаше количка, натоварена с букови цепеници, която друг ратай в грубо палто тикаше отзад. Обикновени ратаи: никой от двамата нямаше Белия пламък на гърдите си.

При появата на двете Айез Седай мъжете припряно заоправяха гоблена и задърпаха количката към стената, като в същото време се опитваха да си направят поклоните, от което за малко не обърнаха товара, и се започна едно бясно ловене на падащи цепеници,

съпроводено с поклони. Явно бяха очаквали да си свършат работата, без да се натъкнат на Сестри. Юкири винаги изпитваше съчувствие към хората, длъжни да мъкнат дърва и вода, и всичко останало, по слугинските рампи чак отдолу, но ги подмина намръщена.

Разговорът в движение не можеше да се подслуша и коридорите в общите отсеци изглеждаха подходящо място да остане насаме с Мейдани. Много по-подходящо от личните ѝ покои, където всяка преграда срещу подслушване щеше само да оповести на всички в Сивия отсек, че тя обсъжда тайни и, още по-лошо — с кого ги обсъжда. В момента в Кулата имаше едва около двеста Сестри, брой, който Бялата кула можеше да глътне и да изглежда празна, а при положение, че всички страняха от останалите, общите отсеци трябваше да са пусти. Поне така си беше мислила.

Взела беше предвид слугите в ливреи, притичващи насам-натам да подрежат фитилите в светилниците и да долеят маслото, и по десетки още задачи, както и просто облечените ратаи, понесли на гърбовете си тръстикови кошове, пълни със Светлината само знаеше какво. Тези хора се разшетваха все в ранните часове, да подготвят Кулата за деня, но се кланяха и приклякваха припряно, и бързаха час по-скоро да се махнат от пътя на всяка Сестра. Да не чуят. Слугите в Кулата умееха да са тактични, особено след като всяко наострено ухо към Сестра можеше да ги докара до това да им се покаже вратата. А предвид сегашното настроение в Кулата направо гледаха да избегнат и най-малкия риск да чуят нещо, което не е за чуване.

Това, което не бе съобщила обаче, беше колко много Сестри ще решат да излязат точно сега на разходка извън отделенията си, по двойки и по тройки, въпреки ранния час и студа. Червените, които се мъчеха да поглеждат отвисоко всяка срещната освен други Червени, Зелените и Жълтите — надпреварващи се за короната по перчене, и Кафявите, напъващи се с всички сили да надминат и двете. Няколко Бели, почти до една без Стражници, се мъчеха да опазят фасадата си на хладно благоразумие, докато в същото време преплитаха крака. Тъкмо се скриваше някоя групичка и след минута цъфваше нова, тъй че Мейдани трябваше да говори толкова по доклада си, колкото и за риболовното право.

Най-лошото бе, че на два пъти Сивите ѝ се усмихваха като от облекчение, че виждат други от своята Аджа, и щяха да тръгнат с тях,

ако Юкири не беше поклатила глава. Кое то я ядоса безкрайно, тъй като даваше на всички срещнали я да разберат, че си има особена причина да е насаме с Мейдани. Дори Черната Аджа да не забележеше, а Светлината дано да дадеше да не забележат, напоследък твърде много Сестри шпионираха другите Аджи и въпреки Трите клетви приказките, които разнасяха, някак набъбваха с разнасянето. След като Елайда явно се мъчеше да вкара Аджите в правия път с груба сила, тия приказки много често водеха до наказания, а най-доброто, на което можеш да се надяваш, е да се престориш, че си решила да го изтърпиш по свои си, лични причини. Юкири вече бе изтърпяла едно такова наказание и не изпитваше никакво желание да загуби пак няколко дни в търкане на подове, особено след като имаше в паницата си повече, отколкото можеше да изяде. А да приемеш алтернативата, едно частно гостуване на Силвиана, не беше по-добро, въпреки че пестеше време. Елайда като че ли бе освирепяла още повече, откакто започна да привиква Силвиана, за да ѝ наложе уж насаме „наказанията“ си. Цялата Кула бръмчеше от това.

Колкото и да мразеше Юкири да си го признае, всичко това я караше много да внимава как гледа другите Сестри. Погледнеш ли ги дълго, ще помислят, че ти самата шпионираш. Отместиш ли бързо поглед — изглеждаш потайна, със същия резултат. Въпреки това не можа да устои да изгледа двойката Жълти, които се плъзгаха по коридора като кралици в личния си палат.

Мургавият набит Стражник, следващ ги на достатъчно разстояние, за да им осигури интимност, трябваше да беше на Притале Нербайджан, зеленоока жена, на която природата общо взето бе спестила обичайния дълъг салдейски нос, тъй като Атуан Ларисет нямаше Стражник. Юкири знаеше малко за Притале, но май трябваше да понаучи повече, след като я видя в задушевен разговор с Атуан. В сивата си, на жълти ивици рокля с високо деколте и със шала си с копринени ресни, тарабонката беше смайваща. Тъмната ѝ коса, на тънки, вързани с цветни панделки плитки, стигащи до раменете, ограждаше лице, което изглеждаше някак съвършено, без да е красиво. При това беше доста скромна, доколкото е възможно за Жълта. Ала беше жената, която Мейдани и останалите се опитваха да проучат, без да ги забележат. Жената, чието име се бояха да произнесат на глас, освен зад силни прегради. Атуан Ларисет беше едната от само трите

Черни сестри, за които знаеше Талене. Така се организираха те — три жени, които се знаят, три жени, които образуват едно „сърце“, и всяка от тях знае по още една, която другите две не знаят. Атуан беше „едната в повече“ на Талене, тъй че имаше надежда с нея да са други две.

Малко преди двете да се скрият зад ъгъла, Атуан погледна небрежно към спиралния коридор. Погледът ѝ само забърса покрай Юкири, но и това бе достатъчно сърцето ѝ да подскочи до гърлото. Тя продължи да върви, като с усилие задържа лицето си спокойно, и рисковано хвърли на свой ред поглед, щом стигна пресечката. Атуан и Притале вече се бяха отдалечили по коридора, на път към външния кръг. Стражникът крачеше след тях, но никой не поглеждаше назад. Притале клатеше глава. На нещо, което ѝ говореше Атуан? Беше твърде далече, та Юкири да може да чуе нещо повече от тихото чаткане на ботушите на мургавия Стражник по плочките на пода. Не, само един поглед беше. Разбира се. Забърза, за да се скрие, ако някоя от тях реши да погледне през рамо, и дълго издиша — не беше и усетила, че е затаила дъх. Мейдани направи същото, свила рамене.

„Странно, как ни прихваща“ — помисли Юкири и изправи рамене.

Когато за пръв път разбраха, че Талене е Мраколюбка, Талене беше заслонена пленничка. „Още ни побиват тръпки от нея“, призна си тя. Не че от това, което ѝ направиха, за да я принудят да признае, не бяха треперили, но когато научиха истината, направо ги втресе. Сега Талене беше овързана по-здраво от Мейдани, пазеха я по-изкъсо, въпреки че привидно ходеше на свобода — да се задържи в плен една Заседателка, без никой да забележи, беше извън възможностите дори на Серин — и как напираше сега горкичката да им предаде всяка трошица, която знаеше или дори подозираше, с надеждата, че така може да си спаси живота. Не че имаше някакъв избор. Едва ли точно тя можеше да събуди страх. Колкото до останалите...

Певара отначало много упорито настояваше, че Талене е сбъркала за Галина Казбан, и гневът ѝ продължи цял ден, докато най-сетне не се убеди, че Червената сестра всъщност е Черна. Още приказваше как щяла да удуши Галина със собствените си ръце. Юкири изтръпна, когато бе назована Темайле Киндероуд. Щом имаше Мраколюбки в Кулата, съвсем логично беше между тях да има и Сиви,

макар че може би помогна неприязънта ѝ към Темайле. Тя запази хладнокръвие и когато направи сметките и разбра, че Темайле е напуснала Кулата по същото време, когато бяха убити три Сестри. Това добави още имена на заподозрени, Сестри, които също си бяха заминали тогава, но Галина, Темайле и другите бяха извън Кулата, недосегаеми за момента, а и само за двете можеше да се докаже, че са Мраколюбки.

А Атуан беше ей там, несъмнено Черна Аджа, вървеше си на свобода, необвързана от Трите клетви. И докато Дезине не уредеше да бъде разпитана тайно — трудна работа дори за Заседателка от Аджата на Атуан, защото трябваше да е тайно от всички — дотогава единственото, което можеха да сторят, бе да наблюдават. Далечно и много грижливо прикрито наблюдение. Все едно да живееш с червена пепелянка, без да знаеш кога ще се озовеш очи в очи с нея, без да знаеш кога може да те ухапе. Като да живееш в леговище на червени пепелянки и да можеш да виждаш само една.

Изведнъж Юкири забеляза, че широкият извит коридор е пуст, докъдето стига погледът ѝ, а щом се озърна назад, видя само Леонин. Кулата все едно беше празна, освен тях тримата. Нищо пред очите ѝ не се движеше, освен мигащите пламъци на светилниците. Тишина.

Мейдани се сепна.

— Простете, Заседателко. Това, че я видях, ме стъписа. Докъде стигнах? О, да. Разбирам, че Целестин и Анарид се опитват да разкрият приятелките ѝ между Жълтите. — Целестин и Анарид бяха заговорнички с Мейдани, и двете Жълти. Имаше по две от всяка Аджа — освен Червената и Синята естествено, — което се бе оказало много полезно. — Боя се, че това няма да помогне особено. Тя има широк кръг от приятелки, или по-точно имаше преди... да възникне сегашната ситуация между Аджите. — В гласа ѝ се прокрадна нотчица на задоволство, колкото и гладко да си остана лицето ѝ; все още си беше бунтовничка, въпреки притурената клетва. — Разследването на всички ще е трудно, ако не и невъзможно.

— Забрави я за малко. — Голямо усилие ѝ струваше да не почне да върти глава, та да погледне навсякъде едновременно. Един гоблен с големи бели цветове леко се размърда и тя се поколеба, докато не се увери, че е само полъх, а не са ратаи, слизащи от слугинската рампа. Така и не можеше да си припомни къде се намираха в момента. Новата

й тема беше по своему точно толкова опасна, колкото и обсъждането на Атуан. — Снощи си спомних, че си била новачка с Елайда, при това сте били близки приятелки, доколкото знам. Не би било зле да подновиш това приятелство.

— Това беше преди доста години — сковано отвърна по-високата жена, надигна шала си до раменете и се загърна в него, сякаш изведнъж ѝ стана студено. — Елайда съвсем основателно го прекрати, когато я издигнаха в Посветена. Можеше да я обвинят във фаворизиране, ако бях в клас, който са ѝ дали да обучава.

— Толкова по-добре, че не си била фаворитка — сухо каза Юкири. Сегашната свирепост на Елайда си имаше прецедент. Преди да отпраши за Андор преди години, беше разбутала фаворитките си толкова силно, че Сестрите трябваше да направят доста стъпчици, докато се спрат. Сюан Санче бе една от тях, странно да си го спомни човек, макар че на Сюан така и не ѝ се беше наложило да се избавя от норми, на които не отговаря. Странно и тъжно. — Все едно, ще направиш всичко, което е по силите ти, за да подновиш приятелството.

Мейдани направи двайсетина крачки по коридора, като отваряше и затваряше уста, наместваше и донаместваше шала си, помръдваше с рамене, сякаш се мъчеше да отпъди конска муха и поглеждаше накъде ли не, само не и към Юкири. Как изобщо можеше тази жена да действа като Сива, при толкова слаб самоконтрол?

— Опитях се — рече тя най-сетне задъхано. Още отбягваше очите на Юкири. — Няколко пъти. Пазителката... Алвиарин все ме пъдеше. Амирлин е заета, има посещение, трябва да си отдъхне. Все се намираше някакво извинение. Мисля, че Елайда просто не иска да поднови приятелство, което е зарязала преди повече от трийсет години.

Така. Значи бунтовничките също помнеха това приятелство. И как ли бяха смятали да го използват? За шпиониране, най-вероятно. Трябваше да разбере как Мейдани е трябвало да предава онова, което научи. Тъй или иначе, бунтовничките ѝ бяха осигурили средство и Юкири смяташе да го използва.

— Алвиарин се махна от пътя ти. Напуснала е Кулата вчера, или може би онзи ден. Никой не е сигурен кога точно. Но слугинчетата твърдят, че си е взела допълнителни дрехи, тъй че едва ли ще се върне поне през следващите няколко дни.

— Че закъде ли е тръгнала в такова време? — Мейдани се намръщи. — Снегът вали от вчера заранта, а се канеше още от онзи ден.

Юкири спря и с две ръце извърна другата жена с лице към себе си.

— Единственото, което трябва да те интересува, Мейдани, е, че я няма! — Вярно, къде ли беше тръгнала наистина Алвиарин в това време? — Пътят ти към Елайда е чист и ти ще тръгнеш по него. И ще гледаш изкъсо дали някоя би могла да чете документите на Елайда. Само гледай някой да не забележи, че гледаш. — Талене твърдеше, че Черната Аджа знаела всичко, което излизало от кабинета на Амирлин, още преди да е оповестено, и след като искаха да разберат как става това, трябваше им някоя близо до Елайда. Разбира се, Алвиарин виждаше всичко преди Елайда да го подпише и се беше домогнала до повече власт, отколкото която и да било Пазителка в историята, но това все пак не беше основание да я обвинят, че е Мраколюбка. Нито да не я обвинят. И нейното минало беше проучено. — Наблюдавай и Алвиарин, колкото можеш, но важното са документите на Елайда.

Мейдани въздъхна и кимна с неохота. Длъжна беше да се подчини, но разбираше и допълнителната опасност, в която щеше да нагази, ако Алвиарин се окажеше Мраколюбка. Че то и самата Елайда можеше да се окаже Мраколюбка, каквото и да настояваха Серин и Певара. Мраколюбка — Амирлински трон. Е, това ако не ти направи сърцето на туршия — здраве му кажи.

— Юкири! — извика женски глас зад тях.

Една Заседателка в Съвета на Кулата не подскача като стресната коза, щом чуе името си, ала Юкири го направи. Ако не се беше задържала за Мейдани, сигурно щеше и да падне, но сега двете се олюляха като подпийнали селянчета по жътвен танц.

Съзвела се, Юкири придърпа шала си, навъси се и въсенето ѝ не намаля, щом видя кой тича към нея. Сеайне уж трябваше да си стои в покоите, с толкова Бели сестри около нея, колкото можеше да уреди, когато не беше с Юкири или с някоя от останалите Заседателки, знаещи за Талене и Черната Аджа, но ето ти я, че припка по коридора само с Бернаил Гелбарн, трътлестата тарабонка, и с още една от гаргите на Мейдани за компания. Леонин отстъпи встрани и кимна официално на Сеайне, като се чукна с пръсти по сърцето. Мейдани и

Бернаил бяха толкова тъпи, че и усмивчици си размениха. Приятелки бяха, но трябваше да си опичат ума, след като не знаеха кого може да срещнат.

Юкири нямаше настроение за усмивчици.

— На чист въздух ли сме излезли, Сеайне? — рязко попита тя. — Серин няма да е доволна, като ѝ кажа. Никак няма да е доволна. И не съм доволна, Сеайне.

Мейдани каза „ах“, а главичката на Бернаил трепна и многобройните мъниста по плитчиците ѝ дръннаха едно в друго. Двечките се захванаха да оглеждат много съсредоточено един гоблен, който уж показваше смиряването на кралица Рианон, и въпреки гладките им личица си личеше, че им се иска да са навсякъде другаде, но не и тук. В техните очи Заседателните уж трябваше да са равни. То така си и беше. Обикновено. Донякъде. Леонин едва ли бе успял да чуе и думица, но можеше да усети настроението на Мейдани, естествено, и отстъпи крачка назад. Без да изпуска от поглед коридора, естествено. Добър мъж. Умник.

Сеайне поне намери достатъчно благоразумие да се направи на сконфузена. Заоправя несъзнателно роклята си, покрита със снежна бродерия по пешовете и през корсажа, но почти моментално ръцете ѝ стиснаха шала и веждите ѝ се смъкнаха упорито. Опърничава си беше Сеайне, още когато дойде в Кулата, щерка на някакъв майстор на мебели от Люгард, уговорила баща си да плати пътя за нея и майка ѝ. Превоз за две нагоре по реката и само за една надолу. Опърничава и самоуверена. И често толкова сляпа за света около нея, колкото всяка Кафява. Белите често бяха такива, само логика и никакъв здрав разум.

— Няма нужда да се крия от Черната Аджа, Юкири — рече тя. Юкири потръпна. Глупава жена — да споменава за Черната ей тъй, на открито. Коридорът все още беше пуст в двете посоки, чак докъдето извивката му позволяваше да се види, но невниманието водеше до още по-голямо невнимание. Тя самата можеше да е упорита, когато потръбва, но поне проявяваше повече разум от една гъска за това къде и кога. Отвори уста да даде на Сеайне трошица ум, трошичка, колкото да я задави, но другата жена избухна преди да е успяла да заговори.

— Серин ми каза, че мога да те намеря. — Сеайне стисна уста и на бузите ѝ избиха червени петънца от това, че е помолила за разрешение, или защото е трябвало да помоли. Разбираемо беше,

естествено, предвид сегашното ѝ положение. Просто беше безмозъчно да не го приема. — Трябва да поговоря с теб насаме, Юкири. За втората загадка.

За миг Юкири се почувства толкова обърквана, колкото изглеждаха Мейдани и Бернаил. Можеха да се правят, че не чуват, но не си бяха запушили ушите, нали? Втора загадка? Какво имаше предвид Сеайне? Освен ако... Възможно ли беше да има предвид същото, което бе тласнало самата Юкири да тръгне да издирва Черната Аджа? Чуденето защо главите на Аджите се срещат тайно беше изгубило неотложността си в сравнение с намирането на Мраколюбките между Сестрите.

— Добре, Сеайне — каза Юкири по-спокойно, отколкото се чувстваше. — Мейдани, отведи Леонин по коридора докъдето можете да ме виждате със Сеайне. И си отваряйте очите за всеки, който иде насам. Бернаил, ти също, в другата посока. — Тръгнаха преди да е свършила и когато се отдалечиха достатъчно, тя насочи вниманието си към Сеайне. — Е?

За нейна изненада сиянието на сайдар изригна около Бялата и тя изплете около двете преграда срещу подслушване. Всяка можеше да види този толкова ясен знак, че си шептят тайни. Дано поне да беше важно.

— Помисли логично. — Гласът на Сеайне беше спокоен, но ръцете ѝ продължаваха да стискат шала, свити в юмруци. Изпънала се беше толкова, че чак се извиси над Юкири, макар да не надвишаваше много средния ръст. — Мина повече от месец, почти два станаха, откакто Елайда дойде при мен, и близо две недели, откакто Певара потърси двете ни. Ако Черната Аджа знаеше за мен, досега щях да съм мъртва. Двете с Певара щяхме да сме мъртви още преди вие с Дезине и Серин да сте дошли при нас. Следователно те не знаят. За никоя от нас. Признавам, че отначало се бях уплашила, но вече се владея. Никаква причина няма останалите да се опитват да се държат с мен като с новачка — малко зной в гласа, — и безмозъчна при това.

— Ще трябва да си поговориш със Серин — отвърна ѝ рязко Юкири. Серин беше поела командата от самото начало — след четирийсет години в Съвета за Кафявите, Серин много я биваше в поемането на команди — и Юкири нямаше никакво намерение да ѝ се противопоставя, освен ако не се наложеше, не и без привилегията на

Заседателка, на която трудно можеше да се осланя при сегашните обстоятелства. Все едно да се мъчиш да задържиш срутваща се канара. Ако Серин бъдеше убедена, Певара и Дезине щяха да склонят, а и тя самата едва ли щеше да попречи. — Е, и каква е тази „втора тайна“? Наистина ли смяташ, че главите на Аджите се сбират?

Лицето на Сеайне доби мулешко изражение. Юкири очакваше едва ли не ушите ѝ да клепнат назад. После въздъхна.

— Главата на твоята Аджа има ли пръст в избора на Андая за Съвета? Повече, от обичайното, имам предвид?

— Има — отвърна предпазливо Юкири. Всички бяха сигурни, че Андая ще влезе в Съвета един ден, да речем, след още четирийсет или петдесет години, но Серанча само дето не я помаза, след като обичайният ред беше обсъждане, докато не се стигне до пълно единодушие за две или три кандидатки, след което — тайно гласуване. Това обаче си беше работа на Аджата, тайна като името на Серанча и титлата ѝ.

— Знаех си. — Сеайне закима възбудено, нещо неприсъщо за нрава ѝ. — Серин казва, че Джуйлайн е била избрана за Кафявите, това явно не е характерно за тях, а Дезине твърди същото за Суана, въпреки че се колебаеше да каже каквото и да било. Мисля, че самата Суана може да е глава на Жълтите. Във всеки случай тя беше Заседателка четирийсет години преди, а знаеш, че не е обичайно да станеш глава, след като си била Заседателка толкова дълго. А пък Феране отстъпи за Белите само преди десет години; никоя не е влизала отново в Съвета толкова скоро. А на всичко отгоре Талене казва, че Зелените предлагат имена и тяхната капитан-генералша избира една, но Аделорна избира Рина без предлагане.

Юкири едва потисна гримасата си, само на косъм. Всички си имаха своите подозрения кои оглавяват другите Аджи, инак преди всичко никоя нямаше да забележи събиранията им, но да изречеш на глас тези имена в най-добрия случай се смяташе за проява на грубост. Всяка, освен Заседателка, можеше да си изпроси наказание с това. Разбира се, двете със Сеайне знаеха, що се отнася до Аделорна. В усилието да си спечели разположението им, Талене им бе изляла всички тайни на Зелената, без да я питат. Това беше смутило всички — освен самата Талене. То най-малкото обясняваше защо Зелените изпаднаха в такъв бяс, когато Аделорна бе наложена с брезови пръчки.

Все пак „капитан-генералша“ си беше тъпа титла, нищо че бяха Бойна Аджа. „Главна чиновница“ поне наистина описваше това, което върши Серанча. Един вид.

Напред по коридора Мейдани и Стражникът ѝ бяха застанали на самата извивка и привидно си говореха кротко. Но непрекъснато се редуваха да поглеждат още по-напред по извивката. От другата страна Бернаил също бе застанала на ръба на полезрението. Главата ѝ непрекъснато се полюшваше, докато се мъчеше да наблюдава Юкири и Сеайне и в същото време да държи под око всеки, който можеше да се приближи. Това, че пристъпваше нервно от крак на крак, също щеше да привлече внимание, но напоследък Сестра, отдалечила се сама от сектора на собствената си Аджа, просто си търсеше белята, и тя го знаеше. Този разговор трябваше да приключи бързо.

Юкири вдигна пръст.

— Пет Аджи трябваше да изберат нови Заседателки, след като жените, с които разполагаха в Съвета, се присъединиха към бунтовничките. — Сеайне кимна, а Юкири вдигна втори пръст. — Всяка от тези Аджи избра за Заседателка жена, която не беше... логичният... избор. — Сеайне кимна отново. Трети пръст се лепна до първите два. — Кафявата трябваше да избере две нови Заседателки, но ти не спомена Шеван. Има ли нещо... — Юкири се усмихна лукаво — странно... около нея?

— Не. Според Серин Шеван е щяла да бъде вероятната ѝ заместничка, когато реши да отстъпи, но...

— Сеайне, ако действително намекваш, че главите на Аджите са заговорничели кои да влязат в Съвета — а по-безумно хрумване не съм чувала никога! — ако точно това допускаш, защо ще избират пет случайни жени и една, която не е?

— Да, допускам го. След като ме държахте буквално под ключ, имах толкова време за мислене, че не знаех какво да правя с него. Джуйлайн, Рина и Андая ми го подсказаха, а Феране ми даде повод да го проверя. — Какво имаше предвид Сеайне с това, че Андая и другите две ѝ го подсказали? О, разбира се: че Рина и Андая още не са достатъчно стари, за да влязат в Съвета. Виж как навикът да не се говори за възраст скоро се превръща в навик да не мислиш за нея.

— Две може да са били съвпадение — продължи Сеайне, — даже три, макар че това вече става съмнително, но пет вече си е

шаблон. Освен Кафявите, Сините бяха единствената Аджа, от която две Заседателки са минали към бунтовничките. Може би си има причина да изберат една подходяща Сестра и една не, стига да мога да я открия. Но тук има шаблон, Юкири — загадка — и все едно дали ще прозвучи разумно или не, нещо ми подсказва, че трябва да се напънем да я решим преди да са дошли бунтовничките. Кара ме да се чувствам все едно, че някой си е сложил ръката на рамото ми, а като се обърна да погледна — няма никого.

Съмнителното преди всичко бе това, че главите на Аджите заговорничат. „Но пък — помисли Юкири — заговор между Заседателки съвсем не е невероятно нещо, нали и аз сега съм се забъркала в такъв“. А съществуваше и простичкият факт, че уж никой извън всяка Аджа не биваше да знае коя е главата на Аджата, но въпреки всички порядки самите глави на Аджи се знаеха.

— Щом има загадка — каза тя уморено, — имаш дълго време, за да я решиш. Бунтовничките не могат да оставят Муранди преди пролетта, каквото и да са разправяли на хората, а походът нагоре по реката ще отнеме месеци, ако изобщо задържат войската си толкова дълго. — Макар да не се съмняваше вече, че ще я задържат. — Връщайте се по стаите си, преди някоя да е забелязала преградата, и мисли за загадката си — добави тя свойски и положи ръка на ръкава на Сеайне. — Ще трябва да се примириш с това, че те наглеждаме, докато всички не се уверим, че си в безопасност.

Ако не беше Заседателка, изражението на Сеайне спокойно щеше да се нарече мрачно.

— Ще поговоря пак със Серин — отвърна тя, но сайдар около нея се стопи.

Юкири изгледа с натежало сърце как двете с Бернаил се събраха и се плъзнаха по извития коридор към отсека на Аджата си. Жалко, че бунтовничките не можеха да дойдат тук преди лятото. Това поне можеше да сплоти отново Аджите, та да не се принуждават Сестрите да се прокрадват така из Бялата кула. „Все едно да искаш крила да ти израстат“ — тъжно помисли тя.

Решена да не се поддава на мрачното настроение, тръгна да прибере Мейдани и Леонин. Чакаше я разследване на Черна сестра, а това разследване поне беше загадка, с която знаеше как да се справи.

Гавин ококори очи в тъмното, щом студът в плевника лъхна отново. Дебелите каменни стени на обора общо взето пазеха от най-големия мраз, но само от най-големия. Долу мърмореха сънени гласове. Не звучаха много възбудено. Той дръпна ръката си от лежащия до него меч и придърпа ръкавиците на ръцете си. Като всички останали Младоци, спеше с всяка дрипа, която можеше да си навлече. Сигурно просто беше време да разбуди някои от мъжете наоколо да сменят постове, но самият той вече беше съвсем буден и се съмняваше, че ще може да заспи пак. Все едно, сънят му винаги беше на пресекулки, обезпокояван от мрачни сънища, обсебен от жената, която обичаше. Не знаеше къде е Егвийн, нито дали е жива. Нито дали можеше да му прости. Стана, отръска сеното от наметалото си и закопча колана с меч.

Докато се провираше между тъмните купчини мъже, спящи в сеното, леко поскърцване на ботуши по дървените дъски му подсказа, че някой се качва по стълбата на плевника. Появи се смътна фигура и спря да го изчака.

— Лорд Гавин? — каза тихо с дълбокия си глас Раджар, с неговия домански акцент, който така и не се беше променил след шестте години обучение в Тар Валон. Тътнещият глас на първия лейтенант винаги беше изненада, излизащ от този слабичък мъж, едва стигащ до рамото на Гавин. При все това в други времена Раджар със сигурност щеше вече да е Стражник. — Реших, че трябва да ви събудя. Току-що пристигна една Сестра, пеш. Пратеничка от Кулата. Търсеше командващата тук Сестра. Казах на Томил и брат му да я заведат в къщата на кмета.

Гавин въздъхна. Трябваше да си иде у дома, след като се върна при Тар Валон и разбра, че Младоците са пропъдени от града, вместо да се остави зимата да го заклеши тук. Особено след като беше сигурен, че Елайда иска да измрат. Сестра му Елейн рано или късно щеше да отиде в Кемлин, ако не беше там вече. Айез Седай със сигурност щяха да се погрижат щерката-наследница на Андор да стигне в Кемлин навреме и да си вземе трона, преди да го е заграбила някоя друга. Бялата кула едва ли щеше да се откаже от предимството с

кралица, която е и Айез Седай. От друга страна, Елейн можеше и да е на път за Тар Валон, или пък точно в тоя момент да е в Бялата кула. Не знаеше колко се е забъркала със Сюан Санче или колко надълбоко — сестра му винаги скачаше във вира, без да е проверила дълбочината — но Елайда и Съветът на Кулата можеше да са поискали да я разпитат подробно, независимо дали е щерка-наследница, или кралица. Но беше сигурен, че не могат да я държат отговорна. Тя все още беше само една от Посветените. Това трябваше да си го повтаря често.

Най-новият проблем беше, че сега между него и Тар Валон се бе разположила войска. Най-малко двайсет и пет хиляди бойци от тази страна на река Еринин и, дължен беше да го допусне, още толкова на западния бряг. Изглежда, подкрепяха онези Айез Седай, които Елайда наричаше бунтовнички. Та кой друг щеше да дръзне да обсади самия Тар Валон? Ала начинът, по който се бе появила тази войска, все едно че се материализира от нищото посред виелицата, стигаше, за да му настръхва все още кожата. Мълвата и тревожните сигнали винаги изпреварват една голяма въоръжена сила, тръгнала на поход. Винаги. Тази се бе появила като духове, в пълна тишина. Армията обаче си беше истинска като камък, тъй че той не можеше нито да влезе в Тар Валон, за да разбере дали Елейн е в Кулата, нито да продължи на юг. Всяка армия щеше да забележи триста придвижващи се мъже, а бунтовничките не хранеха особено добри чувства към Младоците. Дори да тръгнеше сам, пътуването зиме беше бавно и щеше да стигне до Кемлин за същото време, колкото ако изчакаше до пролетта. Нямаше надежда и да си плати за превоз на някой кораб. Обсадата щеше да затлачи речния трафик като в безнадеждно тресавище. Той самият беше затънал в безнадеждно тресавище.

А сега една Айез Седай беше дошла посред нощ. Това едва ли щеше да опрости нещата.

— Да видим какви новини е донесла — отвърна той и махна на Раджар да слизат.

Двайсетте коня и смъкнатите им седла покриваха почти всяка педя от тъмния обор, незает от двайсетината дойни крави на госпожа Милин, поради което двамата с Раджар трябваше да се провират, докато стигнат широките врати. Единствената топлина идеше от спящите животни. Двамата мъже, пазещи конете, бяха като тихи сенки, но Гавин усети как напрегнато изгледаха него и Раджар, докато

излизаха в мразовитата нощ. Със сигурност знаеха за пратеничката и се чудеа какво става.

Небето беше чисто и бледата луна все пак хвърляше добра светлина. Селцето Дорлан блестеше от снега. Загърнати плътно в наметалата си, двамата загазиа мълчаливо в дълбокия до коляно сняг през селото по някогашния път за Тар Валон от един град, който бе престанал да съществува от стотици години. Сега никой не пътуваше в тази посока от Тар Валон, освен за да стигне до Дорлан, а през зимата нямаше за какво да се идва. По традиция селото осигуряваше сирене за Бялата кула и за никой друг. Малко селце, само петнайсет къщи от сив камък и с плочести покриви, покрай които преспите се трупаха чак до первазите на прозорците. Малко зад всяка къща се издигаха краварниците, сега освен с крави препълнени и с мъже и коне. Повечето в Тар Валон сигурно бяха забравили, че Дорлан изобщо съществува. Кой ти мисли откъде идва сиренето? Изглеждаше добро място за укрите. Досега.

Всички къщи в селото бяха тъмни, освен една. Светлината струеше през кепенците на няколко прозорци от жилището на господин Бърлоу, на горния етаж и на долния. Гарън Бърлоу имаше нещастieto да притежава най-голямата къща в Дорлан, в добавка към това, че беше кмет.

Гавин изтупа снега от ботушите си на каменното стъпало и потропа с юмрук по дебелия врата. Никой не отвърна и след малко той вдигна резето и вкара Раджар.

Предната стая беше доста голяма за селска къща, с няколко високи шкафа, отрупани с калаени съдове и гледжосани грънци, и дълга лъскава маса, обградена със столове с високи гърбове. Всички газени лампи бяха запалени, екстравагантност през зимата, когато няколко лоени свещи щяха да стигнат, ала пламъците в огнището все още не правеха силно впечатление на буквите цепеници, както и на температурата в стаята. При все това двете Сестри, чиито стаи бяха на горния кат, бяха боси на голия дървен под, с припряно заметнати кожени наметала върху ленените нощници. Катерайн Алрудин и Тарна Хейр гледаха дребната жена в тъмна, на жълти ивици рокля за езда и наметало, подгизнали от снега до бедрата ѝ. Стоеше колкото може поблизо до широкото огнище, грееше уморено ръцете си и трепереше. Пеш през снега едва ли беше взела разстоянието от Тар Валон за по-

малко от два-три дни, а дори и Айез Седай рано или късно усещаха студа. Трябваше да е Сестрата, за която бе споменал Раджар, макар че в сравнение с другите две липсата на възраст едва се забелязваше у нея. В сравнение с другите две беше почти незабележима.

Отсъствието на кмета и жена му още повече затегна възела в стомаха на Гавин, макар че почти го беше очаквал. Сигурно им бяха наредили да се приберат, та Катерайн и Тарна да останат насаме с пратеничката. Кое то най-вероятно означаваше, че е глупак, като е поискал да чуе съобщението. Но това го знаеше още преди да излезе от обора.

— Лодкарят каза, че ще остане, където слязохме, докато не се вдигне обсадата — говореше с умора дребната жена, — но беше толкова изплашен, че вече сигурно е на левги надолу по реката. — Когато усети студа от вратата, се обърна и част от умората се изцеди от скулестото ѝ лице. — Гавин Траканд — рече тя. — Имам заповеди за вас от Амирлинския трон, лорд Гавин.

— Заповеди ли? — каза Гавин, докато сваляше ръкавиците и ги затыкваше под колана си, за да спечели време. Този път поне грубата истина можеше да е от полза. — Защо ще ми праща заповеди Елайда? А и да ми праща, защо да съм длъжен да се подчинявам? Тя вече не разполага с мен, нито с Младоците. — Раджар беше заел почтителна поза пред Сестрите, с хванати зад гърба ръце, и сега погледна Гавин накриво. Нямаше да проговори, каквото и да кажеше Гавин, но Младоците не споделяха убежденията му. Айез Седай правеха каквото правеха и никой не можеше да знае защо го правят, докато някоя Сестра не реши да му каже. Младоците бяха посветили съдбата си на Бялата кула, от сърце и душа.

— Това може да почака, Наренвин — отсече Катерайн и придърпа наметалото си. Черната ѝ коса се изсипа по раменете полуразрошена, сякаш я беше забърсала няколко пъти с гребена и се беше отказала. В нея се долавяше напрегнатост, която напомняше на Гавин за дебнеща жертва дива котка. Или може би пазеща се от клопки. Тя хвърли само един бегъл поглед към него и Раджар; нищо повече. — Имам спешна работа в Кулата. Кажи ми как да намеря това безименно рибарско селце. Все едно дали лодкарят ти ще е там, или не, ще намеря някой, който да ме прехвърли.

— И мен — вметна Тарна, стиснала упорито челюсти. Светлосините ѝ очи бяха остри като копия. За разлика от косата на Катерайн, дългата светлоруса коса на Тарна беше толкова изрядна, сякаш слугиня я беше ресала, преди да слезе долу. Беше обаче също толкова напрегната, само по-сдържана. — И аз имам спешна причина да стигна до Кулата без повече бавене. — Кимна леко на Гавин, а на Раджар още по-леко, хладна като мрамора, от който сякаш бе изваяна. И все пак по-дружелюбно от физиономията, с която поглеждаше Катерайн и с която ѝ се отвърщаше. Между двете жени винаги съществуваше някакво напрежение, макар да бяха от една и съща Аджа. Не се обичаха една друга, навярно дори се мразеха. При Айез Седай беше трудно да се съди за тези неща.

Гавин нямаше да съжали, ако видеше, че и двете си тръгват. Тарна беше пристигнала в Дорлан ден след появата на загадъчната армия, и както и да ги уреждаха тези неща помежду си Айез Седай, моментално разкара Лузония Коул от стаята ѝ на горния кат, както и Коварла Балдийн от командването на единайсетте други Сестри, които вече бяха в селото. Човек можеше да я помисли за Зелена от начина, по който взимаше всичко в ръцете си, разпитваше другите Сестри за положението и грижливо оглеждаше всеки ден Младоците, сякаш си търсеше Стражници между тях. Това, че ги оглежда Червена, ги бе накарало да се озъртат притеснено. Още по-лошото бе, че Тарна с часове яздеше из околностите независимо от студа и снега — мъчеше се да намери някой местен, който да ѝ покаже път към града покрай обсадителите. И рано или късно щеше да доведе съгледвачите им до Дорлан. Катерайн беше пристигнала едва вчера, побесняла от това, че пътят ѝ до Тар Валон е запушен, и тутакси отне командата от Тарна, наред със стаята на Коварла. Не че използваше по същия начин властта си. Отбягваше другите Сестри, отказваше да каже защо е изчезнала при Думайски кладенци или къде е била. Но също беше огледала Младоците. С излъчване на жена, оглеждаща брадва, която си е наумила да използва, без да се притеснява колко кръв ще се пролее. Гавин нямаше да се изненада, ако се бе опитала да го накара да ѝ отвори с бой път до мостовете за града. Всъщност по-щастлив щеше да е, ако ги видеше да си заминават. Но пък тогава, след като си отиде, щеше да му се наложи да се оправя с Наренвин. И със заповедите на Елайда.

— Не е чак село, Катерайн — каза треперещата Сестра, — само три-четири схлупени рибарски къщурки, на цял ден път по суша надолу по реката. А оттук е още по-далече. — Надигна мокрите си поли и ги приближи към огъня. — Може и да намерим начин да пращаме съобщения в града, но вие двете сте нужни тук. Единственото, което спря Елайда да прати петдесет Сестри или повече, вместо само мен, беше трудността да се прекара дори само една лодчица по реката незабелязано, макар и на тъмно. Трябва да кажа, че бях изненадана, като разбрах, че изобщо има Сестри толкова близо до Тар Валон. При тези обстоятелства всяка Сестра, която е извън града, трябва да...

Тарна вдигна ръка и я прекъсна.

— Елайда не може дори да знае, че съм тук. — Катерайн затвори уста и се намръщи, вдигнала брадичка, но остави другата Червена да продължи. — Какви бяха заповедите ѝ относно Сестрите в Дорлан, Наренвин? — Раджар се зае да оглежда усърдно дъските на пода пред ботушите си. Беше се сражавал в битки, без да му мигне окото, но само глупак можеше да иска да се навърта около спореци Айез Седай.

Ниската жена се засуети още малко с полите си.

— Заповяда ми се да поема командата над Сестрите, които заваря тук — отвърна тя сковано, — и да направя каквото мога. — Въздъхна и пусна полите си, макар и неохотно. — Сестрите, които заваря тук под водачеството на Коварла. Но, разбира се...

Този път я прекъсна Катерайн.

— Никога не съм била под водачеството на Коварла, Наренвин, тъй че тия заповеди не ме засягат. Утре заран ще тръгна да ги намеря тези три-четири къщурки.

— Но...

— Достатъчно, Наренвин — рече с леден глас Катерайн. — Можеш да си уреждаш нещата с Коварла. — После изгледа посестримата си по Аджа. — Мисля, че можеш да ме придружиш, Тарна. В една рибарска лодка трябва да се намери място и за двете ни.

Тарна съвсем леко сведе глава, вероятно в знак на благодарност.

Приключили, двете Червени надигнаха дългите си наметала и се плъзнаха към вратата навътре в къщата. Наренвин ги изгледа сърдито в гръб и насочи вниманието си към Гавин. Лицето ѝ се отпусна в подобие на спокойна маска.

— Имате ли вест от сестра ми? — попита той преди да си е отворила устата. — Знаете ли къде е?

Жената наистина беше уморена. Примига и той почти забеляза как оформя в главата си отговор, който няма да му каже нищо.

Тарна спря на средата на пътя си до вратата, обърна се и каза:

— Елейн беше с бунтовничките, когато я видях последния път. — Всички глави се извърнаха към нея. — Но сестра ти не я чака наказание — продължи спокойно тя, — тъй че избий си го това от ума. Една Посветена не може да избира на кои Сестри да се подчини. Давам ти думата си; според закона не може да получи тежко наказание. — Все едно не забелязваше замръзналия поглед на Катерайн или опулените очи на Наренвин.

— Трябваше да ми го кажете! — избухна Гавин. Никой не говореше грубо с Айез Седай, или във всеки случай не повтаряше, но му беше писнало. Другите две от какво се изненадаха — че Тарна знае отговора, или че му го каза? — Какво имате предвид с „не тежко наказание“?

Светлокосата сестра се изсмя късо.

— Едва ли мога да обещаю, че няма да изтърпи няколко камшика, ако продължава да не внимава как стъпва. Елейн все пак е само Посветена, не е Айез Седай. Но точно това я предпазва от по-големи неприятности, ако е подведена от Сестра. А ти не си питал. Освен това тя няма нужда от спасяване, дори да можеш да го уредиш. Тя е с Айез Седай. Сега знаеш толкова, колкото мога да ти кажа за нея, а аз ще се опитам да поспя няколко часа, преди да е съмнало. Ще те оставя на Наренвин.

Катерайн я изглежда, без да промени изражението си и с една мигла, жена от лед с очи на дива котка, но после и тя излезе от стаята толкова бързо, че наметалото ѝ се развя зад гърба.

— Тарна е права — рече Наренвин, след като вратата се затвори. Покрай другите две, айезседайската строгост и загадъчност не изпъкваше кой знае колко у дребната жена, но сега, сама, се справяше много по-добре. — Елейн е привързана към Бялата кула. Както и ти, въпреки всичките ти приказки за непритежание. Историята на Андор ви привързва към Кулата.

— Всички Младоци сме привързани към Кулата по свой избор, Наренвин Седай — каза Раджар и присви почтително коляно. Погледът

на Наренвин остана върху Гавин.

Той въздъхна. Младостите наистина бяха привързани към Бялата кула. Никой никога нямаше да забрави, че се бяха сражавали, в самата Кула, за да спрат спасяването на свалената Амирлин. За добро или зло, разказът за това щеше да ги следва до гроба. Той самият също беше белязан с това, както и със собствените си тайни. След цялото онова кръвопролитие тъкмо той бе човекът, който позволи Сюан Санче да излезе на свобода. Но още по-важното бе, че Елейн го обвързваше с Бялата кула, както и Егвийн ал-Вийр, и той не знаеше кое от двете е затегнало по-здраво възела, обичта към сестра му или любовта на сърцето му. Да изостави едно от тези неща бе равносилно да изостави и трите, а докато дишаше, не можеше да изостави Елейн или Егвийн.

— Имате думата ми, че ще направя всичко, което мога — отвърна той уморено. — Какво иска от мен Елайда?

* * *

Небето над Кемлин беше чисто, с вдигналото се до върха на дневната си дъга обедно слънце, като бледо златисто кълбо. Хвърляше ярка светлина над бялата завивка, покрила околността, ала не топлеше. Все пак времето бе по-топло, отколкото Даврам Башийр щеше да очаква в родната си Салдеа, макар да не съжаляваше за кожата от бялка, с която бе подплатено новото му наметало. Във всеки случай беше достатъчно студено, та дъхът му да заскрежи гъстите му мустаци с повече бяло, отколкото годините бяха насложили по тях. Нагазил в дълбокия до глезените сняг сред голите дървета на едно възвишение, може би на левга северно от Кемлин, той държеше пред окото си стегнат със златни пръстени далекоглед и оглеждаше дейността по ниския терен на около миля южно от него. Бързач го подбутна нетърпеливо с нос отзад по рамото, но той не обърна внимание на дорестия. Бързач не обичаше да стои на място, но понякога ти се налага, все едно харесва ли ти, или не.

Там долу сред редките дървета се вдигаше голям стан. По протежение на пътя за Тар Валон войниците разтоварваха фургоните на обоза, копаеха нужници, вдигаха шатри и строяха навеси от храсти и клони, пръснати безразборно и с различна големина, като всеки лорд

и всяка лейди държаха хората си струпани край себе си. Очакваха да се задържат дълго време на място. По коневръзите и размерите на лагера той прецени, че трябва да са около пет хиляди души, с двеста повече или по-малко — бойците; стреларите, налбантите, оръжейниците, перачките, коларите и всички други обичайни спътници на войската сигурно бяха два пъти по толкова и както обикновено си правеха стана най-отвън. Повечето такива хора си губеха времето да зяпат към хълма, на който стоеше Башийр, вместо да си вършат работата. Тук-там по някой войник също вдигаше глава, за да хвърли поглед към склона, но бързо го скастриха отново да се хваща на работа. Благородниците и офицерите, обикалящи на коне из стана, изобщо не се озъртаха на север, доколкото можеше да види Башийр. Една земна гънка ги скриваше от града, макар че от своя хълм той можеше да открие прошарените му със сребристо сиви стени. Градът, разбира се, знаеше, че са тук; тази заран сами бяха известили идването си с тръби и знамена тъй, че да бъдат видени от стените, но далече от обхвата на дългите лъкове.

Обсадата на един град, укрепен с високи здрави стени, които се изпъваха на повече от шест левги околоръст, не беше лесна работа, а в този случай се усложняваше и от Долен Кемлин, лабиринт от тухлени и каменни къщи и дюкяни, складове със слепи стени и дълги пазарища, разположен извън крепостните стени. Вдигнати бяха обаче още седем подобни на този лагери, пръснати около града по места, където можеха, да покрият всеки път, всяка порта, можеща да осигури по-сериозно излизане на войска. Бяха разпратили патрули и наблюдатели, промъкващи се из вече опразнените сгради на Долен Кемлин. Малки отряди сигурно щяха да могат да се промъкнат в града, може би с няколко товарни животни нощем, но недостатъчно, за да изхранят един от най-големите градове на света. Гладът и морът слагаше по-често край на обсадите, отколкото мечовете и обсадните машини. Единственият въпрос беше кого ще уморят първо — обсадените или обсаждащите.

На пръв поглед планът като че ли беше много добре замислен от някого, но това, което го смущаваше, бяха знамената долу в лагера. Далекогледът беше силен, изработен от един кайриенец, Товийр. Беше му го подарил Ранд ал-Тор и с него той можеше да види повечето знамена, щом вятърът ги изпълнеше. Достатъчно добре познаваше

андорската хералдика, за да отличи сред тях Дъбът и секирата на Давлин Арман и Петте звезди на Дерила Ренед, и на още няколко дребни благородници, които поддържаха претенциите на Неан Араун за Лъвския трон и Короната на розата на Андор. Но се мяркаше и заштрихованият знак на Червената стена на Джайлин Маран, и двата Бели леопарда на Карлис Анкерин, и златната Крилата ръка на Ерам Талкенд. Според всички сведения те се бяха врекли на съперничката на Неан, Еления Саранд. Да видиш тях с другите беше все едно да видиш вълци с вълкодави да ядат заедно мръвки. С отворено буре с хубаво вино в добавка.

Други две знамена, обшити със злато и поне два пъти по-големи от останалите, също се открояваха, въпреки че и двете бяха твърде тежки, за да може слабият вятър да ги развее. Блестяха с блясъка на тежка коприна. Той обаче ги беше видял достатъчно ясно преди, докато знаменосците яздеха по възвишението, скриващо стана им, и те плющяха изпънати. Едното беше Лъвът на Андор, бял на червено поле, същият, който се вееше по високите кръгли кули, осеяли градските стени. И в двата случая това представляваше декларация на нечие право върху трона и короната. Второто голямо знаме провъзгласяваше името на жената, изявила претенцията си срещу Елейн Траканд. Четири сребърни луни на поле от тъмносиньо, гербът на дома Марн. Всичко това в подкрепа на Аримила Марн? Само допреди месец тя щеше да се радва, ако някой друг освен собствения ѝ Дом или онзи малоумник Нейсин Керен ѝ предложи хляб и постеля!

— Не ни обръщат внимание — изръмжа Баел. — Мога да ги прекърша до залез слънце и да не оставя нито един жив до другия ден, и въпреки това не ни обръщат внимание.

Башийр погледна настрани към айилеца. Настрани и нагоре. Баел стърчеше с цяла стъпка над него. Само сивите му очи и ивица потъмняла от слънцето кожа се виждаха над черното було, стегнато през лицето му. Башийр се надяваше, че с това було сега само пази устата и носа си от студа. Носеше наръча си къси копия и малкия, обшит с бича кожа кръгъл щит, прибран в калъф лък на гърба и колчан на бедрото, но важно беше само булото. Не беше моментът сега айилецът да почне да избива. На двайсет стъпки по-надолу към стана други трийсетина айилци бяха наклакали, стиснали небрежно оръжията си. Един на всеки трима беше с оголено лице, тъй че сигурно

беше заради студа. С айилците обаче човек никога не можеше да е сигурен.

Башийр набързо обмисли няколко възможни подхода и реши да заложи на по-безгрижния тон.

— Елейн Траканд няма да го хареса, Баел, а ако случайно си забравил какво значи да си млад, това значи, че и Ранд ал-Тор няма да го одобри.

Баел изпръхтя кисело.

— Мелайне ми предаде думите на Елейн Траканд. Не трябва да правим нищо за нея. Глупаво е. Когато срещу теб излезе враг, използваш всеки, който иска да играе Танца на копията на твоя страна. Нима играят на война така, както играят Играта си на Домове?

— Ние сме чужденци, Баел. В Андор това е от значение.

Високият айилец отново изпръхтя.

Май нямаше смисъл да му се обяснява замесената тук политика. Външната помощ можеше да струва на Елейн това, което се опитваше да спечели, и враговете ѝ го знаеха, и знаеха, че тя го знае, така че не се бояха от Башийр или Баел, нито от Легиона на Дракона, каквато и да бе четта им. Всъщност въпреки обсадата двете страни щяха да положат неимоверни усилия, за да избегнат решително сражение. Беше война, но война на маневриране и на дребни сблъсъци, докато някой не направи погрешна стъпка, и победителят щеше да е този, който запази непоклатима позиция или принуди другия да направи нещо незащитимо. Баел вероятно щеше да го приеме като не по-различно от Даес Дай-мар. Честно казано, Башийр също виждаше голяма прилика между двете. С Погибелта на прага, Салдеа не можеше да си позволи спорове за трона. Тираните можеха да се понесат, а Погибелта скоро убиваше глупавите и алчните, но дори една такава странна гражданска война щеше да позволи на Погибелта да убие Салдеа.

Той отново се зае да оглежда лагера през далекогледа. Мъчеше се да отгатне как една пълна глупачка като Аримила Марн е могла да спечели подкрепата на Неан Араун и Еления Саранд. Тия двете бяха алчни и амбициозни, всяка от тях бе напълно убедена в собственото си право върху трона, и доколкото той разбираше заплетената мрежа, използвана от андорците да решават такива неща, всяка от тях имаше по-основателни претенции от Аримила. Вълци и вълкодави тук не играеха. Тук по-скоро имаше вълци, решили да тръгнат по прищявката

на пале. Може би Елейн знаеше причината, но тя рядко разменяше дори бележки с него, кратки и несъдържателни. Твърде голям бе рискът някой да научи за това и да си помисли, че заговорничи с него. Наистина, съвсем като в Играта на Домове си беше.

— Някой ще танцува копията май — каза Баел и Башийр сниши златообкованата тръба, да види какво му сочи айилецът.

Дни наред се беше изливал потокът бежанци от града в навечерието на обсадата, но някои го бяха напуснали твърде късно. По средата на пътя за Тар Валон, точно в края на Долен Кемлин, бяха спрели няколко покрити с платнища фургона, обкръжени от петдесетина войници под синьо-бяло знаме, на което като че ли се виждаше бягаща мечка или някаква порода едро псе, щом вятърът го развееше. Отчаяните хорица се бяха струпали от едната страна, загърнали се боязливо в грубите си наметала, мъжете свели глави, децата — стиснали полите на жените. Някои от конниците бяха слезли, за да разровят из фургоните; снегът наоколо вече се бе покрил със сандъци, кутии и дори вързопи с дрехи. Сигурно търсеха пари или пиене, макар че всяка по-ценна вещ също щеше да се озове в нечий дисаги. Скоро някой щеше да разпрегне фургоните или може би просто щяха да ги откарат. Фургоните и конете винаги са от полза за една армия, а странните правила на тази толкова странна андорска гражданска война явно не предлагаха кой знае каква защита за хората, озовали се на погрешната страна в неподходящ момент. Но градските порти се разтваряха бавно и скоро зевът стана достатъчно широк, за да се излеят в галоп през високата арка облечените в червени палта пиконосци; светлината на слънцето заблестя по върхове на пики, по брони и шлемове, а пътят между дългите пусти пазарища заехтя от тътена на копитата. Излизаха гвардейците на Кралицата. При това съвсем достатъчно. Башийр измести далекогледа си към фургоните.

Офицерът под знамето с мечката, стига да беше мечка, вече си беше направил сметката. Петдесетима срещу двеста бе крайно неизгодно съотношение, при това само с няколко фургона в залог. Слезлите от конете си мъже бързо се метнаха на седлата и когато препуснаха на север, синьо-бялото знаме се изпъна на пръта си. Повечето хора, струпани край пътя, зяпнаха бягащите войници объркано, но неколцина веднага се разтичаха да си приберат разхвърляните вещи от снега и да ги натоварят отново по фургоните.

Появата на гвардейците след няколко минути сложи край на всичко това. Гвардейците бързо подкараха хората към фургоните. Някои още се опитваха да се шмугнат между тях заради някоя поскъпа вещ, а един заразмахва възмутено ръце пред някакъв гвардеец, явно офицер с белите пискюли на шлема и с червената лента през гърдите, но офицерът се наведе от седлото и цапардоса протестиращия през лицето с опакото на ръката си. Онзи се катурна по гръб в снега и след миг на вцепенение всички се разшаваха припряно да се качат по колите, освен двама мъже, които хванаха падналия за раменете и краката и го помъкнаха колкото може по-бързо, като залитаха от тежестта. Една жена на последния фургон в колоната вече плющеше с юздите да обърне впряга и да го подкара обратно към града.

Башийр свали далекогледа да огледа лагера, после отново го вдигна до окото си за по-добра гледка. Мъжете продължаваха да копаят с лопати и кирки, други смъкваха чували и бурета от фургоните. Благородници и офицери обикаляха бавно на конете си из лагера и следяха как върви работата. Всичко спокойно, като добитък на паша. Накрая някой взе да сочи към възвишението между тях и града, после друг и още един, а конниците закръжиха по-бързо и зараждаха заповеди. Знамето с мечката тъкмо излизаше на височината и от лагера го виждаха.

Башийр пхна далекогледа под мишницата си и се намръщи. Не бяха поставили стража на високото да ги предупреди за нещо, което можеше да се случи извън полезрението им. Колкото и да беше сигурно, че никой няма да предприеме битка, това бе глупаво. А можеше освен това да е от полза, ако и останалите лагери бяха също толкова небрежни и ако никой не поправеше тази грешка. Той изпръхтя ядосано през мустаците си. Ако можеше да влезе в бой с обсадителите...

Фургоните вече бяха на половината път до портата за Тар Валон със своя ескорт гвардейци, коларите пердашеха впряговете, сякаш преследвачите им дишат зад врата. Или навярно беше заради офицера с лентата, който неизвестно защо размахваше меч над главата си.

— Днес няма да има танци.

— Тогава да си ходя да си прекарам деня добре, вместо да гледам как влагоземци копаят дупки — отвърна Баел. — Дано винаги намериш вода и заслон, Даврам Башийр.

— За момента бих предпочел сухи крака и топъл огън — без да мисли, измърмори Башийр и веднага съжали. Стъпчи официалността на един човек и току виж решил да те убие, а айилците бяха официални, и странни освен това.

Но Баел се изсмя високо.

— Влагоземците обръщате всичко наопаки, Даврам Башийр. — Странният жест на дясната му ръка вдигна другите айилци на крака и те затичаха на дълги, плавни отскоци. Снегът като че ли изобщо не ги затрудняваше.

Башийр пхна далекогледа си в калъфа, окачен на седлото на Бързач, яхна го и пое на запад. Ескортът му чакаше на обратния склон. Поеха след него, съпроводени само от тихото поскърцване на кожа, без да се чува дрънчене от непокрит метал. По-малко бяха на брой от ескорта на Баел, но все яки мъже от именията му в Тир, и ги беше водил много пъти в Погибелта, преди да ги поведе на юг. Всеки си имаше определена част от пътя, която да наблюдава, напред или назад, наляво или дясно, нагоре или надолу, и главите им се въртяха непрекъснато. Надяваше се, че не го правят механично. Тук лесът беше рядък, всички клони бяха оголени, освен по някой дъб или кожолист, бор или ела, ала покритата със сняг околност бе така нагъната, че стотина конници спокойно можеха да се крият само на петдесетина крачки от тях и те да не ги видят. Не че очакваше такова нещо, но пък това, което убива човек, винаги се оказва неочаквано. Той несъзнателно охлаби меча в ножницата. Човек просто трябва да очаква неочакваното.

Ескортът се командваше от Тумад, както повечето пъти, когато Башийр не можеше да намери някоя по-важна задача за младия лейтенант. Башийр го подготвяше. Момчето имаше ясна мисъл и виждаше по-напред от онова, което му е пред очите; предопределен беше за по-висок ранг, стига да доживееше толкова. Висок, макар с две педи по-нисък от Баел, днес си беше лепнал кисело изражение, като втори нос.

— Какво те притеснява, Тумад?

— Айилецът беше прав, милорд. — Тумад сърдито подръпна гъстата си черна брада с облечената в тежка ръкавица ръка. — Тия андорци плюят в краката ни. Не обичам да бягам в галоп, когато ми се присмиват под носа. — Какво пък, млад беше.

— Намираш положението ни за досадно може би? — Башийр се изсмя. — Трябва ти нещо по-възбуждащо? Тенобия е само на петдесет левги северно от нас, и ако може да се вярва на мълвата, е повела със себе си Етениел Кандорска и Пайтар Арафелски, и дори Еазар Шиенарски. Цялата мощ на Граничните земи е тръгнала да ни търси, Тумад. На ония андорци в Муранди също не им харесва, че сме в Андор, така поне чувам, и ако онази айезседайска армия, срещу която са се изправили, не ги накълца на късчета, или не го е направила вече, също може да тръгнат срещу нас. Впрочем, Айез Седай също, рано или късно. Дошли сме заради Преродения Дракон и не вярвам някоя Сестра да ни го прости. А остават и сеанчанците, Тумад. Наистина ли си мислиш, че сме ги видели за последен път? Ще тръгнат срещу нас или ние ще трябва да тръгнем срещу тях — едното или другото е сигурно. Вие младите не можете да познаете възбудата дори когато ви изпълзи по мустаците!

Мъжете зад тях се изкискаха тихо — повечето бяха стари като Башийр, и дори Тумад показва белите си зъби зад брадата. Всички бяха излизали на кампании, но никога на нещо толкова шантаво като това. Башийр се поизправи и заоглежда дърветата, макар и с половин внимание.

Честно казано, Тенобия наистина го безпокоеше. Светлината само знаеше защо Еазар и останалите бяха решили да оставят вкупом границата с Погибелта, още повече да я оголят с толкова бойци, колкото според мълвата бяха повели на юг. Дори да разделиш мълвата наполовина. Несъмнено си имаха основания, които смятаха за добри и достатъчни, и несъмнено Тенобия ги споделяше. Ала той я познаваше; беше я учил на езда, гледал я беше как отрасва, поднесъл ѝ бе Скършената корона, когато получи трона. Беше добра владетелка, нито с прекалено тежка ръка, нито с много лека, интелигентна, без да е чак мъдра, храбра, без да е безразсъдна, но „импулсивна“ беше твърде умерено определение за нея. Понякога и „гореща глава“ беше умерено. И той беше сигурен, колкото бе възможно, че тя си има някоя своя цел покрай общата им. Главата на Даврам Башийр. Ако беше така, тя едва ли щеше да се задоволи с още един срок на изгнание, ако е стигнало чак дотам. Колкото по-дълго я мъчеше костта между зъбите, толкова по-трудно щеше да я убеди да отстъпи. Проблем си беше. Трябваше сега да е в Салдеа и да пази границата на Погибелта, но той — също.

Можеше да го обвини в двойна измяна заради това, което бе направил, откакто дойде на юг, но той все пак не виждаше друг път за себе си. Бунт — колко лесно ги определяше нещата Тенобия, когато реши — мисълта за бунт беше ужасна, но той все пак държеше главата му да си остане здраво прикрепена към врата още известно време. Сериозен проблем, и трънлив.

Станът, включващ осемте хиляди леки конници, които той бе оставил след Иллиан и битката със сеанчанците, се простираше понашироко от онзи на пътя за Тар Валон, но не можеше да се каже, че липсва ред. Коневръзите представляваха стройни редици с ковачници в двата края, изопнати между също така правите редици големи сиви или бели като раковини шатри, макар че по тях вече си личаха твърде много кръпки. Всеки боец можеше да се качи на коня си и да е готов за бой, докато преброиш до петдесет. Дори лагерът с палатките и фургоните на съпътстващите войската, на стотина крачки южно от другия, беше по-подреден от онзи на войниците, обсаждащи града, все едно че си бяха взели пример от салдейците. Донякъде поне.

Докато минаваше с ескорта си, между коневръзите бързо се раздвижиха мъже с мрачни лица, все едно че сигналът „по конете“ бе прозвучал. Някои бяха извадили мечовете си. Подвикваха му, но той не ги слушаше, защото видя голямата тълпа мъже и жени, най-вече жени, струпала се в средата на лагера, и изведнъж се вкочани отвътре. Пришпори Бързач и се понесе в галоп. Не искаше и да знае дали някой ще го последва, или не. Не чуваше нищо, освен туптежа в ушите си, нищо не виждаше, освен тълпата пред собствената си шатра с острия връх. Шатрата, която делеше с Дейра.

Щом стигна до тълпата, скочи от седлото, без да дърпа юздите, и затича. Хората викаха, но той не разбираше какво казват. Тълпата се раздели пред него и му отвори пътека към шатрата.

Спря се чак зад платнището. Шатрата, достатъчно голяма, за да спят в нея двайсет души, беше пълна с жени, жени на благородници и офицери, но очите му бързо намериха собствената му жена, Дейра, седнала на сгъваемия стол наскреде килимите, служещи за под, и изтръпването заглъхна. Знаеше, че все някой ден ще умре — и двамата щяха все някога да умрат, — но единственото, от което се боеше, бе да живее без нея. После осъзна, че две от жените ѝ помагат да смъкне роклята си до кръста. Трета притискаше сгъната кърпа до лявата ѝ

ръка и кърпата почервяваше от кръвта, стичаща се на струя по ръката, и капеше от пръстите ѝ в една купа, поставена на килима. В купата вече се беше събрала доста тъмна кръв.

Тя го видя в същия миг и очите ѝ светнаха на пребледнялото ѝ лице.

— Така става, като се наемат чужденци, мъжо — ядосано рече Дейра и вдигна към него дясната си ръка с треперещата в нея дълга кама. Висока бе колкото мъж, няколко пръста по-висока от него, и красива — лицето ѝ, обкръжено с катраненочерна коса, тук-там прошарена с бяло, имаше властно излъчване, и можеше да става деспотично, когато е ядосана. Дори когато очевидно не можеше да седи с изправен гръб. Повечето жени щяха да се смутят от това, че са голи до кръста пред очите на толкова хора и в присъствието на мъжа си. Не и Дейра. — Ако не беше настоявал толкова да тръгнем бързо като вятъра, можехме да си вземем свестни хора от именията си, да вършат каквото трябва.

— Спор със слугите ли, Дейра? — Той повдигна вежди. — Не съм и помислял, че ще почнеш да им вадиш ножове. — Няколко жени го изгледаха хладно и много накриво. Не всеки мъж и жена се разбираха така, както той и Дейра. Някои дори ги смятаха за шантави, защото рядко си викаха.

Дейра го изгледа навъсено и се изсмя късо.

— Ще почна от началото, Даврам. И толкова бавно, че да го разбереш — добави с тънка усмивка, като се спря да благодари на жените, увили с ленен чаршаф голото ѝ тяло. — Върнах се от езда и заварих двама непознати мъже да ровят из шатрата ни. Извадиха ками, и аз естествено ударих единия със стол и намушках другия. — Погледна с гримаса порязаната си ръка. — Не достатъчно добре, след като успя да ме клъцне. После дойде Завион с другите, а двамата избягаха през цепката, която бяха направили отзад на шатрата.

Няколко жени закимаха навъсено и стиснаха дръжките на камите си — всички до една носеха ками. Дейра навъсено продължи:

— Казах им да ги подгонят, но те настояха да се погрижат за драскотината ми. — Ръцете се смъкнаха от дръжките, а лицата се изчервиха, макар че никоя не изглеждаше да съжалява, че не се е подчинила. Бяха се оказали в неловко положение. Дейра беше тяхната господарка, както той — владетелят им, но от тази „драскотина“ щеше

да ѝ изтече кръвта, ако я бяха оставили, за да гонят крадците. — Тъй или иначе — продължи тя, — заповядах да ги издирят. Няма да е трудно да ги намерят. Единият е с цицина на главата, а другият намушкан. — И тя кимна, рязко и доволно.

Завион, жилавата червенокоса владетелка на Гааур, вдигна игла с вдянат конец.

— Освен ако не сте придобили интерес към бродирането, милорд — хладно каза тя, — ще позволите ли да ви посъветвам да се оттеглите?

Башийр отстъпи с леко кимване. Дейра не обичаше да гледа как я зашиват. Той самият също не обичаше да гледа как я зашиват.

Пред шатрата спря и обяви на висок глас, че неговата лейди съпруга е добре и че за нея се грижат добре, и че всеки трябва да си продължи работата. Мъжете се пръснаха, с пожелания за скорошното оправяне на Дейра, но нито една от жените не помръдна. Той не настоя повече. Каквото и да кажеше, щяха да останат, докато се появи самата Дейра, а умният човек се старае да избягва битки, които не само ще загуби, но ще изглежда глупаво, докато ги губи.

Тумад го чакаше. Тръгна до Башийр, който крачеше, стиснал ръце зад гърба си. От много време беше очаквал това или нещо подобно, но почти бе започнал да си въобразява, че няма да се случи. А изобщо не бе очаквал, че Дейра може да се окаже толкова близо до смъртта.

— Двамата са намерени, милорд — каза Тумад. — Поне съвпадат изцяло с описанието на лейди Дейра. — Башийр извърна глава с убийствена физиономия и младият офицер побърза да добави: — Били са мъртви, милорд, малко извън лагера. И двамата промушени с тесен нож. — Заби пръст в основата на черепа си, малко зад ухото. — Убиецът им сигурно не е бил сам, освен ако не е бил бърз като скална пепелянка.

Башийр кимна. Цената на един провал често се оказваше смърт. Двама да претърсят и колцина да ги накарат да млъкнат? Колко ли бяха останали и колко ли оставаше, докато опитат отново? И най-лошото — кой стоеше зад тях? Бялата кула? Отстъпниците? Като че ли му хрумна едно решение.

Освен Тумад наоколо нямаше никой, който да чуе, но въпреки това той заговори тихо и заподбира думите си много грижливо.

Понякога цената на небрежността също беше смърт.

— Нали знаеш къде да намериш човека, който дойде вчера при мен? Намери го и му кажи, че съм съгласен. Но освен ония, за които говорехме, ще има и още няколко.

* * *

Леките пухкави снежинки, сипеци се над Кайриен, съвсем слабо затъмняваха утринната светлина, само колкото да приглушат яркостта ѝ. От високия тесен прозорец на Слънчевия палат, с каса с дебели и здрави стъкла против студа, Самицу виджаше много добре дървените скелета, вдигнати около рухналата част на двореца, изпотрошените грамади черен камък, още покрити с отломки, и стъпаловидните кули, които изведнъж прекъсваха, без да се изравнят с останалите кули на двореца. Една от тях, Кулата на Изгрялото слънце, вече просто я нямаше. Няколко от прочутите „безвърхи“ кули на града се извисяваха над сипещите се бели снежинки, грамадни квадратни шпилове с огромни опорни стени, много по-високи от всичко в двореца, въпреки разположението му на най-високия хълм в град, издигнат на хълмове. Бяха загърнати в скелета и все още недовършени, двайсет години след като айилците ги бяха опожарили. След още двайсетина сигурно щяха да се довършат. По дъските на ни едно от скелетата не се мяркаха работници, разбира се, не и в такова време. Тя неволно съжали, че снегът не може и на нея да даде отдих.

Когато предната неделя Кацуан си тръгна и я остави да командва, задачата ѝ се беше сторила ясна и проста. Да се погрижи кайриенският котел да не кипне отново. За момента задачата ѝ се беше сторила проста, макар да не беше се забърквала сериозно досега в политика. Само един от благородниците държеше под оръжие сериозна сила, а Добрайн общо взето сътрудничеше добре, като че ли искаше всичко да е мирно и кротко. Разбира се, беше приел глупавия пост „Стюард на Кайриен за Преродения Дракон“. Момчето бе назначило „Стюард“ и на Тийр, мъж, замесил се в бунт срещу него само преди месец! Ако беше направило същото и в Иллиан... Изглеждаше съвсем вероятно. Тези назначения щяха да създадат доста грижи на Сестрите преди да се оправи цялата каша! Момчето не им носеше нищо освен

неприятности! Все пак засега Добрайн като че ли използваше новия си пост само за да поддържа ред в града. И за да може кротичко да окаже подкрепа на Елейн Траканд в претенцията ѝ за Слънчевия трон, ако тя изобщо изявише претенции за него. Самицу беше доволна да стигне дотук, изобщо не я интересуваше кой щеше да вземе Слънчевия трон. Изобщо не я интересуваше Кайриен.

Сипецията се зад прозореца сняг изведнъж се завихри от внезапния порив на вятъра, като калейдоскоп. Така... спокойно. Беше ли ценила някога спокойствието? И да беше, определено не можеше да си спомни.

Нито възможността Елейн Траканд да вземе трона, нито новата титла на Добрайн я слисваха толкова, колкото тъпата, и при това тъпо настоящата мъква, че момченцето ал-Тор щяло да иде в Тар Валон и да се предаде на Елайда, въпреки че не бе направила нищо, за да разсее тези приказки. А ги разправяше всеки, от благородника до последния коняр, което пък си беше много добре за поддържането на мира. Играта на тронове беше секнала напълно; е, поне в сравнение с нормалното състояние на нещата в Кайриен. Айилците, дошли в града от огромния си лагер на няколко мили на изток, вероятно помагаша, колкото и да ги мразеше повечето население. Всички знаеха, че са следовници на Преродения Дракон, и никой не искаше да рискува да се озове откъм неподходящата страна на хилядите айилски копия. Младият ал-Тор беше много по-полезен с отсъствието си, отколкото с присъствието. Слуховете от запад за върлуващи айилци — плякосвали, палели, избивали поголовно, така поне говореха клюките, разнасяни от търговци — даваха на хората още едно основание да стъпват на пръсти покрай тия, които бяха тук.

Всъщност като че ли не съществуваше нищо, което да изкара Кайриен от мълчанието, като се изключеха случайните улични свадки между жителите на Предградието и гражданите, които считаха шумните им, пъстро облечени тълпи за по-чужди от айилците и смятаха, че е много по-безопасно да се бият с тях. Градът беше тъпкан до таванските греди, хора спяха навсякъде, където можеше да се намери подслон от студа, но все пак хранителните запаси бяха повече от достатъчни, макар и не изобилни, и търговията всъщност вървеше по-добре, отколкото можеше да се очаква зиме. Общо взето, трябваше да се чувства доволна, че изпълнява указанията на Кацуан толкова

добре, колкото можеше да се очаква от една Зелена. Само дето Кацуан щеше да очаква повече. Винаги беше така.

— Слушаш ли ме, Самицу?

С въздишка, Самицу извърна лице от мирната гледка през прозореца и се постара да не започне да приглажда полите си на жълти ивици. Направените в Джаканда сребърни звънчета по косата ѝ леко звъннаха, но днес звукът им не я утеши. И в най-добрите моменти не се чувстваше съвсем уютно в покоите си в палата, въпреки че буйният огън в широката мраморна камина излъчваше топлина, а леглото в другата стая беше с най-доброкачествените дюшеци и възглавници от гъши пух. И трите ѝ стаи бяха украсени според грубоватия кайриенски стил — варосаният бял таван бе нашарен със застъпващи се квадрати, широките корнизи бяха тежко позлатени, а дървените ламперии бяха излъскани до мек блясък и въпреки това — тъмни. Мебелите бяха още по-тъмни и с масивна конструкция, поръбени с тънки нишки от златен варак и с пъпки от слонова кост. Цветният тайренски килим в тази стая изглеждаше крещящо не на място в сравнение с всичко останало и само подчертаваше суровостта на всичко наоколо. Напоследък тази стая твърде много ѝ заприличваше на килия.

Това, което всъщност я дразнеше, бе жената с коса на къдрици до раменете, застанала наред килима, с юмруци на хълбоците, вдигнала войнствено брадичка и толкова начумерена, че сините ѝ очи се бяха присвили. Сашале носеше пръстена на Великата змия, разбира се, на дясната си ръка, но също така и айилски гердан и гривна, дебели мъниста от сребро и слонова кост, изкусно изваяни, крещящо безвкусни на фона на роклята ѝ с високо деколте от кафява вълна, простовата, макар и фина и добре скроена. Не че накитите бяха грозни, разбира се, но... не на място, и едва ли бяха подходящи да се натруфи с тях една Сестра. Странността на тия накити може би съдържаше ключа към много неща, стига Самицу да можеше някога да разгадае причината, стояща зад носенето им. Мъдрите, особено Сориля, гледаха на нея като на глупачка заради това, че ги пита за всичко, и отказваха да си правят труда да отговарят. Твърде често го правеха. Най-вече Сориля. Самицу не беше свикнала да я смятат за глупачка и това ужасно не ѝ харесваше.

Не за първи път усети, че ѝ е трудно да срещне погледа на другата Сестра. Сашале беше главната причина доволството да ѝ

убягва, колкото и добре да вървяха иначе нещата. Най-влудяващото беше, че Сашале беше Червена, и в същото време, въпреки Аджата си, се беше врекла на младия ал-Тор. Как бе възможно която и да било Айез Седай да се закълне във вярност на човек, а не на самата Бяла кула? Как, в името на Светлината, можеше една Червена да се закълне на мъж, който може да прелива? Май Верин щеше да се окаже права за това как един тавирен усуква всичко. Самицу не можеше да си въобрази никаква друга причина цели трийсет и една Сестри, пет от които Червени, да положат такава клетва.

— Към лейди Айлил са се обърнали лордове и дами, представляващи повечето от силата на Дома Риатин — отвърна тя, много по-търпеливо, отколкото се чувстваше. — Искат тя да вземе Върховния трон на Риатин, а тя иска одобрението на Бялата кула. Одобрението на Айез Седай, най-малкото. — За да направи нещо, та да не отвръща на погледа — и най-вероятно да изгуби, — тя пристъпи до една масичка от абанос. Украсената със злато сребърна кана върху сребърен поднос на нея все още издаваше смътния аромат на подправки. Търсеше си извинение, и затова каната издрънча рязко, като я постави обратно на подноса. Твърде често се улавяше, че избягва да погледне Сашале. Дори и сега се усети, че я поглежда накриво. За свое отчаяние, не можеше да се насили да се обърне и да я погледне в лицето.

— Откажи й, Сашале. Брат й все още беше жив, когато бе видян за последно, а бунтът срещу Преродения Дракон не може да занимава Кулата, особено сега, след като е свършил. — Споменът й се събуди за видения за последно Торам Риатин, когато избяга и потъна в онази странна мъгла, която можеше да придобива плътност и да убива, мъгла, която устояваше на Единствената сила. Същия ден Сянката беше излязла извън стените на Кайриен. Гласът на Самицу се стегна от усилието да спре трепета му. Не от страх, а от гняв. В същия този ден тя не бе успяла в Изцеряването на младия ал-Тор. Мразеше провалите, мразеше да си спомня за тях. А и не биваше да се обяснява. — Повечето от силата на Риатин не значи цялата. Онези, които още са привързани към Торам, ще й се противопоставят, със силата на оръжието, ако се наложи, и във всеки случай насърчаването на раздори вътре в самите Домове не е най-добрият начин да се крепи мирът. Балансът в Кайриен е крехък, Сашале, но все пак е баланс, и не трябва

да го нарушаваме. — Успя да млъкне преди да е казала, че Кацуан ще е много недоволна, ако го направят. Това едва ли щеше да има тежест пред Сашале.

— Раздорът ще настъпи, все едно дали ще го насърчим, или не — твърдо заяви другата Сестра. Чумеренето ѝ беше приключило, щом разбра, че Самицу я слуша, макар че все още беше стиснала челюсти. Може би беше повече инат, отколкото войнственост, но това едва ли бе от значение. Жената не спореше, нито се опитваше да я убеди, просто изразяваше мнението си. И най-досадното — явно го смяташе за проява на учтивост. — Прероденият Дракон е предвестник на раздори и промяна, Самицу. Предреченият предвестник. А и да не беше, това е Кайриен. Мислиш ли, че тук наистина са престанали да играят Даес Дай-мар? Водната повърхност може да е спокойна, но рибата не престава да плува.

Червена, проповядваща Преродения Дракон като някой уличен демагог! О, Светлина!

— Ами ако грешиш? — Самицу неволно преглътна думите си. Сашале — да я изгори дано! — запази съвършено спокойствие.

— Айлил се е отрекла от всякакви претенции за Слънчевия трон в полза на Елейн Траканд, което съвпада с желанието на Преродения Дракон, и е готова да се закълне във васална вярност към него, ако ѝ го поиска. Торам водеше армия срещу Ранд ал-Тор. Казвам, че промяната си заслужава и шансът си заслужава, и ще ѝ кажа същото.

Звънчетата в косата на Самицу звъннаха при раздразненото тръсване на главата ѝ, и тя едва успя да се сдържи да не въздъхне отново. Осемнайсет от онези вречени в Дракона Сестри бяха останали в Кайриен — Кацуан беше отвела със себе си част от тях, после върна Алана да вземе още — а други от осемнайсетте освен Сашале стояха по-високо от нея, но айилските Мъдри ги държаха настрана от пътя им. Тя по принцип не одобряваше начина, по който го правеха — Айез Седай не можеха да бъдат чирачки на никого! Кощунство! — но на практика това улесняваше работата ѝ. Не можеха да ѝ се пречат или да се опитват да поемат командата, докато Мъдрите ги товареха денонощно и ги следяха изкъсо всеки час. За жалост, по причина, която ѝ беше неизвестна, Мъдрите гледаха другояче на Сашале и другите две Сестри, които бяха усмирени при Думайски кладенци. Усмирени. Само от мисълта за това потръпна, макар и лекичко, а щеше

да е още по-леко, ако бе успяла да разбере как Деймир Флин бе успял да Изцери Неизцеримото. Поне някой можеше да Цери Усмиряване, макар и да беше мъж. Мъж, който прелива. Светлина, как вчерашният ужас се превръща в днешно неудобство, щом свикнеш!

Беше сигурна, че Кацуан ще уреди нещата с Мъдрите преди да си тръгне, ако знаеше за разликата със Сашале, Иргаин и Ронаил. Най-малкото смяташе, че е сигурна. Не за първи път беше въввлечена в един от легендарните замисли на Зелената. Кацуан можеше да е по-коварна и от Синя — схеми, загърнати в коварства, увити в сложни хитрини, и всичко това — прикрито зад още много други. Някои бяха замисляни да се провалят, за да помогнат на други да успеят, и само Кацуан знаеше кое кое е, съвсем не утешителна мисъл. Тъй или инак, тези три Сестри бяха свободни да идват и да си отиват, когато пожелаят, да правят каквото си искат. И определено не изпитваха нужда да следват заръките, оставени от Кацуан, или да слушат Сестрата, която тя бе назначила да ръководи. Само безумната им клетва пред ал-Тор ги водеше или задържаше.

Самицу никога в живота си не се беше чувствала слаба или безсилна, освен когато Талантът ѝ се провалеше, но ето че сега, много ѝ се искаше Кацуан да се върне и да поеме нещата в ръцете си. Няколко думи на ухото на Айлил щяха да избият всякакво желание у нея да яхне Върховния трон, разбира се, но това нямаше да доведе нищо, освен ако не измислеше по какъв начин да отклони Сашале от целта ѝ. Колкото и да се уплашеше Айлил, че глупавите ѝ тайни ще се разчуют, несъответствието между онова, което щяха да ѝ кажат две Айез Седай, като нищо можеше да я накара да реши, че е по-добре да изчезне в имененията си в провинцията, отколкото да оскърби с действията си някоя Айез Седай. Кацуан щеше да се ядоса, че е загубила Айлил. Самата Самицу щеше да се ядоса. Айлил беше проводникът им към половината заговори, зреещи между благородниците, мярката да са сигурни, че всички тези интриги все още са дребни и едва ли могат да доведат до по-големи вълнения. Проклетата Червена знаеше това. А дадеше ли Сашале това позволение на Айлил, тъкмо при нея щеше да припка жената, за да шушне малките си тайни. Не при Самицу Тамагова.

Докато Самицу се заплиташе в заплетеното от самата нея, вратата към коридора се откряна да пропусне една белолика

кайриенка със строго лице, цяла педя по-ниска от двете Айез Седай. Косата ѝ бе прибрана на дебел сив кок и тя беше облечена в строга сива рокля, толкова тъмна, че почти черна — сегашната униформа на слуга в Слънчевия палат. Слугите, разбира се, никога не съобщаваха за влизането си, нито искаха позволение, но Коргайд Марендевин трудно можеше да се нарече просто слугиня — тежката сребърна халка с дълги ключове на кръста ѝ беше служебният ѝ знак. Който и да управляваше Кайриен, това, че Държачката на ключовете управлява Слънчевия палат, си беше простичкият факт и в поведението на Коргайд нямаше и капка покорство. Тя направи много сдържан реверанс, грижливо нацелен точно по средата между Самицу и Сашале.

— Бях помолена да докладвам за всичко необичайно — заяви тя на въздуха пред себе си, въпреки че тъкмо Самицу я беше „помолила“. Най-вероятно беше разбрала за борбата за власт между двете още когато те самите я разбраха. Малко неща в двореца ѝ убягваха. — Предадоха ми, че в кухните има един огиер. Двамата с някакъв младеж уж търсели работа като зидари, но не бях чувала досега огиер и човек зидар да работят заедно. А стеддинг Цофу ни извести, че не можем да разполагаме със зидари от никой стеддинг в обозримо бъдеще, когато помолихме след... инцидента. — Паузата беше едва доловима и гробовното ѝ изражение не се промени, но половината клюки за атаката срещу Слънчевия палат я приписваха на ал-Тор, а другата половина — на Айез Седай. В някои приказки се споменаваха и за Отстъпниците, но само за да ги прикачат било към ал-Тор, било към Айез Седай.

Свила замислено устни, Самицу остави настрана проклетото заплетено кълбо, в каквото кайриенците имаха навик да превръщат всичко, до което се докоснат. Отричането за намеса на Айез Седай не вършеше работа; Трите клетви бяха безсилни в град, където едно простичко „да“ или „не“ можеше да породя поне шест противоречащи си слуха. Но огиер... Дворцовата кухня не канеше случайни минувачи, ала готвачите най-вероятно щяха да нагостят огиера с топло ядене само заради необичайната гледка. През последната година огиерите бяха станали още по-необичайна гледка от обикновено. От време на време все още се мяркаше по някой, но профучаваха толкова бързо, колкото само един огиер може да върви, и ако се спреше някъде, то

беше само за да преспи. Много рядко пътуваха с човеци, а още по-рядко пък работеха с човеци. Тази двойка обаче зачовърка нещо в ума ѝ. С надеждата, че ще го накара да излезе навън, тя отвори уста да зададе няколко въпроса.

— Благодаря ти, Коргайд — изпревари я с усмивка Сашале. — Изключително услужлива си. Но ако обичаш, би ли ни оставила? Веднага. — Да се държиш грубо с Държанката на ключовете бе най-сигурният начин да се намериш с мръсни завивки и лошо сготвена храна, неопразнени нощни гърнета и залутали се някъде съобщения, и още хиляди малки неприятности, които да превърнат живота ти в пълна мизерия и накрая да се окажеш нагазила до гуша в кал, докато се мъчиш да постигнеш каквото и да е, но незнайно как усмивката като че ли отне жилото от думите за Сашале. Сивокосата жена кимна леко и отново направи възможно най-скромния реверанс. Този път явно към Сашале.

Още щом вратата се затвори зад сивокосата, Самицу тресна сребърната си чаша върху подноса толкова силно, че топлото вино се плисна на китката ѝ, и се извърна с гняв към Червената си посестрима. Беше на ръба да изтърве контрола си над Айлил, а сега и самият Слънчев палат ѝ се изплъзваше между пръстите! По-вероятно беше на Коргайд крила да ѝ поникнат и да литне, отколкото да премълчи за онова, което бе видяла тук, а каквото кажеше, щеше да се пръсне из двореца и да зарази всеки слуга чак до мъжете, които изриваха торта от конюшните. Последното ѝ приклякване съвсем ясно показваше какво си мисли. Светлина, колко мразеше Самицу този Кайриен! Обичаите, диктуващи почтителност между Сестрите, бяха дълбоко всадени, но Сашале не стоеше чак толкова високо, че да я принуди да си държи езика пред лицето на това бедствие, и смяташе да ѝ го покаже откъм грубата страна.

Когато обаче ѝ се навъси, видя лицето ѝ — наистина го видя, може би за първи път — и изведнъж разбра защо я беше безпокоило толкова, може би дори защо ѝ беше толкова трудно да поглежда право в лицето Червената сестра. То не беше вече лице на Айез Седай, извън времето и встрани от всякаква възраст. Повечето хора не бяха сигурни, освен ако не им го изтъкнеш, но друга Сестра не можеше да го сбърка. Може би бяха останали някакви трошици, късчета, които правеха Сашале да изглежда по-красива, отколкото бе всъщност, но всеки

щеше да ѝ припише възраст... близо до средната възраст. От това осъзнаване езикът на Самицу замръзна.

Онова, което се знаеше за усмирени жени, не беше много повече от празна мълва. Те бягаха и се криеха от другите Сестри, и рано или късно умираха. Обикновено по-скоро рано, отколкото късно. Загубата на сайдар бе нещо повече, отколкото повечето жени можеха да понесат дълго. Но общо взето всичко, което се знаеше, беше ала-бала. Доколкото ѝ беше известно, от много време никой не се беше опитвал да научи нещо повече. Рядко признаваният страх в най-тъмното кътче в главата на всяка Сестра, че същата съдба може да сполети и нея в някой безгрижен миг, пречеше на всяка да иска да знае много. Дори Айез Седай можеха да затварят очите си, когато не искат да видят нещо. И все пак съществуваха онези слухове, почти никога неспоменавани и толкова смътни, че никога не можеш да си спомниш къде си ги чула за първи път, нашепнати едва чуто, но носещи се непрестанно около теб. Един от тях, за който Самицу почти не си беше спомняла досега, гласеше, че жена, която е усмирена, отново се подмладява, стига да преживее усмиряването. До този момент това винаги ѝ се беше струвало нелепо. Възвръщането на способността за преливане не беше върнало всичко на Сашале. Отново щеше да ѝ се наложи да поработи с години със Силата, за да може лицето ѝ отново да е лице на Айез Седай пред всяка Сестра, която пожелае да я види ясно. Или... дали все пак щеше да си го върне? Изглеждаше неизбежно, но все пак това бе непознат терен. А щом лицето ѝ се бе променило, дали и нещо друго у нея също не се беше променило? Самицу потръпна, по-силно, отколкото при мисълта за усмиряването. Може би все пак беше по-добре, че се позабави в усилията си да разгадае как го Изцерява Деймир.

Сашале опипваше айилския си гердан, сякаш не забелязваше притесненията на Самицу, нито втренчения ѝ поглед.

— Това може и нищо да не е, но може и да си струва да го разберем — рече тя, — но Коргайд само донесе какво е чула. Ако искаме да разберем нещо, трябва сами да отидем и да видим. — И без повече думи се обърна и закричи към вратата, като остави на Самицу единствения избор или да припне след нея, или да остане. Непоносимо беше! Но пък и да остане беше немислимо.

Сашале не беше по-висока от нея, но се наложи да забърза, за да не изостава, докато Червената плавно се плъзгаше по широките коридори с ръбести сводове. Да поведе и дума не можеше да става, освен ако не се затичаше. Закипя мълчаливо, въпреки че това изискваше да стисне зъби. Да спориш с друга Сестра пред външни хора в най-добрия случай беше нередно. Нещо повече, несъмнено щеше да е безполезно. А това само щеше да изкопае дупката, в която бе паднала, още по-дълбоко. Изпитваше огромно желание да ритне нещо.

Светилниците — на равни интервали — даваха обилна светлина дори в най-тъмните участъци на коридора, но нямаше много цвят или украса, освен редките гоблени с извезаното по тях, все едно дали лов на дивеч, или храбро сражаващи се благородници. В няколко ниши в стените се мяркаха златни изделия или порцелан от Морския народ, а в някои коридори корнизите бяха направени на фризове, повечето оставени небоядисани. И това бе всичко. Кайриенците криеха богатството си от хорски очи, както правеха с още много неща. Слугите и слугините, усърдно забързани по коридорите като колони мравки, бяха облечени в униформи с цвят на въглен, освен онези, които обслужваха пребиваващите в двореца благородници — те изглеждаха пъстри в сравнение с другите, с гербовете на своите Домове, извезани на гърдите, а яките и понякога ръкавите на ливреите им показваха цветовете на Дома. Един на всеки десет беше с палто или рокля изцяло в цветовете на Дома и изглеждаше почти като чужденец между останалите. Но всички държаха очите си сведени надолу и едва спираха, колкото да поднесат бързите си поклони и реверанси на двете подминаващи ги Сестри. Слънчевият палат се нуждаеше от поддръжката на стотици и стотици слуги и тази заран като че ли всички бяха излезли по спешните си работи.

По коридорите се разхождаха и благородници — те също поднасяха мимоходом на Айез Седай вежливостите си, грижливо балансирани между илюзията за равнопоставеност и истинското състояние на нещата, изречени тихо, за да не се разнесе надалече. Това доказваше старата поговорка, че странните времена водят до странни спътници. Стари вражди бяха потушени пред лицето на нови опасности. Засега. Тук двама-трима кайриенски лордове в тъмни копринени палта с тънки цветни ивици през гърдите, някои с

обръснати отпред глави и напудрени по войнишкия обичай, крачеха важно до също толкова мургави тайренци, по-високи в ярките си палта с дебели пъстри ръкави. Там знатна тайренска дама със спретната, обшита с перли шапчица, в пъстро покрита с брокат рокля, с рюш от бяла дантела, крачеше до по-ниска кайриенска благородничка с вдигната нагоре в изящна кула коса, доста над главата на приятелката ѝ, със светлосива дантела под брадичката и тънки ивици с цвета на нейния Дом, минаващи по предницата на тъмната коприна. Всички — сърдечни и доверени приятели.

Някои двойки изглеждаха по-необичайно от останалите. Напоследък много жени бяха започнали да се носят в другоземски стил, явно без да забелязват как привличат мъжките погледи и принуждават дори слугите да се мъчат да не ги зяпнат. Плътният клин и палтото, едва покриващо бедрата, не бяха подходящо облекло за жена, колкото и усилие да отиваше за пищното вземо или за шарките от скъпоценни камъни по палтото. Скъпите наниз и гривни, и игли с яркоцветни пера само изтъкваха странността. А и тези ярко боядисани ботуши, с токовете им, които добавяха близо цяла педя към височината на жената, ги правеха да изглеждат застрашени да паднат при всяка полюшваща се стъпка.

— Скандално — измърмори Сашале, като погледна една такава двойка жени и фръцна недоволно полите си.

— Скандално — повтори неволно Самицу, преди да успее да се спре и хлопна устата си толкова силно, че чак зъбите ѝ изтракаха. Трябваше да си държи езика. Изричането на съгласие само защото е съгласна беше навик, който не можеше да си позволи със Сашале.

Все пак не можа да се сдържи да не погледне неодобрително двойката през рамо. И да се позачуди. Преди година Алайн Чулиандред и Фионда Анариз щяха да са се хванали гуша за гуша. Или по-скоро щяха да накарат своите ратници да се хванат за гушите. Но пък кой можеше да очаква, че Бетром Сайган ще се разхожда кротко с Вейрамон Саняго и нито един от двамата да не посегне към камата на колана си? Странни времена и странни спътници. Несъмнено играеха Играта на Домове, маневрираха за изгода, както бяха правили винаги, ала разделящите черти, които доскоро изглеждаха изсечени в камък, сега изглеждаха начертани по вода. Много странни времена.

Кухните на Слънчевия палат се намираха на най-долния надземен етаж; отзад имаше група помещения с каменни стени и тавани с гредоред, обкръжаващи зала без прозорци, пълна с железни печки, тухлени пещи и облицовани с камък огнища, а горещината беше достатъчна, за да забрави човек снега навън и дори че е зима. Обикновено запотените готвачи и помощник-готвачи и готвачки, облечени също толкова тъмно като останалите слуги под белите си престилки, щяха да шетат из помещенията, да месят тесто върху дългите, посипани с брашно мраморни маси, да поливат със сос бутове и птици, които се въртят на шишовете в огнищата. Сега се движеха само изгладнелите кучета, нетърпеливи да получат пая си от мръвките. Кошовете с ряпа и моркови стояха необелени и ненакълцани, сладколютив миризми излизаха от недокоснатите гърнета със сосове. Дори чистачите, момчета и момичета, триещи скришом потните си лица с престилките, стояха до група жени, струпани около една от масите. От прага Самицу успя да зърне огиерска глава, щръкнала над тях. Макар да беше седнал, огиерът бе по-висок от повечето мъже, когато са прави, и също толкова широк. Разбира се, кайриенците бяха доста нисички и това подсилваше ефекта. Тя сложи ръка на ръкава на Сашале и като по чудо тя спря, без да възрази.

— Изчезнал, без да намекне къде отива? — тъкмо питаше огиерът с дълбокия си, боботещ като земята, когато затътне, глас. Дългите му космати уши, щръкнали през черната му коса, провиснала до високата яка, помръдваха неспокойно.

— О, престанете да ми говорите за него, майстор Ледар — отвърна женски глас с трепет, който изглеждаше добре отработен. — Ужасен беше, казвам ви. Съдра половината палат с Единствената сила, тъй де. Само като те погледне, може кръвчицата ти да смрази, с един поглед ще те убие. Хиляди умряха от ръката му. Десетки хиляди! О, хич даже не ща да говоря за него.

— За жена, която хич не обича да говори за нещо, Елдрид Метин — рязко се намеси друга от жените, — ти май за друго почти не говориш.

Яка и доста висока за кайриенка, висока почти колкото самата Самицу, с няколко снопчета сива коса, измъкнали се изпод дантелената ѝ шапчица, жената трябваше да е дежурната главна готвачка, защото

всички, доколкото виждаше Самицу, бързо закимаха съгласни, захихикаха и зацвъркаха съвсем угоднически:

— О, права сте, госпожо Белдаир.

Слугите си имаха своите йерархии, поддържани толкова стриктно, колкото и в самата Кула.

— Пък и не се полага на таквиз като нас да клюкарстваме за таквиз работи, майстор Ледар — продължи едрата жена. — Айезседайска работа е туй, не е за таквиз като вас и мене. Я ни разкажете повечко за Граничните земи. Наистина ли сте видели тролоци?

— Айез Седай — измърмори един мъж, скрит от тълпата около масата. Трябваше да е спътникът на Ледар. Сред хората в кухнята тая заран Самицу не забелязваше възрастни мъже. — Кажете ми, наистина ли мислите, че те са обвързали ония мъже, за които споменахте, ония ашамани? Като Стражници? А оня, дето е умрял? Така и не казахте как.

— Ами че то Прероденият Дракон го уби — изчурулика Елдрид. — Че за к'во друго ще овържат Айез Седай един мъж, ако не за Стражник? О, ужасни бяха тия ашамани, казвам ви. Само като те погледнат, на камък могат да те обърнат. Можеш да ги познаеш само като ги видиш, знаете ли. Имат едни такива страшни очи — светкат, светкат.

— Я млъквай, Елдрид — сръза я госпожа Белдаир. — Може и ашамани да са били, може и да не са били, майстор Долни рид. Може да са били обвързани, може и да не са били. Мога само да ви кажа, пък и всеки друг, че бяха с него. — Натъртването в гласа й ясно показваше за кого говори; Елдрид може и да смяташе Ранд ал-Тор за страшен, но тази жена не искаше дори името му да изрече. — И скоро след като той се махна, не щеш ли Айез Седай почнаха да им казват какво да правят, и те го правеха. Разбира се, всеки глупак знае, че трябва да прави каквото му каже една Айез Седай. Все едно, всички те вече си отидоха. Ама вие защо толкоз разпитвате за тях, майстор Долни рид? Това име андорско ли е?

Ледар отметна глава, размя се и гръмовният звук изпълни стаята. Ушите му се размърдаха бързо-бързо.

— Ох, искаме да научим всичко за местата, където гостуваме, госпожо Белдаир. Граничните земи, казвате? Човек може да си мисли,

че тука е студено, но в Граничните земи сме виждали дървета, разцепени като кестени в огъня от студа. В реката има ледени блокове, носи ги течението, но сме виждали реки, широки колкото Алгуеня, така замръзнали, че търговците могат да карат през тях керваните си с натоварени фургони, и мъже, които ловят риба в дупки, издълбани в леда, цял разтег дебел. А нощно време в небето има едни такива листи от светлина, ще речеш, че пращят, и толкова ярки, че затъмняват звездите, и...

Дори госпожа Белдаир се наведе към огиера, заплелена от разказа му, но един от младите чистачи, прекалено нисък, за да може да види над раменете на възрастните, се озърна и се опули, щом видя Самицу и Сашале. Погледът му замръзна като уловен в капан, но ръката му зашари да дръпне ръкава на госпожа Белдаир. Първия път тя само го избута, без да се обърне. При второто дръпване извърна намръщено глава и мръщенето изчезна мигом, щом и тя видя двете Айез Седай.

— Милостта да ви благослови, Айез Седай — рече тя и припряно заприбира изсипалата се коса под шапчицата, докато приклякаше. — С какво мога да ви бъда полезна? — Ледар млъкна по средата на изречението и ушите му за миг щръкнаха. Не погледна към вратата.

— Искаме да поговорим с посетителите ви — каза Сашале и влезе в кухнята. — Няма да ви безпокоим дълго.

— Разбира се, Айез Седай. — Дори едрата жена да се беше изненадала, че две Сестри искат да говорят с посетители на кухнята, не го показва. Главата ѝ се завъртя насам-натам да обхване с поглед всичко, после тя плесна с пълните си длани и взе да нарежда припряно:

— Елдрид, тая ряпа сама няма да се обели. Кой наглеждаше смокиновия сос? Сухи смокини трудно се преглъщат! Къде ти е лъжицата за поливане, Каси? Андрил, тичай да донесеш една... — Готвачки и чистачки се пръснаха във всички посоки и кухнята скоро се изпълни с дрънчене на котли и лъжици, въпреки че всички явно се стараеха да са колкото може по-тихи и да не безпокоят двете Айез Седай. Явно се стараеха изобщо да не поглеждат към тях, макар това да включваше много кривене.

Огиерът бавно се надигна — главата му стигна почти до дебелиите тавански греди. Облеклото му беше точно каквото Самицу помнеше от предишната си среща с огиер: дълго тъмно палто, което се уширяваше над дългите, загърнати надолу ботуши. Петната по него говореха, че е пътувал дълго. Той се извърна едва наполовина към нея и Сашале, докато правеше поклона си, и затърка едрия си нос все едно, че го е засърбяло, като скри отчасти широкото си лице. Изглеждаше доста млад за огиер.

— Ще ни прощавате, Айез Седай — избоботи той, — но наистина трябва да си тръгваме. — Наведе се да вземе една грамадна кожена торба с вързано отгоре навито одеяло, от която изпъкнаха няколко ръбести неща, прибрани покрай всичко останало, натъпкано вътре, и я метна на едното си рамо. Обемистите джобове на палтото му също се бяха издули от ръбести форми. — Дълъг път ни чака до стъмване.

Спътникът му обаче остана седнал, изпънал ръце на масата — светлокож младеж с едноседмична брада, който, изглежда, беше спал не една нощ, загърнат в опърпаното си палто. Гледаше двете Айез Седай настръхнал, с черни очи като на хваната в капан лисица.

— Къде отивате, че да стигнете там до вечерта? — Сашале спря чак когато се озова пред младия огиер, толкова близо, че трябваше да вдигне глава, за да го гледа в лицето, макар да го направи тъй, че да изглежда по-скоро изящно, отколкото непохватно. — Да не сте тръгнали за събранието, за което чухме, в стеддинг Шангтай? Майстор... Ледар ли беше?

Дългите му уши замърдаха енергично, после спряха да мърдат, а големите му колкото чаени чаши очи се присвиха почти толкова напрегнато като на младия мъж, чак докато провисналите вежди не се спуснаха над бузите му.

— Ледар, син на Шандин, син на Коймал, Айез Седай — отвърна той с неохота. — Но определено не отивам за Великия дънер. Че то и да ида, Старейте няма да ме пуснат да приближа толкова, че да чуя какво се говори. — Издаде дълбок, басов кикот, който изглеждаше насилен. — До вечерта не можем да стигнем там, където отиваме, Айез Седай, ала всяка левга зад нас е левга, която няма да трябва да извървим утре. Наистина трябва да си хващаме пътя. — Небръснатият младеж се изправи, ръката му нервно опипа дългата дръжка на

окачения на кръста му меч, но той не посегна да вземе торбата и навитото одеяло в краката си, когато огиерът се запъти към вратата, дори когато великанът рече през рамо: — Трябва да тръгваме веднага, Карлдин.

Сашале се плъзна плавно на пътя на огиера, въпреки че трябваше да направи цели три крачки срещу една негова.

— Търсите работа като зидар, майстор Ледар — каза тя с нетърпящ възражения тон, — но ръцете ви не са толкова мазолести като на зидарите, които съм виждала. По-добре ще е да отговорите на въпросите ми.

Сдържайки победоносната си усмивка, Самицу пристъпи до Червената сестра. Значи Сашале смяташе просто да я избута настрана и да изкопчи какво става, така ли? Чакаше я изненада.

— Наистина трябва да поостанете — рече тихо тя на огиера; шумът в кухнята щеше да попречи на някой друг да чуе, но нямаше нужда да се рискува. — Когато дойдох в Слънчевия палат, вече бях чула за един млад огиер, приятел на Ранд ал-Тор. Напуснал е Кайриен преди няколко месеца, в компанията на един младеж на име Карлдин. Така ли е, Лоиал?

Ушите на огиера клепнаха посърнало.

Младежът изтърси груба ругатня, макар че ако имаше капка ум в главата, нямаше да си го позволи пред Сестри.

— Тръгвам, когато сам пожелаая да тръгна, Айез Седай — рече той дрезгаво, но с тих глас. Общо взето гледаше между нея и Сашале, но бдително следеше да не би някой от работниците в кухнята да се приближи. И той не искаше да го чуят. — И преди да тръгна, аз искам няколко отговора. Какво се е случило с моите... приятели? И с него. Той полудя ли?

Лоиал въздъхна тежко и направи усмирителен жест с ръка.

— Кротко, Карлдин. Ранд не би искал да почваш кавга с Айез Седай. Кротко.

Карлдин само се навъси още повече.

Изведнъж на Самицу ѝ хрумна, че може и по-добре да се оправи с това. Тия очи не бяха на лисица в капан, а на вълк. Свикнала беше с Деймир, Джаар и Ибин, обвързани надлежно и опитомени. Последното можеше и да е попросилено, въпреки че Мерайз полагаше усилие с Джаар — по нейния си начин, — но вчерашният ужас май се

превръщаше в днешно самодоволство. Карлдин Манфор също беше аша'ман, ала нито обвързан, нито опитомен. Дали прегръщаше мъжката половина на Силата? Едва не се разсмя. Все едно да се питаш дали птиците летят.

Сашале гледаше младежа начумерено и изпитателно, с някак твърде спокойно отпуснати на полите ѝ ръце, но Самицу се зарадва, че не видя около нея светлината на сайдар. Ашаманът можеше да усеща, когато жена улови Силата, а това можеше да го накара да действа... прибързано. Двете, разбира се, можеха да се справят с него... а дали можеха, ако вече държеше Силата? Разбира се, че можеха. Разбира се!... Но щеше да е по-добре да не се налага да пробват.

Сашале явно не бързаше вече да поема командата, тъй че Самицу леко го докосна по лявата ръка. През ръкава на палтото беше като желязна пръчка. И той значи изпитваше нейната тревога. Нейната тревога? Светлина, ако не бяха съсипали Деймир и другите двама всичките ѝ инстинкти!

— Той изглеждаше съвсем нормален, когато го видях за последен път — тихо заговори тя, с много леко натъртване. Никой от хората в кухнята не беше наблизил, но някои вече поглеждаха крадешком към тях. Лоиал издиша тежко от облекчение, звук като вятър, излизащ от устие на пещера, но тя задържа вниманието си върху Карлдин. — Къде е не знам, но допреди няколко дни беше жив. — Аланна беше няма като мида за това, а и нагла на всичко отгоре, с бележката на Кацуан в шепата си. — Федвин Мор, боя се, умря отровен, но представа нямам кой му е дал отровата. — За нейна изненада Карлдин само поклати глава с тъжна гримаса и измърмори нещо неразбрано за вино. — Колкото до другите, те станаха Стражници по своя воля. — Доколкото някой мъж може да направи каквото и да е по своя воля. Нейният Рошан със сигурност не беше искал да става Стражник, докато тя не реши, че го иска за такъв. И да не е Айез Седай, обикновено може да накара един мъж да реши точно това, което тя иска. — Сметнаха, че това е по-добрият избор, по-безопасен, отколкото да се върнат при... другите като вас. Виждате ли, щетите тук бяха нанесени със сайдин. Разбирате кой трябва да е стоял зад това, нали? Беше опит да убият онзи, за чиято нормалност се боите.

И това като че ли не го изненада. Що за хора бяха тия ашамани? Нима тяхната тъй наречена „Черна кула“ беше яма за убийства? Ръката

му обаче се отпусна и изведнъж той заприлича просто на уморен от пътя млад мъж, който има нужда от бърснене.

— Светлина! — промълви той. — Какво да правим сега, Лоиал? Накъде да вървим?

— Ами... не знам — отвърна Лоиал, отпусна уморено рамене и ушите му клепнаха. — Мисля... трябва да го намерим, Карлдин. Все някак. Не можем да се отказваме тепърва. Трябва да му кажем, че направихме каквото ни помоли. Доколкото можахме.

А за какво ги беше помолил ал-Тор, зачуди се Самицу. С мъничко късмет, можеше доста неща да научи от тези двамата. Уморен мъж или огиер, объркан и сам, е готов да отговаря на въпроси.

Карлдин леко подскочи, ръката му стисна дръжката на меча, а тя самата този път едва се стърпя да не изругае, когато едно от дворцовите слугинчета дотича в кухнята, надигнало полите си чак до коленете.

— Лорд Добрайн е мъртъв! — проплака слугинята. — Всички ще ни избият в креватите! С очите си съм видяла оживели мъртъвци, самата баба Марингил, а мама вика, че духовете ще те убият, ако е станало убийство! Те... — Устата ѝ замръзна отворена, щом видя двете Айез Седай, и тя се закова на място, още стиснала полите си. Хората в кухнята също замръзнаха и запоглеждаха накриво двете Сестри, за да видят какво ще направят те.

— Не и Добрайн! — изохка Лоиал и ушите му клепнаха съвсем. — Не и него. — Изглеждаше колкото натъжен, толкова и ядосан. Самицу никога не бе виждала ядосан огиер.

— Как те викат? — запита сърдито Сашале слугинчето преди Самицу да е успяла да отвори уста. — Откъде знаеш, че е убит? Откъде знаеш изобщо, че е мъртъв?

Младата жена преглътна, без да може да отмести поглед от очите на Сашале.

— Сийра, Айез Седай — отвърна колебливо тя, направи реверанс и чак сега забеляза, че си е надигнала полите. Заоправя ги припряно и сякаш се изчерви още повече. — Сийра Дойнал. Те казват... Всички разправят, че лорд Добрайн е... исках да кажа, че е бил... — Преглътна с усилие. — Казват, че покоите му били оплискани с кръв. Намерили го да лежи в локва кръв. С отрязана глава, така казват.

— Може да казват какво ли не — каза мрачно Сашале, — и обикновено грешат. Самицу, ще дойдеш с мен. Ако лорд Добрайн наистина е пострадал, сигурно ще можеш да направиш нещо за него. Лоиал, Карлдин, вие също идвате. Не искам да се отделяте от мен преди да съм ви задала няколко въпроса.

— Огън да ги гори въпросите ти! — изръмжа младият аша'ман и метна през рамо вещите си. — Аз си тръгвам!

— Не, Карлдин — каза кротко Лоиал и сложи тежката си лапа на рамото на спътника си. — Не можем да си тръгнем преди да сме разбрали за Добрайн. Той е приятел, приятел е на Ранд, и мой. Не можем. Все едно закъде сме се разбързали.

Карлдин извърна поглед настрана. Нямаше отговор.

Самицу стисна очи и вдиша дълбоко, но това не помогна. Без да ще, тръгна подир Сашале извън кухняте, отново забързана да не изостава от плавните крачки на другата. Всъщност почти се затича — Сашале бе наложила още по-бърза скорост отпреди.

Брътвежът зад тях се усили още щом излязоха през вратата, кухненските слуги сигурно разпитваха слугинята за повече подробности, които тя сигурно щеше да си измисли, след като знанието ѝ не стигнеше. Поне десет различни версии за събитията щяха да излязат от тази кухня, ако не толкова, колкото бяха хората вътре. Най-лошото бе, че щяха да плъзнат десет различни версии за събитията в кухнята, и всяка — добавена към слуховете, които вече бе пуснала Коргайд. Трудно можеше да си спомни ден, който да е минал толкова лошо за нея, така изведнъж, все едно че се подхлъзнеш на парче лед, само за да стъпи кракът ти на друго, и все така. Кацуан щеше кожата да ѝ съдере и ръкавици да си направи от нея!

Добре поне, че и Лоиал и Карлдин тръгнаха след Сашале. Все пак можеше да използва това, което успееше да научи от тях, начин нещо да се спаси. Докато ситнеше до Сашале, тя ги изгледа бързо през рамо. Огьерът крачеше ситно, за да не надмине двете Айез Седай, намръщен угрижено. Заради Добрайн, най-вероятно, но може би и заради изпълняването на тайнствената си задача „доколкото можахме“. Тая загадка тя смяташе да разгадае. Младият аша'ман нямаше затрудненията на огиера, въпреки че на лицето му се беше изписало упорито нежелание, а ръката му поглаждаше дръжката на меча. Опасността у него не беше в стоманата. Той поглеждаше подозрително

към гърбовете на двете Сестри напред, дори срещна навъсен погледа на Самицу. Но поне прояви разум да си държи устата затворена. По-късно трябваше да измисли начин да му я отвори, не само за зъбене.

Сашале така и не погледна назад да се увери, че двамата ги следват, но пък нали чуваше тътена на огиерските ботуши по плочите на пода. Лицето ѝ беше умислено и Самицу беше готова да даде какво ли не, само и само да разбере какво си мисли. Сашале можеше и да е Вречена в Ранд ал-Тор, но даваше ли ѝ това защита срещу един аша'ман? Беше Червена в края на краищата. Това не беше се променило с лицето ѝ. Светлина, това можеше да се окаже най-лошото парче лед от всички!

Тежко беше изкачването от кухните до покоите на лорд Добрайн в Кулата на Пълната луна, която обикновено оставаше заделена за гостуващи благородници с висок ранг, и по целия път Самицу виждаше доказателства, че Сийра съвсем не е била първата, чула онова, което говорят вечно анонимните „те“. Вместо безкрайните потоци от слуги, течащи по коридорите, се виждаха малки възбудени групички, застанали на място и шепнещи си с безпокойство. При появата на Айез Седай те се разделяха и се пръскаха. Някои просто зяпваха, щом видеха крачещия през двореца огиер, но повечето само дето не се разбягваха. Всички благородници, които се мяркаха доскоро, бяха изчезнали — явно се бяха прибрали по стаите си да обмислят какви възможности и рискове им носи смъртта на Добрайн. Каквото и да мислеше Сашале, Самицу вече не се съмняваше. Ако Добрайн беше жив, собствените му слуги щяха вече да са потушили мълвата.

Като още едно потвърждение, коридорът пред покоите на Добрайн беше претъпкан със слуги с пепеляви лица, с ръкави, обшити до лактите със синьото и бялото на Дома Таборвин. Плачеха, изглеждаха посърнали и унили, темелът на живота им беше издърпан изпод краката им. След една дума от Сашале те се дръпнаха механично и сънено от пътя на Айез Седай. Замътени очи се втренчиха в огиера, без да разбират напълно какво виждат. Малцина се сетиха дори да се поклонят.

Антрето беше почти толкова пълно със слуги на Добрайн, повечето зяпнали като ударени от гръм. Самият Добрайн лежеше неподвижно на една носилка сред голямата стая, главата му си беше на тялото, но очите му бяха затворени, а от дългия прорез в черепа му

върху замръзналото лице се беше стекла вече засъхваща струя кръв. Тънка струйка се стичаше и от отпуснатата му уста. Двама облени в сълзи слуги тъкмо покриваха лицето му с бял плат, но при влизането на Айез Седай спряха. Добрайн явно не дишаше, по гърдите на палтото му, с тънките цветни ивици, минаващи до коленете, имаше петна кръв. До носилката едно тъмно петно, по-голямо от човешки ръст, беше оцапало пъстрия зелено-жълт тайренски килим с дълги ресни. Всеки загубил толкова кръв трябваше да е умрял. Други двама мъже лежаха проснати на пода, единият с мъртвешки изцъклени, втренчени в тавана очи, другият на една страна, с костена дръжка на нож, стърчаща от ребрата, където острието със сигурност бе промушило сърцето му. Бяха ниски, светлокожи кайриенци и и двамата носеха ливреите на дворцови слуги, но един слуга никога не носеше дълга кама с дървена дръжка — а ками лежаха до всеки от труповите. Един мъж от Дома Таборвин, изпънал назад крак, за да изрита единия от труповите, се поколеба, щом видя влизащите Сестри, после въпреки всичко заби с всичка сила ботуша си в ребрата на трупа. Явно в момента правилата за благоприличие се бяха изпарили от ума на всички присъстващи.

— Дръпнете тоя плат — каза Сашале на хората при носилката, — Самицу, виж дали все още можеш да помогнеш на лорд Добрайн.

Инстинктът вече беше подкарал Самицу към Добрайн, но тази заповед — а си беше ясна заповед! — я накара да се запъне. Тя стисна зъби, продължи напред и внимателно коленичи до носилката, от другата страна на влажното петно, и постави дланите си върху плувналата в кръв глава на Добрайн. Не я притесняваше, че ще си оцапа ръцете, но петната кръв бе невъзможно да се махнат от коприната освен ако не прелееш, а тя изпитваше угризения, че е прахосница, когато използва Силата за дреболии.

Нужните сплитове ѝ бяха втора природа дотолкова, че обгърна Извора и вкопа в кайриенския лорд, без да се замисли. И примига от изненада. Инстинктът я беше накарал да го започне, макар да беше сигурна, че в стаята има три трупа, но у Добрайн все още тлееха искрици живот. Малко гаснещо пламъче, което Цярът като нищо щеше да потуши. Шокът от Цяра, който ѝ беше познат.

Очите ѝ подириха светлокосия аша'ман. Беше се навел над единия от мъртвите слуги и спокойно го претърсваше, без да забелязва

слисаните погледи на околните. Една от жените изведнъж забеляза Лоиал на прага и се опули, сякаш се бе появил от въздуха. Сгънал ръце пред гърдите си и с мрачен израз на широкото си лице, огиерът изглеждаше като застанал на стража.

— Карлдин, познат ли ти е онзи Цяр, който използваше Деймир Флин? — попита Самицу. — Онзи, при който се използват и Петте сили?

Той спря за миг и я погледна намръщено.

— Флин ли? Не знам дори за какво говориш. Все едно, нямам много голям Талант в Церенето. — Изглежда Добрайн и добави: — На мен ми изглежда умрял, но дано да го спасиш. Беше при Кладенците. — И се наведе отново да рови из палтото на мъртвия.

Самицу облиза устни. В ситуации като тази възбудата от изпълването със сайдар сякаш винаги се смаляваше. Ситуации, в които всичките възможни избори бяха лоши. Тя внимателно събра потоци на Въздух, Дух и Вода, заплете ги ей така, основата на сплита на Цяра, който се знаеше от всяка Сестра. Никой откак свят се помни не бе притежавал Таланта за Изцеряване толкова силно като нея, а повечето Сестри се ограничаваха до онова, което можеха да Церят, някои не повече от цицини. Дори сама тя можеше да Цери почти толкова добре, колкото цял свързан кръг. Повечето Сестри изобщо не можеха да регулират сплита до някаква степен; повечето дори не бяха се опитвали да се научат. Тя го можеше от самото начало. О, не можеше да Цери само едно нещо и да остави всичко останало както си е, като Деймир; това, което вършеше, щеше да действа на всичко, от раните от промушване до запушения нос, от който Добрайн също страдаше. Вкопаването ѝ бе показало всичко, от което страдаше. Ала не можеше да заличи най-тежките рани все едно, че не ги е имало, нито да Цери така, че който е Изцерен от нея, да изглежда все едно, че е преживял няколко дни, съвземайки се сам. Всяко страдание изцеждаше от силите ѝ, но изискваше по-малко от страдащия. Колкото по-малка бе промяната в тялото, толкова по-малко сила изсмукваше от него. Само че всички рани на Добрайн бяха сериозни — освен тази на черепа имаше четири дълбоки пробождания в дробовете, две от които бяха пронизали и сърцето. Най-силният Цяр щеше да го убие преди раните да престанат да се затварят, а най-слабият щеше да го съживи само

колкото да се удави в собствената си кръв. Трябваше да избере някъде по средата и да се надява, че не е сбъркала.

„Аз съм най-добрата от-всички, които е имало“, твърдо си каза тя. Самата Кацуан ѝ го бе казала. „Най-добрата съм!“ Леко усука сплита и го пусна да потъне във вкочаненото тяло.

Неколцина от слугите извикаха стъписано, щом тялото на Добрайн потръпна. Той почти се надигна, хлътналите му очи се отвориха широко, достатъчно дълго, за да излезе през това време от устата му дълъг, смъртен хрип. После очите му отново се подбелиха и той се изплъзна от ръцете ѝ, и тупна безжизнен на носилката. Тя припряно пренареди сплита и затаила дъх, отново го вкопа. Живееше. На косъм и толкова слабо, че можеше да умре всеки миг, но нямаше да е от промушванията, които го бяха убили, освен косвено. Дори през засъхващата кръв, сплъстила косата му, обръсната над челото, можеше да се види набраздената розова черта на пресен, тънък белег през черепа му. Щеше да има същия под палтото си и може би щеше да страда от недостиг на дъх, когато се напегнеше, стига да се измъкнеше, но беше жив, и сега само това беше важното. Засега. Открит оставаше въпросът кой е искал смъртта му и защо.

Освободила Силата, тя се надигна замаяна. Изцеждащият се сайдар винаги я караше да се чувства изнурена. Един от зяпналите слуги колебливо ѝ подаде плата, с който се канеше да покрие лицето на господаря си и тя изтри ръцете си в него и нареди:

— Отнесете го в леглото му. Вкарайте в гърлото му колкото може повече подсладена вода. Трябва бързо да възстанови силите си. И намерете някоя Мъдра... Четяща? Да, Четяща. И от нея ще има нужда.

Вече беше извън грижите ѝ, а билките можеха да помогнат. Във всеки случай нямаше да навредят, ако дойдеха от Четяща — в най-лошия случай жената щеше поне да се погрижи да му дават достатъчно подсладена вода, но не прекалено много.

С много поклони и благодарно мърморене четирима от слугите надигнаха носилката и понесоха Добрайн в покоите му. Още петимашестима бързо заситниха след тях, въздишайки облекчено, а останалите се изнизаха в коридора. След малко избухнаха радостни викове и тя чу името си почти толкова често, колкото и това на Добрайн. Много задоволително. Щеше да е още по-задоволително, ако

Сашале не се беше усмихнала и не бе кимнала одобрително. Одобрително! Да беше я потупала и по главата, като е почнала!

Карлдин не беше обърнал никакво внимание на Церенето. Приключил с претърсването на втория труп, той вдигна ръка и закрачи през стаята към Лоиал с намерение да покаже на огиера това, което е намерил, прикривайки го с тялото си, за да не го забележат двете Айез Седай. Лоиал го взе — лист хартия с кремав цвят, омачкан от прегъването — вдигна го пред лицето си и го разтвори с дебелиите си пръсти, без да обръща внимание на въсенето на Карлдин.

— Но това е безсмислица — измърмори огиерът и се намръщи. — Пълна безсмислица. Освен ако... — Рязко спря, ушите му зашаваха и той погледна напрегнато светлокосия, който кимна леко. — О, това е много лошо — каза Лоиал. — Ако са били повече от двама, Карлдин, ако намерят... — Отново прекъсна думите си при бързото поклатане на главата от страна на младия.

— Я да видя, моля — каза Сашеле протегнала ръка, и това „моля“ съвсем не беше молба.

Карлдин понечи да дръпне хартиятката от ръката на Лоиал, но огиерът кротко я подаде на Сашале, която я огледа безизразно, след което я връчи на Самицу. Беше дебела хартия, гладка и скъпа, и нова. Самицу едва се сдържа да не ахне, щом се зачете.

По мое нареждане приносители на това трябва да вземат определени неща, които те знаят, от покоите ми и да ги изнесат от Слънчевия палат. Осигурете им достъп в стаите ми, окажете им цялата помощ, от която се нуждаят, и запазете мълчание по този въпрос, в името на Преродения Дракон и под страх от сурово наказание.

Добрайн Таборвин

Беше виждала достатъчно често заповеди, написани от Добрайн, за да познае без усилие закръгления почерк.

— Явно някой е направил много добър фалшификат — каза тя. И си спечели беглия, презрителен поглед на Сашале.

— Действително изглежда невероятно той да го е написал сам и собствените му хора да го намушкат по погрешка — заяви с режещ тон

Червената. Погледът ѝ се плъзна към Лоиал и ашамана. — Какво са могли да намерят те? — запита ги строго тя. — Какво е това, което вие се страхувахте, че са намерили?

Карлдин я изглежда невъзмутимо.

— Имах предвид просто онова, което са търсили — отвърна Лоиал. — Трябва да са били тук за да откраднат нещо, нали. — Но туфестите му уши замърдаха толкова бързо, че почти затрептяха, преди да ги овладее. От повечето огиери не се получаваха добри лъжци, поне докато бяха млади.

Сашале поклати глава и звънчетата в косата ѝ дръннаха.

— Това, което знаете, е важно. И двамата няма да напуснете, преди и аз да съм го научила.

— И как смяташ да ни спреш? — Самата кротост в думите на Карлдин ги правеше още по-опасни. Той срещна погледа на Сашале много твърдо, сякаш нищо на света не можеше да го притесни. О, да. По-скоро вълк, никаква лисица.

— Мислех, че изобщо няма да ви намеря — обяви Розара Медрано, нахлула точно в този миг на опасна тишина. По раменете на наметалото ѝ имаше мокри петънца от стопения сняг. Висока, мургава като загоряла на слънцето айилка, тя беше излязла още призори да потърси билки за някаква рибена гозба от родния ѝ Тийр. Хвърли съвсем бегъл поглед на Лоиал и Карлдин, а за Добрайн дори не си направи труд да попита. — Група Сестри дойдоха в града, Самицу. Яздих като луда да стигна тук преди тях, но в момента сигурно вече влизат. С тях има ашамани и един от ашаманите е Логаин!

Карлдин се изсмя грубо и изведнъж Самицу се зачуди дали ще оживее, та Кацуан да ѝ одере кожата.

ГЛАВА 1

ВРЕМЕ ДА ИЗЧЕЗНЕШ

Колелото на Времето се върти и Вековете идват и си отиват, оставяйки спомени, които се превръщат в легенди. Легендите заглъхват в мит и дори митът отдавна е забравен, когато породилият го Век се върне отново. В един Век, наричан от някои Третия век, Век, чието идване предстои и Век отдавна отминал, над хълмовете Ранън се надигна вятър. Вятърът не беше началото. Няма начала, нито краища при въртенето на Колелото на Времето. Но беше някакво начало.

Породил се сред горичките и лозята, покриващи по-голямата част от назъбените ридове, правите редове вечнозелени маслинови дървета, подредените лозя, оголени до пролетта, задуха студеният вятър на северозапад, през богатите стопанства, осеяли земята между върхарите и големия залив Ебу Дар. Земята още спеше на зимна угар, ала мъже и жени вече клепеха плугове и кърпеха хамути, готвеха се за идещата сеитба. Не обръщаха много внимание на керваните тежко натоварени фургони, поели на изток по черни пътища, понесли хора, облечени в странни одежди и говорещи на странен говор. Много от тези странници на свой ред приличаха на селяни с привързаните към страниците на фургоните им познати сечива и с непознатите кадеми и фиданки с все корените, увити в грубо зебло, ала се бяха запътили към по-далечна земя. Нищо общо нямаха те с живота тук и сега. Сеанчанската ръка лежеше леко над ония, които не оспорваха сеанчанската власт, а фермерите от хълмовете Ранън не бяха виждали промени в живота си. Истинският властник за тях бе дъждът, или пък неговата липса.

На северозапад духаше вятърът, през широкия синьозелен простор на залива, където над пенливите вълни се поклащаха стоящи на котва стотици огромни кораби, някои с тъпи носове и снабдени с ребърчати платна, други — дълги и остроноси. Ала не се мяркаха в залива толкова много кораби, колкото допреди няколко дни. Много от тях сега лежаха из плитчините — овъглени, прекатурени на една

страна останки и обгорени, затънали в дълбоката сива тиня подобия на скелети. Из залива щъкаха по-дребни съдове, плъзгащи се под триъгълни платна или пълзящи с греблата си като многокраки водни буболечки: повечето караха работници и продоволствие на корабите, останали на дрейф. Други малки съдове и баржи се полюшваха, привързани към сякаш дървесни стволоче с орязани клонаци, които се издигаха над синьозелената вода, а от тях скачаха гмуркачи, стиснали едри камъни, да ги повлекат бързо до потъналите долу кораби, където овързваха с въжета всичко, което можеше да се измъкне и спаси. Преди шест нощи смъртта бе крачила по тези води, Единствената сила, поразяваща мъже и жени, и кораби в мрака, разцепян от сребърни мънии и изригващи огнени кълба. Сега развълнуваният залив, изпълнен с трескава дейност, изглеждаше мирен в сравнение с тогава, вълните хвърляха пръски на вятъра, който духаше на северозапад през устието на река Елдар, където тя се уширяваше, за да се влее в залива, на северозапад и навътре в сушата.

Кръстосал крака върху една покрита с кафяв мъх канара на обраслия с раkitак речен бряг, Мат поприсви рамене срещу вятъра и изруга наум. Нямаше да се намери злато тук, нито жени или танци, или веселба. Виж, неудобства колкото щеш. Накратко, това бе последното място, което щеше да избере, ако имаше избор. Слънцето едва се бе издигнало над хоризонта, небето отгоре беше стоманено сиво, дебели виолетови облаци се носеха откъм морето и плашеха с дъжд. Без сняг човек трудно ще нарече зимата зима — и една снежинка не беше видял още в Ебу Дар, — но влажният студен вятър откъм водата можеше да смрази човек до костите не по-зле от снега. Шест нощи, откакто бе излязъл от града посред буря, но пулсиращото му бедро като че ли продължаваше да мисли, че още е прогизнал до кожата и едва се държи на седлото. Нито времето, нито часът бе подходящ да излезе човек навън по свой избор. Съжаляваше, че не се бе сетил да си вземе наметало. Съжаляваше, че не си бе останал в постелята.

Земните гънки скриваха Ебу Дар, само на малко повече от миля на юг, а и него самия скриваха от града, но наоколо не се виждаше нито едно дърво, нищо, освен по някой дръглив храст. Така на открито имаше чувството, че мравки пълзят под кожата му. Но поне трябваше да е в безопасност. Грубото му кафяво вълнено палто и шапка нямаха нищо общо с дрехите, с които го знаеха в града. Вместо черна коприна

сега един дрипав вълнен шал криеше белега му на шията, а яката на палтото също беше вдигната нагоре, за да го крие. Никакви дантели, никакво вземо. Тъпо като за фермер, седнал да дои кравите. Никой от онези, които трябваше да избягва, нямаше да го познае, ако го видеше. Не и ако не се приближаха. Все пак той придърпа шапката си още пониско.

— Дълго ли още смяташ да седиш тук, Мат? — Опърпаното тъмносино палто на Ноал помнеше и по-добри времена, но пък той — също. Изгърбен и с побеляла коса, старецът със счупения нос клечеше под скалата и ловеше риба с бамбуков прът. Повечето му зъби липсваха и понякога той опипваше с език в някоя от празнините, сякаш изненадан, че е празно. — Студено е, ако не си забелязал. Всички мислят, че в Ебу Дар е топло, но зимата си е студена навсякъде, даже на места, пред които Ебу Дар може да мине за Шиенар. Кокалите ми плачат за огън. Или за одеяло поне. Човек може да се стопли с одеяло, ако е излязъл на вятъра. Нещо друго ще направиш ли, или само ще зяпаш по реката?

Мат само го изгледа и Ноал сви рамене и продължи да следи орфаната дървена плувка, подскачаща сред редките тръстики. От време на време размърдваше чворестата си ръка, сякаш кривите му пръсти усещаха особено силно студа, но и така да беше, той си беше виновен. Старият глупак беше газил из плитчините да налови рибки за стръв в една кошница, която сега бе потопена наполовина, привързана за един гладък камък. Въпреки оплакванията си от времето Ноал беше дошъл до реката, без да го ръчкаят или подканят. Според думите му всички, на които бил държал, отдавна били покойници и истина си беше, че си търсеше почти отчаяно каквато и да било компания. Наистина отчаяно, за да избере компанията на Мат, след като можеше вече да е на пет дни път от Ебу Дар. Човек можеше да покрие доста разстояние за пет дни, стига да си има сериозна причина и добър кон. Самият Мат беше разсъждавал доста често върху тази тема.

От другата страна на Елдар, полускрита зад едно от блатясалите островчета, пръснати по реката, една плоскодънна лодка прибра весла и един от хората в нея се изправи и започна да бърка из тръстиката с канджа. Друг веслар му помогна да издърпа онова, което беше закачил, в лодката. Отдалече приличаше да голям чувал. Мат потръпна и премести погледа си надолу по течението. Още намираха трупове и

той беше отговорен за това. Заедно с виновните загиваха и невинни. А ако не правиш нищо, загиват само невинните. Или все едно, че загиват. Ако не и по-лошо, зависи как ще го погледнеш.

Сгълча се ядосано. Кръв и пепел, превръщаше се в проклет философ! Поемането на отговорност изцежда цялата радост от живота и те изсушава на прах. Това, което му се искаше точно в този момент, беше много греяно вино в уютна, изпълнена с музика гостилница и седнало на коляното му дебело, хубаво слугинче, някъде далече от Ебу Дар. Много далече. Имаше само задължения, от които не можеше да избяга, и бъдеще, за каквото не мечтаеше. Май нямаше измъкване от това да си тавирен, след като така се е заформила Шарката около теб. Но поне си имаше късмета. Поне беше жив и не беше окован в килия. При дадените обстоятелства това можеше да се брои за късмет.

От мястото си имаше доста ясна видимост отвъд последните ниски блатисти островчета. Вдиганите от вятъра пръски се носеха над залива като тънка мъгла, но не толкова, че да скрият онова, което трябваше да види. Опитваше се да събира наум, да брои корабите на дрейф, да преброи и корабните останки. Но все объркваше сметките, струваше му се, че е преброил някои съдове два пъти, и почваше отново. Хората от Морския народ, които бяха пленени повторно, също объркваха мислите му. Беше чул, че по бесилките на Рахад, отвъд залива, висели над сто трупа, с надписи, изреждащи престъпленията им като „убиец“ и „бунтовник“. Обикновено сеанчанците прилагаха брадвата и набиването на кол, докато Кръвта получаваше връвта за душене, но собствеността трябваше да се задоволи с бесилото.

„Огън да ме гори, направих каквото можах“ — помисли той горчиво. Нямаше полза да се чувства виновен, че не бе могъл да направи нищо повече. Ни най-малка полза. Никаква! Трябваше да се съсредоточи върху хората, които се бяха спасили.

Ата-ан Миере, които избягаха, бяха взели за бягството си кораби в залива, и макар да можеше да са заграбили и някой по-малък съд, всичко, на което да се качат и да подкарат в нощта, бяха решили да измъкнат колкото може повече от хората си. След като в Рахад като пленници се трудеха хиляди от техните, това щеше да означава избор на големи кораби, а това означаваше големи сеанчански кораби. Много от корабите на самия Морски народ, разбира се, също бяха големи, но всички те по това време бяха със свалени платна и такелаж, за да бъдат

преустроени по сеанчанския модел. Ако можеше да сметне колко големи кораби са останали, можеше да добие някаква представа колко Ата-ан Миере са се добрали до свободата. Да освободи Ветроловките на Морския народ беше добро решение, единственото, което можеше да направи, но освен обесените от залива през последните пет дни бяха изплували или извадени стотици и стотици тела, а Светлината само знаеше колко още са издърпани от отливите навътре в морето. Гробарите се трудеха от съмване до мръкване, а гробищата се пълнеха с разплакани жени и деца. И мъже също. Немалко от тези мъртъвци се оказваха Ата-ан Миере, без да има кой да ги оплаче, докато ги хвърляха в масовите гробове, и му се искаше някаквата представа за броя на спасените да балансира смътните му подозрения за броя на тези, които е убил.

Смятането колко кораба са се измъкнали в Морето на бурите беше трудно обаче, и то при положение, че не бърка в броенето. За разлика от Айез Седай, Ветроловките нямаха скрупули срещу използването на Единствената сила за оръжие, не и когато беше заложено спасението на техните сънародници, а и бяха пожелали да спрат преследването преди да е започнало. Никой не те преследва в горящ кораб. Сеанчанците с техните дамане имаха още по-малко задръжки против отвърщането на удара. Мълнии, свистящи в дъжда, безчетни като стръкове трева и фучащи из небето огнени топки, големи колкото коне, и заливът сякаш се беше подпалил от край до край, тъй че макар и в дъждовна буря пред тая нощ и най-пищното представление на Илюминаторите щеше да изглежда бледо. Без да обръща глава, можеше да преброи десетина места, където овъглените ребра на голям кораб стърчаха над плитката вода или огромно тъпоносо корабно туловище лежеше на една страна, облизвано от вълните, а два пъти повече бяха местата, където редиците почернели греди бяха по-тънки — останките от шхуните на Морския народ. Явно не им беше харесало да оставят съдовете си на хора, които са ги оковали във вериги. Над тридесет точно пред него, и то без да се смятат потопените останки, над които работеха спасителните баржи. Сигурно някой морски човек щеше ща различи голям кораб от шхуна по върховете на мачтите, стърчащи над водата, но тая задача беше извън възможностите на Мат.

Изведнъж го жегна един стар спомен — за подредба на кораби за атака от морето, и колко хора могат да се струпат на еди-какво си пространство за еди-колко си време. Споменът всъщност не беше негов, а от някаква древна война между Фергамор и Морейна, но все едно че беше негов. Съзнаването, че в действителност той не е преживял някое от тези древни късчета от живота на други мъже, натикани в главата му, вече не го изненадваше много, тъй че донякъде спомените можеха да минат за негови. Определено бяха по-ярки от някои отрязъци от собствения му живот. Съдовете, за които сега си спомни, бяха по-малки от повечето в залива, но принципът беше същият.

— Няма достатъчно кораби — измърмори той. В Танчио сеанчанците разполагаха с повече кораби от дошлите тук, но загубите там бяха значителни.

— Достатъчно кораби за какво? — попита Ноал. — Никога не бях виждал толкова на едно място.

Странно твърдение от неговите уста. Ако го слушаше човек, Ноал беше виждал всичко и почти винаги видяното от него се оказваше по-голямо и по-грандиозно от онова, което е под носа му. На село щяха да кажат, че е голям скъпчия на истината.

Мат поклати глава.

— Няма достатъчно кораби да ги върнат у дома.

— Няма защо да се връщаме у дома — каза зад гърба му някаква жена. — Ние сме си у дома.

Мат не че чак подскочи от размазания сеанчански акцент, но почти, докато осъзнае кой говори.

Егеанин се беше навъсила, очите ѝ святкаха като сини ками, но не заради него. Е, поне така смяташе той. Беше висока и стройна, с кораво лице, светлокожо въпреки живота по море. Зелената ѝ рокля беше ярка като на Калайджийка, или почти, извезана с много жълти и бели цветчета около деколтето и по ръкавите. Цветният шал, вързан стегнато под брадичката ѝ, придържаше на главата ѝ дългата черна перука, спускаща се по раменете чак до кръста ѝ. Тя мразеше шала, както и роклята, която не ѝ прилягаше съвсем, но ръцете ѝ опипваха през минута да се увери, че перуката си е на място. Това я притесняваше повече от дрехите, въпреки че „притеснение“ едва ли беше достатъчно силна дума.

Беше само въздъхнала, когато се наложи да подреже дългите си нокти, но едва не припадна, с почервеният лице и опулена, когато ѝ каза, че ще трябва да си обръсне цялата глава. Предишната ѝ подстрижка, обръсната над ушите, само с един кръг като паница отгоре и широка опашка на тила, просто крещеше, че е низша благородничка от сеанчанската „Кръв“. Дори човек, който никога не е виждал жива сеанчанка, щеше да я запомни, като я види. Беше се съгласила неохотно, но после почти изпадна в истерия, докато не можа да си покрие черепа. Не по шантавите женски причини обаче. Не, при сеанчанците само членовете на имперската фамилия бръснеха главите си. Мъже, започнали да оплешизяват, носеха перуки веднага щом косата им почнеше да окапва в зебележимата степен. Егеанин по-скоро щеше да умре, отколкото да позволи някой да помисли, че се прави на член на имперската фамилия, дори пред хора, на които това изобщо нямаше да им хрумне. Е, подобна преструвка можеше да ѝ докара смъртно наказание сред сеанчанците, но той трудно бе повярвал, че го приема чак така. Какво значи още едно смъртно наказание, след като вратът ти вече се е изпънал за брадвата. За удушващата връв, в нейния случай. За него щеше да е примката.

Пъхна полуизвадения нож обратно в левия си ръкав и се смъкна от скалата. Скочи лошо и за малко не падна. Едва скри примижаването от жегналата го болка в бедрото. Но го скри все пак. Тя беше благородничка и корабен капитан, достатъчно опити правеше да поеме командата и без да ѝ показва повече слабост, която да открехне вратичката, отколкото му се налагаше. Тя се беше обърнала към него за помощ, а не обратното, което не мажеше повече масло на порязаницата. Облегна се на скалата, скръстил ръце, и започна уж най-небрежно да подритва туфите излиняла трева, за да разкара болката. Виж, тя беше толкова остра, че въпреки студения вятър на лицето му избиваше пот. Да побегне в онази буря му беше струвало да насили бедрото си, и още не можеше да се оправи.

— Сигурна ли си за Морския народ? — попита я Мат. Нямаше смисъл да споменава отново за липсата на кораби. Бездруго толкова много сеанчански заселници се бяха пръснали от Ебу Дар, а явно още повече от Танчиго. Колкото и кораби да имаха, никоя земна сила нямаше да може да изкорени всички сеанчанци.

Тя посегна отново към перуката си, поколеба се, изглежда намусено късите си нокти и пхна ръце под мишниците си.

— Какво по-точно?

Знаеше, че той стои зад бягството на Морския народ на свобода, но никой от двамата не беше го споменавал изрично. Винаги се мъчеше да избягва да говори за Ата-ан Миере. Ако се оставеха настрана потопените кораби и загиналите, освобождаването на дамане беше още едно углавно престъпление, и при това отвратително, от гледна точка на сеанчанците, толкова лошо, колкото изнасилване или измъчване на малки дечица. Разбира се, тя самата беше помогнала за освобождаването на някои дамане, макар че от нейна гледна точка това беше най-малкото ѝ престъпление. Все пак тази тема също избягваше. Доста бяха темите, по които мълчеше.

— Сигурна ли си за Ветроловките, които са хванати? Чух за чупене на ръце и на крака. — Мат преглътна горчивата си слюнка. Пращал беше мъже на смърт, убивал беше мъже със собствените си ръце. Светлината дано се смилеше над него, дори жена беше убил веднъж! И най-мрачният от всички онези спомени на други мъже не го пареше толкова, колкото този, а някои от тях бяха толкова мрачни, че се налагаше да ги удави във вино, щом изплуваха на повърхността. Но при мисълта за съзнателно чупене на нечий ръце стомахът му се обръщаше.

Егеанин извърна рязко глава и за миг той помисли, че ще пренебрегне въпроса му.

— Приказки от Ренна, обзалагам се. — Тя махна пренебрежително. — Някои сул-дам приказват такива глупости да плашат непокорните дамане, когато са новоокаишени, но никой не го е правил от седемстотин години. Не много, във всеки случай, а хората, които не могат да контролират своята собственост без... осакатяване... са шей'мошиев, преди всичко. — Устата ѝ се изкриви в омерзение, но дали заради осакатяването, или заради шей'мошиев, не се разбра.

— Посрамени или не, но го правят — сопна се той. Шей'мошиев означаваше много повече от посрамен за един сеанчанец, но той се съмняваше, че човек, който съзнателно би отрязал женска ръка, ще се почувства толкова унижен, че да посегне на живота си. — И Сурот ли е една от „не многото“?

Ядът в очите ѝ не отстъпваше на неговия и тя опря юмруци на кръста си и се наведе напред разкрячена, сякаш беше на палубата и се канеше да навика някой тъпоумен моряк.

— Върховната лейди Сурот не ги притежава тези дамане, безмозъчен селянино! Те са собственост на Императрицата, дано да живее вечно. Сурот може по-скоро да си среже нейните китки, отколкото да заповяда такова нещо за имперски дамане. А и нейни да бяха; не съм чувала да се е отнасяла някога зле със своите. Ще се опитам да ти го обясня с пример, който да разбереш. Ако ти избяга кучето, не му чупиш краката. Ще го напердашиш с пръта да се научи друг път да не го прави и ще го прибереш в кучкарника. Освен това дамане просто са твърде...

— Твърде ценни — довърши Мат сухо. Беше го чувал толкова пъти, че му прилошаваше.

Тя пренебрегна сарказма му или може би не го забеляза. От опит знаеше, че ако една жена не поиска да чуе нещо, така ще го пренебрегне, че сам да се усъмниш дали си го казал.

— Най-послед почваш да разбираш — каза тя и закима. — Онези дамане, за които толкова се тревожиш, вече сигурно нямат и синини дори. — Погледът ѝ се зарея към корабите в залива и бавно се изпълни с тъга, която изглеждаше още по-дълбока на коравото и лице. Палците ѝ зашариха по върховете на пръстите. — Няма да повярваш какво ми струваше моята дамане — заговори тя тихо, — тя, както и наетата за нея сул-дам. Платих си до последния трон, разбира се. Името ѝ е Сериса. Добре обучена, откликваща. Ако я оставиш, ще се натъпче със захаросани орехи, но никога не хваща морска болест и не капризничи като някои. Жалко, че трябваше да я оставя в Канторин. Мисля, че няма да я видя повече. — И въздъхна съжалително.

— Сигурен съм, че и на нея ѝ липсваш, колкото тя на теб — каза Ноал и беззъбата му уста зейна в усмивка. При това прозвуча съвсем искрено. Може и да беше. Хвалеше се, че е виждал по-лоши работи от дамане и да'ковале. То пък голямата полза.

Гърбът на Егеанин се вкочани и тя се намръщи, сякаш не можеше да повярва на съчувствието му. Или просто защото осъзна как бе зяпнала към корабите. Във всеки случай много преднамерено извърна глава от залива.

— Разпоредих се никой да не напуска фургоните — заяви тя твърдо. Моряците по корабите й сигурно подскачаха при този тон. Врътна рязко глава към сушата, сякаш очакваше Мат и Ноал също да скочат накъдето им сочи.

— Тъй ли? — ухили се Мат. Можеше да докара толкова нагла усмивка, че да накара всеки надут глупак да получи удар. Егеанин съвсем не беше глупачка, но си беше надута. Корабен капитан благородничка. Не знаеше кое от двете е по-лошото. Ба, и двете! — К'во пък, тъкмо се канех да тръгна за натам. Освен ако не си привършил с риболова, Ноал. Можем да изчакаме малко, ако не си.

Но старецът вече изсипваше от кошницата останалите сребристосиви рибки във водата. Ръцете му бяха лошо закъсали, ако се съдеше по разкривените пръсти, но още бяха ловки в навиването на дългата корда около бамбуковия прът. За краткото време, докато къцаше, беше наловил десетина риби, най-голямата от които беше цяла стъпка, и ги бе нанизал през хрилете на вързан на обръч стрък папур. Сега ги сложи в кошницата и я вдигна. Твърдеше, че ако намерел подходящите чушлета, щял да направи яхния — от Шара, не откъде да е! Все едно да кажеш от луната! — яхния, от която Мат щял да забрави за бедното си. Както разправяше Ноал за тия чушлета, Мат подозираше, че забравянето щеше да е заради усилието да намери достатъчно ейл, за да си охлади езика.

Егеанин, която чакаше нетърпеливо, не обърна внимание на хиленето на Мат, затова той я прегърна. Щом трябваше да се връщат, да тръгват. Тя изби ръката му от рамото си. Пред тая жена някои неомъжени лелки щяха да изглеждат като кръчмарски слугинчета.

— Нали трябваше уж да сме любовници — припомни й той.

— Няма кой да види — изръмжа тя.

— Колко пъти трябва да ти го казвам, Лейлвин? — Тя това име използваше сега. Твърдеше, че било тарабонско. Все едно, не звучеше като сеанчанско. — Ако поне ръцете не си държим, без да сме видели, че някой ни гледа, ще изглеждаме доста странна влюбена двойка за всеки, когото не виждаме.

Тя изсумтя презрително, но го остави да върне ръката си и го прегърна със своята през кръста. Но в същото време го изгледа предупредително.

Мат поклати глава. Беше луда като див заек напролет, ако си мислеше, че това му харесва. Повечето жени имаха малко подплънка над мускулите, поне жените, които му харесваха, но да прегърнеш Егеанин беше все едно да прегърнеш тараба. Почти толкова кораво и точно толкова твърдо. Не можеше да разбере какво толкова намира Домон у нея. Може би не беше оставила избор на иллианеца. Беше го купила, в края на краищата, все едно да купиш кон. „Да ме изгори дано, никога няма да ги разбере тия сеанчанци“ — помисли той. Не че държеше. Само дето се налагаше.

Докато се обръщаха, хвърли един последен поглед към залива и почти съжали, че го е направил. През широката стена от мъгла, бавно стелеша се над залива, си пробиваха път два малки кораба. Носеха се срещу вятъра. Време беше да се маха, крайно време.

Имаше повече от две мили от реката до Големия северен път, през хълмистата местност, покрита с унила кафява трева и бурени и осеяна с храсти и диви лози, толкова гъсти, че трудно можеше да мине човек през тях, макар да им бяха окапали листата. Височините едва ли заслужаваха да ги наречеш хълмове, не и за човек, който се е катерил по Пясъчните хълмове и Мъгливите планини като момче — имаше празнини в паметта му, но това поне Мат можеше да си спомни донякъде — но ето, че скоро се зарадва, че нечия ръка го е прегърнала около кръста. Много дълго беше седял неподвижно на проклетата скала. Пулсирането в бедрото му беше заглъхнало до тъпа болка, но все още го принуждаваше да куцука, а без някаква опора щеше да залита по склоновете. Не че се облягаше на Егеанин, разбира се, но това, че тя го държи, помагаше донякъде. Жената го изглежда намръщено, сякаш си помисли, че се опитва да се възползва.

— Ако беше направил каквото ти се каза — изръмжа тя, — нямаше да ми се налага да те нося.

Той отново ѝ показа зъбите си, този път без да се опитва да го маскира като усмивка. Лекотата, с която се движеше Ноал до тях, без да изостане нито крачка, въпреки че крепеше кошницата си с рибата на едното бедро с едната си ръка и носеше рибарския прът в другата, беше смущаваща. Колкото и да изглеждаше похабен, старецът беше пъргав. Пъргав, че и оттатък понякога.

Пътят им извиваше на север от Небесния кръг, с дългите му, с отворени краища редици от излъскани каменни седалки, където в по-

топло време богати благодетели сядаха на възглавници под цветните платнища да гледат конните надбягвания. Навесите и стълбовете сега бяха прибрани, всички коне си стояха на топло по конюшните из околността — тези, които сеанчанците не бяха взели още, — а седалките бяха празни; само няколко хлапета тичаха между редиците — играеха си на гоненица. Мат обичаше конете, надбягванията също, но сега очите му се плъзнаха покрай Кръга към Ебу Дар. Щом изкачеше някоя височина и ето на — лъсваха масивните бели стени на града, толкова широки, че крепяха цял път, който обикаляше града отгоре, и гледката му даваше повод да поспре за малко. Глупава жена! Едно леко накуцване не означаваше, че тя го носи! Ето, той успяваше да запази добро настроение, да преглътне лошавината заедно с хубавото, без да се оплаква. Защо и тя не го можеше?

Белите покриви и стени, белите куполи и вити, островърхи кули, обкръжени с тънки цветни ивици, блестяха на сивата утринна светлина, самото олицетворение на ведрост и мир. Не можеше оттук да види зеговете, където сградите бяха изпепелени до основи. Дълга нишка селски коли с високи колелета се точеше през широките порти по Големия северен път, мъже и жени, поели към градските пазарища с онова, което им бе останало да продадат толкова късно през зимата; между тях се нижеше търговски керван от големи, покрити с платнища фургони зад впрягове от по шест и осем коня, подкарали стоки от Светлината знае къде. Други седем кервана, от четири до по десет фургона стояха в редица отстрани на пътя да изчакат стражите да си свършат огледа. Търговията тук никога не секваше, докато слънце грее, който и да управляваше града, освен при истински бой. Понякога не секваше съвсем дори по време на бой. Човешкият поток, течащ в обратна посока, включваше главно сеанчанци — войници в стройни редици, с люспести брони, боядисани на пъстри ивици, и шлемове, които приличаха на глави на огромни насекоми, някои пеша, други на коне, благородници и благороднички с пъстри наметала, надиплени рокли за езда и дантелени була. Сеанчански заселници също продължаваха да напускат града, фургон подир фургон, пълни със селяни и занаятчийци. Заселниците бяха започнали да напускат още щом слязоха от корабите, но щяха да минат недели, преди всички да се източат. Гледката беше мирна, привична и обичайна, стига човек да забравеше какво лежи под нея, но всеки път, щом стигнеше до място,

откъдето можеше да види портите, умът на Мат прескачаше шест ноци по-назад и той се озоваваше там, при същите тези порти...

Пресичаха града откъм Тарасинския палат. Бурята беше в стихията си. Дъждът се лееше из ведро, плющеше над помръкналия град и мокреше камъните под конските копита, а вятърът виеше откъм Морето на бурите и шибаше дъжда като камъни от прашки, и така дърпаше наметалата, че да се опазиш сух беше изгубена кауза. Облаци скриваха луната, а пороят сякаш засмукваше светлината от фенерите, които Блерик и Фен носеха само на една стъпка пред тях. После навлязоха в дългия проход през градската стена и там намериха малко подслон, поне от дъжда. Вятърът пищеше през тунела като през флейта. Градските стражи чакаха точно на отсрещния край на прохода, и те понесли фенери на прътове. Още дузина, половината от които сеанчанци, носеха алебарди, които можеха да халосат човек и да го смъкнат от седлото. Двама сеанчанци със свалени шлемове надничаха откъм осветения праг на стражевата кабина, вградена в бяло варосаната стена, а мърдащите сенки зад тях говореха, че вътре има и други. Твърде много, за да си пробиеш кротко пътя с бой, може би прекалено много изобщо да си пробиеш с бой. Без всичко да гръмне в ръката ти като фойерверк.

Все едно, не стражите бяха опасността, във всеки случай не главната. Една висока широколика жена в тъмносиньо, с разцепени до глезените поли и на гърдите с червени квадрати, извезани със сребърни мълнии, пристъпи покрай мъжете през вратата на стражевата кабина. На лявата ръка на сул-дам беше увита сребриста метална каишка, а другият край я свързваше с нашийника на една посивяла жена в тъмносива рокля, която излезе след нея с алчна усмивка на лицето. Мат знаеше, че ще са там. Сеанчанците имаха вече сул-дам и дамане на всички порти. Вътре можеше да има и още една двойка, ако не и две. Нямаше да пуснат нито една жена, която може да прелива, да се измъкне от мрежите им. Сребърната лисича глава на медальона му лежеше хладна на гърдите му; не онзи студ, който му даваше знак, че някой наблизко прегръща Извора, просто събраният нощен мраз и неговата плът, твърде изстинала, за да го стопли, но той не можа да се спре и да изчака останалите. Светлина, тая нощ той жонглираше с фойерверки, при това със запалени фитили!

Стражите може би се озадачиха, че благородничка напуска Ебу Дар посред нощ и в такова време, с над дузина слуги и толкова товарни коне, показващи, че е тръгнала на далечен път, но Егеанин беше от Кръвта, наметалото ѝ беше извезано с орел, с разперени чернобели криле, а червените ѝ ръкавици бяха с дълги пръсти, заради дългите ѝ нокти. Обикновените войници не поставяха под въпрос решението на човек от Кръвта, дори от низшата Кръв. Кое то не означаваше, че липсваха формалности. Всеки беше свободен да напусне града когато пожелае, но сеанчанците си записваха движенията на дамане, а в антуража им язدهа три такива, свели глави и лица, скрити под качулките на сивите им наметала, всяка свързана с яздеща сул-дам чрез сребърната нишка на ай-дам.

Кръглоликата сул-дам мина покрай тях, без дори да ги погледне, и се изниза по тунела. Нейната дамане обаче надничаше напрегнато във всяка жена, покрай която минаваха, опипвайки дали може да прелива, и Мат затаи дъх, когато спря до последната яхнала дамане и се понамръщи. При всичкия му късмет, не можеше да заложи срещу сеанчанка, разпознала лишеното от възраст лице на Айез Седай, ако погледнеше под качулката. Имаше Айез Седай, задържани като дамане, ала какъв бе шансът и трите на Егеанин да са такива? Светлина, какъв беше шансът една низша от Кръвта да има цели три?

Кръглоликата цъкна с език, както би го направил човек с някое паленце, и дръпна своя ай-дам, а дамане я последва. Търсеха марат-дамане, опитващи се да се измъкнат от каишката, а не дамане. Мат още си мислеше, че всеки момент ще се задави. Трополенето на заровете, търкалящи се в главата му, отново беше започнало, толкова силно, че заглушаваше далечните гръмотевици. Нещо щеше да се обърка, знаеше го.

Старшият на стражата, плещест сеанчанец с дръпнати очи като на салдеец, само че със светломургава кожа, кимна учтиво и покани Егеанин в стражевата кабина, да пийне чаша греяно вино, докато един чиновник напише сведенията за дамане. Всяка стражева кабина, в която беше стъпвал Мат, беше сурово място, но светлината от светилниците, струяща от амбразурите, правеше тази почти примамлива. Сигурно толкова примамлива, колкото лепкавият цвят за някоя мушица. Радваше се, че дъждът капе от качулката на наметалото му и се стича по лицето му. Скриваше нервната му пот. Той държеше

един от ножовете си за мятане, полегнал на дългия вързоп, проснат пред седлото му — така никой от войниците нямаше да го забележи. Усещаше жената под зеблото — как диша под ръцете му, и раменете му се бяха вкочанили от очакването тя да извика за помощ. Селусия държеше устата си затворена, гледаше го изпод засланиятата я качулка, без дори да се озърне настрани, когато сул-дам мина със своята дамане. Само един вик от Селусия щеше да вдигне тревога. Както и от Тюон. Мат мислеше, че заплахата с ножа принуждава двете жени да мълчат — сигурно бяха повярвали, че е достатъчно отчаян или достатъчно луд, за да го използва — но не можеше да е сигурен. Толкова много неща имаше в тая нощ, в които не можеше да е сигурен, толкова объркани и шантави неща.

Беше затаил дъх и се чудеше дали някой ще забележи, че вързопът, който носи, е богато извезан, и ще попита защо го е оставил да подгизва в дъжда, чудеше се и се проклинаше, че бе отпрал един красив гоблен само защото се бе оказал подръка. Всичко се забави. Егеанин пристъпи, хвърли юздите на коня си в ръцете на Домон, който ги хвана с поклон от седлото си. Гуглата на Домон беше смъкната, колкото да покаже, че главата му е обръсната от едната страна и че останалата му коса е сбрана на плитка, увиснала до рамото му. От гъстата къса брада на иллианеца се стичаха дъждовни капки, но той успя някак да хвърли нагъл поглед като истински со'джин, потомствен висш служител на особа от Кръвта и с това — почти равен на Кръвта. Определено по-високостоящ от всеки прост войник. Егеанин хвърли поглед през рамо към Мат и товара му, със замръзнало лице, което можеше да мине за надменно, ако човек не знаеше колко е ужасена от това, което вършеха. Високата сул-дам и нейната дамане тръгнаха енергично назад по тунела, приключили с огледа си. Ванин, който водеше няколко от товарните коне и винаги седеше на седлото си като чувал с лой, се наведе от седлото си и се изплю. Мат не знаеше защо точно това се бе закачило в спомена му, но беше. Ванин се изплю и прозвучаха тръби, тънко и рязко, в далечината пред тях. Южно от града, където някои хора се канеха да подпалят сеанчанските запаси с храна, складирани покрай Крайбрежния път.

Командирът на стражата се поколеба, като чу тръбите, но изведнъж над града силно заби камбана, после друга, а след това сякаш стотици закънтяха тревожно в нощта, а черното небе се раздра

от повече мълнии, отколкото можеше да породи и най-силната буря, сребристосини стрели, забиващи се право в стените. Те окъпаха тунела с мигаща светлина. И точно тогава започнаха виковете, съпроводени с взривове в града, и писъците.

Мат изруга Ветроловките, че са се задействали по-рано, отколкото му бяха обещали. Ала усети, че заровете в главата му се кротнаха. Защо? От това му се досяа отново да прокълне всичко, но и за това не остана време. В следващия миг офицерът припряно подканяше Егеанин да се качва на седлото и да тръгва, бързо зараздава заповеди на извиращите от стражевата кабина войници, един отпрати на бегом в града да разбере за какво е тревогата, а на другите разпореда да заемат позиции срещу всякаква заплаха, било отвътре или отвън. Кръглоликата се разтича да застане със своята дамане сред войниците, още две жени, свързани с ай-дам, изтичаха от караулната. А Мат и останалите препуснаха в галоп навън сред бурята, понесли със себе си три Айез Седай, две от които — избягали дамане, и отвличената наследничка на сеанчанския Кристален трон. Зад тях над Ебу Дар се развилня много по-ужасна буря. „Мълнии, повече от стръкове трева“...

Мат потръпна и се върна към настоящето. Егеанин се въсеше и ненужно го дърпаше да побърза.

— Прегърналите се любовници не бързат — измърмори той. — Те се... разхождат. — Тя изръмжа. Домон сигурно беше заслепен от любов. Освен ако не бяха го налагали здраво по главата.

Тъй или иначе, най-лошото беше минало и заминало. Мат се надяваше, че измъкването от града е било най-лошото. Оттогава не беше усещал заровете в главата си. А те винаги бяха лош знак. Дирята, която беше оставил след себе си, бе толкова зацапана, че трябваше да се намери някой с късмет като неговия, за да отсее зърното от плевата. Предната нощ Търсачите бяха тръгнали по следите на Егеанин, а сега тя щеше да бъде обвинена и за кражба на дамане, но властите щяха да очакват тя да препуска с все сила и вече да е на много левги от Ебу Дар, а не да си седи още край града. Нищо освен съвпадението във времето не можеше да я свърже с Тюон. Или пък с Мат, което беше важното. Тилин със сигурност щеше да предяви обвиненията си към него — никоя жена не би простила на мъж, че я е вързал и натикал под леглото, дори когато тя самата го е предложила — но при малко късмет

той беше извън всякакви подозрения за всичко останало, което се беше случило. С малко късмет никой освен Тилин нямаше изобщо да се сети за него. Да вържеш цяла кралица като свиня за продан беше достатъчно да си докара човек бесилото, но това щеше да мине за бял кахър наред с изчезването на Щерката на Деветте луни, а какво общо можеше да има „Играчката на Тилин“ с това? Още го дразнеше, че бяха гледали на него като на хранениче на кралската особа — още по-лошо, като на домашен любимец! — но това си имаше и предимства.

Смяташе, че е в безопасност — поне откъм сеанчанците, — но един въпрос го мъчеше като трън в петата. Е, тръните всъщност бяха няколко и повечето произлизаха от Тюон, но този специално беше най-дългият. Изчезването на Тюон трябваше да предизвика потрес, както ако слънцето се скрие по пладне, но заради него не беше вдигната никаква тревога. Никаква! Никакви обяви за награди или предложения за откуп, никакви войници с трескави очи, претърсващи всяка кола и фургон на мили околоръст, Препускащи в галоп из околностите, за да преровят всеки килер и ниша, в която може да се навре една жена. Старите спомени му говореха нещо за издирване на отвлечена царска особа, но като се изключеха бесилките и изгорелите кораби в залива, отвън поне Ебу Дар си изглеждаше непроменен от деня преди отвличането. Егеанин твърдеше, че търсенето ще се води при пълна секретност, че много от самите сеанчанци вероятно все още не знаят, че Тюон я няма. Обяснението й включваше шока, който щяла да претърпи Империята, както и лошото знамение за Завръщането и загубата на шей'таер, но Мат отказваше и един петак да плати за подобни дивотии. Сеанчанците бяха странна пасмина, но никой не можеше да е чак толкова странен. От мълчанието на Ебу Дар му настръхваше кожицата. Клопка долавяше той в това мълчание. Когато стигнаха Големия северен път, беше благодарен, че градът се скри зад ниските хълмове.

Пътят беше широк — главен търговски маршрут, достатъчно широк, за да карат по него в редица пет-шест фургона, без да им е тясно, настлан с пръст и глина, която многото години употреба бяха утъпкали дотолкова, че беше корава почти като древната каменна настилка, показваща се от време на време по краищата или на завоите. Мат и Егеанин забързаха към тревата от другата страна — Ноал вървеше по петите им — през трополящия търговски керван, пазен от

една нашарена с белези жена и десетима мъже със свирепи погледи, с кожени елеци, покрити с метални пулове.

Фургоните на заселниците бяха със странна форма, извити нагоре в двата края, някои теглени от коне или мулета, други от волове. Между тях босоноги деца подкарваха с пръчки стада от техните четирироги кози с дълъг черен косъм и едри, с провиснали гуши бели крави. Един мъж в края на фургоните, с торбести сини гащи и кръгла червена капа, водеше породист изгърбен бик с дебело въже, вързано за халката в ноздрите на животното. Ако не бяха дрехите, спокойно можеше да мине за човек от Две реки. Той изгледа Мат и останалите, сякаш се канеше да ги заговори, после поклати глава и продължи напред, без да ги погледне повече. Заради куцането на Мат не можеха да вървят бързо, но и заселниците се движеха бавно, макар и упорито и равномерно.

Присвила рамене и стиснала шала под брадичката със свободната си ръка, Егеанин издиша и поотпусна пръстите, които бяха започнали да стискат почти болезнено Мат за хълбока. След малко се изправи и изгледа сърдито подминаващия гръб на селянина, сякаш се канеше да го подгони и да заудря между ушите и него, и бика му. Не стига това, ами след като селянинът ги подмина на около двайсет крачки, тя отмести навъсения си поглед към отряда сеанчански войници, маршируващи в средата на пътя със скорост, с която скоро щяха да задминат заселниците, може би около двеста души в колона по четирима, следвани от пъстра сбирщина теглени от мулета фургони със здраво затегнати платнища. Средата на пътя беше оставена за придвижвания на военни. Неколцина офицери на коне с шлемове с тънки пера, които криеха всичко освен очите им, язدهха начело на колоната, без да поглеждат нито наляво, нито надясно. Знамето зад тях беше с нещо като стилизиран връх на стрела или може би котва, с кръстосана през нея дълга стрела и назъбена мълния в злато, с изписан текст и цифри отдолу, които Мат не можа да разчете, тъй като вятърът го вееше ту насам, ту натам. Мъжете по фургоните на обоза бяха с тъмносини палта и панталони и ръбести червено-сини шапки, но войниците бяха по-накипчени от повечето сеанчанци: люспестите им брони бяха нашарени на сини черти със сребристобяло отдолу и на червени с жълто, а шлемовете им бяха боядисани и в четирите цвята така, че да приличат на лица на страховити паяци. На предницата на

всеки шлем беше закрепен голям знак с котвата — Мат реши, че трябва да е котва — и стрела и мълния, и всеки освен офицерите носеше на хълбока си двойно извит лък с издут колчан на колана и къс меч от другата страна.

— Овчи стрелци — изръмжа Егеанин. Гледаше войниците с яд. Ръката ѝ беше пуснала шала, но все още беше стисната в юмрук. — Кръчмарски кавгаджии. Винаги създават проблеми когато се задържат прекалено дълго на брега.

Според Мат изглеждаха добре обучени. Все едно, никога не беше чувал за войници, които да не се сбиват, особено когато са пияни или отегчени, а отегчените войници обикновено се напиваха. Едно кътче в ума му взе да се чуди докъде ли мятат тези лъкове, но мисълта беше някак разсеяна. Нищо общо не искаше да си има с никакви сеанчански войници. От него ако зависеше, нямаше да си има повече нищо общо с никакви войници. Но късметът му май не стигаше чак дотам. Съдбата и късметът бяха различни неща, за жалост. Двеста крачки най-много, реши той. Един добър арбалет ще ги надхвърли, или някой дълъг лък от Две реки.

— Не сме в кръчма — рече той през зъби, — а и те засега не се заяждат. Тъй че да не почваме свада само защото те беше страх, че селянинът ще те заговори. — Стиснала челюст, тя го изгледа така, че можеше черепа да му пръсне с поглед. Но си беше истина. Страх я беше да си отваря устата пред всеки, който можеше да разпознае говора ѝ. Благоразумна мярка, според него, но като че ли всичко я дразнеше. — Ако продължаваш да ги гледаш така навъсено, ще дойде някой и ще почне да ни разпитва. Жените около Ебу Дар са известни със своята сдържаност — излъга той. Какво можеше да знае тя за местните нрави?

Тя го изгледа накриво — може би се мъчеше да отгатне какво значи „сдържаност“, — но престана да се муси на стрелците. Изглеждаше само готова да захапне, вместо да удари.

— Оня ей там е черен като Ата-ан Миере — измърмори Ноал, загледан в подминаващите войници. — Черен като шариец. Но съм готов да се закълна, че има сини очи. Виждал съм такива, но къде? — Посегна да се почеше по темето — за малко щеше да се удари по главата с рибарския прът — и направи стъпка напред, сякаш се канеше да запита човека откъде е родом.

Мат бързо го дръпна за ръкава.

— Връщаме се при позорището, Ноал. Веднага. Изобщо не трябваше да напускаме.

— Нали това казах — сопна се Егеанин.

Мат изпъшка, но нищо не можеше да се направи, освен да продължат. О, крайно време беше да се маха. Надяваше се само, че не е тръгнал твърде късно.

ГЛАВА 2

ДВАМА КАПИТАНИ

На две мили северно от града една широка синя платнена ивица, изпъната между два високи пилонa, плющеше на вятъра и провъзгласяваше: „Голямото пътуващо позорище и великолепно то представление на дивни зрелища и чудеса на Валан Лука“, с яркочервени букви, толкова големи, че можеха да се прочетат от пътя, на около двеста крачки на изток. За неможещите да четат показваше поне местоположението на нещо необичайно. Беше „Най-голямото пътуващо позорище на света“, поне според твърдението на надписа. Лука твърдеше много неща, но Мат смяташе, че поне в това отношение казва истината. Платнената стена на позорището, висока девет стъпки и здраво затегната с колци отдолу, обхващаше терен колкото цяло село с прилични размери.

Хората, нижещи се по пътя, поглеждаха с любопитство синия плат с червените букви, но селяните и търговците ги чакаше работа, а заселниците — бъдеще, тъй че никой не свръщаше встрани. Дебелите въжета, затегнати за забитите в земята колове, бяха предназначени да задържат между себе си огромни тълпи към широкия вход малко зад надписа, но никой не чакаше да влезе, не и по това време на деня. Напоследък малцина идваха по което и да било време на деня. Падането на Ебу Дар докара само една капка зрители, след като хората разбраха, че градът няма да бъде плячкосван и че няма защо да бягат да си спасяват живота, но със завръщането, с всички кораби и заселници, почти всеки бе решил, че е по-добре да скъта пари за по-неотложни работи. Двама яки мъже, свити в наметала, които можеше да са скърпени от парцалени торби, бяха дежурни под плаката да пъдят всеки, който би дошъл да наднича вътре, без да си плати, но напоследък дори и такива бяха в недостиг. Двамата, единият с крив нос над гъстите мустаци, а другият без едно око, клечаха и хвърляха зарове.

Удивително, Петра Анхил, „най-силния мъж на света“ в позорището, стоеше отстрани и наблюдаваше играта на двамата коняри, скръстил ръце на гърдите си — ръцете му бяха по-дебели от краката на повечето мъже. Беше по-нисък от Мат, но поне два пъти по-широк, раменете му изпъваха тежкото синьо палто, ушито от жена му против студа. Петра изглеждаше погълнат от мятането на заровете, но той не играеше комар, ези-тура даже не хвърляше. Дватамата с жена му, Кларине, дресьорка на кучета, пестяха всяка монета, която можеха да заделят, и Петра по най-малкия повод почваше надълго и широко да разправя как някой ден се канели да си купят хан. Още по-удивителното беше, че и Кларине стоеше до него, загърната в тъмно наметало, и явно беше толкова погълната от комара, колкото и той.

Като видя Мат и Егеанин да идват прегърнати, Петра погледна притеснено към лагера, което накара Мат да се намръщи. Хора, озъртащи се през рамо, никога не вещаеха добро. Пълничкото кафяво лице на Кларине обаче се разтопи в топла усмивка. Като повечето жени в позорището, тя смяташе, че двамата с Егеанин са влюбени. Кривоносият коняр, тайренец с тежки рамене, казваше се Кол, се ухили, докато прибираше залога — няколко медника. Никой освен Домон не можеше да нарече Егеанин хубавица, но за някои глупаци благородството придаваше на човек хубост. Или парите — а една благородничка трябваше да е богата. Малцина се сещаха, че благородничка, която е оставила мъжа си заради такива като Мат Каутон, може да е склонна да остави и него, отнасяйки богатството. Точно това беше версията, която Мат и останалите бяха пуснали, за да обяснят защо се крият от сеанчанците: жесток и ревнив съпруг и бягство на любовниците. Всеки беше чувал такъв тип историйки, било от веселчуни или пък от книжки, макар и рядко от истинския живот, но толкова често, че да ги приеме. Кол обаче не си вдигна главата. Егеанин — Лейлвин напоследък — вече беше вадила нож на един жонгльор със саби, прекалено красив тип, който бе попрекалил с придумванията си да пийне с него чашка вино във фургона му, и никой не се съмняваше, че щеше да го намушка, ако се бе оказал дори съвсем малко по-настоятелен.

Щом приближиха, Петра тихо каза на Мат:

— Едни сеанчански войници говорят с Лука, двајсетина души. Офицерът им говори с него де. — Не го каза уплашено, но лицето му

се беше набръчкало от тревога и той сложи успокоително ръка на рамото на жена си. Усмивката на Кларине помръкна и тя вдигна ръка да я сложи на неговата. Вярвах донякъде на благоразумието на Лука, но и знаеха риска, в който са въвлечени. Или си мислеха, че знаят. А рискът, в който вярвах, си беше доста сериозен.

— Какво искат? — попита Егеанин и се дръпна от Мат преди да е изтракал със зъби. Всъщност никой не го очакваше от него.

— Дръж за малко — каза Ноал и подаде пръта си и кошницата на едноокия, който го зяпна. Ноал се поизправи и пхна ръка под палтото, където държеше два дълги ножа. — До конете си можем ли да стигнем? — попита той Петра. Той го изгледа със съмнение. Мат не беше единственият тук, който се съмняваше, че Ноал е с ума си.

— Те май не се интересуват от търсене — рече припряно Кларине и леко присви коляно пред Егеанин. Уж всички трябваше да се преструват, че Мат и останалите с него са от трупата, но малцина успяваха да се справят пред Егеанин. — Офицерът е във фургона на Лука вече от половин час, но войниците си стоят при конете.

— Не мисля, че са тук зарад вас — каза почтително Петра. Отново на Егеанин. Защо се държеше така различно? Сигурно репетираше как ще посреща благородници в хана си. — Искрахме само да не се изненадате и да не се притесните, като ги видите. Сигурен съм, че Лука ще ги отпрати без проблем. — Въпреки тона бръчките си останаха на челото му. Повечето мъже се изнервяха, когато жените им избягат, а един благородник можеше да накара други да операт пешкира заради гнева му. Едно пътуващо позорище с минаващи по пътя странници беше доста подходяща за това цел и без допълнителните усложнения. — Няма защо да се безпокоите, че някой ще проговори не на място, милейди. — Петра хвърли поглед към конярите и добави: — Нали, Кол? — Кривоносият поклати глава, без да откъсва очи от заровете, които тръскаше в ръката си. Беше едър мъж, но не толкова едър като Петра — здравенякът можеше да изправи конска подкова с голи ръце.

— Всеки обича да се изплюе на ботуша на някой благородник от време на време — изломоти едноокият и надникна в кошницата с рибата. Беше почти толкова висок и широк в раменете колкото Кол, но лицето му беше сбръчкано, а зъбите му бяха по-малко и от тези на Ноал. Погледна Егеанин, сведе глава и добави: — Да ме прощавате,

лейди. Пък и така ще вземем някоя пара, щот' са малко напоследък. Нали, Кол? Да си отвори някой устата и сеанчанците всички ще ни приберат, току-виж ни избесили като онез от Морския народ. Или ще ни тикнат да им чистим каналите оттатък залива. — Конярите вършеха всичко, което ги караха да вършат из позорището, от чистенето на торта при коневръзите и на клетките с животните до вдигането и свалянето на платнената стена, но той потръпна, сякаш копаенето на затлачените канали в Рахад беше по-мрачна перспектива и от бесилото.

— Да съм казал нещо за говорене? — възрази Кол и разпери ръце. — Само питах колко още ще киснем тук, нищо повече. Само попитах кога ще видим нещо от тия пари.

— Ще киснете толкова, колкото аз кажа. — Забележително беше каква твърдост можеше да придаде Егеанин на гласа си, без да повиши тон, като нож, плъзгащ се от канията. — Парите си ще видите, когато стигнем целта си. Ще има и по малко допълнително за онези, които са ми служили вярно. И студен гроб за всеки, който помисли за измяна. — Кол придърпа опърпаното си наметало и се ококори: мъчеше се да изглежда възмутен или невинен, но изглеждаше по-скоро като човек, който се надява тя да го приближи достатъчно, за да й дръпне кесията.

Мат стисна зъби. Първо на първо златото, което тя обещаваеше с толкова лека ръка, беше негово. Тя си имаше свое, но не толкова наблизко за тази работа. По-важното беше, че отново се опитваше да поеме командването. Светлина, ако не беше той, тя още щеше да си е в Ебу Дар и да обмисля как да се отърве от Търсачите, а може би вече подложена на разпитите им. Ако не беше той, изобщо нямаше да се сети да остане близо до Ебу Дар и да изиграе преследвачите си, като си намери прикритие в позорището на Лука. Но какво търсеха войници тук? Сеанчанците щяха да пратят сто души, ако не и хиляда, само при най-смътното подозрение за присъствието на Тюон. Ако подозираха за Айез Седай... Не; Петра и Кларине не знаеха, че помагат в криенето на Айез Седай, но щяха да споменат за сул-дам и дамане, а без тях войниците нямаше да търсят Сестри. Той опипа лисичата глава под палтото си. Носеше я денонощно и тя трябваше да го предупреди.

Дори и не помисли да се опитат да стигнат до конете, и не само защото Кол и още десетина като него щяха да хукнат при сеанчанците преди да са му видели гърба. Не че изпитваха особена враждебност към Егеанин, доколкото знаеше — дори Руман, жонгльорът, се беше

примирил с една акробатка, казваше се Адрия — но някои хорица нямаше да се спрат пред изкушението от още някоя пара. Тъй или иначе, в главата му не затракаха предупредително зарове. А и оттатък платнището имаше хора, които не можеше да остави зад гърба си.

— Щом не търсят, няма от какво да се безпокоим — рече той уверено. — Но благодаря за предупреждението, Петра. Никога не съм обичал изненадите. — Вдигачът на тежести махна пренебрежително с ръка, сякаш искаше да каже: „Няма за какво“, но Егеанин и Кларине изгледаха Мат, сякаш бяха изненадани, че го виждат. Даже Кол и едноокият примигаха. Той едва се стърпя да не изскърца отново със зъби. — Ще наобиколя при фургона на Лука да видя какво мога да видя. Лейлвин, вие с Ноал намерете Олвер и останете с него. — Обичаха момчето, а и така щяха да му се махнат от главата. Сам можеше да подслуша по-добре. А ако се наложеше да бягат, Егеанин и Ноал поне щяха да могат да изведат и момчето. Светлината дано да дадеше да не се стига дотам. Нищо друго не виждаше в това освен пълен крах.

— Е, никой не живее вечно — въздъхна Ноал и си взе бамбуковия прът и кошницата. Да го изгори дано дъртака му с дъртак, пред него и страдаща от колики коза щеше да изглежда весела! Петра определено се намръщи още повече. Женените мъже като че ли винаги изглеждаха притеснени — още една причина самият Мат да не бърза толкова да се жени. Докато Ноал се скриваше зад тъгъла на платнената стена, едноокият изглежда съжалително как и рибата си отива с него. Той май беше вторият, чийто ум не беше съвсем в ред. Сигурно си имаше жена някъде.

Мат придърпа шапката си почти до очите. Пак никакви зарове. Постара се да не мисли колко пъти за малко щяха да му клъцнат гърлото или да му пръснат черепа без никакви зарове. Но разбира се, заровете щяха да тракат, ако имаше някаква реална опасност. Щяха, ами. Как иначе.

Не беше направил и три крачки, когато Егеанин го догони и пусна ръка на кръста му. Той спря и я изглежда злобно. Вярно, тя се противеше на заповеди, както пъстърва се мята на куката, но това беше повече от инат.

— Какво правиш? Ами ако сеанчанският офицер те познае? — Изглеждаше толкова вероятно, колкото самата Тилин да се появи в

позорището, но всичко, което можеше да я накара да го остави, си струваше да се пробва.

— Каква е вероятността да е мой познат? — сопна се тя. — Аз нямам... — лицето ѝ за миг се изкриви, — нямах... много приятели от тази страна на океана, и нито един в Ебу Дар. — Пипна края на перуката на гърдите си. — Все едно, в това и собствената ми майка няма да ме познае. — Гласът ѝ стана малко унил.

Щеше да си счупи някой зъб, ако продължаваше да стиска така челюстите си. Да стои и да спори с нея щеше да е повече от безполезно, но начинът, по който беше зяпала сеанчанските войници на пътя, още беше пресен в ума му.

— Недей да гледаш сърдито — предупреди я той. — Изобщо не поглеждай никого.

— Аз съм сдържана ебударска жена. — Каза го предизвикателно. — Ти ще говориш. — Това пък беше предупредително. Светлина! Когато една жена не прави всички неща гладко, ги прави ужасно грубо, а Егеанин никога не правеше нищо гладко. Току-виж наистина си счупил някой зъб.

Главната улица на позорището се виеше между фургони като тези на Калайджиите, като къщички на колела с вдигнати стръки пред каприте, и шатри, повечето от които големи също колкото къщички. Много от фургоните бяха ярко боядисани с всякакви оттенъци на червено или зелено, жълто или синьо, а много от шатрите бяха също толкова шарени. Тук-там покрай улицата се издигаха дървени платформи, на които участниците можеха да показват номерата си; цветните знаменца, които ги ограждаха, бяха доста мърляви. Широката близо трийсет крачки отпъкана от много човешки стъпала пръст наистина си беше улица, една от няколкото, обикалящи из позорището. Вятърът шибаше тънките сиви ленти на пушеците, които се виеха от тенекиените комини, стърчащи от покривите на фургоните и някои от шатрите. Повечето хора от трупата сигурно закусваха или още се излежаваха. Ставаха късно по правило — правило, което Мат одобряваше — а никой нямаше да излезе да закусва край огън отвън на студа. Беше излязла само Алудра, запретнала ръкавите на черната си рокля — стриваше нещо в хаван на сгъваемата маса, разпъната до яркосиния ѝ фургон малко след завоя на една от страничните улички.

Вгълбена в работата си, стройната тарабонка не видя Егеанин и Мат. Той обаче не можа да се сдържи да не я изгледа. С тъмната си коса на тънки, отрупани с мъниста плитчици, висящи до кръста, Алудра беше може би най-екзотичното от чудесата на Лука. Той я представяше за Илюминатор и за разлика от много други участници и „дивни чудеса“, тя наистина беше това, което твърдеше за нея, въпреки че самият Лука може би не си вярваше. Мат се зачуди какво ли стрива. И дали то може да избухне. Тя беше обещала да му разкрие тайната на фойерверките, ако ѝ отговори на една гатанка, но досега той не беше имал никакъв проблясък. Но смяташе, че ще я отгатне. Рано или късно. Егеанин го сръга в ребрата с пръст.

— Трябва уж да сме любовници, както ми напомняш непрекъснато — изръмжа тя. — Кой ще повярва, ако зяпаш тая жена като огладнял пес?

Мат се ухили похотливо.

— Винаги се заглеждам по хубавите жени, не си ли забелязала? — Тя намести шала на главата си малко по-енергично от обикновено и изсумтя пренебрежително, а той остана доволен. Превзетата скромност ѝ беше от полза понякога. Егеанин спасяваше живота си, но все пак си беше сеанчанка, а вече знаеше за него повече, отколкото би му се искало. Нямаше намерение да ѝ споделя всичките си тайни. Дори и онези, които самият той още не знаеше.

Фургонът на Лука се намираше в самия център на позорището, в най-благоприятната позиция, колкото може по-далече от животинските клетки и от коневръзите, разположени покрай платнените стени. Беше крещящо ярък дори в сравнение с другите в трупата, червено-синьо нещо, което блестеше щедро лакирано и опръскано със златни комети и звезди. Фазите на луната, в сребрист цвят, се редяха отвсякъде малко под чертата на покрива. Даже тенекиеният комин беше боядисан на червени и сини пръстени. Дори един Калайджия би се изчервил от срам. От едната страна на фургона две редици сеанчански войници стояха вдървени до конете си, пиките им със зелени пискюли бяха наклонени под еднакъв ъгъл. Един държеше юздите на кон без ездач — хубаво кафяво животно със здрава задница и яки глезени. Синьозелените брони на войниците изглеждаха безцветни в сравнение с фургона на Лука.

Мат не се изненада, като видя, че не е единственият, заинтригуван от сеанчанците. Покрил бръснатата си глава с черна плетена шапка, Бейл Домон клечеше с гръб, опрян на следващия фургон, принадлежащ на Петра и Кларине, на трийсетина крачки от войниците. Кучетата на Кларине лежаха под фургона, пъстра сбирщина дребни животинки, заспали сгушени едно до друго. Иллианецът се преструваше, че дялка нещо, но беше произвел само съвсем малка купчина стърготини пред краката си. Мат съжали, че не си беше пуснал мустаци, за да скрие горната си устна, или поне да си беше обръснал цялата брада. Някой можеше да свърже иллианеца с Егеанин. Блерик Негина, висок тип, облегнал се на фургона уж че прави компания на Домон, не се беше поколебал да отреже шиенарския си перчем, за да не го забележат сеанчанците, макар че прокарваше длан по черната четина на главата си почти толкова често, колкото Егеанин опипваше перуката си. Може би трябваше да си сложи шапка.

В тъмните си палта с протрити маншети и с изтърканите си ботуши, двамата мъже можеха да минат за хора от трупата, може би за коняри, освен пред другите от позорището. Наблюдаваха сеанчанците и се преструваха, че изобщо не го правят, но Блерик беше по-убедителен, както и можеше да се очаква от един Стражник. Като че ли цялото му внимание беше насочено към Домон, освен някое случайно поглеждане, колкото се може по-небрежно. Домон се въсеше към сеанчанците, когато не гледаше ядосано парчето дърво в ръката си, сякаш си мислеше дали да не му заповяда да се превърне в изящно ваяние. Твърде присърце беше взел ролята си на со'джин.

Мат тъкмо се мъчеше да измисли как да се промъкне до фургона на Лука и да подслуша, без войниците да го видят, когато вратата на фургона се отвори и по стълбата заслиза светлокос сеанчанец — докато ботушът му стъпваше на земята, той постави на главата си шлем с тънко синьо перо. Зад него се появи Лука, накипрен в пурпурното си палто с извезани по него златни изгреви; кланяше се дълбоко и пристъпваше след офицера. Лука имаше поне дващест палта, повечето червени и всяко по-натруфено от предишното. Добре, че фургонът му беше най-големият в позорището, иначе нямаше да му стигне място за всичките.

Без да обръща внимание на Лука, сеанчанският офицер се метна на коня си, намести меча си и изджавка няколко заповеди. Войниците му се подредиха в колона по двама и бавно поеха към изхода. Лука стоеше и ги гледаше със залепена на лицето усмивка, приведен леко за нов поклон, в случай че някой се обърне да погледне назад.

Мат стоеше доста встрани от улицата и зяпна, имитирайки слисване пред минаващите пред него войници. Не че някой го погледна — офицерът гледаше право напред, както и войниците след него — но никой нямаше да обърне внимание на един селски дръвник, нито щеше да го запомни.

За негова изненада Егеанин проучваше с очи земята пред пръстите на краката си, стиснала вързания под брадичката ѝ шал, докато не отмина и последният конник. После вдигна очи след тях и присви устни.

— Това момче май го познавам — тихо каза тя. — Карах го до Фалме на „Безстрашни“. Слугата му умря по средата на пътя и той реши, че може да използва някой от екипажа ми. Трябваше да го вкарам в пътя. Колко шум вдигна! Все едно е някой от Кръвта.

— Кръв и кървава пепел — изпитка Мат. С колко ли още хора се беше спречкала? Каквато си беше, със стотици може би. А той я беше пуснал да се мотае само с някаква перука и преоблечена с други дрехи за маскировка! Какви ти стотици, хиляди сигурно. Тя можеше и тухла да вбеси.

Все едно, офицерът вече си беше отишъл. Мат бавно си пое дъх. Късметът му наистина си беше с него. На моменти му се струваше, че само това го спира да не се разреве като бебе. Тръгна към Лука да разбере какво са искали войниците.

Домон и Блерик стигнаха при Лука едновременно с него и Егеанин и кръглото лице на Домон се навъси още повече, като видя ръката на Мат около рамото на Егеанин. Иллианецът разбираше необходимостта от тази преструвка, или поне така твърдеше, но изглежда, не вярваше, че ще могат да я продължат само с докосвания. Мат си смъкна ръката от нея — тук нямаше защо да продължават; Лука знаеше истината — за всичко. Егеанин също започна да го пуска, но след като погледна Домон, стисна Мат още по-силно, без изобщо да промени изражението си. Домон продължи да се въси, но вече на

земята. Мат реши, че ще разбере сеанчанците много преди да е разбрал жените. Или иллианците, впрочем.

— Конне — изръмжа Лука още преди Мат да е спрял. Намръщеният му поглед обхваща всички, но гневът му беше насочен главно към Мат. Малко по-висок, Лука се изгърби и изглежда Мат отгоре. — Това искаше. Показах му пълномощното, дето ме освобождава от конската лотария, подписано лично от Върховната лейди Сурот, ама да го впечатли случайно? Изобщо не го интересува, че съм спасил знатна сеанчанка. — Жената не беше кой знае колко знатна и той не толкова я беше спасил, колкото ѝ бе разрешил да пътува с трупата като наемна артистка, но Лука винаги преувеличаваше в своя полза. — Все едно, не знам колко трае това освобождаване. На сеанчанците ужасно им трябва конне. Могат да дойдат да ги приберат по всяко време! — Лицето му беше станало червено почти колкото палтото му и той почти прободя Мат с пръста си. — Заради вас ще ми вземат конете! Как ще се движа из тоя сняг без конне? Ей това ми отговори, ако можеш. Бях готов да тръгна още щом видях оная лудост в залива, но вие ми извихте ръцете. Главата ще ми отрежат заради вас! Можех да съм на сто мили оттук, ако не бяхте дошли да ме заплетете в идиотските си планове! Тук и един петак не печеля! Последните три дни нямаше достатъчно публика да се плати храната на животните за един ден! За половин ден! Преди месец трябваше да замина! Даже преди повече! Тъй де!

Мат едва не се разсмя, макар Лука да продължаваше да се пени. Конне. Това беше — само конне. Освен това представата, че тежко натоварените фургони на позорището ще могат да покрият сто мили само за пет дни беше нелепа като фургона на Лука. Човекът можеше да е заминал преди месец или преди два месеца, само дето искаше да изкрънка всеки медник от Ебу Дар и сеанчанските завоеватели. Колкото до уговарянето му преди шест нощи да се задържи, това беше толкова лесно, колкото падане от леглото.

Но вместо да се разсмее, Мат сложи ръка на рамото на Лука. Човекът беше суетен като пуяк и алчен при това, но нямаше смисъл да го ядосва повече.

— Ако беше тръгнал онази нощ, Лука, мислиш ли, че никой нямаше да заподозре? Сеанчанците щяха да ти разпердушинят фургоните преди да си изминал и две левги. Можеш да смяташ, че аз

те спасих от това. — Лука изръмжа. Някои хора просто не можеха да видят повече от носа си. — Все едно, можеш да престанеш да се тревожиш. Щом Том се върне от града, можем да оставим зад нас колкото мили искаш.

Лука подскочи толкова изненадващо, че Мат отстъпи крачка назад притеснен, но той само заподскача в кръг и се разкикоти. Домон го изгледа сащисано и дори Блерик го зяпна. Лука понякога приличаше на пълен кретен.

Егеанин избута Мат и възкликна:

— Когато се върне Мерилин? Нали заповядах никой да не напуска! — Погледът ѝ зашари между него и поскачащия Лука в хладен гняв; хлад, който можеше да изпепели човек. — Трябва да се подчинявате на заповедите ми!

Лука изведнъж спря да подскача, изгледа я накриво, след което ѝ направи толкова дълбок поклон, че човек можеше да разгледа гърба на наметалото му, до последния бод на бродерията! Смяташе, че има подход към жените, този Лука.

— Вие заповядвате, моя скъпа лейди, и аз тутакси скачам да се подчиня. — След което се изправи и сви рамене извинително. — Но господин Каутон има злато и се боя, че за мен златото командва първо. — Пълният с жълтици сандък на Мат в същия този фургон се бе оказал единственото „извиване на ръце“, нужно да го убеди. Може би това, че Мат бе тавирен, също си каза думата, но за достатъчно злато Валан Лука щеше да помогне и в отвличането на Тъмния.

Егеанин вдиша дълбоко, готова отново да се развика на Лука, но той им обърна гръб, заизкачва се по стълбата на фургона и викна:

— Лателе! Лателе! Тръгваме най-после, веднага щом се върне Мерилин! Слава на Светлината!

Миг по-късно отново се появи и затопурка по късата стълба, последван от жена си, загърната в черно кадифено наметало, общито с лъскави пайети. Жена с вечно строго лице, тя сбръчка нос към Мат, сякаш ѝ замириша лошо, и изгледа Егеанин с поглед, от който мечките ѝ щяха да се закатерят по дърветата. Лателе не одобряваше една жена да побегне от мъжа си, макар да знаеше, че в случая това е лъжа. За щастие, тя, изглежда, боготвореше Лука по някаква причина, а златото обичаше почти колкото него. Лука изтича до съседния фургон и затропа по вратата, а Лателе направи същото при следващия.

Нямаше защо да стоят и да ги гледат, затова Мат свърна по една от страничните улички. Алейка по-скоро, в сравнение с главната улица — точеше се между същия сорт фургони и шатри, всички плътно затворени заради студа. От металните комини се виеше пушек. Тук нямаше платформи за представления, а телове със съхнещо пране между някои от фургоните и тук-там разхвърляни по земята играчки. Тази уличка беше само за живеене, нарочно направена тясна, за да откаже външни зяпачи.

Движеше се бързо въпреки болката — почти беше свикнал с нея, — но не измина и десет стъпки, когато Егеанин и Домон го настигнаха. Блерик се беше разкарал, сигурно бе отишъл да каже на Сестрите, че са в безопасност и че най-после могат да тръгнат. Айез Седай, които се правеха на слугини, съсипани от тревога, че мъжът на господарката им може да ги спипа, не можеха да се примирят, че трябва да не излизат от фургона си, да не говорим, че не можеха да се примирят с това, че го делят със сул-дам. Мат беше наредил така, за да могат Айез Седай да наблюдават сул-дам, а сул-дам да държат Айез Седай настрана от него. Все пак се радваше, че Блерик му е спестил необходимостта отново да посети фургона им. Откакто се измъкнаха от града, ту една, ту друга Сестра го привикваше и той ходеше, когато не можеше да се отърве, но преживяването не беше от най-приятните.

Този път Егеанин не го прегърна през кръста. Закрачи до него, загледана право напред, най-сетне без да се тревожи за перуката си. Домон крачеше зад нея тромаво като мечок и мърмореше нещо. Плетената му шапка не скриваше факта, че черната му брада прекъсва рязко до средата на ушите, с набола четина отгоре. Изглеждаше някак... недовършен.

— Двама капитани на един кораб със сигурност го водят към гибел — каза с едва сдържано нетърпение Егеанин.

— Не сме на кораб — отвърна Мат.

— Принципът е същият, Каутон! Ти си фермер. Знам, че когато си натясно, си добър. — Егеанин изглежда мрачно Домон през рамо. Тъкмо той я беше свързал с Мат, когато мислеше, че си наема човек. — Но тази ситуация изисква преценка и опит. В дълбоки води сме, а ти нямаш познания, за да командваш.

— Имам аз. Повече, отколкото би си помислила — сухо й отвърна той. Можеше да й извърти цял списък на битки, в които

помнеше, че е командвал, но само историк щеше да разпознае повечето от тях, а сигурно и историк нямаше да може. Все едно, никой нямаше да повярва. Той самият определено нямаше да повярва, ако някой друг започнеше да го твърди. — Вие двамата с Домон няма ли да си приготвяте багажа? — Всичките й вещи вече бяха стегнати във фургона, в който спяха тя, Мат и Домон — доста неудобно, впрочем — но той забърза напред, надявайки се, че тя ще схване намека му. Пък и вече бе видял крайната си цел.

Яркосинята шатра, затулена между един крещящо жълт фургон и един смарагдовозелен, едва стигаше да побере три легла, но осигуряването на подслон за всички, които бе довел от Ебу Дар, му беше струвало доста подкупи, за да накара някои да се преместят, и още, за да накара други да ги приемат. Това, което бе успял да наеме, беше каквото собствениците му се оказаха готови да му отстъпят. На цена, подходяща за приличен хан. Джюйлин, мургав набит мъж с къса черна коса, седеше кръстосал крака на земята пред шатрата с Олвер, слабо момченце, макар и не толкова мършаво, колкото беше, когато Мат го видя за първи път. Олвер беше десетгодишен — поне така твърдеше. И двамата бяха без палта въпреки вятъра и играеха на „Змии и лисици“ на игралното табло, което загиналият баща на момчето му беше нарисувал върху парче червен плат. Олвер хвърляше заровете, броеше точките и премисляше хода си по паяжината от черни линии и стрели. Тайренският хващач на крадци не обръщаше толкова внимание на играта и като видя Мат, го погледна очаквателно.

Изведнъж иззад шатрата се стрелна Ноал, задъхан, сякаш беше бягал. Джюйлин го зяпна изненадано, а Мат се намръщи. Беше казал на стареца да дойде право тук. Къде се беше мотал вместо това? Ноал го изгледа с очакване, без никакво чувство за вина или неудобство поне, просто нетърпелив да чуе какво има да казва Мат.

— Знаеш ли за сеанчанците? — попита Джюйлин, също насочил вниманието си към Мат.

Зад платнищата на входа на шатрата се раздвижи сянка и една тъмнокоса жена, седнала на ръба на едно от леглата и загърната в старо сиво наметало, се показа навън, сложи ръка на рамото на Джюйлин и погледна напрегнато Мат. Тера беше хубава, ако ти харесва уста, която сякаш непрекъснато се цупи, а на Джюйлин, изглежда, му харесваше, както й се усмихна и я потупа утешително по ръката. Тя

освен това беше Аматаера Елфдене Касмир Лунолт, панархеса на Тарабон и почти кралица. Поне доскоро. Джюйлин го беше знаел, също и Том, но никой от двамата не помисли да го каже на Мат преди да стигнат до позорището. Предполагаше, че едва ли е било важно покрай всичко останало. Отговаряше по-бързо на Тера, отколкото на Аматаера, нямаше изисквания, освен за времето на Джюйлин, а вероятността да я познае някой тук беше нищожна. Във всеки случай Мат се надяваше, че е повече от благодарна, че я спасяват, защото Джюйлин определено изпитваше нещо „по-така“ към нея. Кой ще твърди, че една детронирана панархеса не може да се влюби в хващач на крадци? И по-странни неща се бяха случвали. Макар да не беше сигурен, че може да каже дори едно, без да се запъне.

— Искаха само да видят пълномощното за конете на Лука — каза той и Джюйлин кимна, явно облекчен поне малко.

— Добре, че не са преброили коневръзите. — Пълномощното посочваше точния брой коне, които Лука имаше право да задържи. Сеанчанците можеха да са щедри с наградите, но предвид нуждата, която изпитваха за коне и впрягове, едва ли щяха да дадат на някого лиценз да подхваща търговия с коне. — В най-добрия случай щяха да вземат животните в повече. В най-лошия... — Хващачът на крадци сви рамене. Още една весела душа.

Тера изпъшка, изведнъж придърпа наметалото си и се дръпна в дълбините на шатрата. Джюйлин гледаше зад Мат, с твърд поглед, а когато тайренецът втвърдеше погледа си, можеше и Стражник да надмине. Егеанин, изглежда, не схващаше намеци и гледаше гневно към шатрата. Домон стоеше до нея скръстил ръце и смучеше зъбите си, замислено или пък с принудено търпение.

— Прибирай си шатрата, Сандар — разпореди се Егеанин. — Трупата тръгва веднага щом Мерилин се върне. — Беше стиснала челюст и дори не поглеждаше Мат! — И се погрижи своята... жена... да не ни създава проблеми. — Съвсем напоследък Тера беше станала слугиня, да'ковале, собственост на Върховната лейди Сурот, докато Джюйлин не си я открадна. За Егеанин кражбата на да'ковале беше почти толкова лошо, колкото на дамане.

— Може ли да яздя Вятър? — възкликна Олвер и скочи на крака. — Може ли, Мат? Може ли, Лейлвин? — Егеанин му се усмихна. Мат не я беше виждал да се усмихва на друг, даже на Домон.

— Още не — каза Мат. Чак след като се отдалечаха много от Ебу Дар щеше да отпадне рискът някой да помни как сивият печели надбягвания с малкото момче на гърба. — След няколко дни може би. Джюйлин, ти ще кажеш на другите, нали? Блерик вече знае, така че Сестрите са уредени.

Джюйлин не се помая, само влезе в шатрата за малко, да утеша Тера. Тя май често се нуждаеше от утешаване. Когато излезе, взел едно тъмно тайренско палто, което вече показваше признаци на износване, каза на Олвер да прибере играта и да помогне на Тера с багажа, докато той се върне, после намести на главата си червената си конична шапка с плосък връх и тръгна, загръщайки се в палтото. Дори не погледна към Егеанин. Тя го смяташе за крадец, още по-оскърбително с това, че бе хващач на крадци, и тайренецът не я обичаше много.

Мат понечи да попита Ноал къде е бил, но старецът се стрелна пъргаво след Джюйлин и извика през рамо, че отива да уведоми останалите, че позорището тръгва. Е, двамата можеха да разпространят новината по-бързо от един — Ванин и четиримата оцелели Червени ръце делеха една шатра в единия край на позорището, докато самият Ноал делеше друга с Том и двамата слуги, Лопин и Нерим, в другия край — а въпросът можеше да почака. Вероятно се беше забавил просто за да остави някъде на сигурно скъпоценната си риба. Все едно, въпросът изведнъж му се стори маловажен.

Шумът от викове на хора за коне и за коняри, които да ги впрегнат, и други, които си деряха гърлата да разберат какво става, започваше да изпълва лагера. Адрия, слаба жена, загърната в зелена роба на цветя, притича боса и се шмугна в жълтия фургон, където живееше с другите четири акробатки. Някой в зеления фургон изрева дрезгаво, че някои хора се опитват все пак да спят. По уличката притича тумба деца на артисти, някои от които също артисти, и Олвер вдигна поглед от играта, която прибираше, но само за миг. Беше най-скъпата му вещ, иначе щеше да хукне след тях. Щеше да мине доста време, докато трупата се приготви за път, но не това накара Мат да изстене. Току-що беше чул проклетите зарове отново да изтракват в главата му.

ГЛАВА 3

ЦВЕТНО ВЕТРИЛО

Мат не знаеше да изругае ли, или да заплаче. След като войниците си бяха заминали, а Ебу Дар щеше скоро да му диша праха, като че ли нямаше причина за заровете, но той никога не можеше да се сети за скапаната причина, преди да е станало късно. Каквото предстоеше, можеше да се окаже на няколко дни в бъдещето или само след час, но той никога не можеше да го отгатне предварително. Единственото сигурно бе, че нещо важно — или злокобно — предстои да се случи и че той няма да може да го избегне. Понякога, като в онази нощ при портата, не разбираше защо заровете продължават да тропоят дори след като са спрели. Единственото, което знаеше със сигурност, беше, че колкото и да го караха заровете да се дърпа като коза, която я сърби, почнеха ли, не му се искаше изобщо да спира. Но спираха. Рано или късно винаги спираха.

— Добре ли си, Мат? — попита Олвер. — Сеанчанците не могат да ни хванат. — Опита да го каже убедително, но в гласа му се долавяше въпросителна нотка.

Мат изведнъж осъзна, че се е опулил в нищото. Егеанин го изглежда намръщено: опипваше разсеяно перуката си, явно ядосана, че я пренебрегва. Очите на Домон гледаха съсредоточено; ако не решаваше в момента дали да се ядоса в полза на Егеанин, Мат щеше шапката да си изяде. Даже Тера надничаше през процепа на шатрата, а тя винаги се стараеше да се крие от погледа на Егеанин. Не можеше да го обясни. Само човек с каша вместо мозък щеше да повярва, че получава предупреждения, като чува зарове, които никой не вижда. Или може би щяха да го вземат за човек, белязан от Силата. Или от Тъмния. Никак не държеше да го заподозрат в някое от тези неща. А можеше отново да се повтори онази ужасна нощ при портата. Не, тази тайна не държеше да я разкрива. Все едно, щеше да е без полза.

— Никога няма да ни хванат, Олвер, нито теб, нито мен. — Разроши косата на момчето, а Олвер се ухили от ухо до ухо, върнал

отново толкова лесно увереността си. — Не и докато държим очите си отворени и си опичаме ума. Помни, можеш да се измъкнеш от всяка трудност, ако си държиш очите отворени и ума остър, иначе ще се препъваш в собствените си крака. — Олвер кимна, но Мат всъщност го казваше за останалите. Или може би на себе си. Светлина, просто нямаше как всички да са по-напрегнати. Като се изключеше Олвер, за когото всичко това беше едно голямо приключение, всички просто излизаха от кожата си, откакто тръгнаха да бягат от града. — Иди да помогнеш на Тера, както ти каза Джюйлин, Олвер.

Резкият порив на вятъра го срязва през палтото и го накара да потръпне.

— И си облечи палтото; студено е — добави той, щом момчето се шмугна покрай Тера в шатрата. Шумоленето отвътре говореше, че Олвер се е захванал за работа, с палто или без палто, но Тера си остана присвита зад входа и все така гледаше Мат. Толкова се грижеха всички освен него за момчето, че като нищо щяха да го оставят да пукне.

Егеанин пристъпи към Мат, пак с юмруци на кръста, и изръмжа през зъби:

— Сега ще си уредим нещата с теб, Каутон. Сега! Няма да позволя пътуването ни да се провали заради това, че отменяш заповедите ми.

— Нищо няма за уреждане — отвърна ѝ той. — Никога не съм бил твой наемник и толкоз. — Странно как лицето ѝ успя да стане още по-твърдо, все едно че му викаше, че тя не гледа на нещата така. Тая жена беше упорита като хапеща костенурка, но трябваше да има някакъв начин да измъкне крака си от челюстите ѝ. Огън да го гори, ако искаше да остане сам с тракащите зарове в главата си, но все пак щеше да е по-добре, отколкото да трябва да ги слуша, докато спори с нея. — Ще ида да видя Тюон преди да сме тръгнали. — Думите изскочиха от устата преди да са се проявили в главата му и той разбра, че от доста време са си лежали там, размити и бавно втвърдяващи се.

Кръвта се изцеди от бузите на Егеанин още щом името на Тюон излезе от устата му и той чу писъка на Тера, последван от плесването на затворилите се платнища. Някогашната панархеса беше усвоила доста от сеанчанските нрави, докато беше собственост на Сурот, както

и много от табутата им. Егеанин обаче беше направена от по-кораво вещество.

— Защо? — попита тя. И продължи, уплашена и разгневена едновременно: — Не трябва да я наричаш така. Трябва да показваш почит. — По-корава, ама не съвсем.

Мат се ухили, но тя май не схвана смешната страна на нещата. Почит? Нямаше кой знае каква почит в това да натикаш парцал в устата на една жена и да я увиеш в гоблен. И да наречеше Тюон Върховна лейди или нещо подобно, това нямаше да се промени. Разбира се, Егеанин беше по-склонна да говори за освобождаване на дамане, отколкото за Тюон. Ако можеше да се престори, че отвлечането изобщо не се е случвало, щеше да го направи, и тя впрочем се опитваше. Светлина, тя се опитваше да го отрече още докато се случваше. В нейния ум всички престъпления, които можеше да е извършила, бледнееха пред това.

— Защото искам да поговоря с нея. — А защо не? Рано или късно трябваше да го направи. Хората вече притичваха по тясната уличка: полуоблечени мъже с ненапъхани в панталоните ризи и жени с коса, още прибрана в ноцната шапка, някои повели коне, други просто мотаещи се без цел, доколкото той можеше да прецени. Едно жилаво момче, малко по-голямо от Олвер, правеше превъртания на ръце, където тълпата му оставяше крачка свободно място — упражняваше се или си играеше. Поспаланкото от зеления фургон още не се беше появил. Великото пътуващо позорище на Лука едва ли щеше да тръгне в следващите няколко часа. Време имаше много. — Можеш да дойдеш с мен — предложи ѝ той най-невинно. Трябваше да се сети за това преди малко.

Поканата наистина направи Егеанин да заприлича на тараба. Изглеждаше невъзможно лицето ѝ да стане по-пребледняло, но сякаш още една трошица цвят се изцеди от него.

— Ще ѝ оказваш полагащата ѝ се почит — каза тя хрипливо, тиснала вързания шал с двете си ръце, сякаш искаше да натисне перуката още по-плътнo на главата си. — Хайде, Бейл. Искам да се уверя, че багажът е правилно опакован.

Домон се застоя и Мат го загледа предпазливо. Имаше смътни спомени за някакво бягство на речния кораб на Домон някога, но „смътни“ беше най-доброто, което можеше да каже за тях. Том се

държеше дружески с Домон, точка в полза на иллианеца, но той все пак беше човек на Егеанин чак до ножа, и бе готов да я подкрепи за всичко, чак до нехаресването на Джюйлин, така че Мат разчиташе на него не повече, отколкото на нея. Тоест много малко. Егеанин и Домон си имаха свои цели и дали Мат Каутон щеше да опази кожата си не беше фактор в тях. Съмняваше се впрочем, че и Домон разчита много на него, но пък в момента и двамата нямаха голям избор.

— Късметът да ме жъгне дано — измърмори Домон и почеса четината, израсла над лявото му ухо, — с к'вото и да се хванеш, все го обръщаш наопаки. Мен ако питаш, тя е по-корава, отколкото си мислиш.

— Егеанин ли? — попита невярващо Мат. Огледа се бързо да види дали някой не е чул как се изтърва. Никой не се обърна. Лука не беше единственият, горящ от желание да се махне от град, в който потокът зрители е пресъхнал, а нощните мълнии, подпалили залива, бяха пресен спомен. Всички можеха да побягнат още първата нощ и да оставят Мат без убежище, само дето Лука ги разубеди. Обещаното злато го беше направило много убедителен. — Знам, че е по-корава от стари ботуши, Домон, но стари ботуши на мене не ми минават. Това не е някой проклет кораб и няма да й позволя да поеме командата и да провали всичко.

Домон направи гримаса, сякаш Мат няма мозък дори колкото гъска.

— Момичето бе, човек. Ти щеше ли да си толкова кротък, ако теб те бяха отмъкнали посред нощ? Каквато и игра да играеш, с тия тъпи приказки, че щяла да ти стане жена, внимавай да не ти обръсне главата от раменете.

— Просто изглупях — измърмори Мат. — Колко пъти трябва да ти го повтарям? Изтървах си малко нервите. — О, беше ги изтървал, и още как. Да разбереш коя е Тюон, докато се боричкаш с нея, можеше да изнерви и някой проклет тролок.

Домон изсумтя невярващо. Какво пък, това едва ли беше най-доброто обяснение. Освен Домон всички, които го бяха чули как го казва, като че ли го приемаха обаче. Мат поне смяташе така. На Егеанин можеше езикът да й се връзва при самата мисъл за Тюон, но щеше доста неща да му изприказва, ако бе повярвала, че е сериозен. А най-вероятно щеше да го наръга с ножа си.

Иллианецът погледна след Егеанин и поклати глава.

— Просто гледай да си държиш езика зад зъбите. Ег... Лейлвин... само дето не припада всеки път, когато се сети какво каза. И можеш да се хванеш на бас, че и самото момиче не го приема по-леко. „Изглупял“ си, обаче на всички може да ни резнат главите. — Прокара изразително пръст по гърлото си, кимна и се шмугна в тълпата след Егеанин.

Мат поклати глава. Тюон корава? Вярно, беше Щерката на Деветте луни и всичко останало, а в Тарасинския палат беше успяла да влезе под кожата му само с един поглед, когато мислеше, че е просто поредната сеанчанска благородничка с вирнат нос, ала това бе само защото непрекъснато се появяваше там, където той най-малко очакваше. Нищо повече. Корава? Та тя приличаше на порцеланова кукла. Колко корава можеше да е?

„Едва успя да й попречиш да не ти счупи носа, ако не и нещо друго“, припомни си той.

Беше внимавал да не повтаря „тъпите“ според Домон приказки, но истината беше, че щеше да се ожени за Тюон. Тази мисъл го накара да въздъхне. Знаеше го с пророческа сигурност, каквото си беше в известен смисъл. Не можеше да си представи как би се получила такава женитба; изглеждаше невъзможно като го помислиш, а и той нямаше да заплаче, ако се окажеше невъзможно. Но знаеше, че няма да се окаже. Защо винаги скапано се набутваше на разни проклети жени, които му вадят ножове или се опитват да му счупят главата? Не беше честно.

Смяташе да отиде право при фургона, където се пазеха Тюон и Селусия, пазеше ги Сетале Анан — ханджийката, пред която и камък щеше да изглежда мек; някаква повита в пеленки благородничка и слугиня на господарка нямаше да ѝ създадат главоболия, особено след като отвън дежуреше Червена ръка. Най-малкото досега не бяха ѝ създавали — но усети, че краката му го водят бавно по лъкатушешите из лагера улици. Тесни или широки, изпълваше ги суетня. Притичваха мъже, повели коне, които пръхтяха и се дърпаха, дълго време стояли бездейно. Други смъкваша шатри и товареха складовите фургони, или мъкнеха вързопи и обковани с месинг сандъци, бурета и бъчви с всякакви размери от приличащите на къщи фургони, стояли тук от месеци — разтоварваха ги частично, за да може всичко да се

преопакова за път. Врявата беше неспирна: цвилеха коне, жени викаха на децата, деца вресяха за изгубени играчки или деряха гърла просто за удоволствие от шума, мъже викаха с цяло гърло кой им е взел такъмите или защо не им връщат чука или теслата. Трупата акробатки, слаби, но мускулести жени, които играеха на вързано на високи стълбове въже, бяха наобиколили един коняр, всички махаха с ръце, късаха си дробовете и никой не слушаше. Мат се спря за малко да разбере за какво се карат, но в един момент реши, че и те не са много сигурни. Двама борци без палта се бяхтеха на земята, наблюдавани отблизо от вероятната причина за свадата им, жилавата шивачка с пламенни очи Джамейне, но Петра се появи отнякъде и ги разтърва, преди Мат да е успял да заложи на някого.

Не се боеше, че отново ще види Тюон. Разбира се, че не. Защо да се бои? Беше стоял настрана, след като я натика в оня фургон, за да ѝ даде време да се успокои и да се съвземе. Само това беше. Само че... Кротка била, така каза Домон, и си беше истина. Отвлечена посред нощ, измъкната навън в бурята, и то от хора, които по-скоро щяха да ѝ срежат гърлото, отколкото да я погледнат, доколкото знаеше, а се оказа най-хладнокръвната от всички. Светлина, все едно че самата тя го беше намислила! Тогава той имаше чувството, че връх на нож го гъделичка между плешките, и само като си помислеше за нея, ножът отново се връщаше. А и заровете продължаваха да тропат в черепа му.

„Тая жена едва ли ще ми предложи да си разменим клетви тук и сега“, с кикот си каза той, но дори за него прозвуча насилено. Все пак нямаше нито една причина под слънцето да се бои от нея. Просто си беше уместно предпазлив, не уплашен.

Позорището можеше и да прилича на средно по големина село, но все пак си беше малко. Съвсем скоро, твърде скоро Мат се усети, че е зяпнал фургона без прозорци, боядисан в избеляло червено, ограден от складовите фуруни с платнища срещу най-южния коневръз. Колите за прибиране на торта тази сутрин не бяха излизали и миризмата беше силна. Вятърът донасяше и тежката миризма от клетките с животните наблизо, потната миризма на големите котки, мечки и Светлината знаеше още какво. Зад складовите фуруни част от платнената стена падна, друга се разтърси — мъжете отпускаха въжетата, придържачи коловете. Слънцето, полускрито зад тъмни облаци, бе изкатирило

половината път до обедната си най-висока точка, но все пак беше твърде рано.

Харнан и Метвин, двама от Червените ръце, вече бяха запрегнали първите два коня и почти привършваха с вторите два. Бойците, добре обучени в Бандата на Червената ръка, щяха да са готови да тръгнат, докато повечето хора от позорището още се помотават — всъщност Мат ги беше научил да действат бързо, щом се наложи. Неговите крака обаче сега се влачеха, сякаш беше нагазил в кал.

Харнан, с неговата тъпа татуировка на ястреб на бузата, го видя пръв. Четникът с масивната челюст връзваше един от ремъците на хамута и се спогледа с Метвин, кайриенец с хлапашка физиономия, скриваща както възрастта му, така и слабостта му към кръчмарски побоища. Нямаха причина да се спогледат изненадано.

— Всичко наред ли е? Искам да се тръгне навреме. — Мат потърка ръце от студа и притеснено погледна червения фургон. Трябваше някакво подаръче да ѝ вземе, герданче нещо там, или цветя. И двете вършеха работа с повечето жени.

— Съвсем наред, милорд — отвърна с предпазлив тон Харлан.

— Никакви викове, никакви писъци, никакви резове. — Погледна към фургона, сякаш сам не си вярваше.

— Мен спокойствието ме устройва — рече Метвин, докато пъхаше една от юздите през халката на хамута на коня. — Жена като ти се развика, взимай си шапката и дим да те няма, ако ти е мила кожицата, а точно тия едва ли можем да ги изхвърлим край пътя. — Но и той погледна към фургона и поклати невярващо глава.

Всъщност за Мат не оставаше нищо, освен да влезе. И той го направи. Нужни му бяха само две проби с фиксираната на лицето усмивка, преди да се насили да изкачи късата стълба с боядисани дървени стъпала. Не се боеше. Но и на най-големия глупак щеше да му стигне умът да се поизнерви.

Въпреки липсата на прозорци вътрешността на фургона беше добре осветена от четири запалени лампи с огледала, а маслото в лампите беше добро, тъй че не миришеше на гранясало. Но пък с тази воня отвън беше трудно да се каже. Малката тухлена печка с желязна врата и метални кюнци гореше и вътре беше топло като урна в сравнение с отвън. Фургонът не беше голям и всеки пръст по стените,

който можеше да се задели, беше покрит със шкафове, рафтове или куки за окачване на дрехи, кърпи и други подобни, но дървената маса, която можеше да се спуска с въжета, беше вдигната на тавана и трите жени едва ли можеха да се оплачат, че им е тясно.

Тези трите едва ли можеха да са по-различни. Госпожа Анан седеше на единия от двата тесни кревата, вградени в стените, царствена жена със сиви косъмчета из косата, привидно съсредоточена в куката си за бродерия, и изобщо не ѝ личеше, че е пазачка. На ушите ѝ висяха две големи златни халки, а брачният ѝ нож висеше на сребърна верижка на врата ѝ. Дръжката му с червени и бели камъчета се подаваше от деколтето на ебударската ѝ рокля, чиято пола от едната страна беше зашита високо и отдолу се покзваха жълти фусти. Носеше си още един нож, с дълга извита дръжка, затъкнат в колана, но такъв просто си беше обичаят в Ебу Дар. Сетале беше отказала да се предрешва, което изглеждаше съвсем добре. Никой нямаше повод да я търси, а намирането на дрехи за всички останали бездруго се бе оказало сериозен проблем. Селусия, симпатична жена с кожа с цвета на бито масло, беше кръстосала крака на пода между леглата. Тъмен шал покриваше бръснатата ѝ глава и изражението ѝ бе навъсено, въпреки че обикновено беше толкова достолепна, че госпожа Анан пред нея изглеждаше вятърничава. Очите ѝ бяха сини като на Егеанин и дори по-пронизващи, и тя беше вдигнала повече врява от Егеанин, че трябваше да изгуби останалото от косата си. Не харесваше тъмносинята ебударска рокля, която ѝ дадоха, твърдеше, че деколтето било неприлично, но пък роклята я криеше като маска — малко мъже, които видеха впечатляващата гръд на Селусия, щяха да могат да се съсредоточат върху лицето ѝ. Самият Мат би могъл да се порадва на гледката за миг-два, но тук беше и Тюон, седнала на единствения стол във фургона, с разтворена в скута ѝ книга в кожена подвързия, и той трудно можеше да се насили да се загледа в нещо друго. Неговата бъдеща Светлина!

Тюон беше мъничка, не просто дребна, но и тънка като момче, а и в тази широка вълнена рокля, купена от една от жените в трупата, приличаше на дете, носещо дрехите на така си. Изобщо не беше от сорта жени, които му харесваха, особено с няколкодневната четина, покриваща черепа ѝ. Но ако човек пренебрегнеше всичко това, наистина беше хубава, макар и по един деликатен начин, с личице с

форма на сърце и пълни устни, и очи като две тъмни езера, изпълнени с безоблачна ведрина. Това нейно пълно спокойствие почти го изнервяше. Дори една Айез Седай не можеше да е чак толкова спокойна в нейното положение. Проклетите зарове в главата му не правеха нещата по-добри.

— Сетале ме държи в течение — каза тя и затвори книгата. Той беше започнал да долавя различията в сеанчанските акценти; в сравнение с Тюон Егеанин говореше, все едно че устата ѝ е пълна с качамак, но пък и двете говореха размазано и бавно. — Каза ми за клюката, която си пуснал за мен, Играчко. — Тюон беше настояла да го нарича така още в Тарасинския палат. Тогава му беше все едно. Е, почти.

— Казвам се Мат — почна той. Така и не видя откъде се появи глинената паница в ръката ѝ, но успя да залегне на пода навреме и тя се разби във вратата вместо в главата му.

— Аз слугиня ли съм, Играчко? — Ако тонът на Тюон беше хладен допреди малко, сега стана студен като лед. Съвсем леко повиши глас, но и той беше корав като лед. Изражението ѝ беше такова, че пред нея съдия, решил да ти наложи смъртна присъда, щеше да изглежда вятърничав. — Слугиня крадла ли съм аз? — Книгата се смъкна от скута ѝ, щом се изправи и се наведе да вдигне покритото с капак бяло нощно гърне. — Лоша слугиня ли съм аз?

— Това ще ни трябва — каза учтиво Селусия и издърпа от ръцете на Тюон обемистото гърне. Постави го грижливо на пода и се сви в краката на Тюон, едва ли не готова сама да се нахвърли върху Мат, колкото и смешно да беше. Макар че точно сега нищо не изглеждаше особено смешно.

Госпожа Анан се протегна към един от рафтовете над главата, подаде на Тюон друга паница и измърмори:

— От тия имаме много.

Мат я изгледа възмутено, но лешниковите ѝ очи примигаха насмешливо. Насмешливо! Уж трябваше да пази тях двете! Някой потропа с юмрук на вратата.

— Трябва ли ви помощ вътре? — попита колебливо Харнан. Мат се зачуди кого пита.

— Оправяме се — отвърна Сетале и невъзмутимо забодде иглата в гергефа. Човек можеше да помисли, че вземото ѝ е най-важното нещо в

момента. — Вършете си работата. Не се мотайте. — Не беше ебударка, но явно бе попила ебударските нрави. След малко ботушите изтопуркаха обратно по стъпалата навън. Явно Харнан също се бе заседял прекалено дълго в Ебу Дар.

Тюон завъртя новата паница в ръцете си, сякаш разглеждаше нарисуваните по нея цветя, а устните ѝ трепнаха в толкова лека усмивка, че Мат се усъмни дали не си го е въобразил. Беше повече от хубава, когато се усмихнеше, но това беше една от онези усмивки, които говореха, че знае неща, които той не знае. Мат щеше да се пръсне като балон, ако продължаваше така.

— Няма да позволя да ме знаят като слугиня, Играчко.

— Името ми е Мат, а не... — заяви той, изправи се и предпазливо опипа бедрото си. Странно, не го болеше повече след като се плъсна на дъските на пода. Тюон повдигна вежда и вдигна паницата. — Как да кажа на хората в трупата, че съм отвлякъл Щерката на Деветте луни? — добави той раздражено.

— Върховната лейди Тюон, селянино! — сопна се Селусия. — Тя е под булото! — Було? Тюон беше носила някакво си було в палата, но не и оттогава.

Девојката махна като великодушна кралица.

— Това не е важно, Селусия. Той е невежа. Ще трябва да го образуваме. Но ще промениш нещата, Играчко. Слугиня няма да бъде.

— Много късно е да се променя нещо — каза Мат, без да изпуска паницата от око. Ръцете ѝ изглеждаха крехки след като дългите ѝ нокти бяха изрязани, но той помнеше колко могат да са бързи. — Никой не иска да си слугиня. — Лука и жена му знаеха истината, но трябваше да има някаква причина, с която да обясни на останалите защо Тюон и Селусия стоят затворени и под охрана в този фургон. Идеалното решение беше, че са две слугинчета, които щели да бъдат изгонени за кражба и се канели да издадат бягството на господарката им с нейния любовник. Поне за Мат изглеждаше идеално. За хората от позорището това просто подсилваше историята. Докато го обясняваше на Лука, беше помислил, че Егеанин ще си глътне езика. Може би тя знаеше как ще го приеме Тюон. Светлина, почти му се дощя да спрат най-сетне тия зарове. Как можеше да мисли човек с това нещо в главата?

— Не можех да те оставя да вдигнеш тревога — търпеливо продължи той. Това между другото беше вярно. — Знам, че госпожа

Анан ти го е обяснила. — Помисли да каже, че е дрънкар от нерви, когато ѝ каза, че ще му е жена — сигурно го бе помислила за пълен кретен! — но май беше по-добре да не повдига този въпрос отново. Щом и тя искаше да го остави да отлежи, толкова по-добре. — Знам, че вече ти го е казала, но ти обещавам, че никой няма да ти направи нищо лошо. Не сме те взели за откуп, просто искаме да се отървем. Веднага щом измисля как да те върна жива и здрава, ще го направя. Обещавам. Дотогава ще ти осигуря всички възможни удобства. С останалото просто трябва да се примириш.

Черните очи на Тюон изпращаха — мълния, блеснала в нощното небе, — но тя само каза:

— Изглежда, ще трябва да видя колко струват обещанията ти, Играчко. — Селусия в краката ѝ изсъска като котка и извърна глава да възрази, но лявата ръка на Тюон помръдна и синеоката жена се изчерви и замълча. Кръвта използваша нещо като ръчния говор на Девите със старшите си слуги. Мат съжали, че не може да разбира сигналите.

— Отговори ми на един въпрос, Тюон.

Стори му се, че Сетале измърмори: „Тъпак“. Челюстта на Селусия замръзна, а в очите на Тюон блесна опасна искра, но щом тя държеше да го нарича „Играчко“, да го изгори дано, ако я удостои с титли.

— На колко си години?

Опасната искра лумна в пламък. Този път не просто мълния. Можеше да го изпържи на място. Тюон изправи рамене и се изпъна. Мат се съмняваше, че ще докара до пет стъпки, без да се вдига на пръсти, колкото и да се изпъва.

— Четиринайстият ми верноимен ден ще дойде след пет месеца — заяви тя с глас, който изобщо не беше студен. Всъщност можеше да загрее фургона по-добре от печката. Мат изпита миг на надежда, но тя не беше довършила. — Не, вие тук запазвате рождените си имена, нали? Това ще е двайсетият ми имен ден. Доволен ли си, Играчко? Да не се боеше, че си откраднал... дете? — Последното почти го изсъска.

Мат размахна ръце в отчаяно усилие да я накара да забрави въпроса. Щом жена засъска пред човек като котел, всеки с малко ум търси начин да я охлади бързо. Тя стискаше паницата толкова силно, че вените ѝ бяха изпъкнали, а той не искаше да пробва бедрото си с

ново падане на пода. Пък и не беше сигурен колко се е постарала да го улучи първия път. Много бързи й бяха ръцете.

— Просто исках да знам — бързо заговори той. — Попитах, колкото да поддържаме разговора. Аз съм малко по-голям. — Двайсет. Край с всички надежди, че ще е твърде малка за женене през следващите три-четири години. Всичко, което можеше да застане между него и сватбения му ден, щеше да е добре дошло.

Тюон го изглежда подозрително, килнала глава, после хвърлианицата на леглото до госпожа Анан, отново се разположи на столчето и заоправя гънките на вълнената си рокля с такова старание, все едно беше коприна. Но продължи да го гледа изпод дългите си мигли.

— Къде ти е пръстенът?

Той несъзнателно опипа пръста на лявата си ръка, на който стоеше обикновено дългият пръстен.

— Не го нося винаги.

Не и след като всеки в Тарасинския палат знаеше, че го е носил. А и покрай грубото му облекло бездруго щеше да изпъква. При това дори не беше личният му печат, просто поръчка при един бижутер. Странно, колко забележимо по-лека чувстваше ръката си без него. Прекалено лека. Странно, че и тя го отбеляза. Но пък защо не? Светлина, тия зарове го караха да трепери пред сенки и да подскача при въздишка. Или беше заради нея? Притеснителна мисъл.

Той понечи да седне на свободното легло, но Селусия се метна на него толкова бързо, че всеки от акробатите щеше да ѝ завиди, и се изпружи с ръка под главата. Това упражнение изкриви малко шала на главата ѝ, но тя бързо го намести, като през това време го гледаше гордо и хладно като кралица. Той погледна към другото легло, но госпожа Анан сложи бродерията си на него и заоправя грижливо широките си поли, давайки да разбере, че не възнамерява да отстъпи и една педя. Огън да я гори и нея, държеше се така, сякаш пази Тюон от него! Жените като че ли винаги се съюзяваха така, че човек да няма никакъв шанс. Е, той беше успял засега да не позволи на Егеанин да поеме командата и нямаше да позволи да го тормози Сетале Анан или гърдестата слугиня, или върховната и могъща Върховна лейди Щерка на Деветте проклети луни! Само че не можеше да изхвърли някоя навън, та да си направи място да седне.

Облегнат на вратата на килера до леглото, на което седеше госпожа Анан, Мат се помъчи да измисли какво да каже. Никога не се беше затруднявал в измислянето какво да каже на жени, но мозъкът му сякаш беше оглушал от трополенето на заровете. И трите го гледаха неодобрително — затова той се усмихна. Повечето жени смятаха усмивката му за покоряваща.

Тюон отрони тежка въздишка, която ни най-малко не прозвуча като от покорена.

— Помниш ли лицето на Ястребовото крило, Играчко? — Госпожа Анан примига от изненада, а Селусия се надигна намръщено на леглото. Мръщеше се на него. Защо трябваше да се мръщи на него? Тюон продължаваше да го гледа, с ръце в скута, хладна и сдържана като Премъдра на Слънцеднев.

Усмивката на Мат замръзна. Светлина, какво знаеше тя? Как изобщо бе възможно да знае нещо?

Лежеше под изпепеляващото слънце, стиснал с две ръце хълбока си, мъчеше се да задържи последните изтичащи капки живот и се чудеше дали си струва да ги задържа. След всички усилия този ден Алдешар беше свършил. Една сянка затули слънцето за миг и сетне над него се наведе висок мъж в доспехи, прибрал под мишница шлема си, с тъмни хлътнали очи от двете страни на извития като клюн нос. „Днес ти се би добре срещу мен, Кулаин, а и много още дни преди това — рече добре познатият глас. — Ще живееш ли в мир с мен?“ С последния си дъх, той се изсмя в лицето на Артур Ястребовото крило.

Мразеше да си спомня как умира. Още десетина такива срещи пробягаха в ума му, древни спомени, които вече бяха негови. Трудно беше да се разбере човек с Артур Пейендраг, още преди да започне войната.

Пое си дъх и се помъчи да подбере внимателно думите си. Моментът не беше подходящ да ломоти на Древната реч.

— Как така да го помня? — излъга Мат. Не можеш ли да лъжеш убедително, жените бързо те хващат. — Светлина, Ястребовото крило е умрял преди хиляда години! Що за въпрос?

Тя бавно отвори уста и за миг той беше сигурен, че смята да отговори на въпроса с въпрос.

— Глупав въпрос, Играчко — отвърна обаче тя. — Не знам защо ми хрумна.

Раменете на Мат малко се поотпуснаха. Разбира се. Той беше тавирен. Около него хората вършеха и казваха неща, каквито не би им хрумнало другаде. Пълна глупост. И все пак това можеше да предизвика големи неудобства.

— Казвам се Мат Каутон. — По-добре да не си беше отварял устата.

— Не мога да кажа какво ще направя, като се върна в Ебу Дар, Играчко. Още не съм решила. Може да те направя да'ковале. Не си достатъчно хубав за виночерпец, но може да ми хареса да те направя такъв. Все пак ти ми поднесе определени обещания, така че е редно и аз сега да обещаая. Стига ти да си спазваш обещанията, нито ще се опитам да избягам, нито ще те издам по какъвто и да било начин, нито ще сея раздор между хората ти. Вярвам, че това покрива всичко необходимо. — Госпожа Анан я зяпна, а Селуня ахна, но Тюон се направи, че не забелязва и двете. Само го гледаше изчаквателно и чакаше реакцията му.

Той също издаде някакъв звук. Не хленч, просто звук. Лицето на Тюон беше гладко и твърдо като маска от тъмно стъкло. Спокойствието ѝ беше лудост, но пред това дрънканиците на някой побъркан щяха да изглеждат смислени! Трябваше да е луда, да мисли, че ще повярва на предложението ѝ. Само че май беше съвсем сериозна. Или пък беше по-добра в лъженето, отколкото той се надяваше да стане. Отново го обзе онова гадно чувство, че тя знае повече от него. Тъпо, разбира се, но така си беше. Преглътна буцата в гърлото си. Корава буца.

— Е, за теб добре — промълви той; мъчеше се да печели време, — но Селусия? — Време за какво? Не можеше да мисли с тия зарове, които тропаша в черепа му.

— Селусия изпълнява моите желания, Играчко — отвърна нетърпеливо Тюон. Синеоката се вторачи в него сякаш възмутена, че се е усъмнил. Като за слугиня можеше да гледа много свирепо, когато решише да пробва.

Мат не знаеше какво да каже или да направи. Без да мисли, се изплю в шепата си и протегна ръка, все едно скрепява покупка на кон.

— Вашите обичаи са... земни — сухо каза Тюон, но също се изплю в ръката си и я плесна върху неговата. — Така подписваме договора си; така се споразумяваме. Какво означава това, дете е написано на копието ти, Играчко?

Този път той вече изхленчи, и не защото бе прочела надписа на Древната реч на неговия ашандарей. И един проклет камък щеше да изхленчи. Заровете бяха спрели веднага щом докосна ръката ѝ. Светлина, какво се беше случило?

Някой подраска на вратата и без да мисли, той рязко се извърна и в двете му ръце се появиха два ножа, готови за мятане.

— Стой зад мен!

Вратата се откряна и Том показа глава. Качулката на наметалото му беше вдигната и Мат разбра, че навън е заваляло. С Тюон и заровете бе пропуснал да чуе трополенето на дъжда по покрива на фургона.

— Надявам се, че не съм прекъснал нещо? — каза Том и поглади белите си мустаци с кокалчетата на пръстите си.

Лицето на Мат пламна. Сетале беше замръзнала с иглата със синия конец, провиснал към бродерията ѝ, а веждите ѝ сякаш се мъчеха да се изкачат чак до темето. От другото легло Селусия напрегнато го наблюдаваше как пъха ножовете в ръкавите си — при това със значителен интерес. Май беше от тия, дето си падат по опасни мъже. Такива като нея беше най-добре да ги отбягваш — все намираха начин да накарат човек по неволя да става опасен. Към Тюон дори не погледна. Най-вероятно го беше зяпнала все едно, че е заподскачал като Лука. Това, че не искаше да се жени, не означаваше, че иска бъдещата му жена да го смята за глупак.

— Какво откри, Том? — попита той делово. Нещо беше станало, иначе заровете нямаше да спрат. Хрумна му една мисъл, от която косата му настръхна. Това бе вторият път, когато спряха в присъствието на Тюон. Не, третият, ако се броеше и вратата, извела ги от Ебу Дар. Три проклети пъти и и трите — свързани с нея.

Леко накуцвайки, белокосият мъж влезе, свали качулката си и притвори вратата. Куцането му беше заради едно старо нараняване, не от неприятности в града. Висок, слаб и сбръчкан, с остри сини очи и провиснали снежнобели мустаци. На пръв поглед изглеждаше, че ще привлича внимание навсякъде, където отиде, но той умееше да се крие от хорски поглед, а палтото му с тъмно бронзов цвят и кафявото вълнено наметало бяха подходящи за човек, разполагащ с малко пари за харчене — но малко, не много.

— Улиците гъмжат от слухове за нея — каза той, като кимна към Тюон, — но нищо за изчезването ѝ. Платих пиенето на няколко сеанчански войници. Изглежда, всички вярват, че си седи на топло в Тарасинския палат, или е излязла на оглед. Не забелязах никакви преструвки, Мат. Те просто не знаеха.

— Да не си очаквал да го обявят публично, Играчко? — попита невярващо Тюон. — Впрочем, Сурот сигурно обмисля дали да не сложи край на живота си заради този позор. Нима очакваш тя да разпространи такова лошо знамение за Завръщането така, че всички да го разберат?

Значи Егеанин се оказа права. Все пак му се струваше невъзможно. А и изобщо не изглеждаше чак толкова важно, в сравнение със спирането на зарове. Какво бе станало? Беше стиснал ръката на Тюон и нищо повече. Стиснаха ръце, да скрепят сделка. Той смяташе да си спази неговата част, но какво му казваха зарове? Че и тя ще спази нейната? Или че няма да я спази? Знаеш ли ги сеанчанските благороднички, сигурно им беше навик да се омъжават за... какво каза тя, че щяла да го направи? Виночерпец? Може би все виночерпци си взимаха за мъже.

— Има още, Мат — каза Том и изгледа замислено Тюон. С нотка на лека изненада Мат си помисли, че тя не изглежда особено загрижена, че Сурот може да се самоубие. Може би наистина беше толкова корава, колкото казваше Домон. Но какво се опитваха да му кажат проклетите зарове? Това беше важното. После Том продължи и Мат забрави колко корава може да бъде Тюон, забрави и за зарове. — Тилин е мъртва. Не го съобщават от страх от безредици, но един от дворцовите гвардейци, млад лейтенант — развърза му се езикът от брентито, — ми каза, че готвят погребението и коронясването на Беслан в един и същи ден.

— Как? — извика Мат. Коронясване на Беслан? Светлина! Как щеше да се оправи с това Беслан, след като мразеше сеанчанците? Нали подпалването на складовете по Крайбрежната улица беше негов план. Щеше да се опита да вдигне въстание, ако Мат не го беше убедил, че това ще доведе само до клане, и то не на сеанчанци.

Том се поколеба и поглади мустаците си с палец. После въздъхна.

— Намерили са я в спалнята ѝ на заранта след като избягахме, Мат, с вързани крака и ръце. Главата ѝ... главата ѝ е била откъсната.

Мат не разбра как се огънаха коленете му, докато не се озова седнал на пода със замаяна глава. Сякаш чу гласа ѝ: „Твърде хубава главица е, за да я отсекаш...“ Сетале се наведе от тясното легло и съчувствено сложи ръка на бузата му.

— Ветроловките ли? — вяло попита той. Нямаше нужда да казва повече.

— Според лейтенанта сеанчанците са приписали вината на Айез Седай. Защото Тилин е положила сеанчанските клетви. Това ще обявят в деня на погребението ѝ.

— Тилин загива същата нощ, в която Ветроловките избягаха, а сеанчанците ще повярват, че са я убили Айез Седай? — Не можеше да си представи Тилин мъртва. „Ще те изпапам за вечеря, патенце.“ — Това е безсмислено, Том.

Том се намръщи умислено.

— Може и да е политическо донякъде, но смятам, че наистина го вярват, Мат. Лейтенантът каза, че били сигурни, че Ветроловките твърде много са бързали в бягството си, за да се спират или отклоняват, а най-прекият път извън двореца от кучкарниците на дамане не минава покрай покоите на Тилин.

Мат изпъшка. Сигурен беше, че не е така. А и да беше така, нищо не можеше да направи.

— Марат-дамане са имали причина да убият Тилин — каза изведнъж Селусия. — Уплашили са се от примера ѝ пред останалите. А какъв повод са могли да имат дамане? Никакъв. Ръката на правосъдието търси мотив и доказателство, дори за дамане и да'ковале. — Каза го така, сякаш четеше от книга. И поглеждаше крадешком към Тюон.

Мат също я погледна, но и да беше използвала дребосъчката ръцете си, за да подсказе на Селусия какво да говори, сега те си бяха отпуснати в скута ѝ. Гледаше го спокойно. После попита:

— Нима толкова държеше на Тилин?

— Да. Не. Да ме изгори дано, харесвах я! — Той прокара пръсти през косата си и избута шапката си на тила. Никога не се беше радвал толкова да се измъкне от една жена, но това... — И я оставих вързана и със запушена уста, да не може дори да извика за помощ, лесна

плячка за голама — каза горчиво. — Това нещо търсеше мен. Недей да клатиш глава, Том. Ти поне го знаеш.

— Какво е... голам? — попита Тюон.

— Твар на Сянката, милейди — каза Том. Намръщи се угрижено. Том не се угрижваше току-така, но само най-големият глупак нямаше да се угрижи за голам. — Прилича на човек, но може да изпълзи през миша дупка или под вратата, и е толкова силно, че... — Изпръхтя през мустациите си. — Е, да не говорим повече. Мат, тя е могла да има сто стражи около себе си и пак нямаше да спре онова нещо.

Нямаше да ѝ трябват сто стражи, ако не беше се забъркала с Мат Каутон.

— Голам — измърмори кисело Тюон. И изведнъж силно удари Мат по главата с кокалчетата на пръстите си. Той се хвана за черепа и я зяпна стъписан. — Много се радвам, че проявяваш вяност към Тилин, Играчко — каза му тя свирепо, — но суеверия у теб няма да търпя. Няма да го позволя. Не прави чест на Тилин. — Да го изгори дано, смъртта на Тилин май я притесняваше толкова малко, колкото дали Сурот ще се самоубие. Що за жена беше тая, за която щеше да се ожени?

На вратата се потропа отново, но той дори не помисли да стане. Чувстваше се изтръпнал отвътре и остърган отвън. Блерик нахълта във фургона, без да пита, с прогизнало от дъжда тъмнокафяво наметало. Наметалото беше старо, на места протъркано, но май не го притесняваше, че дъждът прониква през него. Стражникът не обърна внимание на никого, освен на Мат, или почти на никого — все пак огледа бюста на Селусия!

— Джолайн те вика, Каутон — каза той, без да спира да я оглежда. Светлина! Само това му липсваше на Мат, за да се получи един страхотен ден.

— Коя е Джолайн? — запита настойчиво Тюон.

Мат не ѝ обърна внимание.

— Кажи на Джолайн, че ще я видя, като тръгнем на път, Блерик. — Последното, което му се щеше в момента, бе да го принудят отново да слуша оплакванията на Айез Седай.

— Вика те веднага, Каутон.

Мат въздъхна, надигна се и взе шапката си от пода — Блерик изглеждаше така, сякаш се кани да го повлече навън. Както беше

ядосан, Мат щеше да го наръга, ако се опиташе. И Блерик щеше да му счупи врата — един Стражник нямаше да понесе току-така нож в ребрата си. Абсолютно сигурен беше, че вече беше умирал така. Толкова сигурен, че нямаше да поеме рискове, ако може да ги избегне.

— Коя е Джолайн, Играчко? — Ако нямаше ум в главата, щеше да помисли, че Тюон ревнува.

— Една проклета Айез Седай — измърмори той, нахлузи шапката си и получи едно малко удоволствие за този ден. Тюон беше го зяпнала слисана. Той тръшна вратата след себе си на излизане, преди да е успяла да измисли какво да каже. Много малко удоволствие. Пеперудка, кацнала на купчина фъшкии. Тилин мъртва, а Ветроловките тепърва щяха да бъдат обвинени, каквото и да разправяше Том. И това като оставеше настрана Тюон и проклетите зарове. Много малка пеперудка върху голяма купчината фъшкии.

Небето се бе изпълнило с тъмни облаци и дъждът се лееше като из ведро. Намокри косата му дори под шапката и палтото му също, още щом пристъпи навън. Блерик като че ли изобщо не го забелязваше — съвсем небрежно придърпа наметалото си. На Мат не му оставаше нищо, освен да свие рамене и да загази през локвите и калта. Докато стигне до фургона си за наметало, все едно щеше да го намокри до кости. Освен това времето съвпаднаше с настроението му.

За негова изненада, въпреки дъжда, за краткото време, докато бе стоял във фургона, беше свършена невероятно много работа. Платнената стена беше прибрана от всички страни, а половината товарни фургони, които бяха около фургона на Тюон, също ги нямаше. Също и повечето животни, навързани по коневръзите. Голямата желязна клетка с черногривия лъв се изтъртри по пътя зад напъващия се впряг — конете бяха толкова безразлични към явно спящия зад тях лъв, колкото и към пороя. Как артистите определяха реда си за тръгване, си оставаше загадка. Повечето шатри бяха изчезнали, а чакащите все още реда си фургони приличаха на плътна маса. Единственото, което показваше, че играчите от трупата не се пръскат кой накъдето види, беше самият Лука, който, загърнат плътно в яркопурпурен плащ заради дъжда, крачеше бавно и се спираше тук-там да потупа някого по рамото или да измърмори на някоя жена нещо, от което тя се размиваше. Мат съзнаваше, че трябваше да се зарадва, че вижда Лука все още тук, макар да не му беше хрумвало, че може да

побегне със златото. Но точно в този момент се съмняваше, че нещо може да го накара да се почувства другояче, освен изтръпнал и ядосан.

Фургонът, при който го отведе Блерик, беше голям почти колкото този на Лука, но не боядисан, а варосан. Бялата вар отдавна се беше олющила на повечето места, а дъждът я правеше по-скоро сива там, където дървото не беше оголено. Фургонът беше собственост на група глумци, четирима необщителни мъже, които си шареха лицата заради гостите на позорището, заливаха се с вода и се удряха с надуты свински мехури, а иначе си прекарваха времето, поглъщайки толкова вино, колкото можеха да си купят. С това, което Мат им плати за наем, можеха да са пияни месеци наред, но повече му струваше да накара да ги приберат да спят някъде.

Четири рунтави невзрачни коня вече бяха запрегнати. Фен Мизар, другият Стражник на Джолайн, седеше на капрата, загърнат в старото си сиво наметало и стиснал поводите. Скосените му очи изгледаха Мат както вълк би изгледал някое нахално пале. Стражниците не бяха доволни от плана на Мат от самото начало — бяха убедени, че могат да отведат Сестрите надалече и в безопасност, след като излязат извън стените на града. И сигурно щяха да могат, но сеанчанците много енергично издирваха жени, можещи да преливат — самото позорище беше претърсвано четири пъти след падането на Ебу Дар — и само да се изтървеше някой, всички щяха да попаднат в казана. Според думите на Егеанин и Домон Търсачите можеха да накарат и балван да си каже всичко, каквото е видял. За щастие не всички Сестри бяха толкова сигурни, колкото Стражниците на Джолайн. Айез Седай обикновено се пипкаха, когато не можеха да се разберат какво да правят.

Мат тръгна към стълбата на фургона, но Блерик го спря с ръка на гърдите. Лицето на Стражника все едно беше издялано от дърво — поне не му личеше да се притеснява от стичащия се по бузите му дъжд повече от парче дърво.

— Двамата с Фен сме ти благодарни, че я измъкна от града, Каутон, но това не може да продължава. На Сестрите им е тясно, пък и не могат да търпят да делят място с другите жени. Може да си имаме неприятности, ако не успеем да намерим друг фургон.

— За това ли ме вика? — сопна се Мат и загърна яката на палтото си. Не че помогна много. Гърбът му вече беше мокър, а и

отпред не беше по-сух. Ако Джолайн го беше довлякла тук само пак да му хленчи, че им било тясно...

— Тя ще ти каже за какво те вика, Каутон. Ти само запомни какво ти казах.

Мат изсумтя под нос, качи се по окаляните стъпала и влезе, без чак да затръшва вратата.

Фургонът беше почти както този на Тюон, само че леглата бяха четири — двете бяха прибрани към стените над долните две. Представа нямаше как шестте жени се устройват за спане, но предполагаше, че не минава кротко. Въздухът вътре прасцеше като масло на тиган. На долните легла седяха по три жени и всяка от тях или гледаше нащрек трите отсреща, или се правеше, че ги няма. Джолайн, която не беше държана никога като дамане, се държеше така, сякаш трите сул-дам изобщо не съществуват. Четеше книга с дървени корици и беше Айез Седай до последното косъмче, арогантна от глава до пети, въпреки доста износената синя рокля, собственост доскоро на жената, която учеше лъвовете на разни номера. Другите две Сестри обаче знаеха от първа ръка какво е да си дамане. Едесина наблюдаваше сул-дам зорко, с едната ръка, отпусната на ножа на колана ѝ, докато очите на Теслин се местеха непрекъснато: гледаха към всичко друго, но не и към сул-дам, а ръцете ѝ мачкаха черните ѝ вълнени поли. Мат не знаеше как Егеанин бе успяла да убеди трите сул-дам да помогнат в бягството на дамане, но макар да ги издирваха толкова усърдно, колкото и нея, те не бяха променили отношението си към жени, които могат да преливат. Бетамин, висока като Тюон, в ебударска рокля с много дълбоко деколте и поли, пришити над едното ѝ коляно, под които се показваха червени фусти, приличаше на майка, очакваща неизбежното лошо поведение от дечицата, докато жълтокосата Сета, в сива вълнена рокля с висока яка, която я покриваше изцяло, сякаш оглеждаше зли кучета, които рано или късно трябва да бъдат вързани. Рена, тая, дете беше разправяла за рязане на ръце и крака, също се преструваше, че чете, но измамно кротките ѝ кафяви очи не гледаха тънкото томче, а Айез Седай — и се усмихваше много неприятно. Мат беше готов да изругае още преди някоя от тях да е отворила уста. Всеки умен човек стои настрана, когато са се скарали жени, особено ако между тях има Айез Седай — но винаги си беше така, когато дойдеше в този фургон.

— Дано да е важно, Джолайн. — Разкопча палтото и се опита да изтръска отчасти водата. Май беше по-добре направо да го свали и да го изстиска. — Току-що научих, че голамът е убил Тилин в нощта, когато избягахме, и не съм в настроение за оплаквания.

Джолайн грижливо отбеляза мястото, до което бе стигнала, с извезаната лентичка и затвори книгата. Айез Седай никога не бързаха; просто изчакваха другите да го направят. Ако не беше Мат, тя сега вероятно щеше да носи ай-дам, но пък той не беше срещал Айез Седай, която особено да изпъква с чувството си за благодарност. Джолян все едно не чу това, което ѝ каза за Тилин.

— Блерик ми казва, че позорището вече тръгвало — хладно заговори тя. — Трябва да го спреш. Лука ще послуша само теб. — При тези думи устата ѝ се поприсви. Айез Седай не бяха свикнали да не ги слушат, а Зелените не бяха най-добрите в прикриването на неудоволствието си. — Трябва да изоставим идеята за Люгард. Трябва да хванем баржата отвъд залива и да отидем в Иллиан.

Това беше най-лошото предложение, макар че тя не го поднесе като предложение, разбира се — в това отношение беше по-лоша и от Егеанин. След като половината позорище вече бе тръгнало, или почти половината, щяха да са нужни дни само за да откарат всички до пристана, и на всичко отгоре това означаваше, че трябва да минат през града. Тръгването за Люгард отдалечаваше трупата от сеанчанците възможно най-бързо, а те имаха войници, разположени на лагери по цялото протежение на границата с Иллиан, сигурно и отвъд нея. Егеанин се опъваше да каже какво знае, но Том си имаше начини да научи за тези неща. Мат обаче не си счупи зъбите от стискане. Не му се наложи.

— Не — твърдо заяви Теслин със силния си иллиански акцент. Наведе се над Едесина с вид, сякаш беше дъвкала камъни по три яденета на ден, с вкочанено лице и стиснала челюсти, но в очите ѝ имаше боязън, придадена им от няколкото ѝ седмици като дамане. — Не, Джолайн. Казах ти, не бива да рискуваме. Не можем!

— Светлина! — сопна се Джолайн и тресна ботуша си в пода. — Стегни се, Теслин! Това, че си била няколко дни в плен, не е причина да се пръснеш от страх!

— Да се пръсна? Да се пръсна? Нека да ти сложат на тебе нашийник, и тогава ми говори за пръсване! — Ръката на Теслин опипа

гърлото ѝ, сякаш още усещаше нашийника на ай-дам. — Помогни ми да я убедя, Едесина. Ако я оставим, тя пак ще ни докара до нашийника.

Едесина се дръпна към стената зад леглото — стройна, чаровна жена с тъмна коса, сипеца се до кръста ѝ. Винаги си мълчеше, когато Червената и Зелената спореха — а те го правеха често, — но Джолайн дори не я погледна.

— Ти от бунтовничка ли търсиш помощ, Теслин? Трябваше да я оставим на сеанчанците! Чуй ме. Трябва да го усещаш не по-зле от мен. Нима си готова да приемеш по-голямата заплаха, за да избегнеш по-малката?

— По-малката! — изръмжа Теслин. — Ти нищо не знаеш за...

Рена протегна книгата си на ръка разстояние и я пусна да тупне на пода.

— Ако милорд ме извини замалко, още си пазим ай-дамите и можем набързо да научим тези момиченца да се държат прилично. — Акцентът ѝ прозвуча доста мелодично, но усмивката така и не стигна до кафявите ѝ очи. — Отпуснеш ли ги така, нищо добро не чакай.

Сета кимна навъсено и се надигна, сякаш наистина се канеше да донесе каишките.

— Мисля, че с ай-дамите приключихме — каза Бетамин, без да обръща внимание на слисаните погледи на другите две сул-дам. — Но има други начини да вкараме в пътя тези момичета. Мога ли да помоля милорд да се върне след час? Когато не могат да седнат, ще ви кажат каквото искате, без да се дърлят. — Каза го така, сякаш наистина се канеше да го направи. Джолайн се вторачи в трите сул-дам вбесена и невярваща, но Едесина изправи гръб и стисна дръжката на ножа, а Теслин се сви към стената.

— Не се налага — каза Мат, след като помисли малко. Колкото и да уреждаше „вкарването в пътя“ на Джолайн, Едесина можеше да извади ножа си и после гледай как котката скача в курника. — За каква по-голяма заплаха говориш, Джолайн? Джолайн? Каква е тая по-голяма заплаха от сеанчанците точно сега?

Зелената реши, че погледът ѝ не прави никакво впечатление на Бетамин, и вместо това го обърна към Мат. Ако не беше Айез Седай, щеше да се обзаложи, че изглежда ядосана. Джолайн не обичаше да обяснява.

— Ако толкова държиш да знаеш, някой прелива. — Теслин и Едесин закимаха, Червената сестра неохотно, а Жълтата — изразително.

— В лагера? — възкликна той разтревожено и дясната му ръка сама се вдигна и притисна сребърната лисича глава под ризата му. Но медальонът не беше изстинал.

— Далече — отвърна Джолайн, отново с неохота. — На север.

— Много по-далече, отколкото някоя от нас би могла да усети преливане — вметна Едесин малко уплашено. — Количеството сайдар, което се извлича, трябва да е огромно, немислимо. — Замълча при резкия поглед на Джолайн, която се извърна да огледа Мат, сякаш решаваше колко трябва да му каже.

— От това разстояние — продължи тя — не би трябвало да усетим дори всички Сестри в Кулата да прелеят. Трябва да са Отстъпниците и каквото и да правят, искаме да сме колкото може по-надалече.

Мат се смълча за миг, после рече:

— Далече е, значи се придържаме към плана.

Джолайн пак отвори уста, но той вече не я слушаше. Всеки път, когато помислеше за Ранд или Перин, в главата му се завихряха цветове. Сигурно беше част от това да си тавирен. Този път не беше помислил за нито един от приятелите си, но цветовете изведнъж се появиха — като ветрило от хиляда дъги. Този път те почти образуваха образ, смътен образ, който можеше да е на мъж и жена, седнали на земята един срещу друг. Изчезна само след миг, но той го разбра с такава сигурност, с каквато знаеше името си. Не бяха Отстъпниците. Беше Ранд. И неволно се зачуди какво ли беше правил Ранд, когато заровете спряха?

ГЛАВА 4

ПРИКАЗКА ЗА КУКЛА

Фурик Карийд седеше вторачен в писалището си, без да вижда пръснатите по него карти и листове. Двете лампи на масата бяха запалени, но той вече нямаше нужда от тях. Слънцето трябваше вече да е високо, но откакто се събуди от трескавия си сън и изрече молитвите си към Императрицата, да е жива вечно дано, само беше навлякъл халата си, в тъмноимперското зелено, което някои толкова настоятелно наричаха „черно“, седна и оттогава не помръдна. Дори не се беше обръснал. Дъждът беше спрял и той размисли дали да не каже на слугата си Аджимбура да отвори някой прозорец, за да влезе малко свеж въздух в стаята му в „Скитащата жена“. Свежият въздух можеше да му прочисти главата. Но напоследък дъждът лъжеше, уж кротък и изведнъж се излее на порой, а леглото му беше разположено между прозорците. Веднъж вече му се наложи да мята дюшека и завивките си в кухнята да съхнат.

Тихият писък и довольното пръхтене на Аджимбура го накараха да вдигне очи. Жилавият дребен слуга му показваше плъх, голям колкото половин котка, на върха на дългия си нож. Напоследък Аджимбура често убиваше плъхове, макар Карийд да беше убеден, че това нямаше да се случи, ако Сетале Анан все още беше собственичка на хана, въпреки че плъховете в Ебу Дар изглеждат, се умножаваха доста преди пролетта. Самият Аджимбура приличаше малко на съсухрен плъх, с доволна и в същото време убийствена усмивка. След повече от триста години под имперска власт племената по хълмовете Кенсада все още бяха полуцивилизовани и по-малко от полуопитомени. Прошарената му с бели косми тъмночервена коса беше стегната на плитка, висеща до кръста — от нея щеше да се получи хубав трофей, стига изобщо да се върнеше някога в планините и да падне в някоя от безконечните кръвни вражди между семейства и племена. Аджимбура държеше да пие само от една обкована със

сребро чаша, която — ако я погледнеш човек отблизо — си беше част от нечий череп.

— Ако ще го ядеш това — каза Карийд, сякаш беше под въпрос, — ще си го чистиш в конюшната, да не те види някой. — Аджимбура ядеше всичко освен гущери, които бяха забранени за племето му по причина, която той така и не можеше да обясни.

— Но разбира се, възвишени — отвърна мъжът и изгърби рамене, което сред съплеменниците му минаваше за поклон. — Добре знам порядките на градските хора, няма да излагам възвишения. — След двайсет години служба при Карийд, ако не му се напомнеше, пак щеше да одере плъха и да го опече направо тук, в стаята.

Аджимбура смъкна плъха от ножа, пхна го в една торба и я прибра в ъгъла за по-късно, след което изтри грижливо ножа, преди да го тикне в канията, и клекна да изчака какво ще му потрябва на Карийд. Ако се наложеше, щеше да чака така цял ден, търпеливо като да'ковале. Карийд така и не бе успял да си обясни точно защо Аджимбура беше оставил домашната си планинска твърдина, за да тръгне след човек от Смъртната стража. Този живот беше много ограничен от познатия му дотогава, а освен това Карийд едва не беше го убил три пъти, преди да направи този избор.

После престана да мисли за слугата и отново насочи вниманието си към нещата по писалището, въпреки че засега нямаше намерение да хваща перото. Бяха го повишили в ранг знаменен генерал заради постигнатия малък успех в сраженията с ашаманите по време, когато малцина бяха постигнали какъвто и да било успех, а сега, тъй като беше командвал срещу мъже, които могат да преливат, някои бяха сметнали, че би трябвало да има достатъчно познания, които да сподели за борбата срещу марат-дамане. От столетия на никого не се беше налагало да го прави и след като тъй наречените Айез Седай показаха непознатото си оръжие само на няколко левги от мястото, където пребиваваше сега, се започна голямо умуване как точно да бъде съкрушена силата им. Но това не беше единственото искане, отрупало писалището му. Освен обичайния приток на разрешения за реквизиции и доклади, които трябваше да подпише, четирима лордове и три дами бяха поискали коментарите му за силите, противопоставящи им се в Иллиан, а по специалния проблем с айилците — шест дами и петима лордове, но тези въпроси щяха да се решат другаде — и най-вероятно

вече бяха решени. Наблюденията му щяха да се използват единствено в задкулисните битки кой какво контролира в Завръщането. Тъй или иначе, прякото участие във военните действия винаги беше второстепенна задача за Гвардията на Смъртната стража. О, Стражите винаги се оказваха там, където се води главната битка, бяха дясната ръка на Императрицата, вечно да живее дано, сразяваща с меч враговете си независимо дали самата тя присъства, или не, винаги бяха в челото там, където сражението е най-разгорещено, но първата им задача беше да опазят живота на членовете на имперската фамилия. С цената на собствения си живот, ако се наложи, и отдаден доброволно. А преди девет нощи Върховната лейди Тюон беше изчезнала все едно, че бурята я бе погълнала. Не мислеше за нея като за Щерката на Деветте луни — не можеше, понеже тя вече не беше под булото.

Не беше и помислял да сложи край на живота си, въпреки че срамът го пронизваше остро. Този тъй лесен начин да избегнеш позора се полагаше на Кръвта; Смъртната стража се сражаваше до последно. Мусенджи командваше личната ѝ охрана, но спасяването ѝ беше задължение на Карийд, понеже беше най-високопоставен член на Гвардията. Всяко кътче из града се претърсваше по един или друг повод, всеки коптор и всяка лодка, ала най-често от хора, които не знаеха какво търсят и не съзнаваха, че съдбата на Завръщането може да зависи от тяхното усърдие. Задължението беше негово. Разбира се, имперската фамилия беше отдадена на много по-сложни интриги, отколкото останалите от Кръвта, а Върховната лейди Тюон наистина играеше много сложна игра, с проникателност и убийствена ловкост. Само няколко души бяха в течение, че досега тя беше изчезвала още два пъти и бяха съобщавали, че е мъртва, чак до уреждането на погребалната церемония, и всичко това — по неин личен замисъл. Каквито и да бяха причините за изчезването ѝ обаче, той беше длъжен да я намери и да я зпази. А до този момент нямаше никаква податка. Погълната от бурята. Или от Господарката на Сенките може би. Безброй опити бе имало за нейното отвличане или убийство, още от деня на раждането ѝ. Намереше ли я мъртва, трябваше да открие кой я е убил, кой го е заповядал, и да отмъсти за нея с цената на всичко. Това също бе негово задължение.

В стаята се шмугна, без да почука, слаб мъж. Ако се съдеше по грубото палто, можеше да е някой от конярите в хана, но никой от

местните нямаше неговата светла коса или сини очи, които се плъзнаха из стаята, сякаш искаха всичко да запомнят. Ръката му се пхна под палтото и Карийд набързо си припомни поне два начина да го убие с голи ръце в краткия миг, преди да извади малка, обримчена със злато костена пластинка, с гравирания върху нея знак на „Гарвана и кулата“. Търсачите на Истината не бяха длъжни да чукат. На убийството на някой от тях не се гледаше с добро око.

— Остави ни — каза Търсачът на Аджимбура, докато прибираше пластинката. Дребният мъж остана клекнал, без да помръдне, и веждите на Търсача се повдигнаха от изненада. Дори и в хълмовете на Кенсада всеки знаеше, че думата на един Търсач е закон. Е, може би не в някои от по-отдалечените планински твърдини, не и ако са уверени, че никой не знае, че Търсачът е там, но Аджимбура трябваше да го знае.

— Изчакай отвън — рязко нареди Карийд и Аджимбура се надигна тромаво и измърмори:

— Слушам и изпълнявам, възвишени. — Но изгледа Търсача открито, сякаш да го увери, че е запомнил лицето му, преди да излезе. Щяха да му резнат главата някой ден.

— Ценно нещо е това, верността — каза светлокосият, след като Аджимбура дръпна вратата след себе си. — Намесен сте в плановете на лорд Юлан, знаменен генерал Карийд? Не бях очаквал такова нещо от Смъртната стража.

Карийд отмести двата бронзови лъва, служещи за тежести за карти, и остави картата на Тар Валон да се навие на руло. Другата още не беше разгъната.

— Трябва да попитате лорд Юлан, Търсач. Верността към Кристалния трон е по-скъпа от жизнения дъх, от което пряко следва, че човек трябва да знае кога да мълчи. Колкото повече се говори за нещо, толкова повече неподходящи хора ще го научат.

Никой освен имперската фамилия не си позволяваше да обиди един Търсач или пък Ръката, която го води, но гостът сякаш не се засегна. Но пък седна в тапицираното кресло в стаята, сбра длани пред лицето си и загледа над тях към Карийд, който трябваше да избере дали да измести стола си, или да го остави почти зад гърба си. Повечето хора щяха доста да се изнервят от един Търсач зад гърба им. Повечето щяха да се изнервят от това, че са с Търсач в една стая.

Карийд прикри усмивката си и не помръдна. Трябваше да извърне глава само на косъм, а се беше обучил да вижда добре това, което остава съвсем в края на полезрението му.

— Трябва да се гордеете със синовете си — каза Търсачът. — Двама следват кариерата ви в Смъртната стража, а третият е в списъка на храбро загиналите. Съпругата ви сигурно е много горда.

— Как се казвате, Търсач? — Тишината, която му отговори, бе оглушителна. Никой не питаше Търсачите как се казват.

— Мор — отвърна накрая той. — Алмурат Мор.

Така. Мор. Значи бе имал предшественик, дошъл с Лутаир Пейендраг, и имаше основание се гордее. Без достъп до рождените книги, забранени за да'ковале, Карийд нямаше как да разбере доколко са верни приказките за собствения му произход — той също можеше да има предтеча сред онези, които бяха последвали великия Ястребово крило — но това не беше важно. Хората, които се опитваха да стъпват на раменете на предците си, вместо на собствените си крака, често се оказваха скъсени с една глава. Особено да'ковале.

— Наричай ме Фурик. И двамата сме собственост на Кристалния трон. Какво искаш от мен, Алмурат? Не и да обсъждаме семейството ми, предполагам. — Ако синовете му бяха в беда, Търсачът нямаше да ги спомене толкова скоро, а Калиа беше далече от всякакви неприятности. С крайчеца на окото си Карийд успя да долови вътрешната борба на лицето на Търсача, макар той да я прикриваше доста добре. Изгубил беше контрол над разговора — както сигурно се беше надявал, показвайки набързо знака си, сякаш един Смъртен страж не беше готов да забие камата в сърцето си по заповед.

— Чуй нещо — бавно заговори Мор, — и ми кажи какво мислиш. — Погледът му се прикова в Карийд като пирон: оглеждащ, премерващ, преценяващ, все едно че Карийд е качен на платформата за продажба. — Стигна до нас само преди дни. — Под „нас“ имаше предвид Търсачите. — Започнало е сред местните, доколкото можем да преценим, макар че все още не сме намерили първоначалния източник. Уж някакво момиче със сеандарски акцент взимало с изнуда злато и скъпоценности от търговците тук, в Ебу Дар. Спомената беше титлата „Щерка на Деветте луни“. — Направи гримаса на отвращение и за миг връхчетата на пръстите му побеляха, толкова силно ги натискаше. — Изглежда, никой от местните не разбира какво означава титлата, но

описанието на момичето е забележително точно. Забележително. И никой не помни да е чувал този слух преди нощта след... нощта, след като бе открито убийството на Тилин — довърши той, избирайки най-малко неприятното събитие, с което да уточни датата.

— Сеандарски акцент — невъзмутимо каза Карийд и Мор кимна. — И този слух е стигнал до нашите хора. — Това не беше въпрос, но Мор кимна отново. Сеандарски акцент и точно описание, две неща, които местните хора не можеха да съчинят. Някои бяха започнали много опасна игра. Опасна и за самите тях, и за Империята. — Как приема Тарасинският палат последните събития? — Между слугите трябваше да има Подслушвачи, вероятно вече дори между слугите от Ебу Дар, а това, което чуеха Подслушвачите, скоро стигаше до Търсачите.

Мор, разбира се, схвана въпроса. Не беше нужно да се споменава това, което не е за споменаване. Отговори с безразличен тон.

— Антуражът на Върховната лейди Тюон се държи все едно, че нищо не се е случило, освен Анат, нейната Говорителка на истината, която се е уединила, но ме уверяват, че за нея това не е необичайно. Самата Сурот изглежда повече разстроена, когато е насаме, отколкото пред хора. Спи зле, крещи на любимците си и се разпорежда да бият собствеността ѝ за дреболии. Заповяда да бъде убиван по един Търсач всеки ден, докато нещата не се поправят, и едва тази сутрин отмени заповедта си, след като осъзна, че Търсачите могат да свършат преди да са свършили дните ѝ. — Поприсви леко рамене, навярно за да покаже, че такова си е ежедневието на Търсачите, може би и от облекчение, че се е отървал. — Разбираемо е. Ако ѝ поискат сметка, ще се моли за „Смъртта на десетте хиляди сълзи“. Останалите от Кръвта, които знаят какво се е случило, се мъчат да им изникнат очи на тила. Някои дори за всеки случай тихомълком си подготвиха погребалната церемония.

На Карийд му се дощя да види лицето на госта си по-ясно. Привикнал беше на оскърбления — беше част от подготовката му, — но това... Избута стола си, стана и седна на ръба на писалището. Мор го изглежда, без да мига, напрегнат да се предпази от атака, а Карийд си пое дълбоко дъх да потисне гнева си.

— Защо си дошъл при мен, щом си убеден, че Смъртната стража е замесена в това? — Усилието да запази гласа си спокоен едва не го

удуши. Откак първите от Гвардията на Смъртната стража се бяха заклели над трупа на Лутаир Пейендраг да пазят сина му, никога не беше чувал за измяна сред Стражите! Никога!

Мор постепенно се отпусна — след като се увери, че Карийд не се кани да го убие, най-малкото не веднага. Но на челото му беше избила пот.

— Чувал съм, че човек от Смъртната стража може да види и дъха на една пеперуда. Имаш ли нещо за пиене?

Карийд махна рязко към тухленото огнище, където до огъня стояха сребърна чаша и кана, на топло. Не бяха пипани, откакто Аджимбура ги донесе, след като Карийд се събуди.

— Виното може да е поизстинало. Сипи си колкото искаш. И след като си овлажниш гърлото, ще отговориш на въпроса ми. Или подозирате Стражи, или просто ми играеш някаква своя игра и кълна се в очите си, ще разбере кое е вярно и защо.

Мъжът пристъпи към огнището — Карийд го следеше с крайчеца на окото си, — но когато се наведе за каната, се намръщи и изведнъж се сепна. До чашата стоеше нещо подобно на обкована със сребро купа, с посребрена основа като от овнешки рог. Светлина небесна, колко пъти му беше казвано на Аджимбура да не го показва това нещо! Мор несъмнено разбра какво е.

Смяташе, че измяната е възможна при Стражите, така ли?

— Сипи и на мен, моля.

Мор примига, не успя да скрие смайването си — държеше единствената налична чаша — после очите му светнаха разбиращо. С тревожна светлина. Напълни и купата, макар и с леко разтреперана ръка, и изтри дланта си в палтото преди да я вдигне. Всеки си имаше граници на самообладанието, дори и един Търсач, а човек, изтикан до тях, става особено опасен, но също така и губи равновесие.

Карийд пое купата-череп с две ръце, вдигна я високо и сведе глава.

— За Императрицата, дано да живее вечно в чест и слава. Смърт и позор за враговете ѝ.

— За Императрицата, дано да живее вечно в чест и слава — като ехо повтори Мор, свел глава и вдигнал чашата си. — Смърт и позор за враговете ѝ.

Карийд опря купата до устните си — не му убягна как другият го гледа, докато отпива. Виното наистина беше изстинало, подправките бяха горчиви, имаше и една тънка, кисела нотка от сребърното покритие; каза си наум, че вкусът на мъртвешка прах е само въображение.

Мор жадно изгълта половината от виното си, вторачи се в чашата, осъзнал сякаш какво е направил, и положи видимо усилие да се овладее.

— Фурик Карийд — каза той отривисто. — Роден преди четиридесет и две години в дом на тъкачи, собственост на някой си Джалид Магонайн, занаятчия в Анакрид. Избран на петнайсет за обучение в Смъртната стража. Два пъти изтъкван за проява на героизъм и три пъти споменаван в депешите, после, като седемгодишен ветеран, назначен в охраната на Върховната лейди Тюон при раждането ѝ. — Тогава това все още не беше името ѝ, разбира се, но споменаването на рожденото ѝ име щеше да е оскърбление. — Същата тази година, като един от оцелелите при първия известен опит за покушение над живота ѝ, избран за обучение за офицер. Служба по време на Въстанието на Муями и Джиянминския инцидент, още награди за храброст, нови споменавания в депешите, и назначение отново в охраната на Върховната лейди малко преди първия ѝ имен ден. — Мор заби поглед във виното си и изведнъж вдигна очи. — На въпроса. Необичайно е. На следващата година сте получили три сериозни рани, бранейки я с тялото си срещу нова група убийци. Тя ви е дала най-скъпата си вещ, една кукла. След още по-бляскава служба, с още награди и упоменавания, сте били избран за личната охрана на самата Императрица, дано да живее вечно, и сте служили там до назначаването ви да придружите Върховния лорд Турак до тези земи с Хайлене. Времената се менят, с тях и хората, но преди да отидете да пазите трона, вие сте пуснали други две молби за назначаване в охраната на Върховната лейди Тюон. Крайно необичайно. И сте пазили куклата, докато не била унищожена при Големия пожар на Соима, цели десет години.

Не за първи път Карийд се почувства благодарен за обучението си, което му даваше възможност да запази невъзмутима физиономия при всякакви обстоятелства. Изражението можеше да издаде много на противника. Още помнеше лицето на момиченцето, което бе поставило

куклата на носилката му. Още го чуваше. „Ти опази живота ми, затова трябва да вземеш Емела, за да те пази тя — беше казала. — Разбира се, тя не може наистина да те пази, тя е само кукла. Но я пази да ти напомня, че винаги ще те чуя, когато изречеш името ми. Ако все още съм жива, разбира се.“

— Моята чест е верността — каза той и внимателно постави чашата на Аджимбура върху масата, за да не излее вино върху листовите си. Колкото и често да излъскваше среброто, Карийд не смяташе, че си прави труда да я измива. — Вярност към трона. Защо дойде при мен?

Мор се отмести леко, така че креслото се озова между двамата. Несъмнено смяташе, че стойката му е небрежна, но със сигурност бе готов да хвърли чашата. Имаше нож под палтото си между плешките и поне още един.

— Три молби да ви включат в личната охрана на Върховната лейди Тюон. И сте запазили куклата.

— Това го чух — сухо отвърна Карийд. От Стражите не се очакваше да се привързват към онези, които им е наредено да пазят. Гвардията на Смъртната стража служеше единствено на Кристалния трон, служеше на оногова, който наследи трона, с цяло сърце и пълна отдаденост. Но той помнеше сериозното детско личице, на момиченцето, което вече съзнаваше, че може да не доживее да изпълни дълга си, но въпреки това се стараеше да доживее, и бе запазил куклата. — Но има нещо повече от слуховете за момичето, нали?

— Дъх на пеперуда — измърмори гостът му. — Какво удоволствие е да поприказваш с някой, който вижда надълбоко. В нощта, когато беше убита Тилин, от даманарниците на Тарасинския палат са били взети две дамане. И двете — предишни Айез Седай. Не намирате ли съвпадението за прекалено?

— Намирам всяко съвпадение за подозрително, Алмурат. Но какво общо има това със слуховете и... другите неща?

— Паяжината е по-заплетена, отколкото си представяте. Същата нощ двореца са напуснали още няколко души, сред които и един младеж, който явно е бил любимецът на Тилин, четирима мъже, които определено са били войници, и един по-стар мъж, някой си Том Мерилин, или поне така се е представял, който уж е бил слуга, но е показвал много повече обноски, отколкото може да се очаква. По едно

или друго време всички те са били виждани с Айез Седай в града, преди Империята да си го върне. — Напрегнат, Търсачът леко се наведе от креслото. — Може би Тилин не е била убита, защото се е заклела във вярност, а защото е научила за неща, които са опасни. Може да е проявила лекомислие с нещата, които е разкрила на младежа на възглавниците, а той да ги е предал на Мерилин. Така можем да го наречем, докато не научим по-добро име. Колкото повече научавам за този човек, толкова повече ме интригува: сведущ, с добри маниери, на ти с благородници и корони. Всъщност куриер, ако човек не знае, че е слуга. Ако Бялата кула е имала определени планове във връзка с Ебу Дар, е можела да изпрати човек като него, който да ги осъществи.

Планове. Без да мисли, Карийд надигна чашата на Аджимбура преди да осъзнае какво прави. Но я задържа, за да не издаде вълнението си. Всички — поне онези, които знаеха — бяха сигурни, че изчезването на Върховната лейди Тюон е част от надпреварата кой да наследи Императрицата, дано да е жива вечно. Такъв беше животът в имперската фамилия. Ако Върховната лейди беше мъртва, в края на краищата трябваше да се обяви нов наследник. Ако беше мъртва. А ако не... Бялата кула щеше да прати най-добрите си хора, ако бяха замислили да я отвлекат. Стига Търсачът да не играеше с него някаква своя игра. Търсачите бяха способни да хванат в клопките си всекиго освен Императрицата, дано, живее вечно.

— Споделил си тази идея със старшите си и те са я отхвърлили. Освен ако... Не си им го споменал, нали? Защо не?

— По-заплетено е, отколкото можете да си представите — тихо каза Мор с едното око към вратата, сякаш се боеше от подслушване. Защо стана предпазлив точно сега? — Има много... усложнения. Двете дамане са били взети от лейди Егеанин Тамарат, която си е имала работа с Айез Седай преди. Близки отношения всъщност. Много близки. Явно е освободила другите дамане, за да прикрие бягството си. Егеанин е напуснала града същата нощ, с три дамане, и също така, както сме убедени, с Мерилин и останалите. Не знаем коя е била третата дамане — подозираме, че е някоя важна фигура от Ата-ан Миере, или може би Айез Седай, която се е крила в града — но сме идентифицирали сул-дам, които е използвала, а две от тях са в близки връзки със Сурот. Която самата, от своя страна, има много връзки с Айез Седай. — При цялата си тревога Мор успя да го каже така, сякаш

разкритието не беше опасно като мълния. Нищо чудно, че беше на ръба.

Така. Сурот в заговор с Айез Седай и корумпирала поне някои от Търсачите над Мор, а Бялата кула поставила хора под командата на някой от своите най-добри агенти, за да извършат определени действия. Изглеждаше напълно вероятно. Когато го изпратиха с Предтечите, Карийд беше получил задача да следи Кръвта за признаци на свръхамбициозност. Винаги беше съществувала възможност толкова далече от Империята някой да се опита да създаде свое кралство. И той беше изпращал свои хора във всеки град, за който знаеше, че ще падне, каквото и да се правеше за отбраната му, за да попречат на вътрешния враг.

— Разполагаш ли с някаква посока, Алмурат?

Мор поклати глава.

— Заминали са на север и Джеанна е била спомената в дворцовите конюшни, но това изглежда очевиден опит за заблуда. Сигурно са променили посоката още при първа възможност. Проверихме всички кораби, които са достатъчно големи да превозят цялата група през реката, но кораби с такава големина пристигат и заминават непрекъснато. Ред няма тук, няма контрол.

— Това ми дава много материал за размисъл.

Търсачът отговори с гримаса — леко изкривяване на устата, но изглежда, разбираше, че го очаква тежка задача.

— Каквото и да решите да направите, трябва да знаете следното — каза той. — Сигурно се чудите как изобщо момичето е могло да измъкне нещо от търговците. Изглежда, че винаги са я придружавали двама или трима войници. Описанието на снаряжението им е много подробно. — Протегна ръка, сякаш искаше да хване Карийд за халата, но благоразумно я отпусна. — Повечето хора го наричат черно. Разбирате ли ме? Каквото и да решите да направите, не се бавете. — Мор вдигна чашата си. — За ваше здраве, знаменен генерал Фурик. За ваше здраве и за здравето на Империята.

Карийд пресуши чашата на Аджимбура без колебание.

Търсачът напусна толкова внезапно, колкото се бе появил. Миг след като вратата се затвори след него, влезе Аджимбура и изгледа осъдително чашата-череп в ръцете на Карийд.

— Знаеш ли за този слух, Аджимбура? — Да го питаш дали е подслушвал беше все едно да питаш дали слънцето изгрява сутрин. Във всеки случай не го отрече.

— Не бих си мокрил езика с такава мръсотия, възвишени — отвърна той и се изпъна мирно.

Карийд въздъхна. Независимо дали изчезването на Върховната лейди Тюон беше нейно деяние, или на някой друг, тя се намираше в голяма опасност. А ако слухът се окажеше някаква маневра на Мор, какво пък — най-добрият начин да спечелиш нечия чужда игра бе да я направиш своя.

— Наточи ми бръснача. — Седна и взе перото си, като пазеше с лявата си ръка ръкава на халата си по-далече от мастилото. — След това ще намериш капитан Мусенджи, насаме, и ще му предадеш това. Върни се бързо — имам за теб други задачи.

Рано следобед на следващия ден Карийд прекосяваше залива на баржата, която тръгваше на всеки час според точния звън на камбаните. Тя се полюшваше мудно и се придвижваше на дълги тласъци по развълнуваната повърхност. Въжетата, стягащи няколкото покрити с платнища търговски фургони към кнехтите по палубата, скърцаха с всеки тласък, конете нервно потропваха с копита, а гребците трябваше да се пазят от водачите на фургони и охранниците, които искаха да си изпразнят коремите през бордовете — някои хора не понасяха вълнението на водата. Собственичката, пълнолика жена с меден загар, стоеше при носа, загърната в тъмното си наметало, и с лекота се крепеше при поклащанията на съда, загледана право напред към приближаващата се суша, без да обръща внимание на Карийд. Сигурно беше разбрала, че е сеанчанец; ако не по друго, то поне по седлото на рижокафвия му кон, но простото му зелено палто с червени пешове беше покрито с невзрачно сиво наметало, тъй че вероятно го бе сметнала за обикновен войник. Не и за заселник — с този меч на бедрото. В града може би имаше и хора с по-остри очи, въпреки всичко, което бе предприел, за да ги избегне, но по този въпрос не можеше да направи нищо. С повече късмет, можеше да разчита на един ден, най-много на два, преди някой да разбере, че скоро няма да се върне в хана.

Той се метна на седлото веднага щом баржата се блъсна в уплътнените с кожа пилони на кея и беше първият, който слезе. Подкара Алдазар бавно по камъните, още хлъзгави от сутрешния дъжд, осеяни с конски фъшкии и барабонки от разтоварено преди това стадо овце, и смуши коня едва след като излезе на пътя за Иллиан, въпреки че и тогава не му позволи да препусне по-бързо от тръс. Нетърпението е порок, когато си предприел пътуване, без да знаеш колко дълго ще се окаже.

След пристана от двете страни на пътя се заредиха странноприемници — сгради с червени покриви, покрити с напукана и олющена бяла вар, с избелели знаци отпред или без никакъв знак. Този път маркираше най-северния край на Рахад и грубо облечените мъже, отпуснали се по пейките пред хановите, го оглеждаха вяло, докато ги подминаваше. Не защото беше сеанчанец — той подозираше, че нямаше да са с по-бистри погледи който и да минеше покрай тях на конски гръб. Скоро ги остави зад гърба си и през следващите час-два минаваше покрай маслинови градини и малки стопанства, където работещите бяха толкова навикнали на минувачи по пътя, че дори не вдигаха очи от работата си. Тъй или иначе движението по пътя се поразреди — видя само няколко селски коли и на два пъти търговски кервани, тътрещи се към Ебу Дар, съпроводжани от наети охранници. Много от коларите, както и двамата търговци, бяха с отличителните иллиански бради. Изглеждаше странно, че Иллиан продължава да праща търговците си към Ебу Дар, докато в същото време се бореше да устои на Империята, но хората от тази страна на Източното море често се оказваха странни, с непривични обичаи, съвсем не като в историите, разправяни за великото отечество на Ястребовото крило. Трябваше да бъдат разбрани, разбира се, след като щяха да бъдат приютени под крилото на Империята, но това разбиране беше за други, стоящи по-високо от него. Той си имаше свои задължения.

Стопанствата отстъпиха на осеяни с гори земи и полета, обрасли с храсталак. Сянката му пред него се удължаваше — слънцето вече бе изминало половината си път до хоризонта. Накрая той видя онова, което търсеше. Точно пред него Аджимбура беше клекнал от северната страна на пътя и свиреше на тръстикова флейта — олицетворение на скитащ безделник. Преди Карийд да стигне до него, той пъкна флейтата зад колана си, прибра кафявото си наметало и изчезна зад

храстите и дърветата. Карийд погледна назад да се увери, че пътят е чист, след което последва Алдазар в гората.

Дребосъкът го чакаше между няколко бора, високи поне по сто стъпки. Изгърби раменете си в своя „поклон“ и яхна кафявия си кон. И четирите крака на коня бяха бели. Според Алдазар белите крака носеха късмет.

— Насам ли, възвишени? — попита и след като Карийд му махна, тръгна навътре в гората.

Ездата им беше къса, не повече от половин миля, но никой от преминаващите по пътя нямаше да заподозре какво ги очаква там, на една широка поляна. Мусенджи беше довел сто души от Стражата — на коне — и двайсет огиери „Градинари“, всички в пълно снаряжение и с товарни животни за продоволствието за две недели. Сред тях трябваше да е и товарният кон, доведен предния ден от Аджимбура с доспехите на Карийд. Имаше и група сул-дам — галеха по главиците шестте окаишени дамане. Когато Мусенджи подкара коня си напред да посрещне Карийд, а до него, метнал на рамото си голямата си брадва, навъсено закрачи Харта, Първият градинар, една от жените — Мелитийн, дер'сулдам на Върховната лейди Тюон, пое с тях.

Мусенджи и Харта опряха юмруци до сърцата си. Карийд отвърна на поздрава им, но очите му се спряха върху шестте дамане. По-точно върху една от тях, дребна жена, чиято коса галеше мургава широколика сул-дам. Лицето на една дамане винаги изглеждаше подвеждащо — старееха бавно и живееха дълго, — но у тази имаше някаква разлика, която той се беше научил да отличава като присъща за онези, които наричаха себе си Айез Седай.

— Какво извинение приложихте да ги изведете всички от града наведнъж? — попита той.

— Упражнение, знаменен генерал — отвърна с лукава усмивка Мелитийн. — За упражнение всеки ще повярва. — Казваха, че Върховната лейди Тюон всъщност нямала нужда от дер'сулдам, за да упражнява нея или нейната сул-дам, но Мелитийн, с повече сиво, отколкото черно в дългата коса, беше опитна в не един занаят и беше разбрала за какво всъщност я молят. Мусенджи я беше помолил да вземе две дамане, ако е възможно. — Никоя от нас не би останала, знаменен генерал. Не и за това. Колкото до Милин... — Това трябваше да е бившата Айез Седай. — След като напуснахме града, казахме на

дамане защо тръгваме. Винаги е добре да знаят какво да очакват. Оттогава утешаваме Милин. Тя обича Върховната лейди. Всички я обичат, но Милин я благоволити все едно, че вече е седнала на Кристалния трон. Ако Милин спипа някоя от онези „Айез Седай“ — изкикоти се тя, — ще трябва да побързаеме жената да не се окаже твърде разнебитена, за да си струва нашийника.

— Не виждам повод за смях — избоботи Харта. Огиерът беше по-похабен и побелял и от Мусенджи, с дълги сиви мустаци и очи като черни камъни, надничащи под шлема. Беше Градинар още преди да се роди бащата на Карийд, а може би и преди да се роди дядо му. — Нямаме цел. Опитваме се да хванем вятъра в мрежа. — Мелитин набързо отрезвя, а Мусенджи стана по-мрачен и от Харта, доколкото бе възможно.

За десет дни хората, които търсеха, щяха да са оставили много мили зад себе си. Най-добрите на Бялата кула нямаше да са толкова глупави, че да тръгнат право на изток, нито толкова тъпи, че да поемат съвсем на север, но с това все пак за претърсване оставаше голяма и все по-уширяваща се зона.

— Значи трябва да започнем да разпъваме мрежите си без бавене — каза Карийд, — и да ги разпъваме фино.

Мусенджи и Харта кимнаха. Гвардията на Смъртната стража щеше да направи каквото трябваше да се направи. Дори да улови вятъра.

ГЛАВА 5

ИЗКОВАВАНЕТО НА ЧУК

Тичаше леко в нощта въпреки снега, покрил земята. Слял се беше със сенките, плъзнали из леса, и лунната светлина светеше в очите му почти толкова ярко, колкото светлината на слънцето. Хладен вятър разроши гъстата му козина и изведнъж навя мирис, от който космите по врата му настръхнаха, а сърцето му заби с омраза по-голяма, отколкото към Неродения. Омраза и сигурно съзнание за идещата смърт. Вече нямаше никакъв избор. Затича още по-силно, право към гибелта.

Перин се пробуди рязко в пълния мрак преди съмване, под една от обозните коли. Студът се бе просмукал до кокалите му от земята, въпреки тежкото, общито с кожа наметало и двете одеяла, и освен това полъхваше, не толкова силно, че да го наречеш вятър, но ледено. Той потърка лицето си с облечените в ръкавици ръце и заскрежената му къса брада изпраця. Добре поне, че през нощта май не беше валял повече сняг. Твърде често се беше събуждал с пръст довеян сняг отгоре си, въпреки укритието на колата, а и снегът затрудняваше съгледвачите. Жалко, че не можеше да говори с Илиас по същия начин, както го правеше с вълците. Така нямаше да му се налага да търпи това безкрайно чакане. Умората бе полепнала по него като втора кожа; не можеше да си спомни кога за последен път е спал здрав нощен сън. Все едно, сън или безсъние, това вече му се струваше маловажно. Напоследък само горещата ярост му даваше сили да продължи.

Не смяташе, че го е събудил сънят. Лягаше всяка нощ, очаквайки кошмари, и всяка нощ те идваха. В най-лошите намираше Файле мъртва или така и не я намираше. Тези сънища го събуждаха разтреперан и плувнал в пот. Всичко по-малко ужасно понасяше, без да се буди, или най-много да се събуди наполовина — когато тролоци го кълцаха жив за казана си или някой драгхар ядеше душата му. Този сън започна да гасне бързо, но помнеше, че беше вълк и надушваше... Какво? Нещо, което вълците мразеха повече от мърдраалите. Нещо, за

което вълкът знаеше, че ще го убие. Знанието, което имаше в съня, си бе отишло; останали бяха само смътни отпечатащи. Не беше попаднал във вълчия сън, онова отражение на този свят, в което мъртвите вълци продължаваха да живеят, а живите можеха да ги навестят и да се посъветват с тях. Вълчият сън винаги си оставаше ясен в главата му, след като го напуснеше, все едно дали е ходил там съзнателно, или не. Но този сън изглеждаше прекалено реален и някак настойчив.

Изтегнат неподвижно по гръб, той отпрати ума си да търси, да опипва за вълци. Опитал се бе да използва вълците да му помогнат в лова, ала без полза. Да ги убедиш да се намесят в човешките дела беше трудно, меко казано. Избягваха големи групи хора и петима-шестима бяха достатъчно много, за да ги накарат да стоят настрана. Хората обикновено преследваха дивеч и повечето от тях се опитваха да убият вълка щом го видят. Мислите му не намериха нищо, но сетне, след известно време, той напипа вълци, някъде далече. Колко далече не можеше да е сигурен, ала беше все едно да доловиш шепот на самата граница на слуха. Далече. Това беше странно. Въпреки пръснатите селца и чифлици, и дори по някое градче тук-там, тези краища бяха съвсем подходящи за вълци — почти недокоснати от човешка ръка гори, с обилие от сърни и по-дребен дивеч.

Винаги имаше формалности в говоренето с чужда глутница. Той учтиво отпрати вълчето си име, Младия бик, изпрати миризмата си и получи ответа им: Листоловка и Висок медун, Бяла опашка, Перо и Бурна мъгла, и цял порой още. Глутницата беше голяма, а водачката им беше Листоловка, женска с чувство на спокойна увереност. Перо, умен и в разцвета на силите си, беше ешът ѝ. Бяха чували за Младия бик и горяха от нетърпение да поговорят с другаря на прочутия Дълъг зъб, първия двукрак, който се бе научил да говори с вълците след пропасть във времето, отнесла усета за Вековете в мъглите на миналото. Умът му обръщаше в слова порой от образи, спомени и миризми, а думите, които мислеше, странно как на свой ред ставаха образи и миризми, които те можеха да разберат.

„Трябва да науча нещо — помисли той след като привършиха с поздравите. — Какво би мразил един вълк повече от Неродените?

— Опитал се да си спомни миризмата от съня, да я добави, но тя се бе заличила от паметта му. — Нещо, което един вълк знае, че значи смърт.“

Отвърна му тишина и нишка на страх, запредена с омраза и решителност, и с неохота. И преди беше усещал страха на вълци — от всичко най-много се бояха от пожар, разбушувал се из горите, или поне така той беше разбрал — но този страх караше кожата ти да настръхне, караше те да затрепериш и да заподскачаш пред невидими неща. Смесен с решимостта да се продължи напред на всяка цена, той по-скоро наподобяваше непреодолим ужас. Вълците никога не изпитваха такъв страх. Но тези го изпитваха.

Един по един, те се стопиха от съзнанието му — съзнателен акт, за да го изключат, докато не остана само Листоловка. „Последният лов иде“ — каза му накрая тя и също така изчезна.

„Обидих ли ви? — отпрати той мислено. — Ако съм го сторил, беше от невежество.“ Но отговор не последва. Вълците нямаше скоро да му проговорят отново.

Последният лов. Така вълците наричаха Последната битка, Тармон Гай-дон. Знаеха, че ще са там, в последния сблъсък между Светлината и Сянката, но защо — това не можеха да обяснят. Някои неща просто бяха предопределени тъй неотвратимо, като издигането и спускането на слънцето и луната, и беше предопределено, че много вълци ще загинат в Последния лов. Това, от което се бояха, бе нещо друго. Перин имаше силното усещане, че той също ще е там, или най-малкото така бе решил, но ако Последната битка станеше скоро, щеше да я пропусне. Чакаше го работа, от която не можеше да отстъпи — нямаше да отстъпи! — дори заради Тармон Гай-дон.

Потисна безименните страхове, а с тях и Последната битка, смъкна ръкавиците от премръзналите си пръсти и бръкна в джоба на палтото си за късата ремъчка. В сутрешен ритуал пръстите му направиха поредния възел механично, а после се плъзнаха по ремъчката да ги преброят. Двайсет и два възела. Двайсет и две утрини, откакто Файле беше отвлечена.

В началото не беше помислил, че ще се наложи да брои. Първия ден беше повярвал, че е смразен и изтръпнал, но съсредоточен, ала сега, като погледнеше назад, разбираше, че е бил обзет от неудържим гняв и всепоглъщаща нужда да намери Шайдо колкото може по-скоро. Сред айилците, откраднали Файле, бе имало и хора от други кланове, но очевидно повечето бяха Шайдо и така той мислеше за тях. Необходимостта да изтръгне Файле от тях преди да е пострадала го

беше стиснала за гърлото до задушаване. С нея щеше да спаси и другите пленени с нея жени, разбира се, но понякога му се налагаше да изрежда имената им в главата си, за да е сигурен, че не ги е забравил. Алиандре Марита Кигарин, кралицата на Геалдан и негова васалка. Все още му се струваше шантаво, че изобщо може да има някой, който да е положил клетва за вярност пред него, особено пък кралица — все пак той беше ковач! Ковач беше преди време — но така или иначе носеше отговорност към Алиандре, а ако не беше той, сега тя нямаше да е пленничка. Баин от Черната скала на Шаарад и Чиад от Каменна река на Гошиен, айилските Деви на копието, които бяха тръгнали с Файле за Геалдан и Амадиция. Бяха се сражавали и с тролоци в Две реки, когато Перин имаше нужда от всяка ръка, можеща да вдигне оръжие, и това им беше спечелило правото да разчитат на него. Арела Шиего и Ласайл Алдорвин, две глупави жени, които си мислеха, че могат да се научат да бъдат айилки, или на някакъв странен вариант на „айилство“. Бяха се заклели на Файле, както и Мейгдин Дорлайн, бедна бежанка, която Файле бе взела под крилото си. Не можеше да изостави хората на Файле. Файле ни Башийр т'Айбара.

Изброяването отново го върна при нея, неговата жена, диханието на живота му. Със стон, той стисна ремъчката толкова силно, че възлите се отпечатаха болезнено в дланта му, втвърдена от дългите дни размахване на чука в ковачницата. Светлина, цели двацет и два дни!

Работата с желязо го бе научила, че припряността разваля метала, но в началото той беше припрян, докато пътуваше на юг през Порталите, отваряни от Грейди и Неалд, двамата ашамани, дотам, където бяха намерени най-далечните следи от Шайдо, после отново скачаше на юг, накъдето продължаваха следите им, веднага щом ашаманите успяха да отворят нови Портали. Изтерзан от всеки час, нужен им за да направят първия Портал и да го задържат достатъчно, за да минат всички, умът му се гризеше от неистовото желание да освободи Файле на всяка цена. Ала пред него се редяха само дни на усиливаща се болка, докато съгледвачите се пръскаха все по-надалече и по-надалече, без да се натъкнат и на най-малката следа, че някой е минал оттук преди тях, докато не разбра, че трябва да промени посоката, прахосвайки още дни, за да преодолее терена, през който ашаманите го бяха превели с една стъпка, търсейки и най-малката податка накъде са тръгнали Шайдо.

Трябваше да се сети, че ще сменят посоката. Пътят на юг ги отвеждаше към по-топли земи, без снега, който беше толкова непривичен за айилците, но в същото време ги отвеждаше все по-близо към сеанчанците в Ебу Дар. Знаеше за сеанчанците и трябваше да очаква, че и айилците ще научат за тях! Бяха тръгнали за грабеж, а не за да се бият със сеанчанци и с дамане. Дни наред бавно напредване със съгледвачите, пръснали се напред във ветрило, дни, в които снегът заслепяваше дори айилците и ги принуждаваше да спрат, докато най-сетне Джондин Баран не намери едно дърво, одраскано от фургон, а Илиас не изрови скършено айилско копие изпод снега. И накрая Перин свърна на изток, най-много на два дни южно от мястото, където бе отпътувал в началото. Когато разбра това, му се беше дощяло да завие по вълчи, ала се овладя. Не можеше и на косъм да отстъпи, не и след като Файле зависеше от него. Точно тогава започна да обуздава гнева си, започна да го изковава за крайната цел.

Похитителите ѝ бяха спечелили голяма преднина, защото беше припрян, но оттогава бе започнал да действа толкова внимателно, колкото докато беше ковач. Гневът му се беше закалил и изострил. След като отново намери следата на Шайдо, беше Пътувал не повече от по един отскок, колкото да могат съгледвачите да продължат напред и да се върнат между изгрев и залез, и добре, че беше предпазлив, защото изведнъж се оказа, че Шайдо бяха променяли посоката си на няколко пъти, движейки се на зигзаг почти все едно, че не могат да решат накъде да продължат. Или може би се бяха обърнали, за да се свържат с други като тях. Трябваше само да върви по стари следи, стари, заровени в снега биваци, но всички съгледвачи бяха единомдушни, че броят на Шайдо се е увеличил. Трябваше да са се събрали поне две или три септи, може би повече, внушителна плячка за лов. Бавно, но сигурно обаче, той бе започнал да ги догонва. И това беше важното.

Шайдо покриваха в поход повече разстояние, отколкото той можеше да допусне, предвид броя им и снега, но като че ли не се притесняваха дали някой ги преследва. Може би вярваха, че никой не би посмял. Понякога бяха лагерували няколко дни на едно и също място. Гняв, изкован за крайната цел. Опустошени села, градчета и чифлици осейваха пътя на Шайдо, сякаш бяха хора-скакалци — складове и всичко ценно плячкосано, мъже и жени отвлечени заедно с

добитъка им. Често, когато пристигнеше, не бе останал никой, само пусти къщи, хората се бяха пръснали да дирят храна другаде, за да оцелеят до пролетта. Беше преминал река Елдар към Алтара, където някога между двете селца на гористите брегове преминаваше сал, използван от амбуланти и местни селяни, не от търговци. Как се бяха прехвърлили Шайдо, не разбра, но се наложи да накара ашаманите да направят Портали. От сала бяха останали само грубите камени кейове на двата бряга и малкото неизгорели постройки бяха изоставени, ако не се брояха трите измършавели псета, които се изнизаха с подвити опашки, щом видяха появата на хора. Гняв, втвърден и оформен като чук.

Предната заран беше стигнал в едно селце, където двете шепи слисани хора с немити лица се вторачиха в стотиците пиконосци и лъкометци, излизащи от гората призори зад Червения орел на Манедерен и пурпурната Вълча глава, Сребърните звезди на Геалдан и Златния ястреб на Майен, следвани от дълги колони коли и върволици резервни коне. Още щом видяха Гаул и останалите айилци, хората надмогнаха вцепенението си и побягнаха в паника към дърветата. Хващането на неколцина, за да бъдат разпитани, се оказа трудно — готови бяха да бягат до смърт, но не и да се оставят да ги догонят айилците. Брайтън се оказа заселено едва с десетина семейства, но само преди два дни Шайдо бяха отвели деветима млади мъже и жени, а и всичките им животни. Два дни. Един чук можеше да е сечиво за крайната цел, но и цел сам по себе си.

Разбираше, че трябва да е предпазлив, за да не изгуби Файле завинаги, но и с прекалена предпазливост също можеше да я загуби. Рано предния ден беше казал на онези, които трябваше да тръгнат напред на разузнаване, да отидат по-далече отпреди, да дръпнат здраво и да се върнат чак след едно пълно завъртане на слънцето, освен ако не намерят преди това Шайдо. След малко слънцето щеше да изгрее и после Илиас и Гаул щяха да се върнат. Колкото и бързо да се придвижваха Шайдо, съгледвачите можеха да се движат по-бързо. Не бяха обременени със семейства, фургони и пленници. Този път щяха да могат да кажат къде точно са Шайдо. Щяха да могат. Знаеше го. Тази увереност течеше в жилите му. Щеше да намери Файле и да я освободи. Това беше над всичко, дори над живота, стига да останеше жив достатъчно дълго, за да го изпълни, ала сега той самият беше

чукът и ако изобщо съществуваше някакъв начин да го постигне, смяташе да удари Шайдо и да ги смаже.

Отметна завивките, взе брадвата си, лежаща до него — тежко оръжие с форма на полумесец, балансирано от тежък шип, изтъркаля се на откритото и се изправи на утъпкания замръзнал сняг. В доскорошните брайтънски нивя около него стояха редици коли. Пристигането на нови чужденци, толкова много и при това въоръжени, с техните чуждоземски знамена се беше оказало повече, отколкото оцелелите в селцето можеха да понесат. След като Перин им позволи, жалките останки бяха побягнали в гората, отнасяйки всичко, което можеха, на гърбовете си или в шейни. Бяха бягали презглава все едно, че Перин е поредният Шайдо, без да поглеждат назад от страх, че ще ги подгони.

Щом пхна дръжката на тежката секира в широката халка на колана си, една от по-тъмните сенки до съседната кола се извиси — мъж, загърнат в наметало, което изглеждаше черно в тъмното. Перин не се изненада; близките коневръзи изпълваха въздуха с тежката миризма от няколко хиляди коня, да не говорим за сладникавата воня от конската тор, но след като се събудеше, той все пак можеше да различи миризмата на другите. Човешката миризма изпъкваше винаги. Освен това Ейрам винаги се оказваше до него, щом се събудеше. Чакаше. Сърпът на бледата луна хвърляше достатъчно светлина, за да може да открие лицето на младия мъж, макар и смътно, и месинговия ефес на меча му, стърчащ над рамото. Преди време Ейрам беше Калайджия, но Перин не смяташе, че отново ще стане такъв, нищо че още си носеше ярките дрехи. Лунните сенки не можеха да скрият намръщените, сурови черти на Ейрам — той стоеше, сякаш готов всеки миг да извади меча, а откакто отвякоха Файле, гневът сякаш бе станал неизменна съставка на миризмата му. Много неща се бяха променили, откакто отвякоха Файле. Гнева Перин го разбираше. Не беше го разбирал много преди, преди да отвлекат Файле.

— Искат да ви видят, лорд Перин — каза Ейрам и рязко извърна глава към два смътни силуета между редиците коли. В мразовития въздух думите му излязоха на тънка белезникава мъгла от устата. — Казах им да ви оставят да спите. — Това бе грешката на Ейрам, прекалено много се грижеше за него, без да са му го искали.

Перин вкуси въздуха, за да отдели миризмите на двете сенки от прикриващата ги конска миризма.

— Ще ги видя веднага. Пригответи ми Стъпко, Ейрам. Стараеше се да е на седлото преди останалите в лагера да са се събудили. Отчасти го правеше, защото му беше непосилно дълго да стои неподвижен. Със стоене нямаше да хване Шайдо. От друга страна, правеше го, за да избегне нечия компания, която би могъл да избегне. Щеше сам да тръгне със съгледвачите, ако мъжете и жените, вече вършещи тази работа, не бяха много по-добри от него.

— Да, милорд. — В миризмата на Ейрам се прокрадна грапавост, но Перин едва го забеляза. Само нещо важно можеше да накара Себбан Балвер да се измъкне от одеялата си в тъмното, а колкото до Селанде Даренгил...

Балвер изглеждаше мършав дори под дебелото си наметало — изпитото му лице почти се беше скрило под дълбоката качулка. Ако се изправеше вместо да стои изгърбен, пак щеше да е най-много с педя по-висок от кайриенката, която изобщо не беше висока. Загърнал се с ръце, той потропваше с крака да се отърве от студа, който сигурно го пронизваше през ботушите. Селанде, в мъжко тъмно палто и панталони, полагаше явни усилия да не обръща внимание на температурата, въпреки бялата мъгла, излизаща при всеки неин дъх. Трепереше, но се перчеше с това, че съумява да стои неподвижно, с ръка на дръжката на меча. Качулката на наметалото ѝ беше свалена и откриваше късо подрязаната ѝ коса — освен опашката на тила, вързана с черна лента. Селанде беше водачката на онези глупаци, които искаха да подражават на айилците, айилци с мечове. Миризмата ѝ беше мека и гъста като желе. Беше загрижена. Балвер миришеше... напрегнато... но пък той почти винаги миришеше така, макар че в неговата напрегнатост липсваше горещина, а имаше само съсредоточеност.

Мършавият дребен мъж спря да подскача от крак на крак и се поклони бързо и сковано.

— Лейди Селанде има новини, които смятам, че трябва да чуете от собствените ѝ уста, милорд. — Тънкият глас на Балвер беше сух и съсредоточен, също като него. Щеше да говори по същия начин дори ако изпълнеше врат на дръвника на палача. — Милейди, ще благоволите ли? — Беше само секретар — секретар на Файле, както и на Перин — придирчив и невзрачен тип общо взето, а Селанде беше

благородничка, но Балвер придаде на думите си нещо повече от покана.

Тя го изгледа накриво, размърда меча си и Перин се напрегна, готов да я сграбчи всеки момент за ръката. Не допускаше, че наистина ще извади оръжие срещу Балвер, но пък и не беше съвсем сигурен в нея, както и в тъпите ѝ приятели, за да го изключи напълно. Балвер само я погледна, килнал глава на една страна, и миризмата му донесе по-скоро досада, отколкото боязън.

Селанде вирна брадичка и насочи вниманието си към Перин.

— Виждам ви, лорд Перин Златооки — почна тя с отривистия си кайриенски акцент, но понеже знаеше, че той не може да търпи престорената ѝ айилска официалност, побърза да продължи: — Тази нощ научих три неща. Първото и най-маловажното, Хавиар донесе, че Масема вчера е изпратил още един конник за Амадиция. Нерион се е опитал да го проследи, но го е изтървал.

— Кажи на Нерион, че съм казал да не преследва никого — отсече Перин. — И на Хавиар предай същото. Трябва да го знаят вече! Задачата им е да наблюдават, да слушат и да докладват какво виждат и чуват, нищо повече. Разбра ли? — Селанде кимна бързо и за миг в миризмата ѝ се долови трънче на страх. Страх от него, предположи Перин, страх, че го е ядосала. Жълтите му очи караха някои да се чувстват неспокойно. Той свали ръката си от бравата и стисна ръце зад гърба си.

Хавиар и Нерион също бяха от двадесетината млади глупаци на Файле, единият тайренец, другият кайриенец. Файле беше използвала пасмината им за „очи и уши“, факт, който по някаква причина продължаваше да го дразни, макар тя да му беше казала в лицето, че шпионирането е женска работа. Човек трябва да си отваря ушите, когато мисли, че жена му се шегува — може и да не е така. Цялата идея за шпионирането го караше да се чувства неловко, но след като Файле можеше да ги използва така, защо да не може и той, когато се наложи? Но само двамата. Масема, изглежда, беше убеден, че всички освен Мраколюбците са обречени рано или късно да му станат следовници, но можеше и да стане подозрителен, ако към него се присъединяха твърде много хора от лагера на Перин.

— И не го наричай Масема, дори тук — ядосано добави той. Човекът напоследък твърдеше, че Масема Дагар всъщност е умрял и

се е вдигнал от гроба като Пророка на лорд Преродения Дракон, и беше станал по-докачлив от всякога при споменаването на предишното му име. — Ще си изтървеш някой път езика и ще имаш късмет, ако се разминеш с някой здрав пердах от биячите му. — Селанде кимна отново, мрачно и този път без страх в миризмата. Светлина, на тия идиоти на Файле им липсваше всякакъв усет от какво трябва да се боят.

— Вече почти се съмва — измърмори Балвер, потрепери и придърпа наметалото си. — Скоро всички ще се разбудят, а някои неща е по-добре да се обсъждат насаме. Би ли продължила милейди? — Това отново беше повече от предложение. Фукльовците на Файле ги биваше само да създават неприятности, според Перин, а Балвер неизвестно защо като че ли се опитваше да пхне муха под опашката ѝ, но тя се сепна смутено и измърмори някакво извинение.

Тъмнината наистина започваше да отстъпва, забеляза Перин, поне за неговите очи. Небето отгоре все още изглеждаше черно, напращено с ярки звезди, но той почти долавяше цветовете на шестте тънки ивици, пресичащи предницата на палтото на Селанде. Поне можеше да ги отличи една от друга. Съзнанието, че този път е спал по-дълго от обичайното, го накара да изръмжи. Не можеше да си позволи да се поддаде на умората, колкото и да беше уморен! Трябваше да чуе доклада на Селанде — тя нямаше какво да се тревожи, че Масема изпращал конници; нали го правеше почти ежедневно — но все пак той се озърна притеснен за Ейрам и Стъпко. Ушите му доловиха шум при коневръзките, но коня му още го нямаше.

— Второто нещо, милорд — каза Селанде, — е, че Хавиар е видял бурета с осолена риба и солено говеждо, белязани с алтарски марки, много при това. Казва, че имало и алтарци между хората на Мас... между хората на Пророка. Няколко от тях, изглежда, са занаятчийи, а един-двама може да са търговци. Издигнати мъже и жени, тъй или иначе, стабилни хора, и някои от тях, изглежда, не са много сигурни, че са взели вярното решение. Няколко въпроса може да разкрият откъде е дошла рибата и телешкото. И може би да ви спечелят още очи и уши.

— Знам откъде идва рибата и телешкото, както и ти — каза раздразнено Перин. Ръцете му се стегнаха в юмруци зад гърба. Беше се надявал, че скоростта, с която се придвижва, ще попречи на Масема да

изпраща групи за набези. А бяха точно това, също толкова лоши като Шайдо, ако не и по-лоши. Предлагаха на хората шанс да се закълнат в Преродения Дракон, а онези, които откажеха, дори понякога онези, които просто се колебаеха твърде дълго, загиваха от огън и меч. Тъй или инак, все едно дали тръгваха като следовници на Масема, или не, от онези, които се заклеваха, се очакваше да правят щедри дарения в подкрепа на каузата на Пророка, докато загиналите просто бяха „Мраколюбци“ и имуществото им се конфискуваше. На крадците се отсичаше ръката, според законите на Масема, но нападателите му не бяха крадци. Според Масема. Според неговите закони убийството и още цяла върволица други престъпления заслужаваха бесило, но доста негови последователи, изглежда, предпочитаха да убиват, отколкото да получават клетви. Така се трупаше плячка, а за някои от тях убийството беше просто забавна игра преди ядене.

— Кажи им да стоят настрана от тези алтарци — продължи Перин. — След Масема се мъкнат какви ли не, а дори и да им хрумва втори ум, скоро ще завонят на усърдие като другите. Тогава няма да се поколебаят да изкормят съседа си, още по-малко някой, който е задавал грешни въпроси. Искам да знам само какво върши Масема, какво замисля.

А че човекът си имаше някакъв план беше очевидно. Масема твърдеше, че е кощунство някой друг освен Ранд да докосва Единствената сила, твърдеше, че нищо друго не иска, освен да се присъедини към Ранд на изток. Както винаги, мисълта за Ранд докара кръгове, които се завихриха в главата на Перин, този път по-ярки от обичайното, но гневът ги изпари. Кощунство или не, Масема беше приел Пътуването, което беше не просто преливане, а преливане на мъже. И каквото и да твърдеше, беше го направил, за да се задържи колкото може по-дълго на запад, а не за да помогне в спасяването на Файле. Перин обикновено се доверяваше на хората, докато не разбере със сигурност, че са неблагонадеждни, но само като подуши Масема, разбра, че той е луд като бясно псе и още по-малко благонадежден.

Обмислял бе начини да осуети неговия план, какъвто и да беше той. Начини да попречи на Масема да убива и пали. Масема имаше десет или дванайсет хиляди души, може би и повече — в числата не беше много словоохотлив, а и начинът, по който лагеруваха, пръсвайки се най-безразборно, правеше преброяването им невъзможно — докато

хората на Перин бяха по-малко от една четвърт, няколкостотин от които колари, коняри и други, които при един бой щяха да са по-скоро пречка, отколкото помощ, на все пак с три Айез Седай и двама ашамани, да не говорим за шестте айилски Мъдри, можеше да озапти Масема. Мъдрите и две от Айез Седай щяха да се включат с охота. С повече от охота. Искаха смъртта на Масема. Но разбиването на армията на Масема щеше само да я раздроби на по-малки банди, които щяха да се пръснат из цяла Алтара и отвъд нея, продължавайки да плякосват и избиват, вече просто за себе си, вместо в името на Преродения Дракон. „Разбиването на Шайдо ще доведе до същото“ — помисли той и веднага потисна тази мисъл. Спирането на Масема щеше да отнеме време, с каквото не разполагаше. Човекът трябваше да бъде пазен, докато не бъде спасена Файле. Докато Шайдо не бъдат премазани.

— Какво е третото, което си научила тази нощ, Селанде? — грубо попита той. За негова изненада, миризмата на тревога от жената се усили.

— Хавиар видял... — бавно заговори тя. — Отначало не ми каза. — Гласът ѝ за миг се втвърди. — Погрижих се повече да не се случва! — Вдиша дълбоко, сякаш се бореше със себе си, след което избулва: — Масури Седай е посещавала Масема... Пророка. Вярно е, милорд; повярвайте ми! Хавиар я е видял неведнъж. Промъква се в лагера им скрита под качулката и напуска по същия начин, но на два пъти е видял лицето ѝ добре. Всеки път я придружава мъж, а понякога друга жена. Хавиар не е видял мъжа достатъчно добре, за да е сигурен, но описанието съвпада с Роваир, Стражника на Масури, а Хавиар е убеден, че втората жена също е Айез Седай.

Изведнъж замълча и очите ѝ блеснаха мрачно. Светлина, тя се тревожеше повече как ще го приеме, отколкото какво означава това! Масема презираше Айез Седай не по-малко, отколкото Мраколюбците; всъщност ги смяташе почти за Мраколюбки. Защо тогава ще приема две Сестри? Защо те ще ходят при него? Мнението на Анура за Масема лежеше скрито зад айезседайската загадъчност и двойствени коментари, които можеха да означават какво ли не, но Масури беше заявила направо, че мъжът трябва да бъде убит като бясно куче.

— Погрижи се Хавиар и Нерион да държат Сестрите под око и да видят дали не могат да подслушат някоя от срещите им с Масема.

— Възможно ли беше Хавиар да е сбъркал? Не, жените в лагера на Масема бяха твърде малко, относително казано, а и не беше вероятно тайренецът да сбърка някоя от онези мръсни и с кръвясали очи вещици с Масури. Пред жените, решили да станат сподвижнички на Масема, мъжете изглеждаха като Калайджии. — Но им кажи също да внимават. По-добре да изтърват някоя възможност, отколкото да ги хванат. Няма никаква полза, ако някой от тях увисне на дървото. — Перин разбираше, че говори грубо, и се постара да вложи в гласа си повече умереност. Беше му по-трудно, откакто отвлякоха Файле. — Справили сте се добре, Селанде. — Поне не прозвуча все едно, че лае по нея. — Ти и Хавиар, и Нерион. Файле щеше да се гордее, ако знаеше.

Усмивка озари лицето ѝ и тя се изправи още, доколкото беше възможно. Гордост, чистота и ведрина. Гордостта от постигнатото почти надделя над всички други миризми от нея!

— Благодаря ви, милорд. Благодаря ви! — Човек направо да си помисли, че ѝ е дал награда. Може и така да беше, като помислиш. Макар че като помислиш, Файле едва ли щеше да остане много доволна, че е използвал нейните очи и уши, или дори че знае за тях. Някога мисълта, че Файле ще е недоволна, го притесняваше, но това беше преди да разбере за шпионите ѝ. А и онази дреболия за Счупената корона, която Илиас беше изтървал. Всички твърдяха, че съпругите си пазят тайните зорко, но все пак имаше граници!

Балвер придърпа наметалото на тесните си рамене с едната си ръка и се окашля зад другата.

— Добре казано, милорд. Много добре. Милейди, сигурен съм, че искате да предадете указанията на лорд Перин колкото се може по-скоро. Не би било добре да се получат недоразумения.

Селанде кимна, без да сваля очи от Перин. Устата ѝ се отвори и той беше сигурен, че се кани да каже нещо от рода как се надявала да си намерел вода и сянка. Светлина, вода поне имаха колкото щещ, макар и повечето замръзнала, а по това време на годината никой нямаше нужда от сянка дори по пладне! Най-вероятно точно това се канеше да изтърси, но се поколеба и каза:

— Милостта да ви закриля, милорд. Ако ми позволите дързостта, Милостта е ощастливила лейди Файле във ваше лице.

Перин кимна сдържано за благодарност. В устата му имаше вкус на пепел. Много странен бе начинът, по който Милостта

ощастливяваше Файле, давайки ѝ съпруг, който все още не можеше да я намери след повече от две недели търсене. Девите казваха, че са я направили гай-шайн, че щели да се отнасят лошо с нея, но също така признаваха, че Шайдо са нарушили обичаите им „в стотици отношения“. Според него отвличането си беше достатъчно лошо „отношение“. Горчива пепел.

— Лейди ще се справи много добре, милорд — тихо каза Балвер, загледан след скриващата се в тъмнината между колите Селанде. Това одобрение беше изненада; Балвер се беше опитвал да го разубеди да използва Селанде и приятелите ѝ, защото били луди глави и неблагонадеждни. — Има нужните инстинкти. Кайриенците обикновено ги имат, а и тайренците донякъде, поне благородниците, особено когато... — Той рязко спря и предпазливо изгледа Перин. Ако беше някой друг, Перин щеше да повярва, че е казал повече, отколкото е искал, но се съмняваше, че Балвер ще се изтърве току-така. Миризмата му си остана стабилна, не така треперлива като на човек, който се колебае. — Мога ли да предложа мнение по една-две точки от доклада ѝ, милорд?

Скърцането на копита в замръзналия сняг подсказа, че идва Ейрам, подкарал сиво-кафявия жребец на Перин и своя сив кон. Двете животни се опитваха да се захаят едно друго и Ейрам ги държеше на разстояние, макар и с известно затруднение. Балвер въздъхна.

— Пред Ейрам можете да кажете каквото поискате, господин Балвер — каза Перин. Дребният мъж кимна съгласен, но отново въздъхна. Всички в лагера знаеха, че Балвер притежава уменията да сглобява различните слухове и чути оттук-оттам неща и човешки постъпки, за да оформи картината на онова, което в действителност се е случило или би могло да се случи, а самият Балвер считаше това за част от работата си като секретар, но по някаква причина обичаше да се преструва, че никога не е правил подобно нещо. Тази преструвка беше ненужна и Перин често му се присмиваше.

Той пое юздите на Стъпко и каза на Ейрам:

— Дръпни се малко. Трябва да поговоря с господин Балвер насаме. — Въздишката на Балвер този път беше толкова смътна, че Перин едва я чу.

Ейрам се отдръпна, без да каже дума, и двамата закрачиха. Замръзналият сняг запращя под краката им. Миризмата на бившия

Калайджия отново стана настръхнала и потръпваща, тънка кисела миризма. Този път Перин разпозна миризмата, въпреки че не ѝ обърна повече от обичайното внимание. Ейрам изпитваше ревност към всеки, който бе с него, освен към Файле. Перин не виждаше как може да уталожи това или да го спре, пък и все едно, беше привикнал с чувството за притежание на Ейрам така, както бе свикнал с начина, по който Балвер подрипваше до него и се озърташе през рамо да види дали Ейрам е достатъчно близо да чуе, когато най-сетне реши да заговори. Тънката като бръснач миризма на подозрителност на Балвер, странно суха и хладна дори, но все пак подозрителност, бе в пълно противоречие с ревността на Ейрам. Не можеш да промениш хора, които не искат да се променят.

Коневръзите и товарните коли бяха в средата на лагера, където крадци трудно щяха да ги стигнат, и макар небето все още да изглеждаше черно за повечето очи, коларите и конярите, спящи близо до тях, вече се бяха събудили и сгъваха одеялата си, а някои оправяха навесите, направени от борови клони и храсти, събрани от околната гора в случай, че им потрябват за следващата нощ. Тук-там бяха напалили огньове и на тях бяха поставени черни котлета, макар че за ядене нямаше кой знае какво освен каша и боб. Ловът и капаните из гората добавяха по малко месо, сърнешко и заешко, пъдпъдъци, диви патици, ала това се изяждаше веднага при толкова много гърла, а откакто прехвърлиха Елдар, нямаше откъде да се купят запаси. Вълна от мъжки поклони, женски реверанси и мърморене „Добрутро, милорд“ и „Светлината да ви закриля, милорд“ съпровождаше Перин, но мъжете и жените, които го виждаха, зарязваха опитите си да укрепят навесите си, а някои започнаха да ги събарят, сякаш от походката му надушиха решимостта му да се тръгва. Вече трябваше да го знаят. От деня, в който разбра колко глупаво се е заблудил, той не изкарваше две нощи на едно място. Сега отвърщаше на поздравите, без да се спира.

Останалата част от лагера образуваше тънък пръстен около конете и колите, с лице към околния лес, като мъжете от Две реки се бяха разделили на четири групи, с пиконосците от Геалдан и Майен разпръснати помежду им. Който и да им налетеше, от която и да е посока, щеше да се натъкне на дългите лъкове на Две реки и на обучена конница. Перин не се опасяваше толкова от внезапната поява

на Шайдо, колкото от Масема. Този човек като че ли вървеше подире му съвсем кротко, но освен тази вест за набезите му, през последните две недели бяха изчезнали девет геалданци и осем майенци и никой не вярваше, че са дезертирали. Преди това, в деня, в който беше отвлечена Файле, двайсет майенци бяха избити от засада и никой не повярва, че са го сторили други, а не хората на Масема. Тъй че съществуваше един тревожен мир, странно трънлив мир, но един заложен медник за това, че този мир ще продължи дълго, най-вероятно щеше да е загубен медник. Масема се преструваше, че не забелязва колко застрашен е този мир, но на следовниците му като че ли им беше все едно, а каквото и да се преструваше Масема, все пак той беше водачът им. Перин все пак се надяваше този крехък мир някак да се задържи, докато не освободи Файле. Един от начините да го задържи беше като прави от лагера си костелив за трошене орех.

Айилците бяха настояли да си получат тънкото парче от странната баница, въпреки че бяха по-малко от петдесет души, ако се брояха и гай-шайн, които слугуваха на Мъдрите, и той се спря да огледа ниските им тъмни шатри. Единствените други вдигнати в лагера шатри бяха тези на Берелайн и на двете ѝ слугини, в другия край на лагера, недалече от няколкото къщи на Брайтън. Пълчищата бълхи и въшки правеха запуснатите къщи необитаеми дори за закалени войници, търсещи подслон от студа, а плевниците и оборите бяха прогнили съборетини, които приютяваха повече гадини и от къщите. Девите и Гаул, единственият мъж сред айилците, който не беше гай-шайн, до един бяха излезли на разузнаване и айилските шатри бяха смълчани, макар че миризмата на пушек, излизаща от някои от дупките за проветряване, говореше, че гай-шайн вече приготвят закуската за Мъдрите или я поднасят. Анура беше съветничка на Берелайн и сигурно щеше да е в шатрата ѝ, но Масури и Сеонид щяха да са с Мъдрите, може би дори щяха да помагат на гай-шайн в приготвянето на закуската. Все още се мъчеха да прикриват факта, че Мъдрите ги смятат за свои чирачки, макар че всеки в лагера трябваше вече да го е разбрал. Всеки, който видеше Айез Седай да мъкне дърва за огрев или вода, или чуеше, че някоя от тях е набита с пръчки, щеше да го разбере. Двете Айез Седай се бяха заклели пред Ранд — ето, че цветовете отново се завихриха в главата му, цял взрив от цветовете; и пак

се стопиха от постоянния му гняв — ала Едара и останалите Мъдри бяха пратени, за да ги държат под око.

Единствено самите Айез Седай знаеха колко здраво ги държат клетвите им или колко място им остава да маневрират между думите, а на никоя не се позволяваше нищо, освен ако някоя Мъдра не им нареди. И двете, Сеонид и Масури, бяха заявили, че Масема трябва да бъде утрепан като бясно псе, а Мъдрите бяха съгласни с тях. Или така казаха поне. При тях ги нямаше Трите клетви, които да ги придържат към истината, макар че честно казано точно тази Клетва обвързваше Айез Седай по-скоро към буквата, отколкото към духа. А той май си спомняше как една от Мъдрите му каза, че според Масури бясното псе може да бъде и вързано.

С крайчеца на окото си Перин забеляза, че Балвер го гледа съсредоточено, присвил замислено устни. Като птица, загледала се в нещо непознато, не уплашена, нито гладна, просто любопитна. Стисна юздите на Стъпко и закрачи толкова бързо, че дребният мъж трябваше почти да заподскача, за да не изостава.

Мъжете от Две реки лагеруваха до айилците, с лице на североизток, и Перин помисли дали да не продължи на север, където бяха геалданските пиконосци, или пък на юг, към най-близката майенска част, но си пое дълбоко дъх и, с неохота макар, тръгна към своите приятели и съседи от родния край. Всички се бяха разбудили, загърнати в дебелите вълнени наметала, и хвърляха останките от навесите си в огнищата, или пък нарязваха замръзналите остатъци от снощния заек, за да го добавят към яхнията в котлетата. Щом вдигнеха глави да го погледнат, приказката заглъхваше и се усиляваше миризмата на тревожност. Брусовете спираха за миг да се хлъзгат по стоманата, после отново подхващаха съскавия си шепот. Лъкът беше предпочитаното им оръжие, но всеки си носеше и тежка кама или пък къс меч, а някои — и дълъг меч, а бяха насъбрали и копия, алебарди и разни други странни оръжия, за които Шайдо бяха решили, че не си струва да мъкнат с плячката си. С копията бяха навикнали, а ръцете, свикнали да въртят тежкия кривак по време на празничните състезания, не намираха оръжията с дългите дръжки за много по-различни, стига да отчетеш тежестта на метала в единия край. Лицата им бяха посърнали, уморени и гладни.

Някой подвижна вяло: „Златооки!“, но никой не подхвана поздрава, нещо, което щеше да го зарадва преди месец. Много неща се бяха променили, след като отвлякоха Файле. Сега мълчанието им беше оловно. Младият Кенли Мерин, още със светли бузи там, където бе обръснал наченките на брада, се извърна да не срещне погледа на Перин, а пък Джори Конгар, крадлив и пиан всеки път, когато му се удаде да се натряска, се изплю презрително, щом Перин мина покрай него. Бан Кроуи го сръга в рамото, но и Бан не погледна към Перин.

Данил се надигна и нервно подръпна дебелия си мустак, толкова нелеп под клюнезия му нос.

— Някакви заповеди, лорд Перин?

Но бързо си седна, след като Перин поклати глава, и се вторачи в котлето на огъня, сякаш гореше от нетърпение да изгълта пая си от овесената каша. Сигурно беше така — напоследък никой не можеше да си напълни стомаха, а Данил поначало нямаше много излишна плът по кокалите. Ейрам изръмжа възмутено.

Освен хората от Две реки имаше и други, но и с тях нещата не стояха по-добре. О, Ламгвин Дорн, едрият тип с белезите по лицето, оправи перчема си и сведе глава. Ламгвин приличаше на кавгаджия и кръчмарски побойник, но напоследък беше личният слуга на Перин, когато му потрбяваше такъв, а това се случваше рядко, и може би просто искаше да запази благоразположението на благодетеля си. Но Бейзъл Джил, набитият някогашен ханджия, когото Файле бе взела за свой шамбелан, почна да си сгъва одеялата с пресилено усърдие, свел плешивата си глава, а главната прислужница на Файле, Лили Елтринг, кокалеста жена, чиято побеляла, прибрана на дебел кок коса правеше лицето ѝ още по-тясно, се изправи от котлето, над което се беше навела да разбърка яденето, и надигна дървената лъжица, сякаш се канеше да подгони Перин с нея. Бреане Таборвин, присвила тъмните си очи, плесна Ламгвин по ръката и го изгледа навъсено. Беше ако не съпруга, поне любима на Ламгвин и втората от трите слугини на Файле. Щяха да гонят Шайдо, докато не изпопадат мъртви, ако се наложеше, и да виснат на врата на Файле, щом я намереха, но само Ламгвин прояви трошица добронамереност към Перин. Повече можеше да получи сигурно от Джър Грейди — заради това, което бяха, ашаманите се държаха отчуждено с всички, макар към Перин досега да не бяха показвали неприязън — но въпреки шума от тъпчещите по

замръзналия сняг хора наоколо и ругатните, когато някой се подхлъзнеше, Грейди все още си лежеше загърнат в одеялата и похъркваше под навеса от борови клони. Перин крачеше покрай своите приятели, съседи и слуги и се чувстваше сам. Човек можеше да изрази верността си само докато не се е отчаял. Сърцето на живота му се намираше някъде на североизток. Всичко щеше да се оправи, след като я намереше.

Лагерът беше обграден с полоса от подострени колове, широка десет крачки. Той стигна до участъка на геалданските пиконосци, където бяха оставени пътеки под ъгъл, през които да могат да излизат конниците. Балвер и Ейрам тръгнаха зад него по тясната пътека. Краят на леса беше на малко повече от сто крачки, лесен за обстрелване от дългите лъкове на Две реки. Огромни дървета издигаха покрива си високо към небето. Някои бяха непознати за Перин, но имаше борове, кожолест и бряст, някои дебели до три-четири крачки в основата, а и дъбове, още по-дебели. Толкова големи дървета убиваха под себе си всичко освен трънаците и по-дребните храсти, поради което между тях оставаха широки пространства. Сега тези пространства бяха покрити със сенки по-тъмни от нощта. Стара гора — можеше да погълне цели армии и никога да не се намерят костите им.

Балвер го последва през полосата от колове и най-после реши, че едва ли скоро ще може да остане по-насама с Перин.

— Ездачите, които Масема е изпратил, милорд — заговори той, придърпа зиморничаво наметалото си и хвърли подозрителен поглед към Ейрам, който го изгледа навъсено.

— Знам — каза Перин. — Смяташ, че са отишли при Белите плащове. — Нямаше търпение да продължи, и то колкото се може по-надалече от приятелите си. Опря ръката с юздите на седлото, но се сдържа да пхне крак в стремето. Стъпко отметна глава, и той обзет от нетърпение. — Масема със същата сила може да праща свои вестоносци и при сеанчанците.

— Както го казахте и преди, милорд. Напълно е възможно, разбира се. Но ще ми позволите ли още веднъж скромно да напомня, че възгледите на Масема за Айез Седай са много сходни с тези на Белите плащове? Бих казал идентични. Той би искал да види всички Сестри мъртви, до последната, ако може. Сеанчанската позиция е по-

прагматична, ако позволите да се изразя така. Във всеки случай е по-малко сходна с тази на Масема.

— Колкото и да мразите Белите плащове, господин Балвер, те не са в корена на всички злини. А Масема и преди се е пазарил със сеанчанците.

— Както кажете, милорд. — Физиономията на Балвер не се промени, но той засмърдя на съмнение. Перин не можеше да докаже срещите на Масема със сеанчанците, а ако разкажеше как е научил за тях, щеше само си създаде още повече трудности. Това създаваше проблем за Балвер: той обичаше доказателствата. — Колкото за Айез Седай и Мъдрите, милорд... Айез Седай, изглежда, винаги са убедени, че са по-умни от всеки друг, освен може би от някоя друга Айез Седай. Убеден съм, че Мъдрите са същата стока.

Перин изсумтя и от ноздрите му излязоха стълбчета бяла пара.

— По-добре ми кажете нещо, което не знам. Например защо Масури ще се среща с Масема и защо Мъдрите са го разрешили. Готов съм да заложа Стъпко срещу счупена конска подкова, че не го е направила без тяхното разрешение. — Анура беше друг въпрос, но тя можеше да действа по своя воля. Струваше му се невъзможно да действа по нареждане на Берелайн.

Балвер намести наметалото на раменете си, погледна назад през редиците подострени колове към лагера, към айилските шатри и примижа, сякаш се надяваше да види нещо през платнените им стени.

— Има много възможности, милорд — заговори той предпазливо. — За някои положили клетва онова, което не е забранено, е позволено, а което не е заповядано, може да се пренебрегне. Други предприемат действия, за които са убедени, че ще помогнат на господаря им, без най-напред да му искат разрешението. Айез Седай и Мъдрите попадат в една от тези категории, изглежда, но повече от това мога само да гадая, при сегашното положение.

— Аз просто бих попитал. Айез Седай не могат да лъжат и ако съм достатъчно настойчив, самата Масури може да ми каже истината.

Балвер направи гримаса, сякаш изведнъж го заболя корем.

— Сигурно, милорд. Може би. По-вероятно е според мен тя да ви каже нещо, което звучи като истина. Айез Седай са опитни в това, както знаете. Но при всички случаи, милорд, Масури ще се зачуди откъде сте го научили, че да питате, а тази нишка на мислене може да я

отведе до Хавиар и Нерион. При тези обстоятелства знае ли човек на кого може да каже? Правият път не винаги е най-добрият. Понякога определени неща трябва да се правят зад маска, за безопасност.

— Казвах ви, че на Айез Седай не може да им се вярва — намеси се рязко Ейрам. — Казвах ви го, лорд Перин. — Перин вдигна ръка и той замълча, но гневната му воня толкова се размириша, че Перин трябваше да вдиша дълбоко, за да си прочисти дробовете. А му се прииска отчасти да остави тази миризма дълбоко да се утаи в него и да го погълне.

Той изглежда замислено Балвер. Щом Айез Седай можеха да изкривят истината толкова, че да не можеш да различиш горе от долу, а те не само че можеха, но го правеха, доколко можеше човек да им вярва? Доверието беше вечният въпрос. Това го беше научил след болезнени уроци. Ала държеше гнева си здраво под юзди. Един чук трябва да се използва внимателно, а той ковеше нажежено желязо, един погрешен ход можеше да изтръгне сърцето от гърдите му.

— А могат ли да се променят нещата, ако някои от приятелите на Селанде започнат да прекарват повече време при айилците? Нали искат да са айилци. Това би им дало достатъчен повод. Или някоя от тях би могла да завърти приятелство с Берелайн и с нейната съветничка.

— Това ми се струва възможно, милорд — каза след много кратко колебание Балвер. — Бащата на лейди Медоре е Върховен лорд на Тийр, което ѝ дава достатъчно висок ранг, за да се сдружи с Първата на Майен, а също и повод. Вероятно една-две от кайриенките също са с достатъчно висок ранг. А намирането на хора, които да поживеят с айилците, ще е още по-лесно.

Перин кимна. Безкрайно внимание с чука, колкото и да ти се ще да смажеш онова, което ти е подръка.

— Тогава го направете. Но, господин Балвер, вие се опитвате да ме... насочвате... към това, откакто Селанде ни остави. Отсега насетне, ако имате предложение, просто го направете. Дори да откажа девет пъти поред, на десетия ще се вслушам. Не съм умник, но съм готов да изслушвам умните хора и мисля, че вие сте такъв. Просто не се опитвайте да ме ръчкате в посоката, по която искате да тръгна. Това не го обичам, господин Балвер.

Балвер примига, а после — изненадващо — се поклони със сплетени пред корема ръце. Миришеше изненадано. И благодарно. Благодарно?

— Както кажете, милорд. Предишният ми работодател не обичаше да му давам съвети, освен ако не ме е попитал. Няма да повторя грешката си, уверявам ви. — Изглежда Перин, сякаш се мъчеше да вземе решение. — Ако позволите да се изразя така — започна предпазливо, — намирам службата си при вас за... приятна... по неочакван за мен начин. Вие сте това, което изглежда, милорд, без отровните игли, скрити, за да убодат небрежния. Предишният ми работодател беше прочут с ума си, но съм убеден, че вие сте също толкова умен, по различен начин. Убеден съм, че бих съжалявал, ако се наложи да напусна службата си при вас. Всеки би могъл да каже това, за да си запази мястото, но аз наистина го мисля.

Отровни игли? Преди да дойде на служба при Перин, последната работа на Балвер беше като секретар на някаква мурандийска благородничка, която закъсала и не можела да си позволи повече да го задържи. Муранди, изглежда, беше по-сурово място, отколкото мислеше Перин.

— Не виждам причина да напускате работата си при мен. Просто ми казвайте какво искате да направите и ме оставяйте да реша, без да се опитвате да ме ръчкате. И зарежете ласкателствата.

— Никога не лаская, милорд. Просто съм свикнал да се приспособявам към нуждите на господаря си. Това е изискване на професията. — Дребният мъж пак се поклони. Никога досега не беше се държал толкова официално. — Ако нямате повече въпроси, милорд, може ли да отида да намеря лейди Медоре?

Перин кимна. Дребният мъж отново се поклони, направи две-три стъпки заднешком, след което хукна към лагера. Наметалото заплющя след него, докато се промушваше между острите колове като врабец, подскачащ по снега. Странен човек.

— На тоя не му вярвам — измърмори Ейрам. — И на Селанде не вярвам, и на ония с нея. Ще се сдушат с Айез Седай, помнете ми думата.

— Все на някого трябва да повярваш — грубо отвърна Перин. Въпросът беше на кого? Метна се на седлото на Стъпко и го сръга в ребрата. Един чук е безполезен, ако стои без работа.

ГЛАВА 6

МИРИСЪТ НА ЕДИН СЪН

Студеният въздух беше чист и свеж. Поривите му бяха изпълнени с хрупкавината на снега, който изригваше на пръски под копитата на Стъпко. Тук Перин можеше да забрави за старите си приятели, готови от една мълва да повярват на най-лошото. Можеше да се помъчи да забрави за Масема, за Айез Седай и за Мъдрите. Шайдо обаче се бяха утаили в черепа му, желязна главоблъсканица, която не искаше да се поддаде, колкото и да я усукваше. Да я разкъса искаше, но с ковашка главоблъсканица това никога не ставаше.

След краткия порив на бесен галоп той забави сиво-кафявия жребец до ходом. Чувстваше се леко гузен. Тъмнината под дърветата беше дълбока, а камънаците, подаващи се от пръстта, предупреждаваха, че под снега има други, стотици места, които можеха да счупят крака на бягащ кон, и то без да се броят дупките на лалугерите, лисичите бърлоги и язовците. Не беше нужно да се поема този риск. Един галоп нямаше да освободи Файле и с час по-рано, а и никой кон нямаше да издържи дълго такава скорост. Снегът беше дълбок до коленете там, където беше навял на преспи, и достатъчно дълбок навсякъде. Той подкара на североизток. Съгледвачите щяха да дойдат от североизток, с вести за Файле. Вести най-малкото за Шайдо, за мястото им. Толкова често се беше надявал на това, беше се молил за това, но днес знаеше, че ще стане. Ала знанието само усилваше тревогата му. Намирането им беше едва началото на решаването на главоблъсканицата. Гневът караше ума му да прескача от едно нещо на друго, но каквото и да разправяше Балвер, Перин знаеше, че поне е последователен. С бързото мислене не се оправяше много добре и му липсваше ум, но последователността му трябваше, за да свърши работата. Все някак.

Ейрам го догони — яздеше малко зад него и встрани, като куче по петите му. Перин не го повика. Ейрам никога не миришеше спокойно, когато го накараше да язди редом с него. Някогашният

Калайджия не проговаряше, но струйки в ледения въздух донасяха миризмата му — смесица от гняв, подозрителност и недоволство. Седеше напрегнат на седлото, като навита часовникова пружина, и оглеждаше мрачно гората, сякаш очакваше всеки момент някой Шайдо да изскочи иззад дърветата.

И наистина, в тези лесове можеше да се скрие какво ли не. Небето се провиждаше тук-там между плетеницата от клони — беше тъмносиво и все още загръщаше леса в сенки, по-мрачни от нощта. Самите дървета бяха масивни стълбове от мрак. Дори лекото помръдване на някоя чернокрила врана с настръхнали от студа пера на натежал от снега клон привличаше погледа на Перин — или пък тръгнала да търси храна друга птица, по-черна и от околната тъма. Улавяше и техните миризми. От короната на един огромен дъб с клони, дебели колкото муле, лъхна смътната миризма на човек. Геалданците и майенците си имаха патрули по дърветата, обкръжили лагера няколко мили навън, ала той разчиташе по-скоро на хората от Две реки, които пазеха по-наблизо. Не разполагаше с достатъчно мъже, за да ограда лагера напълно, но те бяха свикнали с горите, свикнали бяха да забелязват движение из тях, което щеше да убегне от погледа на човек, свикнал да мисли с понятия като войници и война. Наблизо можеха да се крият рисове, слезли от планинските височини на лов за овце; за мечките и глиганите се знаеше, че отбягват преследвачите и залягат. От клоните, на тридесет-четиридесет стъпки над земята, мъжете можеха да забележат всичко, което се движи долу, навреме, за да предупредят лагера, а с лъковете си можеха да накарат всеки, опитал се да се промъкне покрай тях, да заплати тежка цена. Все пак наличието на охрана засегна мисълта му толкова слабо, колкото присъствието на птиците. Съсредоточил се беше напред през дърветата и сенките, напрегнат да улови първия признак за завръщащите се съгледвачи.

Изведнъж Стъпко отметна глава, изпръхтя и от ноздрите му излезе бяла мъгла, очите му се подбелиха от страх и жребецът се закова на място. Сивият кон на Ейрам изцвили жално и потрепери. Перин понечи да потупа треперещия врат на жребеца, но ръката му замръзна, щом усети дирята от миризма, едва доловимата във въздуха миризма на изгоряла сяра, от която настръхна. Почти като изгоряла сяра — сярата бе само бледо подобие на тази миризма. Съдържаше вонята на... нещо грешно, нещо, на което не му беше мястото на този

свят. Миризмата не беше нова — въпреки че човек изобщо не можеше да я нарече „прясна“, — но не беше и стара. Отпреди час, може би от по-малко. Може би точно по времето, когато се бе събудил. По времето, когато бе сънувал точно тази миризма.

— Какво става, лорд Перин? — Ейрам с мъка удържаше коня си, който заподскача в кръг, задържа юздите и искаше да побегне накъдето и да е, стига да е по-далече оттук, но още докато стягаше юздите, измъкна от ножницата меч си с вълчата глава. Упражняваше се с него всеки ден, часове наред, и хората, разбиращи от тази работа, твърдяха, че бил добър. — Вие сигурно можете да различите бял конец от черен, но за мен все още не е ден. Почти нищо не виждам.

— Прибери меч — каза Перин. — Няма да потрива. Мечовете тук не вършат работа. — Наложил му се насила да подкара коня си напред, но проследи гнусната миризма, оглеждайки покрития със сняг терен. Познаваше тази миризма, и не само от съня.

Много скоро намери онова, което търсеше, и Стъпко изцвили благодарно, щом го спря точно пред показващата се над снега вдясно от него плоча от сив камък, широка две крачки. Снегът наоколо беше гладък и без никакви следи, но кучите дири покриваха наклонената каменна плоча, сякаш цяла глутница се беше сбутала да мине точно през нея. Въпреки сумрака и сенките те се откриха ясно за очите на Перин. Отпечатъци, по-големи от неговата длан, набити в камъка, сякаш беше от кал. Той отново потупа Стъпко по шията. Нищо чудно, че животното се бе изплашило.

— Върни се в лагера и намери Данил, Ейрам. Кажи му, че съм наредил всички да научат, че тук е имало Черни хрътки, може би преди час. И прибери меч. Не можеш да убиеш Черна хрътка с меч, повярвай ми.

— Черни хрътки ли? — възкликна Ейрам и почна да се озърта в сумрачните сенки между дърветата. Сега в мириса му имаше тревожен страх. Повечето хора щяха да се изсмеят на приказките за Черни хрътки, но Калайджиите кръстосваха из гори и поля и знаеха на какво можеш да се натъкнеш в пуцинаците. Ейрам с явна неохота прибрани меч си в ножницата на гърба, но дясната му ръка си остана вдигната, готова всеки миг да посегне към дръжката. — Как се убива Тъмно псе? Може ли да се убие? — Бивш Калайджия, но май с тази работа никак не беше наясно.

— Просто се радвай, че не ти се налага да се опитваш, Ейрам. Сега иди и кажи на другите. Всички да си отварят очите на четири. Според мен не е много вероятно да се върнат, но за всеки случай. — Перин помнеше как веднъж се натъкна на такава глутница и уби един звяр. Поне смяташе, че го е убил, след като го улучи с три хубави стрели с широки остриета. Тварите на Сянката не гинеха лесно. Моарейн довърши останалите от глутницата с гибелния пламък. — И гледай Айез Седай и Мъдрите да научат за това, както и ашаманите. — Едва ли някой от тях щеше да знае как се прави гибелният пламък, белфир — дори и да знаеха, жените едва ли щяха да признаят, че знаят този забранен за тях сплит, а и мъжете също, сигурно — но можеха да знаят нещо друго, което да свърши работа.

Ейрам не искаше да остави Перин сам, но той му се сопна, след което младият мъж подкара назад, оставяйки подире си мирис на обида и уязвеност, сякаш двама души щяха да са по-малко заплашени от един. Щом се скри от погледа му, Перин подкара Стъпко на юг, посоката, в която се бяха запътили Черните хрътки. За това нещо спътник не искаше, дори и Ейрам. Това, че хората забелязваха острия му взор, не беше повод да се перчи с него, нито с усета си за миризма. Вече имаха достатъчно причини да го отбягват, за да добавя нови.

Това, че съществата бяха минали толкова близо до лагера, беше може би случайност, но през последните години съвпаденията го безпокояха. Прекалено често се оказваше, че изобщо не са съвпадения, във всеки случай не и това, което другите смятаха за съвпадения. Беше си част от тавиренското му придърпване на Шарката, част, без която спокойно можеше да мине. Това нещо май носеше повече неудобства, отколкото предимства дори когато изглеждаше, че работи в негова полза. Шансът, който те облагодетелства в една минута, може да се обърне в следващата. А имаше и друга възможност. Това, че си тавирен, те отличаваше в Шарката и някой Отстъпник можеше да го използва, за да те намери — така поне му бяха казвали. Навярно Тварите на Сянката също го можеха.

Следата със сигурност беше отпреди час, но Перин усети как гърбът му се вкочани, а по черепа му полазиха мравки. Небето все още беше тъмносиво там, където можеше да се види между пролуките в клоните, дори за неговите очи. Слънцето още не се беше показало. Точно преди изгрев беше един от най-опасните моменти да срещнеш

Дивия лов — когато тъмнината прелива към светлина, но светлината още не се е наложила. Добре поне, че наблизо нямаше кръстопътища или гробище, но пък единствените камъни от огнище, които можеше да пипне, бяха назад, в Брайтън, а той не беше сигурен колко безопасност могат да предложат тези съборетини. Отбеляза си наум мястото на близкия поток, откъдето лагерът се снабдяваше с вода, като кърсеха леда. Беше широк не повече от десетина крачки и дълбок едва до коленете, но течаща вода между теб и Черните хрътки уж трябваше да ги спре. Както и ако им се опълчиш — но Перин беше видял резултатите от това. Ноздрите му надушваха вятъра, продължаваха да търсят усетената миризма. Както и някакъв намек за нова. Да се натъкне изневиделица на тези твари щеше да е повече от неприятно.

Стъпко улавяше миризми почти толкова леко, колкото и Перин, а понякога забелязваше какви са по-бързо от него, но всеки път, когато жребецът се запънеше, Перин го подкарваше напред. По снега имаше много следи — от излизащите и връщащите се конни патрули, тук-там следи от зайци и лисици, но Черните хрътки оставяха дири само по места, където камъните се показваха над снега. Миризмата на изгоряла сярва винаги беше най-силна там, но достатъчно дири от нея оставаше и в промеждутъците, за да го отведе до следващото място, където се появяваха следите. Огромните лапи се застъпваха и не можеше да се разбере колко точно са били Черните хрътки, ала все едно дали след разкряч или след шест, всяка скална повърхност, по която бяха минали, беше покрита с дири. Край Иллиан беше видял глутница с повече от десет. Много повече. Дали затова нямаше вълци наоколо? Беше сигурен в дебнещата смърт, която остави в съня, като нещо реално, а в съня той самият беше вълк.

Когато следата започна да извива, у него започна да се усилва подозрение, което скоро се укрепи в сигурност, след като дирята продължи да обикаля. Черните хрътки бяха направили пълен кръг около лагера — бяха тръгнали от едно място на север от него, където няколко огромни дървета се бяха почти катурнали, подпрени от съседните, всяко с по едно дебело парче, отрязано гладко от съборения му дънер. Следите покриваха скална издатина, гладка и плоска като излъскан мрамор, само с една тънка като косъм резка, прорязана съвсем отвесно от единия край до другия. Нищо не можеше да устои при отварянето на Портала на ашаманите, а тук бяха отворени два.

Падналият огромен бор, блокирал единия, беше изгорял напълно по дължина от четири крачки и овъглените краища бяха толкова гладки, че все едно бяха прерязани с трион. Но изглежда, доказателството за прилагане на Единствената сила изобщо не интересуваше Черните хрътки. Тук глутницата не беше спряла повече, отколкото другаде, ако изобщо се беше забавила, доколкото Перин можеше да прецени. Черните хрътки можеха да тичат по-бързо от коне и за по-дълго, а вонята им беше еднакво силна навсякъде, където бяха минавали. На две места в този кръг той бе различил разклоняване на дирята, но това беше само защото глутницата бе дошла от север и беше заминала на юг. Бяха обиколили, след което бяха продължили по пътя си към онова — или оногова, — към което бяха тръгнали.

Явно не беше той. Глутницата беше заобиколила може би защото го бяха надушили, усетили бяха, че тук има тавирен, но се съмняваше, че Черните хрътки щяха да се поколебаят и за миг да връхлетят върху лагера, ако търсеха него. Глутницата, която беше видял преди, бе нахлула в Иллиан, макар че едва по-късно се бе опитала да го убие. Но дали Черните хрътки съобщаваха какво са видели, както правеха плъховете и гарваните? При тази мисъл челюстите му се стегнаха. Всеки здравомислещ човек се боеше да не привлече вниманието на Сянката, а вниманието на Сянката можеше да попречи в спасяването на Файле. За нищо друго не можеше да мисли. Но все пак имаше начин да се пребори човек с Твари на Сянката, начини да се бие дори с Отстъпниците, ако се стигнеше до това. Каквото и да застанеше между него и Файле. Тъмни псета или Отстъпниците, или каквото и да е друго, щеше да намери начин да го заобиколи или да го прегازی, ако потрѣбва. Човек може да се страхува само за едно нещо по едно време, а всички негови страхове се бяха съсредоточили върху Файле. За други просто нямаше място.

Преди отново да стигне до мястото, откъдето беше тръгнал, ветровете донесоха до ноздрите му миризмите на хора и коне, резки сред ледения студ, и той подкара Стъпко в бавен ход, а после го спря. На стотина крачки напред забеляза петдесет-шейсет коня. Слънцето най-сетне беше надникнало над хоризонта и мятеше тънките си остри лъчи през покрива на дърветата, снегът ги отразяваше и здрачът бе понамалял, макар че дълбоките пъстри сенки си оставаха между тънките пръсти на лъчите. Някои от тези сенки го обгръщаха. Конната

група не беше далече от мястото, където за първи път бе забелязал следите от Черните хрътки, и той вече ясно можеше да види яркозеленото наметало на Ейрам, част от палтото му на червени ивици и дръжката на меча на гърба му. Повечето от ездачите бяха с червени шлемове с форма на гърнета и тъмни наметала над червените метални нагръдници. Дългите червени ленти на копията им се вееха на лекия ветреца, докато войниците се мъчеха да гледат във всички посоки. Първата на Майен често излизаше да поизпъди рано сутрин — с подходяща охрана от Крилатата гвардия.

Той понечи да се измъкне, за да не му се наложи да се среща с Берелайн, но после забеляза между конете да стоят три високи жени с дълги тъмни шалове, увити около главите им и спускащи се над горната част на телата им, и се поколеба. Мъдрите яздеха, когато се наложи, макар и без желание, но газенето в снега на миля-две и измокрянето на тежките вълнени поли не беше достатъчно основание да ги накараш да седнат на конски гръб. Почти със сигурност в групата щеше да е Сеонид или Масури. Той не можеше да си обясни защо айилките толкова харесват Берелайн.

Не би и помислил да се присъедини към ездачите, който и да беше с тях, но колебанието го лиши от възможността да се измъкне. Една от Мъдрите — като че ли беше Кареле, жена с коса като пламък, в чиито проницателни сини очи винаги се долавяше предизвикателство — вдигна ръка и посочи към него, и цялата група обърна, войниците зашибаха конете си, насочиха ги право към него през дърветата, с полуснишени пики с дълги цяла стъпка стоманени върхове. Едва ли бяха могли ясно да го различат между дълбоките сенки и ярките пръти на слънчевите лъчи. Изненада го, че Мъдрата го забеляза, но пък айилците имаха остър взор.

Масури беше там, крехка жена в наметало с цвета на бронз, яхнала пъстра кобила, а също и Анура — задържаше кафявата си кобила по-назад, но се открояваше ясно с десетките си тънки тъмни плитки, провиснали изпод качулката ѝ. Самата Берелайн яздеше строен пъстрокафяв кон начело на групата — висока и красива млада жена с дълга черна коса и червена пелерина, обшита с черна козина. Само един недостатък смалчаваше хубостта ѝ — не беше Файле. Доколкото това го засягаше лично, друг един, по-лош недостатък я съсипваше съвсем. Той беше научил за отвличането на Файле от нея,

както и за връзката на Масема със сеанчанците, но почти всички в лагера вярваха, че е спал с Берелайн същата нощ, в която Файле бе отвлечена, а тя не бе направила нищо, за да опровергае тази мълга. Едва ли бе възможно да я помоли да го отрече публично, но все пак нещичко можеше да направи, да каже на слугините си да го опровергават, каквото и да е. Но ето, че Берелайн си мълчеше, а слугините ѝ клюкарстваха като свраки, с което всъщност поощряваха слуховете. Такава репутация съсипваше доброто име на човек, особено в Две реки.

От онази нощ той отбягваше Берелайн и сега също щеше да избяга от нея, въпреки че го бяха видели, но тя взе някаква кошница от ръката на придружаващата я слугиня, пълнолика жена, загърната в златисто наметало, каза нещо на останалите и смуши коня си право към него. Сама. Анура вдигна ръка и извика нещо след нея, но Берелайн дори не се обърна. Перин не се съмняваше, че ще го подгони, накъдето и да тръгне, а както се бяха подредили нещата, ако се скриеше от погледите им, хората само щяха да повярват, че иска да остане насаме с нея. Заби пети в хълбоците на Стъпко, решен да иде при другите, колкото и да не му се искаше — нека да го гони после обратно, ако иска — но тя подкара в тръс, въпреки неравния терен и снега, прескочи една каменна издатина — червената ѝ пелерина се развя — и го пресрещна по средата на пътя. Беше добра ездачка, призна той с неохота. Не толкова добра като Файле, но я биваше.

— Я, колко свирепо си се намръщил — тихо се изсмя тя и дръпна юздите точно пред Стъпко. Стискаше ги така, сякаш беше готова да му прегради пътя, ако се опита да я заобиколи. Капка срам нямаше тази жена! — Усмихни се, да помислят, че флиртуваме. — Тикна към него кошницата с облечената си в пурпурна ръкавица ръка. — Това поне ще те накара да се усмихнеш. Чух, че не се сещаш да ядеш. — Носът ѝ се набръчка. — А и да се миеш, изглежда. Както виждам, май и брадата ти има нужда от подстригване. Един занемарил се, отчаян съпруг, тръгнал да спасява жена си, е романтична фигура, но на нея може да не ѝ хареса, ако те види толкова мърляв. Никоя жена няма да ти прости, че разваляш представата ѝ за теб.

Изведнъж смутен, Перин взе кошницата, постави я на седлото пред себе си и неволно потърка носа си. Свикнал беше с някои миризми от Берелайн, особено онази на впуснала се в лов вълчица, и

обикновено той беше подгонената жертва, но днес тя не издаваше ловна миризма. И помен нямаше от нея. Днес беше търпелива като камък, весела и с подмолна нотка на страх. Със сигурност никога не се беше страхувала от него, това поне го помнеше. Впрочем за какво трябваше да е търпелива? И между другото, от какво толкова ѝ беше весело? Дори дива котка, миришеща на агънце, нямаше да го смуги толкова.

Смутен или не, но стомахът му заръмжа от миризмите, лъхаци от покритата с капак кошница. Печена кокошка, освен ако съвсем не се беше объркал, и хляб, още парец от фурната. Брашното не стигаше и хлябът беше рядкост почти колкото месото. Вярно, че не беше ял от няколко дни. Наистина забравяше понякога, а когато се сетеше, яденето беше насила, защото трябваше или да изтърпи хокането на Лили и Бреане, или да му се скарат хора, с които бе отрасъл, само за да хапне някой залък. Устата му направо се напълни със слюнки. Щеше ли да е изневяра, ако хапнеше храна, донесена му от Берелайн?

— Благодаря за самуна и кокошката — грубо каза той, — но последното, което искам, е някой да си помисли, че флиртуваме. И се мия когато мога, това не е твоя работа. Не е толкова лесно в такова време. И освен това никой не мирише по-добре от мен. — Тя обаче миришеше по-добре, осъзна Перин. И намек нямаше за пот или за мръсно под финия ѝ аромат на цветя. Подразни го, че усети, че си е сложила парфюм, или че мирише толкова чисто. Заприлича му на изневяра.

Очите на Берелайн за миг се разшириха от изумление — защо? — но след това тя въздъхна въпреки усмивката, която сякаш се бе лепнала на лицето ѝ, и в мириса ѝ той долови жилка на раздразнение.

— Знам, че в една от колите ти има хубаво медно корито. Не вярвам да си го изхвърлил. Хората очакват от един благородник да прилича на благородник, Перин, а това включва да си представителен, дори да изисква повечко усилия. Това е сделка между тях и теб. Трябва да им даваш това, което очакват от теб, наред с това, от което имат нужда, инак ще загубят уважението си и ще почнат да те презират затова, че си го загубил. Честно казано, никой от нас не може да позволи да се случи това. Всички сме далече от домовете си, обкръжени сме от врагове, и аз много вярвам, че ти, лорд Перин Златооки, може да се окажеш единственият ни шанс да се върнем по

домовете си. Без теб всичко ще се разпадне. Хайде усмихни се сега, защото ако флиртуваме, значи не си говорим за нещо друго.

Перин оголи зъби. Майенците и Мъдрите гледаха, но от петдесет крачки при тази мрачина озъбването щеше да мине за усмивка. Да загубят уважение? Берелайн бе причината да се лиши от цялото уважение, което беше имал някога от хората на Две реки, да не говорим за слугите на Файле. Остави това, ами самата Файле му беше чела подобна лекция за дълга на благородника да дава непрекъснато на хората това, което очаквали от него. Това, което наистина го възмущаваше, бе да чува точно от тази жена ехо от приказките на жена си.

— Добре де, за какво толкова ще говорим, че не можеш да го споделиш пред хората си?

Лицето ѝ си остана гладко и усмихнато, но подмолният страх в миризмата ѝ се усили. Не беше чак близо до паника, но той знаеше, че е в опасност. Облечените ѝ в ръкавици ръце стискаха юздите на дорестия кон.

— Бях накарала моите хващачи на крадци да подушат из лагера на Масема, да се „посприятелят“ с този и онзи. Не е толкова добро, колкото да си имаш там очи и уши, но занесоха вино, откраднато уж от мен, и понаучиха едно друго само със слушане. — За миг тя го изглежда въпросително, килнала глава. Светлина! Знаеше, че Файле използва Селанде и другите идиоти с нея като шпиони! Нали тъкмо Берелайн му беше казала за тях. Сигурно Джендар и Сантес, хващачите ѝ на крадци, бяха видели Нерион и Хавиар в лагера на Масема. Трябваше да предупреди Балвер преди да се е опитал да пусне Медоре подир Берелайн и Анура. Виж, от това със сигурност щеше да се получи голяма каша.

Но не каза нищо и тя продължи:

— Сложих нещо в кошницата с хляба и кокошката. Един... документ... който Сантес намерил вчера заранта, заключен в писалището на Масема. Тоя глупак види ли нещо заключено, не трае, докато не разбере какво крие. Щом е трябвало да си пъха носа в това, което крие Масема под ключ, трябваше просто да го запомни, а не да го взима, но стореното — сторено. Гледай никой да не те види, че го четеш, след като си създадох толкова главоболия да го скрия! — добави тя рязко, докато той вдигаше капака на кошницата. Разви

кърпата и го лъхнаха още по-силни миризми на печена кокошка и топъл хляб. — Виждала съм хора на Масема да те следят. Може да те наблюдават и сега!

— Не съм глупак — изръмжа той. Знаеше за наблюдателите на Масема. Повечето от последователите на Масема бяха градски хора, а повечето от останалите бяха толкова непохватни в гората, че и едно десетгодишно хлапе от родния му край щеше да ги посрами. Кое не значеше, че един-двама не можеха да се крият някъде наблизко сред дърветата. Пазеха се по-надалече, защото очите му ги караха да вярват, че е нещо като полудива Твар на Сянката, затова той рядко улавяше миризмите им, а и тази заран мислеше за други неща.

Той дръпна кърпата, покриваща кокошката — тлъста, с хрупкава кафява кожа, и откъсна едната кълка, а пръстите му се плъзнаха надолу и напипаха плътен жълтеникав лист, сгънат на четири. Без да се притеснява от мазните капки, Перин разгъна хартията върху кокошката — малко непохватно — и зачете, докато захапваше кълката. На всички, които можеше да гледат отстрани, щеше да им се стори, че оглежда коя част от кокошката да нападне след кълката. Дебелият зелен восъчен печат, счупен от едната страна, носеше образ на нещо, което според него трябваше да са три ръце, всяка с вдигнато кутре и показалец, а останалите пръсти събрани. Буквите, изписани с равен почерк, бяха със странна форма, някои — почти неразбираеми, но с малко усилие текстът се четеше.

„Приносителят на това е под моята лична закрила. В името на Императрицата, дано да живее вечно, предоставяйте му помощта, от която се нуждае в служба на Империята, и не споменавайте за това пред никого, освен пред мен.

С печата на
Сурот Сабеле Мелдарат
на Асинбаяр и Барсаба
Върховна лейди“

— Императрицата — тихо промълви Перин. Тихо като желязо, отъркало се в коприна. Потвърждение за връзките на Масема със

Сеанчан, въпреки че той лично нямаше нужда от такова. За такова нещо Берелайн нямаше да излъже. Сурот Сабеле Мелдарат трябваше да е важна особа, за да връчва такъв документ. — Това ще го довърши, след като Сантес свидетелства къде го е намерил. — Служба на Империята? Масема знаеше, че Ранд се е сражавал със сеанчанците! Дъгата отново избухна в главата му и бавно се стопи. Масема беше предател!

Берелайн се изсмя, сякаш беше казал нещо смешно, но този път смехът ѝ определено прозвуча пресилено.

— Сантес ми каза, че никой не го е видял в суматоката около вдигането на лагера, така че му разреших да се върнат с Джендар с последното ми буре от хубавото тунайганско. Трябваше да се върнат един час след мръкване, но още ги няма. Може да са останали да преспят в гората, но пък никога не са...

Тя млъкна и почти ахна, вторачена в него. Перин чак сега забеляза, че е захапал кокала през средата. Светлина, оглозгал беше цялото месо от кълката, без да забележи.

— По-гладен съм, отколкото мислех — измърмори той, изплю парчето кокал в шепата си и го хвърли на земята. — По-безопасно ще е да допуснеш, че Масема знае, че си получила това. Надявам се, че държиш добра охрана около себе си не само когато излизаш на езда.

— От снощи петдесет души на Галин спят около шатрата ми — отвърна тя все така вторачена в него и той въздъхна. Никога ли не беше виждала човек да прехапе на две един кокал?

— Анура какво ти каза?

— Поиска да ѝ го дам да го унищожи, тъй че ако бъда запитана, да мога да кажа, че не е при мен и че не знам откъде е, а тя щяла да потвърди думите ми. Но се съмнявам, че това би задоволило Масема.

— И аз. — Анура също трябваше да го знае. Айез Седай можеха да са твърдоглави и дори да грешаха понякога, но не бяха глупави. — Какво точно ти каза: че ще го унищожи или че ако ѝ го дадеш, може да го унищожи?

Берелайн се намръщи замислено и след малко отвърна:

— Че ще го унищожи. — Конят ѝ запристъпва нервно, но тя лесно го овладя, почти без да му обръща внимание. — Не ми хрумва за какво друго би го поискала — добави след кратка пауза. — Масема едва ли е податлив на... натиск. — Изнудване искаше да каже. Перин

не мислеше, че Масема ще го изтърпи. Особено изнудване от една Айез Седай.

Под предлог, че откъсва другата кълка, той успя да сгъне листа и да го пхне в ръкава си. Все пак беше доказателство. Доказателство, но за какво? Възможно ли беше човекът едновременно да е такъв фанатик на тема Преродения Дракон и в същото време да е изменник? Дали пък не беше взел документа от... От кого? Някой сътрудник на сеанчанците, когото беше пленил? Но защо Масема ще го държи заключен, ако не е бил предназначен за него? Той наистина се беше срещал със сеанчанци. И как смяташе да го използва? Знаеше ли човек какво позволява този документ на човек? Перин въздъхна тежко. Твърде много бяха въпросите, а нямаше отговори. Отговорите изискваха по-бърз ум от неговия. Може би на Балвер щеше да му хрумне нещо.

Вкусил вече от храната, стомахът му искаше да нагълта и втората кълка, че и останалото от кокошката, но той затвори твърдо капака на кошницата и този път захапа отмерено. Едно нещо поне можеше да разбере сам.

— Какво още каза Анура? За Масема.

— Нищо, освен че е опасен и че трябва да го избягвам — сякаш не го знам вече. Никак не го харесва, не обича и да говори за него. — Отново кратко колебание и Берелайн добави: — Защо? — Първата на Майен беше свикнала с интриги и умееше да чува неизреченото.

Перин отхапа хапка, за да си даде малко време, докато я сдъвче и глътне. Виж, той не беше свикнал с интриги, но вече достатъчно беше подложен на такива, за да разбере, че ако кажеш прекалено много, може да е опасно. Както и ако кажеш твърде малко, каквото и да твърдеше Балвер.

— Анура се среща тайно с Масема. Масури също. — Усмивката ѝ не се стопи, но в миризмата ѝ се промъкна тревога. Берелайн понечи да се извърне в седлото си, сякаш искаше да погледне към двете Айез Седай, но спря, облиза устни с връхчето на езика си и каза само:

— Айез Седай винаги си имат свои мотиви.

Е? Притесни се, че съветничката ѝ се среща с Масема, или че Перин го знае, или...? Не обичаше той всичките тези усложнения. Само отклоняваха човек от важното. Светлина, вече бе успял да

оглозга и втората кълка! Хвърли кокала настрана, надявайки се, че Берелайн не го е забелязала. Коремът му изръмжа за още.

Хората й бяха останали на разстояние, но Ейрам се беше приближил. Мъдрите бяха застанали настрана и си говореха, все едно не усещаха, че са нагазили до глезените в сняг и че студеният вятър се е усилил толкова, че краищата на шаловете им плющят. От време на време по някоя от тях, или пък трите наведнъж, също поглеждаха към Перин и Берелайн. Представите за интимност не пречеха на Мъдрите да си врат носа където си поискат. В това отношение бяха като Айез Седай. Масури и Анура също ги наблюдаваха, макар че те като че ли се държаха на разстояние една от друга. Перин беше готов да се обзаложи, че ако ги нямаше Мъдрите, двете Сестри щяха да използват Единствената сила, за да ги подслушат. Разбира се, Мъдрите сигурно също знаеха как се прави това, а и тъкмо те бяха разрешили на Масури да посещава Масема. Дали някоя от двете Айез Седай щеше да си отвори устата, ако видеха, че Мъдрите слушат със Силата? Анура сякаш беше толкова предпазлива с Мъдрите, колкото и Масури. Светлина, нямаше време да се заплита в тоя трънак! А трябваше да живее в него.

— Достатъчно повод им дадохме да ни одумват — рече той. Не че на хорските езици им трябваше повече. Окачи кошницата на седлото и смуши Стъпко. Какво пък, едва ли щеше да е изневяра да изяде кокошката.

Берелайн не го последва веднага, но преди да е стигнал до Ейрам, го догони.

— Ще разбере какво е намислила Анура — промълви тя твърдо. Гледаше право напред. Перин още малко и щеше да съжали Анура, ако той самият не бе готов да я хване и да изтръска от нея всички отговори като брашно от чувал. Но пък Айез Седай рядко се нуждаеха от съжаление и рядко даваха отговори, които не искат да дадат. В следващия миг Берелайн отново засия, весела и усмихната, въпреки че мирисът на решимост около нея си остана плътен, почти надмогващ страха.

— Младият Ейрам ни разправяше, че Сърцезъбия яздел из тези гори с Дивия лов, лорд Перин. Възможно ли е, според вас? Помня, че като малка дойката ми разправяше такива приказки. — Гласът й беше

лековат, весел и насмешлив. Лицето на Ейрам почервения, а някои от мъжете зад него се разсмяха.

Но смехът им секна, щом Перин им показва дирите върху каменната плоча.

ГЛАВА 7

КОВАШКА ГЛАВОБЛЪСКАНИЦА

Когато смехът секна, Ейрам се подсмихна хитро и предишният му страх моментално се изпари. Човек можеше да помисли, че той самият вече е видял дирите и знае всичко, което има да се знае. Никой обаче не обърна внимание на усмивчицата му, нито на нищо друго, освен на огромните кучешки стъпки, отпечатани на камъка, дори на обясненията на Перин, че Черните хрътки отдавна са си отишли. Разбира се, не можеше да им каже как го е разбрал, но никой не забеляза липсата. Един от сипещите се косо лъчи на ранното утро падаше точно върху сивата плоча и я осветяваше съвсем ясно. Стъпко вече беше привикнал с чезнещата миризма на изгоряла сяра — само пръхтеше и изопваше уши, — но другите коне се дърпаха от килнатия камък. Никой от хората освен Перин не можеше да долови миризмата и повечето заръмжаха недоволно заради боязливото поведение на животните и занадничаха към странно белязаната плоча като към нещо особено любопитно, показвано от пътуващо позорище.

Пълничката слугиня на Берелайн писна, щом видя дирите, и така залитна, че за малко щеше да падне от кобилата си, но Берелайн само помоли разсеяно Анура да се погрижи за нея и се вторачи в отпечатъците толкова безизразно, сякаш тя самата беше Айез Седай. Ръцете ѝ обаче така стиснаха юздите, че тънката червена кожа се впи в ръкавиците ѝ. Бертаин Галин, капитанът на Крилатата гвардия, с крилатия червен шлем с три тънки пурпурни пискюла, който тази заран лично командваше охраната ѝ, подкара високия си черен кон към камъка, скочи от седлото в дълбокия до коленете сняг, смъкна шлема си и изгледа намръщено с едното си око каменната плоча. Червено парче кожа покриваше празната дупка на другото, а ремъкът минаваше през дългата до раменете посивяла коса. Гримасата му подсказа, че вижда голяма неприятност, но той винаги пръв обявяваше най-лошата възможност. Според Перин за един войник това беше по-добре, отколкото винаги да виждаш най-добрата.

Масури също слезе от коня си, но щом стъпи на снега, спря и погледна колебливо към трите мургави айилки. Неколцина от майенските войници замърмориха, макар че трябваше да са свикнали вече. Анура извърна лицето си, сякаш изобщо не искаше да погледне към скалата, и грубо разтърси слугинята на Берелайн; жената я изглежда опулена. Масури на свой ред зачака до кобилата си с привидно търпение, само дето я издаде нервността, с която заоправя кафявите поли на копринената си рокля. Мъдрите се спогледаха мълчаливо, безизразни досущ като Сестри. Кареле стоеше от едната страна на Неварин, слаба зеленоока жена, а от другата беше Марлайн, с тъмносини очи и тъмна коса, рядкост сред айилците, с полусмъкнат шал. И трите бяха високи, по-високи от доста мъже, и никой не изглеждаше много по-възрастна от Перин, ала никой не можеше да обясни тази тяхна хладна самоувереност освен с доста повече години, отколкото издаваха лицата им. Въпреки дългите гerdани и тежките гривни от злато и кост, които носеха, дебелите им тъмни поли и тъмните шалове, почти скриващи белите им блузи, можеха да минат за облекло на селски жени, но все пак нямаше съмнение кой командва между тях и Айез Седай. Всъщност понякога като че ли нямаше съмнение кой командва между тях и Перин.

Най-сетне Неварин кимна. И устните ѝ се разтвориха в топла, одобрителна усмивка. Перин не я беше виждал да се усмихва така. Неварин не че ходеше винаги намръщена, но сякаш винаги търсеше кого да укори.

Чак след това кимване Масури се осмели да подаде юздите на един от войниците. Стражника ѝ го нямаше и това също трябваше да е дело на Мъдрите. Роваир обикновено беше залепен за нея като люспа. Тя надигна полите си, нагази в снега, който ставаше все по-дълбок към камъка, и започна да маха с ръце над отпечатъците — явно преливаше, макар че Перин не можа да забележи, че става нещо особено. Мъдрите не я изпускаха от поглед — но за тях сплитовете ѝ бяха видими. Анура не прояви интерес. Краищата на тънките плитки на Сивата сестра помръдваха, сякаш клатеше глава под качулката, и тя подкара коня си назад от слугинята, по надалече от редицата на Мъдрите, макар че това я отдалечи и от Берелайн, която може би точно сега най-много имаше нужда от съвета ѝ. Анура наистина гледаше колкото може да стои настрана от Мъдрите.

— Приказките край огнището оживяват — измърмори Галин и изгледа накриво Масури. Зачиташе Айез Седай, но малцина искаха да са близо до една Айез Седай, когато прелива. — Макар че не знам какво толкова ме изненадва след всичко, което видях, откак напуснах Майен.

Съсредоточена върху дирите, Масури не му обърна внимание.

Пиконосците по конете се размърдаха нервно, сякаш не бяха повярвали на очите си, докато командирът им не го потвърди, и някои от тях замирисаха на тревога и страх, все едно очакваха всеки момент Черните хрътки да скочат от сенките. Перин не можеше лесно да отличи мириса на отделните хора, но беше толкова силен, че не можеше да идва само от един.

Галин сякаш усети това, което надуваше Перин; имаше си някои недостатъци, ала от дълго време беше командвал войници. Той окачи шлема си на дръжката на дългия си меч и се ухили. Превръзката на окото му придаваше малко мрачен вид, като на мъж, който вижда шегата в лицето на смъртта и очаква, че и другите ще я видят.

— Ако Черните псета ни обезпокоят, ще им посолим ушите — обяви той високо и сърцато. — Така прави човек в приказките, нали? Пръснеш сол на ушите им и изчезват. — Неколцина пиконосци се изсмяха, макар че вонята на страх не се смали кой знае колко забележимо. Приказките край огъня бяха едно, но да ги видиш оживели беше съвсем друго.

Галин поведе черния си жребец при Берелайн и отпусна ръка на шията на дорчото ѝ. Погледна замислено Перин, но той му отвърна равнодушно, отказвайки да приема какъвто и да е намек. Ако имаше да казва нещо, да го каже пред него и Ейрам. Галин въздъхна.

— Няма да изпаднат в паника, милейди — тихо заговори той, — но положението ни е рисковано при толкова врагове от всички страни, а запасите ни са на привършване. Тварите на Сянката могат само да влошат нещата. Дългът ми е към вас и Майен, милейди, и при всичкото ми уважение към лорд Перин, може би все пак ще промените планове си.

В гърдите на Перин припламна гняв — този човек искаше да изостави Файле! — но Берелайн проговори преди да се е намесил.

— Промяна няма да има, лорд Галин. — Понякога бе лесно да забрави човек, че е владетелка, колкото и малка държавица да беше

Майен, но тонът ѝ беше царствен като на кралица на Андор. С изправен гръб, сякаш седлото ѝ беше трон, тя заговори толкова високо, че всички да чуят решението ѝ, и достатъчно твърдо, за да разберат всички, че това решение е взето. — Щом сме обкръжени от врагове, тогава да се продължи напред е толкова безопасно, колкото да обърнем назад или да свърнем встрани. Но дори обръщането назад или встрани да беше десет пъти по-безопасно, пак щях да продължа напред. Решена съм да видя лейди Файле спасена, дори да потрябва с бой да си пробием път през хиляда Черни хрътки и тролоци в добавка. Това съм се заклела да сторя!

Отвърна ѝ рев от възторжени викове — Крилатата гвардия дереше гърла и бойците надигнаха пиките и развяха червените ленти. Миризмата на страх си остана, но мъжете изглеждаха готови по-скоро да си пробият път през безчет тролоци, отколкото да се изложат в очите на Берелайн. Галин беше командирът им, но изпитваха силна обич към владетелката си, въпреки приказките ѝ за безразборни връзки с мъже. А може би и заради това донякъде. Берелайн беше успяла да попречи на Тийр да глътне Майен, като бе кокетничила с някой мъж, който я харесва, срещу друг. Перин едва се сдържа да не зяпне от изненада. Тя беше не по-малко изпълнена с решимост от него! Не само говореше, тя миришеше на решителност! Галин сведе покорно сивата си глава, а Берелайн кимна доволно. После отново насочи вниманието си към Айез Седай при каменната плоча.

Масури беше престанала да размахва ръце, гледаше вторачено отпечатъците по камъка и потупваше замислено устните си с пръст. Беше симпатична жена, макар и не красива, въпреки че това можеше да се обясни с айезседайската ѝ липса на възраст, с чар и елегантност, които също можеха да се обяснят с това, че е Айез Седай. Често се оказваше трудно човек да отличи Сестра, родена в порутена ферма, от родената в голям палат. Перин я беше виждал почервения и разгневена, изтощена и на ръба на силите си, но въпреки тежкия път и живота ѝ в айилските шатри тъмната ѝ коса и облеклото ѝ изглеждаха така, сякаш и за нея се грижеше лична слугиня. Все едно че си стоеше в някоя библиотека.

— Какво разбра, Масури? — запита Берелайн. — Масури, ако обичаш? Масури!

Последното прозвуча малко по-рязко и Масури се сепна, сякаш се изненада, че не е сама. Възможно беше това да я е стреснало; в много отношения тя приличаше по-скоро на Зелената Аджа, отколкото на Кафява, по-склонна към действие, отколкото към съзерцание, винаги пряма и съсредоточена, и никога унесена в размисъл, и все пак беше в състояние да се унесе напълно в онова, което е завладяло интереса ѝ. Тя отвори уста, но вместо да заговори се поколеба и погледна въпросително към Мъдрите.

— Хайде, момиче — нетърпеливо я подкани Неварин, сложи юмруци на кръста си и многобройните гривни по ръцете ѝ издрънчаха. Навъсеният ѝ поглед ѝ беше напълно присъщ, но и другите две до нея не гледаха по-одобрително. И трите навъсени, като светлооки врани, кацнали на плет. — Не ти го разрешихме само за да си начешеш любопитството. Хайде. Кажи ни какво разбра.

Масури се изчерви, но заговори, без да откъсва очи от Берелайн. Едва ли ѝ харесваше да я хокат пред хора, нищо, че всички тук знаеха какви са отношенията ѝ с Мъдрите.

— За Черните хрътки се знае сравнително малко, но аз донякъде съм ги проучвала. През годините съм се натъквала на пътеките на седем глутници, на пет от които по два пъти, а на две — по три пъти. — Червенината на бузите ѝ поспадна и тя постепенно заговори все едно, че чете лекция. — Някои древни автори твърдят, че съществуват само седем глутници, други говорят за девет или тринайсет, или споменават друго число, което според тях има особено значение, но Сорелана Алсахан е писала по време на Тролокските войни за „сто глутници от хрътките на Сянката, тръгнали на лов в черната нощ“, а още по-рано, както се твърди, Ивонел Баратия е писала за „хрътки, родени от Сянката безчет, като в най-ужасните кошмари на човечеството“. Въпреки че най-вероятно твърденията на Ивонел са недостоверни. Така или иначе... — Тя съпроводи думите си с жест, сякаш искаше да улови подходящата дума. — Миризма не е най-подходящата дума, нито вкус. Усещането за всяка глутница е уникално и мога да заявя със сигурност, че тази не съм срещала никога, тъй че вече знаем, че числото седем е погрешно. Дали точното число е девет, тринайсет или друго, приказките за Черните хрътки са много по-обичайни, отколкото самите Черни хрътки, а толкова далече на юг от Погибелта те се срещат изключително рядко. Втората рядкост: в тази

глутница трябва да са поне петдесет. Обичайният брой е десет до дванадесет. Една полезна максима: съчетаването на две рядкости изисква изрично внимание. — Тя замълча, вдигнала пръст, за да наблегне на последната фраза, но след като се увери, че Берелайн е схванала, кимна и отново скръсти ръце. Поривът на вятъра смъкна жълтеникаво-кафявото наметало от едното ѝ рамо, но тя като че ли не усети студа.

— По следите на Черните хрътки винаги се долавя едно усещане за припряност, но то варира в зависимост от много фактори, не за всички от които съм сигурна. При тази е налице известна силно доловима смесица от... мисля, че можем да го наречем нетърпение. Думата не е достатъчно точна — все едно да наречеш рана от пробождане „боцване с игла“, — но ще свърши работа. Бих казала, че ловът им продължава от доста време и че плячката им по някакъв начин им се измъква. Каквото и да се твърди в приказките... между другото, лорд Галин, солта ни най-малко не вреди на Черните хрътки. — Значи в края на краищата не беше се унесла съвсем в размисъл. — Та въпреки приказките, те никога не ловят напосоки, въпреки че убиват, стига да имат възможност и стига това да не пречи на същинския им лов. За Черните хрътки най-същественото е основната цел на лова. Тяхната плячка винаги е важна за Сянката, въпреки че понякога ние не можем да разберем защо. Известни са случаи, когато те са подминавали велики и могъщи личности, за да убият някоя селска жена или прост занаятчия, или влизат в някой град или село и го оставят, без да убият никого, макар да е явно, че са дошли по някаква причина. Първата ми мисъл за това, което ги е довело тук, следва да се отхвърли, след като са продължили. — Погледът ѝ пробяга към Перин толкова бързо, че той не беше сигурен дали някой друг го е забелязал. — Предвид това силно се съмнявам, че ще се върнат. О, да: освен това те вече са на един час път оттук, или повече. Това, опасявам се, всъщност е всичко, което мога да ви кажа.

Неварин и останалите Мъдри кимнаха одобрително, след като тя завърши и на бузите ѝ отново изби лека червенина, макар че тя бързо се стопи, заменена от маската на айезседайска невъзмутимост. Полъхът на вятъра донесе до Перин миризмата ѝ на изненада и на удовлетвореност, както и на притеснение от това, че е изпитала доволство.

— Благодаря ви, Масури Седай — заяви официално Берелайн с лек поклон от седлото си, а Масури отвърна с късо кимване. — Успокоихте ни.

И наистина, миризмата на страх сред войниците беше започнала да заглъхва, въпреки че Перин чу как Галин измърмори под носа си:

— Това последното можеше да ни го каже най-напред. Ушите на Перин доловиха и още нещо покрай тъпченето на конските копита и тихия, облекчен смях на мъжете. Някъде от юг пропя синигер, толкова далечен и тих зов, че никой друг тук нямаше да го чуе, последван от сврачи зов. После отново се чу синигер, по-отблизо. И отново му отговори сврака. В Алтара можеше да има синигери и свраки, но той знаеше, че тези „птици“ носят в ръцете си дългите лъкове на Две реки. Синигерът означаваше, че насам идат хора, доста внушителна група, и вероятно враждебни. Свраката, която у дома наричаха „крадливата птица“ заради навика ѝ да краде лъскави предмети, от друга страна... Перин прокара палец по острието на секирата си, но изчака да чуе още два зова, вече достатъчно близо, за да се чуят и от други.

— Чухте ли? — рече той и погледна на юг, уж че го е чул току-що. — Постовете са забелязали Масема. — При думите му мнозина вдигнаха глави и се заслушаха, а няколко мъже закимаха, след като сигналите се повториха, вече още по-отблизо. — Идва насам.

Галин изруга, нахлузи шлема си и се метна на седлото. Анура хвана юздите на коня си, а Масури закричи обратно към своя дорчо. Пиконосците се занаместваха на седлата и почнаха да издават миризма на гняв, отново примесена със страх. Крилатата гвардия имаше да получава кръвен данък от Масема според тях, но никой не изгаряше от желание да го събере само с петдесет души, след като Масема идваше поне със сто мъже.

— Няма да бягам от него — заяви Берелайн. Загледа се на юг хладно навъсена. — Ще го изчакаме тук.

Галин отвори уста и я затвори, без да проговори... на нея поне. Вдиша дълбоко и зарева команди за престорояване на гвардейците. Не беше много лесна работа — горите бяха неудобни места за пиконосците. Всеки щурм щеше да се разпръсне още в началото, а да се порази човек с пика беше трудно, след като той можеше да се шмугне зад близкия дънер и да ти изскочи зад гърба. Галин се опита да ги построи пред Берелайн, между нея и приближаващите мъже, но тя

го изгледа рязко и едноокият промени командите си и подреди пиконосците в крива линия, издадена напред между дърветата, но с нея в центъра. После изпрати един от войниците в лагера и той препусна колкото може по-бързо, въпреки снега и каменистия терен. Берелайн повдигна вежда, но не възрази.

Анура беше подкарала кафявата си кобила към Берелайн, но спря, щом Масури я извика. Кафявата сестра продължаваше да стои в снега до Мъдрите, и трите толкова високи, че в сравнение с тях изглеждаше недорасла. Анура се поколеба. Масури я извика отново, по-рязко този път, и на Перин му се стори, че чу как Анура въздъхна тежко, преди да отиде при тях и да слезе. Каквото и да имаха да ѝ казват айилките, с толкова тихи гласове, че и Перин не можеше да ги чуе, струпани около Анура с надвесени над нея глави, тарабонката май никак не го харесваше. Лицето ѝ си остана скрито под качулката, но тънките ѝ плитчици се разлюляха още по-бързо от тръскането на главата ѝ, а накрая тя рязко се обърна и сложи крак на стремето на седлото. Дотук Масури беше стояла кротко, оставяйки Мъдрите да си кажат своето, но сега сложи ръка на ръкава на Анура и ѝ прошушна нещо, при което раменете на Анура се смъкнаха, а Мъдрите закимаха. Анура пусна качулката да падне на раменете ѝ, изчака Масури да се метне на коня си, преди и тя да се качи на своя, и двете Сестри се върнаха при редицата на пиконосците заедно с Мъдрите, в другия край срещу Перин. Широката уста на Анура се беше извила мрачно и тя нервно потриваше палци.

— Какво сте намислили? — попита Перин, като се мъчеше да не издава подозрението си. Сигурно Мъдрите бяха разрешили на Масури да се среща с Масема, но все пак твърдяха, че според тях ще е по-добре да е мъртъв. Айез Седай не можеха да използват Единствената сила като оръжие, освен ако самите те не са застрашени, но тази възбрана не важеше за Мъдрите. Той се зачуди дали не са се свързали. За Единствената сила вече знаеше повече, отколкото му се искаше да знае, а за Мъдрите — предостатъчно, за да е убеден, че ако са оформили кръг, ще го контролира Неварин.

Анура отвори уста, но рязко я затвори след предупредителния поглед на Кареле, и се озърна с гняв към Масури. Кафявата сестра облиза устни и леко поклати глава, което, изглежда, не умилостиви Анура. Ръцете ѝ стискаха юздите толкова силно, че трепереха.

Неварин погледна към Перин иззад Берелайн, сякаш прочела мислите му.

— Намислили сме да ви върнем невредими в лагера, Перин Айбара — рязко каза тя, — тебе и Берелайн Пейерон. Намислили сме се да се погрижим днес да оцелеят колкото може повече хора, както и в бъдеще. Да имаш възражения?

— Само не правете нищо, освен ако аз не ви кажа — отвърна той. Отговор като този можеше да означава много неща. — Нищо.

Неварин поклати възмутено глава, а Кореле се изсмя, сякаш беше пуснал някоя страхотна шега. Мъдрите, изглежда, решиха, че тази реакция е повече от достатъчна. Уж им беше заповядано да му се подчиняват, но тяхната представа за подчинение изобщо не съвпаднаше с неговата. По-скоро на прасетата щяха да им поникнат крила, отколкото от тях да получи по-добър отговор.

Можеше да прекрати това. Знаеше, че трябва. Каквото и да си бяха наумили Мъдрите, срещата с Масема толкова далече от останалите в лагера, след като той трябваше да знае кой е откраднал сеанчанския му документ, беше все едно да се надяваш, че ще успееш да дръпнеш ръката си от наковалнята преди чукът да удари. Колкото до изпълнението на заповеди, Берелайн не беше по-добра от Мъдрите, но според него щеше да го послуша, ако заповядаше да се оттеглят в лагера. Така мислеше, защото каквото и да говореше миризмата ѝ, беше готова да пришпори коня си. Оставането беше безсмислен риск. Беше сигурен, че ще може да я убеди в това. Но и той самият не искаше да бяга от Масема. Част от него говореше в главата му, че е глупак. Друга, по-голямата, кипеше от гняв, който трудно можеше да удържи. Ейрам застана до него намръщен, но поне не бе извадил меч си. Размахването на меч можеше само да хвърли горещия въглен в плевника, а моментът за сблъсък с Масема още не бе дошъл. Перин отпусна ръка на секирата си. Още не.

Въпреки косите лъчи на светлината, проникващи през дебелите клони отгоре, гората като цяло все още бе загърната от сумрачните сенки на ранното утро. Дори по пладне тук щеше да е сумрачно. Най-напред до него стигнаха звуци, приглушено тъпчене на копита в снега, тежкият дъх на подкарани в бърз бяг коне, а после се появи и множеството конници — безредна тълпа, понесла се на север между грамадните дървета почти в галоп. Не сто, бяха поне два или три пъти

повече. Един кон се спъна, изцвили и рухна върху падналия си ездач, но никой от останалите не забави дори за да го погледне. На седемдесет-осемдесет крачки от тях мъжът, който яздеше начело, вдигна ръка и ездачите изведнъж дръпнаха юздите и заковаха на място сред фонтани от сняг, с едва дишащи, плувнали в пяна коне. Тук-там се виждаше по някой пиконосец. Повечето бяха без броня, а мнозина — само с нагръдник или шлем, но от седлата им висяха мечове, брадви и боздугани. Слънчевите лъчи открояваха лицата им — лица на мрачни, сурови мъже, които сякаш никога в живота си не се бяха усмихвали и никога нямаше да го направят.

Перин си помисли, че може би беше допуснал грешка, като не се бе наложил над Берелайн. Ето до какво водеха прибързаните решения, когато позволеше гневът да завладее мисълта му. Всички знаеха, че тя често излиза да язди сутрин, а Масема може би държеше на всяка цена да си върне сеанчанския документ. Въпреки Айез Седай и Мъдрите, една битка в тази гора можеше да се окаже кървава, битка на живот и смърт, в която мъже и жени можеха да загинат, без дори да разберат кой ги е убил. Ако не останеха свидетели, винаги можеше да се припише на разбойници или дори на Шайдо. Вече се беше случвало. А пък ако останеха свидетели, Масема лесно можеше да избеси няколко десетки от собствените си хора и да заяви, че виновните са наказани. Той обаче най-вероятно предпочиташе да остави Перин Айбара жив още малко, а и едва ли очакваше да види Мъдрите и още една Айез Седай. Слаби аргументи, за да рискуваш живота на над петдесет души. Много слаби аргументи, за да се рискува живота на Файле. Перин охлаби брадвата в халката на колана си. Берелайн до него миришеше на хладно спокойствие и каменна решимост. Никакъв страх, странно. Нито трошица. Ейрам миришеше... възбудено.

Двете групи се гледаха мълчаливо. Най-сетне Масема подкара напред, придружен само от двама мъже. И тримата смъкнаха качулките си. Никой не беше с шлем или доспехи. Също като Масема, Ненгар и Барту бяха шиенарци, но и те като него бяха обръснали теметата си и голите им глави приличаха на черепи. Пришествието на Преродения Дракон бе прекъснало всякакви връзки, включително и онези, които бяха обрекли тези мъже да се сражават със Сянката по границите на Погибелта. Ненгар и Барту носеха по един огромен меч на гърба и още по един, окачен на седлото, а Барту, по-ниският от двамата, имаше и

лък и колчан, пристегнати на седлото. Масема не носеше никакво видимо оръжие. Пророкът на лорд Преродения Дракон нямаше нужда от оръжия. Перин се зарадва, като видя, че Галин гледа към мъжете, оставени от Масема назад, защото у Пророка имаше нещо, което привличаше погледа. Навярно беше само от това, че знаеш кой е, но все пак бе повече от достатъчно.

Масема спря рунтавия си дорест кон на няколко крачки от Перин. Пророкът беше мургав и навъсен мъж със среден ръст, с бял белег от стара рана от стрела на едната буза, в износено кафяво вълнено палто и тъмно опърпано наметало. На такива неща като външност Масема изобщо не държеше, най-малко пък на собствената си. Зад него, Ненгар и Барту гледаха трескаво, но хлътналите, почти черни очи на Масема изглеждаха нажежени като въглени в ковашко огнище, сякаш вятърът скоро щеше да ги разгори още повече, а миризмата му бе объркана, лутаща се острога на чисто безумство. Той пренебрегна присъствието на Мъдрите и на Айез Седай с презрение, което дори не се постара да прикрие. Според него Мъдрите бяха по-голяма напасть и от Айез Седай; те не само кощунстваха с преливане на Единствената сила, те освен това бяха айилски дивачки от глава до пети, двоен грях. Крилатата гвардия за него бе просто част от сенките под дърветата.

— Не разходка ли сме излезли? — подхвърли той и погледна към кошницата, окачена на седлото на Перин. Обикновено гласът му беше напрегнат също като погледа му, но сега прозвуча лукаво. Той присви устни и погледът му се плъзна към Берелайн. Беше чул слуховете, разбира се.

Вълна от гняв прониза Перин, но той я овладя. Стегна я здраво в ръце и я скъта при всичко останало. Гневът му си имаше една цел и нямаше да го прахосва, удряйки по друга. Доловил настроението на ездача си, Стъпко оголи зъби към коня на Масема и Перин трябваше рязко да дръпне юздите му.

— Снощи тук е имало Черни хрътки — отвърна той не съвсем кротко, но по-добре от това не можеше. — Отишли са си и Масури не мисли, че ще се върнат, тъй че няма от какво да се безпокоим.

Масема не миришеше на обезпокоен. Той никога не миришеше на нищо, освен на лудост. Дорестият изпъна злобно глава към Стъпко, но Масема го дръпна грубо назад. Добър ездач беше Масема, но с

животните си се държеше също като с хората си. Чак сега погледна към Масури. Погледът му може би се нажежи още повече, доколкото беше възможно.

— Сянката човек може да намери навсякъде — заяви той разгорещено, сякаш провъзгласяваше неподлежаща на оспорване истина. — Никой, не бива да се бои от Сянката, щом следва лорд Преродения Дракон, Светлината дано освети името му. Дори в смъртта си следовниците му ще се домогнат до крайната победа на Светлината.

Кобилата на Масури се дръпна боязливо пред пламтящия му поглед, но Масури укроти животното с леко дръпване на юздите и срещна взора на Масема с невъзмутимостта на Айез Седай, хладна като замръзнало езеро. Нищо не намекваше, че тайно се е срещала с този човек.

— Страхът е полезна шпора за ума и за човешката решимост, когато е под контрол. Ако не се боим от своите врагове, ни остава само презрение, а презрението води до победа за врага. — Човек можеше да помисли, че говори на някой прост селяк, когото никога не е виждала. Анура я наблюдаваше, леко пребледняла. Дали се боеше, че тайната им ще излезе наяве? Че плановете им за Масема ще се провалят?

Устните на Масема отново се изкривиха в усмивка. — или от злоба. Айез Седай като че ли престанаха да съществуват за него и той отново насочи вниманието си към Перин.

— Някои от следовниците на лорд Дракона са намерили едно градче, казва се Соу Хейбор. — Така наричаше той винаги своите последователи: всъщност те били следовници на Преродения Дракон, не на него. Фактът, че Масема им казваше какво да правят, и кога, беше малка подробност. — Хубаво място с три-четири хиляди души, на около ден път назад, на югозапад. Изглежда, са останали встрани от пътя на айилците, а реколтата им миналата година е била добра, въпреки сушата. Складовете им са пълни с ечемик, просо и овес, и с други нужни неща, мисля. Знам, че храната не ви достига. За хората ви, както и за конете.

— Че защо ще са им пълни складовете по това време на годината? — Берелайн се наведе навъсена към него, тонът ѝ бе настоятелен и откровено недоверчив.

Намръщен, Ненгар опря ръка на дръжката на меч си, прикачен на седлото. Никой не можеше да задава въпроси на Пророка на

Преродения Дракон. Нито можеше да се съмнява в думите му. Никой, който иска да живее. Неколцина пиконосци помръднаха на седлата си, но Ненгар не им обърна внимание. Миризмата на лудост от Масема удари Перин в носа. Масема изгледа Берелайн. Сякаш не си даваше сметка, че мъжете всеки момент ще почнат да се избиват.

— Въпрос на алчност — най-сетне отвърна той. — Явно търговците на жито в Соу Хейбор са мислели да вземат по-голяма печалба, като задържат стоката си до зимата, когато цената се вдига. Но обикновено те търгуват на запад, в Геалдан и Амадиция, а събитията там и в Ебу Дар са ги уплашили, че всичко, което изпратят, може да бъде конфискувано. Алчността им ги е оставила с пълни складове и празни кесии. — В гласа на Масема се прокрадна нотка на задоволство. Алчността той презираше. Впрочем презираше всякаква човешка слабост, все едно дали голяма, или дребна. — Мисля, че сега ще се разделят със зърното си съвсем евтино.

Тук Перин надуши капан и за това не му трябваше вълчи нос. Масема трябваше да изхранва собствените си хора и коне, а колкото и да бяха опоскали околните райони, едва ли бяха в по-добро състояние от хората на Перин. Защо Масема не беше пратил няколко хиляди от следовниците си в това градче и да вземат каквото им трябва? Един ден назад. Това щеше да го отдалечи още от Файле и може би щеше да даде време на Шайдо отново да дръпнат напред. Това ли беше причината за странното предложение? Или още малко забавяне, за да се задържи Масема на запад, близо до сеанчанските си приятели?

— Може би ще остане време да посетим това градче, след като освободя жена си. — Ушите на Перин отново доловиха преди всички останали шум от хора и коне, движещи се през гората, от запад този път, откъм лагера. Пратеникът на Галин сигурно беше взел на галоп целия път.

— Жена ви — глухо каза Масема и така изгледа Берелайн, че кръвта на Перин кипна. Дори Берелайн се изчерви, въпреки че лицето ѝ си остана невъзмутимо. — Наистина ли вярвате, че днес ще разберете нещо за нея?

— Да. — Гласът на Перин беше също толкова хладен като на Масема, и по-твърд. Ръката му стисна седлото над дръжките на кошницата на Берелайн, за да не посегне към брадвата. — Нейното освобождаване е преди всичко. Нейното и на останалите. Коремите си

можем да натъпчем до пръсване след като това се свърши, но то е първо.

Вече всеки можеше да чуе приближаващите се коне. Откъм запад се появи дълга редица пиконосци с втора редица зад тях, с червените ленти и нагръдници на Майен, смесени със зелените ленти и нагръдници на Геалдан. Редиците се разтеглиха от точката срещу Перин надолу зад тълпата конници, чакащи Масема. Зад дърветата се мяркаха и призрачните фигури на пешаци, с дългите копия на Две реки. Дано не бяха опразнили съвсем лагера. Кражбата на сеанчанския документ можеше да е втвърдила ръката на Масема, а той беше изпитан ветеран в битки в Погибелта и срещу айилци. Можеше да е помислил с някой ход напред, вместо просто да препусне да потърси Берелайн. Всичко това приличаше на поредната ковашка главоблъсканица. Отместиш едно парче, леко помръднеш друго, за да може третото да се освободи. Един лагер с отслабена отбрана можеше да се завземе, а в тези гори числеността можеше да се окаже не помалко решаваща от хората, можещи да преливат. Дали Масема толкова държеше да запази тайната си, че да е готов да я запечата тук и сега? Перин се усети, че ръката му е посегнала за брадвата, и я спря.

Сред масата от следовници на Пророка нервно се размърдаха коне, ездачите задърпаха юздите, развикаха се и заразмахваха оръжия, но самият Масема огледа приближаващите се пиконосци, без изражението му да се промени — нито стана по-кисело, нито по-ведро. Все едно че бяха птици, подскачащи от клон на клон. Миризмата му, също така непроменена, бе пълна с лудост.

— Кое то е в служба на Светлината, трябва да се стори — рече той, след като новодошлите спряха на около двеста крачки. Този обхват беше лесен за всеки лъкометец от Две реки и Масема беше виждал показни изпълнения, но с нищо не показва притеснение, че някое от широките остриета може да го улучи в сърцето. — Всичко друго е шлага и смет. Запомнете това, лорд Перин Златооки. Всичко друго е шлага и смет.

И без повече думи рязко извърна дорестия си кон и препусна към чакащите го мъже. Ненгар и Барту го последваха — и тримата язدهа, без да ги е грижа, че могат да счупят крак или глава. Чакащите ги конници поеха след тях на юг. Няколко мъже в края на колоната спряха да извлекат отпуснатата фигура изпод ранения кон и да облекчат

животното от страданието му с бърз удар на камата. После започнаха да го кормят и сечат. Толкова много месо не можеше да се остави да отиде зян.

— Тоя вярва на всяка своя дума — въздъхна Анура, — но накъде ли го води тази негова вяра?

Перин помисли дали да не я запита направо накъде според нея го води вярата му, накъде тя иска да го води, но тя изведнъж отново си надяна непробиваемата айезседайска маска на спокойствие. Врѣхчето на острия ѝ нос беше почервенияло от студа. Изгледа го с убийствена невъзмутимост. Човек по-лесно щеше да изтрѣгне с голи ръце тази канара с дирите на Черните хрътки, отколкото да получи отговор от Айез Седай с такъв поглед. Трябваше да остави въпросите за Берелайн.

Мъжът, който бе довел пиконосците, изведнъж пришпори коня си напред. Нисък и набит, с посребрена грѣдна броня и очукан шлем с три къси бели пискюла, Джерард Арганда беше корав мъж, войник, израснал от дѣното, напук на всичко, до поста първи капитан в охраната на Алиандре. Не обичаше Перин, който бе довел кралицата му на юг без никаква сериозна причина и беше оставил да я отвлекат, но Перин очакваше, че ще спре да отдаде почит на Берелайн и може би да размени някоя дума с Галин. Арганда много уважаваше Галин и често двамата се събираха да побѣбрят и да изпушат по една лула. Но вместо да спре, пѣстрият кон профуча покрай Перин и другите — Арганда беше забил пети в хѣлбоците му и се мъчеше да го накара да препусне още по-бързо. Щом Перин се обѣрна и видя накъде е поел, веднага разбра. Откъм изток бавно се приближаваше самотен ездач, яхнал сив кон, а до него на снегоходките си леко се плѣзгаше айилец.

ГЛАВА 8

ЦВЕТНИ ВЪРТОПИ

Перин сам не усети кога е пришпорил коня. Беше се присвил над шията на Стъпко и с все сила препускаше след Арганда. Снегът не беше по-малко дълбок, теренът не беше станал по-гладък, нито светлината по-ярка, но Стъпко препускаше през сенките, за да не остави дорестия пред себе си, а Перин го пришпорваше да затича още по-бързо. Приближаващият се ездач беше Илиас, с широката му брада, спускаща се над гърдите, с шапката с широка периферия, засенчваща лицето му, и с обшитото с кожа наметало, провиснало на гърба му. Айилецът се оказа една от Девите, с увита около главата ѝ тъмна шуфа и с бяло наметало, за да я крие в снега, заметнато над палтото и панталоните ѝ на сиви, кафяви и зелени петна. Илиас и една Дева без останалите значеше, че Файле е намерена. Така трябваше да е.

Арганда пришпорваше коня си, без да го е грижа дали ще счупи неговия врат, или своя, прескачаше скалните грамади, ореше през снежните преспи почти в галоп, но Стъпко го догони тъкмо когато стигна до Илиас.

— Видя ли кралицата ми, Мачира? — викна прегракнало Арганда. — Жива ли е? Кажете ми, човече!

Девата, Елиенда, с безизразно мургаво лице, вдигна ръка към Перин. Можеше да е поздрав или израз на съчувствие, но така и не спря плъзгането си по замръзналия сняг. Илиас щеше да докладва на Перин, а тя трябваше да отнесе вестите на Мъдрите.

— Намерили сте я, нали? — Гърлото на Перин изведнъж пресъхна като пясък в пустиня. Толкова дълго беше чакал за това. Арганда се озъби беззвучно зад стоманените пръчки на предпазителя на шлема си — знаеше, че Перин не пита за Алиандре.

— Намерихме Шайдо, които преследвахме — предпазливо отвърна Илиас. Дори той, прословутият Дълъг зъб, който бе живял и тичал с вълци, показваше умора от многото мили езда и недостатъчния сън. Златножълтите му очи блестяха под шапката, на хлътналото от

изнемога лице. Гъстата му брада беше посивяла, както и дългата до раменете коса, която носеше стегната с кожена каишка на тила, и за пръв път, откакто го познаваше Перин, изглеждаше състарен. — Вдигнали са стана си около едно градче, което са взели, в хълмиста околност на около четиридесет мили оттук. Сериозни външни постове нямаха, а тези по-навътре като че ли се грижеха повече да не им избягат пленниците, отколкото за нещо друго, тъй че успяхме да се приближим достатъчно и да огледаме добре. Но, Перин, там има повече, отколкото мислехме. Поне девет или десет септи, според Девите. Ако се броят и гай-шайн, или хората в бяло, все едно — в този лагер може да има хора поне колкото в Майен или в Ебу Дар. Не знам колко са бойците им с копия, но по това, което видях, ще да са най-малко десет хиляди.

Стомахът на Перин се усука и се стегна на възел от отчаяние. Устата му толкова беше пресъхнала, че нямаше да може да проговори дори самата Файле изведнъж да се бе появила пред него. Десет хиляди алгай'д'сисвай, а дори тъкачите и майсторите на гривни от ковано сребро, прекарващи времето си в леност, щяха да вдигнат копие, ако ги нападнеха. Разполагаше с по-малко от две хиляди пиконосци, които щяха да бъдат надвити от същия брой айилци. По-малко от триста мъже от Две реки, които щяха да посеят хаос с лъковете си от разстояние, но нямаше да могат да възпрат десет хиляди. Толкова много Шайдо щяха да смажат дрипавата тълпа на Масема, както котка избива мише гнездо. Дори да се брояха ашаманите и Мъдрите, и Айез Седай... Едара и другите бяха твърде сдържани в подробностите за Мъдрите, но той знаеше, че в десет септи може да има около петдесет жени, можещи да преливат, а навярно и повече. Може би и по-малко — този брой не беше изрично постановен, — но недостатъчно малко, за да е от значение.

С усилие той удуши надигащото се в него безсилие, усука го и го удуши, докато от него не останаха само гърчещи се пипала, които да подхранят още повече яростта му. В един чук нямаше място за отчаяние. Десет септи или целият клан на Шайдо, те все пак държаха неговата Файле и той все пак трябваше да намери начин.

— Какво значение има колко са? — сопна се Ейрам. — Когато тролоците дойдоха при Две реки, бяха хиляди, десетки хиляди, но все пак ги избихме. Шайдо не може да са по-лоши от тролоците.

Перин примига изненадан от това, че младежът е зад него, да не говорим за Берелайн, Галин и Айез Седай. В бързането си да стигне до Илиас беше изключил всичко. Смътно очертани между дърветата, мъжете, които Арганда беше довел срещу хората на Масема, продължаваха да стоят твърдо в раздърпания си строй, но охраната на Берелайн бе образувала отворен кръг с център към Илиас и обърнат навън. Мъдрите стояха извън кръга и слушаха с гробовни лица Елиенда. Тя им говореше много тихо и от време на време клатеше глава. Нейното виждане за нещата явно не беше по-оптимистично от това на Илиас. Изглежда, беше изгубил кошницата в бързината, или пък я беше хвърлил да не му пречи, защото сега тя висеше от седлото на Берелайн. На лицето ѝ се беше изписало... съчувствие, нима бе възможно? Огън да го гори, изгубил бе способността си да мисли целенасочено. Само че сега повече от всякога трябваше да мисли в една посока. Следващата му грешка можеше да се окаже последна за Файле.

— Както съм слушал, Калайджийо — кротко отвърна Илиас, — тролоците са ви налетели при Две реки и вие сте успели да ги заклещите в менгеме. Случайно да имаш някакъв хитър план как да спипаме Шайдо в менгеме? — Ейрам го изгледа с яд. Илиас го беше познавал преди да хване меча и Ейрам не обичаше да му се напомня за онова време, въпреки пъстрите му дрехи.

— Десет септи или петдесет — изръмжа Арганда, — трябва да има някакъв начин да освободим кралицата. И останалите, разбира се. И останалите. — Коравото му войнишко лице се беше навъсило от гняв, но той миришеше на паника, като лисица, готова да си откъсне крака, само и само да се спаси от капана. — Ще... Ще приемат ли откуп? — Геалданецът се озърна и погледът му се спря на Марлайн, закрачила през кръга на Крилатата гвардия. Крачеше отривисто въпреки дълбокия сняг, без да залитне нито веднъж. Останалите Мъдри вече не се виждаха зад дърветата, нито пък Елиенда. — Тези Шайдо дали ще приемат откуп... Мъдра? — Почетната титла прозвуча малко позакъсняло. Арганда вече не вярваше, че айилците с тях са знаели за отвличането, но все още хранеше съмнения.

— Не мога да кажа. — Марлайн сякаш не забеляза тона му. Скръстила ръце на гърди, стоеше и гледаше Перин, вместо Арганда. Беше един от онези погледи, с които една жена ще те претегли, ще ти

вземе мярката и ще ти скрои дрехи, или пък ще ти каже кога за последен път си си изпрал гащите. Поглед, който щеше да го накара да се почувства неловко преди време, когато му оставаше време за подобни неща. Когато заговори отново, в тона ѝ нямаше и помен от съвет: просто изреждаш факти. Сигурно точно така го мислеше. — Вашето влагоземско плащане на откуп е против нашите обичаи. Гай-шайн може да се дадат в дар или да се разменят срещу други гай-шайн, но все пак те не са животни, за да се продават и купуват. От друга страна, изглежда, че Шайдо вече не спазват джи-е-тох. Те правят влагоземците гай-шайн и взимат всичко, а не само петината. Трябва те да определят цена.

— Бижутата ми са на твое разположение, Перин — намеси се Берелайн без колебание. — Ако потрябва, Грейди или Неалд може да прескочи до Майен и да вземе още. И злато, също така.

Галин се окашля.

— Алтарците са свикнали с мародери, милейди, било то съседни благородници или разбойници — бавно заговори той, пляскайки с юздите в шепата си. Колкото и да не обичаше да противоречи на Берелайн, този път явно бе решен да го направи. — Толкова далече от Ебу Дар закон няма, освен каквото каже местният владетел или владетелка. Знатни или простолюдие, свикнали са да плащат на всеки, срещу когото не могат да се опълчат с оръжие, и бързо ги различават. Необяснимо е, че никой от тях не се е опитал да си откупи сигурността, но ето, че виждаме по пътя на Шайдо само руини, за нищо друго не сме чули досега, освен за грабеж и разруха. Те може да приемат едно предложение за откуп и да го вземат, но може ли да им се вярва, че ще дадат нещо в замяна? Самото предложение ще ни лиши от единственото ни предимство — това, че те не знаят, че сме тук. — Анура леко поклати глава, едва забележим жест, но Галин го засече с крайчеца на окото си и се намръщи. — Не сте ли съгласна, Анура Седай? — учтиво попита той. И с нотка на изненада. На моменти Сивата беше почти стеснителна, особено за една Сестра, но никога не се колебаеше да заговори, когато не е съгласна със съвет, предлаган на Берелайн.

Този път Анура обаче се поколеба и се постара да го прикрие, като грижливо заоправя гънките на полите си. Доста тромаво от нейна страна — Айез Седай можеха да пренебрегнат когато си поискат и

зной, и студ, да останат незасегнати, когато всички наоколо им са плувнали в пот или се мъчат да престанат да тракат със зъби. Една Айез Седай, която обръща внимание на околната температура, просто печелеше време, мъчейки се да измисли обикновено как да скрие това, което мисли. Тя погледна леко намръщена към Марлайн, накрая взе решение и тънката бръчица на челото ѝ се заличи.

— Преговорите винаги са по-добро нещо от боя — заговори хладно. — А при преговорите доверието винаги е въпрос на предпазливост, нали? Трябва внимателно да обмислим предпазните мерки, които трябва да се вземат. Открит е въпросът и кой трябва да се обърне към тях. Мъдрите може би не са повече неприкосновени, след като участваха в битката при Думайски кладенци. Една Сестра или може би група Сестри ще са по-доброто решение, но дори и това трябва да се уреди много внимателно. Аз лично съм готова да...

— Никакъв откуп — заяви Перин и всички го зяпнаха, повечето — втрещени, само Анура с неразгадаемо лице и той повтори, този път по-твърдо: — Никакъв откуп. — Нямаше да плати на тези Шайдо за това, че бяха причинили страдания на Файле. Сигурно беше преживяла страх и те щяха да платят за това, а не да се облагодетелстват. Освен това Галин беше прав. Нищо от онова, което Перин беше видял, в Алтара или в Амадиция, не съдържаеше и най-малкия намек, че на Шайдо и в най-малка степен може да се повярва. Все едно да повярваш на плъховете в хамбарите или на червеите, когато зазрее плодът. — Илиас, искам да видя стана им. — Като момче познаваше един слепец, Нат Торфин, с набръчкано лице и бяла коса, който можеше да разглоби една ковашка главоблъсканица само като я опипа. Години наред Перин се беше мъчил да разбере как да повтори това постижение, но така и не можа. Той самият трябваше да види как се наместват едно към друго парчетата, преди да ги разгадае. — Ейрам, намери Грейди и му кажи да дойде при мен колкото може по-скоро, на терена за Пътуване. — Така бяха започнали да наричат мястото, където пристигаха в края на всеки свой скок и откъдето потегляха за следващия. За ашаманите беше по-лесно да изтъкат Портал на място, където вече бе имало такъв.

Ейрам изсумтя, съвсем преднамерено, после обърна сивия си кон и бързо препусна към лагера, но Перин долови възраженията, въпросите и съмненията, изписани по лицата на околните. Марлайн продължаваше да го оглежда, сякаш изведнъж загубила увереност

какво точно е той, Галин се мръщеше на юздите в ръцете си, явно убеден, че работите отиват на зле въпреки усилията му, Берелайн изглеждаше смутена и в очите ѝ се четеше несъгласие, а пък устата на Анура се беше стегнала на тънка резка. Айез Седай мразеха да ги прекъсват и колкото и да беше колеблива за една Айез Седай, тя изглеждаше готова да изрази недоволството си. Арганда, с почервенияло лице, отвори уста с ясното намерение да закрепи. Арганда често крещеше, откакто отвлякоха кралицата му. Нямаше смисъл да чака повече и да ги слуша.

Перин подкара Стъпко през редицата на Крилатата гвардия, обратно към потъналите в сянка дървеса. Не бежешком, но и без да се мае — бърз тръс през високите лесове, с ръце здраво стиснали юздите и с очи, вече претърсващи сиво-кафявия сумрак за Грейди. Илиас безмълвно го последва на сивия си кон. Перин беше сигурен, че у него не е останало място и за трошица страх повече, но мълчанието на Илиас само укрепи увереността му. Старецът намираше изход от всяко препятствие. Мълчанието му говореше гръмко за непреодолими планини. Но трябваше да има и изход. Щом стигнаха до гладката скална издатина, Перин подкара Стъпко напред-назад през косите лъчи на слънцето около рухналите дървета и между оцелелите. Не можеше да спре. Трябваше да продължи да се движи. Трябваше да има начин. Умът му се мятеше като плъх в капан.

Илиас слезе от коня, клекна и намръщено загледа прерязания камък, без да обръща внимание на коня си, който дърпаше юздите да избяга. До камъка, дебелият ствол на един бор, издигал се доскоро на цели петдесет стъпки, се беше опрял с единия си край на пръсналите се останки от прерязания си пън, толкова висок, че човек можеше да мине прав под ствола. Ярките слънчеви лъчи, пробили през короните на дърветата наоколо, сякаш правеха почти черна сянката около белязаната от дири скала, но това не го притесни повече от Перин. Носът му се сбръчка от миризмата на сяр, която още се носеше във въздуха.

— Усетих тая миризма, докато идвах насам. Предполагам, че си го забелязал, ако не си имал други неща в ума си. Голяма глутница. По-голяма от всичко, което съм виждал или чувал.

— Така каза и Масури — отвърна разсеяно Перин. Какво толкова задържаше Грейди? Колко ли хора имаше в Ебу Дар? Нали такава беше

големината и на лагера на Шайдо. — Каза, че е изучавала седем глутници, но тази не е срещала досега.

— Седем? — промърмори изненадано Илиас. — Дори една Айез Седай трябва да е била доста път, за да срещне чак толкова. Повечето приказки за Черни хрътки са просто от хора, наплашени от тъмното. — Той отново се намръщи над дирите, пресичащи гладкия камък, поклати глава и в гласа му се прокрадна тъга. — Някога те са били вълци. Поне душите на вълци, хванати и извратени от Сянката. Това е ядката, използвана за направата на Черните хрътки, или Братята на сянката. Мисля, че точно затова вълците трябва да ги има в Последната. Или може би Черните хрътки са направени, защото вълците ще са там, за да се бият с тях. Пред Шарката дантелата на Совара понякога прилича на тънък конец. Все едно, било е отдавна, по време на Тролоксските войни, доколкото мога да преценя, и на Войната на Сянката преди това. Дълга памет имат вълците. Това, което знае един вълк, всъщност не се забравя, докато остават други живи вълци. Те обаче избягват да говорят за Черните хрътки и избягват и тях също така. Сто вълка могат да загинат, опитвайки се да убият един Брат на сянката. По-лошото е, че ако се провалят, Черната хрътка може да изяде душите на онези, които още не са съвсем умрели, и след около година ще се появи нова глутница Братя на сянката, които вече не помнят, че са били вълци. Дано наистина не го помнят, впрочем.

Перин дръпна юздите, макар да го сърбеше да продължи да се движи. Вълчето име за Черните хрътки им придаде още повече чернилка.

— Могат ли да изядат и човешка душа, Илиас? Да речем на човек, който говори с вълци?

Илиас сви рамене. Доколкото знаеха двамата, едва шепа хора го можеха. Отговорът на такъв въпрос можеше да дойде едва на ръба на смъртта. По-важното в момента беше, че ако тези твари наистина някога са били вълци, трябваше да притежават достатъчно разум, за да могат да донасят какво са намерили. Това Масури го беше намекнала. Глупост бе да се надява човек, че няма да е така. Но кога щяха да го сторят? Колко време му оставаше да освободи Файле?

Чу се тропот на копита от приближаващи се ездаци и той набързо обясни на Илиас, че Черните хрътки са обиколили лагера и че ще известят за него на оногова, комуто известяват.

— На твое място не бих се притеснявал толкова, момче — отвърна старецът и се загледа изпитателно към идващите конници. После се отдръпна от камъка и започна да се протяга, за да раздвижи схваналите се от дългото седене на седлото мускули. Илиас много внимаваше да не го забележат, че се взира в нещо, което щеше да остане скрито в сенките за очите на другите. — Изглежда, са тръгнали за нещо по-важно от тебе. Ще продължат така, докато го намерят, дори да им отнеме цяла година. Не се безпокой. Ще измъкнем жена ти преди Черните хрътки да са съобщили, че си тук. Не казвам, че ще е лесно, но ще го направим. — В гласа му имаше решителност, както и в миризмата му, но не много надежда. Всъщност почти никаква.

Надмогнал отчаянието си, отказвайки отново да му се поддаде, Перин подкара Стъпко, щом Берелайн и охраната ѝ се появили между дърветата. Марлайн яздеше по дамски зад Анура. Щом Айез Седай дръпна юздите, тъмнооката Мъдра се смъкна на земята и тръсна дебелиите си поли да покрият тъмните ѝ чорапи. Друга жена сигурно щеше да се изчерви, че са се видели краката ѝ, но не и Марлайн. Тя, видите ли, просто си оправяше дрехите. Тази, която изглеждаше разстроена, беше Анура, с недоволна, кисела физиономия, от която носът ѝ съвсем бе заприличал на клюн. Мълчеше, но устата ѝ бе готова да захапне. Трябваше да е била сигурна, че предложението ѝ да преговаря с Шайдо ще се приеме, особено след като я подкрепи Берелайн, а пък Марлайн привидно поне не възрази. Сивите бяха силни в дипломатията и посредничеството, в решаването на спорове и в сключването на примирия. Може би това беше мотивацията ѝ. Или нещо друго? Проблем, който Перин трябваше да остави настрана, но без да го забравя. Не биваше да изпуска от внимание нищо, което можеше да попречи в освобождаването на Файле, но проблемът, който сега трябваше да разреши, се намираше на четиридесет мили на североизток.

Докато Крилатата гвардия се строяваше в защитен кръг около терена за Пътуване, Берелайн доближи дорестия си кон до Стъпко и се опита да въвлече в разговор Перин, може би дори да го съблазни отново с остатъка от печената кокошка. Миришеше на неувереност, съмняваше се сякаш в правилността на решението му. Може би се надяваше да го уговори да опита с откупа. Той продължи да обикаля със Стъпко — отказваше да я слуша. Този опит щеше да означава да

заложи всичко на зара. Не можеше да играе хазарт, щом залогът беше Файле. Методично като работата в ковачница, това беше начинът. Светлина, колко уморен беше само. Той още по-плътно се загърна в собствения си гняв, за да го укрепи жарът му.

Галин и Арганда пристигнаха скоро след Берелайн, с двойна колона геалдански пиконосци с лъскави ризници и високи конични шлемове — смесиха се с майенците между дърветата. С нотка на раздразнение в миризмата, Берелайн остави Перин и подкара коня си към Галин. Двамата останаха на място, опрели колена, и едноокият се наведе леко да чуе какво има да му каже Берелайн. Говореше тихо, но Перин знаеше за какво си шепнат, поне отчасти. От време на време някой от двамата поглеждаше към него, докато той обикаляше със Стъпко. Арганда спря пъстрия си кон и се загледа на юг през дърветата към лагера, замръзнал като статуя, но излъчващ нетърпение, както огънят излъчва зной. Беше самото олицетворение на воин, с пискюлите, меча и посребрената си броня, с лице, кораво като камък, ала миришеше на ръба на паниката. Перин се зачуди как ли мирише той самият. Човек не може да улови собствената си миризма. Освен на затворено. Не мислеше, че мирише на паника, само на страх и на гняв. Всичко щеше да тръгне добре, след като си върнеше Файле. Всичко щеше да се оправи.

Най-сетне се появи и Ейрам, с прозяващия се още Джър Грейди на един кафяв кон, толкова тъмен, че белите петна на муцуната го правеха почти черен. Зад тях, но не съвсем плътно, яздеха Данил и десетина от мъжете на Две реки, зарязали за момента копия и алебарди в полза на дългите лъкове. Набит мъж с грубовато лице, по което вече се бяха появили бръчки, макар все още да не беше достигнал средна възраст, Грейди приличаше на сънлив селяк въпреки меча с дългата дръжка на кръста и черното палто с иглата със сребърния меч на високата яка, но фермата я беше изоставил завинаги, а Данил и останалите винаги му отваряха път. Те и на Перин отваряха път, отдръпваха се назад и забиваха погледи в земята, като понякога бързо, и смутено някак, се озъртаха към него или към Берелайн. Все едно. Всичко щеше да се оправи.

Ейрам понечи да поведе Грейди към Перин, но ашаманът знаеше за какво са го повикали. Въздъхна, слезе и отиде при Илиас, който клечеше под сноп слънчева светлина и драскаше в снега скица, за да

му обясни разстоянието и посоката; описваше подробно мястото, където искаше да го отведат, поляна на някакъв склон, обърнат почти на юг, с планински хребет отгоре, прорязан на три места от клисури. Разстоянието и посоката бяха достатъчни, стига да бяха точни, но колкото по-подробна беше картината в ума на ашамана, толкова по-близо можеше да ги отведе до точното място.

— Тук няма място за грешка, момче. — Очите на Илиас бяха блеснали от напрежение. Каквото и да мислеха другите хора за ашаманите, него те не плашеха. — Там има много ридове, а главният лагер е само на около миля от другата страна на този. Ще има постове, малки патрули, които лагеруват на различно място всяка нощ, може би на по-малко от две мили оттатък. Ако ни отдалечиш много, със сигурност ще ни видят.

Грейди срещна погледа му, без да мига. После кимна, прокара дебелия си пръст през косата си и вдиша дълбоко. Изглеждаше изтощен колкото Илиас. Изтощен до кости, както се чувстваше и Перин. Да правиш Портали, да ги задържаш достатъчно дълго, за да могат през тях да преминат хиляди хора и коне, беше изнурителна работа.

— Отдъхна ли си достатъчно? — попита го Перин. Уморените правеха грешки, а една грешка с Единствената сила можеше да се окаже гибелна. — Дали да не повикам Неалд?

Грейди го изгледа замаяно и поклати глава.

— Фейгър не е по-отпочинал от мен. Може би дори по-малко. Аз съм по-силен от него. По-добре аз да го свърша. — Обърна се с лице на североизток и без с нищо повече да ги предупреди, до белязания с диригта камък във въздуха се появи вертикална сребристосиня резка. Анура дръпна кобилата си настрана и ахна, щом сияещата резка се ушири в отвор, дупка във въздуха, отвъд която се виждаше огряна от слънцето поляна на стръмен терен между дървета, много по-малки от тези около тях. Прерязаният бор потръпна, изскърца болезнено и се срина с приглушен тътен, от който конете зацвилиха и нервно застъпваха на място. Анура изгледа навъсено ашамана и лицето ѝ потъмня, но Грейди само примига и рече: — Това ли е мястото? — Илиас намести шапката си и кимна.

Това кимване беше очаквал Перин. Сними глава и поведе Стъпко през снега, стигащ над глезените на животното. Поляната беше малка,

но покритото с бели облаци небе я правеше да изглежда много по-открита след леса зад гърба му. В сравнение с гората светлината тук беше почти ослепителна, въпреки че слънцето все още оставаше скрито зад обраслия с дървета рид нагоре. Лагерът на Шайдо се намираше от другата страна на билото. Той се загледа с копнеж нагоре по склона. Едва успя да се удържи да не препусне и най-сетне да види къде е Файле. Насила обърна Стъпко към Портала в мига, в който през него пристъпваше Марлайн.

Без да го изпуска от очи, отвличайки ги само колкото да погледне снега пред себе си, за да не се спъне, тя се отдръпна встрани, за да могат да минат Ейрам и мъжете от Две реки. Вече свикнали с Пътуването, макар и все още не с ашаманите, те съвсем леко сведоха глави под горния край на отвора, и то само по-високите. На Перин неволно му хрумна, че Порталът е по-широк от първия, направен от Грейди, през който бе минавал. Тогава трябваше да слезе от седлото. Тази мисъл бе някак разсеяна, почти като бръмчене на муха. Ейрам спря до Перин. Миришеше на нетърпение да продължи. След като Данил и останалите се отдръпнаха от пътя, слязоха от седлата и спокойно почнаха да опъват лъковете си, оглеждайки околните дървета, се появи и Галин — оглеждаше навъсено дърветата, сякаш очакваше враговете всеки миг да се втурнат от тях. Последваха го десетина майенци с пики.

Последва дълга пауза, в която Порталът оставаше отворен, но тъкмо когато Перин реши да се върне, за да види какво, задържа Илиас, брататият мъж се появи на коня си, с Арганда и шестима геалданци по петите му, с изписано на лицата им негодувание. Бляскавите им шлемове и ризници ги нямаше и се бяха намръщили, сякаш са ги накарали да си смъкнат гащите.

Перин кимна мълчаливо. Разбира се. Лагерът на Шайдо се намираше от другата страна на височината, както и слънцето. Блестящите им доспехи щяха да са като огледала. Трябваше да се сети за това. Все още позволяваше на страха да го тласка към припряност и да замъглява мисленето му. Сега повече от всякога умът му трябваше да е бистър. Малката подробност, която му се бе изплъзнала, можеше да го убие и да остави Файле в ръцете на Шайдо. Но по-лесно беше да си каже, че трябва да се освободи от страха, отколкото да го направи.

Как можеше да не се страхува за Файле? Трябваше да го постигне, но как?

За негова изненада Анура премина през Портала малко пред Грейди, повел за юздите тъмнокафявия си кон. Като всеки път, когато я беше виждал да минава през Портал, тя се беше прилепила на гърба на кобилата си и поглеждаше подозрително ръбовете светлина на отвора, направени от покварената половина на Силата, а щом излезе от него, подкара коня си колкото може по-надалече нагоре по склона, без да навлиза сред дърветата. Грейди остави Портала да се затвори рязко и в очите на Перин остана утайка — като пурпурна резка във въздуха, а Анура потръпна и изгледа сърдито Марлайн, после Перин. Ако не беше Айез Седай, човек щеше да помисли, че кипи от гняв. Берелайн трябваше да ѝ е казала да дойде, ала тя не винеше Берелайн затова, че се налага да е тук.

— Оттук продължаваме пеш — обяви тихо Илиас. Думите му едва се чуха от тъпченето на конски копита. Казал бе, че Шайдо са небрежни и че нямат постове, или почти нямат, но говореше тъй, сякаш може да са на двайсет крачки по-нататък. — Човек изпъква на кон. Шайдо не са слепи, само са по-слепи от другите айилци, което ще рече, че виждат два пъти по-добре от всеки от вас, тъй че като стигнем билото, не се показвайте. И гледайте да вдигате колкото може по-малко шум. Не са и глухи. Рано или късно ще намерят следите — в снега нищо не може да се направи, — но не можем да позволим да разберат, че сме тук, преди да сме се махнали.

Вкиснат, че е трябвало да се лиши от доспехите и пискюлите си, Арганда почна да възразява, че Илиас се разпорежда. Тъй като не беше пълен глупак, го правеше тихо, но беше войник от петнайсетгодишен, беше командвал войници в битка с Бели плащове, с алтарци и амадийци, и както обичаше да изтъква, се беше сражавал и в айилската война и беше преживял Кървавия сняг при Тар Валон. Знаеше за айилците и не беше нужно някакъв си небръснат горянин да му казва как да стъпва. Перин го остави да мърмори. Наистина не беше глупак, просто се боеше за кралицата си. Галин остави всичките си хора отзад — и той мърмореше, че без коне пиконосците били безполезни и че сигурно щели да си строшат вратовете, ако ги накарали да вървят пеш. Той също не беше глупак, но виждаше най-напред черната страна на нещата. Илиас поведе и Перин се забави

само докато премести дебелията бронзова тръба на далекогледа си от дисагите на Стъпко в джоба на палтото си, преди да го последва.

Храсталаците растяха на туфи под дърветата, главно бор и ела, с групи от други, посивели от зимата и с голи клони, а теренът, който не беше по-стръмен от Пясъчните хълмове в родния край, не създаваше никакви проблеми за Данил и останалите мъже от Две реки, които се катереха по склона тихи като призраци, с изпънати лъкове и бдителни погледи, тихи като мъглата от дъха им. Ейрам, също тъй свикнал с гората, не се отлепяше от Перин с извадения си меч. Понечи да отсече няколко заплетени дебели кафяви лози, но Перин го спря с ръка на рамото; и все пак не издаваше много повече шум от Перин — само тихо поскъръцване на кожените ботуши в снега. Не беше изненада и че Марлайн се придвижваше през дърветата все едно, че беше отраснала в гората, а не в Айилската пустош, където всичко, което можеше да се нарече дърво, бе рядкост и където снегът бе нещо нечувано, колкото и да изглеждаше, че всички тези гerdани и гривни по нея трябваше да издават някакъв шум, както се поклащаха. Анура се катереше почти също без усилие и ловко избягваше острите тръни на сухия котешки нокът, на глоговете и шипките. Айез Седай все намираха начин да изненадат човек. При това тя успяваше да държи под око Грейди, въпреки че самият аша'ман сякаш се бе съсредоточил единствено върху това да мести единия си крак пред другия. Галин и Арганда не бяха младежи, не бяха свикнали и да вървят пеш, когато могат да яздят, и дъхът им взе да излиза все по-тежко нагоре по стръмното; хващаха се за дърветата и се поглеждаха почти толкова често, колкото поглеждаха терена пред себе си — никой от двамата не искаше да се остави другият да го изпревари. Четиримата геалдански пиконосци пък непрекъснато закачаха ножниците си в сплетените лози и сипеха тихи ругатни, щом се спънеха в някой камък или се набодяха на трънаци. Перин се замисли дали да не ги прати обратно при конете. Или за по-лесно да ги удари по главите и да си ги приберат на връщане.

Изведнъж от храстите пред Илиас се изправиха две айилки, с тъмните була, скрили очите им, в бели наметала, провиснали на гърбовете им, и с копия и щитове в ръце. Ако се съдеше по ръста им, трябваше да са Деви на копието, което не ги правеше по-безопасни от всеки друг алгай'д'сисвай. Само миг след това девет дълги лъка се изпънаха и стрелите се насочиха право в сърцата им.

— Така може да пострадате, Туанда — измърмори Илиас. — Що за глупости, Сюлин? — Перин махна на мъжете от Две реки да свалят лъковете, а на Ейрам — да прибере меча. Уловил беше миризмата им едновременно с Илиас, още преди да излязат на открито.

Девите се спогледаха стъписано, но отвиха булата си и те се смъкнаха на гърдите им.

— Добре виждаш, Илиас Мачира — каза Сюлин. Жилава, с изпънато като щавена кожа лице и с белег през едната буза, тя имаше остри сини очи, които можеха да пронизват като шила — но сега изглеждаха изненадани. Туанда беше по-висока и по-млада, трябваше да е била и хубавица, преди да изгуби дясното си око и да получи широкия белег, минаващ нагоре от брадичката ѝ под тъмната шуфа. Той изпъваше ъгъла на устната ѝ в нещо като полуусмивка — единствената усмивка, която човек можеше да види на лицето ѝ.

— Палтата ви са други — каза Перин. Туанда изгледа намръщено палтото си на сиви, зелени и кафяви петна, а после — и това на Сюлин, също като нейното. — И наметалата ви. — Илиас наистина беше уморен, да се издаде така. — Още не са тръгнали, нали?

— Не са, Перин Айбара — отвърна Сюлин. — Шайдо, изглежда, са се подготвили да поостанат тук. Снощи накараха хората от града, които искат, да си заминат, на север. — Поклати леко глава, все още притеснена, че Шайдо принуждават хората, които не искат да следват джи-е-тох, да стават техни гай-шайн. — Твоите приятели Джондин Баран, Гет Айлия и Хю Марвин заминаха след тях да видят дали не могат да научат нещо. Нашите Сестри на копие с Гаул отново обикалят стана им. Ние изчакахме тук Илиас Мачира да се върне с вас. — Рядко допускаше чувство в гласа си. И сега такова нямаше, но миришеше на тъга. — Ела, ще ти покажа.

Двете Деви тръгнаха нагоре по склона и той забърза след тях, забравил за всичко друго. Малко преди билото се присвиха, после запълзяха на четири крака. Той постъпи като тях, изпълзя последните няколко разтега през снега и надникна иззад едно дърво на самото било. Тук гората свършваше, смаляваше се надолу по склона в редки храсти и дребни дръвчета. Беше достатъчно високо, за да види на няколко левги напред, над полегатите голи хълмове, чак докъдето

отново започваше тъмната ивица на леса. Можеше да види всичко, което поискаше да види, и много по-малко от това, което му трябваше.

Опитал се бе да си представи лагера на Шайдо по описанието на Илиас, но реалността засенчи представата. На хиляда крачки надолу се простираха безчет ниски айилски шатри и всякакви още видове палатки, маса от фургони и коли, хора и коне. Простираше се на повече от миля във всички посоки от сивите каменни стени на някакъв град, по средата на разстоянието до следващата височина. Знаеше, че от другата ѝ страна има още толкова. Не беше някой от големите градове като Кемлин или Тар Валон, широк беше по-малко от сто крачки откъм страната, от която го гледаше, и по-тесен от другите като че ли, но все пак си беше град, с високи стени и нещо като цитадела в северния край. Но лагерът на Шайдо го беше погълнал напълно. Файле се намираше някъде там, сред това огромно море от хора.

Той извади пипнешком далекогледа от джоба си и в последния миг съобрази да свие едната си ръка над предния край на тръбата, за да я засенчи. Слънцето беше като златна топка, почти на половината път от най-високата си точка по пладне. Едно косо отражение от лещите щеше да провали всичко. В далекогледа се появиха групи хора, с ясно открити лица, поне за неговите очи. Дългокоси жени с тъмни шалове на раменете, накичени с десетки дълги гердани, жени с по-малко гердани, доящи крави, жени, носещи кадин-сор и понякога с копия и щит в ръцете, жени, надничали от дълбоките качулки на тежките си бели халати, докато притичваха по снега, вече отъпкан и разкалян. Имаше и мъже и деца, но очите му трескаво ги прескачаха. Хиляди и хиляди жени, дори само ако се брояха онези в бяло.

— Твърде много са — прошепна Марлайн и той смъкна далекогледа и я изгледа ядосано. Останалите също бяха дошли и бяха налягали в редица в снега покрай хребета. Мъжете на Две реки се стараеха да държат изпънатите си лъкове над снега, без да ги вдигат над билото. Арганда и Талин също оглеждаха сцената долу с далекоглед, а Грейди се взираше надолу, опрял брадичка на ръцете си и също толкова напрегнат като двамата войници. Навярно използваше Силата по някакъв начин. Марлайн и Анура също се бяха вторачили към лагера — Айез Седай хапеше устни, а Мъдрата се мръщеше.

— Ако мислиш, че ще се оттегля само защото има повече Шайдо, отколкото очаквах — почна той разгорещено, но Марлайн го прекъсна.

— Твърде много са Мъдрите, Перин Айбара. Накъдето и да погледна, виждам жена, която прелива. Само по малко тук, по малко там — Мъдрите не преливат непрекъснато, — но са навсякъде, където погледна. Твърде много Мъдри, за да са само десет септи.

Той вдиша дълбоко.

— Колко смяташ, че са?

— Според мен може би всички Мъдри на Шайдо са там долу — отвърна Марлайн спокойно, сякаш говореше за цената на ечемика. — Всички, които могат да преливат.

Всички? Невъзможно! Как можеше всички да са се събрали, след като Шайдо като че ли се бяха пръснали навсякъде? Най-малкото беше чувал разкази за нападения из цял Геалдан и Амадиция, които изглеждаха работа на Шайдо, приказки за набези и тук в Алтара, много преди да отвлекат Файле, и слухове от още по-далече. Защо ще се събират на едно място? Ако Шайдо бяха решили да се съберат целия клан... Не, трябваше да се занимава само с това, което знае със сигурност. Достатъчно неприятно беше.

— Колко? — отново попита той, този път по-кратко.

— Недей да ми ръмжиш, Перин Айбара. Не мога да кажа точно колко Мъдри на Шайдо са останали живи. Някои загинаха при Думайски кладенци. Намерихме трупове, а и трябва да са изнесли онези, които са могли, за да ги погребат, както е редно. Дори Шайдо не може да са зарязали всякакво приличие. Ако всички останали живи са долу, с чирачките, които могат да преливат, бих казала около четиристотин. Може и повече да са, но по-малко от петстотин. Преди да прехвърлят Драконовата стена, Мъдрите на Шайдо бяха по-малко от петстотин, и може би петдесетина чирачки.

— Петстотин? — изхлипа Анура. — Светлина! Половината Кула само от един клан? О, Светлина!

— Можем да се промъкнем нощес — измърмори Данил, — както се промъкна в оня лагер на Белите плащове. — Илиас изсумтя, което можеше да значи всичко, но не прозвуча много обнадеждаващо.

Сюлин също изсумтя.

— Дори ние не бихме могли да се промъкнем в тоя стан с някаква надежда, че ще се измъкнем. А вас ще ви хванат като коза за вимето още преди да сте подминали първите десет шатри.

Перин кимна угрижено. Мислил беше да се промъкне под прикритието на мрака и по някакъв начин да измъкне Файле. И другите, разбира се. Тя без другите нямаше да тръгне. Но така и не си беше повярвал, че ще стане, не и срещу айилци, а размерите на стана им угасиха и последните проблясъци надежда. Можеше с дни да обикаля между толкова много хора и пак да не я намери.

Изведнъж си даде сметка, че вече не му се налага да се бори с отчаянието. Гневът си оставаше, но вече бе станал хладен като стоманата зиме, и той не можеше да улови в себе си нито капчица от онази безнадеждност, която доскоро заплашваше да го удави. В лагера долу имаше десет хиляди алгай'д'сисвай и петстотин жени, които можеха да преливат. — Галин беше прав: пригответи се за най-лошото и всички изненади ще са ти приятни — петстотин жени, които нямаше да се поколебаят да използват Силата като оръжие; Файле беше скрита като снежинка в покрита със сняг ливада, но когато си толкова затрупан, просто не остава място за отчаяние. Трябва или да заореш напред, или ще те заровят. Освен това той вече разбираше главоблъсканицата. Нат Торфин винаги твърдеше, че всяка главоблъсканица може да се реши, стига да разбереш къде да натиснеш и къде да дръпнеш.

На север и юг околността беше разчистена по-надалече от града, отколкото възвишението, на което лежаха. Пръснати надалече една от друга ферми, без дим в комините, осейваха околността, дървени и каменни огради бележеха нивите, заровени под снега, но повече от шепа хора, опитващи се да се приближат от която и да било от двете посоки, все едно щяха да носят запалени факли, знамена, и да надуват фанфари. На юг като че ли се мяркаше някакъв път през стопанските постройки, и още един — на север. За него вероятно щяха да се окажат безполезни, но знае ли човек. Джондин можеше да донесе някакви сведения за града, макар че и през ум не му минаваше каква полза щеше да има от това, след като градът беше по средата на Шайдо. Гаул и Девите, които обикаляха лагера, щяха да могат да му кажат какво има отвъд следващия хребет. Една седловина на този хребет приличаше на път, водещ някъде на изток. Странно, на около миля северно от седловината се издигаха няколко вятърни мелници, дългите им бели криле бавно се въртяха, а на върха на следващата височина като че ли имаше още. Редица арки, наподобяващи дълъг тесен мост,

се изпъваше надолу по склона от най-близките вятърни мелници чак до градските крепостни зидове.

— Знае ли някой какво е онова? — попита той и посочи. Огледът през далекогледа не му каза нищо, освен че са направени от същия сив камък като стената. Съоръжението беше твърде тясно, за да е мост. Липсваха му парапетите, а и нямаше над какво да минава, за да е мост.

— То е за докарване на вода — отвърна Сюлин. — Продължава на пет мили и стига до едно езеро. Не знам защо не са си построили града по-наблизо, но повечето земя около езерото, изглежда, ще стане на кал, когато свърши студът. — Не се запъваше вече на странни за айилците думи като „кал“, но в „езеро“ все още беше останала нотка на удивление, в самата представа за толкова много вода на едно място. — Смяташ да спреш водоизточника им? Е, това със сигурност ще ги накара да излязат. — Боят заради вода можеше да разбере. Повечето битки в Пустошта започваха заради вода. — Но не мисля, че...

Цветовете изведнъж избухнаха в главата на Перин, взрив от цветове, толкова силен, че заглуши и взор, и слух. Целия му взор, освен самите цветове. Бяха като огромен прилив, сякаш през цялото време ги беше изтласквал от ума си и те се бяха струпали в яз, който сега бяха разбили в тихия си порив, завихрени беззвучни въртопи, които се мъчеха да го завлекат надолу и да го потопят. Сред всичко това се откри образ, Ранд и Нинив, седнали на земята един срещу друг, образ толкова ясен, че сякаш бяха току пред него. Нямаше време сега за Ранд. Не сега! И той задрапа с ръце и нокти през цветовете, задрапа като удавник към брега и... ги... изтласка!

Взор и слух, светът наоколо, сринал се върху него.

— Това е безумие — говореше угрижено Грейди. — Никой не може да удържи толкова сайдин, че да го усетя от толкова далече! Никой!

— Никой не може да удържи и толкова сайдар, впрочем — промърмори Марлайн. — Но някой го направи.

— Отстъпниците? — Гласът на Анура трепереше. — Отстъпниците. Използват някой ша-ангреал, за който не сме подозирали. Или... или самият Тъмен.

Взираха се назад, на северозапад, и макар Марлайн да изглеждаше по-спокойна от Анура и Грейди, миришеше толкова изплашено, колкото и притеснено. Всички наоколо ги гледаха като

хора, очакващи всеки миг да им се извести, че е започнало новото Разрушение на света. Изражението на Илиас бе примирено. Един вълк може да се озъби на свлачище, понесло го към смъртта, но вълкът знае, че смъртта рано или късно идва и че не можеш да се бориш с нея.

— Ранд е — измърмори Перин. Потръпна, щом цветовете отново опитаха да се върнат, и с един удар ги смаза. — Негова работа. Той ще се оправи, каквото и да е. — Всички се бяха вторачили в него, дори Илиас. — Трябват ми пленници, Сюлин. Трябва да изпратят преследващи групи. Илиас каза, че имали постове на няколко мили от лагера, малки групи. Можете ли да ми хванете пленници?

— Слушай ме внимателно — заговори Анура: думите се изляха от устата ѝ на порой. Тя се надигна от снега, колкото да се пресегне над Марлайн и да сграбчи Перин за края на наметалото. — Нещо става, може би нещо удивително или нещо ужасно, но във всички случаи е нещо изключително важно, по-важно от всичко в писаната история! Трябва да разберем какво е! Грейди може да ни отведе там, достатъчно близо, за да го видим. Аз също бих могла да ни отведа, стига да знаех сплитовете. Трябва да разбере!

Перин срещна погледа ѝ, вдигна ръка и тя млъкна с отворена уста. Айез Седай никога не млъкваша толкова лесно, но тя млъкна.

— Казах ви какво е. Нашата работа е точно там долу, пред нас. Сюлин?

Главата на Сюлин се люшна от Айез Седай към Марлайн. Накрая тя сви рамене.

— Едва ли ще научиш нещо полезно дори да ги подложиш на разпит. Те ще приемат страданието и ще ти се изсмеят в очите. И срамът ще е бавен... стига тези Шайдо все още да са способни да се срамуват.

— Каквото и да разбере, ще е повече от това, което знам сега — отвърна той.

Работата му беше пред него. Да реши една главоблъсканица, да освободи Файле и да унищожи Шайдо. Това бе важното на този свят.

ГЛАВА 9

КАПАНИ

— И тя пак се оплака, че другите Мъдри са плахи — довърши Файле с възможно най-краткия си гласец, докато наместваше високия кош на рамото си и потропваше на място в разкаляния сняг. Кошът не беше тежък, макар да беше пълен с мръсно пране, а вълната на белия й халат беше дебела и топлеше, с двете долни ризи под него, но меките кожени ботуши, също избелени, не пазеха много от студа. — Наредиха ми да предам точно какво каза Мъдрата Севанна — набързо добави тя. Сомерин беше една от „другите“ Мъдри и устната й се кривна надолу при думата „плахи“.

Свела очи към земята — това бе всичко, което Файле можеше да види от лицето на Сомерин. От гай-шайн се изискваше да се държат в пълно покорство, особено от гай-шайн, които не бяха айилци, и макар да поглеждаше нагоре през миглите си, за да разгадае изражението на Сомерин, жената беше по-висока от повечето мъже, дори от айилците, русокоса великанка, която се извисяваше над нея. Общо взето можеше да види огромната гръд на Сомерин с издутата, потъмняла от слънцето цепка, показваща се от блузата, незавързана до средата на гърдите и отрупана с всевъзможна сбирщина от дълги нанизы, огнени капки и смарагди, рубини и опали, низове от едри перли и изкусно изработени златни верижки. Повечето Мъдри, изглежда, изпитваха неприязън към Севанна, която „говореше от името на вожда“, докато се избере нов вожд на клана Шайдо, нещо, което едва ли щеше да се случи скоро, и се опитваха да подронят властта й, когато не се дърлеха и не оформяха клики, но много от тях споделяха любовта на Севанна към влагоземските накити, а някои дори бяха започнали да носят пръстени като самата нея. На дясната си ръка Севанна носеше голям бял опал, по който блясваха червени жилки всеки път, щом посегнеше да оправи шала си, а на лявата — дълъг син сапфир, обкръжен от рубини. Блузата й беше от чисто бяло алгоде, от Пустошта, а полата и шалът й — дебела вълна, тъмна като сгънатата забрадка, която придържаше

дългата ѝ до кръста жълта коса назад от лицето. Студът като че ли изобщо не я притесняваше.

Двете стояха малко отвъд онова, което Файле смяташе за граница между стана на Шайдо и стана на гай-шайн — пленническият лагер — не че всъщност представляваха два лагера. Няколко гай-шайн спяха при Шайдо, но останалите ги държаха в центъра на лагера, освен когато не вършеха възложената им работа, като добитък, заграден от блазнещата свобода със стена от Шайдо. Повечето минаващи покрай тях мъже и жени носеха белите халати на гай-шайн, макар че повечето не бяха от толкова добра тъкан и направа като нейния. При толкова много хора за обличане Шайдо прибираха всяка бяла дреха, която можеше да се намери. Някои се бяха навлякли с по два-три ката лен или набързо съшити халати от зебло за шатри; много от халатите бяха оцапани с кал и сажди. Много рядко по някой гай-шайн имаше високия ръст и светлите очи на айилците. Огромното мнозинство бяха червендалести амадицийци, алтарци с маслинова кожа и светлолики кайриенци, плюс по някой случаен пътник или търговец от Иллиан или Тарабон, или от другаде, озовали се на най-лошото възможно място във възможно най-лошия момент. Освен шепата айилци, кайриенците бяха най-отдавна пленени и най-примирени с положението си, ала всички държаха очите си сведени към земята и бързаха да изпълнят задачите си толкова бързо, колкото позволяваха разкаляните пътеки през снега. От гай-шайн се очакваше да проявяват кротост, покорство и искрена жажда да изразят и двете. Всеки неуспех в това усилие водеше до тежки поуки.

На самата Файле в този момент ужасно ѝ се искаше също да се разбърза. Студените стъпала бяха само една малка част от многото причини, а нетърпението да изпере мръсното пране на Севанна — още по-малка. Твърде много очи можеха да я видят как стои тук на откритото със Сомерин и макар качулката да скриваше лицето ѝ, широкият плетен колан със златни пафти на кръста ѝ и стегнатата на шията ѝ златна верижка показваха, че е от слугите на Севанна. Никой не ги наричаше така — за айилците да бъдеш слуга беше унизително, — но бяха точно това, поне влагоземците, само че неплатени и с по-малко права и свобода от всеки слуга или слугиня. Рано или късно самата Севанна щеше да научи, че Мъдрите спират нейните гай-шайн, за да ги разпитват. Севанна разполагаше вече с над сто слугини и броят

им продължаваше да расте, и Файле беше сигурна, че в момента всяка една от тях, до последната, повтаря това, което бяха чули да казва Севанна за Мъдрите.

Капанът беше жестоко безотказен. Севанна беше сурова господарка, при това се държеше съвсем непредвидимо — не се караше, рядко се сърдеше открито, но най-малкото нарушение, най-малката грешка в поведението незабавно се наказваше с бой с пръчки или с камшик, а всяка нощ пет гай-шайн, от които бе останала най-недоволна през деня, биваха избирани за допълнително наказание, като понякога прекарваха нощта вързани и със запушени уста след боя, за назидание на останалите. Файле не искаше и да мисли какво щеше да заповяда тя за заловена шпионка. От друга страна, Мъдрите бяха дали да се разбере, че всяка, която не им каже доброволно какво точно е чула, всяка, която се опита да затаи нещо или да се пазари, я очаква несигурно бъдеще, свършващо най-вероятно в плитък гроб. Наказването на гай-шайн извън позволените граници бе нарушение на джи-е-тох, мрежата на честта и дълга, ръководеща живота на хората в Айил, но влагоземските гай-шайн, изглежда, стояха извън тази система от правила.

Рано или късно едната или другата страна на този капан щеше да изщрака. Единственото, което държеше челюстите на капана отворени толкова дълго, беше, че Шайдо като че ли гледаха на своите влагоземски гай-шайн не по-различно, отколкото на товарните коне и добитъка, макар че в действителност с животните се отнасяха по-добре. От време на време по някой гай-шайн се опитваше да избяга, но като се изключеше това, човек просто им даваше храна и подслон, товареше ги с работа и ги наказваше, когато не се справят. Мъдрите вече не очакваха, че ще откажат да им се подчиняват, Севанна вече не очакваше, че ще я шпионират повече, отколкото очакваха от някой товарен кон да запее. Рано или късно обаче... А това не беше единственият капан, в който бе попаднала Файле.

— Мъдра, нямам какво повече да ви кажа — измърмори тя, след като Сомерин не каза нищо. Освен ако главата ти не е станала на запъртък, не можеш да си тръгнеш просто така от една Мъдра, преди тя да те е освободила. — Мъдрата Севанна говори пред нас открито, но не казва много.

Високата жена остана безмълвна и след дългата пауза Файле се осмели да вдигне очи още малко нагоре. Сомерин се взираше над главата на Файле, със зяпнала уста и явно стъписана от нещо. Файле се намръщи, намести коша на рамото си и се обърна, но не видя нищо, което да обясни изражението на Сомерин, само огромния стан с ниските тъмни айилски шатри, смесени с островърхи шатри и квадратни шатри, и всякакви още видове шатри, повечето мръснобели или светлокафяви, други — зеленикави или сини, или червени, или даже пъстри. Шайдо прибираха при набезите си всичко, което можеше да върши работа, всичко, което можеше да се окаже полезно, и не оставяха след себе си нищо, което става за шатра.

Впрочем, подслон за всички хора едва се намираше. Тук вече се бяха събрали десет септи, над седемдесет хиляди Шайдо и почти толкова гай-шайн, по нейна преценка, и навсякъде, където погледнеш, се виждаше обичайната суматоха — облечени в тъмно айилци, заети с ежедневните си дела сред щъкащи по задачите си, облечени в бяло пленници. Някакъв ковач раздухваше с меховете си ковашката пещ пред една отворена шатра — беше подредил инструментите си върху щавена бича кожа. Деца подкарваха с пръчки стадо блеещи кози, търговка излагаше стоката си в открит павилион от жълто платнище — златни свещници, сребърни купи, грънци и котли, всичко — плякосано. Слаб мъж с вързан с въже кон говореше със сивокосата Мъдра Масалин — явно търсеше лек за болестта на животното, защото непрекъснато ѝ сочеше корема на коня. Нищо, което да оправдае зяпването на Сомерин.

Тъкмо когато се канеше да се обърне, Файле забеляза една тъмнокоса айилка, обърната с гръб към тях. Не просто тъмнокоса, а с коса като гарваново крило, голяма рядкост след айилците. Макар и в гръб, Файле позна в нея Аларис, друга от Мъдрите. В стана имаше четиристотин Мъдри, но тя се беше научила да ги познава бързо, от един поглед. Да сбъркаш една Мъдра с някоя тъкачка или пък грънчарка означаваше много лесно да си спечелиш боя с пръчки.

Това, че Аларис стоеше скована като дърво и гледаше в същата посока като Сомерин, можеше и нищо да не означава, нито пък че беше оставила шала си да се смъкне на земята, само дето малко зад нея Файле разпозна още една Мъдра, също зяпнала на северозапад и тръгнала натам — отправяше с шамари всеки застанал случайно пред

нея човек. Беше Джезаин — ниска дори за неайилка, с буйна огнена коса, от която лицето ѝ изглеждаше съвсем бледо, и с нрав също като косата ѝ. Масалин говореше с мъжа с коня и махаше с ръка към животното. Тя не можеше да прелива, но трите Мъдри, които можеха, стояха като заковани и се взираха в една и съща посока. Само едно нещо можеше да го обясни: виждаха, че някой прелива там горе, по гористия хребет отвъд стана. Преливаща Мъдра едва ли щеше да ги накара да се зазаяпат така. Възможно ли бе да е Айез Седай? Или повече от една? По-добре да не бързаше да дава воля на надеждата си. Твърде рано беше.

Тупване по главата и тя се олюля, и за малко да изтърве коша с прането.

— Какво си зяпнала като чукан? — сопна ѝ се Сомерин. — Хайде, тичай си по работата. Марш, докато не съм те...

Файле тръгна, крепейки коша с едната ръка и вдигнала полите си с другата, забърза колкото можеше, без да се подхлъзне и да падне в калта. Сомерин никога не удряше, нито повишаваше тон. Щом сега направи и двете, най-добре беше да се маха от пътя ѝ, без да се мотае. Смирено и покорно.

Гордостта ѝ диктуваше да съхрани хладно непокорство, мълчалив отказ да се поддаде, но пък разумът диктуваше, че това ще е най-лесният начин да ги накара да я пазят два пъти по-зорко. Шайдо смятаха влагоземските гай-шайн за питомни животни, но не бяха и съвсем слепи. Ако искаше да се спаси, трябваше да ги накара да мислят, че е приела пленничеството си като неотвратимо, и тази мисъл бе непрекъснато в ума ѝ. Колкото по-рано, толкова по-добре. И определено преди да ги е догонил Перин. Не се и съмняваше, че Перин я търси и че все някак ще я намери — ако решише, той щеше и през стена да мине! — но тя трябваше да се спаси преди това. Беше дъщеря на воин. Знаеше каква е числеността на Шайдо, знаеше колко сила ще е необходима на Перин и знаеше, че трябва да се добере до него преди да е станал сблъсъкът. Но първата, малката дреболия във всичко това бе как да се измъкне от Шайдо.

В какво се бяха загледали Мъдрите — в Айез Седай или Мъдрите с Перин? Светлина, не можеше да се надява още, рано беше! Но други неща сега бяха с предимство и прането не беше на последно място. Тя понесе коша към останките на град Малдън, пробивайки си

път през гъстия поток на гай-шайн. Напускащите града носеха тежки ведра, окачени на кобилици, а ведрата на влизащите се поклащаха празни. При толкова много хора в стана имаше нужда от големи количества вода и тя стигаше до тях по този начин, ведро след ведро. Не беше трудно да отличи човек между гай-шайн доскорошните жители на Малдън. Толкова на север в Алтара, те бяха по-скоро светлокожи, отколкото мургани, и някои бяха дори със сини очи, но всички залитаха, замаяни като в мъгла. Изкатерилите градските стени през нощта Шайдо бяха надвили отбраната им преди гражданите да разберат, че са в опасност, и те като че ли все още не можеха да повярват на участта, която ги е сполетяла.

Файле обаче се озърташе за едно определено лице, на човек, който, надяваше се тя, днес нямаше да носи вода. Беше търсила това лице още откакто Шайдо вдигнаха стана си тук, преди четири дни. Намери я точно извън градските порти, разтворени и с придърпани чак до гранитните колони крила: облечена в бяло жена, по-висока от самата нея, с плитък кош с хляб на бедрото и издърпана назад качулка, колкото да покаже малко от тъмnochервеникавата ѝ коса. Чиад привидно оглеждаше обкованите с желязо порти, които не бяха защитили Малдън, но се извърна от тях веднага щом Файле се приближи. Спряха се една до друга, без да се поглеждат. Преструваха се, че наместват кошовете си. Нямаше причина две гай-шайн да не си разменят дума, но никой не биваше да си спомня, че са пленени заедно. Баин и Чиад не ги следяха толкова зорко като гай-шайн, слугуващи на Севанна, ала това можеше да се промени, ако някой си го спомнеше. Почти всички наоколо бяха гай-шайн, и при това от западната страна на Драконовата стена, но твърде много от тях се бяха научили да печелят благоволенieto на господарите, разпространявайки приказки и слухове. Повечето хора правят каквото трябва, за да оцелеят, и някои винаги се стараят да си стъкмят собствено гнезденце при всякакви обстоятелства.

— Първата нощ излязоха оттук — измърмори Чиад. — Двете с Баин ги изведохме до дърветата и скрихме следите. Доколкото виждам, никой не е забелязал, че ги няма. При толкова много гай-шайн е цяло чудо, че Шайдо забелязват, когато някой избяга.

Файле въздъхна облекчено. Вече три дни. Шайдо наистина забелязваха бягствата. Малцина успяваха да изкарат един цял ден на

свобода, но шансът за успех се усилваше с всеки изтекъл ден, а изглеждаше сигурно, че на другия ден Шайдо щяха да тръгнат. Не се бяха спирали толкова задълго, откакто я плениха. Подозираше, че може би ще се опитат да се върнат при Драконовата стена, да я прехвърлят и да тръгнат към Пустошта.

Не беше никак лесно да уговори Ласайл и Арела да тръгнат без нея. Това, което накрая ги убеди, беше аргументът, че могат да известят Перин къде е, а също така и предупреждението за броя на Шайдо и уверението, че самата Файле е уредила бягството си и че всяка намеса може да застраши и бягството, и самата нея. Беше сигурна, че ги е накарала да го повярват — тя наистина бе уредила донякъде бягството си; всъщност имаше няколко плана и все един от тях трябваше да сработи — но до този момент беше почти убедена, че двете ще решат, че клетвите им към нея ги задължават да останат. В някои отношения водните клетви бяха по-силни от клетвите за вяност, но в същото време оставяха твърде много място за глупост в името на честта. Всъщност тя не знаеше дали двете ще могат да намерят Перин, но тъй или иначе вече бяха на свобода и й оставаше да се погрижи само за още две жени. Разбира се, липсата на три от слугите на Севанна щеше да се забележи много бързо, в рамките на няколко часа, и щяха да пратят най-добрите следотърсачи, за да ги върнат. Файле беше свикнала с горите, но беше достатъчно благоразумна, за да си въобразява, че ще може да надхитри айилски следотърсачи. Достатъчно неприятно беше за „обикновени“ гай-шайн, които бягаха и ги залавяха. За гай-шайн на Севанна щеше да е по-добре да загинат при опита си. В най-добрия случай никога повече нямаше да получат възможност за втори опит.

— Останалите ще имаме по-голям шанс, ако двете с Баин тръгнете с нас — тихо каза тя. Потокът от мъже и жени, понесли вода покрай тях, се нижеше непрестанно и никой като че ли не им обръщаше внимание, но в последните две недели предпазливостта се беше всадила в нея. Светлина, сякаш бяха две години! — Каква е разликата между това, че помогнахте на Ласайл и Арела да стигнат до гората, и да помогнете на нас да отидем по-далече? — Разговорът беше безнадежден. Много добре знаеше разликата — Баин и Чиад й бяха приятелки и я бяха научили на айилските нрави, за джи-е-тох и дори малко от ръчния говор на Девите — затова тя не се изненада, щом

Чиад леко извърна глава и я изгледа със сивите си очи, в които и помен нямаше от гай-шайнското покорство. Нито в гласа ѝ, въпреки че заговори тихо.

— Ще ти помогна докъдето мога, защото не е редно Шайдо да ви държат. Ти не следваш джи-е-тох. Аз го следвам. Ако пренебрегна честта и задълженията си само защото Шайдо са го направили, тогава им позволявам те да решават как да действам. Ще нося бялото една година и един ден и тогава или те ще ме освободят, или сама ще си тръгна, но няма да се отрека от това, което съм. — Без повече думи, Чиад тръгна и се сля с тълпите на гай-шайн.

Файле вдигна ръка да я спре — и я пусна. Беше задала този въпрос преди и бе получила по-вежлив отговор, а с повторното му задаване само бе оскърбила приятелката си. Трябваше да ѝ се извини. Не за да не се лиши от помощта на Чиад — тя нямаше да измени на думата си, — а защото си имаше своя чест, макар и да не беше джи-е-тох. Не можеш да обидиш приятели и просто да го забравиш, или да очакваш, че те ще го забравят. Но извиненията трябваше да почакаат. Не биваше да ги виждат да си говорят много дълго.

Доскоро Малдън бе процъфтяващ град, произвеждаше качествен дървен материал и големи количества вино с прилично качество, ала сега се беше превърнал в празни руини зад градските крепостни стени. Покритите с каменни плочи къщи бяха построени колкото от камък, толкова и от дърво, и по време на грабежа пожарът се беше развихрил. Южният край на града се бе превърнал в купчини овъглени греди, отрупани с ледени висулки и полусрутени стени. Улиците навсякъде, все едно дали покрити с каменна настилка, или от пръст, бяха посивели от разнесената от вятъра пепел, отъпкана в снега, и целият град вонеше на овъглено дърво. Водата беше едно от нещата, с което Малдън бе разполагал в изобилие, но като всички айилци Шайдо я ценяха много високо, а и не разбираха много от гасене на пожари. В Пустошта онова, което можеше да гори, бе твърде малко. Ако бяха приключили с грабежа, сигурно щяха да оставят целия град да бъде погълнат от пламъците. Със скърцане на зъби заради прахосването на вода бяха накарали гай-шайн да се подредят в редици и да си подават ведрата от ръка на ръка, и разрешиха на мъжете от Малдън да докарат колите си с помпите. Файле отначало си помисли, че Шайдо ще възнаградят поне тях, като им разрешат да си заминат с хората,

неизбрани за гай-шайн, но мъжете, работещи с помпите, бяха млади и здрави, точно каквито им трябваха за гай-шайн. Шайдо спазваха някои от правилата по отношение на гай-шайн — пуснати бяха бременните жени и тези с деца под десет години, както и младите под шестнайсет, а също и градските ковачи, които бяха едновременно озадачени и благодарни — но за благодарности тук нямаше място.

Улиците бяха осеяни с покъщнина, преобърнати маси и резбовани ракли и столове, въргаляха се съдрани килими и потрошени съдове. Навсякъде беше пълно с парцали от изпокъсани дрехи — палта, панталони и рокли. Шайдо бяха грабили всичко, направено от злато или сребро, всичко, по което има скъпоценни камъни, всичко, което върши работа или става за ядене, но мебелите бяха изхвърляни навън в разгара на плякосването и после оставяни от онзи, който ги е помъкнал, след като е решил, че позлатеният ръб или изкусната резба не си струват усилието. Айилците бездруго не използваха столове, освен високопоставените особи, пък и без това за всички тия обемисти неща нямаше място по колите и фургоните. Все още се мяркаха Шайдо, обикалящи запуснатите къщи и ханове да не би да им е убягнало нещо, но повечето хора, които Файле виждаше, бяха носещи ведра гай-шайн. Айилците не се интересуваха от градове, освен като обекти за плякосване. Подминаха я две Деви, подкарали с тъпите краища на копията си към градската порта някакъв гол мъж с обезумял поглед и с вързани на гърба ръце. Явно беше помислил, че може да се укрие в мазето или на тавана, докато си заминат Шайдо. Когато пред нея пристъпи грамаден мъж в кадин-сор на алгай'д'сисвай, тя свърна встрани колкото можа по-пъргаво. Гай-шайн винаги трябваше да отстъпват пред всеки Шайдо.

— Много си хубава — каза той и препречи пътя ѝ. Беше най-едрият мъж, когото бе виждала — висок може би седем стъпки. Не дебел — сред айилците дебели хора не беше виждала, — но много широк. Мъжът се оригна и я лъхна миризмата на вино. Виж, пияни айилци беше виждала, особено откакто намериха буретата с вино тук, в Малдън. Но не се уплаши. Гай-шайн можеха да бъдат наказвани за всевъзможни нарушения — понякога за простъпки, които оставаха непонятни за повечето влагоземци, но белите роби осигуряваха също така и защита, а тя разчиташе и на още един слой защита.

— Аз съм гай-шайн на Мъдрата Севанна — отвърна тя колкото можеше по-раболепно. Колкото и да я отвращаваше, успяла бе да го усвои много добре. — Севанна ще е недоволна, ако зарежа работата си за разговори. — Отново понечи да свърне встрани и ахна, когато той я стисна за ръката с огромната си длан.

— Севанна си има стотици гай-шайн. Липсата на една няма да се забележи за час-два.

Той я надигна във въздуха с такава лекота, все едно вдигаше възглавница, и кошът падна в разкаляния сняг. Докато разбере какво става, я беше прихванал под мишницата си и ръцете ѝ се прилепиха до хълбоците ѝ. Тя отвори уста да запищи, но със свободната си ръка похитителят ѝ притисна лицето ѝ към гърдите си. Миризмата на пот и вълна запълни ноздрите ѝ. Нищо друго не можеше да види освен сивобозава вълна. Къде се бяха дянали двете Деви? Девите на Копието нямаше да му позволят това! Всеки айилец, който го видеше, щеше да се намеси! Помощ от гай-шайн не можеше да очаква. Една или две можеха да изтичат за помощ, стига да извадеше късмет, но първият урок, който научаваше един гай-шайн, беше, че дори заплаха за насилие ти носи увисване от дървото с главата надолу и бой, докато не завиеш като псе. Първият урок, който научаваха поне влагоземците — айилците вече си го знаеха: за един гай-шайн беше забранено да прилага насилие по какъвто и да е повод. Какъвто и да е. Кое то не ѝ попречи да го зарита с все сила. Все едно да риташ стена. Вървеше си най-невъзмутимо и я отнасяше нанякъде. Тя ухапа силно през дебелата вълна и зъбите ѝ се плъзнаха по мускул, твърд като камък, без да могат да отхапят. Изпищя, но писъкът ѝ прозвуча глухо в собствените ѝ уши.

Изведнъж чудовището, което я носеше, спря.

— Тази аз я направих гай-шайн, Надрик — чу се плътният глас на друг мъж.

Файле чу смеха, който избоботи в гърдите, притиснати в лицето ѝ. Не преставаше да рита, да се гърчи и да се мъчи да извика, но похитителят ѝ все едно, че не забелязваше усилията ѝ.

— Сега тя принадлежи на Севанна, Мера'дин — отвърна едрият мъж — Надрик? — презрително. — Севанна си взима каквото поиска, и аз си взимам каквото поискам. Това е новият ред.

— Севанна я взе — отвърна спокойно другият, — но аз не съм я отстъпвал на Севанна. Нито съм предлагал да я продам на Севанна. Нима изоставяш честта си, защото Севанна изоставя своята?

Последва дълга тишина, нарушавана само от приглушените звуци, които издаваше Файле. Не спря да се бори, не можеше и да спре, но беше безпомощна като стегнато в пелени бебенце.

— Не е чак толкоз хубава, че да се бием за нея — избоботи накрая Надрик. Не беше нито изплашен, нито смутен.

Ръцете му я пуснаха и зъбите на Файле се изтръгнаха от палтото му така внезапно, че тя се уплаши да не би да се е счупил някой, а земята я удари в гърба с такава сила, че въздухът изригна от дробовете и умът ѝ се замая. Докато успее да се съвземе дотолкова, че да се надигне на ръце, грамадният мъж вече излизаше от задънената уличка към широката. Беше си наистина уличка, тесен проход между слепите стени на две каменни сгради. Никой нямаше да го види какво прави тук. Файле потръпна — не се разтрепера, само потръпна! — изплю вонята на непрана вълна и пот и го изгледа с гняв. Ако можеше да се добере лесно до ножа, който бе скрила под дрехите си, щеше да го намушка. Не била толкоз хубава, че да се бият за нея, тъй ли? Съзнаваше колко е нелепо да я ядоса точно това, но бе готова да се вкопчи във всеки повод за гняв, само за да я сгрее. Да ѝ помогне да спре треперенето. Щеше да го мушка с ножа и да го мушка, докато ръцете ѝ не отмалеят.

Надигна се, коленете ѝ още се огъваха, и облиза зъбите си с език. Здрави си бяха, нямаше счупен или изваден. Лицето ѝ беше ожулено от грубата вълна на палтото на Надрик и устните ѝ бяха разранени, но не беше пострадала. Повтори си го наум. Не беше пострадала и можеше свободно да се махне оттук. Свободно, колкото бе възможно за гайшайн в белия халат. Ако мъжете като Надрик, престанали да зачитат закрилата на белия халат, бяха много, то редът сред Шайдо се разпадаше. Станът щеше да стане много по-опасно място, но безредието, от друга страна, можеше да донесе повече възможности за бягство. Така трябваше да гледа на случилото се. Разбрала бе нещо, което можеше да ѝ помогне. Само да можеше да престане да трепери.

Най-сетне, макар и с неохота, тя погледна избавителя си. Беше го познала по гласа. Стоеше надалече от нея, гледаше я много спокойно, без никакъв жест, с който да покаже съчувствие. Мислеше, че ще

изпищи, ако и той посегне да я докосне. Нова нелепост, след като я беше избавил, но си беше факт. Ролан беше само с една педя по-нисък от Надрик и едър почти колкото него, а тя имаше достатъчно причини да иска и него да намушка. Не беше Шайдо, а един от „Лишените от братя“, Мера’дин, мъже изоставили своите кланове, защото не бяха пожелали да тръгнат след Ранд ал-Тор, и точно той беше този, който я направи гай-шайн. Вярно, предпазил я беше да не умре от студ в нощта, след като бе пленена, като я загърна в своето палто, но тя можеше да мине и без този „жест“ със загръщането, ако не бяха я съблекли до голо най-напред. Когато ставаш гай-шайн, най-напред те събличат, ала това не беше причина да му го прости някога.

— Благодаря — много кисело промълви тя.

— Не ти искам благодарностите — кротко отвърна той. — И не ме гледай, сякаш искаш да ме ухапеш, само защото не можа да ухапеш Надрик.

Успя да се сдържи да не му се озъби — едва; и да беше искала, точно в този момент раболепието не можеше да го докара — а после му обърна гръб и закрачи към улицата. Е, поне се опита да закрачи. Краката ѝ все още толкова трепереха, че по-скоро залиташе. Подминаващите гай-шайн я поглеждаха съвсем бегло и продължаваха да се тътрят по улицата с пълни и празни ведра. Малцина от пленниците бяха готови да се отзоват на чуждите неприятности. Стигаха си им техните.

Стигна до коша с пране и въздъхна. Беше се катурнал на една страна и белите копринени блузи и тъмните копринени поли се бяха пръснали по осаждените каменни плочи. Добре поне, че не бяха изпотъпкани. Всеки, тръгнал да мъкне вода през целия ден, можеше да бъде извинен, че не е свърнал встрани при толкова многото дрипи, разхвърляни наоколо от хората на Малдън, превърнати в гай-шайн. Щеше поне да се опита да им прости. Файле изправи коша и започна да прибира дрехите, като ги изтупваше от пръстта и пепелта и се стараеше да не ги оцапа още повече. За разлика от Сомерин, Севанна се беше прирастила към коприната. Нищо друго не носеше. С коприните си се гордееше също както с накитите си, и страшно много държеше и на двете. Нямаше да е доволна, ако някоя от тези дрехи ѝ се върнеше непочистена.

Когато прибра и последната блуза, Ролан се приближи до нея и надигна коша с една ръка. Замалко да му се сопне — благодаря, сама мога да си го нося! — но преглътна думите си. Мозъкът бе единственото истинско оръжие, с което разполагаше, и трябваше да го използва, а не да позволява на яда си да я завладее. Ролан не се беше озовал тук случайно. Твърде често го беше виждала, откакто я плениха, прекалено често, за да го наречеш случайност. Беше я следил. Какво каза той на Надрик? Че не я отстъпил на Севанна, нито е предлагал да я изтъргува. Въпреки че тъкмо той я бе пленил, според нея той не одобряваше взимането на влагоземци за гай-шайн — с повечето Лишени от братя беше така, — но в същото време явно държеше на правата си над нея.

Сигурна беше, че няма причина да се опасява, че може да се опита да я насили. Ролан бе имал възможност за това, когато я държеше гола и вързана, а тогава гледаше на нея не като на жена, а като на колец от ограда. Може би просто не обичаше жените по този начин. Тъй или иначе, сред Шайдо Лишените от братя бяха точно толкова чужди, колкото и влагоземците. Шайдо не им вярваха, а пък самите Мера'дин приличаха на хора, стиснали носовете си, сякаш приемаха това, което според тях бе по-малкото зло, за да не се примирят с по-голямото, но сякаш също така вече не бяха сигурни кое е по-малкото. Ако успееше да се сприятели с този човек, може би щеше да ѝ помогне. Не в бягството, разбира се — това щеше да е прекалено — но... А дали щеше? Единственият начин да разбере беше да опита.

— Благодаря — повтори тя и този път успя да докара усмивка на устните си. За нейна изненада, той отвърна на усмивката и. Съвсем бегло, почти незабележимо — айилците не показваха чувствата си. Докато им свикнеш, лицата им все едно че бяха от камък.

Повървяха няколко крачки един до друг мълчаливо: той понесъл коша с една ръка, тя — вдигнала полите на белия си халат. Все едно че се разхождат. Стига да замижиш. Някои от подминаващите гай-шайн ги поглеждаха слисани, но пък те винаги бързаха да сведат очи към земята. Не можеше да измисли как да започне — току-виж си помислил, че флиртува; можеше пък и да харесва жените в края на краищата — но той ѝ спести затруднението.

— Наблюдавам те — заговори той. — Силна си и си пламенна, и не се страхуваш, струва ми се. Повечето влагоземци ще се побъркат от страх. Вилнеят, докато не ги накажат, а после реват и треперят от страх. Мисля, че си жена с много джи.

— Страх ме е — отвърна тя. — Просто се старая да не го показвам. Плачът никога не помага. — Повечето мъже го вярваха. Сълзите можеха да пречат, ако им позволиш, но няколко отронени нощем сълзи помагаха да преживееш другия ден.

— Има време за плач и време за смях. Бих искал да те видя засмяна.

И тя се засмя — сухо и тъжно.

— Нямам много поводи за смях, докато нося бялото, Ролан. — Погледна го с крайчеца на окото си. Дали не бързаше много? Но той само кимна.

— Все пак бих искал да го видя. Усмивките отиват на лицето ти. Смахът още повече ще ти отива. Аз жена нямам, но мога понякога да накарам една жена да се разсмее. Чувам, че имаш съпруг?

Изненадана, Файле заплете крака и се хвана за рамото му да не падне. Дръпна ръката си бързо и го изгледа изпод ръба на качулката. Беше се спрял, докато тя се окопоти, и щом тръгна, също закричи с нея. Лицето му изразяваше само сдържано любопитство. Надрик бе изключение — според айилските нрави жената канеше, когато някой мъж е привлякъл интереса ѝ. Единият начин бе като ѝ направи подаръци. Да я разсмее беше другият. Не харесвал жени — друг път.

— Наистина имам съпруг, Ролан, и много го обичам. Много. Нямам търпение да се върна при него.

— Това, което става с теб, докато си гай-шайн, не може да ти се случи във вина, когато свалиш бялото — кротко каза той, — но вие влагоземците сигурно не го приемате така. Все пак човек може да е доста самотен, докато е гай-шайн. Бихме могли да си говорим понякога.

Искаше да я види засмяна, а тя не знаеше да се смее ли, или да плаче. Заявяваше ѝ, че не мисли да се отказва от опитите си да привлече интереса ѝ. Айилките ценяха мъжката настойчивост. Все пак, ако Чиад и Баин не пожелаеха или не можеха да ѝ помогнат повече от това да стигне до гората, то единствената ѝ надежда оставаше Ролан. Смяташе, че ще може да го убеди след време. Разбира се; плахите

сърца никога не успяват! Тук го презираха като прокуден, бяха го приели само защото Шайдо се нуждаеха от копието му. Но за да му го поиска, трябваше да му предложи мотив.

— Ще ми бъде приятно — отвърна предпазливо Файле. Без малко флирт нямаше да мине, но пък току-що бе казала колко си обича съпруга, не можеше изведнъж да ококори очи и да ѝ секне дъхът. Не че имаше намерение да стига толкова далече — все пак не беше доманка! — но почти дотам: сигурно щеше да се наложи. Засега обаче нямаше да е излишно да му напомни, че Севанна е отнела „правото“ му. — Само че сега си имам работа и се съмнявам, че Севанна ще остане доволна, ако разбере, че си приказвам с теб.

Ролан кимна отново и Файле въздъхна. Сигурно знаеше как да разсмее една жена, но не говореше много. Доста работа щеше да ѝ се отвори, ако решише да измъкне от него нещо повече от шегички, които не разбира. Макар и с помощта на Чиад и Баин, за нея айилският хумор си оставаше непонятен.

Стигнали бяха до широкия площад пред укреплението в северния край на града — висока грамада от сиви каменни стени, неопазили обитателите им по-добре от градските стени. Файле май беше видяла веднъж дамата, която беше владяла Малдън и всичко останало на двайсет мили околоръст, чаровна и достолепна вдовица на средна възраст, да мъкне вода сред тълпите от гай-шайн. Покритият с каменни плочи площад беше пълен с носещи ведра, облечени в бяло мъже и жени. Онова, което приличаше на част от външната крепостна стена в източния край, всъщност беше стената на огромна щерна, сива и висока трийсет стъпки, захранвана от акведукт. На всяка от четирите помпи напирала мишци по двама мъже и от металните гърла на помпите шуртеше вода, която пълнеше ведрата, и плискаше по каменните плочи много повече, отколкото щяха да допуснат, ако Ролан се озовеше наблизо. Файле беше обмисляла да избяга, като изпъзни през тунела на акведукта, но нямаше с какво да се опазят сухи и щяха да излязат при входа му толкова подгизнали, че най-вероятно щяха да измръзнат до смърт преди да са изминали повече от миля-две през снега.

В града имаше още две места, откъдето можеше да се взима вода, и двете захранвани с подземни каменни водопроводи, но тук, в подножието на стената на щерната, беше поставена дълга маса от

черно дърво с крака с форма на лъвски лапи. Трябваше да е била маса за пирове, беше инкрустирана със слонова кост, но инкрустациите бяха изтръгнати и сега отгоре ѝ бяха поставени няколко дървени корита. До масата стояха две дървени ведра, а в единия край върху огъня, стъкмен от потрошени столове, димеше бронзово котле. Файле се съмняваше, че Севанна кара своите гай-шайн да перат в града, за да им спести мъкненето на вода до шатрите, но каквато и да беше причината, беше благодарна за това. Един кош с пране беше по-лек от пълните с вода ведра. Знаеше го от личен опит. Кошниците при масата бяха две, но работеше само една жена със златно коланче и нашийник, ръкавите на белия ѝ халат бяха запретнати и дългата ѝ черна коса беше стегната с бяла кърпа, за да не пада в коритото.

Като ги видя, Алиандре се изправи и почна да бърше голите си ръце в халата. Алиандре Марита Кигарин, кралица на Геалдан, Благословена от Светлината, Закрилница на Стената на Гарън и още десетина титли, беше доскоро елегантна, съдържана жена, уравновесена и достолепна. Алиандре като гай-шайн все още беше хубава, но изтормозената физиономия не слизаше от лицето ѝ. С мокрите петна по дрехите и сбръчканата от постоянното топене във водата кожа на ръцете можеше да мине за хубава перачка. Изглежда как Ролан постави коша и се усмихна на Файле преди да си тръгне, изглежда как Файле отвърна на усмивката му и вдигна въпросително вежда.

— Този е дето ме плени — рече Файле и заизважда на масата дрехите за пране. Дори тук, само сред гай-шайн, беше по-добре да говориш, докато работиш. — От Лишените от братя е и според мен не одобрява това, че правят влагоземци гай-шайн. Смятам, че може да ни помогне.

— Разбирам — каза Алиандре и деликатно изтупа халата на Файле на гърба.

Файле се намръщи и погледна през рамо. Сепна се, като видя пръстта и пепелта от раменете надолу; после се изчерви.

— Паднах. — Не можеше да каже на Алиандре как се бе опитал да я насили Надрик. Не можеше да го каже на никого. — Ролан предложи да ми поноси коша.

Алиандре сви рамене.

— Ако ми помогнеш да избягам, бих му пристанала. Или не бих. Както иска. Не е много хубав, но няма и да боли, а мъжът ми, ако имах

такъв, никога нямаше да разбере. Ако има капка ум, ще се радва, че съм се върнала жива и здрава, и няма да задава въпроси, чиито отговори не иска да чуе.

Стиснала една от копринените блузи, Файле изскърца със зъби. Покрай Перин Алиандре беше нейна васална дама и се придържаше към това съвсем чинно, що се отнасяше до изпълняване на заповеди, но отношенията им се бяха пообтегнажи. Бяха се разбрали, че ако искат да оцелеят, трябва да се стараят да мислят, че са слугини, да бъдат слугини, но това означаваше, че всяка от двете гледа как другата прикляква и припка да свърши каквото ѝ кажат. Когато решише Севанна, наказанията се изпълняваха от най-близката гай-шайн подръка и веднъж на Файле бяха наредили да набие с пръчки Алиандре. Не стига това, ами и на Алиандре бяха заповядали на два пъти да ѝ върне това благодение. Неизпълнението означаваше да изпиташ същото наказание на гърба си, а да го навлечеш на другата жена беше два пъти по-тежко. Човек трудно можеше да го преглътне, след като два пъти е карал господарката си да рита и да пици.

Изведнъж се усети, че мачка блузата. Пусна я и я огледа притеснено. Май не беше успяла да втрие пепелта. За миг изпита облекчение, а после се подразни, че го е изпитала. Най-дразненщото беше, че облекчението не си отиде.

— Арела и Ласайл избягаха преди три дни — тихо каза тя, докато я плакнеше. — Вече би трябвало да са далече. Мейгдин къде е?

Алиандре се намръщи притеснено.

— Опитва се да се вмъкне в шатрата на Терава. Терава ни подмина с няколко Мъдри и както чухме, май бяха тръгнали за среща със Севанна. Мейгдин ми тикна коша си и ми каза, че ще пробва. Мисля... Мисля, че се е отчаяла и започна много да рискува — добави с нотка на безнадеждност. — Трябваше да се е върнала вече.

Файле вдиша дълбоко и бавно издиша. Всички вече се отчайваха. Бяха събрали припаси за бягството си — ножове и храна, ботуши и мъжки клинове, и палта, които им прилягаха горе-долу, всичко това беше скътано грижливо по фургони; белите халати щяха да служат за одеяла и като наметала, да ги крият в снега — но сега шансът да използват цялата тази подготовка не изглеждаше по-близък, отколкото в деня, в който ги плениха. Само две недели. Двайсет и два дни, точно. Не беше чак толкова много, че да промени нещо, но

преструвките им, че са покорни слуги, ги променяха въпреки цялата им съпротива. Само две недели, а ето, че рипваха да изпълнят всяка заповед, кахъряха се за наказания и дали Севанна щяла да остане доволна от тях. Най-лошото беше, че се виждаха как правят всичко това, съзнаваха, че някаква част от тях се огъва като глина, въпреки волята им. Засега се самоубеждаваха, че го правят само за да избегнат подозренията, докато избягат, но с всеки ден реакциите им ставаха все по-автоматизирани. Колко ли още им оставаше, докато бягството се превърне в блед сън, сънуван в нощта след цял ден на свършена гайшайн, и в мисъл, както и в дело? Никоя до този момент не смееше гласно да зададе този въпрос и Файле знаеше, че тя самата се мъчи дори да не си го помисля, но въпросът винаги си стоеше там, в крайчеца на съзнанието ѝ. В известен смисъл тя дори се боеше да не си отиде. Отидеше ли си, дали щеше вече да е намерил отговора си?

Успя насила да се измъкне от унинието си. Това бе вторият капан и само силата на волята го задържахше незатворен.

— Мейгдин знае, че трябва да внимава — рече тя твърдо. — Ще се върне скоро, Алиандре.

— Ами ако са я хванали?

— Няма да я хванат! — сръза я Файле. Ако я хванат... Не. Трябваше да мисли за победа, не за поражение. Плахите сърца не печелят.

Прането на коприна беше бавно. Ведрата вода, която носеха от помпите на щерната, беше леденостудена, но горещата вода от казана правеше температурата в коритата хладка. Не можеш да переш коприна в гореща вода. На студа беше чудесно да топнеш ръце в тази вода, но после трябваше да ги вадиш отново и тогава студът хапеше дважд по-силно. Сапун нямаше, не че с него щеше да е по-леко, затова всяка пола и блуза трябваше една по една да се накисне и леко да се изтърка. После се поставяше върху кърпа и леко се навиваше, за да се изцеди. След това влажната дреха се накисваше отново в друго корито, пълно със смес от вода и оцет — предпазваше от избеляване и усиляше блясъка на тъканта, — после отново се навиваше в кърпата. Мократа кърпа се изцеждаше и се просваше да съхне, където се намери място, а всяка от копринените дрехи се окачваше на дългия прът под грубото платнище на един павилион, вдигнат в края на площада, и се оглаждаше с ръка да се махнат гънките. При повечко

късмет се разминаваха с гладенето. И двете знаеха как се пере коприна, но в гладенето нямаша опит. Някоя от гай-шайн го нямаше, дори и Мейгдин, а тя беше слугиня на знатна дама още преди да постъпи на служба при Файле, но Севанна извинения не приемаше. Затова всеки път, щом Файле или Алиандре отиде да проснат нова дреха, проверяваха вече проснатите и ги оглаждаха с ръка, ако се налага.

— Ето ти я и нашата Айез Седай — каза с горчивина Алиандре.

Галина беше Айез Седай чак до лишеното от възраст лице и златния пръстен с Великата змия на пръста, ала и тя носеше белия халат на гай-шайн — от коприна, дебела колкото вълната на другите, ни повече, ни по-малко! — с широкия, изкусно изплетен със златни нишки колан, опръскан с рубини, стегнал талията ѝ и високата, също златна огърлица-нашийник — украшения достойни за владетелка. Беше Айез Седай и понякога излизаше сама на кон извън лагера, но се връщаше винаги и подрипваше, щом някоя Мъдра размахаше кривия си пръст, особено Терава, в чиято шатра преспиваше често. Това последното беше като че ли най-странното. Галина знаеше коя е Файле, знаеше кой е мъжът ѝ и за връзката на Перин с Ранд ал-Тор, и беше заплашила, че ще го разкрие на Севанна, освен ако Файле и дружките ѝ не откраднат нещо, което се пазеше в същата шатра, в която спеше. Това бе третият капан, който можеше да щракне над главите им. Севанна беше обсебена от мисълта за ал-Тор, налудничаво си беше внушила, че може да се омъжи за него по някакъв начин, и ако научеше за Перин, Файле нямаше да може и да помисли повече за бягство. Щяха да я държат като коза за примамка на лъва.

Файле беше виждала как се притаява Галина и как се свива от страх, ала сега Сестрата вървеше през площада като кралица, презряла околната тълпа — Айез Седай от глава до пети. Нямаше Мъдри наоколо, пред които да се преструва. Галина беше хубава, но красавица чак не можеше да се нарече и Файле не разбираше какво толкова вижда Терава у нея, освен ако не беше просто удоволствието да властва над една Айез Седай. При това открит оставаше въпросът защо тази жена си стои тук, след като Терава сякаш не пропускаше възможност да произведателства над нея и да я унизи.

Галина спря на една крачка от масата и ги изгледа с усмивка, която можеше да мине за съжалителна — с малко усилие.

— Не сте напреднали много в работата. — Не говореше за прането.

Трябваше да отговори Файле, но Алиандре я изпревари, с още по-голяма горчивина в гласа.

— Мейгдин отиде да ти вземе онази костена пръчка заранта, Галина. Кога ще видим помощта, която ни обеща? — Помощта за бягството им беше морковчето, което им предлагаше Галина, наред с тоягата с издаването на Файле. Дотук обаче бяха видели само тоягата.

— Отишла е тази заран при Терава? — прошепна Галина и лицето я пребледня.

Чак сега Файле осъзна, че слънцето вече се е спуснало на половината си път към хоризонта на запад, и сърцето ѝ затупка уплашено. Мейгдин отдавна трябваше да се е върнала.

Айез Седай изглеждаше по-уплашена и от нея.

— Тази заран? — повтори Галина и се озърна през рамо. Сепна се и извика, когато Мейгдин изведнъж изникна сред тълпата гай-шайн, изпълнила площада.

За разлика от Алиандре, златокосата жена бе станала по-корава от деня на плена им. Не че беше по-малко отчаяна, но сякаш успяваше да съсредоточи цялото си отчаяние в твърда решимост. Не я напускаше онова излъчване, присъщо по-скоро на кралица, отколкото на слугиня, но сега ги подмина с тъжни очи, гребна с шепи от едно от ведрата и запи жадно, след което ядосано отри уста с опакото на ръката си.

— Да знаете, че на тръгване ще я убия Терава — изръмжа тя. — Още сега бих я убила. — Сините ѝ очи оживяха, пълни с жар. — Не се притеснявай, Галина. Тя помисли, че съм влязла да крада. Не бях почнала още да търся. Нещо... Нещо стана и тя излезе. След като ме овърза. За по-късно. — Жарът в погледа ѝ се смени с удивление. — Какво беше това, Галина? Дори аз го почувствах, а дарбата ми е толкова малка, че тия айилки решиха, че не съм опасна.

Мейгдин можеше да прелива. Но несигурно и съвсем малко — доколкото знаеше Файле, Бялата кула щеше да я пусне да си върви само след две-три недели, а тя твърдеше, че никога не е ходила в Кулата — тъй че дарбата ѝ нямаше да им помогне много в бягството. Файле понечи да попита за какво става дума, но не успя.

Лицето на Галина беше все така пребледняло, но иначе си беше изтъкана от айезседайската невъзмутимост. Само дето стисна с шепи

качулката на Мейгдин с косата отдолу и рязко дръпна главата ѝ назад.

— Не те интересува какво е. — Каза го някак прекалено хладно. — Нищо общо няма с теб. Твоята грижа е да ми дадеш каквото поискаш. Но тази грижа не трябва да ти излиза от ума, че мислете му.

Докато Файле скочи да помогне на Мейгдин, отнякъде изникна друга жена в бяло и с широк колан на кръста, дръпна Галина настрана и я събори на земята. Пълничка и грозновата, Аравайн гледаше тъжно и окаяно първия ден, в който я видя Файле, деня, в който амадицийката ѝ връчи златния колан, който носеше, и ѝ каза, че вече служи на „господарката Севанна“. Но изминалите дни я бяха втвърдили повече и от Мейгдин.

— Ти луда ли си? Да посягаш на Айез Седай! — сопна ѝ се Галина, след като се надигна. Изтупа копринения си халат и насочи целия си гняв срещу пълната жена. — Ще те...

— А да кажа ли на Терава как се отнасяш с една от гай-шайн на Севанна? — прекъсна я хладно Аравайн. Говореше сдържано. Преди да облече бялото сигурно беше била богата търговка, а може би и благородничка, но никога не беше говорила за това. — Последния път, когато Терава реши, че си пъхаш носа, където не му е мястото, всички на сто разкрача наоколо чуха как скимтиш и се молиш.

Галина направо се разтрепери от ярост. Файле не беше виждала досега Айез Седай, толкова излязла от кожата си. Овлadia се, но с видимо усилие. Едва. Жлъч капеше от гласа ѝ.

— Айез Седай правят каквото правят по свои причини, Аравайн, причини, които изобщо не би могла да разбереш. Ще съжалиш, че натрупа този дълг, когато реша да си събирам лихвите. Ще съжалиш до дъното на душата си. — Изтупа за последно халата си и закричи, вече не като кралица, презряла тълпата, а като пантера, готова да разкъса всичко, което ѝ се изпречи на пътя.

Аравайн я изгледа с безразличие как си тръгва.

— Севанна те вика, Файле. — Само това каза.

Файле не си направи труд да пита защо. Избърса си ръцете, пусна си ръкавите и послушно тръгна след амадицийката, като каза на Алиандре и Мейгдин, че ще се върне веднага щом я освободят. Севанна беше очарована от трите. Мейгдин, единствената бивша слугиня на знатна дама от тях, като че ли я интригуваше не по-малко от кралицата Алиандре, както и самата Файле, жена с толкова власт, че

една кралица да ѝ стане васалка, и понякога тя привикваше някоя от трите да ѝ помогне в преобличането или да ѝ изтрие гърба, докато се къпе в голямото медно корито, което използваше по-често от шатрата за потене, или дори само за да ѝ налива вино. През останалото време работеха като останалите слугини, но тя никога не питаше дали им е възложена работа, нито ги освобождаваше заради това. Каквото и да искаше Севанна сега, Файле знаеше, че ще ѝ държат сметка за прането наред с другите две. Севанна искаше каквото иска и когато го поиска, и не приемаше извинения.

Нямаше нужда да я водят до шатрата на Севанна, но Аравайн я поведе през гъстата гмеж от водоносци, докато не стигнаха до първите ниски айилски шатри, а после посочи в посока обратна на шатрата на Севанна и рече:

— Първо насам.

Файле се закова на място.

— Защо?

Между слугите на Севанна всъщност се срещаха мъже и жени, които проявяваха ревност заради вниманието, което се обръщаше на Файле, Алиандре и Мейгдин, и макар да не беше го улавяла досега у Аравайн, някои от останалите като нищо можеха да се опитат да им създадат неприятности, като им предадат лъжливи заповеди.

— Няма да е зле да го видиш, преди да си видяла Севанна. Вярвай ми.

Файле отвори уста да поиска повече обяснения, но Аравайн само се обърна и закричи. Файле вдигна полите на халата си и я последва.

Между шатрите имаше всевъзможни коли и фургони, със заменени с шейни колела. Повечето бяха натоварени с вързопи, сандъци и бурета, с вързани най-отгоре колелета, но не ѝ се наложи да настига Аравайн, преди да види дъното на опразнената кола. Само че дъното не беше празно. Върху грубите дъски лежах две жени, голи и овързани жестоко, трепереха от студа и в същото време дишаха задъхано, сякаш бягаха. Главите и на двете бяха увиснали уморено, но те сякаш никак разбраха, че е дошла именно Файле, и я погледнаха. Арела, мургавата тайренка, висока колкото повечето айилки, извърна смутено очи. Ласайл, слабата светлокожа кайриенка, се изчерви.

— Доведоха ги тази сутрин — заговори Аравайн, възряна в лицето на Файле. — Преди мръкване ще ги развържат, защото опитът

им за бягство е първи, макар да се съмнявам, че ще могат да вървят до ден-два.

— Защо ми показваш това? — каза Файле. Толкова се бяха старали да запазят в тайна връзката си.

— Забравяте, милейди, че присъствах, когато облякохте бялото. — Аравайн я изгледа вторачено, а после изведнъж хвана ръцете на Файле и ги извърна така, че нейните длани се озоваха между тях. Сви колене и каза бързо: — В името на Светлината и на надеждата ми за прераждане, аз, Аравайн Карнел, обричам своята вярогност и покорство във всички неща на лейди Файле т'Айбара.

Като че ли го забеляза единствена Ласайл; минаващите наоколо Шайдо не обръщаха внимание на двете гай-шайн. Файле дръпна ръцете си.

— Откъде знаеш това име? — Трябваше, разбира се, да им каже повече от първото си име, но бе избрала Файле Башийр, след като се увери, че никой от Шайдо си няма представа кой е Даврам Башийр. Освен Алиандре и другите истината знаеше само Галина. Или така поне си беше мислила досега. — И кой ти го каза?

— Слушам, милейди. Подслушах веднъж Галина, докато говореше с вас. — Гласът на Аравайн беше нервен. — И не съм го казала на никого. — Не беше изненадана, че Файле държи да скрие името си, макар че т'Айбара явно нищо не означаваше за нея. Аравайн Карнел вероятно не беше истинското й име, или поне не беше пълното. — Тук тайните трябва да се пазят толкова зорко, колкото и в Амадор. Знаех, че тези жени са ваши, но не казах на никого. Зная, че възнамерявате да избягате. Уверих се още на втория или третия ден, и нищо от това, което съм видяла оттогава, не може да ме убеди в обратното. Приемете клетвата ми и ме вземете с вас. Мога да ви помогна, но по-важното е, че може да разчитате на мен. Доказах го с това, че опазих тайните ви. Моля ви. — Последната дума излезе от устата й насилено, като от човек, напpивикнал да я употребява. Явно бе по-скоро благородничка, отколкото търговка.

Нищо не бе доказала, освен че може да шпионира чужди тайни, ала това само по себе си можеше да се окаже полезно качество. От друга страна, Файле знаеше поне за две гай-шайн, опитали се да избягат и предадени от други. Някои наистина се стараеха да си спретнат гнезденцата независимо от всичко. Но Аравайн вече знаеше

толкова, че можеше да провали всичко. Файле за миг помисли за скрития си нож. Мъртвите не могат да издадат нищо. Ала ножът бе на половин миля оттук, не можеше да измисли как да скрие тялото после, пък и жената все пак би могла да спечели благоволенieto на Севанна само като подшушне, че Файле се кани да бяга.

Хвана ръцете на Аравайн и заговори бързо като нея:

— В името на Светлината, приемам obroka ти и ще те браня и закрилям, теб и твоите, в грохота на битката и в зимната фъртуна, и всичко, което времето може да донесе. Така. Знаеш ли други, на които можем да разчитаме? Не на които мислиш, че можем да се доверим, а хора, за които го знаеш.

— Не и за това нещо, милейди — отвърна Аравайн. Ала лицето ѝ светна от радост. Явно не беше сигурна, че Файле ще я приеме. Това, че е повече облекчение, отколкото нещо друго, накара Файле да е склонна да ѝ повярва. Само „склонна“, което не значеше, че ще ѝ вярва напълно. — Половината са готови да предадат и родните си майчици с надеждата, че ще откупят така свободата си, а другата половина са толкова напласнени или толкова стъписани, че ако им се доверим, ще изпаднат в паника. Все пак има някои и съм хвърлила око на една-две, но трябва да внимавам много. Първата грешка ще ми е последната.

— Да, трябва много да се внимава — съгласи се Файле. — Севанна наистина ли ме вика? Ако не...

Наистина я викаше и Файле забърза към шатрата ѝ — по-бързо, отколкото ѝ се искаше всъщност; много дразнещо беше това рипкане, за да избегнеш неудоволствието на Севанна — но никой не ѝ обърна и капка внимание, когато приближи и застана чинно пред входа.

Шатрата на Севанна не беше ниска като обичайните за айилците — беше с отвесни стени от червено платнище, толкова просторна, че я крепяха два централни пилонa, осветена от десетина светилника на стойки. Два позлатени мангала хвърляха малко топлина и пушекът се низеше на тънки струи към димоотвода на покрива, но вътре не беше много по-топло. Дебелите килими, застлани, след като снегът бе пометен грижливо, образуваха пъстър под на червени, зелени и сини шарки — сложни тайренски шарки, цветя и животни. По килимите бяха нахвърляни копринени възглавнички с дълги ресни, а в единия ъгъл имаше стол, масивно изделие от резбовано дърво, с тежка позлата. Файле не беше виждала някой да сяда на него, но знаеше, че

присъствието му внушава присъствие на вожд на клан. Да можеше само да си остане тук кротичко, свела очи към земята. Вътре други трима гай-шайн със златни колани и нашийници, единият от които брадат мъж, стояха чинно до едната стена в случай, че потрѣбват. Севанна беше тук, както и Терава.

Севанна беше висока, малко по-висока от самата Файле, със светлозелени очи и коса като предено злато. Можеше да мине за красавица, ако не беше силната нотка на алчност, неизменно лепната на пълничките ѝ устни. Всъщност у нея почти нищо не изглеждаше айилско, като се изключеха очите, косата и помургавялото от слънцето лице. Блузата ѝ беше от бяла коприна, полата ѝ, разцепена за езда — също от коприна, макар и тъмносива, а забрадката ѝ пламтеше в пурпур и злато. Пак коприна. Ботушите ѝ бяха червени. Скъпоценни пръстени красяха всеки пръст на ръцете ѝ, а пред герданите и гривните ѝ с перли, диаманти и рубини, големи колкото яйце на гургулица, пред сапфирите и смарагдите бледнееше всичко, притежавано от Сомерин. И нито един от тези накити не беше айилски. Терава, от своя страна, беше айилка отгоре до долу, в тъмна вълна и бяло алгоде; ръцете ѝ бяха голи, а герданите и гривните ѝ бяха от злато и слонова кост. Никакви пръстени и скъпоценни камъни. Висока колкото мъж, с тъмночервена коса, тук-там прошарена с бели косми, тя беше като синеока орлица, готова сякаш да разкъса Севанна като куцо агънце. Файле беше готова по-скоро десет пъти да ядоса Севанна, отколкото Терава веднъж, ала двете жени се гледаха в упор над инкрустирана със слонова кост и тюркоаз маса между тях.

— Това, което става днес, означава опасност — каза Терава с тон на жена, на която ѝ е омръзнало да се повтаря. И може би канеца се да измъкне ножа от колана си. Докато говореше, галеше дръжката му, и съвсем не разсеяно при това, поне според Файле. — Трябва да се отдалечим от него колкото може повече и колкото можем по-скоро. На изток има планини. Стигнем ли до тях, можем да смятаме, че сме в безопасност, докато съберем отново всички септи. Септите, които нямаше да се разделят, ако не беше толкова самоуверена, Севанна.

— Говориш ми за безопасност? — изсмя се Севанна. — Толкоз ли си одъртяла и беззъба, че да трябва да те хранят с хляб и млекце? Виж. Колко далече са тези твои планини? Колко още дни и недели ще трябва да пълзим в този проклет сняг? — Махна с ръка към масата

между двете, на която беше изпъната карта, затисната с две дебели златни купи и тежък триног свещник. Повечето айилци презираха картите, но Севанна се бе привързала към тях, наред с многото други влагоземски работи. — Каквото и да се е случило, е много далече от нас, Терава. Ти се съ согласи че е така, както и всички Мъдри. В този град е пълно с храна, достатъчна да ни изхрани няколко недели, ако останем тук. И кой ще ни се опълчи тук, ако го сторим? И ако го сторим... Нали чу бегачите, съобщенията. До две или три недели, най-много четири, към мен ще се присъединят още десет септи. А може би и повече! Този сняг дотогава ще се е стопил, ако може да се вярва на тия влагоземци от града. Ще можем да се придвижваме бързо, вместо да влачим всичко на шейни.

Файле се зачуди дали хората от града са споменали за кал.

— Още десет септи ще се присъединят към теб — натърти Терава на последната дума, а ръката ѝ се стегна около дръжката на ножа. — Ти говориш от името на вожда на клана, Севанна, и затова аз бях избрана да те съветвам като вожд на клана, който трябва да се вслушва в съвета за доброто на клана ни. И те съветвам да продължиш на изток и да не спираш. Другите септи могат да се присъединят към нас в онези планини толкова лесно, колкото и тук, а и да се наложи да поогладнеем малко по пътя, кой от нас не е свикнал с оскъдицата?

Севанна опипа герданите си и големият смарагд на дясната ѝ ръка блесна като зелен пламък на светлината от светилниците. Устата ѝ се стегна и придаде на изражението ѝ още повече алчност. Можеше и да е свикнала на оскъдица, но въпреки липсата на топлина в шатрата, тя май беше престанала да ѝ харесва.

— Говоря от името на вожда и казвам, че ще останем тук. — В гласа ѝ имаше нотка на предизвикателство. — А, виждам, че Файле е дошла. Добрата ми, послушна гай-шайн. — Взе от масата нещо увито в парцал и разгърна парцала. — Това познато ли ти е, Файле Башийр?

Това, което Севанна държеше, беше нож, с дълго педя и половина острие, най-обикновено сечиво, което носеха хиляди селяци по земята. Само дето на Файле ѝ бяха познати нитовете по дървената дръжка и очукания ѝ връх. Ножът, който си беше откраднала и го беше скрила толкова грижливо. Не отвърна нищо. Нямаше какво да каже. На гай-шайн беше забранено да притежават каквото и да било оръжие,

дори да е нож за рязане на месо или зеленчуци за готвене. Но потръпна неволно, когато Севанна продължи:

— Добре, че Галина ми го донесе преди да си го използвала. Все едно за какво. Ако беше намушкала някого, щеше много да се сърдиш на себе си.

Галина? Разбира се. Айез Седайката нямаше да им позволи да избягат, преди да са изпълнили искането ѝ.

— Тя е стъписана, Терава. — Смехът на Севанна беше пълен с насмешка. — Галина знае какво се иска от една гай-шайн, Файле Башийр. Какво да правя с нея, Терава? Виж, за това можеш да ме посъветваш. Няколко влагоземци бяха убити затова, че крият оръжия, но нея не бих искала да загубя.

Терава повдигна брадичката на Файле с един пръст и се вгледа в очите ѝ. Файле срещна погледа ѝ, без да мигне, но усети как коленете ѝ се разтрепериха. Не се и опита да си внуши, че е само от студа. Знаеше, че не е страхливка, но когато Терава я погледнеше, се чувстваше като зайче в ноктите на орел, очакващо клонът да се спусне. Терава беше тази, която първа ѝ каза да шпионира Севанна, и колкото и уклончиви да бяха останалите Мъдри, Файле не се и съмняваше, че Терава ще ѝ клъцне гърлото при най-малкото опасение, че може да я издаде. Нямаше смисъл да се преструва, че жената не я плаши. Трябваше просто да устои на този страх. Стига да можеше.

— Мисля, че е замисляла да избяга, Севанна. Но смятам, че може да се научи да прави каквото ѝ се каже.

Грубата дървена маса беше поставена в най-близкото открито пространство до шатрата на Севанна, на сто крачки от нея. Отначало Файле помисли, че срамът от това, че е гола, ще е най-лошото, както и леденият студ, от който кожата ѝ се бе вкаменила. Слънцето се беше смъкнало ниско на запад; въздухът беше станал още по-студен и до съмване щеше да стане още по-студен. Трябваше да остане тук до заранта. Шайдо бързо научаваха кое носи най-голям срам на влагоземците и използваха срама за наказание. Мислеше си, че ще умре от изчервяване, всеки път, щом някой я погледнеше, но минаващите покрай нея Шайдо дори не се спираха. Голотата сама по

себе си не беше повод за срам при Шайдо. Пред нея се появи Аравайн, но спря само за миг и прошепна:

— Кураж.

И си отиде. Файле я разбра. Жената не смееше да ѝ помогне с нищо, все едно дали ѝ беше вярна, или не.

Скоро след това Файле престана да се тревожи за срама. Стегнаха китките ѝ отзад, а после свиха назад глезените ѝ и ги вързаха за лактите. Студът започна да хапе все по жестоко, докато тя не започна да трепери неудържимо, но скоро и това взе да ѝ се струва незначително. Краката и раменете ѝ започнаха да се гърчат, мускулите заподскачаха готови сякаш да пламнат, заусукваха се все по-силно и по-силно. И тя се съсредоточи върху едно — да не запищи. Нямаше... да... пищи. Но о, Светлина, колко я болеше!

— Севанна заповяда да останеш тук до съмване, Файле Башийр, но не каза, че не можеш да си имаш компания.

Трябваше няколко пъти да примига, преди отново да може да вижда ясно. Пот пареше очите ѝ. Как бе възможно да се поти, след като бе премръзнала до мозъка на костите си? Ролан стоеше пред нея и странно, носеше два малки бронзови мангала, пълни с горящи въглини, с увити на краката им парцали, за да не си опари ръцете. Като видя, че е зяпнала мангалите, той сви рамене.

— Преди време една студена нощ нямаше да ме притесни, но откакто прекосих Драконовата стена, омекнах.

Тя едва не ахна, щом той постави мангалите под масата. Топлината я заля през цепнатините между дъските. Мускулите ѝ продължаваха да пищят и да се стягат, но, о, благословена топлина. Ахна, когато мъжът сложи ръка на гърдите ѝ и другата — около свитите ѝ колене. Усети изведнъж, че напрежението в глезените ѝ изчезна. Беше я... стиснал. Едната му ръка се задвижи по бедрото ѝ и тя едва не изпищя, щом пръстите му се заровиха в стегналите ѝ се на възли мускули, но усети как възлите започнаха да се отхлабват. Още я болеше, разтривката му беше болезнена, но болката в този мускул на бедрото някак започна да се променя. Не че стана по-лека, но тя знаеше, че ще се смали, ако той продължи.

— Нали нямаш нищо против да се занимавам с нещо, докато измисля с какво да те разсмея? — попита той.

И тя изведнъж усети, че се смее, и не истерично. Е, беше само отчасти истерия. Вързали я бяха като гъска за фурната и за втори път беше спасена от студа от един мъж, за когото реши, че в края на краищата няма да го намушка. Севанна отсега нататък щеше да я дебне като ястребица, а Терава може би щеше да се опита да я убие за назидание; но Файле знаеше, че ще се спаси. Преди една врата да се е затръшнала, отваряше се друга. Знаеше, че ще се спаси. Смя се, докато не заплака.

ГЛАВА 10

СИГНАЛЕН ОГЪН

Ококорената слугиня я биваше повече в месенето на тесто, отколкото в боравенето с няколкото реда копченца, но най-сетне приключи със закопчаването на Елейн в тъмнозелената рокля за езда, направи си реверанса и се отдръпна задъхана — дали от голямото съсредоточаване, или заради това, че е в компанията на самата щерка-наследница — не се разбра. Нещо общо с това имаше може би и пръстенът с Великата змия на лявата ръка на Елейн. Само някакви си двайсетина мили по права линия и човек можеше да стигне от имението на Дома Материн до река Еринин с оживения ѝ трафик, но в действителни мили разстоянието беше повече заради планината Чайшен, която трябваше да се преодолее, а хората тук бяха привикнали повече с грабежите на добитък от банди отвъд границата с Муранди, отколкото с каквито и да били гости, особено гостенка, събрала ведно и щерката-наследница, и Айез Седай. Високата чест, изглежда, бе просто непосилна за някои слуги. Елси прояви такова убийствено старание в сгъването на синята копринена рокля, която Елейн бе носила, преди да я прибере в едната от двете ракли, такава съвестност, че Елейн за малко щеше сама да се заеме със задачата. Отначало спалошо, будеше се на пресекулки, после спа до късно, след като изобщо можа да заспи, и вече губеше търпение миг по-скоро да поеме обратно за Кемлин.

За пети път беше прекарала нощта извън Кемлин, откакто градът беше заплашен, и при всяко свое пътуване беше отделяла по ден, за да посети по три-четири имения, веднъж пет, все имоти на мъже и жени, обвързани с Дома Траканд по кръв или с клетва, и всяка от тази визити отнемаше време. Това губене на време ѝ тежеше, но беше важно да се поддържа царственият облик и авторитет. Облеклото за езда беше необходимо в пътуванията от едно имение до друго, за да не пристига опърпана като бежанка, ала преди да отседне трябваше да се преоблича, все едно дали оставаше за през нощта, или само за няколко

часа. Половината от тези часове можеха да отидат в смяната на дрехите за езда с официален тоалет и обратно, но дрехите за езда говореха за бързане и за нужда, може би и за отчаяние, докато коронката на щерката-наследница и поредната везана рокля с дантели по краищата, извадена от двете пътни ракли и облечена след като се умиеше, изобразяваха увереност и сила. Щеше да взима личната си слугиня, за да усили впечатлението, стига да можеше Есанде да не изостава по зимните пътища, макар да подозираше, че мудността на белокосата жена щеше да я кара да хапе език от безсилен яд. Все пак Есанде едва ли щеше да е толкова мудна като опулената млада Елси.

Най-сетне Елси ѝ поднесе с реверанс обшитото с кожа пурпурно наметало и тя припряно го заметна на раменете си. В каменната камина праснеше огън, но в стаята изобщо не беше топло, а напоследък тя май не можеше да разчита особено на способността си да пренебрегва студа. Момичето приклекна и попита може ли да извика мъжете да изнесат раклите, ако благоволи „Нейно величество“. Когато го направи първия път, Елейн кротко ѝ обясни, че все още не е кралица, но Елси като че ли беше ужасена от идеята, че може да се обръща към нея просто с „лейди“ или даже с „принцесо“, въпреки че последното всъщност се смяташе за доста старомодно. Редно или не, Елейн обикновено беше доволна, когато някой признаеше правото ѝ на трона, но тази заран беше твърде уморена, за да се радва на каквото и да било, освен час по-скоро да тръгне. Прикри прозявката си и сухо каза на Елси да извика въпросните мъже, и ако може по-бързо, след което се обърна към двукрилата врата. Момичето припна да я отвори, което отне повече време, отколкото ако си го беше направила сама, с реверанс преди отварянето и още един — след това. Полите ѝ зашушнаха свиреп, докато излизаше от стаята, нахлузвайки на ръцете си червените ръкавици за езда. Ако Елси се беше забавила само секундичка още, щеше да запищи.

Изпищя обаче момичето, преди Елейн да е направила три крачки — ужасен вой, който някой сякаш изтръгна от гърлото ѝ. Наметалото се завихри, щом Елейн се обърна рязко, прегърнала Верния извор и изпълнена с щедростта на вливащия се в нея сайдар. Елси стоеше на вълнената пътека, изпъната по светлокафявите плочки, вторачена в отсрещния край на широкия коридор и с ръце на устата. Коридорът там се пресичаше с друг, но не се виждаше жива душа.

— Какво има, Елси? — строго попита Елейн. Държеше няколко готови да се оформят сплита, от най-простичката мрежа от Въздух, до огненото кълбо, което можеше да срине половината стени пред нея, и в сегашното ѝ настроение ѝ се искаше да използва някой от тях, да удари някого със Силата. Настроенията ѝ напоследък бяха доста нестабилни, меко казано.

Момичето плахо я погледна и ако доскоро очите му бяха ококорени, сега направо се бяха изцъклили. Ръцете ѝ останаха притиснати на устата, сякаш да предотвратят поредния писък. Тъмнокоса и тъмноока, висока и едрогърда, в сиво-синята ливрея на Дома Материн, тя всъщност не беше момиче — Елси сигурно беше с четири-пет години по-голяма от Елейн, — но се държеше съвсем детински и човек не можеше да мисли другояче за нея.

— Какво има, Елси? И не ми кавай, че не е било нищо. Изглеждаш така, сякаш си видяла призрак.

Момичето потръпна.

— Видях — промълви то плахо. Това, че не удостои Елейн с титлата, ясно показваше колко е уплашена. — Лейди Нелеин, бабата на лорд Едмън. Умря още като бях малка, но помня, че и самият лорд Едмън стъпваше на пръсти около нея, за да не я ядоса, а слугините подскачаха, щом ги погледнеше, пък и другите дами, които гостуваха, и лордовете също. Всички се бояха от нея. Беше точно ей там, пред мен, и така ми се намръщи, че... — Замълча и се изчерви от смеха на Елейн.

Беше по-скоро смях на облекчение, отколкото нещо друго. Черната Аджа все пак не я беше проследила до имението на лорд Едмън. Нямаше платени убийци, стиснали ножове, нито пък верни на Елайда Сестри, дебнещи да я пхнат в някой чувал и да я върнат в Тар Валон. Понякога ги сънуваше всички тези неща, сънуваше ги в същия онзи кошмарен сън. Освободи сайдар с неохота, както винаги, с жал заради изцеждащата се от нея радост и пълнота на живота. Материн я поддържаше, но на Едмън можеше и да му докривее, ако сринеше половината му дом.

— Мъртвите не могат да сторят нищо лошо на живите, Елен — каза ѝ тя кротко. Толкова по-кротко след като се беше изсмяла, да не говорим за кратковременното ѝ желание да скъса ушите на тази глупачка. — Те не са вече от този свят и не могат да докоснат нищо в

него, в това число и нас. — Момичето кимна и приклекна в поредния реверанс, но от ококорените му очи и треперещите устнички личеше, че не е съвсем убедена. Елейн обаче нямаше време за глезотии. — Доведи хората за сандъците, Елси — строго се разпореда тя. — И престани да се безпокоиш от духове. — Нов реверанс и момичето хукна, явно ужасено да не би лейди Нелеин да изскочи от облицованите с дърво стени. Духове! Глупачка!

Материн беше старо имение. Стъпалата, водещи към преддверието, бяха широки и с мраморни перила. Самото преддверие представляваше просторен салон със сиви и сини плочки и със светилници с огледала, висящи на вериги от високия дваисет стъпки таван. Нямаше много позлата и инкрустации, но покрай стените бяха подредени масивни, изкусно резбовани скринове и бюфети, а на една от тях висяха два големи гоблена. Единият изобразяваше мъже на коне, ловуващи леопарди, доста рисковано занимание, а на другия жени от Дома Материн поднасяха меч на кралицата на Андор, събитие, с което родът Материн се гордееше много, независимо дали се бе случило някога, или не.

Авиенда вече беше долу, крачеше нервно напред-назад и като я видя, Елейн въздъхна. Щяха да спят в една стая, но с това щеше да се намекне, че Материн не могат да осигурят подходящи условия за две знатни особи, а Авиенда така и не можеше да разбере, че колкото по-малък е родът, толкова гордостта е по-голяма. Често по-малките Домове си я имаха в по-голямо изобилие. Гордостта като такава поне трябваше да разбере, след като самата тя едва ли не сияеше от свирепа гордост и сила. С изправена снага и по-висока и от Елейн, с наметнатия над бялата блуза дебел тъмен шал и сгънатата сива забрадка, стегнала отзад дългата ѝ рижа коса, Авиенда беше самата картинка на Мъдра, въпреки че беше само с една година по-голяма от Елейн. Мъдрите, способни да преливат, често изглеждаха по-млади, отколкото бяха, и Авиенда също притежаваше това достойнство. Поне в този момент го притежаваше, нищо, че двечките се кикотеха често, щом останеха насаме. Разбира се, оскъдните ѝ накити се свеждаха до дългата сребърна кандорска огърлица, една кехлибарена брошка с форма на костенурка и широката костена гривна, а Мъдрите винаги бяха отрупани с гердани и гривни, но Авиенда все още не беше Мъдра, а само чирачка. Елейн никога не мислеше за нея като за „само еди-

какво си“, ала това все пак създаваше проблеми понякога. Понякога си мислеше, че Мъдрите и нея я смятат за нещо като чирачка, или ученичка поне. Глупава мисъл естествено, но понякога...

Не беше стъпила още на пода на преддверието, когато Авиенда намести шала на раменете си и каза:

— Добре ли спа? — Тонът ѝ беше привидно спокоен, но в очите ѝ се таеше притесненост. — Не си поискала да ти донесат вино, за да спиш по-добре, нали? Погрижих се да разреждат виното ти, когато ядохме, но забелязах как поглеждаш към каната.

— Да, маминко — отвърна с язвително мил гласец Елейн. — Не, маминко. Чудех се как се е докопал Едмън до такава добра реколта, маминко. Направо беше срамно да се разрежда с вода. И си изпих козето мляко преди лягане. — Ако от нещо ѝ прилошее в бременността, щеше да е от козето мляко! И като помислиш само, че беше почнала да го харесва.

Авиенда сложи юмруци на кръста си с такова негодувание, че Елейн не можеше да се сдържи да не се изсмее. Имаше си известни неудобства в носенето на дете, като се почне с внезапните нервни изблици, през топлите вълни и болката в гърдите, до това винаги да се чувстваш уморена, но обгрижването и глезотиите бяха като че ли най-лошото. Всички в Кралския дворец знаеха, че е бременна — при това доста хора го бяха разбрали преди самата нея, да е жива и здрава Мин с нейните видения и развързания ѝ език — и според нея дори като бебе не я бяха обсипвали с толкова майчински грижи. Все пак се примиряваше с цялата тази досада, доколкото бе възможно. Обикновено успяваше. Просто се стараеха да са ѝ в помощ. Жалко, че всички жени, които познаваше, като че ли бяха убедени, че бременността я прави безмозъчна. Почти всички жени, които познаваше. Най-зле беше с тези, които никога не бяха раждали.

Мисълта за бебето — понякога съжеляваше, че Мин не каза дали ще е момче, или момиче, или по-скоро Авиенда или Биргит да можеха да си спомнят какво точно е казала Мин; Мин винаги се оказваше права, но във въпросната нощ трите бяха изгълтали доста вино, а Мин бе напуснала палата преди Елейн да разбере и да я попита — та мисълта за растящото в нея дете винаги я караше да мисли за Ранд, също както мисълта за него я караше да мисли за бебето. Едното водеше до другото толкова сигурно, колкото сигурно млякото кипва.

Ранд ѝ липсваше ужасно и в същото време бе невъзможно да ѝ липсва. Част от него, усещането за него винаги си седеше някъде в дъното на съзнанието ѝ, освен когато не приглушеше връзката, наред с усещането ѝ за Биргит, другия ѝ Стражник. Връзката обаче си имаше граници. Той се намиреше някъде на запад, толкова далече, че освен че е жив, нищо повече не можеше да разбере за него. Всъщност нищо много повече, макар да смяташе, че ще разбере, ако е пострадал тежко. Не беше убедена, че държи да знае какво е замислил. След като я напусна, той бе заминал далече на юг, а сега, точно тази заран, бе Отпътувал на запад. Доста разсейващо беше всъщност да го чувства сега в една посока, после хоп — в друга, още по-далече. Можеше да преследва врагове или да бяга от врагове, или каквото и да е от хиляда още неща. Много се надяваше, че това, което го е накарало да Отпътува, е нещо безвредно. Много скоро щеше да ѝ умре, милият — мъжете, способни да преливат, винаги умираха от това — но ужасно ѝ се искаше да ѝ остане жив колкото може по-дълго.

— Той е добре — отрони Авиенда все едно, че беше прочела мислите ѝ. Откакто станаха първосестри, между двете съществуваше взаимен усет, макар да не стигаше толкова далече като връзката, която те и Мин имаха с Ранд. — Само да посмее да позволи да го убият, ушите ще му отрежа.

Елейн примига, после се засмя. Авиенда я изгледа стреснато и също се включи. Не беше чак толкова смешно, освен може би за айилка — чувството за хумор на Авиенда беше много странно, но Елейн не можеше да спре да се смее, а Авиенда изглеждаше направо безпомощна. Както се тресяха от смях, се прегърнаха. Странно нещо беше животът. Ако допреди година някой ѝ беше казал, че ще дели мъж с друга жена — с две при това! — щеше да му отвърне, че е луд. Самата представа за такова нещо щеше да ѝ се стори неприлична. Но ето, че обичаше Авиенда също колкото Ранд, макар и по-различно, а Авиенда обичаше Ранд също колкото нея. Да го отрича означаваше да отрече Авиенда, а тя по-скоро от кожата си щеше да излезе. Айилките, било то сестри или първи приятелки, често се женеха за един и същи мъж и рядко му оставяха възможност сам да се произнесе по въпроса. Тя щеше да се венчае за Ранд, също и Авиенда, и Мин. Каквото и да кажеше или да си помислеше някой, това беше положението, и точка. Стига той да доживееше.

Изведнъж се уплаши, че смехът ѝ клони към сълзи. „Моля те, Светлина, дано не се окажа някоя от онези жени, които се превръщат в ревли, докато носят дете.“ Стигаше ѝ, че не знае дали ще изпадне в меланхолия или в гняв от един миг на друг. Можеха да изтекат часове, докато се почувства отново нормална, но понякога имаше фасове, в които се чувстваше като детска топка, подскачаща надолу по безкрайно стълбище. Тази сутрин май беше по стъпалата.

— Добре е той, и ще бъде добре — пламенно ѝ прошепна Авиенда, сякаш се канеше да осигури оцеляването му, като избие всичко, което може да го застраши.

С връхчетата на пръстите си Елейн изтри сълзата от брадичката на сестра си.

— Добре е, и ще бъде добре — съгласи се тя тихо. Но сайдин не можеха да убият, а щеше да го убие тъкмо покварата на мъжката половина на Силата.

Светилниците затрепкаха — разтвориха се високите крила на вратата и вътре лъхна въздух по-студен, отколкото в салона. Двете бързо се разделиха и останаха хванати за ръце. Елейн си придаде строго невъзмутима физиономия, съвсем достойна за Айез Седай. Не можеше да си позволи някой да забележи как явно търси утеха в една прегръдка. За една владетелка или жена, стремяща се към властта, беше недопустим и най-малкият намек за слабост или сълзи, не и пред хора. Слуховете за нея бездруго бяха много, колкото добри, толкова и лоши. Беше добронамерена или жестока, решителна или колеблива, щедра или алчна, зависи чии приказки слушаш. Добре поне, че хорските приказки се уравниваха една друга, но всеки, който можеше да заяви, че е видял щерката-наследница в прегръдката на приятелката си, щеше да добави към цялата шарения и намеци за страх, а ако враговете ѝ повярваха, че е страхлива, това само щеше да ги направи по-дръзки. И по-силни. Страхливостта беше от онези слухове, които ти се лепват като мръсна кал — никога не можеш да отмиеш напълно петното. Историята свидетелстваше за жени, изгубили в претенциите си за Лъвския трон само заради това. Способността беше задължително изискване за една успешна владетелка, а мъдростта бе нещо желателно, въпреки че имаше жени, непритежавали и двете, които все пак бяха спечелвали трона и се бяха

оправяли някак, но малцина щяха да поддържат една страхливка, а тя самата нямаше да приеме подкрепата на никого от тях.

Мъжът, който влезе и се обърна да дръпне след себе си масивната врата, беше с един крак и използваше патерица на мястото на другия. Макар и с дебела вълнена подплата, ръкавът на тежкото му вълнено наметало се беше протрило от нея. Широкоплещестият ветеран Фридвин Рос управляваше имението на лорд Едмън с помощта на един дебел писар, който беше примигал слисан при появата на щерката-наследница, зяпнал беше с нещо като нямо благоговение пръстена ѝ с Великата змия и изпълнен с облекчение, се беше изсулил в кабинета си с тефтерите, след като се бе уверил, че тя няма работа с него. Сигурно се боеше, че ще сложи налог върху сметките на имението. Господин Рос, разбира се, също беше зяпнал изумен пръстена ѝ, но след това се ухили от радост на щерката-наследница и изказа съжаление, че не може да пояди с нея, с такава искреност, че ако беше изпечен лъжец, щеше вече да е завлякъл цялото богатство на Едмън, описано в книгите на писаря. Елейн не се боеше, че ще разпространява неприятни приказки.

Патерицата му зачатка ритмично, щом тръгна към тях през салона, но въпреки нея той успя да докара съвсем приличен поклон, включващ и Авиенда. Тя отначало го беше стъписала, но човекът схвана приятелството им удивително бързо и макар да беше явно недоверчив към айилците, това означаваше, че я приема. Не можеш да питах хората за всичко.

— Хората връзват сандъците ви на товарните коне, моя кралице, и ескортът ви е готов. — Беше от онези, които отказваха да я наричат другояче, освен „моя кралице“ или „ваше величество“, но при думата „ескорт“ в гласа му се прокрадна нотка на съмнение. Прикри го набързо с покашляне и продължи: — Мъжете, които пращам с вас, са с коне, доколкото можех да го уредя. Млади предимно, и неколцина поопитни, но всички знаят от кой край е острието на алебардата. Съжалявам, че не мога да ви дам повече, но както ви обясних, когато лорд Едмън разбра, че някои претендират за това, което ви се полага по право, реши да не чака до пролетта, а събра ратниците си и се отправи за Кемлин. Оттогава на два пъти валя силен сняг, но ако е извадил късмет в проходите, сега трябва да е някъде по средата на пътя. — Погледът му беше уверен, но той знаеше също като нея, че ако

Едмън не е извадил „късмет“, той и ратниците с него могат да изгинат в тези проходи.

— Материн винаги е поддържал вяност към Траканд — отвърна му Елейн, — и аз съм убедена, че така ще бъде и занапред. Ценя високо верността на лорд Едмън, господин Рос, както и вашата.

Не си позволи да оскърби Материн, нито него самия с обещания, че ще го запомни, или с предложения за награда, но широката усмивка на господин Рос ясно показваше, че вече му е дала единствената награда, която е желал. Материн щеше да си получи наградите, стига да се заслужи, но не можеше да ги изтъква като при покупка на кон.

Като потропваше с патерицата, господин Рос я поведе с поклони към вратата, с още поклони я изведе на широкото гранитно стъпало, на което в лютия студ чакаха облечени в дебели палта слуги, с бокал в бронзов обков с горещо вино с подправки, което тя отказа с тихо мърморене. Докато не привикнеше към мразовития въздух, двете й ръце трябваше да придържат наметалото. Все едно, Авиенда щеше да измисли начин да я накара да го откаже. Тя обаче взе чаша, след като загърна шала си на главата и раменете — единствената отстъпка, която направи пред леденото утро. Тя пренебрегваше студа, естествено. А кой я беше научил на това? Елейн. Отново се опита да прогони мраза от себе си и за нейно изумление, той понамаля. Не напълно — още й беше студено, — но все пак беше по-добре от замръзването.

Небето беше чисто, яркото слънце бе чучнало над върхарите, но всеки миг от околните ридове можеха да се спуснат бурни облаци. Най-добре беше да стигнат до следващата си цел колкото може по-скоро. За жалост Огнено сърце, високият й черен кон, се стараяше непременно да оправдае името си — вдигаше се на задните си крака и изригваше бяла пара от ноздрите си, сякаш никога досега не беше търпял юзди, а сивата кобилка на Авиенда със стройните крака и извитата шия беше решила по никой начин да не му отстъпва, танцуваше из дълбокия до коляно сняг и се опитваше да тръгне навсякъде другаде, но не и натам, където я водеше конярката. Животното беше по-одухотворено, отколкото Елейн би избрала за сестра си, но самата Авиенда беше настояла за нея, след като научи името й. Сисвай на Древната реч означаваше „копие“. Конярките сигурно бяха опитни жени, но изглежда, смятаха, че трябва да успокоят животните, преди да им ги връчат. Единственото, което

Елейн можеше да направи, бе да не им се сопне, че се е оправяла с Огнено сърце преди те да са го виждали.

Войниците от ескорта вече бяха по седлата, за да не стоят в дълбокия сняг — двайсетина конници в червени наметала с бели качулки и с лъскави нагръдници и шлемове на Гвардията на кралицата. Съмнението на господин Рос можеше да се обясни с факта, че палтата на конниците бяха копринени, както и клиновете им и белите дантели на шията и маншетите. Определено изглеждаха по-скоро парадно, отколкото ефективно. А може би защото всички бяха жени. Длъжностите, изискващи носене на оръжие, бяха малко необичайни за жените, рядко се срещаше по някоя търговска охранничка или пък жена, включила се във войската по време на война, и Елейн никога не беше чувала за цяла войнска част, съставена от жени, преди самата тя да създаде такава. Като се изключеха Девите, разбира се, но те бяха айилки, друга работа. Надяваше се, че хората ще ги смятат за нейна приумица и за по-скоро декоративни с всичките тези дантели и коприни. Мъжете обикновено бяха склонни да подценят една въоръжена жена, преди да са се изправили срещу нея, а дори и повечето други жени обикновено я смятаха за безмозъчна глупачка. Телохранителите обикновено се стараеха да изглеждат толкова страховити, че никой да не смее да мине покрай тях, но враговете ѝ щяха да намерят начин да я нападнат, дори да се обкръжеше с цялата гвардия, рамо до рамо. Това, което тя целеше, бе гвардия, която враговете ѝ щяха да презрат с пренебрежение, преди да е станало много късно. Смяташе дори да направи униформите им още по-засукани, отчасти за да укрепи тези заблуди и отчасти — за да подхрани гордостта на жените като бойци, изпъкващи сред останалите, ала самата тя не хранеше никакви съмнения. Всичките, от търговските охраннички до Ловкините на Рога, бяха избрани грижливо според уменията им, опита им и храбростта. Готова беше да остави живота си в ръцете им. Вече го беше правила.

Една стройна жена с два златисти лейтенантски пискюла на рамото на червеното си наметало отдаде чест на Елейн с ръка на гърдите и дорестият ѝ кон тръсна глава, а сребърните звънчета в гривата му леко издрънчаха, сякаш и той ѝ отдаде чест.

— Готови сме, милейди, и пътят е чист. — Касейл Расковни беше бивша търговска охранничка и арафелският ѝ акцент не беше на

образована жена, но гласът ѝ бе отривист и непрекословен. Използваше уместните обръщения и щеше да продължи така, докато Елейн не получи короната, но беше готова да се бие, за да получи Елейн въпросната корона. Малко, твърде малко мъже и жени се включваха напоследък в състава на Гвардията на кралицата, освен ако не бяха готови за това. — Мъжете, които ни предостави господин Рос, също са готови. Колкото е възможно. — Рос се покашля, помръдна с патерицата и заоглежда снега пред ботушите си.

Елейн веднага схвана какво има предвид Касейл. Господин Рос беше събрал от имението единайсет души, за да ги прати в Кемлин, и ги беше снаряжил с алебарди, къси мечове и каквито доспехи бе успял да изрови, девет стари шлема без забраля и седем очукани метални нагръдника, които ги правеха уязвими. Конете им не бяха лоши, макар и доста рунтави, но колкото и да се бяха загърнали ездачите им в дебелиите си наметала, се виждаше, че поне осем от тях едва ли имат нужда от бръснене повече от веднъж в седмицата, ако и толкова. Мъжете, които господин Рос бе описал като „опитни“, бяха със сбръчкани лица, старчески разкривени пръсти и сигурно от всички тях трудно щеше да се събере пълен комплект зъби. Не беше излъгал, нито се беше опитал да изклочи — Едмън сигурно беше събрал всички читави мъже от района и ги бе снаряжил с най-доброто, което е имал. Едно и също се повтаряше навсякъде. Явно, че много здрави и читави мъже, пръснати из цял Андор, се мъчеха да се доберат до нея в Кемлин. И изглежда, никой от тях нямаше да може да стигне до града преди вече всичко да се е решило. Можеше цял ден да търси, без да намери една добра чета. Но тези все пак като че ли държаха алебардите така, сякаш знаят как се използват. Но пък то и не беше кой знае колко трудно, когато си се чучнал на седлото и си затъкнал тъпия ѝ край в стремето.

— Сестро, посетихме вече деветнайсет от тези ваши имения — тихо заговори Авиенда, след като се приближи толкова до нея, че раменете им се опряха, — и като смятаме и тези, събрахме двеста и пет момчета, твърде млади, за да си пролеят кръвта, и старци, които отдавна е трябвало да оставят копието. Не съм те питала досега. Знаеш ли хората и вашите си нрави. Струва ли си все пак времето, което отделяш?

— О, да, сестро. — Елейн също заговори тихо, за да не чуят еднокракият ветеран и слугите. И най-добрите хора се запъват като магарета, ако разберат, че искаш от тях да се държат точно по определен начин. Особено ако разберат, че помощта, която са събрали с такова усилие и са ти я предложили, а ти си я приела, всъщност изобщо не е това, което търсиш. — В онова село край реката вече всички знаят, че съм тук, както и половината ферми на мили околоръст. До обед ще го научи и другата половина, а до утре — следващото село и още ферми. Зиме вестите пътуват бавно, особено в този край. Те знаят, че съм изявила претенцията си за трона, но ако спечеля утре трона или загина, може и да не го научат преди средата на пролетта, а може би и до лятото. Но днес те знаят, че Елейн Траканд е жива и че е гостувала в имението в копринени одежди и с накити, и че е свикала хора под знамето си. Хора на двайсет мили оттук ще твърдят, че са ме видели и са пипнали ръката ми. Малцина могат да кажат това, без да говорят в полза на оногова, за когото твърдят, че са видели, а когато говориш в полза на някого, сам започваш да се убеждаваш в негова полза. Вече в деветнайсет места из Андор има мъже и жени, които разправят как са видели щерката-наследница и всеки ден областта, покрита от тези приказки се разширява като мастилено петно.

— Да имах време, бих посетила всяко селце в Андор. С едно косъмче няма да повлияе на това, което ще се случи в Кемлин, но когато победа, ще бъде от решаващо значение. — Никаква друга възможност не можеше да допусне, освен да победи. Особено като се имаше предвид кой щеше да вземе трона, ако тя се провалеше.

— Повечето кралици в историята ни са прекарвали първите си години от управлението в събиране и укрепване на хората, стоящи зад тях, Авиенда. Чакат ни по-тежки времена от днешните. Може още преди да мине година да имам нужда от всеки андорец, който да застане зад мен. Не мога да чакам, докато си взема трона. Идат по-тежки времена и трябва да съм готова. Андор трябва да бъде готов и аз съм длъжна да го подготвя — отсече тя.

Авиенда се усмихна и я погали по бузата.

— Май доста ще науча от теб как да бъда Мъдра.

За нейно огорчение, Елейн се изчерви смутена. Бузите ѝ пламнаха! Май смяната на настроенията все пак беше по-лоша от

глезотиите. Светлина, имаше месеци, за да се подготви за това! Не за първи път изпита яд към Ранд. Беше й... добре де, тя самата го беше подтикнала всъщност, но това нямаше значение — беше й го направил и си беше заминал с доволна усмивчица на лицето. Е, съмняваше се, че усмивката му е била чак „доволна“, но си я представяше много лесно. Той да се подмяташе така от замаяност към плач, да видим дали щеше да му хареса! „Не мога да мисля нормално“, каза си тя раздражено. Това също беше по негова вина.

Конярките най-сетне успяха да укротят достатъчно Огнено сърце и Сисвай, за да могат да бъдат яхнати от дами, и Авиенда се изкатери на седлото от каменната стъпенка за качване не много по-изящно от друг път, и нагласи дебелиите си поли, за да покрият колкото може повече от краката й, обути в тъмни вълнени чорапи. Все още беше убедена, че собствените й крака са по-добри и от тези на най-добрия кон, но беше станала сносна ездачка. Въпреки че проявяваше склонност да гледа изненадано, когато конят направеше това, което иска тя. Огнено сърце се опита да заиграе, след като Елейн се метна на гърба му, но тя ловко го озапти, може би малко по-рязко, отколкото щеше да го направи при нормални обстоятелства. Люшкащото й се настроение я беше отвело до внезапното чувство, че Ранд е застрашен, и след като не можеше да гарантира безопасността му, имаше поне подръка едно мъжко същество, което можеше да принуди да прави точно каквото се очаква от него.

Шест от гвардейките тръгнаха в бавен тръс, колкото позволяваше дълбокият сняг, а останалите поеха след нея и Авиенда в изрядни колони, като последните коннички държаха въжетата на товарните животни. Местните мъже се повлякоха след тях в раздърпан строй с техния товарен кон, косматото животинче, с навързани по гърба му котлета, вързопи и даже пет-шест живи пилци. Съпроводи ги оскъдни викове, докато минаваха през селото със сламените покриви и после по каменния мост над виещия се като змия замръзнал поток, оскъдни, но силни викове като „Елейн на Лилията!“, „Траканд! Траканд!“, както и „Материн е с теб!“ Но тя видя една жена, плачеща на гърдите на мъжа си, и сълзи и на неговото лице, и друга, застанала с гръб към конниците, свела глава и отказваща даже да погледне към тях. В Кемлин битките нямаше да са много, освен ако не тръгнеше на зле, но станеше ли нейна короната на Розата, тепърва я чакаха битки.

На юг бяха сеанчанците, а на север мърдраали и тролоци чакаха да се впуснат в Тармон Гай-дон. Андор тепърва щеше да лее синовна кръв. Да я изгори дано, нямаше да се разплаче точно сега!

Оттатък моста пътят отново изви нагоре, стръмно през борове, смърч и клен, но до планинската ливада, към която се бяха устремили, нямаше повече от една миля. Снегът, блеснал под утринното слънце, още пазеше дирите от конски копита, идещи от мястото, където един Портал беше оставил в него дълбок процеп. Можеше и да е по-близо до имението, но винаги беше налице опасността някой да се окаже точно там, където се отваря Порталът.

Щом навлязоха в ливадата, сиянието на сайдар обкръжи Авиенда. Беше направила Портала, за да дойдат тук от последната си спирка предния ден следобед, едно имение на сто мили на север, а сега щеше да изтъче Портала, за да отидат в Кемлин, но гледката с огряната със Силата Авиенда натъжи Елейн. Тази, която направеше Портала от Кемлин, винаги продължаваше с останалите, докато се върнат, тъй като научаваше терена на всяко място, където се опреше той, ала при всяко от петте пътувания Авиенда я беше молила тя да направи първия Портал. Може би просто беше искала да се поупражнява, както твърдеше, макар че Елейн едва ли се беше упражнявала повече от нея, но сега й хрумна и друга възможност. Може би Авиенда искаше да я предпази от преливане, най-малкото в по-значително количество. Защото беше бременна. Сплитът, който ги беше направил сестри като от една майка, не можеше да се използва, ако някоя от тях носеше дете, защото нероденото още дете щеше да се свърже във връзката и едва ли щеше да оцелее, но със сигурност някоя от Айез Седай в двореца щеше да го спомене, ако се налагаше преливането да се избягва при бременност. Макар че пък от друга страна много малко Айез Седай бяха раждали деца. Можеше и да не знаят. Даваше си пълна сметка колко много неща не знаеха Айез Седай, колкото и да се правеха, че не е така, пред останалата част от света — тя самата се беше възползвала от време на време от това, — ала все пак изглеждаше странно, че са невежи за нещо толкова важно за повечето жени. Все едно някоя птица като знае как да яде всяко семенце, освен ечемичено, да знае, след като не знае как се яде ечемик, всичко друго, което не знае? Мъдрите обаче раждаха деца, а и те нищо не бяха казали за...

Изведнъж притесненията ѝ около бебето и преливането, и какво там знаят или не знаят Айез Седай изхвърчаха от главата ѝ. Усети, че някой прелива сайдар. Не Авиенда, не някоя горе по обкръжаващите ги върхари, не някоя толкова близо. Беше далече, като маяк, заблещукал на някой самотен планински връх. Много далечен връх. Не можеше да си представи дори колко много Единствената сила беше нужна, за да усети преливането от толкова далече. Всяка жена на света, способна да прелива, трябваше да го е усетила. И да посочи право към него. А маякът се намираще някъде на запад. Нищо не се промени във връзката с Ранд, не можеше да определи точно дали е на стотина мили от нея, но го знаеше.

— Той е в опасност — рече тя. — Трябва да отидем при него, Авиенда.

Авиенда потръпна и престана да се взира на запад. Сиянието около нея остана и Елейн усети, че е привлякла от Извора колкото може. Но още докато Авиенда се обръщаше към нея, тя усети как сайдар у другата жена заглъхна.

— Не бива, Елейн.

Стъписана, Елейн се извърна в седлото на Огнено сърце и я изгледа.

— Искаш да го оставим? На това? — Никоя жена на света не можеше да удържи толкова сайдар, дори да е в най-силния кръг, не и без помощ. Говореше се, че уж съществувал някакъв ша-ангреал, помощъщ от всичко, сътворено някога, и ако това, което тя бе слушала, се окажеше вярно, то това творение може би щеше да го удържи. Може би. Но според това, което бе чувала, никоя жена не можеше да го използва и да оживее, не и без специално създаден за целта тер-ангреал, а доколкото знаеше, никоя досега не бе виждала такъв. И разбира се, никоя Сестра нямаше да дръзне да го опита, дори да го бе намерила. Толкова много Единствена сила можеше цели планини да надигне с един замах! Никоя Сестра нямаше да го опита, освен може би някоя от Черната Аджа. Или още по-лошо, някоя от Отстъпниците. А може би повече от една. Какво друго можеше да е? А Авиенда искаше просто да го пренебрегне, след като трябваше да знае, че Ранд е там?

Гвардейките, несъзнаващи какво става, продължаваха търпеливо да чакат на конете си — оглеждаха зорко гората около ливадата. Не

бяха особено притеснени след приема в имението, макар че Касейл гледаше Елейн и Авиенда леко намръщено. Знаеше, че никога не се бавят при отварянето на Портал. Мъжете от имението се трупаха около товарния си кон, опипваха вързопите и явно спореха дали са взели нещо, или са го забравили. Авиенда подкара коня си още по-близо до Елейн и заговори много тихо, за да не я чуят другите.

— Нищо не знаем, Елейн. Не знаем дали танцува с копията или това е нещо друго. Ако танцува с копията и отидем, дали няма да ни нападне преди да е разбрал кои сме? Дали няма да го разсеем, след като не ни очаква, и така да позволим на враговете му да победят? Ако загине, ще разберем кои са отнели живота му и ще ги убием, но ако сега отидем при него, ще отидем слепешком и можем да си навлечем гибел.

— Можем да го направим предпазливо — отвърна сърдито Елейн. Подразни се, че е сърдита и че го показва, но можеше само малко да обуздава настроенията си и да не им позволява да я завладеят изцяло. — Не е нужно да Отпътуваме точно на мястото. — Стисна в шепа малката си кесия с фигурката на седналата жена и изгледа кехлибарената брошка-костенурка на сестра си. — Светлина, Авиенда, та ние си имаме ангреал и не сме съвсем безпомощни. — О, Светлина, колко сприхаво прозвуча. Много добре знаеше, че двете заедно, с ангреал или без ангреал, щяха да са като мушици, бореци се с пламък, пред това, което усещаха, но пък дори и едно пърхане на мушица в подходящия момент можеше да наклони везните. — И моля те, не ми кавай, че мога да застраша бебето. Мин е казала, че ще се роди силно и здраво. Ти ми го каза. Това значи, че ще живея поне толкова, че да мога да я родя. — Надяваше се да е дъщеря.

Огнено сърце избра точно този момент да ухапе сивушката, кобилата не му остана длъжна и за кратко Елейн беше заета с това да го озапти, да задържи Авиенда на седлото, за да не падне, и да каже на Касейл, че нямат нужда от помощ, а когато всичко това свърши, вече не се чувстваше вкисната. Искаше само да шлевне Огнено сърце между ушите.

Освен дето не можа да озапти животното си, Авиенда се държа все едно, че нищо не се е случило. Е, понавъси се лицето ѝ, обкръжено от тъмния вълнен шал, но това колебливо намръщване нямаше нищо общо с коня.

— Разправяла съм ти за пръстените в Руйдийн — бавно заговори тя й Елейн кимна нетърпеливо. Всяка жена, пожелала да стане Мъдра, биваше изпращана през един тер-ангреал преди да започне обучението си. Беше нещо като тер-ангреала, използван за изпитание на новачките, издигани до Посветени в Бялата кула, само дето в този жената виждаше целия си живот. По-точно — всичките си възможни животи, всяко взето по различен начин решение, едно безкрайно разгръщащо се ветрило от животи, зависещи от всеки твой избор. — Никой не може да запомни всичко това, Елейн, само късчета и трошици. Знаех, че ще обикна Ранд ал-Тор... — още се чувстваше неловко понякога, когато казваше цялото му име пред други хора, — и че ще намеря сестро-жени. За повечето неща ти остават много смътни впечатления. Нотка на предупреждение понякога. Мисля, че ако сега отидем при него, ще се случи нещо много лошо. Може би някоя от нас ще умре, а може би и двете, каквото и да твърди Мин. — Това, че изрече името на Мин, без да се запъне, беше белег за тревогата й. Не познаваше много добре Мин и обикновено я наричаше официално. Мин Фаршоу. — Може би ще загинем. Или нещо друго ще се случи. Не знам със сигурност — може би всички ще оцелеем и ще седим край огъня, след като го намерим — но нещо ме предупреждава тук, в главата ми.

Елейн отвори уста, ядосана. После я затвори, ядът се изцеди от нея като вода в суха яма и раменете й се отпуснаха. Предчувствието на Авиенда може би беше вярно или не беше, но беше факт, че аргументите й са добри от самото начало. Поемане на огромен риск от невежество, и това поемане можеше да донесе гибел. Маякът бе засиял още по-силно. И той беше там, точно където бе маякът. Връзката не й го казваше изрично, не и от толкова далече, но тя го знаеше. И знаеше също, че е длъжна да го остави сам да се погрижи за себе си, докато тя се погрижи за Андор.

— Нямам какво да те уча как да си Мъдра, Авиенда — тихо каза тя. — Ти вече си много по-мъдра от мен. Да не говорим, че си по-храбра и хладнокръвна. Връщаме се в Кемлин.

Авиенда леко се поизчерви от похвалата — понякога можеше да бъде и чувствителна, — но без да губи време, отвори Портала, въртяща се гледка към една конюшня в Кралския дворец, която се ушири до широк зев във въздуха, през който снегът от ливадата се заизсипва

върху добре пометените каменни плочи, сякаш тристата мили разстояние нямаха никакво значение. Усетът за Биргит някъде в двореца оживя в главата ѝ. Биргит имаше главоболие и киселини в стомаха, нещо обичайно напоследък, но тези болезнки напълно съвпадаха с настроението на Елейн.

„Трябва да го оставя да се погрижи за себе си“ — помисли тя, докато преминаваше. Светлина, колко често го помисляше? Все едно. Ранд бе обичта на сърцето ѝ и радостта на живота ѝ, но Андор беше нейният дълг.

ГЛАВА 11

РАЗГОВОР ЗА ДЪЛГОВЕ

Порталът бе разположен така, че Елейн сякаш излезе от дупка в стената срещу улицата на квадратен площад, обезопасен с пълни с пясък бурета, поставени върху каменната настилка. Колкото и да беше странно, не можеше да усети нито една жена да прелива в палата, въпреки че бе приютил над сто и петдесет, притежаващи дарбата. Някои от тях, разбира се, щяха да са на пост по външните крепостни стени, твърде далече, за да долови нещо по-слабо от свързан кръг, а други щяха вече да са извън града, ала почти винаги по някоя в двореца използваше сайдар, било за да принуди някоя от пленените сул-дам да признае, че наистина може да вижда сплитовете на Единствената сила, или просто за да оглади гънките на шала си, без да нагрива ютията. Но не и тази заран. Арогантността на Ветроловките почти не отстъпваше на най-високомерните Айез Седай, но дори и тя, изглежда, бе потисната от онова, което сигурно усещаха. Елейн си помисли, че ако се качи до някой от високите прозорци, направо ще види сплитовете от онзи могъщ маяк, на стотици левги разстояние от тях. Чувстваше се като мравчица, току-що осъзнала какво са планините, като мравка, сравнила Гръбнака на света с хълмовете, към които винаги досега се е отнасяла с благоговееен трепет. Да, дори Ветроловките сигурно се чувстваха нищожни пред лицето на това.

На източната страна на двореца, срещу северните и южните конюшни от чисто бял камък, беше Конюшната на кралицата с личните коне и впрягове на владетелката, но Елейн се колебаеше да я използва преди Лъвският трон да ѝ бъде официално признат. Стъпалата, водещи към трона, бяха деликатни като дворцов танц, и макар танцът понякога да заприличваше на кръчмарска свада, все пак човек трябваше да направи стъпките си прецизно и с изящество, за да осъществи целта си. Претенциите за привилегии преди да е призната короната често бяха лишавали жени от шанса да управляват. Освен това Конюшната на кралицата беше сравнително малка и не можеше

да се използва за друго. Тук хората, които трябваше да се пазят от Портала, бяха доста по-малко. Всъщност застланият с камък двор беше пуст, като се изключеше конярят в червеното палто, но той се обърна да извика вътре и през вратата се изсипаха още десетина души, докато тя извеждаше Огнено сърце от обозначения площад. В края на краищата можеше да се върне със свита от могъщи лордове и дами, или навярно просто се надяваха, че ще стане така.

Касейл преведе гвардейките през портала и се разпореди да слязат и да се погрижат за конете си. Самата тя и още шест жени останаха на седлата да бдят. Дори и тук нямаше да остави Елейн неохранявана. Особено тук, където я дебнеха повече опасности, отколкото във всяко посетено от нея имение. Мъжете от Материн се скупчиха в единия край да не пречат на конярите и гвардейките и зяпнаха в почуда белите каменни тераси и колони около двора, и витите кули и златни куполи зад тях. Тук студът изглеждаше по-поносим, отколкото в планината — това, че Елейн отказваше да му позволи да я засегне, поне доколкото можеше в момента, не ѝ помогна да не го усети съвсем — ала все пак дъхът на мъже, жени и коне излизаше на бели валма. Миризмата на конска тор също изглеждаше силна след чистия планински въздух. Една гореща баня пред пращящия огън в камината щеше да е добре дошла. След това отново щеше да затъне до гуша в работата по осигуряването на трона, ала точно сега едно дълго накусване щеше да ѝ дойде съвсем на място.

Към Огнено сърце притичаха двама коняри. Жената присви коляно в бегъл реверанс преди да поеме юздите от Елейн, загрижена повече конят да не мръдне, докато Елейн слиза, отколкото от дворцовите етикети, а мъжът се сведе в поклон и ръцете му направиха „стреме“, за да може Елейн да стъпи на него. Никой от двамата дори не погледна към покритата със сняг планинска ливада на мястото на обичайната каменна стена — ратаите в конюшния вече бяха свикнали с Порталите. Беше чувала, че украсяват пиенето си в кръчмите с хвалби колко често виждали да се използва Силата и за нещата, които уж виждали с нея. Елейн можеше да си представи как щяха да звучат тези приказки, докато стигнат до ушите на Аримила. Дори се забавляваше при мисълта как Аримила си гризе ноктите от яд.

Щом стъпи на каменната настилка, около нея бързо се струпа кръг от гвардейки, с пурпурни шапки с бели пискюли, изясно

полегнали върху широките им периферии, с обшитите с дантела пурпурни пояси, с извезания на широките ленти, вързани през рамото над бляскавите нагръдни брони, Бял лъв. Чак сега Касейл поведе останалата част от ескорта на Елейн към конюшната. Заместничките ѝ бяха също толкова бдителни: очите им шареха във всички посоки, ръцете бяха на дръжките на мечовете — освен на Дени, едра жена с ведро лице, която вместо меч носеше дълъг кривак, обкован с месинг. Бяха само девет — „Само девет — помисли Елейн с горчивина. — Трябват ми само девет телохранителки в самия Кралски дворец!“ — но бяха опитни. Жените, следващи „занаята на меча“, по изрази на Касейл, трябваше да са добри, инак рано или късно щеше да ги посече някой тип, чието единствено предимство щеше да е грубата мъжка сила, с която да развърти стоманата. Дени не притежаваше никакви умения с меч, но малцината мъже, опитали кривака ѝ, бяха съжалили много. Въпреки едрата си фигура Дени беше много бърза и не робуваше на предразсъдъци от рода на „честен бой“.

Расория, набитата помощник-лейтенантка, командваща това отделение, изглежда, изпита облекчение, щом двамата коняри поведоха Огнено сърце. Ако се оставеше на охраната ѝ, никой освен тях самите нямаше да може да се доближи до Елейн на повече от ръка разстояние. Е, може би не бяха чак толкова лоши, но гледаха с подозрение почти всички освен Биргит и Авиенда. Расория, тайренка въпреки сините си очи и жълтата коса, която носеше късо подстригана, беше от най-лошите в това отношение, настояваше дори да следят как готвачите приготвят ястията на Елейн и да опитват всичко преди да ѝ бъде поднесено. Елейн не беше възразила, колкото и да ѝ се струваше, че прекаляват в усърдието си. Стигаше ѝ едно изпитание с приспиващо вино, макар да знаеше, че ще живее достатъчно дълго поне за да роди детето си. Но не недоверчивостта на гвардейките бе затворила устата ѝ. Беше Биргит, която в този момент си пробиваше път през тълпата, но не към нея.

Авиенда се появи последна от Портала, разбира се, след като се увери, че са преминали всички, и той примигна и се стопи. Елейн закричи към нея толкова напористо, че свитата ѝ трябваше да заподскача, за да запази охранителния кръг около нея. Ала колкото и бързо да се движеше, Биргит с дебелата си златна плетка, увиснала до кръста, стигна първа, естествено, помогна на Авиенда да слезе и връчи

юздите на сивата кобила на един дълголик коняр, който изглеждаше почти толкова дългокрак, колкото Сисвай. Авиенда винаги срещаше повече трудности при слизането от кон, отколкото при качването, но Биргит не си беше наумила само да ѝ помогне. Елейн и свитата ѝ стигнаха тъкмо навреме, за да чуят как шепне припряно на Авиенда:

— Тя изпи ли си козето мляко? А добре ли спа? Щото се чувства... — Гласът ѝ заглъхна и тя си пое дъх, преди да се извърне към Елейн, външно спокойна и неизненадана, че я вижда току до себе си. Връзката действаше двупосочно.

Биргит не беше едра, макар да надвишаваше на ръст Елейн и в ботушите си с високи подметки да стигаше ръста на Авиенда. Но имаше властно излъчване, което се подсилваше още повече от униформата ѝ на капитан-генерал на Гвардията на кралицата — късо червено палто с висока бяла яка, облечено над торбести сини панталони, затъкнати в блестящи черни ботуши, с четири златни пискюла на лявото рамо и по четири златни ивици на маншетите. В края на краищата тя беше Биргит Сребролъката, легендарна героиня. Много усилия полагаше да се примири с тези легенди; твърдеше, че историите, разправяни за нея, или били силно преувеличени, или изцяло измислени. И все пак беше същата жена, извършила всички онези неща, които образуваха ядрото на сказанията за нея, а и много други. Сега, въпреки външното спокойствие, през връзката протече безпокойство за Елейн, съчетано с главоболието ѝ и болния стомах. Много добре знаеше, че Елейн мрази да я обсъждат зад гърба ѝ. Това не беше единствената причина за раздразнението на Елейн, ала връзката ѝ показва колко притеснена е Биргит.

Авиенда най-спокойно смъкна шала от главата си и го загърна около раменете, стараяйки се да си придаде физиономията на жена, която не е направила нищо лошо и която определено не иска да бъде смесвана с някоя, която е направила нещо лошо. Сигурно щеше да го докара, ако не беше ококорила леко очи, за да добави и нотка на невинност. В някои отношения Биргит ѝ влияеше зле.

— Изпих си козето мляко — каза мрачно Елейн, в пълно съзнание за гвардейките, които междувременно бяха обкръжили и трите. Бяха обърнати навън и очите им оглеждаха бдително двора, терасите и покривите, почти всяка със сигурност беше наострила уши. — Спах достатъчно. Има ли нещо, за което искаш да попиташ мен?

— Мисля, че получих всички отговори, които ми трябва засега — отвърна Биргит без намек за изчервяване, за което се беше надявала Елейн. Знаеше, че е уморена, знаеше, че лъже за спането.

Връзката понякога определено създаваше неудобства. Предната нощ Елейн не беше изпила нищо повече от половин чашка разрежено вино, но ето, че започваше да има сутрешния махмурлук на Биргит и нейните болки в стомаха. Нито една Айез Седай, с които бе разговаряла за връзката, не ѝ беше споменала за нещо такова, но двете с Биргит твърде често започваха да се чувстват като огледални двойнички, и физически, и емоционално. Последното създаваше истински проблеми, когато настроението ѝ се люшкаше като детска друсалка. Понякога успяваше да го отърси или да го надвие, но днес знаеше, че ще го изстрада, докато Биргит не се Изцери. Смяташе, че това огледално отражение се получава, защото двете са жени. Никой преди не беше чувал за обвързване на друга жена. Честно казано, и сега малцина бяха чули, и някои от тях, изглежда, продължаваха да са убедени, че не може да е истина. Стражникът е мъж както бикът е от мъжки пол. Това всички го знаеха и на малцина им хрумваше, че едно нещо, което „всеки знае“, си заслужава внимателно проучване.

Това, че я хванаха в лъжа, докато се стараеше да следва диктата на Егвийн да живеят все едно, че вече са положили Трите клетви, я караше да е непрекъснато в готовност да се защити. А това я правеше безцеремонна.

— Върна ли се Диелин?

— Не — отвърна Биргит също толкова безцеремонно и Елейн въздъхна. Диелин беше напуснала града няколко дни преди да се появи войската на Аримила, като бе взела със себе си Реане Корли да ѝ отваря Портали и да ускори Пътуването ѝ, а много неща зависеха от завръщането на Диелин. От това дали щеше да донесе нещо повече от новини.

Сведен до същината му, изборът на кралица на Андор бе нещо съвсем просто. В цялото кралство съществуваха над четиристотин благородни Дома, но от тях само деветнадесет бяха достатъчно силни, за да следват други водачеството им. Обикновено всички тези деветнайсет заставаха зад щерката-наследница, освен ако не е очебийно неспособна. Домът Мантеар бе изгубил трона в полза на Траканд след смъртта на Мордрелен само защото Тигрейн, щерката-

наследница, бе изчезнала, а останалото потекло на Мантеар бяха само момчета. И защото Мургейз Траканд беше събрала в своя подкрепа тринайсет Дома. По закон и по обичай бяха необходими само десет от деветнайсетте, за да се издигнеш на трона. Всички претендентки, продължаващи да мислят, че те е трябвало да получат трона, обикновено или отстъпваха пред останалите, или най-малкото си замълчаваха и се отказваха от домогванията си, след като друга се сдобиеше с десет Дома зад гърба си.

Нещата стояха достатъчно зле с това, че имаше три явни съпернички, ала сега Неан и Еления се бяха съюзили зад Аримила Марн, представете си, тази с най-малкото шансове за успех от трите, а това означаваше, че разполага с два Дома — два достатъчно големи Дома, за да не се съобразиш с тях; Материн и другите осемнайсет бяха твърде малки — нейния Траканд и Таравин на Диелин, срещу шест. О, Диелин твърдеше много настойчиво, че Каранд, Целан и Реншар ще застанат зад Елейн, а освен тях и Норвелин, Пендар и Тремейн, но първите три искаха да видят на трона Диелин, докато другите три като че ли бяха потънали в зимен сън. Диелин обаче беше твърда в своята лоялност и неуморно се трудеше в полза на Елейн. Беше настояща в убежденията си, че някои от Домовете, които засега си мълчаха, могат да бъдат убедени да подкрепят Елейн. Разбира се, самата Елейн не можеше да се обърне към тях с молба за подкрепа, но Диелин можеше. А положението ставаше вече отчаяно. Шест Дома, подкрепящи Аримила, и само глупак щеше да си въобрази, че не е протегнала пипала към други. А някои можеха да минат на нейна страна само защото вече разполагаше с шест.

Въпреки че Касейл и нейните гвардейки бяха напуснали двора, Елейн и останалите трябваше да си пробият път по каменната настилка през цяла тълпа. Мъжете от Материн най-после бяха слезли от конете си, но още се мотаеха, изпускаха си алебардите, навеждаха се да ги вдигнат и пак ги изпускаха, опитваха се да разтоварят товарния си кон направо тук, наред двора на конюшната. Едно от голобрадите момчета гонеше някакво пиле, отскубнало се от връвта, което щъкаше между краката на конете, а един от сбръчканите старци подвикваше окуражително, но дали на момчето, или на пилето — не беше ясно. Стар знаменосец с обрулено лице и с останал на темето му само един бял кичур, се мъчеше да наложи ред с помощта на един

съвсем малко по-млад от него гвардеец — й двамата най-вероятно се бяха върнали на служба след пенсиониране, като мнозина напоследък, но друго от момчетата, изглежда, се канеше да подкара рунтавия си кон в самия дворец, и Биргит трябваше да му нареди да се дръпне, за да може Елейн да влезе. Младежът, с покрити с мъх бузи, зяпна Биргит толкова ококорено, колкото беше гледал двореца. Тя определено беше по-живописна в униформата си от щерката-наследница в роклята си за езда, пък и той вече бе виждал щерката-наследница. Расория го плесна по врата, отпрати го към знаменосеца и поклати глава.

— Да ме изгори дано, ако знам какво да правя с тях — изръмжа Биргит, докато една слугиня в червено-бяла ливрея поемаше наметалото и ръкавиците на Елейн в малкия входен салон. Малък според мерките на Кралския дворец. С позлатените си светилници на стойки, мятаци треперливата си светлина между тесните бели колони, салонът беше един път и половина по-голям от централния салон на Материн, макар че таванът не беше толкова висок. Друга слугиня с Белия лъв, извезан на лявата гръд на роклята й, момиче, което едва ли беше по-голямо от момчето, опитало се да вкара вътре коня си, поднесе сребърен поднос с високи бокали, от които димеше греяно вино, но навъсените погледи на Авиенда и Биргит го накараха да се отдръпне боязливо. — Проклетите хлапета заспиват, като ги поставиш на пост — продължи Биргит и се намръщи на отдръпващото се слугинче. — Старците стоят будни, но половината от тях не могат да запомнят какво скапано се очаква от тях да направят, ако някой се опита да се прехвърли през проклетата стена, а другата половина, взети заедно, не могат да надвият и едно куче.

— Те не са тук, за да се бият — напомни Елейн, щом тръгнаха по коридора със сините плочки, със светилници с огледала по стените и високи резбовани скринове. Биргит и Авиенда вървяха от двете й страни, а гвардейките на няколко крачки пред и зад тях. „Светлина — помисли тя, — та аз нямаше да мога да понеса виното!“ Главата й пулсираше в ритъм с главата на Биргит и тя пипна слепоочието си и се зачуди дали да не нареди на Стражника си да иде и да си намери Цяр моментално.

Биргит обаче имаше други идеи. Тя изгледа Расория и останалите пред тях, после се озърна през рамо и даде знак на следващите ги да поизостанат малко. Това бе странно. Тя лично беше

избирала всяка жена в Гвардията и им вярваше. Въпреки това, когато заговори, беше почти шепнешком, като наведе главата си над ухото на Елейн.

— Нещо се случи малко преди да се върнеш. Тъкмо питах Сумеко дали би могла да ме Изцери преди да си се върнала, а тя взе, че припадна. Ей тъй, очите ѝ просто се подбелиха и се строполи. И не е само тя. Никой няма да ми признае едно проклето нещо, не и на мен, но другите от Родството, дето ги видях, са готови да изскочат от скапаните си кожи, а и Ветроловките също. Глътнали си бяха езиците. Върна се преди да успея да намеря някоя Сестра, но подозирам, че и те щяха да ме пратят за зелен хайвер. На тебе обаче ще кажат.

За да се поддържа, дворецът имаше нужда от население с размерите на голямо село и слугите вече излизаха — облечени в ливреи мъже и жени, щъкащи по коридорите, които се залепваха до стените или пък се шмугваха в пресичащите коридори, за да направят път на свитата на Елейн, поради което тя обясни малкото, което знаеше, тихичко и с колкото може по-малко думи. Нищо против нямаше някои слухове да стигнат до улиците и неизбежно до ушите на Аримила, но приказките за Ранд, особено след като се изкривят от няколко преразказа, можеха да се окажат не по-малко лоши от приказките за Отстъпниците. Донякъде и по-лоши. Никой нямаше да повярва, че Отстъпниците се опитват да я сложат на трона като кукла.

— Тъй или иначе — завърши тя, — това няма нищо общо с нас тук.

Смяташе, че го каза много убедено, много хладнокръвно и отчуждено, но Авиенда посегна и стисна ръката ѝ, жест, равносилен при айилците на съчувствена прегръдка, а съчувствието на Биргит протече през връзката. Беше нещо повече от състрадание: беше споделеното чувство на жена, която вече сама е преживяла загубата, от която тя се страхува, и повече. Гайдал Кайн Биргит бе изгубила толкова сигурно, колкото ако беше мъртъв, а на всичко отгоре спомените ѝ от предишните животи вече избледняваха. Почти нищо не помнеше вече отпреди основаването на Бялата кула, а и това не го помнеше изцяло. В някои нощи страхът, че Гайдал също напълно ще избледнее от паметта ѝ, че ще изгуби всякакъв спомен от това, че наистина го е познавала и обичала, я оставяше неспособна да заспи, докато не изпиеше толкова бренди, колкото можеше да понесе. Това бе

лошо решение и Елейн съжаляваше, че не може да ѝ предложи по-добро, но все пак знаеше, че нейните спомени за Ранд няма да умрат, докато тя е жива, и не можеше да си представи ужаса да съзнаваш, че тези спомени могат да те напуснат. Все пак се надяваше, че някоя скоро ще Изцери сутрешното главоболие на Биргит преди собственото ѝ да я разцепи като презряла диня. Нейната дарба да Цери не стигаше, а и тази на Авиенда не беше по-силна.

Въпреки чувствата, които усещаше да текат от Биргит, другата жена запази лицето си гладко и невъзмутимо.

— Отстъпниците — сухо промърмори тя. И тихо. Това име човек не можеше да развява наляво-надясно. — Е, щом няма нищо общо с нас, значи сме си адски добре, да му се не види. — Пръхтенето, което трябваше да мине за смях, издаде лъжата ѝ. Но от друга страна, макар Биргит да твърдеше, че никога преди не е била войник, възгледът ѝ беше войнишки. Далечните шансове обикновено бяха единствените шансове, на които човек можеше да разчита, но междувременно трябва да си свършиш работата. — Интересно, какво ли мислят те за това? — добави тя и кимна към четирите Айез Седай, които тъкмо излизаха от един коридор.

Вандийн, Мерилил, Сарейта и Кареане бяха скупчили глави една до друга, или по-скоро последните три се бяха скупчили около Вандийн, приведени към нея, и говореха, като правеха припрени жестове, от които дългите ресни на шаловете им се полюшваха. Вандийн се плъзгаше бавно и достолепно все едно, че беше сама, без да им обръща внимание. Беше слаба, но тъмнозелената рокля, извезана с цветчета по ръкавите и раменете, бе провиснала на тялото ѝ, сякаш бе скроена за по-едра жена, а бялата ѝ коса, прибрана на тила ѝ, като че ли плачеше за гребен. Лицето ѝ беше помръкнало, но това можеше и да няма нищо общо с приказките на другите Сестри. Беше посърнала след убийството на сестра ѝ. Елейн бе готова да се обзаложи, че роклята е била на Аделиз. След убийството ѝ Вандийн носеше дрехите на сестра си по-често от своите. Не че с това се обясняваше, че роклята ѝ е широка. Двете сестри бяха с еднакви фигури, но апетитът на Вандийн бе умрял със сестра ѝ. Тогава, изглежда, бе умрял и вкусът ѝ към повечето неща.

Сарейта, Кафявата сестра, чието скулесто лице все още не беше засегнато от безвремие, забеляза Елейн и сложи ръка на рамото на

Вандийн, сякаш се канеше да я повлече по напречния коридор. Вандийн избута ръката на тайренката и продължи да се плъзга напред, само с един много бегъл поглед към Елейн, след което зави на ъгъла. Двете жени в бялото на новачки, които ги следваха на почтително разстояние, приклекнаха в бързи реверанси и се забързаха след Вандийн. Мерилил, дребна женица в тъмносиво, което придаваше на бялото ѝ кайриенско лице по-скоро цвят на слонова кост, зяпна напред, канейки се сякаш да ги последва. Кареане намести шала си със зелените ресни на раменете, по-широки отколкото на повечето мъже, и бързо каза нещо на Сарейта. Щом Елейн се приближи, двете се обърнаха да я посрещнат с реверанси, дълбоки почти колкото на новачките. Мерилил забеляза гвардейките и примига, после забеляза Елейн и се сепна. Виж, нейният реверанс изобщо не отстъпваше на тези на новачките.

Мерилил бе носила шала над сто години, Кареане повече от петдесет и дори Сарейта го беше носила по-дълго от Елейн Траканд, но позицията сред Айез Седай зависеше от способността във владенето на Силата, а никоя от тези трите не беше повече от средно силна. В очите на Айез Седай повечето сила осигуряваше ако не повече мъдрост, то поне тежест в изказването на мнения. При огромна разлика тези мнения ставаха заповеди. Понякога Елейн си мислеше, че порядките при Родственичките са по-добри.

— Не зная какво е — рече тя преди някоя от другите Айез Седай да е успяла да проговори, — но нищо не можем да направим, тъй че по-добре да не се тревожим. Имаме си достатъчно грижи, за да се кахърим за неща, на които не можем да повлияем.

Расория леко извърна глава, намръщена и явно учудена какво ли е пропуснала да забележи, но думите ѝ позагладиха тревогата в тъмните очи на Сарейта. Може би не изцяло, защото ръцете ѝ се размърдаха, сякаш се канеше да пригладят тъмните си поли, но бе готова да изпълни напътствието на Сестра, толкова високопоставена като Елейн. Понякога високото положение си има предимства, щом ти дава възможност да потушиш с една фраза всякакви възражения. Кареане вече бе възвърнала спокойствието си, ако изобщо го беше губила. А то ѝ прилягаше, макар да приличаше повече на фургонджийка, отколкото на Айез Седай, въпреки полите ѝ на тъмнозелени ивици и гладкото, лишено от възраст бронзово лице. Но

пък Зелените обикновено бяха омесени от по-кораво тесто, отколкото Кафявите. Мерилил пък изобщо не изглеждаше спокойна. Ококорените очи и полуотворените устни ѝ придаваха вид на стъписана. Но за нея това беше обичайно.

Елейн продължи по широкия коридор. Надяваше се, че и те ще си продължат по работата, но Мерилил тръгна до Биргит. Сивата трябваше да наложи първенството си над трите, но тя беше развила склонност да изчаква някой друг да ѝ каже какво да прави, затова се отмести мълчаливо, когато Сарейта учтиво помоли Биргит да ѝ направи място. Сестрите бяха неизменно учтиви към Стражника на Елейн в качеството ѝ на капитан-генерал. Тази, която се стараеха да пренебрегват, беше Стражникът Биргит. Авиенда не получи чак толкова учтивост от страна на Кареане, която си отвори с лакти място между нея и Елейн. Всяка необучавана в Бялата кула си беше дивачка по определение, а Кареане презираше дивачките, Авиенда сви устни, макар да не извади ножа, нито намекна, че може да го извади, за което Елейн ѝ беше благодарна.

Първосестрата ѝ можеше да е... импулсивна понякога. От друга страна, точно в този момент сигурно щеше да прости на Авиенда малко импулсивност. Обичаят не допускаше грубости към друга Айез Седай при никакви обстоятелства, но Авиенда поне можеше да изръмжи някоя и друга закана и да поразмаха тоя нож, за утеха на сърцето ѝ. Това можеше и да се окаже достатъчно, за да ги оставят трите, макар и в паника. Кареане сякаш не забеляза хладния зеленоок поглед, който я стрелна.

— Рекох на Мерилил и Сарейта, че нищо не можем да направим — заговори тя кротко. — Но не трябва ли да сме готови вече да бягаме, когато приближи? Нищо срамно няма да бягаш от това. И да се свържем, ще сме като молци, бореци се с горски пожар. А в библиотеката има доста томове, които не бива да се оставят. Сигурна съм, че някои екземпляри не могат да се намерят в библиотеката на Кулата.

— Да. — Гласът на Мерилил беше бездиханен и тревожен като ококорените ѝ черни очи. — Да, наистина трябва да сме готови за тръгване. Може би... Може би не бива да изчакваме. Тръгването по необходимост, разбира се, няма да наруши споразумението ни. Сигурна съм. — Биргит само я стрелна с око и тя потрепери.

— Ако наистина тръгнем — заговори Кареане все едно, че Мерилил изобщо не беше проговаряла, — ще трябва да отведем с нас цялото Родство. Оставим ли ги да се пръснат. Светлината само знае какво ще сторят или кога ще можем да ги спипаме отново, особено сега, когато някои от тях са се научили да Пътуват. — В гласа ѝ нямаше горчивина, въпреки че от Сестрите в двореца единствено Елейн можеше да Пътува. За Кареане като че ли беше от значение това, че Родственичките бяха започнали в Бялата кула, въпреки че повечето от тях бяха прогонени, а някои бяха избягали. Тя самата беше открила четири от тях, в това число и една бегълка. Но поне не бяха дивачки.

Сарейта обаче стисна уста. На нея ѝ тежеше, че няколко Родственички можеха да запридат Портали, и нейният възглед за Родството беше много по-различен. Обикновено тя свеждаше възраженията си до смръщени вежди или недоволна гримаса, след като Елейн изкажеше ясно вижданията си, но сутрешният стрес, изглежда, бе развързал езика ѝ.

— Наистина трябва да ги отведем с нас — отсече тя, — иначе щом се махнат от очите ни, всички ще почнат да твърдят, че са Айез Седай. Всяка жена, която твърди, че е пусната от Кулата преди триста години, е способна да твърди какво ли не! Мене ако питаш, трябва да бъдат държани под око, а не да ги пускаме да правят каквото си щат, особено тия, дето могат да Пътуват. Може и да ходят където им кажеш и да се връщат, Елейн, но кога ли ще им хрумне да престанат да се връщат? Помни ми думата, избяга ли една от тях, и други ще я последват, и така ще си оцапаме ръцете, че нивга няма да можем да ги очистим.

— Не се налага да ходим никъде — заяви твърдо Елейн колкото на Сестрите, толкова и за гвардейките. Далечният маяк си беше на същото място, където го бе усетила, и не се местеше; възможността да се придвижи към Кемлин изглеждаше нищожна, камо ли пък да дойде тук, но една мълва, че Айез Седай се канят да бягат, можеше да предизвика пълна суматоха, тълпите щяха да задрапат със зъби и нокти към градските порти, за да избягат от това, което може да изплаши дори Айез Седай. Дори армия, опустошаваща превзетия град, нямаше да причини толкова жертви. А тия трите бърбреха, сякаш няма кой да ги чуе освен стените! Виж, за Мерилил имаше някакво извинение, но не и за другите две. — Ще останем тук, както ни заповяда Амирлинският

трон, докато не заповяда друго. Родственичките ще продължат да получават дължимото уважение, докато не бъдат приети сърдечно в Кулата, и това също е заповед на Амирлин, както знаете много добре. А вие ще продължите да учите Ветроловките и да живеете така, както се полага за Айез Седай. От нас се чака да се справяме с хорските страхове и да ги утешаваме, не да разпространяваме глупави клюки и паника.

Е, сигурно беше малко по-твърда от необходимото. Сарейта заби поглед в плочките на пода като нахокана новачка. Мерилил трепна при споменаването на Ветроловките, но това трябваше да се очаква. Другите също даваха уроци, но жените от Морския народ държаха Мерилил толкова здраво, все едно беше някоя от чирачките им. Спеше в, техните стаи и обикновено не се появяваше без компанията на две или три от тях, и ги следваше кротичко по петите. Нищо друго не приемаха от нея, освен пълно покорство.

— Разбира се, Елейн — каза припряно Кареане. — Разбира се. Някоя от нас не би предложила да нарушим заповедите на Амирлин. — Поколеба се, уж че наглася шала със зелените ресни на раменете си, и погледна съжалително Мерилил. — Но като стана дума за Морския народ, не би ли могла да кажеш на Вандийн и тя да си поеме дяла от уроците? — След като Елейн си замълча, тонът ѝ се поизостри и щеше да мине за сърдит, ако не беше Айез Седай. — Тя твърди, че била страшно заета с двете бегълки, но ѝ остава достатъчно време да ми говори нощем и да ми пречи да спя. Онези двете вече са толкова наплашени, че няма да писнат дори роклите им да се подпалят. Няма нужда от вниманието ѝ. Може и тя да си поеме дяла в обучаването на ония дивачки. И Вандийн трябва да започне да се държи като Айез Седай!

И уж колеблива и уж нахокана, изглежда Елейн с такава злост, че ѝ трябваше време, докато я обуздае. Тъкмо Елейн бе тази, която бе сключила сделката, довела до задължението Айез Седай да учат Ветроловките, но тя самата до този момент не беше дала повече от два-три урока — оправдаваше се, че е притисната от други, по-важни дела. Освен това Морският народ гледаше на една учителка от сушата като на наемничка, при това наемничка, стояща по-долу и от миячка в кухнята. Миячка, която може да се опита да изклинчи от работата си. Тя продължаваше да смята, че Нинив бе заминала само за да избегне

тези проклети уроци. Явно никоя не очакваше да падне до положението на Мерилил, но дори няколкото часа наведнъж бяха голяма мъка.

— О, недей така, Кареане — намеси се Сарейта. Продължаваше да избягва погледа на Елейн. Както и на Мерилил. Според нея Сивата сама се беше набутала в тази каша и си го заслужаваше, но все пак се стараеше да сипва сол в раните. — Вандийн е разстроена заради сестра си, а Кирстиан и Заря ангажират ума ѝ. — Каквото и да мислеше за другата Родственичка, приемаше, че Заря е бегълка, и не можеше да бъде другояче, тъй като Заря беше една от тези, които Кареане бе разпознала, а пък ако Кирстиан се окажеше лъжкиня, то лъжата щеше да ѝ излезе през носа. Бегълките се наказваха строго. — Аз също прекарвам много време с нея и тя почти винаги говори само за Аделиз, Като че ли иска да добави и моите спомени към собствените си. Смятам, че трябва да ѝ се остави толкова време, колкото ѝ е нужно, а двете наистина ѝ помагат да не остава задълго сама. — Погледна накриво към Елейн и вдиша дълбоко. — Но все пак обучаването на Ветроловките определено е... предизвикателство. Може би по някой час от време на време ще ѝ помогне да се измъкне от унинието, дори и с това, че ще се ядосва. Не мислиш ли, Елейн? Само по час-два, от време на време.

— На Вандийн ще ѝ се остави толкова време за скръб по сестра ѝ, колкото ѝ е нужно или поиска — отвърна твърдо Елейн. — И повече няма да го обсъждаме.

Кареане въздъхна тежко и отново занамества шала си. Сарейта въздъхна лекичко и почна да върти пръстена с Великата змия на лявата си ръка. Навярно бяха доловили настроението ѝ, или може би не горяха от нетърпение за поредните си лекции пред Ветроловките. Вечно изумената физиономия на Мерилил не се промени, но това бе разбираемо — нейните лекции с Морския народ траеха по цял ден и по цяла нощ, освен ако Елейн не успееше да я измъкне, а Ветроловките ставаха все по-малко склонни да я пускат, колкото и да я дърпаше Елейн.

Добре поне че успяваше да не е груба с трите. А не беше лесно, особено в присъствието на Авиенда. Елейн не знаеше какво щеше да направи, ако изгубеше някога сестра си. Вандийн не просто скърбеше за сестра си, тя разследваше убийството на Аделиз и не можеше да има

съмнение, че убийцата е или Мерилил Цеандевин, или Кареане Франси, или Сарейта Томарес. Една от трите, или още по-лошо — повече от една. Трудно беше това да се повярва за Мерилил в сегашното ѝ състояние, ала не беше лесно да се повярва за която и да е Сестра. Както бе изтъкнала Биргит, един от най-опасните Мраколюбци, които била срещала, по време на Тролокските войни, се оказал някакъв благ като млекце момък, който подскачал от страх при всеки по-силен шум. А отровил кладенците на цял град. Предложението на Авиенда беше да подложат на разпит и трите, което бе ужасило Биргит, но пък Авиенда изпитваше значително по-малко възхита към Айез Седай. Трябваше да се поддържа подходящата вежливост, докато не се появи неоспорима улика. Тогава — край на всякакви вежливости.

— О — каза Сарейта и изведнъж лицето ѝ грейна. — Ето го нашия капитан Мелар. Той отново се прояви като герой, докато те нямаше, Елейн.

Авиенда стисна дръжката на ножа си, а Биргит се вкочани. Лицето на Кареане стана много сдържано, много студено и дори Мерилил успя да уподоби неодобрително високомерие. И двете не криеха, че не харесват Дойлан Мелар.

С тясното си лице той не беше красив, нито чаровен дори, ала се движеше с гъвкавото изящество на майстор на меча, което издаваше физическа сила. Като капитан в личната охрана на Елейн му се полагаха три златни пискюла за звание и той ги носеше на едното рамо на лъскавата си броня. Някой неосведомен наблюдател можеше да си въобрази, че рангът му е по-висок от този на Биргит. Пластовете бяла дантела по шията и китките му бяха два пъти по-дебели от тези на която и да било гвардейка, но и този път си беше оставил препаската, може би за да не скрива златните пискюли на едното рамо. Твърдеше, че не желаел от живота нищо повече, освен да командва личната охрана на Елейн, но често разправяше за битки, в които се бил сражавал като наемник. Като че ли никога не се беше оказвал на губещата страна и победата често идваше в резултат от невъзпетите му от бардове усилия на бойното поле. Той размаха в дълбок поклон шапката си с бялото перо, задържайки ловко меча си с едната ръка, след което поднесе на Биргит малко по-лек поклон, с ръка на гърдите във войнишки поздрав.

Елейн нагласи усмивка на лицето си.

— Сарейта твърди, че отново сте били герой, капитан Мелар. Как стана?

— Нищо повече от дълга ми към моята кралица. — Въпреки самоиронията в тона му усмивката, с която ѝ отвърна, беше по-топла, отколкото се полагаше. Половината дворец смяташе, че той е бащата на детето на Елейн. Това, че тя не бе разбила тази мълва, изглежда, подсилваше вярата му, че има шансове. Усмивката обаче така и не засегна тъмните му очи. Останаха студени като смърт. — Дългът ми към вас е това, което ми носи щастие, моя кралице.

— Капитан Мелар поведе вчера нов набег, без да му е заповядано — заговори с грижливо сдържан тон Биргит. — Този път сражението за малко щеше да се изсипе през портата за Фармадинг, която той заповяда да оставят отворена за връщането му.

Елейн усети как лицето ѝ се вкочани.

— О, не — възрази Сарейта. — Изобщо не беше така. Сто ратници на лорд Луан се опитаха да стигнат до града през нощта, но закъснели на тръгване и ги хвана зората. И триста души от хората на лорд Нейсин. Ако капитан Мелар не беше отворил портата, за да ги спаси, щяха да ги посекаят под стените. Така той успя да спаси осемдесет души за твоята кауза. — Лицето на Мелар светна от похвалата на Айез Седай, сякаш не беше чул упрека на Биргит. Не забелязваше, разбира се, и неодобрителните погледи на Кареане и Мерилил. Винаги успяваше да пренебрегне чуждото неодобрение.

— Как разбрахте, че са били хора на лорд Луан, капитане? — тихо попита Елейн. Тънката усмивка, появила се на лицето на Биргит, трябваше да му послужи за предупреждение. Но пък той беше един от онези, които сякаш не вярваха, че тя е Стражник. А и да вярваше, малцина освен Стражниците и Айез Седай знаеха какво включва връзката. Напротив, усмивката на Мелар дори стана самодоволна.

— Не гледах по знамената, кралице. Всеки може да развява знамена. Познах Джурад Аккан през далекогледа си. Аккан е човек на Луан от главата до петите. След като разбрах, че... — Махна пренебрежително с ръка и дантелите се развяха. — Останалото беше дребно упражнение.

— А този Джурад Аккан носи ли някакво послание от лорд Луан? Нещо с подпис и печат, което да потвърждава, че Домът

Норвелин подкрепя Траканд?

— Нищо писмено, моя кралице, но както казах...

— Лорд Луан не е заявил поддръжката си за мен, капитане.

Усмивката на Мелар малко поувяхна. Не беше свикнал да го отрязват.

— Но, кралице, лейди Диелин твърди, че Луан вече все едно е във вашия лагер. Появата на Аккан доказва, че...

— Нищо не доказва, капитане — прекъсна го хладно Елейн. — Може би лорд Луан ще бъде някой ден в моя лагер, капитане, но докато не го заяви, вие само сте ми осигурили осемдесет души, които трябва да бъдат следени изкъсо. — Осемдесет от сто. А колко ли беше изгубил от нейните? И междувременно беше рискувал самия Кемлин, огън да го гори дано! — Щом можете да намерите време извън задълженията си в командването на охраната ми, за да водите набези, ще можете да намерите време да ги пазите. Няма да отделя нито един войник от стените за това. Наредете на господин Аккан и хората му да упражняват мъжете, които доведохме от именията. Така ще бъдат заети и няма да ни създават неприятности през по-голямата част от деня, а на вас оставям да решите как да ги държите далече от крепостните стени през останалото време. И очаквам наистина да бъдат държани далече от стените, капитане. Можете да се погрижите за това веднага.

Мелар я зяпна стъписано. Никога досега не му беше възлагала задача и никак не му хареса, особено пред толкова свидетели. Край на топлите усмивки. Устата му се сви и в очите му грейна злобен пламък, но не можеше да направи нищо, освен да се свие в нов поклон, да измърмори хрипливо „както заповяда моята кралица“ и да напусне с толкова достойнство, колкото можеше да докара. След третата крачка ботушите му вече тропаха отривисто по коридора, сякаш бе готов да стъпче всеки, който му се изпречи на пътя. Трябваше да нареди на Расория да го наглежда. Можеше да се опита да уталожи жлъчта си, като си го изкара на онези, които видяха и чуха разговора им. Мерилил и Кареане кимнаха почти в унисон: двете отдавна настояваха да бъде понижен, а най-добре — изгонен от двореца.

— Дори да е сбъркал — заговори предпазливо Сарейта, — а аз не съм убедена в това, капитан Мелар все пак спаси живота ти, рискувайки своя, Елейн, твоя и на лейди Диелин. Наистина ли беше нужно да го унизяваш пред всички нас?

— Не си и помисляй, че избягвам да плащам дълговете си, Сарейта. — Елейн усети как Авиенда рязко стисна ръката ѝ, а Биргит — другата. Отвърна им с леко стискане. Когато си обкръжена от врагове, добре е да си имаш наблизко една сестра и една приятелка. — Сега смятам да си потърся гореща баня и освен ако някоя от вас не желае да ми изтърка гърба...

Не им беше трудно да схванат, че са освободени, и трите си тръгнаха с повече достойнство, отколкото капитан Мелар. Кареане и Сарейта заобсъждаха веднага дали Ветроловките всъщност ще искат днес уроци, или не, Мерилил се опитваше да гледа във всички посоки наведнъж с надеждата, че няма да зърне някоя Ветроловка. За какво ли щяха да си говорят по-късно обаче? Че Елейн е скастрила бащата на детето си? Или че са прикрили успешно вината си за убийството на Аделиз?

„Винаги си плащам дълговете — помисли Елейн, докато ги гледаше как си отиват. — И помагам на приятелите си да плащат своите.“

ГЛАВА 12

СДЕЛКА

Не беше трудно да си намери баня, въпреки че трябваше да изчака в коридора, въпреки че към вратите на покоите си с резбованите лъвовете на примигващата светлина на светилниците със сребърните огледала, докато Расория с две от гвардейките претърсваха. След като се увериха, че не дебнат убийци, и стражите се подредиха в коридора и антрето, Елейн влезе и завари белокосата Есанде в спалнята с Нарис и Сефани, двете млади камериерки, които обучаваше. Есанде беше слаба, с извезана на лявата ѝ гръд Златна лилия на Елейн и с много достолепие, което се подсилваше от мудните ѝ движения, макар че те отчасти можеха да са от възрастта и от болките в ставите, които упорито отказваше да признае. Нарис и Сефани бяха сестри, със свежи лица, жизнени и със свенливи очи, горди в ливреите си и щастливи, че са избрани за това, а не да чистят коридорите, ала изпитваха към Есанде не по-малко благоговение, отколкото към самата Елейн. Можеха да се намерят и по-опитни слугини, жени, работили в двореца години наред, но колкото и тъжно да звучеше, момичетата, дошли да търсят тук каквато и да е работа, бяха много по-благонадеждни.

Медните корита бяха поставени върху дебели катове кърпи, постлани върху розовите плочки на пода на мястото на завитите на рола килими — доказателство, че вестта за пристигането на Елейн я е изпреварила за пореден път. Слугите притежаваха усет да научават какво става, на какъвто очите и ушите на Кулата щяха да завидят. Добре разпаленият огън в широката камина и здраво затворените каси на прозорците правеха стаята топла след хлада по коридорите, а Есанде изчака само да види, че Елейн влиза в стаята, преди да отпрати на бегот Сефани да доведе мъжете с горещата вода. Щяха да я донесат във ведра с двойни стени, за да не изстине по пътя от кухните, въпреки че можеше малко да се забави, докато гвардейките проверят дали във водата не са скрити ножове.

Авиенда изглежда второто корито почти със същото подозрение, с което Есанде изглежда Биргит, първата все още притеснена, че ще трябва наистина да стъпи във вода, а втората все още несъгласна, че по време на баня трябва да присъства някой повече от необходимото, но без да губи време, белокосата жена подкара Елейн и Авиенда към стаята за преобличане, стоплена от друг огън в широката каменна камина. Голямо облекчение беше, че Есанде ще ѝ помогне да се съблече — чакаха я много повече неща от едно припряно измиване и показно отпускане, докато наум се тревожи кога ли отново ще може да тръгне към следващата си цел. Други преструвки я чакаха, и други грижи. Светлината дано ѝ помогнеше, но все пак си беше у дома, а това значеше много. Можеше почти да забрави за маяка, който продължаваше да сияе далече на запад. Почти. Е, не съвсем, но можеше поне да престане да се притеснява от него.

Докато ги съблекат — с Авиенда, която пляскаше ръцете на Нарис и си сваляше накитите, като полагаше всички възможни усилия да се направи, че Нарис уж не съществува и че дрехите ѝ се смъкват уж сами — докато ги загърнат в извезаните копринени роби и овържат с бели кърпи косите им — Авиенда на три пъти се опита сама да увие кърпата около главата си и чак след като конструкцията рухна за трети път, позволи на Нарис да го направи, като мърмореше под нос как толкова била омекнала, че сигурно скоро щяло да трябва някой да ѝ развърже ботушите, докато Елейн не се разсмя и тя също не прихна, отмятайки глава назад толкова рязко, че Нарис трябваше да започне отново — докато стане всичко това и двете се върнаха в спалнята, коритата бяха пълни и въздухът се бе изпълнил с миризмата на сипаното във водата розово масло. Мъжете, които бяха донесли водата, ги нямаше, разбира се, а Сефани чакаше със запретнати над лактите ръкави в случай, че някоя поиска да ѝ изтърка гърба. Биргит седеше на скрина с инкрустирани тюркоази до леглото, подпряла лакти на колене.

Елейн се остави Есанде да ѝ смъкне светлозелената, извезана на лястовички роба и веднага се топна в коритото си до шията в едва поносимо горещата вода. Така коленете ѝ щръкнаха отгоре, но пък останалата част от тялото ѝ остана загърната от топлина и тя въздъхна, усещайки как умората се изцежда и на нейно място се просмуква приятна отмалялост. Горещата вода беше може би най-голямата благодат на цивилизацията.

Зяпнала в другото корито, Авиенда се сепна, щом Нарис се опита да махне робата ѝ, с цвят на лавандула и извезани цветя по широките ръкави. Най-сетне го позволи с гримаса и пристъпи предпазливо във водата, но дръпна кръглия сапун от ръката на Сефани и започна да се мие енергично. Енергично, но много грижливо да не изплиска и една лъжичка от ръба на коритото. Айилците всъщност използваха вода за къпане, както и в шатрите си за потене, особено за измиване на течния сапун, който си правеха от онези дебели листа в Пустошта, но мръсната вода се запазваше и се използваше за напояване на градини. Елейн ѝ беше показала две от големите водохранилища под Кемлин, пълнени от две подземни реки, толкова големи, че отсрещният край на всяко се губеше сред гора от дебели колони и сенки, но сухата Пустош се беше вселила в костите на Авиенда.

Без да обръща внимание на многозначителните погледи на Есанде — тя рядко казваше и две думи повече от нужното и смяташе, че докато се къпеш, не е време за никакви разговори — Биргит заговори, ала внимаваше какво казва пред Нарис и Сефани. Едва ли им плащаше някой друг Дом, но слугините имаха навик да клюкарстват почти толкова охотно, колкото мъжете — като че ли беше почти традиция. Между другото някои слухове си струваше да се подхранват. Биргит говореше за двата огромни търговски кервана, пристигнали предния ден от Тийр, с тежко натоварени фургони със зърно и осолено говеждо, и друг от Иллиан с масло, сол и солена риба. Винаги си заслужаваше да се припомня на хората, че храната продължава да се стича в града. Зиме малцина търговци се осмеляваха да пътуват в Андор и никой от тях не караше нещо толкова евтино като храна, но Порталите означаваха, че Аримила може да си задържи всички търговци, които поиска, и силите ѝ пак щяха да започнат да гладуват много преди Кемлин да е изпитал първите признаци на глад. Ветроловките, които правеха повечето Портали, донасяха, че Върховният лорд Дарлин — който претендираше за титлата „Стюард на Тийр от името на Преродения Дракон“, представете си! — бил обсаден в Тийрския камък от благородници, които искали Преродения Дракон да се махне окончателно от Тийр, но дори и те едва ли щяха да се опитат да спрат обилната търговия със зърно, особено след като вярваха, че Родственичките, придружаващи Ветроловките, са Айез Седай. Не че беше направен някакъв сериозен опит за измама, но бяха

изработени пръстени с Великата змия за Родственички, преминали изпитанията за Посветени, преди да бъдат прогонени от Кулата, а ако някой си вадеше погрешно заключение, то никой не го беше лъгал.

Водата щеше да изстине скоро, ако продължаваше да чака, реши Елейн, затова взе от Сефани сапуна с мирис на роза и се остави на Нарис да изтърка гърба ѝ с четката с дългата дръжка. Ако имаше някакви вести за Гавин или Галад, Биргит веднага щеше да ги упомене. Беше толкова нетърпелива да чуе за него, колкото и Елейн, тъй че нямаше да се сдържи. Завръщането на Гавин щеше да е слух, който двете с радост искаха да стигне до улиците. Биргит изпълняваше длъжността си на капитан-генерал добре и Елейн смяташе да я задържи на поста, стига да може да я убеди, но идването на Гавин щеше да позволи на двете да си отдъхнат поне малко. Повечето мъже в града бяха наемници и едва стигаха, за да се пазят портите и да обикалят показно по дългите няколко мили стени около Новия град, но все пак наброяваха над трийсет отряда, всеки със свой капитан, който неизбежно беше изпълнен с гордост, обсебен от минали подвизи и готов да се сдърли по най-малък повод с всеки друг капитан. Гавин беше обучаван цял живот да командва войски. Можеше да се справи с кавгаджиите и да я остави да се погрижи за трона.

Освен това тя просто искаше той да се махне от Бялата кула. Молеше се дано някой от вестоносците ѝ да се е добрал до него и той вече да е далече надолу по реката. Егвийн обсаждаше с войската си Тар Валон вече повече от една неделя и щеше да е най-жестокият обрат на съдбата Гавин да се окаже притиснат между клетвите си да брани Кулата и любовта си към Егвийн. Нещо повече, веднъж вече той бе нарушил тази клетва или поне я беше изкривил, от обич към сестра си и може би заради обичта си към Егвийн. Ако Елайда заподозреше, че Гавин е помогнал за бягството на Сюан, доверието заради това, че бе помогнал да измести Сюан като Амирлин, щеше да се изпари като капка роса, а ако все още се намираше в обхвата на Елайда, когато тя разбереше, щеше да се озове в килия и късмет щеше да има, ако избегнеше палача. Елейн не го осъждаше за решението му да подкрепи Елайда — в онзи момент той не можеше да е знаел достатъчно, за да направи друг избор. Доста Сестри също се бяха объркали около случващото се. Твърде много като че ли продължаваха да са объркани.

Как можеше да иска от Гавин да разбере нещо, което и Айез Седай не можеха да разберат?

Колкото до Галад... Тя така и не се беше научила да го обича, той сигурно негодуваше срещу нея, а най-вече негодуваше срещу Гавин. Галад, изглежда, беше смятал, че един ден той ще стане Първият принц на меча, преди да се роди Гавин. Най-ранните ѝ спомени за него бяха като за едно момче, а после младеж, който вече се държеше по-скоро като баща или чичо, отколкото като брат, докато даваше на Гавин първите уроци с меч. Помнеше как се боеше, че ще счупи главата на Гавин с учебното оръжие. Но той му оставяше само по няколко цицини, каквито всеки младеж трябваше да очаква при упражненията с мечове. Галад винаги знаеше кое е правилното и винаги бе готов да направи това, което е правилно, все едно колко ще струва то на когото и да е, включително на него самия. Светлина, та той беше започнал война, за да помогне на нея и Нинив да избягат от Самара, и най-вероятно бе съзнавал риска от самото начало! Галад се беше увлякъл по Нинив, поне за известно време — трудно ѝ беше да си представи, че продължава да изпитва същото като Бял плащ. Светлината само знаеше къде е и какво прави сега — но истината си беше, че бе подпалил война за да спаси сестра си. Не можеше да му прости, че стана Чедо на Светлината, не можеше да го обича, но все пак се надяваше да е жив и здрав. Надяваше се и той да намери пътя към родния Кемлин. Вестите за него щяха да са почти толкова желани, колкото вестите за Гавин. Това я изненадваше, но си беше така.

— Още две Сестри пристигнаха, докато те нямаше. Отседнали са в „Сребърния лебед“. — Биргит го каза, сякаш просто са се отбили в хана, тъй като всички легла в двореца са заети. — Зелена с двама Стражници и Сива с един. Дойдоха поотделно. Същия ден си тръгнаха една Жълта и една Кафява, тъй че всичко продължават да са десет. Жълтата тръгна на юг, към Фармадинг. Кафявата замина на изток.

Сефани, която чакаше търпеливо до коритото на Авиенда без работа, се спогледа със сестра си над главата на Елейн и двете се ухилиха. Като мнозина в града, двете знаеха със сигурност, че присъствието на Айез Седай в „Сребърния лебед“ означава подкрепа на Бялата кула за Елейн. Есанде кимна; тя също го знаеше. Всяка улична метачка и всеки дрипльо си даваше сметка, че Кулата е разцепена, но въпреки това името все още носеше тежест и създаваше

впечатление за несъкрушима сила. Всеки знаеше, че Бялата кула е оказвала подкрепа на всяка законна кралица на Андор. Всъщност повечето Сестри горяха от желание на трона да седне владетелка, която също така е Айез Седай, първата от хиляда години насам и първата след Разрушението на света, която открито е Айез Седай, но Елейн нямаше да се изненада, ако и в лагера на Аримила се окажеше, че има някоя Сестра, но се държи дискретно, за да не я забележат. Бялата кула никога не залагаше всичките си пари на един кон, освен ако надбягването не бе уговорено.

— Стига с четката — каза тя раздразнено и се изви настрана от острите косъмчета. Добре обучено, момичето остави четката на столчето и ѝ подаде голяма иллианска гъба, с която тя започна да отмива сапуна. Тя самата искаше да знае какво означават тези Сестри. Бяха като песъчинки в пантофката ѝ, толкова дребно нещо, че трудно би си представил човек, че ще създаде неудобства, но колкото по-дълго се задържаше, толкова по-голямо изглеждаше. Сестрите в „Сребърния лебед“ бяха заприличали на доста голямо камъче само с това, че са там.

Още преди да пристигне в Кемлин, броят им в хана често се беше променял, по няколко Сестри напускаха всяка неделя и по няколко нови идваха на мястото им. Обсадата не бе променила нищо — войниците, обкръжили Кемлин, не бяха по-склонни да се опитват да попречат на една Айез Седай да ходи където си ще, отколкото бунтовните благородници в Тийр. В града за известно време се бяха мяркали и Червени, които разпитваха за мъже, канещи се да заминат за Черната кула, но колкото по разпитваха, толкова по-трудно скриваха колко крив им е светът, а последната двойка си беше заминала от града на следващия ден след като Аримила се появи пред стените. Всяка влязла в града Айез Седай беше наблюдавана грижливо и никоя от Червените не беше пристъпила до „Сребърния лебед“, тъй че Сестрите едва ли бяха изпратени от Елайда, за да отвлекат Елейн. По неизвестна причина, тя си представяше малки групички Айез Седай, пръснати от Погибелта до Морето на бурите, и течащи между тях постоянни потоци от Сестри, които събират информация, споделят си информация. Странна мисъл. Сестрите използваха очи и уши, за да наблюдават света, и рядко споделяха какво са научили, освен ако не представляваше заплаха за самата Кула. Онези в „Лебеда“ най-

вероятно бяха от Сестрите, които гледаха да стоят настрана от неприятностите на Кулата и чакаха да видят дали Егвийн, или Елайда най-накрая ще вземе Амирлинския трон, преди да заявят на чия страна са. А това беше погрешно — една Айез Седай трябваше да отстоява това, което смята, че е правилно, без да се грижи дали стои на печелившата страна! Но тези я безпокояха и по друга причина.

Наскоро една от наблюдателките ѝ в „Лебеда“ беше подслушала едно обезпокоително име, измърморено и изшъткано набързо. Кацуан. Виж, това име не беше обикновено. И Кацуан Мелайдрин се беше замесила с Ранд, докато бе пребивавала в Кайриен. Вандийн нямаше много високо мнение за нея, смяташе я за самомнителна и опърничава, но Кареане едва не припадна, като чу името ѝ. Изглежда, приказките, обкръжавайки Кацуан, можеха да се сравнят с легенди. Опитът да се разправи с Преродения Дракон бе нещо напълно подходящо за особи като Кацуан Мелайдрин. Не че Елейн се притесняваше за Ранд от която и да било Айез Седай, само дето той можеше да я ядоса неудържимо — понякога беше толкова твърдоглав, че не можеше да му уври главата кое е добро за него самия! — но защо ли една Сестра в Кемлин ще споменава нейното име? И защо друга ѝ е изшъткала?

Въпреки горещата вода тя потръпна, като си помисли за всичките мрежи, които е заплела Бялата кула през столетията, толкова тънки, че никой нямаше да ги види освен Сестрите, направили заплитането, толкова сложно усукани, че никой освен същите тези Сестри не можеше да ги разплете. Кулата плетеше мрежи, Аджите плетяха мрежи, дори отделните Сестри плетяха мрежи. Понякога тези схеми се сливаха в едно, направлявани сякаш от една ръка. В други случаи взаимно се теглеха. Така бе оформен светът от три хиляди години насам. Сега Кулата се бе разделила точно на три части, едната третина за Егвийн, едната за Елайда, а едната стоеше настрана. Ако двете последни бяха във връзка помежду си, ако си разменяха информация — оформяха планове? — последствията...

Внезапната врява, дошла приглушена през затворената врата, я стресна и тя изправи гръб. Нарис и Сефани изскимтяха, скочиха и се сграбчиха една друга, зяпнали ококорени към вратата.

— Какво, проклети и скапани гадни... — изръмжа Биргит, скочи от скрина и през вратата, като я затръшна след себе си. Виковете се усилиха.

Не се чуваше дрънчене на мечове, само дето гвардейките отвън си деряха гърлата, караха се с някого, а връзката донесе най вече гняв и безсилие, заедно с проклетото главоболие, но Елейн излезе от коритото и протегна ръце на Есанде да навлече робата ѝ. Спокойствието на белокосата старица и може би това на Елейн поуспокои двете слугинчета колкото да се изчервят, щом Есанде ги изгледа, но Авиенда скочи от коритото си, плискайки вода навсякъде, и се втурна към стаята за преобличане. Елейн очакваше да се върне с ножа си, но тя се появи обкръжена от сиянието на сайдар и стиснала в ръка кехлибарената костенурка. С другата ръка подаде на Елейн ангреала, който бе държала в кесията си, древна костена статуетка на жена, загърната с дългата си коса. Като се изключеше кърпата на главата, Авиенда беше покрита само с капчици вода — и махна сърдито на Сефани, когато момичето понечи да ѝ наметне робата. С нож или без нож, Авиенда продължаваше да мисли, че ще се бие с оръжие и че може да потръбва да се раздвижи изведнъж.

— Прибери това в дрешника — каза Елейн и връчи костения си ангреал на Есанде. — Авиенда, наистина не смятам, че трябва да...

Вратата леко се откряна и Биргит пхна вътре навъсената си глава. Нарис и Сефани подскочиха, явно не толкова успокоени, колкото изглеждаше.

— Зайда иска да те види — изръмжа Биргит на Елейн. — Казах ѝ, че ще трябва да почака, но... — Изведнъж изскимтя, залитна в стаята, закрепил се чак след две стъпки и вихрено се извърна срещу жената, която я беше блъснала.

Надзорницата на вълните на клана Кателар изобщо нямаше вид на жена, току-що блъснала някого. С развени краища на вързания на кръста ѝ червен шал, тя пристъпи в стаята спокойно, последвана от две Ветроловки, едната от които тръшна вратата пред гневната физиономия на Расория. И трите полюшваха бедра почти като Биргит в ботушите ѝ с високите токове. Зайда беше ниска, с бели косъмчета в къдравата коса, но мургащото ѝ лице бе от онези, които с времето стават все по красиви, а красотата ѝ само се подсилваше от великолепието, което ѝ придаваше златната верижка, натежала от медальончета, която свързваше обичата на едното ѝ ухо със златната халка на носа ѝ. Но по-важното беше, че излъчваше властност. Не надменност, а по-скоро осъзнаване, че всички са длъжни да ѝ се

подчиняват. Ветроловките изгледаха Авиенда, която продължаваше да сияе от Силата, и ъгловатото лице на Чанел се стегна, но освен промърморването на Шиелин, че „айилското момиче“ е готово да запреде, двете си замълчаха и зачакаха. Осемте обеци на ушите на Шиелин я отличаваха като Ветроловка на клановата Надзорница на вълните, а почетната верижка на Чанел беше с почти толкова златни медальони, колкото на самата Зайда. И двете бяха жени с авторитет и това си личеше и по държането, и по походката им, но не беше необходимо човек да знае нещо за Ата-ан Миере, за да разбере веднага, че първото място го държи Зайда дин Парийд.

— Май се спъна в ботушите си, капитан-генерал — измърмори тя с тънка усмивка на пълните си устни и мургавата ѝ татуирана ръка заигра със златната кутийка с аромати, висяща на гърдите ѝ. — Тромаво нещо са това ботушите. — Тя и двете Ветроловки както винаги бяха боси. Петите на Ата-ан Миере бяха дебели като подметки, не ги притесняваха грубите дъски или студените подови плочки. Странно, в добавка към блузите и панталоните от яркоцветен бродат, всяка от жените носеше по един широк шал от чисто бяло, който висеше под кръста и почти скриваше многобройните гердани.

— Взимах си баня — каза със стегнат глас Елейн. Сякаш нямаше да го разберат по прибраната ѝ коса и полепналата по тялото и влажна роба. Есанде почти се гърчеше от възмущение, което означаваше, че е извън кожата си от гняв. Самата Елейн изпитваше почти същото. — И ще продължа веднага щом напуснете. Ще разговарям с вас, след като си довърша банята. Ако даде Светлината! — Точно така! Щом се бутат в покоите ѝ, да видим как ще го преглътнат това за добре дошли!

— Дано Светлината е милостива и над теб, Елейн Седай — отвърна гладко Зайда. Повдигна вежда към Авиенда, макар да не беше нито заради неспиращата светлина на сайдар, тъй като Зайда не можеше да прелива, нито заради голотата ѝ, тъй като хората от Морския народ бяха твърде небрежни към подобни неща, най-малкото при вида на хора от сушата. — Никога не си ме канила да се къпя с теб, въпреки че щеше да е учтиво, но затова няма да говорим. Научих, че Неста дин Реас Две луни е загинала, убита е от Сеанчан. Скърбим за загубата. — Трите жени докоснаха белите си шалове и опряха върхчетата на пръстите си на устните, но Зайда като че ли не понасяше официалностите почти колкото Елейн. Без да повишава глас, тя

продължи с почти смайваща за Морския народ грубост и безцеремонност.

— Първите Дванадесет на Ата-ан Миере трябва да се съберат, за да изберат друга Надзорница на корабите. Това, което се е случило на запад, ясно показва, че не може да се отлага. — Устата на Шиелин се сви, а Чанел вдигна благовонната си кутийка към ноздрите, сякаш искаше да потуши някакъв мирис. Благовонието ѝ бе толкова остро, че се вряза през мириса на розово масло в стаята. Както и да бяха изразили какво изпитват към Зайда, тя нито се притесни, нито показва нещо друго, освен пълна самоувереност. Гледаше Елейн право в лицето. — Трябва да сме готови за това, което предстои, и затова ни трябва Надзорница на корабите. От името на Бялата кула ти обеща двадесет учителки. Не мога да взема Вандийн заради траура ѝ, нито теб, но ще очаквам изрядно отплащане. Изпратихме от своите в „Сребърния лебед“, за да видим дали някоя от тях ще е склонна да поеме дълга на Кулата, но не мога да чакам отговора им. Ако Светлината благоволит, то тази нощ ще се къпя с останалите Надзорнички на вълни в залива на Иллиан.

Елейн положи голямо усилие да запази лицето си гладко. Тази жена току-що ѝ бе заявила, че смята да събере всички Айез Седай, които ѝ попаднат подръка в Кемлин, и да ги отмъкне? А и по всичко личеше, че няма намерение да остави след себе си нито една Ветроловка. Сърцето ѝ се смъкна в петите. Докато не се върнеше Реане, оставаха седем от Родството с достатъчно сила, за да изтъкат Портал, но две от тях не можеха да го отворят достатъчно, за да мине през него конски впряг. Без Ветроловките планът да се поддържа снабдяването на Кемлин от Тийр и Иллиан ставаше в най-добрия случай проблематичен. „Сребърния лебед“! Светлина, тази, която Зайда бе пратила, щеше да разкрие всяка точица от сключената от нея сделка! Егвийн нямаше да ѝ благодари затова, че е разляла тази каша пред очите на всички. Едва ли едно толкова кратко изявление беше изсипвало някога в скута ѝ толкова много проблеми.

— Съжалявам за загубата ви и за загубата на Ата-ан Миере — отвърна тя; мислеше трескаво. — Неста дин Реас беше велика жена. — Е, поне беше жена с голяма власт и с много силно лично присъствие. Елейн се бе почувствала щастлива, че си тръгна с нещо повече от ризата на гърба си след единствената си среща с нея. Като стана дума

за ризи, нямаше време да се облече дори. Зайда можеше и да не чака. Затегна колана на робата си. — Трябва да поговорим. Есанде, донесете вино за гостенките ни и чай за мен. Слаб чай — въздъхна тя от предупредителното жегване през връзката с Биргит. — В по-малката дневна. Ще ме уважите ли, Надзорнице на вълните?

За нейна изненада Зайда само кимна, сякаш бе очаквала точно това. Това я стъписа, като си помисли за ангажимента на Зайда във взаимната им сделка. Сделките — всъщност те бяха две и това можеше да се окаже ключовият момент.

Никой от доста време не беше очаквал, че малката дневна ще се използва, така че въздухът в нея беше мразовит, дори след като Сефани притича с огнивото да запали праханта под дъбовите цепеници в широката бяла камина и бързо изхвърча от стаята.

Пламъците запращяха и заядоха дънера върху желязната решетка. Жените се занаместваха в ниските резбовани столове, подредени в полукръг пред огъня. Е, наместваха се по-точно Елейн и жените на Морския народ: Елейн грижливо заоправя робата си върху коленете — съжаляваше, че Зайда не беше се забавила поне час, за да може да се облече подobaващо, Ветроловките хладнокръвно изчакаха да седне най-напред Надзорницата на вълните, след което и те се настаниха от двете ѝ страни. Биргит застана пред писалището, с ръце на кръста и буреносно лице. Връзката донесе отчетливо желание да скъса вратовете на Ата-ан Миере. Авиенда се облегна небрежно на един от бюфетите и дори след като Есанде ѝ донесе робата и недвусмислено ѝ я поднесе, тя просто си я заметна и се върна в позата си с ръце, скръстени на гърдите. Беше освободила сайдар, но костенурката все още беше в ръката ѝ и Елейн подозираше, че е готова отново всеки миг да прегърне Силата. Но нито студеният зеленоок поглед на Авиенда, нито въсенето на Биргит ни най-малко не повлияха на трите от Морския народ.

— На Ата-ан Миере бяха обещани двадесет учителки — заговори леко натъртено Елейн. Зайда бе заявила, че на нея ѝ е обещано, че тя ще събира плащанията, но сделката беше сключена с Неста дин Реас. Разбира се, Зайда сигурно вярваше, че самата тя ще стане новата Надзорница на корабите. — Подходящи учителки, които ще бъдат избрани от Амирлинския трон. Зная, Ата-ан Миере се гордеят с това, че докрай изпълняват договорените си задължения, и

Кулата също ще изпълни своите. Но знаете, че когато Сестрите тук се съгласиха да преподават, беше временно. И беше съвсем отделна сделка от сключената с Надзорницата на корабите. Това го признахте сама, когато се съгласихте за Ветроловки, които да тъкат Портали, за да внасяме през тях продоволствие в Кемлин от Иллиан и Тийр. Със сигурност не бихте се намесили в работите на сухоземците по друга причина, освен за да изпълните своята страна от определен договор. Но щом си заминавате, вашата помощ приключва, както и нашето задължение да учим. Опасявам се, че и в „Сребърния елен“ няма да можете да съберете учителки. Ата-ан Миере ще трябва да почака, докато Амирлин изпрати учителки. Съгласно договора, сключен с Надзорницата на корабите. — Жалко, че не можеше да настои да стоят настрана от странноприемницата, но за това може би вече беше късно, пък и не можеше да измисли основание, което да не прозвучи кухо. Аргумент, който се тресе от липса на център, щеше само да окуражи Зайда. Ата-ан Миере бяха жестоки в пазаренето. Добросъвестни, но жестоки. Трябваше да продължи много бавно, много внимателно.

— Моята сестра те спипа за ухото — изкиска се Авиенда и се плесна по бедрото. — Направо те увеси за глезените. — Кой знае защо, намираще точно това наказание на Морския народ за невероятно смешно.

Елейн потисна изблика си на раздразнение. Авиенда не изпускаше нито една възможност да щипне Морския народ за носовете — беше започнала, откакто побягнаха от Ебу Дар, и оттогава не спираше — но не беше моментът за това.

Чанел се вкочани и спокойното ѝ лице стана кръвнишко. Жилавата жена твърде често се оказваше потърпевшата страна от Авиендиновото щипване на носове, включително и един неприятен епизод, включващ уускай, много силно айилско питие. Обкръжи я дори сиянието на сайдар! Зайда не можеше да види това, но знаеше за уускай и за отнасянето на Чанел в леглото, след като беше повръщала по целия път, и вдигна властнически ръка към Ветроловката. Сиянието угасна и лицето на Чанел помръкна.

— Всичко, което казваш, може и да е така — заяви Зайда, което не беше много далече от обида, особено ако се кажеше на една Айез Седай. — Но така или иначе, Мерилил не беше част от това. Тя се

съгласи да стане една от учителките много преди да дойде в Кемлин и ще тръгне с мен, за да продължи лекциите си.

Елейн вдиша дълбоко. Не можеше дори да се опита да разубеди Зайда. Голяма част от влиянието на Бялата кула се основаваше на факта, че Кулата държеше на думата си толкова твърдо, колкото и Морския народ. Че се знаеше, че държи на думата си. О, хората твърдяха, че трябва да слушаш много внимателно, за да чуеш, че една Айез Седай е обещала това, което си мислиш, че е обещала, и това твърдение често пъти се оказваше вярно, но станеше ли веднъж ясно обещанието, то бе равносилно на клетва, дадена под Светлината. Най-малкото Ветроловките едва ли щяха да позволят Мерилил да си иде. Рядко я изпускаха от погледа си.

— Може би ще се наложи да ми я върнеш, ако ми потърбва специално. — Ако Вандийн и двете ѝ помагачки намереха доказателство, че е от Черната Аджа. — Ако се случи това, ще уредя заместничка. — А коя щеше да е тя, представа си нямаше.

— Тя си има да служи още. Поне още една година, според договора. — Зайда махна отстъпчиво. — Но стига да разбираш, че заместничката ѝ трябва да дойде преди тя да си тръгне... Няма да я пусна без друга на нейно място.

— Мисля, че така е добре — отвърна спокойно Елейн. Дано да беше добре, след като нямаше друг избор!

Зайда леко се усмихна и остави тишината да се разтегли. Чанел помръдна крака, но по-скоро от нетърпение, отколкото за да стане, а Надзорницата на вълните не помръдваше. Явно искаше още нещо, имаше намерение да сключи нова сделка и явно искаше Елейн да проговори първа. Елейн се приготви да я надцака. Огънят се бе разгорял и прашеше, мятеше искри в комина и излъчваше в стаята чудесна топлина, но влажната ѝ роба засмукваше мраза във въздуха и го прехвърляше на кожата ѝ. Това с пренебрегването на студа беше много добре, но как да го пренебрегнеш, когато ти е и студено, и мокро? Посрещна невъзмутимо погледа на Зайда и ѝ върна същата тънка усмивка. Есанде се върна с Нарис и Сефани, понесли сребърни подноси, единият със сребърен чайник с формата на лъв и тънки зелени чашки от порцелана на Морския народ, другият с ковани сребърни чаши и кана за вино с висока шия, от която лъхаше на люти подправки. Всички си взеха вино, освен Елейн, на която изобщо не ѝ

се предложи избор. Заби поглед в чая и въздъхна. Можеше съвсем ясно да види дъното на чашата. Ако го бяха направили малко по-слаб, по-добре вода да й бяха дали!

След малко Авиенда прекоси стаята, постави чашата си с вино обратно на подноса върху един от бюфетите и си наля чай. Кимна на Елейн и се усмихна съчувствено и с намек, че всъщност предпочита воднист чай пред вино. Елейн неволно отвърна на усмивката ѝ. Първосестрите си споделяха и лошото наред с доброто. Биргит се ухили над сребърната си чаша и я изпразни до половината на една глътка. Връзката донесе смях и яд, който изпитваше от Елейн. И главоболието, несмалено ни най-малко. Елейн потърка слепоочието си. Трябваше да настои Мерилил да я Изцери веднага щом я видя. Много от Родственичките надвишаваха Мерилил в Церенето, но тя беше единствената Сестра в двореца с що-годе прилична дарба.

— За тези Портали ти трябват много жени — каза внезапно Зайда. Пълните ѝ устни вече не се усмихваха. Не ѝ харесваше, че е проговорила първа.

Елейн отпи от жалкото подобие на чай и не каза нищо.

— Може би ще е угодно на Светлината, ако оставя тук една-две Ветроловки — продължи Зайда. — За уговорен срок.

Елейн намръщи чело, сякаш премисляше. Трябваша ѝ тези проклети жени, и то повече от една-две.

— Какво ще поискаш в замяна? — попита накрая тя.

— Една квадратна миля от сушата на река Еринин. Но хубава земя. Да не е блатиста. Ще бъде вечно земя на Ата-ан Миере. Под нашите закони, не андорските — добави тя, сякаш беше някоя малка подробност, която дори не си струваше да се споменава.

Елейн се задави с чая. Ата-ан Миере мразеха да оставят морето, мразеха да не го виждат. А Зайда искаше земя на хиляда мили от най-близката солена вода? При това искаше да им бъде отстъпена безусловно. Кайриенци, мурандийци и дори алтарци кръв бяха лели, за да откъснат късчета от Андор, а андорците бяха проливали кръв, за да ги прогонят. Все пак една квадратна миля беше малък къс и малка цена, за да осигури продоволствието на Кемлин. Не че щеше да позволи Зайда да го разбере. А ако Морският народ започнеше да търгува пряко в Андор, то андорските стоки щяха да могат да пътуват в трюмовете им навсякъде, където плаваха, а това наистина

означаваше навсякъде. Зайда със сигурност вече знаеше това, но нямаше смисъл да ѝ се разкрива, че и Елейн си го е помислила. Стражническата връзка настояваше за предпазливост, но имаше мигове за храброст, както Биргит трябваше да знае по-добре от всекиго.

— Чаят нещо не е вкусен. — Не беше лъжа; просто отвличане. — За една квадратна миля от Андор заслужавам повече от две Ветроловки. Ата-ан Миере получиша двадесет учителки и повече за помощта в използването на Купата на ветровете, а когато си отидат, ще имате двайсет, които да ги заместят. Вие имате с вас двадесет и една Ветроловки. За една миля от Андор би трябвало да получа всичките двадесет и една, и други двайсет и една на техните места, когато си отидат, докато Айез Седай учат Морския народ. — Дано жената не си помислеше, че това е начин да отхвърли категорично предложението. — Разбира се, обичайните митнически задължения ще се прилагат за стоките, които се движат от тази земя към Андор.

Зайда вдигна чашата си към устата, а когато я свали, се видя усмивка. Елейн реши, че е по-скоро усмивка на облекчение, отколкото на триумф.

— Стоките, движещи се към Андор, но не и стоките, идващи по реката в нашата земя. Може и да оставя три Ветроловки, за половин година, да речем. Но за боеве не трябва да се използват. Няма да позволя моите хора да загиват за теб и няма да позволя други андорци да ни се разгневят, защото Морският народ е убил някои от тях.

— От тях ще се иска само да правят Портали — каза Елейн, — макар че ще трябва да ги правят там, където поискам аз. — Светлина! Сякаш се канеше да използва Единствената сила като оръжие! Морският народ го правеше, без да се замисля, но тя много се стараеше да се държи, както искаше Егвийн, все едно че вече са положили Трите клетви. Освен това, ако взривеше лагерите извън стената със сайдар или позволише да го направи друга, нито един Дом в Андор нямаше да остане с нея. — Трябва да останат, докато не си осигуря короната, независимо дали ще е за половин година, или повече. — Короната трябваше да стане нейна за по-малко време, но както обичаше да казва старата ѝ дойка Липи, човек брои сливите в кошницата, не по дървото. Станеше ли короната нейна обаче, нямаше да ѝ трябват Ветроловки, за да снабдява града, и честно казано, щеше

да се радва да им види гърба. — Но съвсем не е достатъчно. Ти ще държиш на Шиелин, защото е твоята Ветроловка. Ще задържа останалите.

Медальончетата на почетната верижка на Зайда леко се люлюшнаха, щом поклати глава.

— Талаан и Метара все още са чирачки. Трябва да се върнат, за да продължат обучението си. Другите също имат задължения. Четири могат да бъдат заделени, докато си осигуриш короната.

Оттук нататък беше само въпрос на пазарене. Елейн изобщо не беше очаквала, че ще задържи чирачките, а Ветроловките на клановите Надзорници на вълните също не можеха да се оставят — нещо, което беше очаквала. Повечето Надзорници на вълните използваша своите Ветроловки и Надзорници на меча като близки съветници, и щяха да се лишат от тях толкова лесно, колкото тя щеше да се лиши от Биргит. Зайда се опита да изключи и други, като Ветроловките, които служеха на големи кораби, но това веднага щеше да отреже голяма бройка и Елейн отказваше и отказваше да отстъпи от исканията си, освен ако Зайда не вдигнеше офертата си. Нещо, което тя правеше бавно, като стискаше зъби при всяка отстъпка. Но не толкова бавно, колкото можеше да очаква Елейн. Явно Надзорницата на вълните държеше на тази сделка точно толкова, колкото тя самата се нуждаеше от жени, можещи да изтъкават Портали.

— В името на Светлината, споразумяхме се — успя най-сетне да каже тя, като целуна връхчетата на пръстите на дясната си ръка и се наведе, за да ги опре до устните на Зайда. Авиенда се ухили, явно впечатлена. Лицето на Биргит си остана невъзмутимо, но връзката говореше, че ѝ е трудно да повярва колко добре се е справила Елейн.

— СПОРАЗУМЯХМЕ СЕ, в името на Светлината — измърмори Зайда. Пръстите ѝ на устните на Елейн бяха корави и мазолести, въпреки че самата тя едва ли се беше катерила по въжета от много години. Изглеждаше съвсем доволна за жена, отстъпила девет от заложените на масата четиринайсет Ветроловки. Елейн си помисли колко ли от тези девет ще са жени, чиито кораби са унищожени от сеанчанците в Ебу Дар. Да изгубиш кораб беше сериозна работа при Ата-ан Миере, все едно по каква причина, и сигурно беше достатъчно сериозен повод да се позадържиш извън дома за малко по-дълго. Все едно.

Чанел изглеждаше посърнала — татуираните ѝ ръце стискаха коленете на панталоните ѝ от червен брокат, — но не толкова посърнала, колкото можеше да се очаква за жена от Морския народ, която трябва да остане на брега за малко по-дълго. Тя трябваше да командва оставащите Ветроловки и никак не ѝ харесваше, че Зайда бе отстъпила да бъде под властта на Елейн и на Биргит. Не можеше повече да се допуска Морският народ да обикаля из двореца все едно, че е негов, и да развява исканията си наляво и надясно. Но пък Елейн подозираше, че Зайда беше дошла на тази среща, знаейки, че ще се наложи да остави част от свитата си, а Чанел беше дошла, знаейки, че тя ще я командва. Това също едва ли бе от значение, нито пък беше от значение какво предимство щеше да си спечели Зайда за избора на Надзорница на корабите. А че виждаше такова беше прозрачно като стъкло. Единственото важно беше, че Кемлин нямаше да гладува. Това, както и че... Проклетият маяк продължаваше да блести на запад. Не, тя щеше да стане кралица и не можеше да се държи като слисано момиченце. Кемлин и Андор бяха всичко, което имаше значение.

ГЛАВА 13

ВЪРХОВНИ ТРОНОВЕ

Зайда и двете Ветроловки напуснаха покоите на Елейн с достолепие и външно спокойни, но с почти толкова малко церемониалност, с колкото влязоха — голо пожелание Светлината да освети Елейн и да я пази жива и здрава. За Ата-ан Миере това беше почти като да хукнат да си ходят, без и една дума да кажат. Елейн реши, че ако Зайда наистина иска да стане следващата Надзорница на корабите, сигурно си има съперничка и се надява да я изпревари. Може би щеше да е добре за Андор, ако Зайда наистина спечелеше трона на Ата-ан Миере или както там го наричаше Морския народ; сделка или не, но нямаше да забрави, че Андор ѝ е помогнал, а това беше може би за добро. Въпреки че ако не успееше, съперничката ѝ също щеше да запомни коя страна е подкрепил Андор. Все пак, всичко това беше „ако“ и „може би“. Чакаха я по-неотложни неща.

— Не очаквам никоя от вас да се държи грубо с посланици — тихо каза тя след като вратата зад трите се затвори, — но в бъдеще очаквам все пак да ми се осигури интимност в покоите ми. Дори на посланици не може да се позволява да си влизат ей така. Ясна ли съм?

Расория кимна с вдървено лице, но по червенината, избила на бузите ѝ, можеше да се разбере, че е унижена от това, че е позволила на жените от Морския народ да влязат толкова нагло, а Биргит — по връзката — се гърчеше от срам... чак докато лицето на самата Елейн не почервения от смущение.

— Не че направихте нещо лошо, но гледайте да не се повтаря. — Светлина, говореше като тъпачка! — Повече няма да говорим за това — заяви тя вдървено. О, огън да я гори Биргит и връзката! Та те трябваше да се сборичкат със Зайда, за да я спрат. Но добавеното към главоболието на другата жена унижение беше като да струпаш обида върху рана! А Авиенда нямаше право да се хили така... мазно. Елейн не знаеше кога и как сестра ѝ беше разбрала, че понякога двете с

Биргит се отразяват взаимно, но намираще цялата тази работа за ужасно смешна. Доста грубичко беше чувството ѝ за хумор понякога.

— Някой ден вие двете наистина ще ме вбесите — изсумтя тя.

— Пък и ти вече я изигра веднъж тази шега, Биргит Трахелион.
— Биргит я изглежда навъсено и внезапна тревога прекърши смута по връзката. Но после си придаде толкова невинен израз, че очите ѝ още малко щяха да изпаднат на пода.

По-добре беше да не пита, реши Елейн. Когато задаваш въпроси, често казваше Лили, после ще трябва да чуеш отговорите, все едно дали го искаш, или не. А тя не искаше да чуе, особено в присъствието на Расория, която много съсредоточено оглеждаше плочките пред ботушите си, и останалите гвардейки в антрето, които неуспешно се преструваха, че не слушат. Никога не си беше давала сметка колко ценно нещо е интимността, преди да я изгуби напълно. Почти напълно, във всеки случай.

— Сега ще си довърша банята — заяви тя спокойно.

За съжаление водата беше изстинала. Не чак студена, но хладка. Не такава, че да ти се доще да се топнеш. Още малко киснене щеше да е чудесно, но не и с цената да чакаш, докато коритата се изпразнят ведро по ведро, а после — докато донесат още гореща вода. Целият дворец трябваше вече да е научил, че се е върнала, и Първата слугиня и Първият писар сигурно горяха от нетърпение да направят ежедневните си доклади. Ежедневни, когато се намираще в града, а двойно по-нетърпеливи, защото я беше нямало един ден. Дългът стои пред удоволствието, щом искаш да управляваш. А това беше два пъти повече в сила, когато все още се домогваш до трона. Авиенда смъкна кърпата от косата си с явно облекчение, че няма да ѝ се наложи отново да стъпва във вода. Тръгна към стаята за преобличане и когато Елейн влезе със слугините, вече беше навлякла повечето си дрехи. С малко мърморене остави на Нарис да довърши работата, въпреки че не оставаше много, освен да влезе в тежката си вълнена пола. Но плесна ръцете на слугинята и завърза връзките на меките, високи до коленете ботуши сама.

За Елейн не беше толкова лесно. Освен при бедствено положение, Есанде се чувстваше пренебрегната, ако ѝ отнемеш правото да обсъжда облеклото ти. С най-близките слуги винаги трябва да се поддържа деликатно равновесие. Без изключение личната ти

служения знае повече за тайните ти, отколкото си мислиш, и те вижда в най-тежки състояния — ядосана, изморена, плачеща във възглавницата, в пристъпи на ярост или униние. Уважението трябва да е двупосочно, иначе положението става непоносимо. Така че Авиенда вече седеше на една от тапицираните пейки, оставила се на Нарис да ѝ среше косата, преди Елейн да успее да се наложи за една непретенциозна сива рокля от фина коприна, извезана със зелено по деколтето и ръкавите и общита с лисича кожа. Не че беше толкова трудно да вземе решение, но Есанде продължаваше да ѝ вади коприни, общити с диаманти, сапфири или огнени капки, всяка по-богато извезана от предишната. Въпреки че тронът все още не беше неин, Есанде искаше Елейн да се облича всеки ден като кралица, готвеща се за аудиенция.

В това имаше известна логика преди време, когато всеки ден прииждаха пратеничества на търговци, за да поднесат молбите си или да изразят почитта си, особено чужденци, надяващи се вълненията в Андор да не се отразят на търговията им. Старата поговорка, че който държи Кемлин, държи Андор, всъщност не беше съвсем вярна, а в очите на търговците вероятността тя наистина да спечели трона се бе смалила с пристигането на армията на Аримила пред крепостните порти. Можеха да преброят Домовете, подредени от двете ѝ страни, толкова лесно, колкото брояха монетите си. Дори андорските търговци вече отбягваха Кралския дворец, стояха колкото може по-настрана от Вътрешния град, за да не помисли никой, че са ходили до двореца, а пък банкерите идваха закачулени и с анонимни впрягове. Никой не ѝ желаше злото, доколкото ѝ беше известно, и никой не искаше да я ядоса, но пък не искаха да ядосат и Аримила, не и в този момент. Все пак банкерите продължаваха да идват и до този момент тя не беше чула търговци да представят петиции пред Аримила. Това щеше да е първият знак, че каузата ѝ е изгубена.

Обличането на роклята отне два пъти повече време, отколкото се полагаше, тъй като Есанде позволи на Сефани да помогне на Елейн. Момичето през цялото време дишаше тежко, все още несвикнало да облича други и наплашено да не би да сбърка нещо под зоркия поглед на Есанде. При това много повече, отколкото че може да сбърка пред господарката си, подозираше Елейн. Опасението правеше иначе енергичното девойче тромаво, тромавостта я правеше усърдна, а

усърдието я принуждаваше да се безпокои да не сбърка, и в резултат на всичко това движенията ѝ бяха много по-мудни, отколкото на крехката старица. Най-сетне обаче Елейн се оказа седнала срещу Авиенда и се остави на Есанде и костения гребен. От гледна точка на Есанде, да позволи на някое от момичетата да нахлузи риза през главата на Елейн или да закопчае копчетата на роклята ѝ беше едно, но да рискува някоя от тях да заплете косата ѝ — съвсем друго.

Ала преди гребенът да е минал и десетина пъти, на прага се появи Биргит. Есанде се вкочани и Елейн само дето не видя гримасата ѝ зад гърба си. Есанде се беше примирила, много неохотно, с присъствието на Биргит на баните ѝ, но виж, гардеробната беше за нея светая светих.

Изненадващо, Биргит пропусна покрай себе си неодобрението на Есанде без дори един успокоителен поглед. Обикновено се въздържахше да я предизвиква.

— Диелин се е върнала, Елейн. Довела е хора. Върховните тронове на Мантеар, Хевин, Гиляд и Нортан. — Неясно защо, връзката донесе жилки на озадаченост и яд.

Колкото и да споделяше чужди главоболия, Елейн за малко щеше да подскочи от радост. Ако Есанде бе свършила с ресането, сигурно щеше и да го направи. Четири Дома! Изобщо не бе очаквала Диелин да постигне толкова много. Надявала се беше, беше се молила, но не го беше очаквала, най-малкото само за една неделя. Всъщност беше сигурна, че Диелин ще се върне с празни ръце. Четири вече я изравняваха с Аримила. Огорчително беше да си мисли за „изравняване“ с тази глупачка, но си беше самата истина. Мантеар, Хевин, Гилярд и Нортан. А защо не Кандред? Това бе петият Дом, към който Диелин смяташе да се обърне. Не. Имаше си четири Дома и нямаше да започне сега да се гризе, заради липсата на един.

— Позабавлявай ги в официалната дневна, докато се приготвя, Биргит. — Малката дневна стигаше за Зайда — дано Надзорницата на вълните да не бе забелязала пренебрежението, — но за четири Върховни трона бе нужно нещо повече. — И помоли Първата слугиня да приготи подходящи покои. — Покои. Светлина! Трябваше да изхвърлят Ата-ан Миере, за да се освободи място. Докато те не си тръгнаха, повечето легла, незаети от двама души, бяха заети от трима.

— Есанде, зелената коприна със сапфирите, според мен. И сапфири за косата ми също. Онези, големите.

Биргит излезе все така озадачена и ядосана. Защо? Не можеше да мисли, че трябва да остави Диелин да чака заради Зайда? О, Светлина, ето че започваше да се чувства озадачена защо Биргит се чувства озадачена; ако това нещо се оставеше да се подхранва само, накрая и двете щяха да се побъркат! След като вратата се затвори, Есанде пристъпи към най-близкия гардероб с усмивка, която спокойно можеше да се нарече победоносна.

Елейн погледна към Авиенда, която тъкмо даваше знак на Нарис да се дръпне с гребена си и сгъваше една тъмносива забрадка, за да си я върже, и се усмихна вътрешно. Трябваше ѝ нещо, с което да се измъкне от замайващия кръг.

— Може би ще е редно да облечеш коприни и да си сложиш камъни само още веднъж, Авиенда — подразни я тя с нежно гласче. — Диелин, разбира се, няма да има нищо против, но другите не са свикнали с айилки. Може да помислят, че се забавлявам с някоя конярка.

Каза го на шега — двете непрекъснато се задяваха една друга за облеклото си, а Диелин гледаше Авиенда накриво, каквото и да облече — ала сестра ѝ погледна навъсено гардеробите, подредени покрай стената, после кимна и остави забрадката на пухкавата възглавничка до себе си.

— Но само за да ги впечатлим тези твои Върховни тронове, както се полага. Не си и помисляй, че ще го правя непрекъснато. Само ти правя услуга.

Уж услуга, но зарови в дрехите в отворения от Есанде гардероб с огромен интерес, докато се спре на едно тъмносино кадифе със зелени ивици и на сребърна мрежичка за косата. Дрехите бяха нейни, правени бяха за нея, но откакто стигнаха в Кемлин, ги беше отбягвала все едно, че в тях пълзят отровни паяци. Погали ръкавите, поколеба се, готова сякаш да се откаже, но накрая остави на Нарис да закопчае малките седефени копчета. Отклони предложението на Елейн за смарагди, които щяха чудесно да отиват на роклята, остави си гердана със сребърните снежинки и тежката костена гривна и в последния миг закопча на рамото си и кехлибарената костенурка.

— Човек никога не знае кога може да му потрябва — каза тя.

— Днес ако нехаеш, утре ще се каеш — съгласи се Елейн. — Тези цветове много ти отиват. — Беше вярно, но Авиенда се изчерви. Направи ѝ комплимент колко добре стреля с лък или колко бързо може да тича, и ще го приеме като нещо, което просто ѝ дължиш, но ѝ беше много трудно да заживее с факта, че е красива. Беше си част от характера ѝ, поне доскоро.

Есанде поклати неодобрително глава — не знаеше, че брошката всъщност е ангреал. Кехлибарът не отиваше на синьото кадифе. Или може би беше заради ножа на Авиенда с роговата дръжка, който тя затыкна под зеления си кадифен колан. Белокосата старица се погрижи обаче Елейн да си вземе малка кама със сапфири по ножницата и предпазителя, окачена на колана от предено злато. Всичко трябваше да е точно така, че да спечели одобрението на Есанде.

Расория се сащиса, когато Авиенда излезе в антрето. До този момент гвардейките не я бяха виждали в нещо друго, освен в айилско облекло. Авиенда им се намръщи, сякаш ѝ се бяха изсмели, и стисна здраво дръжката на ножа, но за късмет вниманието ѝ бе отклонено от един покрит с кърпа поднос, поставен на дългата маса до стената. Докато се обличаше, бяха донесли обяда на Елейн. Айилката дръпна рязко кърпата и се опита да привлече интереса на Елейн към яденето — усмихна се, почна да обяснява колко е вкусна яхнията от сухи сливи и да възклицава над късчетата свинско в зърнистата каша. Бяха като тресчици. Расория се окашля и подхвърли, че огънят в по-голямата дневна се е разгорял хубаво. Щяла да бъде повече от щастлива да отнесе подноса на лейди Елейн. Всички даваха мило и драго Елейн да се храни подобаващо, каквото и да се разбираше под „подобаващо“, но беше тъпо! Подносът бе престоил доста време. Кашата се беше желирала и щеше да си остане залепена в паницата дори наопаки да я обърнеше!

А я чакаха четирима Върховни тронове, и при това я бяха чакали недопустимо дълго. Не го изтъкна, но предложи на двете да хапнат, ако са гладни. Всъщност намекна, че би могла да настои да похапнат. Това се оказа достатъчно, за да накара Авиенда да потръпне и да пусне отново кърпата върху подноса, а Расория, кой знае защо, се разбърза.

Пътят по мразовития коридор до официалната дневна беше кратък и единствените неща, които се движеха, бяха ярките гоблени по стените — полъхът на вятъра ги разлюляваше, — но гвардейките

оформиха плътен кръг около Елейн и Авиенда и се озъртаха толкова бдително, сякаш очакваха да ги нападнат тролоци. Елейн едва успя да убеди Расория, че не е нужно да претърсват дневната преди да влезе. Гвардейките ѝ служеха и ѝ се подчиняваха, но също така се бяха заклели да я опазят жива, и заради този дълг понякога проявяваха такъв инат, какъвто проявяваше Биргит в решенията си дали да бъде Стражник, капитан-генерал или по-голямата ѝ сестра. Най-вероятно след инцидента със Зайда Расория щеше да поиска лордовете и дамите вътре да предадат оръжията си! Заплахата с кашата може би също си каза думата. Но след кратък спор Елейн и Авиенда все пак се шмугнаха вътре, при това сами. Удовлетворението на Елейн обаче не трая дълго.

Дневната беше голяма, предназначена да побере удобно десетки хора — зала, облицована с тъмна ламперия, с дебели пластове килими, покриващи подовите плочки, и дъга с формата на конска подкова от столове с високи облегалки пред висока камина от бял мрамор с тънки червени жилки. Тук можеше да се приемат важни особи с повече почит, отколкото в тронната зала за аудиенции, поради повечето интимност. Огънят, играещ по дебелиите цепеници, не бе имал време да стопли въздуха, но не това беше причината Елейн да се почувства все едно, че я удариха с юмрук в корема. Чак сега разбра причината за объркването на Биргит.

Щом влязоха, Диелин, която грееше ръцете си над огъня, се обърна. Жена с кораво лице, с тънки бръчици в ъгълчетата на очите и сиви косъмчета в русата коса, тя не се беше преоблякла при пристигането си в двореца и все още носеше роклята си за езда от тъмносив плат, с няколко петънца от пътуването по полите. Реверансът ѝ се изрази в много лека чупка в гърба и още по-леко сгъване на коленете — но не го направи от неуважение. Диелин знаеше коя е толкова сигурно, колкото го знаеше и Зайда — единственият ѝ накит се изразяваше в малка златна игла с формата на Бухала и Дъба на Таравин на рамото ѝ, ясен израз, че Върховният трон на Таравин няма нужда от повече — но едва не беше загинала, за да докаже верността си към Елейн.

— Милейди Елейн — много официално заяви тя, — за мен е чест да ви представя лорд Перивал, Върховен трон на Дома Мантеар.

Хубавото златокосо момченце със светлосиньо палто, което надничаше в четирите тръби на стойката, по-висока от него, се дръпна от калейдоскопа. Държеше сребърна чаша, за която Елейн много се надяваше, че не съдържа вино или че ако съдържа, то поне е разрежено добре с вода. На една от страничните маси бяха подредени няколко подноса с кани и чаши.

— За мен е чест, милейди Елейн — изчурулика хлапето и успя да докара съвсем приличен поклон, въпреки затруднението с меча, окачен на кръста му. Оръжието изглеждаше прекалено голямо за него. — Домът Мантеар стои зад Дома Траканд.

Тя отвърна на вежливостта му като в мъгла.

— Лейди Каталин, Върховен трон на Дома Хевин — продължи Диелин.

— Клейн — измърмори тъмнооката млада жена до нея и докосна тъмнозелените си поли в съвсем леко привеждане, което вероятно трябваше да мине за вежливост, макар че тя по-скоро просто подражаваше на Диелин. Или просто се стараеше брадичката ѝ да не щръкне над голямата емайлирана брошка на високото деколте на роклята ѝ, Синята мечка на Хевин. Косата ѝ беше прибрана в сребърна мрежичка, също извезана със Синята мечка, и освен това носеше дълъг пръстен с печат. Малко прекалена изява на гордост за един Дом, може би. Въпреки цялата ѝ надутост, човек можеше да я нарече „жена“ само от учтивост: бузките ѝ бяха все още пълнички като на бебе. — Хевин стои зад Траканд, очевидно, иначе нямаше да съм тук.

Диелин леко присви устни и изглежда твърдо момичето, но Каталин май не го забеляза.

— Лорд Бранлет, Върховен трон на Дома Гилярд.

Друго момче, този път с буйни черни къдрици, в зелено, извезано със злато по ръкавите, припряно остави чашата си с вино на една от страничните маси, сякаш се почувства неловко, че са го видели с нея. Сините му очи бяха прекалено големи за лицето и то едва не се спъна в меча си при поклona.

— За мен е удоволствие да заявя, че Домът Гилярд стои зад Траканд, лейди Елейн. — Някъде по средата гласът му се преля от момчешко тремоло в бас и той се изчерви по-силно от Перивал.

— Лорд Конайл, Върховен трон на Дома Нортан.

Конайл Нортан се ухили над ръба на сребърната чаша. Беше висок и слаб, със сиво палто, чиито ръкави не покриваха кокалестите му китки; усмивката му беше завладяваща. Имаше весели кафяви очи и нос като орлов клюн.

— Теглихме сламки за реда, по който да ви се представим, и аз останах последен. Нортан стои зад Траканд. Няма да позволим тъпачка като Аримила да вземе трона. — С меча се оправяше гладко и той поне бе достигнал до пълнолетието си, но ако беше с много месеци над шестнайсетте, то Елейн бе готова да изяде загърнатите му ботуши заедно с посребрените шпори.

Младостта им не беше изненада, разбира се, но тя бе очаквала да види до Конайл някоя побеляла глава на съветник, а зад раменете на останалите да надничат настойниците им. Но в стаята нямаше никой друг освен Биргит, застанала пред високите сводести прозорци, със скръстени на гърдите ръце. Ярката обедна светлина, сипеца се през прозрачното стъкло, я превръщаше в самия силует на негодуванието.

— Траканд приветства всички вас и аз ви приветствам всички — проговори Елейн, едва прикривайки отчаянието си. — Не ще забравя подкрепата ви и Траканд няма да забрави. — Сигурно стъписването се беше прокраднало отчасти в гласа ѝ, защото Каталин сви устни и очите ѝ блеснаха.

— Аз не съм вече под опека, както би трябвало да знаеш, Елейн — заяви тя стегнато. — Чичо ми, лорд Арендор, на Празника на светлините каза, че вече съм толкова подготвена, колкото ще съм и след година, тъй че спокойно може да ми се пуснат юздите и да се оправям сама. Всъщност според мен той просто искаше да му остане повече време за лов, докато още може. Винаги е обичал лова, а вече е много стар. — Отново се направи, че не забелязва мръщенето на Диелин. Арендор Хевин и Диелин бяха общо взето на едни години.

— И аз нямам настойник — каза колебливо Бранлет. Гласът му беше креслив почти като на Каталин.

Диелин му се усмихна състрадателно и приглади назад падналия на челото му кичур, но той отново се смъкна над очите му.

— Мейв излязла да поязди сама, както обичаше да прави, и конят ѝ стъпнал в дупка на лалугер — тихо обясни тя. — Докато я намерят, вече било късно. Имало е малък... спор кой да заеме мястото ѝ.

— Цели три месеца спориха — измърмори Бранлет. За миг ѝ се стори по-малък от Перивал, момченце, което се мъчи да намери пътя, и няма никой, който да му го посочи. — Не е редно да казвам това на никого, но на вас мога да го кажа. Вие ще бъдете кралицата.

Диелин сложи ръка на рамото на Перивал и той изправи гръб, макар че си остана по-нисък от нея.

— Лорд Уилин щеше да е тук с лорд Перивал, но годините са го приковали на леглото. Възрастта рано или късно натежава на всички ни. — Отново изглежда остро Каталин, но момичето, нацупило устни, в този момент оглеждаше Биргит. — Уилин каза да ви предам, че ви изпраща най-сърдечни поздравии заедно с този, когото обича като свой син.

— Чичо Уилин ми каза да отстоявам честта на Мантеар и Андор — заяви Перивал толкова стегнато и сериозно, колкото може да го направи само дете. — Ще се постарая, Елейн. Много ще се старая.

— Убедена съм, че ще успееш — отвърна му Елейн и успя да вложи поне малко топлинка в гласа си. Страшно ѝ се искаше да ги изгони до един и да зададе на Диелин няколко много изрични въпроса, но това не можеше да стане, не веднага поне. Каквато и да беше възрастта им, те все пак бяха Върховните тронове на могъщи Домове и тя бе длъжна да им предложи напитки и поне що-годе сносен разговор, преди да идат да се преоблекат след пътуването.

— Тя наистина ли е капитан-генерал на Гвардията на кралицата? — запита Каталин, докато Биргит подаваше на Елейн чашка от тънък син порцелан, пълна с леко потъмняла гореща водица. Момиченцето говореше така, сякаш самата Биргит не е тук. Биргит вдигна вежда, но Каталин, изглежда, се беше научила добре да не вижда това, което не иска да види. От винената чаша в пълничката ѝ шепа се носеше остро сладникав аромат на подправки. В жалката пародия на чай за Елейн нямаше повече от капчица мед.

— Да, и мой Стражник освен това — отвърна тя. Учтиво. С възможно най-голяма отзивчивост! Момичето вероятно го прие като комплимент. Пердах заслужаваше заради грубостта си, но можеш ли да напердашиш един Върховен трон? Не и когато ти е нужна подкрепата му.

Очите на Каталин пробягаха към ръцете на Елейн, но пръстенът с Великата змия с нищо не промени хладното ѝ изражение.

— Дали са ти това? Не бях чула, че си издигната в Айез Седай. Мислех, че Бялата кула те е върнала у дома. Когато умря майка ти. Или може би заради неприятностите на Кулата, за които разправят. Представяш ли си, Айез Седай да се дърлят като селянки на пазара. Но как може тя да бъде генерал или Стражник без меч? Все едно, леля ми Евел казва, че жената трябва да остави мечовете за мъжете. Човек не си подковава коня, щом си има налбантин, нито си мели зърното, щом има мелничар, нали? — Цитат от лейди Евел, несъмнено.

Елейн пренебрегна плитко заровените обиди.

— Мечът на един генерал е армията, Каталин. Гарет Брин казва, че когато един пълководец използва друго оръжие, значи не си знае работата. — Името, изглежда, също не й направи впечатление. Дори децата на рудничарите в Мъгливите планини знаеха кой е Гарет Брин!

Авиенда се появи до Елейн, усмихната все едно, че блика от радост заради възможността да поговори с момичето.

— От мечовете няма никаква полза — заговори тя мило. Мило! Авиенда! Елейн не си беше давала сметка досега, че сестра ѝ може да лицемерничи толкова умело. Тя също си имаше чаша с греяно вино. Щеше да е прекалено да се очаква от нея да продължава да пие горчив чай от сестринска солидарност. — Трябва да усвоиш копиеето. И ножа също, както и лъка. Биргит Трахелион е способна да те простреля в очите от двеста крачки с лъка си. Може би и от триста.

— Копиеето? — едва-едва промълви Каталин. И после, с леко неверие: — Моите очи?

— Не ви запознах със сестра ми — каза Елейн. — Авиенда, лейди Каталин. Каталин, Авиенда от Таардад на Деветте долини. — Май трябваше да го направи обратно, но Авиенда наистина ѝ беше сестра и дори един Върховен трон трябваше да се примири, че я представят на сестрата на щерката-наследница. — Авиенда е айилка. Учи се за Мъдра.

В началото устата на глупавото момиче зяпна, а после брадичката ѝ взе да пада все по-надолу с всяка следваща дума, докато не зейна като риба на сухо. Много задоволително. Авиенда ѝ се усмихна леко и зелените ѝ очи засияха одобрително над чашата с вино. Елейн запази лицето си гладко, но ѝ се искаше да се ухили.

С другите се оправи много по-лесно, без толкова злоба. Перивал и Бранлет бяха свенливи, за първи път идваха в Кемлин, още повече в

кралския дворец, едва отронваха по някоя дума, и то след като им я извадеха с ченгел. Виж, Конайл прие това, че Авиенда е айилка, за шегата и ножът ѝ едва не го ръгна в гърдите затова, че се изсмя грубо, но за щастие той и това прие за шегата. Авиенда си придаде ледено спокойствие, с което спокойно можеше да мине за Мъдра в обичайното си облекло; в кадифетата тя още повече заприлича на дворцова дама, нищо че пръстите ѝ шареха по ножа. А Бранлет не спираше да поглежда на верев към Биргит. Елейн бързичко забеляза, че гледа походката ѝ във високите ботуши — широките панталони всъщност бяха доста впити на бедрата ѝ, — но само въздъхна. За щастие Биргит така и не го забеляза. Биргит обичаше да я заглеждат мъже. Възрастни мъже. Нямаше да е добре за каузата на Елейн, ако Стражникът ѝ плеснеше Бранлет по младото дупе.

Общо взето, искаха да разберат дали Реане Корли е Айез Седай. Никой от четиримата не беше виждал досега Сестра, но смятаха, че трябва да е, щом можеше да прелива и да ги пренесе с ратниците им на стотици мили само с една стъпка. Това беше добра възможност да се поупражни в извъртането, без да лъже, не без помощта на пръстена на Великата змия на собствения ѝ пръст. Една лъжа щеше да помрачи отношенията с четиримата още в самото начало, но трудно можеше да се надява, че слуховете за подкрепата на Айез Седай ще стигнат до ушите на Аримила, ако им кажеше истината открито. Естествено четиримата с голяма охота ѝ заразпразяха колко ратници са довели, всичко малко повече от три хиляди, близо половината от които стрелци с арбалети или въоръжени с алебарди, които щяха да са особено полезни по стените. Сила доста прилична за четири Дома, за да я предоставят на Диелин с такава готовност, но пък в тези времена никой Дом нямаше да допусне Върховният му трон да остане без здрава охрана. Когато тронът е под въпрос, отвличанията са нещо обичайно. Каза го Конайл, на смях; за него като че ли всичко беше смешно. Бранлет кимна и прокара ръка през косата си. Елейн се зачуди колко ли от многобройните му лели, чичовци и братовчеди знаят, че е заминал, и какво ли ще направят, след като разберат.

— Ако Диелин се бе съгласила да изчака няколко дни — каза Каталин, — щях да доведа повече от хиляда и двеста души. — За трети пореден път успя да изтъкне, че е довела най-голямата част. — Призовах всички Домове, вrekli се на Хевин.

— И аз всеки Дом, васален на Нортан — добави Конайл. Ухилен, естествено. — Нортан може и да не събере толкова мечове като Хевин или Траканд... или Мантеар — добави той с изящен поклон към Перивал, — но всеки, който може да яхне коня, щом Орлите го призоват, ще тръгне към Кемлин.

— Няма да яздят много бързо през зимата — промълви Перивал. Доста изненадващо, след като никой не го беше заговорил. — Мисля, че каквото правим, ще трябва да го правим с тези, които имаме сега.

Конайл се засмя и го потупа по рамото, и му каза да не губи кураж, защото всеки сърцат мъж вече е тръгнал за Кемлин да подкрепи лейди Елейн, но Елейн изглежда внимателно Перивал. Сините му очи срещнаха за миг нейните, без да мигат, след което той свенливо ги сведе. Момче, но разбираше в какво се е забъркал много по-добре от Конайл или Каталин, която продължаваше да им повтаря колко много ратници е взела със себе си, и колко още можел да вдигне Хевин, след като всеки тук освен Авиенда знаеше точно колко може да са тръгнали на призива на Дома й, в обучени бойци, фермери, които са носили алебарди и пики в бран, и селянци, които също могат да бъдат призовани при нужда. Във всеки случай почти точно. Лорд Уилин си беше свършил добре работата с младия Перивал. Сега нейна грижа беше да не я развали.

Най-сетне дойде моментът да си разменят целувки, като Бранлет се изчерви до ушите, Перивал примига срамежливо, когато Елейн се наведе да го целуне, а Конайл се закле, че никога няма да измие бузата си. Каталин отвърна със смайващо колебливо клъвване по бузата на Елейн, сякаш чак сега й хрумна, че е отстъпила Елейн да е над нея, но миг след това кимна на себе си, загърната от студена гордост като с мантия. След като и четиримата бяха предадени на слугини и слуги, за да ги отведат в апартаментите, за които Елейн се надяваше, че Първата слугиня е осигурила по някакъв начин и е имала време да ги приготви, Диелин напълни отново чашата си с вино, отпусна се в един от високите резбовани столове и уморено въздъхна.

— Най-добрата работа, която съм свършвала за една неделя, ако мога да се похваля. Кандред го задрасках веднага. Не съм си и помисляла, че Данайн ще се реши, и още в първия час разбрах, че съм права, но трябваше да остана три, да не я обидя. Тая жена сигурно се излежава до обед, докато реши от коя страна на леглото да слезе!

Останалите бяха готови да схванат кое е разумното с малко убеждаване. Никой с капка разум в главата не би рискувал Аримила да спечели трона.

Намръщи се над чашата си и изгледа твърдо Елейн. Никога не се поколебаваше да каже каквото ѝ е на ума, дори да смяташе, че на Елейн няма да ѝ хареса, и сега явно смяташе да направи точно това.

— Може би беше грешка да представяме Родственичките за Айез Седай, колкото и да си кривим устата за това. За тях това напрежение може би беше твърде непосилно и излага всичко на риск. Тази сутрин, по причина, която така и не можах да разбера, госпожа Корли беше зяпнала като козарка, за първи път дошла в града. Мисля, че за малко щеше да се провали в изпридането на Портала, за да ни доведе тук. Щеше да е страхотно — всички се наредили да преминат през чудодейната дупка във въздуха, която така и не се появява. Да не говорим, че с това щях да се лепна в компанията на Каталин Светлината само знае за колко дълго. Ужасно момиче! В тази главичка има добър ум, стига някой да я хване за ръчицата за няколко години, но на хевинския ѝ езичец има двойна доза отрова.

Елейн стисна зъби. Знаеше добре колко резки можеха да са Хевин. Цялата им фамилия се гордееше с това! Каталин поне явно се гордееше. И се бе уморила да обяснява какво точно в този ден можеше да изплаши всяка жена, способна да прелива. Онзи проклет маяк продължаваше да свети на запад, невъзможен както по сила, така и по продължителност. Не беше се променяло това нещо от часове! Всяка, която преливаше толкова дълго без отдых, трябваше отдавна да е грохнала от изтощение. А Ранд, проклетникът ал-Тор, се намираще точно там, в самото му ядро. Сигурна беше в това! Жив беше, но от това само ѝ се искаше още повече да го зашлеви, че ѝ го причинява.

Биргит тресна сребърната си чаша на масичката толкова силно, че виното се плисна навсякъде. Някоя перачка щеше да се изпоти доста, докато махне петното от ръкава ѝ. А някоя слугиня щеше да се труди с часове да върне лъскавината на масичката.

— Деца! — изджавка тя. — Хора ще гинат заради решенията, които те ще взимат, а са изпратили проклетни деца, а за този Конайл думи нямам! Чу ли го, Диелин? Искан да предизвика поборника на Аримила, все едно че е проклетият Артур Ястребовото крило! Ястребовото крило никога не се сражавал с никакъв проклет поборник

и е знаел, когато е бил по-малък от лорд Нортан, че е глупост да залагаш толкова много на някакъв проклет дуел, но Конайл си мисли, че може да спечели проклетия трон на Елейн с проклетия си меч!

— Биргит Трахелион е права — с ярост заяви Авиенда, стиснала полите си в юмруци. — Конайл Нортан наистина е глупак! Но как може някой да тръгне след тези деца в Танца на копията? Как може някой да поиска да го поведат?

Диелин ги изгледа и двете, но реши да отговори първо на Авиенда. Явно беше, че облеклото на Авиенда я стъписва. Но пък нея я стъписваше и това, че Авиенда и Елейн са се приели една друга за „сестри“, и преди всичко, че Елейн си има за приятелка една айилка. Че Елейн е решила да включи въпросната приятелка в съветите си бе нещо, което тя понасяше с търпимост. Макар не и без да покаже, че проявява търпимост.

— Аз станах Върховен трон на Таравин на петнайсет, когато баща ми умря при схватка в тресавищата на Алтара. Двамата ми помалки братя загинаха в бой с крадци на добитък от Муранди същата година. Слушах съветници, но аз казах на конниците на Таравин къде да ударят и дадохме урок на алтарците и мурандийците друг път да вършат грабежите си другаде. Времето избира кога трябва да пораснат децата, Авиенда, не ние, а в тези времена един Върховен трон, който е дете, не може да бъде повече дете.

— Колкото до вас, лейди Биргит — продължи тя още по-сухо, — езикът ви както винаги е... лют. — Не попита откъде впрочем може да знае Биргит толкова много за Артур Ястребовото крило неща, които не знае никой историк, но я изгледа оценяващо. — Бранлет и Перивал ще получат напътствия от мен, а също и Каталин, смятам, колкото и да ми е жал за времето, което ще трябва да похабя с това момиче. Колкото до Конайл, той едва ли е първият младеж, който си въобразява, че е непобедим и безсмъртен. Ако не можете да му стегнете юздите като капитан-генерал, съветвам ви да пробвате да му походите. Както поглеждаше този ваш панталон, ще тръгне след вас накъдето и да го поведете.

Елейн... тръсна глава... да махне чистия гняв, който се надигна у нея. Не нейния гняв, и преди всичко не нейния гняв към Диелин, нито гнева ѝ затова, че Биргит разписка виното си. Гневът беше на Биргит.

Не искаше да зашлеви Ранд през лицето. Добре де, искаше, но това беше отделно. Светлина, значи и Конайл се беше заглеждал по Биргит?

— Те са Върховни тронове на Домове, Авиенда. Никой от Домовете ми няма да ми благодари, ако не се държа с тях като такива. Мъжете, които тръгнат след тях, ще се бият за тях, за да ги опазят живи, ала ще яхнат конете си заради Перивал и Бранлет, за Конайл и Каталин, не за мен. Защото те са Върховните тронове. — Авиенда се намръщи и сгъна ръце, сякаш щеше да придърпа шал около себе си, но кимна. Рязко и с много нежелание — никой сред айилците не се издигаше толкова високо без години на опит и без одобрението на Мъдрите, — но кимна.

— Биргит, ти ще трябва да се справиш с тях, като капитан-генерал с Върховен трон. Бялата коса нямаше да ги направи по-мъдри, и определено щеше да ти е много по-трудно да се справиш с тях. Пак щяха да си имат своето мнение, а годините натрупан опит щяха да му придадат тежест и те най-вероятно щяха да са десет пъти по-сигурни, че знаят какво да се прави, по-добре от теб. Или от мен. — Струваше й голямо усилие да не допусне язвителност в тона си и Биргит несъмнено го усети. Беше потиснала язвителността, но тя не се беше махнала — Биргит обичаше мъжете да я гледат, поне тогава, когато искаше да я гледат, но не обичаше някой да й каже, че се опитва да им привлече вниманието — и все пак знаеше колко е опасно и двете да оставят чувствата си да се развихрят на воля.

Диелин отпиваше от виното си и продължаваше да оглежда замислено Биргит. Едва шепа хора знаеха истината, която Биргит отчаяно се стараяше да скрие, и Диелин не беше между тях, но самата Биргит беше достатъчно непредпазлива — тук си изтърве езика, там го изтърве, така че старата жена беше наясно, че зад сините очи на Биргит се крие някаква загадка. Светлината знаеше само какво щеше да си помисли, ако успееше да я разгадае. Сега обаче двете бяха като масло и вода. Можеха да си спорят кое от двете е отгоре и определено над всичко друго. Този път Диелин явно реши, че е спечелила.

— Все едно, Диелин — продължи Елейн. — Щях да съм по-доволна, ако беше взела съветниците им. Стореното — сторено, но най-ме безпокои Бранлет. Ако Гилярд ме обвинят, че съм го отвлякла, работите ще станат по-лоши, отколкото бяха, не по-добри.

Диелин махна пренебрежително.

— Не ги познаваш добре Гилицардови. Както се дърлят помежду си, няма да забележат липсата на момчето поне до лятото, а и да я забележат, никой няма да отрече това, което е направил. Никой от тях няма да признае, че са се увлекли толкова в спора си кой да му бъде наставник, че са забравили да го държат под око. Все едно, Гилицард ще застанат по-скоро зад Зайда, отколкото зад Марн, а и Араун и Саранд хич не ги не обичат.

— Дано да си права, Диелин, защото ти възлагам да се справиш с всеки разгневен Гилицард, който би се появил. И докато съветваш другите трима, подавай моля те един пръст и на Конайл, да не извърши някое непроситимо безумие.

Въпреки приказките ѝ, на първото Диелин леко потръпна. На второто въздъхна. Биргит се изсмя.

— Ако имаш проблеми, мога да ти заема един панталон и ботуши, да му походиш.

— Някои жени — измърмори над чашата си Диелин — могат да накарат рибата да клъвне само като си свият пръста, лейди Биргит. Други трябва да влачат стръвта си по цялото езеро. — Авиенда се засмя на това, но гневът на Биргит почна да се наостря по връзката.

Студен въздух лъхна в стаята — вратата се отвори, влезе Расория и застана мирно.

— Първата слугиня и Първият писар дойдоха, милейди Елейн — обяви тя. Гласът ѝ помръкна в края, щом улови настроението в стаята.

То и една сляпа коза щеше да го улови, като види Диелин, самодоволна като котка, скочила в млякото, и Биргит, въсеща се и на нея, и на Авиенда, и Авиенда, решила точно в този момент да се сети, че Биргит наистина е Биргит Сребролъката, което в този случай я накара да се вторачи в пода, засрамена все едно, че се е изсмяла на Мъдра. От време на време на Елейн и се приискваше приятелките ѝ да се разбират толкова добре, колкото тя и Авиенда, но между тях винаги имаше търкане и тя предполагаше, че не би могла и да очаква повече от истински хора. Съвършенството го имаше само в книгите и в приказките на веселчуните.

— Пусни ги — каза тя на Расория. — И не ни безпокой, освен ако градът не е подложен на щурм. Освен ако не е наистина важно — поправи се тя. В приказките жените, които даваха такива заповеди,

винаги си докарваха гибел. И в приказките понякога имаше поука, стига да я потърсиш.

ГЛАВА 14

КАКВО ЗНАЯТ МЪДРИТЕ

Халвин Нори, Първият писар, и Рийни Харфор, Първата слугиня, влязоха заедно, той с рязък и непохватен поклон, тя — с изящен реверанс, нито прекалено дълбок, нито съвсем небрежен. Едва ли можеше да се намерят на света двама по-различни от тях. Госпожа Харфор беше с кръгло лице и царствена осанка, сивата ѝ коса изрядно прибрана на кок, а господин Нори — тромав и недодялан като блатна птица, с малкото му останала коса, щръкнала зад ушите като бели пера. И двамата носеха по една гравирана с герба на Андор кожена папка, пълна с документи, но Рийни Харфор държеше своята настрана, явно за да не измачка официалния си пурпурен табард, гладко изпънат по тялото ѝ както винаги, все едно колко е часът или от колко време е на крака, докато Нори стискаше своята до тесните си гърди, сякаш за да скрие старите петна от мастило, няколко от които бяха зацапали табарда му, включително едно много голямо, в което като в туфа беше затънала опашката на Белия лъв. След като приключиха с вежливостите, двамата леко се дръпнаха встрани един от друг, без да се погледнат даже.

Щом вратата се затвори след Расория, сиянието на сайдар блесна около Авиенда и тя заплете преграда срещу подслушване, която се впи в стените на стаята. Всичко, което щяха да си кажат, щеше да остане възможно най-скрито, а Авиенда щеше да разбере, ако някой се опита да ги подслуша с помощта на Силата. В този сплит беше много добра.

— Госпожо Харфор — каза Елейн, — вие започнете, ако обичате. — Вино и столове не им предложи, естествено. Господин Нори щеше да се стъписа до пръстите на краката си при такава липса на приличие, а госпожа Харфор направо щеше да го приеме за лична обида. Нори помръдна неловко и погледна накриво Харфор, а тя присви устни. Дори след цяла неделя да се съберяха на заседанията, неприязънта им от това, че докладите им ще бъдат чути от другия, беше съвсем доловима. Изпитваха ревност за сферите си на влияние, още повече

след като Първата слугиня бе навлязла в територия, която доскоро можеше да се смята за подопечна на господин Нори. Разбира се, ръководенето на кралския дворец открай време беше отговорност на Първата слугиня и можеше да се каже, че новите ѝ задължения бяха само продължение на това. Можеше да се каже, но не и от Халвин Нори. Горящите цепеници в камината се слегнаха със силен пукот и отпратиха рояк искри нагоре в комина.

— Убедена съм, че Вторият библиотекар е... шпионин, милейди — заяви госпожа Харфор, пренебрегвайки Нори, все едно че искаше да го накара да изчезне. Беше се противила който и да е да разбере, че тя издирва шпионите в двореца, но това, че го знае Първият писар, я гризеше най-много. Единствената му власт над нея, доколкото съществуваше такава, беше свързана с плащането на сметките на двореца, а той никога не оспорваше разходите, но дори и това беше за нея повече, отколкото можеше да понесе. — На всеки три-четири дни господин Харндър посещава една странноприемница, казва се „Пръстенът и стрелата“, уж заради ейла на ханджийката, някоя си Милис Фендри, но госпожа Фендри гледа също така гълъби и след всяко посещение на господин Харндър тя праща по един гълъб на север. Вчера три Айез Седай от тези, които са отседнали в „Сребърния лебед“, са намерили повод да посетят „Пръстена и стрелата“, макар че е за по-бедни гости от „Лебеда“. Отишли са и са си заминали скрити под качулките, и са останали повече от час затворени насаме с госпожа Фендри. И трите са от Кафявата Аджа. Боя се, че това показва кой е поръчителят на Харндър.

— Фризьорки, носачи, готвачки, главният дърводелец, най-малко петима от писарите на господин Нори, а сега и библиотекарите. — Отпусната в стола си и кръстосала крака, Диелин изръмжа кисело. — Има ли тук някой, за когото няма да разберем рано или късно, че е шпионин, госпожо Харфор?

Нори изпъна неловко врат: престъплението на писарите си приемаше като лично оскърбление.

— Храня надежди, че може би ще стигна до дъното на тази каца, милейди — отвърна самодоволно госпожа Харфор. Нито шпиони, нито Върховни тронове на могъщи Домове можеха да я смутят. Шпионите бяха напад, която тя смяташе да изчисти от двореца също като бълхите или плъховете — въпреки че бе принудена да признае

помощта на Айез Седай по отношение на плъховете напоследък, — докато могъщите благородници бяха за нея като дъжда или снега, природни факти, които трябва да изтърпиш, докато не отминат, но не и повод за притеснения. — Просто има твърде много хора, които могат да бъдат купени, и твърде много, които могат да си позволят да ги купят, или искат да го направят.

Елейн се опита да си представи господин Харндър, но единственото, което се оформи в ума ѝ, беше някаква смътна фигура на закръглен плешив човек, който мигаше непрекъснато. Беше служил при майка ѝ, доколкото помнеше, а и на кралица Мордрелен преди това. Това, че изглежда служеше и на Кафявата Аджа, дори не заслужаваше коментар. В двореца на всеки владетел между Гръбнака на света и Аритския океан имаше очи и уши на Кулата. И най-малоумният владетел трябваше да го очаква. Несъмнено сеанчанците също щяха скоро да заживеят под окото на Бялата кула, ако вече не живееха. Рийни беше открила няколко шпиони за Червената Аджа, безспорно наследство от времето на Елайда, но този библиотекар беше първият за друга Аджа. Елайда едва ли беше допускала други Аджи да знаят какво става в двореца, докато беше съветничка на кралицата.

— Жалко, че нямаме лъжливи истории, които да пробутаме на Кафявата Аджа — безгрижно подхвърли тя. Много жалко, че те, както и Червените, знаеха за Родството. В най-добрия случай трябваше да знаят, че тук има много жени, способни да преливат, и нямаше да им отнеме много време, докато се досетят кои са. Това междувременно щеше да създаде нови проблеми, но тези трудности все пак бяха някъде в бъдещето. Винаги планирай занапред, обичаше да казва Лини, но прекалиш ли с грижите за догодина, ще се препънеш в утрешния ден. — Наблюдавайте господин Харндър и се опитайте да откриете приятелите му. Мисля, че това е достатъчно засега. — Някои шпиони зависеха от ушите си, било за да чуят клюките или да подслушват зад вратите; други смазваха хорските езици с няколко чаши вино. За да противодействаш на един шпионин, първото, което трябва да сториш, е да разбереш как научава онова, което продава.

Авиенда изсумтя шумно и разпери полите си, готова да седне на килима, но се усети в какво е облечена. Изглежда предупредително Диелин и кацна сковано на ръба на един от столовете, самата картинка на дворцова дама с блеснали очи. Само дето дворцовите дами не

опипват ножовете си с палец. Ако я оставеше човек, Авиенда веднага щеше да резне гърлото на всеки шпионин. Според нея шпионирането беше мръсна работа, колкото и често да се опитваше да я убеждава Елейн, че всеки открит шпионин е инструмент, който може да се използва, за да накара враговете ѝ да повярват в това, което тя иска.

Не че всеки шпионин непременно работеше за някой враг. Повечето от тези, които Първата слугиня беше открила, получаваха пари от повече от един източник и сред тези, които беше разкрила, попадаха кралят на Муранди Редран, различни Върховни лордове и лейди на Тайрен, шепа кайриенски благородници и доста търговци. Твърде много хора се интересуваха какво става в Кемлин, все едно дали заради влиянието му над търговията, или по други причини. Понякога изглеждаше, че всеки шпионира срещу всеки.

— Госпожо Харфор, не сте открили очи и уши на Черната кула.

Като повечето хора, чули да се спомене за Черната кула, Диелин потръпна и отпи дълбока глътка от виното си, но Рийни отвърна само с лека гримаса. Тя беше решила да пренебрегне факта, че съществуват мъже, можещи да преливат, след като не можеше да промени нещата. За нея Черната кула беше просто... досада.

— Не са имали време, милейди. Оставете им една година и ще се намерят ратаи и библиотекари, които взимат пари и от тях.

— Предполагам. — Ужасна мисъл. — Какво още имате за нас днес?

— Поговорих с Джон Скелит, милейди. Човек, който си обръща често палтото, е склонен да го обърне пак, а Скелит е точно такъв. — Скелит, бръснарят, взимаше пари от дома Араун, което за момента го правеше човек на Аримила.

Биргит пресече ругатнята си по средата на думата — неизвестно защо внимаваше с изразите си в присъствието на Рийни Харфор — и заговори с огорчение:

— Говорили сте с него? Без да попитате никого?

Диелин обаче нямаше задръжки по отношение на Първата слугиня и измърмори:

— Майчино мляко в чаша!

Елейн никога не беше чувала нещо толкова неприлично от нея. Господин Нори примига и за малко да изгърве папката си, и се постара

да не поглежда към Диелин. Първата слугиня само помълча, докато се увери, че двете с Биргит са свършили, след което спокойно продължи.

— Моментът изглежда съзрял, а и Скелит също. Един от мъжете, на които той предава донесенията си, е напуснал града и още не се е върнал, а другият, изглежда, си е счупил крака. Улиците понякога са доста хлъзгави. — Каза го така невъзмутимо, че изглеждаше повече от вероятно тя да е уредила падането по някакъв начин. Трудното време разкриваше немислими способности у най-неочаквани хора. — Скелит е доста склонен да отнесе сам в лагерите следващото си съобщение. Виждал е вече отворен Портал и няма да се прави на уплашен. — Човек можеше да помисли, че тя самата цял живот е гледала как търговски фургони трополят през дупки във въздуха.

— И какво ще спре този бръснар да продължи да бяга презглава, след като излезе от прокле... въз... от града? — попита раздражено Биргит и закрачи пред огъня, стиснала ръце отзад. Тежката ѝ златиста плитка сякаш бе настръхнала. — Ако отиде, Араун ще наеме някой друг и ще трябва отново да го търсиш. Светлина, Аримила трябва да е чула за Порталите още с пристигането си и Скелит би трябвало да го знае. — Не мисълта за възможното бягство на Скелит я дразнеше, или поне не само това. Наемниците смятаха, че са наети, за да спират войници, но за няколко сребърника бяха склонни да пропускат по един-двама през портите нощем и в двете посоки. Според тях един-двама нямаше да навредят. Биргит не обичаше да ѝ се напомня за това.

— Алчността ще го спре, милейди — отвърна спокойно госпожа Харфор. — Мисълта, че ще печели пари едновременно от лейди Елейн и от лейди Неан, е в състояние да го накара да се задъха. Вярно, лейди Аримила може вече да е чула за Порталите, но това само ще подсили основанията на Скелит да отиде лично при тях.

— А ако алчността му се окаже толкова голяма, че се опита да спечели още повече злато, като отново си обърне палтото? — каза Диелин. — Този човек може да причини големи... пакости, госпожо Харфор.

Тонът на Рийни стана малко по-отривист. Знаеше си границите и никога нямаше да ги престъпи, но не обичаше никой да я смята за лекомислена.

— Лейди Неан би го заровила в най-близката пряспа, милейди, нещо, в което се постарях да го уверя. Тя не е от най-търпеливите.

Сигурна съм, че го знаете. Така или иначе новините, които получаваме от лагерите им, са доста оскъдни, меко казано, а той може да види някои неща, които бихме искали да знаем.

— Ако Скелит е в състояние да ни каже в кой лагер ще бъдат Аримила, Еления и Неан и кога, лично ще му връча златото — промълви замислено Елейн. Еления и Неан стояха все около Аримила, а Аримила беше още по-нетърпелива и от Неан. Това пък, че нещо може да върви без нейно присъствие, изобщо не можеше да го повярва. Всеки ден прекарваше половината от времето си в обиколки от лагер на лагер и никога не преспиваше два пъти на едно място, доколкото знаеха. — Това е единственото, което бих искала да знам за лагерите.

Рийни сведе глава.

— Както кажете, милейди. Ще се погрижа.

Твърде често се стараеше да не казва някои неща открито в присъствието на Нори, но не даде знак, че е чула какъвто и да било упрек. Елейн, разбира се, не беше сигурна, че би я укорила открито. И да го направеше, госпожа Харфор щеше да продължи да изпълнява изрядно задълженията си и със сигурност щеше да продължи да лови шпиони с неотслабващ жар, ако не по друга причина, то защото наличието им в двореца просто я оскърбяваше, но въпреки всичко Елейн щеше всеки ден да се натъква на десетина неуредици, на десетина малки неудобства, които само щяха да направят живота ѝ още по-окаян, и нито едно от тях нямаше да може да припише пряко на Първата слугиня. „Трябва да следваме стъпките на танца така уверено, както слугите ни — беше ѝ казала веднъж майка ѝ. — Можеш да продължиш да наемаш нови слуги и да загубиш всичкото си време за обучението им, и да страдаш, докато се учат, и накрая да се окажеш точно там, откъдето си започнала, или можеш да спазваш правилата като тях и да живееш удобно, използвайки времето си, за да управляваш.“

— Благодаря ви, госпожо Харфор — промълви тя и получи за това изряден реверанс. Рийни Харфор също беше от тези, които си знаят цената. — Господин Нори?

Приличащият на чапла мъж се сепна и престана да се мръщи на Рийни. В някои отношения той приемаше Порталите за свои и не обичаше да се шегуват с тях.

— Да, милейди. Разбира се. — Гласът му беше хриплив и монотонен. — Вярвам, че лейди Биргит вече ви е уведомила за търговските кервани от Иллиан и Тийр. Вярвам, че това е... хмм... неин обичаен навик, щом се върнете в града. — Изглежда за миг Биргит с укор. Никога нямаше и да помисли да причини на Елейн и най-малкото раздразнение, дори тя да му се разкрещеше, но живееше по някаква собствена система от правила и макар в умерена степен, изпитваше негодувание към Биргит затова, че го лишаваше от възможността да изрежда броя на пристигналите фургони, бурета и бъчви. Обичаше числата си човекът. В умерена степен, както поне предполагаше Елейн. На господин Нори като че ли му липсваше особен жар.

— Каза ми — отвърна му тя с много лека нотка на извинение, да не вземе да го притесни, — Боя се, че част от Морския народ ще ни напуснат. От утре ще разполагаме само с половината, за да ни правят Портали.

Пръстите му пробягаха по кожената папка на гърдите, сякаш опипваха листовите вътре. Никога не го беше виждала да си прави справки по тях.

— Аха. Аха. Ще се... справим, милейди. — Халвин Нори винаги се справяше. — Да продължа, вчера и предната нощ имаше девет палежа, съвсем малко повече от обичайното. Три опита са били направени за подпалване на складове с храна. Нито един успешен, бързам да добавя. — Можеше да бърза да добави, но го направи със същата досадна монотонност. — Ако мога да се изразя така, от стражите, патрулиращи по улиците, има ефект — броят на нападенията и обирите се е смъкнал до малко повече от нормалното за това време на годината — но изглежда очевидно, че нечия ръка насочва палежите. Унищожени са седемнайсет сгради, всички освен една — напуснати. — Устата му се сви неодобрително; щеше да е нужно нещо много повече от обсада, за да го накара да напусне Кемлин. — И по мое мнение всички пожари са били разставени така, че да привлекат водоносните колкото може по-далече от складовете, където е имало опити за палеж. Вече съм убеден, че този шаблон е в сила за всеки пожар от последните няколко недели.

— Биргит? — попита Елейн.

— Ще се опитам да очертая складовете на карта — отвърна колебливо Биргит, — и ще поставя още стражи на улиците, които изглеждат най-отдалечени, но все пак остават много прокл... въ... рискове. — Не погледна към госпожа Харфор, но Елейн усети леката нотка на изчервяване от нея. — На всеки, който има кремък и стомана в кесията си, му трябва само минута, за да подпали пожар с шепя суха слама.

— Направи каквото можеш — каза ѝ Елейн. Щеше да е чист късмет да хванат някоя подпалвачка в действие, и много повече от късмет да каже нещо повече, освен че парите ѝ ги е дал някой скрил лицето си под качулка. А за да се проследят парите до Аримила, Еления или Неан, щеше да им е нужен късметът на Мат Каутон. — Нещо друго имате ли, господин Нори?

Той се почеса по дългия нос, избягвайки погледа ѝ.

— Забелязал съм... въ... — започна Нори колебливо, — че Марн, Араун и Саранд напоследък са взели големи заеми срещу залог на бъдещите си доходи от именията.

Веждите на госпожа Харфор хвъркнаха нагоре, докато се овладее и си ги върне на мястото.

Елейн погледна в чашката си и забеляза, че я е пресушила. Банкерите никога не издаваха пред никого какво са заели, на кого и срещу какво, но тя не го попита откъде го знае. Щеше да е... притеснително. И за двамата. Усмихна се, щом сестра ѝ взе чашата, и направи гримаса, когато Авиенда ѝ я върна пълна. Авиенда, изглежда, смяташе, че може да пие от този слаб чай докато очите ѝ не заплуват! Козето мляко щеше да е по-добре. Добре, щеше да я държи тази проклета чаша, но не беше длъжна и да пие.

— Наемниците — изръмжа Диелин. Пламъкът в очите ѝ можеше да накара и мечка да застане мирно. — Казвала съм го преди, ще го кажа пак. Бедата с наетите мечове е, че не остават купени завинаги. — Беше се противопоставяла от самото начало да наемат войници за отбраната на града въпреки факта, че без тях Аримила щеше да си влезе с войската през която порта си поиска. Просто нямаха достатъчно хора, за да пазят портите другояче, за стените да не говорим.

Биргит също се бе противопоставила за наемниците, но бе приела основанията на Елейн, макар и с неохота. Все още гледаше на

тях с недоверие, ала сега поклати глава. Седна на облегалката на един стол до огъня и положи единия си ботуш на седалката.

— Наемниците се грижат за престижа си, ако не за честта си. Преминаването от една страна на друга е едно. Предаването на порта — съвсем друго. Отряд, който би го направил, няма да бъде нает повече, никога. Аримила би трябвало да предложи на капитана им достатъчно, за да може да живее като лорд до края на дните си, и поне да убеди хората му, че и те ще могат.

Нори се окашля. Дори и това прозвуча някак монотонно.

— Изглежда, че са заели срещу едни и същи доходи по два пъти, дори и по три. Банкерите, разбира се... не знаят... за това засега.

Биргит понечи да изругае, но се спря. Диелин се навъси на виното си толкова силно, че можеше да го вкисне. Авиенда бързо стисна ръката на Елейн и я пусна. Огънят изпращя сред дъжд от искри, няколко от които стигнаха почти до килимите.

— Наемническите части ще трябва да се наблюдават. — Елейн вдигна ръка да спре Биргит. Не беше си отворила още устата, но връзката говореше красноречиво. — Ще трябва отнякъде да намериш хора за това. — Светлина! Май започваха да се пазят от толкова хора вътре, колкото бяха и отвън! — Едва ли ще са нужни чак толкова много, но трябва да разберем, ако започнат да се държат странно или потайно, Биргит. Това може да се окаже единственото предупреждение.

— Мислила съм какво да се направи, ако някой от отрядите наистина се продаде — отвърна кисело Биргит. — Разбирането няма да е достатъчно, освен ако нямаме хора, които да притичат към всяка порта, за която мисля, че е предадена. А половината от войниците в града са наемници. Половината от останалите са старци, живеещи от месеци с пенсиите си. Ще сменям постове на наемниците на неравни интервали. За тях ще е по-трудно да предадат порта, като не знаят къде ще са утре, не че ще е невъзможно. — Колкото и да възразяваше, че никога не е била пълководец, беше видяла повече битки и обсади от всеки десет живи пълководци и много добре знаеше как стават тези неща.

Елейн почти съжали, че в чашата ѝ няма вино. Почти.

— Има ли вероятност bankerите да разберат това, което сте узнали, господин Нори? Преди да дойде срокът за изплащането? —

Ако научеха, някои можеха да решат, че предпочитат Аримила на трона. Тогава тя щеше да може да опразни държавната хазна само за да изплати тези заеми. И сигурно щеше да го направи. Търговците яхваха политическите ветрове, накъдето и да задухат. За банкерите беше известно, че се опитват да влияят на събитията.

— Според мен едва ли, милейди. Би трябвало да... ъъ... зададат подходящите въпроси на подходящите хора, но банкерите обикновено са... неразговорливи... един към друг. Да, смятам, че вероятността е малка. Засега.

Все едно, нищо не можеше да се направи. Освен да каже на Биргит, че може да се появи нов източник на убийци и похитители. Но ако се съдеше по скованото ѝ лице и тази внезапна мрачност по връзката, тя вече си бе дала сметка за това. Шансът да се задържи личната ѝ охрана под сто жени вече ставаше нищожен. Ако изобщо беше съществувал.

— Благодаря ви, господин Нори — каза Елейн. — Както винаги, справили сте се великолепно. Моля уведомете ме незабавно в случай, че забележите признаци банкерите да задават тези въпроси.

— Разбира се, милейди — измърмори той и гмурна надолу глава като чапла след риба. — Милейди е много любезна.

След като Рийни и Нори излязоха — той ѝ задържа вратата с поклон, с трошица по-изящен от обикновено, а тя му отвърна с леко кимване, преди да се плъзне покрай него към коридора — Авиенда не освободи преградата. Щом вратата се затвори и скърцането ѝ се приглуши от преградата, тя заяви:

— Някой се опитваше да подслушва.

Елейн поклати глава. Нямаше как да се разбере кой — Черна сестра? Или любопитна Родственичка? — но подслушването поне не бе успяло. Не че имаше голям шанс някой да преодолее преградите на Авиенда, може би дори Отстъпниците нямаха шанс, но ако някой бе успял, тя щеше да го каже веднага.

Диелин прие думите на Авиенда с по-малка самоувереност и измърмори нещо за Морския народ. На косъмче не беше се обърнала щом чу, че половината Ветроловки напускат, не и пред Рийни и Нори, но сега настоя да чуе цялата история.

— Никога не съм вярвала на тая Зайда — изръмжа тя, след като Елейн завърши. — Това споразумение за търговия може да звучи

добре, но не бих се изненадала, ако е възложила на някоя от Ветроловките да се опита да подслушва. Тази жена иска да знае всичко, за да го използва някой ден. — Диелин рядко проявяваше колебливост, но ето че сега се поколеба. Въртеше чашата с вино в дланите си. — Сигурна ли си, че този... този маяк... не може да ни навреди, Елейн?

— По-сигурна не мога и да бъда, Диелин. Ако щеше да разцепи света, мисля, че досега щеше да го направи. — Авиенда се засмя, но Диелин пребледня като мляко. Наистина! Нещо, което би могло да те разсмее, просто за да не заплачеш.

— Ако се мотаем още дълго тук, след като Нори и госпожа Харфор излязоха — напомни им Биргит, — някой може да почне да се чуди защо. — Махна с ръка към стените, сочейки преградата, която не можеше да види. Но знаеше, че още си е на мястото. Ежедневните заседания с Първата слугиня и Първия писар винаги прикриваха нещо повече.

Биргит отмести две позлатени порцеланови купи от Морския народ на една от масичките и извади нагънатата на няколко ката карта изпод късото си палто. Винаги я носеше там, освен когато спеше, а тогава картата бе под възглавницата ѝ. Изпъната, с няколко празни винени чаши по краищата да я задържат, картата изобразяваше Андор от реката Еринин до границата между Алтара и Муранди. Всъщност можеше да се каже, че показва цял Андор, защото простиращото се по на запад от поколения бе само отчасти под контрола на Кемлин. Трудно можеше да се нарече произведение на картографското изкуство и много от подробностите бяха зацапани с петна, но показваше достатъчно добре терена и всяко градче и село бяха отбелязани, всеки път, мост и брод. Елейн постави чашата си на ръка разстояние от картата, за да не прибави още някое петно. А и за да се отърве от жалкото подобие на чай.

— Граничните се придвижват — каза Биргит и посочи горите на север от Кемлин, едно петно над най-северната граница на Андор, — но все още не са покрили много терен. При тази скорост ще им трябва повече от месец, докато се приближат до Кемлин.

Диелин завъртя сребърната си чаша, погледна виното и рязко вдигна глава.

— Мислех, че северняците са свикнали със снега, лейди Биргит. — Дори и сега трябваше да ръчка, а да ѝ кажеш да не го прави, щеше само да я убеди десетократно, че Биргит крие тайни, и да я направи двайсетократно по-решена да ги научи.

Авиенда се намръщи на възрастната жена — когато не беше изпаднала в благоговение към Биргит, държеше пламенно да се съхранят тайните ѝ — но самата Биргит посрещна погледа на Диелин спокойно, без намек за тревога по връзката.

— От дълго време не съм била в Кандор, — Беше си чистата истина, ала колко от дълго, Диелин изобщо не можеше да си въобрази. По онова време страната дори не се беше наричала Кандор. — Но колкото и да е свикнал човек, придвижването на двеста хиляди войници, да не говорим за Светлината знае само колко съпътстващ ги народ, зимно време е бавно. По лошо има. Изпратих госпожа Окалин и Джюлания Фоут да посетят няколко села на няколко мили южно от границата. — Сабийн Окалин и Джюлания Фоут бяха Родственички, можещи да Пътуват. — Казват, че според селяните хората от Граничните земи са се спрели на зимен лагер.

Елейн се намръщи над картата и проследи с пръст разстоянията. Разчиташе на вестите за войските от Граничните земи, макар не толкова на самите тях. Вестта за толкова голяма армия, нахлула в Андор, щеше да се понесе пред нея като полски пожар в суха трева. Само някой пълен глупак щеше да повярва, че са изминали толкова стотици мили, за да се опитат да завладеят Андор, но всеки, който чуеше, щеше да започне да разсъждава какви са им намеренията и какво трябва да се направи с тях, а колкото езици — толкова мнения. Започнеше ли да се разпространява вестта, тя щеше най-много да се облагодетелства от това. Преди всичко тя самата бе уредила Граничните да минат през Андор, а вече бе уредила и как и кога да напуснат.

Изборът не беше особено труден. Възпирането им щеше да доведе до големи кръвопролития, ако изобщо можеше да бъдат спрени, а те искаха само да минат, за да продължат по-нататък в Муранди, където смятаха, че ще намерят Преродения Дракон. Това също беше нейно дело. Криеха причината, поради която търсеха Ранд, а тя трудно щеше да им издаде истинското му местоположение, не и след като сред

тях имаше поне десетина Айез Седай — факт, който също криеха. Но стигнеше ли вестта до Върховните тронове...

— Би трябвало да подејства — промълви тя. — Ако се наложи, сами ще пуснат слуховете за Граничните.

— Ще подејства — съгласи се Диелин и добави мрачно: — Стига Башийр и Баел да държат хората си. Доста избухлива смес се получава, с Граничните, айилците и Легиона на Дракона само на няколко мили едни от други. А така и не разбирам откъде можем да сме сигурни, че ашаманите няма да извършат някое безумие. — Според нея един мъж трябваше да е преди всичко луд, за да реши да стане ашаман. Авиенда кимна. Не беше съгласна с Диелин почти толкова често, колкото и Биргит, но по въпроса за ашаманите бяха на едно мнение.

— Ще се погрижа да стоят настрана от Черната кула — увери ги Елейн, въпреки че го беше правила вече. Дори Диелин знаеше, че Баел и Башийр ще държат хората си изкъсо — никой от тях не искаше битка, от която няма нужда, а Даврам Башийр със сигурност нямаше да се бие със сънародниците си — ала всяка от тях имаше право да се безпокои от ашаманите и какво можеха да предприемат те. Пръстът ѝ се плъзна от шестолъчната звезда, изобразяваща Андор, към няколкото мили терен, зает от ашаманите. Черната кула не беше отбелязана, но всички знаеха точно къде се намира. Добре поне, че бе далече от пътя към Люгард. Нямаше да е трудно да се отпратят войните на Граничните земи в Муранди, без да се изнервят ашаманите.

Присви устни при мисълта, че не бива да изнервя ашаманите, но в близко време нищо не можеше да се направи, затова ги изтласка от ума си. Щом не можеш да се справиш с нещо веднага, отложи го за по-късно.

— А другите? — Нямаше нужда да казва повече. Шест големи Дома оставаха необвързани — поне не към нея или Аримила. Диелин твърдеше, че рано или късно всички те ще дойдат на страната на Елейн, но до този момент не показваха никакви признаци за това. Сабийн и Джюлания търсеха някаква вест и от тях. През последните двайсет години двете бяха преживявали като амбулантки — предприемаха тежки пътувания, преспиваха в плевници или под дърветата и слушаха това, което хората казват, или не казват. Бяха

великолепни съгледвачки. Щеше да е голяма загуба, ако се наложеше да бъдат сменени, за да поддържат снабдяването на града.

— Според мълвата лорд Луан може да е на десет места едновременно, на изток и на запад. — Навъсена над оцапаната си карта, сякаш местоположението на Луан трябваше да е отбелязано на нея, Биргит изтърси много по-груба ругатня, отколкото си заслужаваше, след като Рийни Харфор я нямаше вече. — Винаги в следващото село или в по-следващото. Лейди Елориен и лорд Абеле, изглежда, са потънали вдън земя, колкото и да би трябвало да е трудно това за един Върховен трон. Най-малкото, госпожите Окалин и Фоут не са могли да доловят и шепот за тях, нито за някой от ратниците на Пендар и Тремейн. Нито един човек, нито един кон. — Виж, това беше доста необичайно. Някой полагаше големи усилия.

— Когато пожелае, Абеле става като призрак — измърмори Диелин — и винаги може да те спипа, ако стъпиш накриво. Елориен... — Потърка с пръст устните си и въздъхна. — Прекалено превзета е, за да изчезне така. Освен ако не е с Абеле или Луан. Или и с двамата. — Тази идея нещо не ѝ допаднаше.

— Колкото до другите ни „приятели“ — каза Биргит, — лейди Арател е прекосила границата от Муранди, ето тук. — Докосна леко картата на около двеста мили южно от Кемлин. — Преди четири дни лорд Пеливар е прекосил на около пет-шест мили западно оттам, а лейди Емлин — тук, на още пет-шест мили.

— Не са заедно — каза Диелин. — Довели ли са мурандийци? Не? Добре. Може просто да се връщат в именията си, Елейн. Ако се раздалечат още, ще го знаем със сигурност. — Тези три Дома най-много я притесняваха.

— Може да са си тръгнали да се прибират — съгласи се Биргит, с неохота както винаги, когато трябваше да се съгласи с Диелин. Придърпа плитката през рамото си и я стисна в юмрук почти както правеше Нинив. — И мъжете, и конете трябва да са уморени след този зимен поход в Муранди. Но единственото, в което можем да сме сигурни, е, че се придвижват.

Авиенда изръмжа. В елегантните ѝ кадифета това прозвуча стряскащо.

— Винаги приемай, че врагът ще направи това, което не искаш да направи. Реши какво най-малко искаш да направи и планирай

ходовете си според него.

— Емлин, Арател и Пеливар не са врагове — възрази уморено Диелин. На когото и да вярваше, че щяха да се закълнат след време, тримата бяха обявили подкрепата си за самата Диелин на трона.

Елейн не беше чела някоя кралица насила да е била поставена на трона — във всеки случай такова нещо едва ли щеше да си намери място в историите, — но Емлин, Арател и Пеливар, изглежда, бяха готови да го пробват, и не да спечелят властта за себе си. Диелин не искаше трона, но едва ли щеше да бъде пасивна владетелка. Простият факт беше, че последната година на Мургейз Траканд беше белязана от гаф след гаф, а само неколцина знаеха или вярваха, че през това време е била пленничка на един от Отстъпниците. Някои от Домовете искаха да видят на трона която и да е друга, но не и поредната Траканд. Или поне така мислеха.

— Какво е последното нещо, което искаме да направят? — каза Елейн. — Ако се пръснат по именията си, тогава са извън играта до пролетта, а дотогава всичко ще бъде решено. — Дано да го пожелаеше Светлината. — Но ако продължат към Кемлин?

— Без мурандийците те нямат достатъчно ратници да предизвикат Аримила. — Биргит потърка брадичка, оглеждайки картата. — Ако досега не са разбрали, че Легионът на Дракона и айилците стоят извън това, скоро ще трябва да го разберат, но ще са предпазливи. Никой от тях не ми се струва толкова глупав, че да предизвика бой, който не може да спечели, след като не им се налага. Според мен по-скоро ще се спрат някъде на лагер, на изток или югоизток, откъдето ще могат да държат събитията под око и, може би, да им влияят.

Диелин допи последната глътка вино, което сигурно вече беше изстинало, издиша тежко и отиде да си напълни чашата отново.

— Ако дойдат при Кемлин — рече тя с много натежал тон, — значи ще се надяват Луан или Абеле, или Елориен да се присъединят към тях. Може би и тримата.

— В такъв случай трябва да измислим как да им попречим да стигнат до Кемлин, преди да съзреят плановете ни и без да ги превръщаме във вечни врагове. — Елейн се постара гласът ѝ да прозвучи толкова убедително и твърдо, колкото мрачен беше тонът на Диелин. — И трябва да измислим как да постъпим в случай, че дойдат

тук прекалено рано. Ако това стане, Диелин, ще трябва да ги убедиш, че изборът е между мен и Аримила. Иначе кълбото така ще се заплете, че може никога да не можем да го оправим, а с нас — и цял Андор.

Диелин изпъшка, сякаш някой я шибна с пръчка. Последният път, когато Домовете се бяха разделили между три претендентки за Лъвския трон, беше преди около петстотин години и беше последвала седемгодишна война, преди да бъде коронясана нова кралица. През това време първоначалните претендентки бяха загинали.

Без да мисли, Елейн надигна чашката си и отпи. Чаят беше изстинал, но медът избухна на езика ѝ. Мед! Погледна слисана към Авиенда и устните на сестра ѝ се кривнаха в лека усмивка. Съзаклятническа усмивка, сякаш Биргит не беше разбрала точно какво е станало. Въпреки че странно усилената им връзка не стигаше чак до предаване и на вкус, тя със сигурност беше усетила изненадата и удоволствието на Елейн от чая. Опря юмруци на кръста и ги изгледа много осъдително. Или поне се опита. После на лицето ѝ също изгря усмивка. Елейн изведнъж осъзна, че главоболието на Биргит си е отишло. Не знаеше кога си е отишло, но със сигурност вече го нямаше.

— Надявай се на най-доброто и се готви за най-лошото — рече тя. — Понякога най-доброто все пак се случва.

Диелин, която не знаеше нищо за меда, а само гледаше как и трите се хият, се окашля шумно.

— А понякога не се случва. Ако твоята схема се получи точно както е замислена, Елейн, няма да ни трябват нито Емлин, нито Елориен или останалите, но е ужасно хазартна. За да се провали, стига само...

Лявото крило на вратата се отвори и влезе една жена с бузи като ябълки, с ледени очи и златен пискюл на помощник-лейтенант на рамото. Можеше първо да почука, но и да го беше направила, преградата щеше да заглуши звука. Също като Расория, Цайган Сокорин беше Ловкиня на Рога преди да се включи в охраната на Елейн. Стражата, изглежда, се беше сменила.

— Мъдрата Монел желае да ви види, лейди Елейн — докладва Цайган стегнато. — С нея е госпожа Каристован.

Сумеко можеше да бъде накарана да изчака, но не и Монел. Хората на Аримила можеха да се забъркат по-скоро с Айез Седай, отколкото с айилците, но само нещо много важно щеше да доведе една

Мъдра в града. Биргит също го знаеше и тутакси започна да сгъва картата. Авиенда остави преградата да се разпадне и освободи Извора.

— Покани ги да влязат — каза Елейн.

Без да изчака Цайган, Монел се плъзна в стаята веднага щом преградата изчезна. Многобройните ѝ златни и костени гривни издрънчаха, щом смъкна шала си от раменете до лактите в сравнителната топлина на стаята. Елейн не знаеше годините на Монел — Мъдрите не бяха толкова потайни по отношение на възрастта си като Айез Седай, но все пак бяха уклончиви — но тъй или иначе не изглеждаше на повече от средна възраст. В дългата ѝ до кръста жълта коса имаше оттенъци на червеникаво, но нито косъмче сиво. Беше ниска за айилка, по-ниска от Елейн, с кротко, майчинско лице, и нейната мощ в Силата едва щеше да стигне, за да я приемат в Бялата кула, но мощта не се зачиташе много сред Мъдрите, а между тях тя стоеше много високо. А по-важното за Елейн и Авиенда беше това, че тя бе акушерката на тяхното прераждане като първосестри. Елейн ѝ направи реверанс, като пренебрегна неодобрителното сумтене на Диелин, а Авиенда направи дълбок поклон — преви се направо на две. Освен дълга, който имаше към своята акушерка според айилските обичаи, тя все още беше само чирачка за Мъдра, в края на краищата.

— Приемам, че необходимостта ви да сте насаме е приключила, след като смъкнахте преградата — каза Монел, — а е време да проверя състоянието ти, Елейн Траканд. Това трябва да се прави два пъти месечно до края на цикъла. — Защо се мръщеше така на Авиенда? О, Светлина, заради кадифетата!

— А аз дойдох, за да видя какво прави тя — добави Сумеко, докато влизаше в стаята след Мъдрата. Сумеко беше внушителна едра жена с изпълнен със самоувереност поглед, с добре скроена жълта вълнена рокля с червен колан, със сребърни гребени в правата черна коса и с емайлирана в червено сребърна брошка на гърдите. Човек можеше да я вземе за благородничка или пък за преуспяваща търговка. Доскоро беше проявявала плахост, поне между Айез Седай, но вече не. Не и в присъствието на Айез Седай или на войничките от Гвардията на кралицата. — Можеш да си вървиш — каза тя на Цайган. — Това не те засяга. — Нито с благороднички, впрочем. — Вие също можете да напуснете, лейди Диелин, и вие, лейди Биргит. — Изглежда Авиенда, сякаш се чудеше дали и нея да добави в списъка.

— Авиенда може да остане — каза Монел. — Пропуска много уроци, а това ще трябва да го научи рано или късно. — Сумеко кимна снизходително на Авиенда, но изгледа Диелин и Биргит с хладна досада.

— Двете с лейди Диелин трябва да обсъдим някои неща — каза Биргит, докато пъхаше сгънатата карта в червеното си палтенце и закрачи към вратата. — Довечера ще ти кажа какво сме измислили, Елейн.

Диелин я изгледа рязко, почти толкова рязко, колкото беше изгледала Сумеко, но остави чашата си на един от подносите и се поклони на Елейн, след което зачака с видимо нетърпение, докато Биргит шепнеше наведена в ухото на Монел, а Мъдрата ѝ отвърщаше кратко, но също толкова тихо. Какво си шепнеха толкова? За козето мляко, сигурно.

След като вратата се затвори след Цайган и другите две жени. Елейн предложи да поръча още вино, тъй като каните вече бяха изстинали, но Сумеко отказа сдържано, а Монел — учтиво и много разсеяно. Мъдрата оглеждаше Авиенда с такава напрегнатост, че младата жена започна да се изчервява и да изпъва полите си.

— Не бива да укоряваш Авиенда за дрехите ѝ, Монел — каза Елейн. — Аз я помолих да ги облече, а тя ми направи услуга.

Свила устни, Монел помисли преди да отговори.

— Първосестрите трябва да си правят услуги — рече тя накрая. — Ти знаеш дълга си към нашия народ, Авиенда. Дотук се справяш много добре с една трудна задача. Трябва да се научиш да живееш в два свята, така че не е зле да свикваш с тези дрехи. — Авиенда започна да се отпуска. Докато Монел не продължи: — Но да не свикваш прекалено. Отсега нататък ще прекарваш всеки трети ден и нощ в шатрите. Можеш утре да се върнеш с мен. Имаш още много да учиш, докато станеш Мъдра, а това е също твой дълг, както и да бъдеш свързващата нишка.

Елейн се протегна и хвана сестрината ръка, а когато Авиенда се опита да се дръпне след краткото стискане, я задържа. След кратко колебание Авиенда също я стисна. По някакъв странен начин присъствието ѝ я утешаваше заради загубата на Ранд; тя беше не само нейна сестра, но сестра, която също го обичаше. Можеха да си споделят сила и да се смеят, когато им се искаше да заплачат, и да

поплачат заедно, когато се наложеше. Една нощ на всеки три сама най-вероятно означаваше една нощ на всеки три, в които щеше да плаче сама. Светлина, но какво правеше Ранд? Страховитият маяк на запад продължаваше да сияе с неотслабваща сила, а тя беше сигурна, че той е в самия му център. Ни една частица във връзката с него не се беше променила, но беше сигурна.

Изведнъж осъзна, че е стиснала ръката на Авиенда толкова силно, че може да я скърши, а Авиенда я стискаше също толкова пламенно. Отпуснаха се едновременно. Но не пуснаха ръцете си.

— Мъжете ти създават неприятности дори когато не са при теб — промълви Авиенда.

— Да.

Монел се усмихна. Беше една от малкото, които знаеха за връзката с Ранд и кой е бащата на бебето на Елейн. Никоя от Родственичките не го знаеше обаче.

— Мисля, че позволихте на един мъж да ви създаде всички неприятности, на които е способен — заяви Сумеко превзето като стара мома. Правото на Родството следваше правилата за новачки и Посветени, забранявайки не само деца, но и всичко, което можеше да доведе до тях. Доскоро една Родственичка щеше по-скоро да си глътне езика, отколкото да допусне, че Айез Седай не се придържа към Правото им. Но оттогава нещата се бяха променили много. — Днес трябва да замина за Тийр, за да мога утре да докарам товар със зърно и масло, а вече става късно, тъй че ако сте приключили с мъжете, предлагам да оставиш Монел да се заеме с това, за което е дошла.

Монел прикани Елейн да се разположи пред огъня, толкова близо, че горещината беше почти неприятна — най-добре било за майката да е много топло, обясни тя — а после сиянието на сайдар я обкръжи и тя започна да сплита нишки от Дух, Огън и Земя. Авиенда следеше почти толкова жадно, колкото и Сумеко.

— Какво е това? — попита Елейн, щом сплитът улегна около нея и потъна в нея. — Като Вкопаването ли е? — Всяка Айез Седай в двореца я беше „вкопавала“, въпреки че само Мерилил притежаваше достатъчно умение в Церенето, за да е от полза, но нито те, нито Сумеко не можеха да кажат нещо повече от това, че е с дете. Усети леко пощипване, нещо като тихо жужене в плътта си.

— Не бъди глупава, момиче — отвърна унесено Сумеко. Елейн повдигна вежда и даже си помисли дали да не размаха пръстена на Великата змия под носа ѝ, но кръглоликата жена май не забележа. Тя и пръстена нямаше да забележи. Беше се навела напред и се взираше, сякаш можеше да види сплита в тялото на Елейн. — Мъдрите научиха Церенето от мен. И от Нинив ал-Мийра, предполагам — добави след малко. О, Нинив щеше да се пръсне като фойерверк на Илюминатор, ако чуеше това. Но пък Сумеко отдавна беше надминала Нинив. — А простата форма я научиха от Айез Седай. — Сумтежът, който последва, като късане на платнище, показва какво мисли Сумеко за „простата“ форма, единствения вид Церене, познат на Айез Седай от хиляди години. — Това е нещо, което си е само на Мъдрите.

— Нарича се „Галене на чедото“ — каза Монел някак отвлечено. Повечето ѝ внимание беше съсредоточено върху сплита. Едно просто Вкопаване, за да се разбере от какво е заболял човек — просто си беше, като помислиш — щеше вече да е приключило, ала тя промени потоците и жуженето у Елейн промени височината си, и потъна още надълбоко. — Може да е някаква част от Церенето, или вид Церене, но ние го знаем отпреди да бъдем пратени в Триделната земя. Някои от начините, по които се използват потоците, наподобяват онова, което ни показах Сумеко Каристован и Нинив ал-Мийра. В „Галенето на чедото“ научаваш за здравето на майката и детето, а като промениш сплитовете, можеш да оправиш някои проблеми и у двамата, но няма да подействат на жена, която е без дете. Или на мъж, естествено. — Жуженето се усили, докато на Елейн не ѝ се стори, че всички би трябвало да го чуват. Чак зъбите ѝ завибрираха.

Сети се за една своя по-стара мисъл.

— Преливането ще навреди ли на детето ми? Искам да кажа, ако аз преливам.

— Не повече, отколкото дишането. — Монел пусна усмихната сплита. — Две имаш. Много рано е да се каже дали са момичета, или момчета, но са здрави, и ти също.

Две! Елейн се усмихна широко на Авиенда. Можеше почти да усети радостта на сестра си. Щеше да си има близначенца. Бебенцата на Ранд. Момченце и момиченце, надяваше се, или пък две момченца. Две момичета щяха да създадат неописуеми трудности около

наследството. Никоя от двете нямаше да може да спечели короната с всички зад нея.

Сумеко изсумтя припряно, посочи Елейн и Монел кимна.

— Направи го точно като мен и ще видиш. — Загледа как Сумеко прегръща Извора и оформя сплита, кимна отново, а кръглата Родственичка го пусна да улегне в Елейн и тя ахна, щом отново усети жуженето в себе си. — Няма да се притесняваш, ако ти прилошее — продължи Монел, — но понякога ще ти е все по-трудно да преливаш. Нишките може да ти се изплъзват все едно, че са мазни или да чезнат като мъгла, тъй че ще трябва да се опитваш отново и отново, за да можеш да задържиш и най-простия сплит. Това може да става все по-зле с напредването на бременността ти, а при родилните мъки изобщо няма да можеш да преливаш, но веднага щом се родят децата, това ще се оправи. Скоро може да започнеш да изпадаш в меланхолия, ако вече не е започнало, сега да ти се плаче, след малко — да побеснееш от нещо. Бащата на детето ти ще прояви разум, ако се държи колкото може по-настрана от теб.

— Чувам, че му е отрязала главата тая заран — измърмори Сумеко. Пусна сплита и се изправи да намести червения колан около дебелата си снага. — Това е забележително, Монел. Не бях и помисляла досега за сплит, който може да се използва, само на бременна жена.

Елейн стисна устни, но каза само:

— Значи можеш да разбереш всичко това с този сплит, Монел? — Най-добре беше хората да си мислят, че бебетата й са от Дойлан Мелар. Децата на Ранд ал-Тор щяха да се превърнат в жертви, да ги преследват от страх или за изгода, или от омраза, но никой нямаше и да помисли за децата на Мелар, както и за самия Мелар. Най-добре беше така, и точка.

Монел отметна глава и се разсмя толкова силно, че трябваше да обърше сълзите от очите си с шала.

— Това го знам, защото съм родила седем деца и съм имала трима съпрузи, Елейн Траканд. Способността да преливаш те предпазва от родилното гадене, но се плаща цена. Хайде, Авиенда, ти също трябва да го опиташ. Но внимателно. Точно както го направих аз.

Авиенда жадно прегърна Извора, но преди да е започнала да заплита нишка, пусна сайдар и извърна глава към тъмната стена, на

запад. Същото направиха и Елейн, и Монел, и Сумеко. Маякът, който пламтеше от толкова дълго време, току-що беше изчезнал. Само допреди миг беше там, онзи бушуващ пламък на сайдар — и сега изчезна, сякаш изобщо не беше го имало.

Сумеко вдиша дълбоко и внушителните й гърди се надигнаха.

— Мисля, че днес се случи нещо чудесно или нещо ужасно — промълви тя. — И мисля, че ме е страх да разбера кое от двете е вярно.

— Чудесно — отрони Елейн. Беше свършило, каквото и да беше, и Ранд беше жив. И това бе повече от чудесно. Монел я погледна озадачено, но само опипа замислено един от герданите си. Все едно, скоро щеше да измъкне всичко от Авиенда.

На вратата се почука и всички се сепнаха. Без Монел, разбира се. Преструвайки се, че не е видяла как подскочиха другите жени, тя се съсредоточи малко прекалено над наместването на шала си, което само засили контраста. Сумеко се окашля, за да прикрие смущението си.

— Влез — извика Елейн.

Касейл пхна главата си в стаята, с шапката с перото в ръка, а после влезе цялата и грижливо затвори вратата. Бялата дантела на шията и китките й беше чиста, дантелата и лъвовете по пояса й блестяха, а бронята й сияеше, сякаш току-що я беше излъскала. Явно се беше върнала на дежурството си, след като се бе почистила от снощното си пътуване.

— Моля да ме извините за прекъсването, милейди, но реших, че ще искате да го научите веднага. Морският народ са изпаднали в ярост — тези, които още са тук. Изглежда, че една от чирачките им липсва.

— Друго какво? — каза Елейн. Липсваща чирачка беше достатъчно неприятна вест, но лицето на Касейл говореше, че има и нещо друго.

— Гвардейката Азери случайно ми каза, че е видяла Мерилил Седай да напуска двореца преди около три часа — каза с неохота Касейл. — Мерилил и една жена, която е била с наметало с качулка на главата. Взели са коне и натоварено муле. Юрит ми каза, че ръцете на жената били татуирани. Милейди, никой нямаше повод да следи за...

Елейн й махна да замълчи.

— Никой не е сгрешил, Касейл. Никой няма да бъде обвинен. — Не и от гвардейките. Бяха загазили. Пълна каша. Талаан и Метара, двете чирачки Ветроловки, бяха много мощни в Силата и ако Мерилил

беше успяла да уговори някоя от двете да пробва да стане Айез Седай, щеше да може да убеди и себе си, че отвеждането на момичето е достатъчно основание да избегне обещанието си да учи Ветроловките. Които щяха да побеснеят от загубването на Мерилил и още повече заради чирачката си. Те щяха да обвинят всеки, който им попаднеше подръка, и най-вече Елейн.

— Това за Мерилил огласено ли е? — попита тя.

— Още не, милейди, но тия, дето са им оседдали конете и са натоварили мулето, едва ли ще си държат езиците зад зъбите. Конярите нямат много теми за клюки. — Не каша, направо пожар. И едва ли щеше да успее да го потуши, преди да е стигнал до плевника.

— Надявам се, че ще останеш да вечеряш с мен, Монел — каза Елейн, — но сега ще трябва да ме извиниш. — Колкото и задължена да беше към акушерката си, не можеше да чака съгласието ѝ. Ако се опиташе да потуши огъня, плевникът може би нямаше да пламне. Може би. — Касейл, уведоми веднага Биргит и ѝ кажи, че искам да се разпореди на портите да следят за Мерилил. Знам, знам, може вече да е извън града, а стражите на портите няма да спрат една Айез Седай, но сигурно ще могат да я позадържат или да изплашат спътничката ѝ достатъчно, за да се върне и да се скрие някъде в града. Сумеко, би ли помолила Реане да възложи на всички Родственички, които не могат да Пътуват, да започнат да претърсват града. Вероятността е нищожна, но Мерилил може да е решила, че вече е твърде късно за тръгване. Да проверят всеки хан, включително „Сребърния елен“ и...

Надяваше се Ранд да е извършил днес нещо чудесно, ала сега не можеше да си губи времето в мисли за това. Имаше да спечелва трон и да се оправя с разгневени Ата-ан Миере, преди да са дошли и да излеят гнева си върху нея. Накратко, беше ден като всеки друг откакто се върна в Кемлин, а това означаваше, че до гуша е затънала в грижи.

ГЛАВА 15

УСИЛВАЩ СЕ МРАК

Вечерното слънце — кървава топка, кацнала над върховете на дърветата — хвърляше мрачна светлина над лагера, широко пространство, заето от коневръзи, покрити с платнища фургони, товарни коли с високи колелета и палатки с всевъзможни размери и форма, снегът между тях беше утъпкан и на места кишав. Нито подходящото време, нито място, където Еления щеше да пожелае да бъде на конски гръб. Миризмата на варящото се говеждо, лъхаща от големите черни котли, бе достатъчна, за да се обърне стомахът ѝ. Студеният въздух смразяваше дъха ѝ и вещаеше още по-студена нощ, а вятърът режеше през най-доброто ѝ наметало въпреки дебелината бяла кожена подплата. Кожата от бяла лисица уж трябваше да е по-топла от всичко, но тя така и не можеше да го усети.

Като придържаше плътно наметалото с облечената си в ръкавица ръка, тя бавно яздеше и много се стараеше, макар и неуспешно, да не трепери. Предвид късния час, най-вероятно щеше да изкара нощта тук, но засега все още нямаше представа къде ще спи. Несъмнено в палатката на някой по-дребен благородник, като лордът или дамата щяха да се разшават, за да си намерят подслон някъде другаде, и щяха да се постараят да покажат удоволствието си, че са удостоени, но Аримила обичаше да я оставя на тръни до последния момент, за спането, както и за всичко останало. Тъкмо се свършеше едно напрежение, започваше друго. Тази жена явно си мислеше, че постоянната несигурност ще я накара да заскимти и може би да се постарее да я удовлетвори. И това не беше единствената грешна преценка на Аримила, като се започнеше с убеждението ѝ, че ноктите на Еления Саранд са подрязани.

В ескорта си имаше само четирима мъже в наметалата с двата Златни глигана — и слугинята ѝ, разбира се, Джани, загърнатата в наметалото си като вързоп зелена вълна, скупчен на седлото — и не беше видяла нито един друг човек из лагера, за когото можеше да е

сигурна, че проявява трошица вярност към Дома Саранд. Тук-там сред групичките хора, струпани около огньовете, се виждаше Червената лисица на Дома Аншар, а покрай нея в обратна посока в бавен тръс премина двойна колона конници с Крилатия чук на Барин, все мъже с корави лица. С времето щеше да се докаже, че няма голяма полза от тях. Карайнд и Лир се бяха опърлили лошо заради забавянето си, когато Мургейз взе трона. Този път Аншар и Барин щяха да минат на онази страна, където щеше да е изгодата в мига, в който я видят ясно, и щяха да изоставят Аримила с такава охота, с каквата бяха скочили да се присъединят към нея. Когато му дойдеше времето.

Повечето мъже, тътрещи се по разкаляните пътеки или надничашци нетърпеливо в отвратителните котли, бяха мобилизирани фермери и селяци, прибрани във войската когато техният господар или господарка е тръгнал на поход, и малцина от тях изобщо носеха знака на своя Дом по козинявите си палта и кърпените наметала. Да се отделят предполагаемите войници от налбантите, стреларите и други такива, беше почти невъзможно, защото почти всички бяха окачили на коланите си по някакъв меч или брадва. Светлина, дори много от жените носеха ножове, достатъчно големи, за да минат за къси мечове, ала беше трудно да се различи жената на мобилизиран селянин от някоя коларка. Носеха една и съща дебела аба и имаха едни и същи груби ръце и лица. Не че беше толкова важно, впрочем. Тази зимна обсада беше ужасна грешка — ратниците щяха да започнат да гладуват много преди града, — ала тя предлагаше на Еления възможност, а открие ли ти се удобен случай, удряш. Отметнала качулката достатъчно, за да се виждат ясно чертите ѝ въпреки смразяващия вятър, тя кимваше благосклонно на всеки простак, който случайно погледнеше към нея, и се стараеше да не обръща внимание на изненаданите зяпвания, с които някои отвръщаха на снизходителността ѝ.

Все пак повечето щяха да запомнят нейната любезност, щяха да запомнят Златните глигани на нейния ескорт и щяха да знаят, че ги е забелязала самата Еления Саранд. На такава основа беше изградена властта ѝ. Един Върховен трон също като кралица стои на върха на кула, съградена от хора. Вярно, тези на дъното бяха тухли от най-простата глина, но ако тези тухли се пропукаха като опора на целия градеж, кулата падаше. Това Аримила като че ли беше забравила, ако

изобщо го беше знаела. Еления се съмняваше, че Аримила разговаря с някой по-низш от стюард или от личните ѝ слуги. Ако беше... благоразумно... самата тя щеше да се спре и да размени някоя дума край всеки лагерен огън, може би да стисне от време на време по някоя мазолеста ръка, да си спомни хора, с които се е срещала преди, или поне да се попреструва, че си ги е спомнила. Чисто и просто на Аримила ѝ липсваше ум, за да бъде кралица.

Лагерът покриваше повече пространство от едно средно голямо селище — представляваше по-скоро сто пръснати безразборно станове с различна големина, отколкото един, тъй че тя можеше свободно да обикаля, без да се притеснява, че ще се озове при външните му граници, но все пак проявяваше предпазливост. Стражите на пост щяха да са учтиви, освен ако не се окажеха пълни глупци, но без съмнение си бяха получили заповедите. По принцип тя одобряваше хората да правят каквото им е наредено, но щеше да е най-добре да избягва смущаващи инциденти. Особено предвид възможните последствия в случай, че Аримила си помислеше, че се е опитала да напусне. Вече се беше принудила да изтърпи една мразовита нощ в някаква мръсна войнишка палатка, която трудно можеше да се нарече подслон, с паразитите и зле закърпените дупки, да не говорим, че я нямаше Джани да ѝ помогне с дрехите и да я постопли малко под окаяните завивки, а това не беше нищо друго освен загатнато унижение. Е, беше си чисто унижение, но тя не мислеше, че Аримила е достатъчно умна, за да го схване. Светлина, като си помислиш само, че тя беше длъжна да стъпва предпазливо около тази... тази тъпачка с мозък колкото грахово зърно! Придърпа наметалото си и се постара да си внуши, че потръпването ѝ е само реакция срещу вятъра. Съществуваша и похубави неща, за които можеше да помисли. По-важни неща. Кимна на един младеж с ококорени очи и тъмен шал, вързан на челото, и той се сви, сякаш го беше изгледала с гняв. Глупав селяк!

Дразнещо ѝ стана, като си помисли, че само на няколко мили оттук онова момиченце Елейн си седи уютно и на топличко, сред удобствата на кралския дворец, заобиколено от грижите на стотици добре обучени слуги и най-вероятно без да мисли за нищо друго, освен какво да облече за вечерята, приготвена от дворцовите майстори готвачи. Според слуховете момичето носеше дете, сигурно от някой гвардеец. Беше напълно възможно, Елейн не се отличаваеше с повече

благоприличие от майчицата си. Мозъкът там беше Диелин, остър и опасен ум, независимо от жалката ѝ липса на амбиции, съветвана вероятно от някоя Айез Седай. При всички тези абсурдни слухове трябваше да има поне една истинска Айез Седай.

Толкова приказки се разнасяха от града, че да различиш истината от абсурда ставаше трудно — жени от Морския народ правели дупки във въздуха! Абсолютни глупости! — но все пак Бялата кула определено имаше интерес да постави на трона някоя от своите. Как иначе? Все пак Тар Валон като че ли проявяваше прагматизъм в тези неща. Историята ясно сочеше, че която и да се добере до Лъвския трон, скоро се оказва, че Кулата през цялото време е подкрепяла точно нея. Айез Седай никога нямаше да изгубят връзката си с Андор поради липса на гъвкавост, особено сега, когато самата Кула се беше разцепила. Еления беше толкова сигурна в това, колкото в собственото си име. Всъщност, ако половината от това, което бе чула за положението с Кулата, се окажеше вярно, самата следваща кралица на Андор щеше да може да настоя за каквото си поиска, в замяна на запазването на тази връзка непокътната. Така или иначе, никой нямаше да постави короната на Розата на главата ѝ по-рано от лятото, а дотогава можеха да се променят много неща. Твърде много.

Правеше втората си обиколка из лагера, когато гледката с една малка група пред нея, пробираща си бавно пътя между пръснатите лагерни огньове в предвечерната светлина, я накара да се намръщи и рязко да дръпне юздите. Жените бяха загърнати и криеха лицата си под дълбоки качулки — едната беше с тъмносиня коприна, обшита с черна кожа, другата в обикновена сива вълна, но големите сребърни Три ключа, извезани на плащовете на придружаващите ги ратници, ясно показваха кои са. Можеше да изреди дълъг списък на хора, с които би предпочела да се срещне, вместо с Неан Араун. Така или иначе, макар Аримила да не беше забранила изрично да не се срещат без нея — Еления не само усети, но дори чу как изскърцаха зъбите ѝ и насила изглади лицето си — засега най-благоуразумно изглеждаше нещата да не се насилват. Особено след като не виждаше възможна изгода от една такава среща.

За съжаление Неан я забеляза преди да успее да свърне настрана и заговори припряно на ескорта си — и докато ратниците и слугинята продължаваха да се кланят в седлата си, пришпори черния си кон към

Еления и иззад копитата му захвърчаха буци разкалян сняг. Светлината да я изгори тази глупачка! От друга страна, това, което бе подтикнало Неан към безразсъдство, може би си заслужаваше да се научи, и може би беше опасно да не го узнаеш. Сигурно, но научаването създаваше опасности.

— Стойте тук и запомнете, че не сте видели нищо — сопна се Еления на жалката си свита и заби пети в хълбоците на Утринен вятър, без да дочака отговор. Не ѝ бяха нужни усърдни поклони и реверанси всеки път, щом се обърнеше, не повече от това, което изискваше благоприличието, а нейните хора бяха достатъчно разумни, за да изпълняват заповедите ѝ. Тези, които я притесняваха, бяха останалите, всички да ги изгори дано! Щом дългокракият дорчо се понесе напред, тя изтърва краищата на наметалото и то се развя зад нея като пурпурното знаме на Саранд. Отказа да го прибере и задържи плътно, да се суети пред селяците и Светлината знае още кого, така че вятърът я прониза като бръснач през роклята — нов повод за раздразнение.

Неан поне прояви благоразумието да забави и да я срещне на повече от средата на разстоянието, между две тежко натоварени коли затънали в торта. Най-близкият огън беше на двайсетина крачки, а най-близките палатки — още по-далече, здраво затворени заради студа. Хората около огъня бяха забили алчни погледи в големия железен казан, който вреше над пламъците, и макар вонята от него да бе достатъчна, та на Еления да ѝ се доповръща, вятърът поне, който разнасяше тази воня, щеше да отвее думите на двете настрана от ушите на селяците. Дано тези думи да бяха важни.

С бледото ѝ като слонова кост лице, обкръжено от черната кожа на качулката, някои щяха да нарекат Неан красива въпреки сурово присвитата ѝ уста и студените като лед сини очи. Външно съвсем спокойна, тя изглеждаше незасегната от събитията. Дъхът ѝ, излизащ на бели валма, беше спокоен както винаги.

— Знаеш ли къде ще спим тази нощ, Еления? — хладно попита тя.

Еления дори не направи усилие да се сдържи да не я изгледа с яд.

— Това ли те интересува? — Да рискува негодуванието на Аримила заради такъв безмозъчен въпрос! Мисълта, че рискува да си спечели негодуванието на Аримила, мисълта, че негодуванието на

Аримила бе нещо, което трябваше да избягва, я накара да изръмжи. — Зная толкова, колкото и ти, Неан. — Дръпна юздите и вече бе готова да го пришпори, когато Неан проговори отново, този път с много лека нотка на жар.

— Не ми се прави на глупачка, Еления. И не ми казвай, че не си също толкова готова като мен да изгризеш собствения си крак, само и само да се отървеш от този капан. Е, не можем ли да си поиграем поне на малко вежливост?

Еления задържа Утринен вятър и я изгледа накриво. По този начин можеше да държи под око и мъжете, скупчили се около най-близкия огън. Не се виждаше гербът на нито един Дом. Можеха да са на когото си щеш. От време на време някои от тях, мушнаха ръце под мишниците си, поглеждаха към двете благороднички на конете, но явно ги интересуваше по-скоро как да се присламчат по-близо до огъня, за да се стоплят. Това, както и ще се свари ли най-сетне говеждото достатъчно, за да заприлича на нещо като яхния. Тази паплач, изглежда, беше готова да яде каквото ѝ падне.

— Мислиш ли, че наистина можеш да се измъкнеш? — тихо запита тя. Това с вежливостта добре, но не и на цената да остане тук, пред очите на всички, повече от нужното време. Но ако Неан все пак виждаше някакъв изход... — Как? Клетвата, която си подписала в подкрепа на Марн, вече е разпратена до половината Андор. Освен това едва ли си въобразяваш, че Аримила ще допусне да си заминеш проста така. — Неан потръпна и Еления не можа да сдържи усмивката си. Жената пред нея не беше толкова невъзмутима, колкото се преструваше. Успя обаче да запази хладнокръвен тон.

— Вчера видях Джарид, Еления, макар и отдалече. Приличаше на буреносен облак и препускаше така, сякаш му беше все едно дали ще скърши врата на коня си, или своя. Доколкото познавам мъжа ти, той вече умува как да те измъкне от това. Заради теб е готов да се изплюе и в окото на Тъмния. — Беше вярно. — Сигурна съм, ще разбереш, че ще е по-добре да бъда включена в тези планове.

— Съпругът ми подписа същата васална клетва като теб, Неан, а той е човек, който държи на честта си. — Прекалено много държеше на глупавата чест, за да му е от полза, но Еления искаше да я напътства още преди да си разменят брачните клетви. Джарид беше подписал клетвата, защото тя му написа да го направи, не че имаше някакъв

избор, и дори щеше да откаже, макар и с неохота, ако го беше помолила да го направи. Разбира се, винаги беше трудно да му покаже какво наистина иска в даден момент. Аримила много се стараяше да не се приближава на повече от миля от него. Държеше всичко в ръцете си — доколкото бе възможно при сегашното положение, — но трябваше да накара Джарид да го разбере, макар и само за да не се опита да я „измъкне от това“. Да се изплюе в окото на Тъмния? И двамата можеше да съсипе, вярвайки, че ѝ помага, а можеше да го направи, макар и да съзнаваше, че това ще е крахът ѝ.

Струваше ѝ огромно усилие, за да не позволи на безсилието и яростта да се надигнат в нея и да се изпишат на лицето ѝ, но тя прикри напрежението с усмивка. Много се гордееше с това, че може да докара усмивка при всяко положение. Сегашната съдържаше нотка на изненада. И на пренебрежение.

— Нищо не замислям, Неан, нито Джарид, убедена съм. Но и да замислях, защо да включвам и теб?

— Защото ако не влизам в планове ви — грубо отвърна Неан. — Аримила може да научи за тях. Може да е заслепена глупачка, но ще види, щом някой ѝ покаже къде да гледа. А на теб ще ти се наложи да делиш шатра с благоверния си всяка нощ, да не говорим, че ще бъдеш пазена от ратниците му.

Усмивката на Еления се стопи и гласът ѝ стана леден също като замръзналата топка, изведнъж запълнила стомаха ѝ.

— А ти внимавай какво говориш, да не помоли Аримила своя тарабонец пак да си поиграе с теб. Всъщност мисля, че мога да ти го гарантирам.

Уж не беше възможно лицето на Неан да пребледнее повече, но пребледня. Тя дори залитна и се хвана за ръката на Еления, за да не падне. Усилилият се вятър развя наметалото ѝ и тя го пусна. Допреди миг студените ѝ очи се разшириха. Дори не се опита да скрие страха си. Гласът ѝ излезе задъхан и изпълнен с паника.

— Зная, че двамата с Джарид сте намислили нещо, Еления. Знам го! Вземете ме с вас и... и ще ви обрека Араун веднага щом се освободя от Аримила. — О, наистина беше уплашена, за да предлага чак това.

— Достатъчно внимание привлече, още ли искаш? — сръза я Еления и дръпна ръката си. Утринен вятър и черният кон затанцуваха

нервно, уловили настроенията на ездачките си, и Елениа дръпна рязко юздите. Двама от мъжете край огъня побързаха да сведат глави. Нямаше съмнение какво мислят — две благороднички, каращи се в предвечерния здрач, които никак не искат да си навлекат на главите нечий гняв. Само това трябваше да е. Можеше да се разприказват, но щяха да проявят благоразумие да не се месят в спора на две знатни особи.

— Нямам никакви планове за... бягство. Никакви — заговори тя, вече малко по-спокойно. Придърпа наметалото си, извърна се и кротко огледа колите и най-близките шатри. Ако Неан беше достатъчно изплашена... Ако ѝ се предоставеше възможност... Нямаше наблиз никой, който да ги чуе, но въпреки това тя продължи тихо. — Нещата може да се променят, разбира се. Кой знае? Ако стане така, обещавам ти следното, в името на Светлината и в надеждата ми за прерождение, няма да си тръгна без теб. — Лицето на Неан просветна обнадеждено. А сега — въдицата. — Но само ако разполагам с писмо, написано лично от теб, подписано и подпечатано, в което изрично отхвърляш подкрепата си за Марн, по своя воля, и се заклеваш, че Домът Араун ще подкрепи мен за трона. В името на Светлината и в твоята надежда за прерождение. Ни повече, ни по-малко.

Неан я изгледа стъписано и облиза устни. Очите ѝ зашариха, сякаш търсеше изход, помощ някаква. Враният кон не спираше да цвили и да пристъпва нервно, но тя едва стегна юздите, колкото да не побегне, а и това го направи несъзнателно. Да, беше уплашена. Но не толкова, че да не разбере какво иска Елениа. Твърде много примери имаше в историята на Андор, за да не го разбере. Докато нямаше нищо черно на бяло, ѝ оставаха хиляда възможности, но самото съществуване на такова писмо щеше да постави мундщука между зъбите на Неан, а юздите — в ръцете на Елениа. Оповестяването му означаваше крах за Неан, освен ако Елениа не беше толкова глупава, че да признае, че я е принудила. След такова разкритие можеше да се опита да се задържи, но дори някой Дом с много по-малко противоречия от Араун, с много по-малко братовчеди, лели и чичовци, готови на мига да скочат едни срещу други, щеше да се разпадне. По-малките Домове, от векове обвързани с Араун, щяха да потърсят закрила другаде. Само за няколко години, ако не и по-скоро, Неан

щеше да остане Върховен трон на дребна и изгубила всякакво доверие негова останка. О, да; случвало се беше и по-рано.

— Много дълго се задържахме заедно. — Еления подръпна юздите. — Не ми се ще да им развързваме езиците. Може би ще имаме друга възможност да поговорим преди Аримила да е взела трона. — Отвратителна мисъл! — Може би.

Неан издиша тъй, сякаш целият ѝ дъх излезе, но Еления продължи да обръща коня си, без да бърза, но и без да се спира, докато Неан не възкликна:

— Почакай!

Погледна я през рамо и направи точно това. Изчака. Без да каже дума. Каквото трябваше да се каже, се каза. Оставаше само да се види дали Неан е толкова отчаяна, че да се остави в ръцете на Еления. Трябваше да е. Тя си нямаше Джарид, който да действа за нея. Всъщност всеки в Араун, който допуснеше, че Неан трябва да бъде спасявана, най-вероятно щеше да ѝ докара затвор за престъпване на изрично изразената ѝ воля. Без Еления тя щеше да остане пленничка, докато остарее. Ала с писмото пленът ѝ щеше да е от друго естество. С писмото Еления щеше да ѝ позволи всякаква привидна форма на пълна свобода. Беше достатъчно умна, за да го разбере. Или пък достатъчно напласена от тарабонеца.

— Ще ти го пратя при първа възможност — най-сетне отрони тя примирено.

— Очаквам да го видя — промърмори Еления; едва прикриваше задоволството си. И едва не добави: „Но не се бави много“. Неан можеше и да е победена, ала един победен зложелател може да ти забие ножа в гърба, ако го предизвикаш прекалено. А и тя самата се боеше от заплахата на Неан точно толкова, колкото Неан се боеше от нея. Може би и повече. Но докато Неан не го знаеше, ножът беше без връх.

Върна се при своите ратници. Настроението ѝ беше по-бодро, откакто... Със сигурност откакто нейните „избавители“ се оказаха хора на Аримила. Може би отпреди да я плени Диелин в Арингил, въпреки че там не бе изгубила надежда. Затворът ѝ беше домът на управителя, съвсем удобен, въпреки че трябваше да обитава едни и същи покои с Неан. Връзката ѝ с Джарид не беше проблем, а смяташе, че е утъпкала и няколко пътечки към гвардейците на кралицата в

Арингил. Толкова много от тях бяха новодошли от Кайриен, че се... колебаеха... на кого дължат лоялност.

Сега тази непредвидена среща с Неан повдигна духа ѝ дотолкова, че се усмихна на Джани и ѝ обеща да ѝ купи цял куп нови рокли, щом влязат в Кемлин. Което предизвика благодарната усмивка на жената с пълните бузки. Еления винаги купуваше на слугинята си нови рокли, когато беше доволна, всяка — като за преуспяваща търговка. Това бе един от начините да си осигури нейната лоялност и дискретност, а от двайсет години Джани ѝ се отплащаше и с двете.

Слънцето вече се бе стопило на тънка червена резка над дърветата и беше време да намери Аримила, за да ѝ се каже къде ще спи тази нощ. Дано Светлината да благоволяше постелята да е прилична, в затоплена шатра, в която да не е много димно, с прилична храна преди това. Повече засега не можеше да иска. Но дори и това не развали настроението ѝ. Не само кимваше на групичките мъже и жени, покрай които минаваха, но им се усмихваше дори. Още малко и щеше да започне да им маха. Нещата се развиваха по-добре, отколкото бяха от доста време. Неан не само че беше отстранена като възможна съперничка за трона, тя бе окаишена и сега кротко щеше да стъпва по петите ѝ, а това би могло — трябваше! — да е достатъчно, за да доведе Карайнд и Лир. Можеше да разчита и на тези, които бяха готови да приемат която и да е на трона, стига да не е поредната Траканд. Елориен например. Мургейз бе заповядала да я набият с камшик! Елориен никога нямаше да подкрепи Траканд. Емлин, Арател и Абеле също бяха възможности, с тяхната стара неприязън, която можеше да се използва. Навярно Пеливар или Луан, също така. Пуснала си беше пипалата. И нямаше да прахоса предимството на Кемлин като тази мъжкарана Елейн. Историята показваше, че държиш ли Кемлин, това от само себе си ти осигурява поне четири-пет Дома.

Намирането на точния момент за всеки ход беше ключът, разбира се, иначе всички предимства щяха да останат за Аримила, но Еления вече се виждаше седнала на Лъвския трон, а Върховните тронове — коленичили, за да ѝ се закълнат във васална вяност. Съставила си беше вече списъка на Върховните тронове, които трябваше да се подменят. Нямаше да позволи на нито един от противопоставилите ѝ се да ѝ създава неприятности в бъдеще. Няколко нещастни случая щяха да уредят въпроса. Жалко, че не можеше сама да посочи тези,

които да ги подменят, но „нещастните случаи“ можеха да се случват с невероятна честота.

Щастливият ѝ унес рухна с появата на кокалестия мъж с трескави очи, яхнал нисък сив кон, който изведнъж се появи до нея. Неясно защо рядката му бяла коса беше пълна със зелени иглички. Все едно че се беше катерил по дърво. А червеното му палто беше извезано с толкова пъстри цветя, че можеше да мине за иллиански килим. Беше нелеп. И също така се явяваше Върховен трон на най-могъщия Дом в Андор. И освен това беше съвсем луд.

— Еления, съкровище скъпо мое — заломоти той, пръскайки слюнки. — Как дивен е ликът ти в моите очи. Медът пред тебе е горчив, а розата безцветна.

Без да мисли, тя рязко дръпна юздите на Утринен вятър, като остави кафявата кобила на Джани между себе си и него.

— Не съм ти годеница, Нейсин — сопна му се Еления, кипнала, че трябва да го каже на глас пред всички. — Аз съм омъжена, стари глупако! Стой! — добави и вдигна ръка.

Заповедта и жестът бяха за ратниците ѝ, които вече бяха сложили ръце на дръжките на мечовете си и гледаха Нейсин с гняв. Следваха го около четиридесет мъже с Меча и звездата на Дома Керен и те нямаше да се поколебаят да посекат всеки, комуто хрумнеше да заплаши Върховния им трон. Някои вече бяха извадили оръжията си до средата. На нея нямаше да посегнат, разбира се. Нейсин щеше да заповяда да обесят този, който ѝ причинеше дори една драскотина. Светлина, не знаеше да заплаче ли, или да се разсмее.

— Още ли те е страх от онзи простак Джарид? — извика той. — Той няма право да ти досажда. Спечелил е по-добрият, и той е длъжен да го признае. Ще го предизвикам! — Едната му ръка зашари за меча, който сигурно не беше вадил от двайсет години. — Ще го посека като жалко псе, щом те плаши!

Еления подкара ловко Утринен вятър и двамата записваха кръг около Джани, която зареди извинения на Нейсин — преструваше се, че се опитва да се дръпне от пътя му, като в същото време му се пречкаше, и Еления си отбеляза наум, че ще добави и малко везмо към роклята, която щеше да ѝ купи. Какъвто беше изкуфял, Нейсин можеше като нищо да зареже сладките думи и да посегне като на най-долната слугиня в някой хан. Виж, това тя нямаше да може да понесе,

не и за втори път, не и пред хора. Насила изкара на лицето си притеснена усмивка, макар че усмихването ѝ отне повече усилие, отколкото притеснението.

— Знаеш, че не понасям мъже да се бият заради мен, Нейсин. — Гласът ѝ беше задъхан и неспокоен, но тя не се и опита да го овладее. Задъхан и неспокоен си беше съвсем на място. — Как мога да обичам мъж с кръв по ръцете?

Нелепият мъж пред нея се навъси и дългият му нос толкова клюмна, че тя се притесни да не би да е прекалила. Луд беше като див заек напролет, но не във всичко. Не винаги.

— Не бях помислял, че си толкова... чувствителна — каза накрая той. Без да престава с опитите си да заобиколи Джани. Старческото му лице светна. — Но вече ще знам. Ще го запомня. Джарид може да живее. Но само ако те остави на мира. — Като че ли забеляза Джани чак сега и с раздразнена гримаса вдигна юмрук. Пълната жена видимо се стегна да понесе удара, без да се дръпне, а Еления стисна зъби. Копринено взмо. Съвсем неподходящо за слугиня, но Джани си го бе заслужила.

— Лорд Нейсин, търсих ви навсякъде — доехтя до ушите им превзет женски глас и кръженето спря.

Еления въздъхна облекчено при появата на Аримила с антуража ѝ в сумрака на настъпващата вечер — и ѝ се наложи да потуши изблика на гняв от това, че е изпитала облекчение. В богато извезаната си зелена коприна, с дантела под брадичката и на китките, Аримила беше закръглена, всъщност почти дебела, с глупава усмивка и кафяви очи, които винаги бяха ококорени с превзет интерес, дори когато нямаше какво да я заинтересува. Не ѝ стигаше умът да отличи интересното, но ѝ стигаше да съобрази, че все трябва да има неща, които да я интересуват, и не искаше някой да си помисли, че ги е пропуснала. Единствената ѝ грижа бяха удобствата и приходите, които да ги осигурят, а единствената причина да иска трона беше, че кралската хазна щеше да ѝ осигури повече комфорт от доходите на който и да било Върховен трон. Антуражът ѝ бе по-голям от този на Нейсин, макар че само половината ратници носеха Четирите луни на Дома ѝ. По-голямата част от останалите бяха храненици и ласкатели, по-дребни благородници и дами от по-незначителни Домове, и други, които бяха готови ръцете да ближат на Аримила заради някое местенце

близо до властта. А тя обичаше да я ласкаят. Неан също беше там, в края на групата, с нейните ратници и със слугинята си, явно отново възвърнала самообладанието си. Но се държеше настрана от Джак Луналт, мършав мъж с едно от онези смешни тарабонски була, покриващо големите му мустаци, и с конична шапка, която избутваше нелепо качулката на плаща му нагоре. И той се усмихваше прекалено. Не приличаше на човек, способен да докара някого до просешка тояга.

— Аримила — изломоти смутено Нейсин и изгледа намръщено юмрука си, като че ли изненадан, че го вижда вдигнат. Свали ръката си и се ухили широко на глупачката. — Аримила, скъпа моя. — Каза го топло, но не с топлотата, с която често се обръщаше към Еления. Изглежда, по някакъв начин почти беше повярвал, че Аримила му е дъщеря, и при това любимата. Веднъж Еления беше чула да си говори надълго и широко с нея за „майка й“, последната му жена, умряла преди трийсет години. Аримила също успяваше да поддържа разговора, въпреки че никога не бе виждала Мейдел Керен, доколкото знаеше Еления.

Все пак въпреки топлите усмивки към Аримила очите му затърсиха из конната тълпа зад нея и лицето му се отпусна, щом видя Силвейс, своята внучка и наследничка — едра и кротка млада жена, която срещна погледа му, без да се усмихне, и придърпа над главата си тъмната, обшита с кожа качулка. Тя никога не се усмихваше, нито се мръщеше, нито изразяваше каквото и да било чувство; лицето ѝ беше неизменно безизразно, като на крава. Явно, че и умът ѝ беше колкото на крава. Аримила държеше Силвейс още по-изкъсо от Еления или Неан, а докато беше така, нямаше начин да принудят Нейсин да се оттегли от почетната си титла. Луд беше несъмнено, но и хитър.

— Надявам се, че се грижиш добре за малката ми Силвейс, Аримила — промърмори той. — Има едни, дето си търсят късмета навсякъде, и искам скъпото ми момиче да не пострада.

— Разбира се, че се грижа — отвърна Аримила и подкара прехранената си кобила покрай Еления, без дори да я погледне. Тонът ѝ беше кух и ужасно сладникав. — Знаеш, че я пазя повече от себе си. — Усмихна се с празноглавата си усмивка и заоправя плаща на Нейсин на раменете му все едно, че оправя шала около врата на някой многообичан инвалид. — Много е студено за теб тук навън. Знам какво ти трябва. Топла шатра и горещо подлутено винце. С радост ще кажа

на слугинята си да ти ги приготви. Арлийн, моля те, придружи лорд Нейсин до шатрата му и му приготви хубаво греяно вино.

Една слаба жена в антуража ѝ потрепери, като чу името си, после бавно подкара коня си напред и свали качулката си, за да открие хубавото си лице и плаха усмивка. Изведнъж всички тези блюдолизци заоправяха наметала и ръкавици, като се стараеха да не поглеждат слугинята на Аримила. Особено жените. Със същата лекота можеше да бъде избрана някоя от тях, и те го знаеха. Странно, Силвейс не извърна очи. Невъзможно беше да се види лицето ѝ в сенките на качулката.

Нейсин се ухили така, че се видяха всички му зъби, и още повече заприлича на стар пръч.

— Да. Да, греяно вино ще е добре. Арлийн значи? Хайде, Арлийн, добро момиче си ти. Не си много студена, нали? — Момичето изписука, щом той заметна края на плаща си през раменете ѝ и я придърпа така, че тя се килна от седлото. — В шатрата ми ще се стоплиш, обещавам ти. — И без да се обръща, той подкара коня си, кискаше се и шепнеше на младата жена. Ратниците му поеха след него. Един се изсмя, сякаш някой бе казал нещо много смешно.

Еления поклати глава отвратена. Да избуташ някоя хубавелка пред Нейсин, за да го отвлечеш, беше едно — не се налагаше дори да е хубава; всяка жена, която старият глупак можеше да сгащи, беше в опасност — но да използваш собствената си слугиня беше гнусно. Не толкова гнусно колкото самия Нейсин обаче.

— Обеща ми да го държиш настрана от мен, Аримила — рече тя тихо: Старият побъркан похотливец можеше и да е забравил временно за съществуването ѝ, но щеше да си го спомни следващия път, щом я срещнеше. — Обеща ми да го държиш зает.

Лицето на Аримила помръкна и тя раздразнено придърпа ръкавиците си. Не бе получила това, което искаше. Според нея това беше голям грях.

— Щом искаш да се пазиш от обожатели, трябва да стоиш край мен, а не да обикаляш насам-натам. Като привличаш мъжете, какво да направя? И освен това аз те отървах. Не съм чула още благодарностите ти за това.

Еления стисна зъби толкова силно, че чак я заболя. Преструвките, че поддържа тази жена, ѝ стигаха, за да ѝ се прище да ухапе някого. Изборът ѝ беше съвсем ясен: пиши на Джарид или ще

изтърпиш удължен меден месец със своя „годеник“. Светлина, можеше дори да го приеме, ако не беше сигурна, че Нейсин ще я заключи в някое крайпътно имение и след като се примири с ухажванията му, щеше за момент да забрави за нея. И да я остави там. Аримила обаче държеше на преструвките. На ужасно много неща държеше тази жена, някои от които — съвсем непоносими. Но трябваше да се понесат. Засега. Може би, когато нещата се оправеха, господин Луналт щеше да предложи вниманието си на Аримила за няколко дни.

Тя измъкна отнякъде извинителна усмивка и преви врат като някоя от онези лизачи на подметки, които сега я гледаха така жадно. В края на краищата, щом тя пълзеше пред Аримила, това само доказваше, че са прави. Да ти се докъпе само погледите им като усетиш. Пищеше ѝ се от това, че го правеше пред Неан.

— Поднасям ти цялата благодарност, която имам, Аримила. — Е, това не беше лъжа. Цялата благодарност, която имаше, бе почти равна на желанието да я удуши. Много бавно. Но трябваше да видиша дълбоко, преди да добави останалата част. — Моля те да ми простиш за мудността. — Горчива дума. — Нейсин много ме смути. Знаеш как би реагирал Джарид, ако разбере за поведението му. — На последното гласът ѝ се изостри като бръснач, но глупачката се изкикоти. Изкикоти се!

— Разбира се, че ти е простено, Елениа — изсмя се тя високо и с грейнало лице. — Трябва само да ме помолиш. Гореща глава е Джарид, нали? Трябва да му напишеш и да му кажеш колко си доволна. Доволна си, нали? Можеш да го издиктуваш на секретаря ми. Аз самата мразя да си цапам пръстите с мастило, а ти?

— Разбира се, че съм доволна. Как иначе? — Този път усмивката не изискваше никакво усилие. Тази жена се мислеше за много умна. Използването на секретаря ѝ изключваше всякакви тайни мастила, но тя можеше съвсем открито да каже на Джарид да не предприема нищо, без да се е посъветвал с нея, а безмозъчната гъска щеше да помисли, че тя просто ѝ се подчинява.

Аrimiла кимна доволно и опъна юздите, а цялата ѝ котерия повтори жеста ѝ. Гърне да си сложише на главата и да го нарече „шапка“, всички щяха да тръгнат с гърнета.

— Става късно — заяви тя, — а искам утре заран да започнем рано. Готвачът на Едел Барин ни е приготвил чудесна вечеря. Двете с

Неан трябва да дойдете с мен, Еления. — Прозвуча все едно, че им оказва висока чест, а те нямаха друг избор, освен да се правят, че е точно така, и подкараха от двете ѝ страни. — А, и Силвейс, разбира се. Хайде, Силвейс.

Внучката на Нейсин доближи кобилата си, но не съвсем до Аримила. Подкара малко назад, а ласкателите на Аримила поеха отзад, защото не бяха поканени да яздят с нея. Въпреки поривите на ледения вятър, развяващ наметалата им, няколко жени и двама-трима мъже се опитаха неуспешно да завържат разговор с девойката. Тя рядко отвърщаше с повече от една дума. Все пак, щом нямаше наоколо Върховен трон, когото да поухажват, и една наследничка вършеше работа, а може би някой от нещастниците се надяваше на добър брак. Вероятно един-двама от тях бяха просто за охрана, или поне шпиони, които се грижеха да не заговори с някой от своя Дом. Да се докосне до краищата на властта, изглежда, беше доста възбуждащо за тази сган. Еления обаче си имаше собствени планове по отношение на Силвейс.

Аrimiла беше една от многото, които нямаха нищо против да побъбрят по време, в което всеки благоразумен човек щеше да се свие дълбоко под качулката си, а бърбенето ѝ, докато яздеха през гаснещата светлина, прескачаше от това, което щяла да им предложи за вечеря сестрата на Лир, до плановите ѝ за коронясването. Еления я слушаше само колкото да промърмори одобрително, когато ѝ се стореше уместно. След като глупачката искаше да предложи клетвено опрощение на всички, които ѝ се бяха противопоставили, то Еления Саранд щеше да е последната, която ще ѝ каже, че е глупачка. Достатъчно неприятно беше да се... подсмихва, без да я слуша. Но след малко едно нещо, което каза Аримила, я прободеше като шило.

— Двете с Неан няма да имате нищо против да спите в едно легло, нали? Тук свестните шатри май са ни в недостиг.

И продължи да бърбори, но в първия миг Еления не можа да чуе и една дума. Чувстваше се все едно, че кожата ѝ е натрита със сняг. Извърна леко глава и срещна стъписания поглед на Неан. Беше невъзможно Аримила да е научила за случайната им среща, все още, а и да беше, защо ще им предлага такава възможност да заговорничат. Капан? С шпиони, които щяха да слушат какво си говорят? Слугинята на Неан или... Или Джани? Светът сякаш се завъртя около нея. Черни и сребристи звезди полетяха пред очите. Стори ѝ се, че ще припадне.

Изведнъж осъзна, че Аримила се е обърнала към нея и очаква отговор. Мръщеше се все по-нетърпеливо. В паника, тя размърда ума си. Да, спомни си го.

— Позлатена каляска ли, Аримила? — Каква нелепост. Все едно да се возиш в калайджийски фургон! — О, великолепно! Имаш такива чудесни идеи!

Доволната усмивчица на Аримила пооблекчи дишането ѝ. Тази жена наистина беше глупачка. Добрите шатри може би наистина бяха в недостиг. По-вероятно бе тя да си мисли, че двете вече са ѝ в ръцете. Укротени. Еления също се усмихна престорено. Но засега се отказа от мисълта да накара тарабонеца да „позабавлява“ тази жена, макар и за един час. С подписа на Джарид на онзи оброк имаше само един начин да разчисти пътя си към трона. Единственият въпрос беше дали Аримила или Нейсин да загине първи.

* * *

Нощта притисна Кемлин с жесток студ, донесен от режещите ветрове. Тук-там смътна светлинка от някой горен прозорец говореше, че има още будни хора, но повечето кепенци бяха затворени, а тънкият лунен сърп ниско в небето само подчертаваше мрака. Дори снегът, затрупал покривите и натрупан покрай стените, изглеждаше сив като сянка. Самотният мъж, загърнат от глава до пети в тъмно наметало, крачещ по замръзналата киша, останала по уличната настилка, се отзоваваше с еднаква лекота и на Давед Ханлон, и на Дойлан Мелар; какво толкова е едно име, освен наметало, а човек си сменя наметалото, щом се наложи. През последните години той беше сменял доста. Него ако питаха, щеше да предпочете да изпружи крака пред някой пращящ огън в Кралския палат, с халба в ръка и кана с бренди от едната страна, и някое дашно слугинче на коляното, но сега трябваше да изпълни чужди желания. Добре поне, че тук, в Новия град, теренът под краката му беше по-добър. Не чак добър с тази замръзнала кал, на която човек можеше да се плъосне при една невнимателна стъпка, но тук ботушите по-лесно се измъкваха, отколкото горе по стръмните хълмове на Вътрешния град. Освен това мракът тази нощ го устройваше.

Когато тръгна, хората по улиците вече се бяха поразредили, а на смрачаване намаляха още повече. Паднеше ли нощта, умните хора си стояха вкъщи на топло. От време на време в дълбоките сенки пробягваха смътни фигури, но след като мернеха набързо Ханлон, те се шмугваха по ъглите наоколо или се оттегляха в преките улички, мъчейки се да заглушат стъпките си из преспите сняг, недокосван от дневната светлина. Едър не беше, на ръст бе малко по-висок от среден, мечът и бронята му бяха скрити под наметалото, ала нощните скитници търсеха слабост и колебание, а той се движеше с явна самоувереност, явно без да се плаши от дебнещите крадци. Самоувереност, подкрепена и от дългата кама в дясната му ръка.

Оглеждаше се за патрули на градската стража, но не очакваше да ги срещне. Ако тук обикаляха стражи, побойниците и скитниците нямаше да се навъртат. Можеше, разбира се, с една дума да отпрати душешите стражи, но не искаше никой да го забележи и не искаше никакви въпроси защо е излязъл сам и пеш толкова далече от двореца. Стъпките му се поколебаха, когато две закачулени жени се появиха на пресечката далече напред, но те продължиха, без да поглеждат в неговата посока, и той задиша по-спокойно. Твърде малко жени щяха да се осмелят да излязат навън в толкова късен час, без някой мъж до тях да държи меч или кривак, и макар и да не видя лицата им, беше готов да заложи цяла шепа злато срещу една спаружена ябълка, че са Айез Седай. Или някои други от странните жени, заели повечето легла в двореца.

Мисълта за тази сган го накара да се намръщи и да усети пощипване между плешките като опарване от коприва. Това, което ставаше в двореца, го побъркваше. Стигаха му само ония от Морския народ, и не само защото люшкаха бедра по коридорите толкова изкусително, а после ти вадеха нож. Не беше и помислил да потупа някоя по задничето, след като разбра, че те и Айез Седай се блещат едни срещу други като котки в сандък. И явно, колкото и невъзможно да изглеждаше, жените от Морския народ бяха по-големите котки. С другите обаче беше още по-зле, в известен смисъл. Каквото и да разправяше мълвата, той поне знаеше как изглеждат Айез Седай и видът им не включваше бръчки. Но някои от тях все пак можеха да преливат и той имаше досадното чувство, че преливат всички. Кое то беше пълна безсмислица. Морският народ може би си имаше някакъв

ред, но колкото до тези „Родственички“, както ги наричаше Фалион, всеки знаеше, че ако три жени, способни да преливат, и които не са Айез Седай, седнат на една маса, то някоя Айез Седай ще се появи преди да са допили и една кана вино и ще им каже да се разкарат и повече да не говорят помежду си. И ще се погрижи точно така да стане, между другото. Това си беше даденост. Но ето че тези жени си седяха в двореца, при това над сто, събираха се насаме, ходеха си между Айез Седай без нито една да им се намръщи даже. Поне до днес. И каквото и да ги беше накарало да се свият като наплашени кокошки, Айез Седай бяха също толкова наплашени. Никак не му харесваха всички тези странности. Почнат ли Айез Седай да се държат странно, е време човек да се погрижи за собствената си кожа.

Изруга се наум и бързо се измъкна от унеса. В нощ като тази човек трябваше да си пази кожата, а разсеяността не беше най-добрият начин да го постигнеш. Добре поне, че не беше спрял, нито се беше забавил. След още няколко крачки се усмихна и опипа с палец острието на камата си. Вятърът въздъхна по улицата и затихна, изсвири през покривите и заглъхна. В кратките мигове тишина между поривите му той чуваше тихото поскърцване на ботушите, пристъпващи след него още откакто бе излязъл от двореца.

На следващата пресечка зави надясно със същата спокойна и отривиста крачка, после изведнъж долепи гръб до стената на конюшната на самия ъгъл. Широките врати бяха затворени и сигурно залостени отвътре, но миризмата на коне и конска тор бе надвиснала тежко в ледения въздух. Ханът от другата страна на улицата беше затворен, прозорците му бяха тъмни, със спуснати кепенци, а единственият звук освен вятърът беше скърцането на полюшващата се табела, чийто знак не можеше да се различи в тъмното. Нямаше никой, който да види това, което не биваше да се види.

Само след миг скърцането на ботушите се ускори заради усилието на притежателя им да не го изпуска дълго от погледа си, сетне една закачулена глава надникна предпазливо иззад ъгъла. Не достатъчно предпазливо обаче. Лявата му ръка се шмугна в качулката, за да докопа гърло, и в същото време дясната в добре заучен жест удари с дългата кама отдолу нагоре. Почти беше очаквал да се натъкне на броня или на ризница под палтото на преследвача си и се бе подготвил за това, но камата с лекота проникна под гръдната кост. Не

разбра защо това сякаш парализира дробовете на непознатия така, че не можа да извика, докато не се удави в собствената си кръв, но така стана. Все едно, нямаше време за губене. Това, че наоколо в момента не се мяркаха стражи, съвсем не означаваше, че ще остане така задълго. Бързо извъртя главата на преследвача си и я натресе в каменната стена с такава сила, че черепът изпука, после заби камата си до дръжката и усети как острието изстърга, забивайки се в гръбнака на окаяника.

Дъхът му не се учести — убийството бе просто нещо, което трябва да свършиш от време на време, не и повод за възбуда. Той пусна тялото на снега до стената и се присви до него, избърса оръжието си в тъмното палто на мъртвия, а другата си ръка пъхна под мишницата си, за да свали ръкавицата със стоманения гръб. Завъртя глава и огледа уличката в двете посоки, после бързо опипа лицето на мъртвия в тъмното. Наболата четина под пръстите му подсказа, че наистина е мъж, ала нищо повече. Мъж, жена или дете, за него беше без значение — някои глупаци се държаха тъй, че все едно децата нямат очи да видят и езици да разкажат какво са видели — ала все пак съжали, че няма мустаци или месест нос, нещо, което да събуди спомен и да му подсказже кой е този тип. Стисна ръкава на мъртвия и напипа дебела вълна, нито много фина, нито съвсем груба, и жилава ръка, която можеше да е на колар или ратай, с две думи — на кого ли не, също като палтото. Прерови джобовете на непознатия, намери в тях дървен гребен и кълбо връв и ги хвърли до трупа. Ръката му спря на колана на мъжа. На него висеше кожена кания, празна. Никой човек на земята нямаше да може да извади кама, след като оръжието на Ханлон бе намерило дробовете му. Разбира се, човек имаше всички основания да носи ножа си изваден, когато е тръгнал в нощта, но причината, която точно в този момент най се набиваше наум, бе намерението да промуши някого в гръб или да пререже нечие гърло.

Паузата обаче бе съвсем мимолетна. Без да губи времето си в празни разсъждения, той срязва каишките на кесията на жертвата си. Тежестта на монетите, изсипали се в шепата му и натикани набързо в джоба, показваше, че злато няма, нито пък някой сребърник, но срязаната кесия без монети щеше да накара онзи, който намери трупа, да реши, че е заклан от улични разбойници. Изправи се, отново нахлузи ръкавицата си и само няколко мига след като беше забил

камата, вече крачеше отново с притиснат до хълбока нож и се озърташе бдително. Поотпусна се чак след като излезе на следващата улица, а и тогава не се отпусна много.

Повечето хора, които щяха да чуят за убийството, щяха да приемат версията за грабеж, която им беше оставил, но не и онзи, който бе изпратил непознатия подир него. Това, че го беше преследвал още от двореца, означаваше, че е бил изпратен, но от кого? Беше напълно убеден, че ако някоя от Морския народ е поискала да бъде наръган, щеше да го направи сама. Колкото и да го безпокояха Родственичките само заради това, че бяха тук, те като че ли се държаха кротко. Вярно, за хора, които се стараят да бъдат по-незабележими, е много вероятно да разчитат на нает нож в нощта, но той не беше разменял с никоя от тях повече от две-три думи и определено не се беше опитвал да опипа някоя. Айезседайките изглеждаха по-вероятни поръчителки, но той не беше направил нищо, с което да събуди подозрението им. Все пак някоя от тях можеше да си има свои причини да поиска смъртта му. С Айез Седай човек никога не можеше да знае. Биргит Трахелион беше глупаво момиченце, което, изглежда, наистина си вярваше, че е героиня от приказките, може би дори истинската Биргит, ако наистина бе съществувала истинска Биргит, но тя като нищо можеше да е решила, че той е заплаха за високия ѝ сан. Можеше и пачавра да е, както кършеше бедра по коридорите с впитите си панталони, но имаше студени очи. Можеше да ти клъцне гърлото, без да мигне. Последната възможност обаче го безпокоеше най-много. Собствените му господари не бяха от най-доверчивите хора, а и не винаги човек можеше да им вярва. А лейди Шиайне Аварин, която в момента му възлагаше задачите, бе тази, която го повика и го прати в нощта. В нощта, в която някакъв непознат тип съвсем случайно го чакаше, за да тръгне след него с нож в ръката. Не вярваше той на съвпадения, каквото и да разправяха хората за този ал-Тор.

Мисълта да се върне в двореца го споходи и си отиде — само за миг. Беше си скътал злато; можеше с подкуп да се измъкне през портите не по-трудно от всеки друг, или просто да се разпорежи да му отворят някоя и да я задържат отворена, докато не излезе. Но това щеше да означава да изкара остатъка от живота си озъртайки се непрекъснато, а всеки, който го приближеше на повече от ръка разстояние, можеше да е изпратен, за да го убие. Не че сега живееше

много по-различно. Рано или късно някой със сигурност щеше или да сипе отрова в супата му, или да забие нож между ребрата му. Онази пачавра Биргит с очи като камък беше най-вероятната виновничка. Или някоя Айез Седай. А може би беше обидил по някакъв начин тия Родственички. Все едно, струваше си да се пази. Пръстите му се стегнаха отново около дръжката на камата. Животът засега беше нещо добро, с всичките му там удобства и тълпите от жени, впечатлени или пък наплашени от капитана на гвардията, но и животът на беглеца бе за предпочитане пред смъртта, тук и веднага.

Не беше лесно да се намери вярната улица, още по-малко верният дом — когато са загърнати в мрак, всяка пресечка е като всяка друга — но той най-сетне почука на входната врата на висока тъмна каменна грамада, сигурно принадлежала на някой заможен, но дискретен търговец. Само дето знаеше, че не е така. Аварин беше дребен Дом, приключил според някои, но една дъщеря беше останала, а Шиайне разполагаше с пари.

Едно от крилата почна да се отваря и той вдигна ръка да заслони очи в случай, че го заслепи светлина. Лявата ръка. Камата беше в дясната, скрита и в готовност. Примижа зад полуразтворените си пръсти и позна жената на прага — беше с обикновена тъмна рокля на прислужница. Не че това го успокои.

— Една целувчица, Фалион — каза ѝ, след като пристъпи вътре. И посегна към нея ухилен. С лявата ръка, разбира се.

Жената избута ръката му и затвори здраво вратата.

— Шиайне е с един гост в предната дневна на горния етаж — рече тя спокойно, — а готвачката спи в спалнята. Други в къщата няма. Окачи си наметалото на закачалката. Ще ѝ кажа, че си дошъл, но може да се наложи да почакаш.

Похотливата усмивка на Ханлон се стопи и той отпусна ръката си. Въпреки лишеното от възраст лице Фалион в най-добрия случай можеше да се нарече „чаровна“ с леко пресилване, при този неин студен поглед и студен нрав в добавка. Съвсем не беше жена, която би предпочел да гали, но тя, изглежда, беше наказана от някой от Избраните, а от него се очакваше да е част от наказанието и това променяше нещата. Донякъде. Да повъргаля жена, която няма избор, никога не го беше затруднявало, а Фалион със сигурност нямаше избор. Тази проста истина личеше и по слугинската ѝ рокля. Сама

вършеше работата на четири-пет жени, слугини, чистачки и перачки, спеше когато можеше и раболепничеше при всяко навъсване на Шиайне. Ръцете ѝ бяха загрубели и почервенели от пране и търкане на подове. Но най-вероятно щеше да преживее наказанието си, а последното, което той искаше, бе някоя Айез Седай, изпитваща лична омраза към Давед Ханлон. Не и след като обстоятелствата като нищо можеха да се променят, преди да му се е отворила възможност да забие нож в сърцето ѝ. Постигането на сговорчивост с нея обаче се бе оказало лесно. Тя явно гледаше на нещата практично. Когато край тях имаше други, той ѝ опипваше задника всеки път, когато му се окажеше подръка, а когато им останеше време, я отнасяше в малката ѝ слугинска стаичка на тавана. Където хубаво омачкваша постелите, после сядаха на тясното легло в студа и си разменяха сведения. Макар че по нейно настояване той ѝ оставяше по някой друг оток на лицето, просто в случай, че Шиайне реши да провери. Надяваше се да помни, че е било по нейно настояване.

— Другите къде са? — попита той, докато сваляше наметалото — метна го на една от резбованите леопардови глави на окачалката. Звукът от ботушите му по пода заотеква от високия таван на преддверието. Беше просторно, с боядисани корнизи и няколко тежки гоблена на резбованата ламперия, излъскана до лек блясък и добре осветена от лампите с огледала, чиято позлата не отстъпваше на тези в кралския дворец, но да го изгори дано, ако беше много по-топло, отколкото навън. Фалион повдигна учудено вежди, щом видя камата в ръката му, и той я прибра в капията с пресилена усмивка. Можеше да я извади отново по-бързо, отколкото би повярвал някой, а и меча почти толкова бързо.

— Нощем улиците са пълни с крадци.

Въпреки студа свали ръкавиците си и ги затъкна в колана си. Всичко друго щеше да създаде впечатление, че се смята за застрашен. Все едно, бронята щеше да свърши работа, стигнеше ли се до най-лошото.

— Не знам къде е Марилин — отвърна тя през рамо, обърнала му вече гръб, за да тръгне нагоре по стъпалата. — Излезе преди залез слънце. Мурелин е в конюшнята с лулата си. Можем да поговорим, след като уведомя Шиайне, че си дошъл.

Давед изсумтя. Якия Мурелин — Ханлон не обичаше да е зад гърба му — го гонеха в конюшната зад къщата всеки път, когато поискаше да пуши, защото Шиайне не харесваше миризмата на калпавия му табак, а тъй като обикновено си взимаше и по някоя халба ейл, понякога и цяла кана, нямаше да се появи скоро. Повече го безпокоеше Марилин. Тя също беше Айез Седай, явно толкова подчинена на Шиайне, колкото и Фалион или колкото него самия, но с нея той не се беше разбрал. И спорове нямаше с нея, но по принцип не вярваше на нито една Айез Седай, Черна Аджа или не. Къде ли беше отишла? За да направи какво? Нещо, което човек не знае, може да го убие, а Марилин Гемалфин прекарваше твърде дълго време, вършейки неща, за които той не знаеше нищо. Вече стигаше до извода, че в Кемлин стават твърде много неща, за които не знае нищо. Крайно време беше да ги научи, ако държеше да оживее.

След като Фалион излезе, от мразовитото преддверие той отиде направо в кухнята в дъното на къщата. Беше празна, разбира се — готвачката беше достатъчно благоразумна да не си показва носа извън килийката си долу в мазето, след като са я пратили да си ляга — и черната желязна печка и фурните бяха студени, но малкият огън в камината превръщаше кухнята в едно от малкото помещения в къщата, където щеше да е топло. Поне в сравнение с всичко останало. Свидлива жена беше Шиайне, освен когато ставаше дума за собствените ѝ удобства. Огънят се поддържаше само в случай, че ѝ се прище греяно вино или горещо мляко.

Влизал беше в тази къща пет-шест пъти, откакто дойде в Кемлин, и знаеше в кои долапи има подправки и в коя стая до кухнята ще се намери буре с вино. Все добро вино. За такива неща Шиайне не беше свидлива. Не и за това, което смяташе да пие сама поне. Докато Фалион се върне, той вече беше поставил на кухненската маса гърне с мед, чинийка с джинджифил и карамфил и кана вино, и беше хвърлил дърва в огъня. Шиайне можеше да каже „ела веднага“ и това да значи „веднага“, ала поискаше ли да накара човек да чака, можеше цялата нощ да изтече преди да го види. Тези повиквания винаги му струваха съня, да я изгори дано!

— Кой е гостът? — попита той.

— Не ми каза името си — отвърна Фалион и подпря вратата към коридора със стол, за да остане отворена. Така част от топлината щеше

да излиза, но тя искаше да чуе, ако Шиайне я повика. Или навярно искаше да попречи да ги подслушват. — Слаб мъж е, висок и корав, прилича на войник. Офицер някакъв, или благородник, ако се съди по държането му, и андорец по говора. Изглежда интелигентен и предпазлив. Дрехите му са съвсем прости, макар и скъпи, пръстени и брошки не носи. — Изгледа намръщено масата, обърна се към един от високите долапи до вратата за коридора и добави на масата още една калаена чаша към тази, която той бе извадил за себе си. Изобщо не му беше хрумнало да извади две. Не стига, че сам трябваше да си приготви виното. Айез Седай или не, тя все пак беше слугинята. Но ето че седна до масата и избута настрана чинийката с подправки, все едно че очакваше той да я обслужи.

— Шиайне обаче имаше вчера други двама посетители, по-невнимателни от този — продължи тя, — Единият, заранта, имаше на ръкавиците си Златните глигани на Саранд, Сигурно е мислил, че никой няма да забележи толкова малко взмо, ако изобщо е мислил. Закръглен, жълтокос, на средна възраст. На всичко гледаше изпод нос, похвали виното, сякаш се изненада, че намира в тази къща толкова добра реколта, и поиска Шиайне да заповяда да ме набият, че не съм проявила достатъчно уважение. — Каза го със студен и отмерен тон. Единственият път, в който бе проявила жар, беше когато Шиайне й надяна каишката на врата. Тогава я беше чул да вие здраво. — Селяк, който рядко е стъпвал в Кемлин, но е убеден, че знае как се държат хората над него. Има брадавица на брадичката и белег като лунен сърп до лявото око. Човекът следобеда беше нисък и тъмнокос, с остър нос и шарещи очи, без белези или други отличителни знаци, доколкото видях, макар че носеше пръстен с квадратен гранат на лявата ръка. Пестеше си думите, много внимаваше нищо да не издаде от малкото, което чух, но носеше кама с Четирите луни на Дома Марн на дръжката.

Скръстил ръце, Ханлон се облегна на страничната стена на камината и запази лицето си отпуснато въпреки желанието да се намръщи. Беше сигурен, че планът е Елейн да вземе трона, ала какво предстоеше след това си оставаше загадка. Беше му обещана като кралица. Пет пари не даваше дали щеше да носи корона, или не, когато я вземеше, освен подправката, която щеше да добави — да оседлае това дългокрако парче щеше да е истинско удоволствие дори да беше

щерка на някой прост селяк, особено след като момиченцето го отрязва днес така пред всички! — но тези срещи със Саранд и Марн май подсказваха, че Елейн е обречена да умре без корона. Може би въпреки всичките обещания, че би могъл да попалува с една кралица, го бяха поставили на мястото му, за да може да я убие в избран момент, когато смъртта ѝ щеше да доведе до някакъв определен резултат, търсен от Шиайне. Или по-скоро от Избрания, който ѝ е дал заповедите — Моридин го наричаха, име, което Ханлон не беше чувал, преди да стъпи в тази къща. Виж, вероятността той самият да се окаже само една кама го безпокоеше. Стига камата да си свърши работата, какво значение има дали междувременно ще се счупи? По-добре беше да е юмрукът на дръжката, а не острието.

— Да се дава злато видя ли? — попита той. — Нещо чу ли?

— Щях да ти кажа — отвърна тя. — И според уговорката ни, мой ред е да ти задам въпрос.

Той успя да скрие раздразнението си и я погледна очаквателно. Тази глупачка винаги го питаше за Айез Седай в двореца или за онези, които се наричаха Родството, или за Морския народ. Глупави въпроси. Коя с коя била приятелка, с коя не била. Кой си говорят насаме и кои се избягват. Какво ги е чул да казват. Сякаш си нямаше друга работа освен да се крие из коридорите и да шпионира. Никога не я лъжеше — имаше голяма възможност да научи истината, нищо че беше затънала тук като слугиня; все пак беше Айез Седай — но му ставаше все по-трудно да ѝ излезе с нещо, което не ѝ е казвал вече, а тя непреклонно държеше да ѝ дава нови сведения, щом очакваше да получава такива. Все пак днес имаше няколко дреболийки за нея — това, че някои от Морския народ си заминават, както и че всички подскачат, все едно че някой им пуска ледунки във врата. Трябваше да ѝ угоди. Виж, това, което той трябваше да знае, беше важно, не някакви си проклети клюки.

Но преди да успее да си каже въпроса, вратата се отвори докрай. Мурелин беше толкова едър, че почти изпълни рамката, но мразовитият въздух все пак лъхна вътре, порив, от който пламъците в камината затрептяха. Грамадният мъж затръшна вратата. С нищо не показваше, че усеща студа, но пък кафявото му палто беше дебело колкото две наметала. Може да беше едър колкото два вола, но умът му беше най-много колкото на един. Тресна дървената халба на масата,

пъхна палци под широкия си колан, изгледа Ханлон негодуващо и изръмжа:

— Ти що си седнал с жена ми бе?

Ханлон се стъписа. Не от страх от Мурелин, не и от този тъпак. Това, което го накара да се стъписа, беше Айез Седай, която скочи от стола си и грабна каната с вино. Изсипа джинджифила и карамфила, добави лъжица мед и разлюля каната, сякаш с това всичко щеше да се смеси, после с една гънка на полата си дръпна дилафа от огъня и го тикна във виното, без да провери дали се е нагрят както трябва. Изобщо не погледна към Мурелин.

— Жена ти ли? — промълви предпазливо Ханлон. Здравеният се подсмихна.

— А бе, почти. Господарката реши, че мога да я използвам, когато те няма. Все едно, с Фали се топлим един друг по нощите. — Мурелин тръгна да заобиколи масата, все така ухилен, но този път към жената. В коридора отекна вик и той спря с въздишка, а усмивката му помръкна.

— Фалион! — рязко извика отнякъде гласът на Шиайне. — Доведи веднага Ханлон! — Фалион тресна каната на масата толкова силно, че виното се плисна от ръба, и закрачи към вратата още преди Шиайне да е свършила. Отвореше ли си устата, Фалион подскачаше.

Ханлон също подскочи, макар и по друга причина. Догони я и я хвана за ръката, докато стъпваше на първото стъпало. Бързо се обърна да се увери, че вратата е затворена. Мурелин може би все пак усещаше студа. Все едно, заговори тихо.

— Какво значи това?

— Не е твоя работа — отрязва го тя. — Можеш ли да ми намериш нещо, което да го приспи? Нещо, което да сложа в ейла или във виното му? Ще изпие всичко, какъвто и вкус да има.

— Ако Шиайне мисли, че не изпълнявам заповеди, адски моя работа е и ти също трябва да го виждаш така, ако имаш поне две проклетни мисли в главата си, които да отъркаш една в друга.

Тя килна глава и го изгледа изпод дългия си нос, студена като риба.

— Това няма нищо общо с теб. Ако питаш Шиайне, аз все още принадлежа на теб, когато си тук. Виждаш ли, някои неща се промениха. — Изведнъж нещо невидимо го стисна силно за китката и

ръката му пусна ръкава. Друго нещо се уви около гърлото му и така го стегна, че не можеше да си поеме дъх. Лявата му ръка безсилно посегна за камата. Тонът ѝ си остана хладен. — Мисля, че и някои други работи ще трябва да се променят, но Шиайне не гледа логично на нещата. Казва, че когато Великият господар Моридин пожелае наказанието ми да се облекчи, ще го каже. Моридин ме даде на нея. Мурелин е нейният начин да се погрижи да го разбере. Нейният начин да се увери, че разбирам, че съм нейно куче, докато тя не реши друго. — Изведнъж тя вдиша дълбоко и натискът на китката и гърлото му изчезна. Въздухът никога не му се беше струвал толкова сладък. — Можеш ли да ми донесеш каквото те помолих? — попита тя толкова спокойно, сякаш не се беше опитала току-що да го убие с проклетата Сила. Само от мисълта, че го е докоснала с нея, кожата му настръхна.

— Мога... — почна той хрипливо, спря за да преглътне, и разтри гърлото си. — Мога да ти донеса нещо, от което така ще заспи, че изобщо няма да се събуди. — Да се измъкнеше веднъж, щеше да я изкорми като гъска.

Тя изсумтя подигравателно.

— Аз ще съм първата, която Шиайне ще заподозре, а по-скоро ще си срежа сама вените, отколкото да ѝ се опълча, каквото и да реши. Достатъчно е нещо, от което да спи цяла нощ. Мисленето го остави за мен, така ще е по-добре и за двама ни. — Опря се на резбования стълб и погледна нагоре по стълбището. — Хайде. Когато тя каже веднага, значи веднага. — Жалко, че не можеше и да я овеси като гъска да чака за ножа.

Ботушите му затопуркаха след нея по стъпалата, звукът отекна в голямото преддверие и изведнъж му хрумна, че не беше чул гостът да напуска. Освен ако къщата нямаше някой таен изход, за който не знаеше, оставаше предната врата, тази към кухнята и другата отзад, до която можеше да се стигне само като се минеше покрай кухнята. Тъй че явно щеше да срещне този войник. Може би се очакваше да е изненада. Той скришом измъкна камата от канията.

Както беше очаквал, в широката камина на гостната — от мрамор със сини жилки — пращеше буен огън. В стаята имаше какво да се плячкосва, при толкова порцеланови вази от Морския народ върху масичките с позлатени ръбове и гоблените и килимите, за които можеше да се вземе добра цена. Само един от килимите май вече беше

изгубил цената си. Насред стаята лежеше нещо, покрито с одеяло, и ако нещастникът под него не беше оцапал килима с кръвта си, Ханлон бе готов да изяде ботушите, стърчащи от единия край.

Самата Шиайне седеше на един от резбованите столове, хубава жена в извезана със злато синя коприна, с изкусен колан от предено злато и тежка златна огърлица на тънката шия. Лъскавата ѝ кафява коса се спускаше под раменете, изрядно прибрана в дантелена мрежичка. На пръв поглед изглеждаше нежна, ала в лицето ѝ се долавяше нещо лисиче, а усмивката ѝ никога не стигаше до тези големи кафяви очи. Почистваше с дантелена кърпа малката кама в ръката си, оцапана с кръв до дръжката.

— Иди и кажи на Мурелин, че имам един... вързоп... за него, да го изхвърли след малко, Фалион — кротко каза тя.

Лицето на Фалион остана гладко като излъскан мрамор, но тя направи лек реверанс, на който почти не липсваше раболепие, преди да се измъкне от стаята на бегом.

Ханлон изгледа с крайчеца на окото си жената и камата ѝ, после пристъпи до одеялото, наведе се и повдигна крайчеца. Срещу него се оцъклиха две сини очи от лице, което сигурно беше изглеждало кораво, докато е било живо. Мъртвите винаги изглеждаха някак посмекчени. Явно не беше нито толкова предпазлив, нито толкова интелигентен, колкото го мислеше Фалион. Ханлон пусна одеялото и се изправи.

— Казал е нещо, на което сте възразили, милейди? Кой беше?

— Каза няколко неща, на които възразих. — Тя вдигна камата и огледа острието да се увери, че е чисто, а после я плъзна в обшитата със злато кания на кръста си. — Я ми кажи, детето на Елейн твое ли е?

— Не знам кой е баща на палето — отвърна кисело той. — Защо, милейди? Мислите, че съм се размекнал ли? Последната кучка, която заяви, че е заченала от мен, я натиках в един кладенец да ѝ охладя главата и се погрижих да си остане там. — На една от масичките отстрани имаше поднос със сребърна кана за вино с дълга шия и две сребърни чаши. — Това безопасно ли е? — попита той и надникна в чашите. И двете имаха вино на дъното, но една малка добавка в едната трябваше да е превърнала мъртвия в лесна плячка.

— Катрел Мосенаин, дъщеря на железар от Мероне — каза жената точно толкова гладко, сякаш беше всеизвестен факт, и той едва

не трепна от изненада. — Пръснал си ѝ главата с камък преди да я хвърлиш в кладенеца, несъмнено за да ѝ спестиш удавянето. — Откъде знаеше името на пачаврата, още повече за камъка? Той самият беше забравил името ѝ. — Не, съмнявам се, че би се размекнал, но не бих искала да мисля, че целуваш лейди Елейн, без да съм осведомена. Определено не би ми харесало.

Изведнъж тя се намръщи на оцапаната с кръв дантела в ръката ѝ, стана с изящество и отиде до камината, за да я хвърли в пламъците. Остана там изпънала ръце да се стопли, без да поглежда към него.

— Можеш ли да уредиш няколко сеанчански жени да избягат? Най-добре ще е да има и от онези, които се наричат сул-дам, както и от така наречените дамане. — Малко се затрудни със странните думи. — Но ако не можеш и от двете, то поне няколко сул-дам. Те ще освободят от другите.

— Може би. — Кръв и пепел, прескачаше от едно на друго половко и от Фалион тази нощ. — Няма да е лесно, милейди. Всички ги пазят зорко.

— Не съм те питала дали ще е лесно — отвърна тя, взряна в пламъците. — Можеш ли да изместиш стражата по-надалече от хранителните складове? Ще съм доволна, ако някои от тях все пак изгорят. Омръзнаха ми опитите, които все се провалят.

— Това не мога да направя — отвърна той. — Освен ако не очаквате веднага след това да се скрия. Те така усърдно си записват заповедите, че и един кайриенец ще пребледнее. А и все едно, няма нищо да помогне при тези Портали, през които докарват още и още фургони всеки проклет ден. — Честно казано, не съжаляваше за това. Гадеше му се от начина, по който се правеше, разбира се, но не съжаляваше. Очакваше, че дворецът при всички случаи ще е последното място в Кемлин, което ще изпита глад, но беше преживял обсади от двете страни на бойната линия и нямаше намерение отново да вари ботушите си за супа. Шиайне обаче искаше пожари.

— Още един отговор, за който не съм питала. — Тя поклати глава, все така загледана в пламъците, не към него. — Но може би нещо би могло да се направи. Всъщност колко близо си до... спечелване чувствата на Елейн? — довърши тя превзето.

— По-близо, отколкото в деня, когато дойдох в двореца — изръмжа той, загледан ядосано в гърба ѝ. Стараеше си никога да не

оскърбява онези, които Избраният е поставил над него, но тази кучка го предизвикваше. Можеше да скърши тънкия ѝ врат като пръчица! За да не посегне към гърлото ѝ, си напълни една от чашите и я задържа в ръка, без да му се пие. В лявата си ръка, разбира се. Това, че в стаята имаше един труп, съвсем не означаваше, че не е намислила да ги направи два. — Но не бива да бързам. Не мога ей така да я натисна в някой ъгъл и да я погъделичкам под ризката.

— Предполагам — каза приглушено Шиайне. — Едва ли е като жените, с които си свикнал. — Смееше ли му се? Надсмиваше ли му се? Едва се сдържа да не хвърли чашата и да удуши това момиченце с лисиче лице.

Изведнъж тя се извърна и той примигна, щом видя как небрежно пхна камата си обратно в ножницата. Така и не беше я видял да изважда проклетото нещо! Отпи от виното, без да помисли, и едва не се задави, щом осъзна какво е направил.

— Би ли ти харесало да оплячкосаш Кемлин? — попита го тя.

— И още как, стига да имам добра компания зад гърба си и чист път до портите. — Виното трябваше да е безвредно. Двете чаши означаваха, че е пила и тя, а ако бе избрал чашата на мъртвия, то отровата, останала в нея, нямаше да може да умори и една мишка. — Това ли искате? Изпълнявам заповедите като всеки след мен. — Така беше, когато изглеждаше възможно да ги надживее, или когато заповедите идваха от Избания. Да не се подчиниш на Избания бе все едно да умреш като глупак. — Но понякога е добре да знаеш повече от „иди там и направи това“. Ако ми кажете какво целите в Кемлин, сигурно ще мога по-добре да помогна да го постигнете бързо.

— Разбира се. — Усмивката ѝ показва всичките ѝ зъби, но очите ѝ останаха плоски като излъскани кафяви камъчета. — Но най-напред, кажи ми защо имаш прясна кръв по ръкавицата?

Той ѝ отвърна с усмивка.

— Уличен крадец, който не извади късмет, милейди.

Може би тя го беше изпратила, а може би не, но Давед добави и нейното гърло в списъка на тези, които смяташе да среже. А май трябваше да добави и това на Марилин Гемалфин. В края на краищата единственият оцелял щеше да е единственият, който да може да разкаже какво се е случило.

ГЛАВА 16

ПРЕДМЕТ НА ПРЕГОВОРИ

Утринното слънце беше клекнало на хоризонта, оставяйки по-близката страна на Тар Валон все още загърната в сенки, но покрилият всичко сняг блестеше ярко. Самият град сияеше сякаш зад дългите си бели стени, увенчани с горди кули и знамена, ала на Егвийн, възседнала дорестия си кон край речния бряг над града, той ѝ се струваше много по-далечен, отколкото беше в действителност. Река Еринин тук се уширяваше на повече от две мили, а ръкавите ѝ, Алиндрел Еринин и Осендрел Еринин, обтичащи острова от двете страни, бяха почти на половината от това, тъй че Тар Валон сякаш се бе разположил посред някое голямо езеро, недостижим въпреки масивните мостове, извисяващи се над водите така, че корабите да могат с лекота да плават под тях. Самата Бяла кула, костенобял стълб, издигащ се на необозрима висота от самото ядро на града, пълнеше сърцето ѝ с копнеж за роден дом. Не за Две реки, а за Кулата — там сега беше нейният дом. Облаче дим привлече погледа ѝ, тънка черна резка на отвъдния бряг, зад града, и лицето ѝ се сгърчи в гримаса. Дайшар затъпка с копито в снега, но тя го потупа по шията и дорчото се успокои. Много повече бе нужно, за да се утеши ездачката му. Тъгата по родния дом бе само малка частица от това. Нищожна, в сравнение с останалото.

С въздишка, тя отпусна юздите върху седлото и вдигна дългата, обкована с месинг далекогледна тръба. Наметалото ѝ се смъкна и оголи едното ѝ рамо, ала тя пренебрегна студа, който превръщаше дъха ѝ в бяла пара, и с облечената си в ръкавица ръка заслони предната леща от слънчевия блясък. Стените на града се извисиха пред погледа ѝ. Тя се съсредоточи върху дългите, извити рамене на Северен пристан, протегнали се нагоре срещу теченията. По бойниците, обкръжаващи пристана, целеустремено се движеха хора, но от такова разстояние тя едва можеше да различи мъжете от жените. Все пак се радваше, че не носи шала със седемцветните ресни и че лицето ѝ

скрито под дълбоката качулка в случай, че някой там се окажеше с посилен далекоглед от нейния. Широкото устие на изкуствения залив беше преградено с масивна желязна верига, изпъната на няколко стъпки над водата. Малките точици по водата бяха гмуркащи се за риба птици. Двама мъже щяха да са нужни, за да повдигнат всяка от дългите една крачка брънки. Някоя малка лодка може би щеше да се промъкне под тази преграда, но не и съд с прилични размери, освен ако Бялата кула не го позволише. Веригата, разбира се, беше предназначена само да пази от врагове.

— Ето ги, Майко — промълви лорд Гарет и тя свали далекогледа. Пълководецът ѝ беше едър, набит мъж, с броня без украса върху простото кафяво палто, без никаква позлата или везмо. Лицето му бе грубовато и обрулено от вятър и дъжд под забралото на шлема, а годините му бяха придали странно утешаваща кротост. Трябваше само човек да погледне Гарет Брин в лицето, за да разбере, че дори Ямата на ориста да се разтвореше пред него, щеше да потисне страха си и да продължи да върши това, което трябва. И щяха да го последват други мъже. Беше доказал на не едно бойно поле, че да го следваш значи да тръгнеш по пътя към победата. Подходящ беше за неин следовник. Очите ѝ проследиха облечената му в стоманена ръкавица ръка, сочеща нагоре по реката.

Току-що появили се иззад вдадената във водата суша, пет, шест... не, седем кораба плуваха надолу по Еринин. Такива големи съдове рядко се срещаха по реката. Единият беше тримачтов, триъгълните платна се издигаха изпънати здраво, а дългите весла биеха в синьозелената вода, за да добавят още малко скорост. По всичко личеше, че екипажите горят от желание да усилят скоростта, изгарящо желание да стигнат Тар Валон веднага! Тук реката беше достатъчно дълбока, за да пробягат корабите на един човешки вик разстояние от брега, но те плаваха почти в колона толкова близо до средата на Еринин, колкото можеха кормчиите им да постигнат. Моряците, прилепили се по мачтите, оглеждаха бдително крайбрежната ивица, без да ги интересуват калните плитчини.

Всъщност те изобщо нямаха от какво да се боят, докато се държаха извън обхвата на лъковете. Вярно, от седлото си тя можеше да подпали всеки кораб или просто да пробие дупки в корпусите им и да ги остави да потънат. Въпрос на няколко мига. Но ако го направеше, то

хората на тях щяха да се издават. Течението беше силно, водата леденостудена, а и сигурно не всички можеха да плуват. Една-единствена смърт дори щеше да свидетелства, че е използвала Силата като оръжие. А тя се стараеше да живее все едно, че вече е обвързана с Трите клетви. Клетвите, които закриляха тези кораби от нея, както и от всяка друга Сестра. Сестра, заклела се над Клетвената палка, нямаше да може да се насили да запреде онези сплитове, освен ако не успееше да се убеди, че е в непосредствена заплаха от страна на корабите. Но явно никой от капитаните и екипажите им нямаше да го повярва.

Наблюдателите по мачтите започнаха да сочат към нея и Гарет и скоро се разбра, че са я взели за някоя Айез Седай с нейния Стражник. Или най-малкото капитаните им не бяха склонни да рискуват с възможността да не е Сестра. След миг ударите на веслата се усилиха или поне се усети, че гребците напънат сили. Някаква жена на квартердека на кораба водач, вероятно неговата капитанка, замаха с ръце, сякаш подканяше хората си за още усилие, а неколцина мъже се разтичаха по палубата — притягаха едни въжета и отхлабваха други, за да променят ъгъла на платната, макар че Егвийн не можа да забележи да постигат нещо. По палубите имаше и други хора освен моряците и повечето от тях се струпяха по перилата, неколцина на свой ред надигнаха далекогледите си. Някои като че ли измерваха оставащото им до безопасния пристан разстояние.

Тя си помисли дали да не им запреде малко огън, облак от бляскава светлина, може би с малко гръм над всеки от съдовете. Това със сигурност щеше да накара всеки на борда с малко ум в главата да разбере, че нито скоростта, нито разстоянието тук ги пазят невредими, а само търпимостта ѝ, продиктувана от Трите клетви. Трябваше да знаят, че са невредими заради Айез Седай. После тежко въздъхна и се укори наум. Този простичък сплит също щеше да привлече внимание в града, при това много повече от появата на една Сестра. На речния бряг често идваха Сестри, за да погледат Тар Валон и Кулата. Дори единствената реакция на пламъчетата ѝ да се окажеше отменно представление, започнеше ли веднъж, надпреварата трудно щеше да се спре. Започнеше ли, нещата като нищо можеха да излязат от контрол. Много поводи имаше за това през последните пет дни.

— Управителят на пристана не е пускал повече от осем-девет кораба наведнъж, откакто сме дошли — заговори Гарет, когато първият

кораб се изравни с тях, — но капитаните, изглежда, влизат в графика. Скоро ще се появи нова група и ще стигнат до града тъкмо когато стражите са се уверили, че тези наистина идват, за да се включат във войската. Джаймар Чубаин е достатъчно разумен, за да съобрази, че трябва да пази да не би мои хора да се промъкнат в корабите. Има повече стражи, струпани в пристаните, отколкото където й да е другаде, освен на мостовите кули, доколкото можах да разбера. Това обаче ще се промени. Притокът на кораби започва от призори и продължава, докато се мръкне, тук и в Южен пристан. А тези като че ли не карат толкова много войници, колкото повечето други. Всеки план е чудесен, докато не дойде денят, Майко, но тогава трябва да се приспособиш към обстоятелствата, или губиш.

На тези седем кораба трябваше да има около двеста пътници. Няколко от тях можеха да са търговци или други невинни пътници, но ниското слънце се отразяваше от шлемовете, металните нагръдници и стоманените дискове, пришити върху кожени палта. Колко ли товара пристигаха всеки ден? Колкото и да бяха, в града се изливаше постоянен поток, за да се включат във войската под командата на Старшия капитан Чубаин.

— Защо мъжете толкова напират да убиват и да бъдат убивани? — промърмори тя раздражено.

Лорд Гарет я изгледа спокойно. Седеше като статуя на коня си, едро червено-кафяво животно с бяло на ноздрите. Понякога тя си мислеше, че знае твърде малко за това, което Сюан изпитваше към него. Понякога си мислеше, че си струва поне веднъж да го стресне, просто за да го види стреснат.

За съжаление, тя знаеше отговора на собствения си въпрос не по-зле от него. Или поне що се отнася до мъжете, отиващи на война. О, имаше достатъчно мъже, които с охота се включваха в подкрепа на кауза или за да защитят това, което според тях е справедливо, намираха се и такива, които търсеха приключението, каквото и да означаваше то за тях, ала простият факт беше, че за носене на пика или копие човек можеше всеки ден да спечели два пъти повече от оня, който върви зад чуждия плуг, и един път и половина повече, ако можеше да язди достатъчно добре, за да го включат в конницата. Стрелците с арбалети и лъкове бяха по средата. Мъжът, работещ за друг, можеше само да мечтае, че някой ден ще си има своя ферма или дюкян, или че поне ще

остави някакво начало, което синовете му да продължат, но със сигурност беше слушал приказки как мъже, занимавали се с войнишкия занаят пет или десет години, се връщат у дома с достатъчно злато, за да заживеят в удобство, приказки за прости мъже, издигнали се до пълководци или лордове. За един бедняк, грубо се беше изразил Гарет, взирането във върха на пиката може да е по-добра гледка от задника на нечий чужд кон пред ралото. Въпреки че беше много по-вероятно да загине от чужда пика, отколкото да си спечели слава или богатство. Горчива гледна точка, ала тя допускаше, че повечето от хората на корабите я споделят. Но пък нали по същия начин и тя самата беше събрала своята войска. Срещу всеки, който искаше да помогне узурпаторката да бъде свалена от Амирлинския трон, срещу всеки, който изобщо знаеше със сигурност що за същество е Елайда, десетима, ако не и сто се бяха включили заради платата. Някои от мъжете на кораба започнаха да вдигат ръце, за да покажат на стражите по стените на пристана, че не държат оръжие.

— Не — каза тя и лорд Гарет въздъхна. Гласът му остана спокоен, но думите му не бяха никак утешителни.

— Майко, докато пристаните остават отворени, Тар Валон ще се храни по-добре от нас, а градската стража ще става все по-голяма и по-силна. Много се съмнявам, че Елайда ще позволи на Чубаин да излезе да ни атакува, колкото и да ми се иска. Всеки ден изчакване само добавя към касапската ни сметка, която рано или късно ще трябва да платим. Казах от самото начало, че ще се стигне до щурм, и това не се е променило, но всичко останало се променя. Накарайте Сестрите да ме вкарат с хората ми отвъд стените сега и мога да завзема Тар Валон. Няма да е чисто. Никога не е. Но мога да ви взема града. И ще загинат по-малко, отколкото ако го отлагаме.

В корема ѝ се оформи възел, усука се и се затегна толкова силно, че тя едва можа да вдиша. Внимателно, стъпка по стъпка, изпълни упражненията за новачки, за да го разхлаби. Брегът удържа реката, направлявайки я, без да я контролира. Спокойствието се утаи в нея.

Твърде много хора бяха започнали да разбират ползата от Порталите и в известен смисъл Гарет беше най-тежкият случай. Занаятът му беше войната и в това беше много добър. Още щом разбра, че един Портал може да прехвърли повече от малка група хора наведнъж, той беше схванал последствията. Дори могъщите стени на

Тар Валон, извън обхвата на всякакъв обсаден катапулт, който не е качен на баржа, и укрепени със Силата така, че и най-големият катапулт да не може да ги разбие, щяха да са като хартиени пред войска, която може да Пътува. Но независимо дали Гарет Брин го беше разбрал, или не, други хора щяха да се вкопчат в тази идея. Ашаманите, изглежда, вече го бяха направили. Открай време войната бе нещо отвратително, но сега щеше да стане още по-отвратителна.

— Не — повтори тя. — Зная, че докато всичко това не свърши, ще загинат хора. — Светлината дано да ѝ е на помощ, можеше да ги види как умират само като си затвореше очите. Но щяха да загинат още повече, ако вземеше погрешно решение, и не само тук. — Но трябва да съхраним Бялата кула жива — за Тармон Гай-дон, — за да остане между света и ашаманите, — а Кулата ще загине, ако се стигне дотам Сестри да се избиват помежду си по улиците на Тар Валон. — Това вече се беше случвало веднъж. Недопустимо беше да се повтори. — Загине ли Бялата кула, загива надеждата. Не би трябвало да ти го повтарям.

Дайшар изпръхтя и отметна глава, сякаш усетил раздразнението на ездачката си, но тя дръпна рязко юздите му и пъкна далекогледа в кожения калъф на седлото. Гмуркащите се птици се отказаха от риболова си и се разлетяха нависоко, щом дебелината верига, преграждаща Северен пристан, започна да се снишава. Щеше да потъне под водата много преди първият кораб да стигне до устието на залива. Преди колко ли време тя самата беше пристигнала в Тар Валон по същия път? Струваше ѝ се, че е било много отдавна. Преди цял Век. Друга жена сякаш бе стъпила тогава на брега, за да я посрещне Надзорницата на новачките.

Гарет поклати глава с гримаса. Но пък той никога не се предаваше, нали?

— Вие трябва да съхраните Бялата кула жива, Майко, но моята работа е да ви я дам. Освен ако нещата не са се променили, а аз да не знам. Забелязвам как някои Сестри си шепнат и се озъртат, макар и да не знам какво значи това. Ако все още искате Кулата, ще се стигне до щурм, и е по-добре да е скоро, отколкото късно.

Изведнъж утрото ѝ се стори мрачно, сякаш облаци скриха слънцето. Каквото и да направеше, щеше да има камари мъртъвци, но трябваше да опази Бялата кула жива. Длъжна беше. Когато нямаш добър избор, трябва да избереш най-малкото зло.

— Тук видях достатъчно — промълви тя. Хвърли последен поглед към тънката ивица дим отвъд града и смуши Дайшар към дърветата на сто крачки от реката, където ескортът ѝ чакаше между зелените ели и оголените от зимата брези и бряст.

Двеста души лека конница със сигурност щяха да привлекат внимание при появата си на речния бряг, но Гарет я беше убедил в необходимостта от тези мъже с тънките им пики и късите конически лъкове. Без съмнение димът на отвъдния бряг се издигаше от горящи обозни фургони. Малки ужилвания, но тези ужилвания ставаха всяка нощ, понякога по едно, друг път — по две-три. Гонитбата на нападателите се беше оказала невъзможна засега. Внезапни снежни виелици спираха преследвачите или мразовити нощни ветрове, или пък следите просто изведнъж изчезваха, а снегът след последните дири от копита си оставаше гладък като току-що навалял. Утайките от сплитове ясно показваха, че са подпомагани от Айез Седай, а и нямаше смисъл да се залъгват, че Елайда не разполага с войници и може би със Сестри и от тази страна на реката. Малко неща щяха да зарадват Елайда повече от това да спипа Егвийн ал-Вийр.

Това, разбира се, не беше целият ѝ ескорт. Освен Шериам, нейната Пазителка, тази сутрин тя беше тръгнала с още шест Айез Седай и тези от тях, които си имаха Стражници, ги бяха взели със себе си, тъй че зад Сестрите чакаха осем мъже в сменящи цветовете си плащове, които се развяваха при всеки полъх и скриваха части от хора и коне между дървесните стволоче. Те съзнаваха опасностите, най-малкото от набези и засади, съзнаваха колко напрегнати до пръсване са Сестрите, и оглеждаха обкръжаващата ги гора все едно, че конниците изобщо ги нямаше. Първата им и основна грижа беше сигурността на техните Айез Седай и това те не доверяваха на никой друг. Сарин, чернобрад и як като буков ствол, не толкова нисък, колкото широк в раменете, стоеше толкова близо до Нисао, че сякаш бе надвиснал над дребничката Жълта, а Джори странно как също сякаш се извисяваше над Морврин, въпреки че всъщност беше по-нисък от нея. Широк в раменете като Сарин, но много нисък дори за кайриенец. Тримата Стражници на Миреле, тримата, за които тя признаваше официално, така се бяха скупчили около нея, че тя нямаше да може да подкара коня си, ако не избута някой от техните. Стражникът на Аная Сетагана, строен, тъмнокос и толкова красив, колкото тя беше невзрачна,

успяваше незнайно как сам да я „обкръжи“, а пък Тервейл, с неговия дълъг нос и нашарено с белези лице, правеше същото с Беонин. Карлия си нямаше Стражник, нещо обичайно за Белите, но оглеждаше мъжете изпод дълбините на обшитата си с кожа качулка, сякаш си мислеше дали да не си намери един.

Не толкова отдавна Егвийн щеше да се колебае дали да се покаже пред хората с тези шест жени. Те заедно с Шериам до една й се бяха заклели във вярност, всяка по различни причини, и нито те, нито тя искаше този факт да се разбере или дори заподозре. Бяха нейното средство да влияе на събитията, доколкото беше възможно, след като всички не я мислеха за нещо повече от марионетка, едно момиченце, избрано за Амирлин, което Съветът на Кулата ще може да използва, както си поиска и без да го слуша за нищо. Съветът се беше отърсил от тази илюзия, когато тя ги принуди да обявят война на Елайда — признаха най-сетне, че след като са избягали от Кулата, в края на краищата са във война от самото начало; ала това само караше Съветът и отделните Аджи да се безпокоят какво ще направи Егвийн по-нататък и да се мъчат да измислят как всеки неин ход да зависи от тяхното изрично одобрение. Заседателките безкрайно се изненадаха, когато тя прие предложението им за личен кръг от съветнички, по една Сестра от всяка Аджа, които да я съветват със своята мъдрост и опит. Или навярно си въобразяваха, че успехът ѝ с декларацията за война ѝ е разстроил ума. Разбира се, тъкмо тя беше поръчала на Морврин, Аная и останалите да се погрижат те да бъдат избраните Сестри, и те се сдобиха с достатъчно престиж в Аджите си, за да смогнат да го уредят. Вслушваше се в съветите им, без винаги да ги приема, от четири недели, но сега вече не се налагаше да си уреждат тайни срещи или да си предават тайни съобщения.

Но изглежда, че на тръгване към Кулата към свитата на Егвийн се бяха включили и други.

Шериам, заметнала тесния си син служебен шарф над наметалото, направи много официален поклон от седлото си. Жената с коса като пламък можеше да бъде невероятно формална понякога.

— Майко, Заседателката Делана желае да поговори с вас — каза тя, сякаш Егвийн не виждаше набитата Сива сестра, възседнала пъстра кобила, почти толкова тъмна, колкото чернокракия кон на Шериам. — По някакъв важен въпрос, както твърди. — А леко грубата нотка

показваше, че Делана не ѝ е казала какъв е въпросът. На Шериам това не можеше да ѝ хареса. Можеше да бъде и много ревнива за поста си.

— Насаме, ако позволите, Майко — рече Делана и отметна тъмната си качулка, за да открие косата си с цвят на сребро. Гласът ѝ беше дълбок за жена, но не можеше да се каже, че съдържа напрежението на човек, който иска да говори за важни неща.

Присъствието ѝ беше изненадващо. Делана често подкрепяше Егвийн в Съвета на Кулата, когато Заседателките започнеха да извъртат дали някое решение действително е свързано с войната срещу Елайда. Това означаваше, че от Съвета се иска да подкрепи заповедите на Егвийн с Голям консенсус, а дори Заседателките, които бяха гласували за войната, никак не харесваха този дребен факт, поради което се стигаше до извъртания. Искаха по този начин да принизят Егвийн, но ако бъдеха оставени сами, то Съветът нямаше да прави нищо, освен да се въвлича в безкрайни спорове. Честно казано обаче, подкрепата на Делана не винаги беше добре дошла. Един ден можеше да бъде самата картинка на Сива посредничка, търсеща всеобщото съгласие, а на другия — толкова твърда в аргументите си, че всяка Заседателка стягаше грѣбнак, щом я чуеше. Беше известна с това, че може да пусне котката в гълѣбарника и по други начини. Преди три заседания беше настояла Съветът да излезе с официална декларация, че Елайда е от Черната Аджа, което неизбежно предизвика неловка тишина, докато една не поиска заседанието да бъде закрито. Малко Сестри бяха готови публично да обсъждат Черната Аджа. Виж, Делана можеше да обсъжда какво ли не, от това как да намерят подходящи дрехи за деветстотин осемдесет и седемте новачки, до това дали Елайда няма скрити поддрѣжнички между Сестрите — друга тема, от която на повечето Сестри им настрѣхваха кожата. Кое то отваряше въпроса защо е трѣгнала днес толкова рано, и то сама. Досега никога не беше се обръщала към Егвийн без други две-три Заседателки за компания. Светлосините очи на Делана не издаваха повече от гладкото ѝ айезседайско лице.

— Докато яздим — отвърна ѝ Егвийн. — Ще останем малко насаме — добави тя, щом Шериам отвори уста. — Остани по-назад с другите, моля те.

Зелените очи на Пазителката се присвиха почти като при гняв. Ефикасна и енергична Пазителка, тя беше вложила всичките си

надежди в Егвийн и съвсем не криеше, че не обича да бъде изключвана от всяка нейна среща с други Сестри. Ядосана или не, все пак сведе покорно глава, макар и след леко колебание. Шериам в началото не беше наясно точно коя от двете всъщност командва, но вече го бе научила.

Теренът нагоре от Еринин се издигаше, не чак до хълмове, ставаше просто все по-стръмен по посока на чудовищния връх, извисил се на запад, толкова масивен, че сякаш думата „планина“ бледнееше. Дори да беше в Гръбнака на света, Драконова планина щеше да се издига над всичко останало. В сравнително равнинната околност на Тар Валон нейният вечно увенчан с бяла шапка връх сякаш стигаше до небесата, особено когато от него се извисеше струя дим, като сега. Тънката му нишка от такава височина щеше да е нещо съвсем различно отблизо. Дърветата отстъпваха по средата на склона и никой никога не беше успявал да стигне до върха, нито да се приближи дори, макар да се говореше, че склоновете му били осеяни с костите на онези, които са се опитвали. Не че някой можеше ясно да обясни за какво ще му дотрябва на човек изобщо да се опитва. Вечер дългата сянка на планината стигаше чак до Тар Валон. Хората, обитаващи околностите, бяха свикнали с Драконова планина, господстваща в небето им също толкова, колкото бяха свикнали с Бялата Кула, издигаща се над градските кули и видима от мили разстояние. И двете бяха неизменни части от гледката, винаги бяха съществували тук и винаги щеше да ги има, но животът на хората беше запълнен с грижи за реколта и със занаяти, не с планини или с Айез Седай.

В малките махали от по десет-дванайсет къщи, покрити със слама или каменни плочи, и тук-там в по някое по-голямо селце от по сто, децата, играещи си в снега или понесли ведра с вода от кладенците, се спираха и зяпваха войниците, яздещи по черните разкаляни коловози, които трябваше да минат за пътища, щом не бяха покрити със сняг. Не носеха знамена, но някои от войниците имаха на плащовете или по ръкавите на палтата си Пламъка на Тар Валон, а странните плащове на Стражниците говореха, че поне някои от жените са Айез Седай. Макар и толкова близо до града, доскоро Сестрите бяха необичайна гледка, а и все още представляваха нещо, което караше детските очи да заблестят. Но пък войниците може би стояха по-напред в списъка на чудесата. Фермите, изхранващи Тар Валон,

покриваха повечето земя, оградени с каменни синори ниви, обкръжили просторни едноетажни къщи и високи обори и плевници от камък или тухли, с храсти, храстчета и дървета помежду им. Групи деца често се затичваха на известно разстояние успоредно на пътя — подскачаха през снега като зайчета. Зимата задържаше повечето хорица вътре, но тези, които бяха по дворовете, загърнати в тежки аби заради студа, едва поглеждаха към войниците и Айез Седай. Скоро щеше да дойде пролетта, а с нея — оран и сеитба, а това, което вършеха Айез Седай, не ги засягаше. Светлината дано да даде.

Нямаше смисъл от охрана, освен ако не яздеха в очакване на атака, а лорд Гарет беше осигурил силен авангарден отряд и колони по фланговете, с конници в ариергард, докато самият той водеше войниците точно зад Стражниците, следващи по петите Шериам и „светничките“. Всички те образуваха голям, несиметричен кръг около Егвийн и тя почти можеше да си представи, че язди през околността сама с Делана, стига да не се огледаше по-внимателно. Или да не погледнеше много напред. Вместо да подкани Сивата заседателка да заговори — пътят до лагера беше дълъг и на никоя не бе позволено да заприда Портал там, където сплитът можеше да се забележи; разполагаше с предостатъчно време, за да чуе какво има да ѝ каже Делана — Егвийн сравняваше фермите, покрай които минаваха, с тези в Две реки.

Може би осъзнаването, че Две реки вече не е нейният дом, я накара да ги заглежда така съсредоточено. Признаването на истината не можеше да се нарече измяна, но тя все пак като че ли изпитваше нужда да си спомня за Две реки. Човек можеше да забрави кой е, ако забравеше откъде произлиза, а понякога онази щерка на ханджия от Емондово поле сякаш ѝ изглеждаше все по-непозната. Всяка от тези ферми щеше да изглежда съвсем непривично, ако бе разположена близо до Емондово поле, въпреки че не можеше да определи защо точно. Различна форма на къщите, друг наклон на покривите. А и тук къщите по-често бяха покрити с плочи, вместо със слама, доколкото можеше да отличи едното от другото под снега, затрупал покривите. Разбира се, сега в Две реки имаше повече тухла и камък, отколкото преди. Тя го беше видяла, в Тел-айеран-риод. Промяната настъпва толкова бавно, че не можеш да я забележиш, докато пълзиш по житейския си път, или пък твърде бързо, за да привикнеш с нея, но

настъпва. Нищо не изглежда същото, дори когато си мислиш, че изглежда. Или се надяваш.

— Някои мислят, че ще го обвържете за свой Стражник — изведнъж тихо проговори Делана. Все едно че подхваща безгрижен разговор. Цялото ѝ внимание сякаш бе съсредоточено в оправянето на качулката ѝ с ръцете, облечени в зелени ръкавици. Яздеше добре, сливаше се с движението на кобилата си с такава лекота, че все едно не усещаше животното. — Някои смятат, че може би вече сте го направили. Самата аз от доста време не съм си имала, но самото съзнаване, че Стражникът ти е там някъде, може да бъде утеха. Стига да си избрала подходящия.

Егвийн повдигна вежда — направо изпита гордост, че не я зяпна: това беше последната тема, която можеше да очаква — а Делана добави:

— Лорд Гарет. Той прекарва много време с вас. Доста по-възрастен е от обичайното, но Зелените често избират по-опитен мъж за първия си. Зная, че вие всъщност никога не сте имали Аджа, но все пак често мисля за вас като за Зелена. Чудя се дали Сюан ще изпита облекчение, ако го обвържете, или това ще я притесни? Понякога си мисля едното, понякога другото. Тяхната връзка, ако може да се нарече така, е доста особена, но в същото време тя изглежда съвсем непритеснена.

— Трябва да попиташ Сюан за това. — Усмивката на Егвийн беше хаплива. Както и тонът ѝ, впрочем. Тя самата не разбираше напълно защо Гарет Брин ѝ бе предложил верността си, но Съветът на Кулата си имаше по-сериозни задачи от това да клюкарстват като селянки. — Можеш да кажеш на когото си поискаш, че не съм обвързала никого, Делана. Лорд Гарет прекарва дълго време с мен, както подхвърли, защото аз съм Амирлин и той е моят пълководец. Можеш и това да им припомниш. — Значи Делана мислеше за нея като за Зелена. Това беше Аджата, която тя щеше да си избере, въпреки че честно казано, искаше да си има само един Стражник. Ала Гавин беше или в Тар Валон, или на път за Кемлин, а и в двата случая тя нямаше да може скоро да се докопа до него. Потупа без нужда Дайшар по шията и се постара да задържи усмивката си, за да не се обърне на гневен поглед. Беше приятно да позабрави за Съвета и всички други

неща поне за малко. Съветът я караше да разбере защо Сюан толкова често приличаше на мечка с болен зъб, докато беше Амирлин.

— Не бих казала, че е станало предмет на широка дискусия — промърмори Делана. — Засега. Все пак съществува известен интерес за това дали сте си обвързали Стражник, и кого. Съмнявам се, че Гарет Брин ще бъде сметнат за разумен избор. — Изви се на седлото си и погледна назад. Към лорд Гарет, реши Егвийн, но когато Заседателката отново се обърна напред, каза много тихо: — Шериам изобщо не беше вашият избор за Пазителка, разбира се, но трябва да знаете, че Аджите нагласиха онази групичка също да ви наблюдава. — Пъстросивата ѝ кобила беше по-ниска от Дайшар, затова ѝ се налагаше да гледа Егвийн отдолу, нещо, което тя се постара да не се усети. Воднистосините очи изведнъж станаха много остри. — Някои подхвърляха мисълта, че Сюан ви съветва... твърде добре... след начина, по който наложихте декларацията за война срещу Елайда. Но тя все още негодува от променените обстоятелства, нали? На Шериам вече се гледа като на най-вероятната виновничка. Тъй или иначе, Аджите искат да ви предупредят, в случай че им поднесете нова изненада.

— Благодаря за предупреждението — учтиво отвърна Егвийн. Виновничка? Тя беше доказала на Съвета, че няма да бъде тяхната марионетка, но ето, че повечето продължаваха да смятат, че трябва все пак да е нечия марионетка. Добре поне, че никоя не подозираше истината за съветничките ѝ. Можеше само да се надява на това.

— Има и друга причина да бъдете нащрек — продължи Делана. Напрегнатият ѝ поглед издаваше, че небрежният тон е преструвка. Това за нея беше по-важно, отколкото Егвийн трябваше да разбере. — Можете да сте сигурна, че всеки съвет, който ви дава някоя от тях, идва направо от главата на нейната Аджа, а както знаете, главата на една Аджа и нейните Заседателки не винаги се виждат очи в очи. Прекаленото вслушване в съветите им може да ви скара със Съвета. Не забравяйте, не всяко решение засяга войната, но съм сигурна, че ще държите някои от тях да се вземат както вие искате.

— Една Амирлин трябва да се вслушва във всяка страна, за да вземе каквото и да било решение — отвърна Егвийн, — но ще си спомням за предупреждението ви, когато ме съветват, Щерко. — Нима Делана я мислеше за глупачка? Или може би искаше да я ядоса?

Гневът водеше до прибързани решения и резки думи, които трудно се връщаха назад. Не можеше да си представи какво точно цели Делана, но когато Заседателките не можеха да я манипулират по един начин, опитваха друг. Откакто бе издигната за Амирлин, беше придобила много практика в заобикалянето на манипулациите им. Тя вдиша няколко пъти дълбоко и равномерно, потърси спокойствието и го намери. И в това беше придобила твърде много практика напоследък.

Сивата я изглежда отдолу изпод ръба на качулката си, със съвършено гладко лице. Но светлосините ѝ очи този път наистина бяха много остри, като свредели.

— Може би ще държите да научите какво мислят те по въпроса за преговорите с Елайда, Майко.

Егвийн почти се усмихна. Паузата бе съвсем преднамерена. Делана явно не харесваше да бъде наричана „Щерко“ от жена по-млада от повечето новачки. По-млада от повечето дошли от Кулата, да не говорим за най-новите. Но пък и самата Делана беше твърде млада за Заседателка. И не можеше да сдържа нервите си толкова добре, колкото щерката на ханджията.

— И защо трябва да държа?

— Защото темата се повдигна в Съвета през последните няколко дни. Не като предложение, но беше спомената, много кротко, от Вирилия и от Такима, а също от Магла. А Файсел и Сароя явно се заинтересуваха от това, което имат да кажат.

Спокойствие или не, но червеят на гнева изведнъж се загърчи в Егвийн и смазването му не беше лесно. Въпросните пет бяха Заседателки преди да се разцепи Кулата, но по-важното беше, че бяха разделени между двете главни фракции, борещи се за контрол над Съвета. Всъщност те бяха разделени дали да следват Романда или Лелейн, въпреки че двете щяха да се противопоставят една на друга дори това да означаваше, че и двете ще се удавят. И също така държаха последователките си в желязна хватка.

Можеше да повярва, че останалите са изпаднали в паника от развоя на събитията, но не и Романда или Лелейн. Вече от половин неделя приказките за Елайда и връщането на Кулата бяха почти потиснати от угрижените разговори за онзи неимоверно могъщ, и невъзможно продължителен изблик на Силата. Почти всяка искаше да разбере какво го е причинило и почти всяка се боеше да го научи. Едва

вчера Егвийн бе успяла да убеди Съвета, че би трябвало да е безопасно една малка група да Отпътува до мястото на взрива — споменът дори беше достатъчно силен, за да може всяка да посочи точно къде е бил — и повечето Сестри като че ли все още сдържаха дъх като една, докато се върнат Акарин и другите. Всяка Аджа бе поискала да има представителка, но Акарин беше единствената Айез Седай, готова да се втурне.

Нито Лелейн, нито Романда обаче изглеждаха загрижени. Колкото и мощна и продължителна да беше тази изява на Силата, тя също така беше твърде далече, и не бе причинила никакви щети, доколкото можеше да се разбере; ако се окажеше работа на Отстъпниците, както изглеждаше сигурно, шансът да разберат нещо беше отчайващо нищожен, а възможността да направят нещо, за да се противопоставят — още по-малка. Губенето на време и усилия над невъзможни неща изглеждаше неразумно, след като пред тях стоеше много по-важна задача. Така казваха те, и скърцаха със зъби заради това, че са се оказали на едно мнение. Но бяха съгласни също така, че Елайда трябва да бъде лишена от епитрахла и жезъла, Романда почти със същата страст като Лелейн, а ако свалянето на бивша Синя като Амирлин от страна на Елайда беше разгневilo Лелейн, то изявлението ѝ, че Синята Аджа е разформирана, я беше довело почти до бяс. Ако те допускаха приказки за преговаряне... Звучеше безсмислено.

Последното нещо, което искаше Егвийн, бе Делана или някоя друга да заподозре, че останалите са нещо повече от глутница овчарски псета, поставени за да я наблюдават, но ги привика рязко. Бяха достатъчно умни, за да затаят онова, което трябваше да се пази в тайна, и без да бързат, тръгнаха напред и се струпаха около нея, всички с маски на айезседайско спокойствие и търпение. Егвийн накара Делана да повтори каквото ѝ беше казала. Въпреки настояването ѝ за интимност. Сивата сестра възрази съвсем формално, преди да се подчини. И с това се сложи точка на спокойствието и търпението.

— Пълна лудост — заяви Шериам, преди някоя друга да е успяла да си отвори устата. Каза го гневно и може би леко уплашено. И с пълно основание. Името ѝ беше в списъка на онези, които са белязани за усмиряване. — Някоя от тях не може да вярва, че преговорите са възможни.

— Не бих могла да го допусна — вметна сухо Аная. Невзрачното ѝ лице подхождаше по-скоро на селянка, отколкото на Синя сестра, а и се обличаше много просто, поне за пред хората, но се справяше с дорестия си кон също толкова лесно като Делана с нейната кобила. Много малко неща можеха да нарушат спокойствието на Аная. Разбира се, между Заседателките нямаше да се намери Синя, която да говори за преговори. Аная не приличаше много на воин, но за Сините това беше война до дръжката на ножа и тук прошка нямаше. — Елайда направи положението съвсем ясно.

— Елайда е загубила ума си — каза Карлия, като тръсна глава, при което качулката падна на раменете ѝ и откри късите ѝ тъмни къдрици. Тя дръпна ядосано качулката на мястото ѝ. Карлия рядко проявяваше нотка на чувство, но сега белите ѝ бузи бяха почервенели почти като на Шериам, а гласът ѝ се изпълни с жар. — Не е възможно да, вярва, че всички тепърва ще се върнем, за да пълзим пред нея. Как е възможно Сароя да вярва, че ще приеме нещо по-малко?

— Но Елайда поиска точно това, да пълзим — промълви кисело Морврин. Обикновено благото ѝ закръглено лице също се беше вкиснало, а пълните ѝ ръце нервно стискаха юздите и тя така се намръщи на ятото свраки, които се разлетяха от брезовите дръвчета покрай пътя, сякаш очакваше да изпопаднат от небето. — Такима обича да слуша собствения си глас понякога. Тя трябва да говори, за да се слуша.

— Файсел също — каза мрачно Миреле и изгледа Делана с яд, сякаш тя беше виновна. Жената с маслинения тен беше известна с буйния си нрав, дори за Зелена. — Но никога не бях очаквала, че ще чуя такива приказки от нея. Досега никога не се е държала глупаво.

— Не мога да повярвам, че Магла наистина допуска такова нещо — настоя Нисао и ги изгледа една по една. — Просто е невъзможно. Първо на първо, колкото и да не обичам да го казвам, Романда така е затиснала Магла под палеца си, че оная скимти, когато Романда кихне, а единственото колебание, което има Романда, е дали Елайда да бъде набита с брезови пръчки преди да бъде пратена в изгнание.

Изражението на Делана бе толкова невъзмутимо, че сигурно прикриваше самодоволна усмивка. Явно точно това беше реакцията, на която се беше надявала.

— Романда държи Сароя и Вирилин също толкова здраво, а Такима и Файсел едва ли преместват единия си крак пред другия без разрешението на Лелейн, но все пак казаха каквото казаха. Смятам обаче, че вашите съветнички са по-близо до това, което чувстват повечето Сестри, Майко. — Тя оправи ръкавиците си и погледна косо към Егвийн. — Сигурно бихте могли да го срежете това още в зародиш, ако се задвижите твърдо. Изглежда, че ще ви е нужна подкрепата на Аджите. И моята, разбира се, в Съвета. Моята и на достатъчно други, за да се предотврати категорично. — Сякаш Егвийн имаше нужда от подкрепа, за да го постигне. Може би се опитваше да се подмаже. Или просто да създаде впечатлението, че подкрепата за Егвийн е единствената ѝ грижа.

До този момент Беонин беше яздила мълчаливо, загърната плътно в наметалото си и забила поглед в една точка между ушите на кобилата си, но ето, че изведнъж тръсна глава. Обикновено големите ѝ синьо-сиви очи ѝ придаваха вид на изненадана, но сега те гневно надничаха изпод качулката, докато ги извъръщаше поред от една жена към друга, включително и Егвийн.

— Че защо преговорите да са немислими? — Шериам примига от изненада, а Морврин отвори уста навъсена, но Беонин продължи, насочила гнева си вече към Делана. Тарабонският ѝ акцент беше посилен от обичайното. — Двете с теб сме Сиви. Ние преговаряме, посредничим. Елайда е заявила много тежки условия, но често това е случаят в началото на преговори. Можем да обединим отново Бялата кула и да осигурим сигурността на всички, само ако говорим.

— Но освен това съдим — отсече Делана, — а Елайда е осъдена. — Това не беше съвсем вярно, но тя изглеждаше по-стъписана от избухването на Беонин от всяка друга. От гласа ѝ просто капеше жлъч. — Ти може би си готова да преговаряш с нея да те набият с пръчки. Аз не съм, и мисля, че ще се намерят много малко като теб.

— Но положението се е променило — настоя Беонин. И протегна почти умолително ръка към Егвийн. — Елайда едва ли щеше да направи прокламацията си, свързана с Преродения Дракон, ако не го държеше в ръцете си, по един или друг начин. Онзи изблик на сайдар беше предупреждение. Отстъпниците явно са се раздвижили и Бялата кула трябва да е...

— Стига — прекъсна я Егвийн. — Значи си готова да преговаряш с Елайда? Със Заседателките в Кулата? — поправи се тя. Елайда изобщо нямаше да говори.

— Да — отвърна с жар Беонин. — Нещата могат да се уредят удовлетворително за всички. Знам, че могат.

— Тогава имаш разрешението ми.

Изведнъж всички освен Беонин заговориха разпалено и една през друга — мъчеха се да я разубедят, казваха й, че това е безумие. Аная крещеше толкова силно, колкото Шериам, с изразителни жестове, а очите на Делана се опулиха почти в ужас. Някои от конниците по фланговете запоглеждаха повече към Сестрите, отколкото към фермите, край които минаваха, а сред Стражниците настъпи смут — явно в този момент не им бяха нужни връзките, за да разберат, че техните Айез Седай са възбудени, но се задържаха по местата си. Разумните хора се държаха настрана, когато Айез Седай повишат глас.

Егвийн престана да обръща внимание на виковете и махането на ръце. Премисляла беше всяка възможност да приключи тази борба така, че Бялата кула да си остане цяла и единна. Беше разговаряла със Сюан с часове, а тя имаше повече основания от всяка друга да държи Елайда да бъде отстранена. Ако това щеше да спаси Кулата, Егвийн бе готова да се предаде на Елайда, да забрави, че тя се е домогнала до Амирлинския трон незаконно. Сюан едва не получи удар при това предложение, но се бе съгласила неохотно, че съхраняването на Кулата стои над всякакви други съображения. Усмивката на Беонин бе толкова красива, че щеше да е грях да я потуши.

Егвийн повиши глас, за да надвика останалите.

— Ще се обърнеш към Вирилин и другите, които изреди Делана, и ще уговорите среща с Бялата кула. Условията, които ще приема, са следните: Елайда трябва да се оттегли и да отиде в изгнание. — Защото Елайда никога нямаше да приеме връщането на Сестрите, опълчили се срещу нея. Амирлин нямаше право да се изказва как да се самоуправлява една Аджа, но Елайда бе заявила, че Сестрите, избягали от Кулата, вече не принадлежат към нито една Аджа. Според нея те трябваше да се помолят за връщането си в своите Аджи, след като изтърпят наказание под прекия й контрол. Елайда нямаше да обедини отново Кулата, само щеше да я разбие още повече. — Това са

единствените условия, които ще приема, Беонин. Единствените. Разбра ли ме?

Очите на Беонин се подбелиха и тя щеше да падне от коня си, ако Морврин не беше я прихванала, мърморейки под нос, докато изправяше Сивата, и я зашлеви през лицето, при това доста силно. Всички останали зяпнаха Егвийн, сякаш никога досега не я бяха виждали. Дори и Делана, която сигурно беше замислила да стане нещо такова още от първата дума, която изрече. Бяха се спрели заради припадналата Беонин, а кръгът от войници около тях закова на място след командата на лорд Гарет. Някои се обърнаха към Айез Седай с явна тревога, въпреки че лицата им бяха скрити зад забралата на шлемовете.

— Време е да се връщаме в лагера — каза Егвийн. Спокойно. Това, което трябваше да се направи, беше сторено. Капитулацията може би щеше да спаси Кулата, но тя не можеше да го повярва. А сега можеше да се стигне до това Айез Седай да се окажат едни срещу други по улиците на Тар Валон, освен ако не намереше някакъв начин планът ѝ да успее. — Чака ни работа — добави тя. — А не ни остава много време.

Дано да ѝ стигнеше.

ГЛАВА 17

ТАЙНИ

След като се увери, че вредното ѝ семе е хванало корен, Делана промърмори, че може би ще е най-добре, ако не ги видят, че се връщат заедно в лагера, и се измъкна от групата, като подкара кобилата си в тръс през снега, оставяйки ги да продължат в неловка тишина, нарушавана единствено от пращането на снежната кора под конските копита. Стражниците останаха на почтително разстояние, а вниманието на охраняващите ги войници отново се върна към фермите и горичките — вече не поглеждаха към Айез Седай, доколкото Егвийн можеше да забележи. Но мъжете никога не знаеха кога да си държат устите затворени. Кажеш ли на един мъж да си мълчи, само ще го накараш да се разключарства още повече, само пред близки приятели, на които може да се довери, разбира се, сякаш те на свой ред няма да се раздрънкат пред всеки, които поиска да ги чуе. Стражниците може би бяха по-различни — поне така твърдяха Айез Седай, онези, които си имаха — но войниците несъмнено щяха да приказват как Сестрите са се карали, и несъмнено щяха да кажат, че Делана си е тръгнала с бълха в ухото. Жената го беше замислила много грижливо. Нещо лошо от жабляк или кукувича прежда можеше да избуи, ако се позволеше на това семе да поникне, но Сивата сестра много ловко се беше предпазила от възможни обвинения. Истината почти винаги излиза наяве накрая, но до този край истината често се оказва обвита с толкова много слухове, спекулации и абсолютни лъжи, че повечето хора не могат да я приемат.

— Вярвам, че не е нужно да ви питам дали някоя от вас е чувала преди за това — каза Егвийн съвсем небрежно, докато уж оглеждаше околността, през която минаваха, ала остана доволна, след като всяка отрече тутакси и с голямо възмущение, в това число и Беонин, която мърдаше челюст и гледаше с яд към Морврин. Егвийн им вярваше дотолкова, доколкото можеше да си го позволи — нямаше да ѝ предложат клетвите си, без да са решили да държат на всяка своя дума;

освен ако не бяха от Черната Аджа, тази нищожна възможност, която най-много налагаше да е предпазлива — но клетвите във вярност винаги оставяха място и за най-верните хора да извършат възможно най-лошото нещо с убеждението, че е в твой най-голям интерес. А хора насила заставени да се закълнат, щяха да са склонни да търсят цепнатини и пролуки.

— Същинският въпрос — продължи тя — е какво целеше Делана?

Не беше нужно да обяснява, не и на тези жени, всяка от които беше доста опитна в Играта на Домове. Ако единствената цел на Делана бе да предотврати всякакви преговори с Елайда, като в същото време опази името си незамесено, то тя просто можеше да поговори насаме с Егвийн по всяко време. Заседателките не се нуждаеха от специален повод, за да влязат в кабинета на Амирлин. Или пък можеше да използва Халима, която спеше повечето нощи на постелка в шатрата на Егвийн, въпреки че беше секретарка на Делана. Егвийн се измъчваше от главоболия и в някои нощи само масажите на Халима можеха да ги смалят толкова, че да заспи. Впрочем една анонимна бележка можеше да се окаже достатъчна, за да внесе в Съвета едикт за забрана на преговорите. И най-докачливата от извъртащите щеше да признае, че преговорите за прекратяване на войната определено засягат войната. Но Делана явно искаше Шериам и останалите също да го научат. Този неин донос беше стрела, прицелена в друга цел.

— Раздор между главите на Аджите и Заседателките — каза Карлия, хладна като снега. — Може би кавга между Аджите. — Заоправя небрежно наметалото си, изкусно извезано с бяло върху бяло, но обшито по краищата с пухкави черни кожички, все едно че обсъждаше цената на ролка конец. — Защо ще ги иска тези неща, изобщо не мога да кажа, но това ще са резултатите, освен ако не внимаваме много, а тя не би могла да знае дали ще внимаваме, или дали имаме причина да внимаваме, тъй че логично целта ѝ би трябвало да е едно от двете, или и двете.

— Първият отговор, който ти идва наум, не винаги е най-правилният, Карлия — каза Морврин. — Не можем да сме сигурни, че Делана е обмислила действията си толкова грижливо като теб, или че е мислила в същата насока. — Едрата Кафява вярваше повече в здравия разум, отколкото в логиката, или поне твърдеше така, но в

действителност като че ли смесваше двете, комбинация, която я правеше много твърдоглава и подозрителна към бързите или лесни отговори. Което впрочем не беше лошо. — Делана може би се опитва да склони някои между Заседателките по въпрос, който е важен за нея самата. Може би се надява в края на краищата Елайда да бъде обявена за Черна Аджа. Каквито и да са резултатите, нейната цел може да е нещо, което ние дори и не подозираме. Заседателките могат да са толкова дребнави, колкото всички други. Възможно е дори да изпитва омерзение към някоя от онези, които спомена, още от времето, когато е била новачка, а те са я учили. По-добре да се съсредоточим върху това, което ще последва, вместо да се тревожим защо, докато не научим повече. — Тонът ѝ беше толкова кротък, колкото широкото ѝ лице, но за миг хладната сдържаност на Карлия изпърха в хладно презрение. Нейната рационалност рядко правеше компромиси с човешките слабости. Или с всяка, която не е съгласна с нея.

Аная се изсмя, почти с майчинска насмешка, при който звук дорчото ѝ изтанцува няколко стъпки, преди тя да му стегне юздите и отново да го подкара в раван. Майчински смях на селянка, развеселена от лудориите на другите.

— Недей да се цупиш, Карлия. Най-вероятно си права. Не, Морврин, вероятно е права. Във всеки случай съм убедена, че можем да смачкаме всякакви надежди, които има да посее раздор. — Това изобщо не прозвуча весело. На никоя Синя нямаше да ѝ стане весело от нещо, което можеше да попречи Елайда да бъде свалена.

Миреле рязко закима съгласна, а после примига, щом Нисао каза:

— Можете ли да си позволите да спрете това, Майко? — Дребничката Жълта не проговаряше много често. — Нямам предвид това, което Делана се опитва да постигне. Доколкото можем да решим какво е то — бързо добави тя, махвайки с ръка на Морврин, която отново си беше отворила устата. Нисао приличаше на дете редом с останалите жени, но жестът беше безапелационен. Тя беше Жълта в края на краищата, с цялата самоувереност, която ѝ се полагаше, и в повечето случаи не беше готова да отстъпи пред никого. — Имам предвид приказките за преговори със Заседателките в Кулата.

За миг всички я зяпнаха, дори и Беонин.

— И защо да искаме да го позволим? — попита Аная със застрашителен тон. — Не сме били целия този път, за да си говорим с

Елайда. — Селянка, но криеща касапски сатър зад гърба си и с много сериозно намерение да го използва.

Нисао вдигна очи към нея и изсумтя пренебрежително.

— Не казах, че го искаме. Попитах дали смеем да го прекратим.

— Не виждам голяма разлика. — Гласът на Шериам беше леден, а лицето ѝ — пребледняло. От гняв, помисли Егвийн, но можеше и да е от страх.

— Тогава помисли малко и може да я видиш — сухо отвърна Нисао. — В момента приказките за преговори се ограничават до пет Заседателки, и то много тихо, но дали ще остане така? Пръсне ли се веднъж мълвата, че преговорите са били предложени и отхвърлени, колко време ще мине, докато отчаянието се наложи? Не, чуйте ме! Всички ние тръгнахме изпълнени с праведен гняв и с жажда за справедливо възмездие, но ето, че си седим и зяпаме стените на Тар Валон, а Елайда си седи в Кулата. Аз съм тук от близо две недели, но доколкото разбирам, можем да си седим тук още две години, или двайсет. И колкото повече си седим, без нищо да става, толкова повече Сестри ще търсят извинения за престъпленията на Елайда. Искате ли да чакаме, докато Сестрите започнат да се измъкват една по една и да се връщат при Елайда? Аз лично не си представям как стоя на речния бряг, предизвиквайки я единствено със Синята Аджа и останалите от вас за компания. Едни преговори поне ще покажат на всички, че нещо става.

— Никой няма да се върне при Елайда — възрази Аная, но се беше намръщила угрижено и прозвуча сякаш го вижда как става. Кулата привличаше всяка Айез Седай и най-вероятно дори и Черните сестри копнееха тя отново да е цяла. И тя се издигаше ей там, само на няколко мили, само на една ръка разстояние.

— Разговорите могат да ни спечелят време, Майко — заяви с неохота Морврин, а никоя не можеше да вложи в гласа си толкова неохота като нея. Беше се намръщила умислено и съвсем не изглеждаше доволна. — Още няколко недели, а лорд Гарет през това време може би ще успее да намери корабите, които му трябват, за да блокира пристанищата. Това ще промени всичко в наша полза. Без редовни доставки на храна до месец градът ще започне да гладува.

Егвийн с голямо усилие запази лицето си гладко. Нямаше никаква надежда за кораби, които да блокират пристаните, въпреки че

никоя от тях не го знаеше. Гарет обаче ѝ го беше казал изрично, още преди да тръгнат от Муранди. Отначало се беше надявал, че ще откупят съдове, докато се придвижват нагоре по Еринин, и да ги използва за обоз, докато стигнат до Тар Валон, а после да ги потопи в устията на заливите. Използването на Портали, за да стигнат до Тар Валон, бе сложило край на това. Вестта за обсадата бе напуснала града с първите кораби, отплавали след пристигането на войската, и сега, на север и на юг, докъдето беше изпращал конници, корабните капитанки поддържаха търговията си на брега с лодки, а корабите си оставяха на котва навътре в реката. Никоя нямаше да рискува корабът ѝ просто да бъде заграбен. Гарет докладваше само на нея, а офицерите му — само на него, но всяка Сестра можеше да го научи, ако поговореше с войниците.

За щастие, дори Сестрите, които си търсеха Стражници, рядко говореха с войници. Общо взето ги смятаха за крадлива, необразована пасмина, която се къпе само когато нагази в някой поток. Не бяха от тези мъже, с които една Сестра би прекарала дори малко време, освен ако не е принудена. Така тайните се опазваха по-лесно, а някои тайни бяха съществени. Включително, понякога, и тайни, пазени от онези, които привидно са на твоя страна. Спомняше си, че някога не беше разсъждавала така, но онова бе дъщерята на ханджията, която тя бе длъжна да изостави. Този свят беше друг, с много по-различни правила от Емондово поле. Там една погрешна стъпка означаваше да те привика Женският кръг. Тук грешката означаваше смърт или още по-лошо, и не само за нея, а за мнозина други.

— Сестрите, останали в Кулата, би трябвало да желаят разговори — вметна с въздишка Карлия. — Те би трябвало да знаят, че колкото по-дълго продължи обсадата, толкова по-вероятно става лорд Гарет да намери своите кораби. Не мога да преценя обаче колко дълго ще продължат да преговарят, след като разберат, че нямаме намерение да се предаваме.

— Елайда ще настоява за това — промълви Миреле, но вече като че ли не спореше, просто си говореше сама, а Шериам потръпна и придърпа наметалото около себе си, сякаш бе позволила да я засегне студът.

Само Беонин изглеждаше щастлива, седеше с изправен гръб в седлото си, а тъмно медената ѝ коса ограждаше широка усмивка под

качулката. Но не настояваше. Беше добра в преговорите, така твърдяха всички, и знаеше кога да изчака.

— Всъщност аз казах, че можеш да започнеш — напомни Егвийн. Не че го смяташе за нещо повече от уловка, но щом си решила да живееш според Трите клетви, трябва да държиш на думата си. Гореше от нетърпение да хване Клетвената палка. Тогава всичко щеше да е много по-лесно. — Само гледай да внимаваш какво говориш. Освен ако не мислят, че на всички са ни поникнали крила, за да долетим дотук, би трябвало да подозират, че сме преоткрили Пътуването, но не могат да са сигурни, докато някой не го потвърди. За нас е по-добре да останат несигурни. Това трябва да остане толкова в тайна, колкото нашите шпионки в Кулата.

При тези думи Миреле и Аная трепнаха, а Карлия се заозърта уплашено, въпреки че нито Стражниците, нито войниците бяха достатъчно близо да чуят, освен ако някой не извикаше. Физиономията на Морврин само стана още по-кисела. Дори на Нисао като че ли й стана малко зле, макар че тя нямаше нищо общо с решението да се изпратят тайно в Кулата Сестри под предлог, че уж се отзовават на призива на Елайда. Съветът може би щеше да се зарадва, ако разбереше, че в Кулата са пратени десет Сестри, които се опитват по всякакъв начин да подронят властта на Елайда, въпреки че усилията им досега не бяха дали явни плодове, ала Заседателките никак нямаше да се зарадват на факта, че е било пазено в тайна, защото тези Сестри се страхуваха, че някои Заседателки може всъщност да са от Черната Аджа. По-скоро Шериам и останалите щяха да разкрият за клетвите си пред Егвийн, отколкото да разкрият това. За тях резултатът нямаше да е много по-различен. Съветът досега не беше наказвал никой с бой с пръчки, но според това как повечето Заседателки се дразнеха заради контрола на Егвийн над войната, едва ли щеше да е изненада, ако се вкопчеха с охота в една такава възможност да покажат, че все още притежават някаква власт, като в същото време изразят силното си възмущение.

Беонин определено беше единствената, противопоставила се на това решение — най-малкото докато не стана ясно, че останалите все едно ще го наложат — но също вдиша треперливо и лицето й се стегна. В нейния случай можеше да е изиграло роля и внезапното осъзнаване с какво точно се заема. Дори само да се намери някой в Кулата, което е

готова да разговаря, можеше да се окаже много трудна задача. Очите и ушите в Тар Валон можеха да предложат само дочути, но недоказани неща за събитията в Кулата; вестите за самата Кула идваха на трохи, от Сестри, пристъпили в Тел-айеран-риод, за да зърнат смътни отражения на будния свят, но всички тези жалки трошици сочеха до една, че Елайда управлява с едикти и по свой каприз и че дори Съветът не смее да ѝ се опълчи. Лицето на Беонин придоби чак сивкав оттенък и тя започна да изглежда по-болнава и от Нисао. Аная и останалите изглеждаха повехнали до смърт.

Вълна от мрак се надигна у Егвийн. Тези жени с нея бяха измежду най-силните срещу Елайда, дори и мудната Беонин, която винаги държеше да говори вместо да действа. Е, Сивите бяха известни с убеждението си, че всичко може да се разреши с достатъчно говорене. Ами да го пробват тогава някой път с тролок, или просто с уличен разбойник, да ги видим докъде ще стигнат! Без Шериам и останалите съпротивата срещу Елайда щеше да се е разпаднала още преди да е съзряла. Тя все едно вече почти се разпадаше. А Елайда си седеше в Кулата по-стабилно от всякога и след всичко, през което бяха преминали, след всичко, което бяха сторили, изглежда, дори Аная съзнаваше как планът им се руши.

Не! Егвийн вдиша дълбоко и изправи гръб на седлото. Тя беше законната Амирлин, все едно какво беше целил Съветът, когато я издигнаха, и тя трябваше да поддържа бунта срещу Елайда жив с надеждата, че ще изцери Кулата. Ако това изискваше преструвки за преговори, то не за първи път Айез Седай щяха да се преструват, че преследват една цел, а в същото време да се домогват до друго. Каквото и да беше нужно, за да се задържи жив бунтът и да бъде свалена Елайда, тя щеше да го стори. Каквото и да е.

— Разтягай разговорите колкото е възможно по-дълго — каза тя на Беонин. — Можеш да говориш за каквото си щеш, стига да пазиш тайните, които трябва да се опазят, но за нищо не се съгласявай и ги оставяй те да говорят. — Сивата залитна в седлото. Определено изглеждаше по-болнава от Аная. Изглеждаше почти готова да повърне.

Когато лагерът се показва, със слънцето, издигнало се до половината от най-високата си точка по обед, ескортът от леко въоръжени конници възви обратно към реката, като остави Егвийн и Сестрите да изминат последната миля през снега единствено с

охраната на Стражниците. Лорд Гарет се поспря, сякаш искаше отново да поговори с нея, но накрая обърна дорестия си кон на изток след конницата и го подкара в лек галоп, за да ги догони, докато се скриваха зад една дълга, обрасла с шубраци група дървета. Той нямаше да оповести пред никого за разногласията или споровете им, а освен това като всички останали вярваше, че Беонин и другите са просто кучета на Аджите. Стана ѝ малко тъжно, че таи някои неща от него, но колкото по-малко хора знаеха една тайна, толкова по-вероятно беше тя да се опази.

Лагерът представляваше широко пространство с пръснати из него шатри с всевъзможни форми, размери, цветове и състояние, почти покриващи обграденото от дървета пасище по средата между Тар Валон и Драконова планина, сред кръг от коневръзи и редици фургони и коли, с почти толкова форми, колкото съществуваха на света фургони и коли. От няколко места на пет-шест мили от него се виеха кълбета дим от комини, но местните стопани стояха настрана, освен за да продават яйца, мляко и месо, или ако някой имаше нужда от Цяр след нещастен случай, а войската, събрана досега от Егвийн, изобщо не се виждаше, Гарет беше съсредоточил силите си по протежение на реката, като част от тях бяха заели селищата при мостовете на двата бряга, а останалите пребиваваха в така наречените от него „резервни лагери“, разставени по места, където мъжете бързо можеха да се притекат на помощ, за да бъде отблъснат щурм от Тар Валон, в случай че той не се окажеше прав по отношение на Върховния капитан Чубаин. Винаги предвиждай възможността твоите заключения да са погрешни, беше ѝ казвал. Никой, разбира се, не оспорваше разстановката им, във всеки случай не по принцип. Доста от Сестрите бяха готови да поровичкат в подробностите, но в края на краищата единственият начин да се държи Тар Валон под обсада беше да се държат мостовете. А и повечето Айез Седай бяха доволни, че войниците са далеч от погледа им, ако не и от ума им.

Когато Егвийн и останалите приближиха, от лагера към тях поеха трима Стражници вменящи цветовете си плащове, единият много висок, а друг — много нисък, така че изглеждаха сякаш са се подредили на стъпала. Докато правеха поклоните си за Егвийн и Сестрите и кимаха на Стражниците зад тях, и тримата имаха онзи опасен вид на мъже толкова самоуверени, че не смятат за нужно да

убеждават другите колко са опасни, което по някакъв начин го правеше още по-очевидно. Спокоен стражник и лъв, отпуснал се на хълма, гласеше една древна поговорка сред Айез Седай. Останалото от нея се бе изгубило с времето, но всъщност нямаше нужда да се казва повече. При сегашните обстоятелства Сестрите не бяха съвсем безгрижни за сигурността дори на лагер, пълен с Айез Седай, Стражниците патрулираха зорко на по няколко мили във всяка посока, като тръгнали за плячка лъвовете.

Аная и останалите, всички освен Шериам, се пръснаха веднага щом стигнаха първата редица шатри зад фургоните. Всяка щеше да потърси своята глава на Аджа, привидно за да я уведоми за ездата на Егвийн до реката с лорд Гарет и по-важното, да разберат въпросните глави на Аджи, че някои от Заседателките говорят за преговори с Елайда и че Егвийн е останала твърда. По-лесно щеше да е, ако знаеше кои са тези жени, но дори клетвите за вярност не се простираха до разкриването им. Миреле едва не си глътна езика, когато Егвийн ѝ го подхвърли. Да те натикат в една работа, без да си се обучила, едва ли е най-добрият начин да я научиш, а Егвийн знаеше, че има да учи океани за това какво значи да си Амирлин. Океани да учи, а в същото време и работата трябваше да върши.

— Моля да ме извините, Майко — каза Шериам, след като Беонин, последната, която са тръгна, се скри между шатрите, последвана от високия Стражник с белезите по лицето, — чака ме цяла купчина документи на писалището. — Липсата на ентусиазъм в гласа ѝ беше разбираема. Шарфът на Пазителката вървеше с непрекъснато растящата грамада от донесения, които чакат да бъдат подредени, и документи, които да се подготвят. Въпреки усърдието ѝ във всичко останало, което в случая означаваше поддържането на лагера, Шериам мърмореше пламенни съжаления, когато се изправеше пред поредната могила от документи, че не си е все още Надзорница на новачките.

Тъй или иначе, веднага щом Егвийн даде разрешението си, тя сръга чернокракия си кон в галоп, разпръсквайки тумба ратаи в груби палта и с шалове около главите, които носеха големи кошове. Един от тях се плъсна по лице в полузамръзналата кал, минаваща за улица. Аринвар на Шериам, слабичкият кайриенец с посивелите бакенбарди, се спря, колкото да се увери, че човекът се вдига на крака, и пришпори тъмнокафявия си жребец след нея, оставяйки ратая с неговите

проклетия, насочени като че ли повече към смеещите му се приятели. Всеки знаеше, че когато една Айез Седай иска да тръгне нанякъде, просто се дръпваш от пътя ѝ.

Това, което се беше изсипало от коша на падналия, привлече окото на Егвийн и я накара да потръпне — купчина месо, в което пълзяха толкова много червеи, че като че ли бяха повече от самото месо. Ратаите явно бяха понесли развалено месо към буницата. Нямаше смисъл да се съхранява нещо развалено — само умиращ от глад човек можеше да го яде, — но всеки ден се изхвърляха твърде много кошове с развалено месо и зърно. Впрочем половината каци с осолено свинско и осолено говеждо, отворени за употреба, толкова воняха, че нищо не можеше да се направи, освен да се зароят. За слугите и ратаите, поне за тези, които имаха опит в лагерен живот, това не беше новост. Малко по-зле от обикновеното, но не и нечувано. Някои търговци в стремежа си за повече печалба винаги пробутваха и по малко, загнило месо с доброто. Сред Айез Седай обаче това беше повод за дълбока загриженост. Всяко буре с месо, всеки чувал със зърно, с брашно или друга храна биваше обкръжен от Опазване веднага щом се закупеше, а това, което се втъчеше в Опазване, не можеше да се промени, докато сплитът не се махнеше. Но въпреки това месото загниваше и насекомите се рояха. Сякаш чезнеше самият сайдар. А по-лесно можеш да накараш една Сестра да се пошегува за Черната Аджа, отколкото да заговори за това.

Един от смеещите се мъже забеляза, че Егвийн ги гледа, и сръга оклепания с кал човек, който набързо смекчи езика си, макар и не много. Даже я изгледа навъсено, сякаш тя беше виновна за падането му. С полускритото ѝ под качулката лице и без шала на Амирлин, сгънат в кесията на колана ѝ, те, изглежда, я взимаха за някоя от Посветените, тъй като не всички от тях разполагаха с необходимото облекло, за да се обличат винаги както е прието, или навярно за посетителка. В лагера редовно се промъкваха жени, които често пъти криеха лицата си, докато не напуснат, все едно дали облечени в изящна коприна или в груба вълна, а показването на кисела физиономия на гостенка или на Посветена определено беше по-безопасно, отколкото да гримасничиш на една Айез Седай. Изглеждаше непривично, че не започнаха да клатят глави и да се кланят.

Беше се качила в седлото още преди да съмне и ако горещата баня беше изключена — водата трябваше да се донесе от кладенците, изкопани на половин миля западно от лагера, заради което се ограничаваха всички Сестри, освен най-придирчивите и погълнатите от себе си — та ако за дълго киснене в горещата вода не можеше и дума да става, то все пак щеше да е добре поне да стъпи на земята. Или още по-добре — да вдигне крака на столчето. Освен това отказът да позволиш на студа да те засегне не беше същото като да стоплиш ръце над горещия мангал. Нейното собствено писалище също щеше да е затрупано с хартии. Предната нощ беше казала на Шериам да ѝ пригответи докладите за състоянието на ремонта на фургони и за снабдяването с фураж за конете. Щяха да са сухи и скучни, но тя всеки ден извършваше проверки в различни области, за да може поне да разбере дали това, което ѝ казват, се основава на факти или на пожелания. А и винаги ги имаше донесенията на очите и ушите. Това, което Аджите решаваха да стигне до Амирлинския трон, винаги се оказваше много по-вълнуващо четиво в сравнение с донесенията на Шериам и Леане от техните агенти. Не толкова заради противоречията, а защото това, което Аджите криеха, можеше да изрисува интересни картинки. Удобството, наред с дълга, я привлече към кабинета — всъщност поредната шатра, въпреки че всички я наричаха „Кабинета на Амирлин“ — но това беше възможност да се огледа, без всичко да се подреди набързо преди пристигането ѝ. Тя придърпа качулката си още малко, за да скрие още по-добре лицето ѝ, и леко докосна с пети хълбоците на Дайшар.

Малко хора бяха на коне, предимно Стражници, макар че в движението тук-там се мяркаше по някой коняр, повел коня почти в тръс, доколкото беше възможно в дълбоката до глезените киша, но като че ли никой не я разпознаваше на коня. За разлика от почти празните улици, дървените тротоари, най-обикновени груби дъски, наковани по нарязаните с трион трупи, се огъваха под тежестта на хората. Шепата мъже, осеяли непрестанния поток от жени като стафиди в сладкиш, вървяха два пъти по-бързо от всички останали. С изключение на Стражниците, Айез Седай очакваха мъжете да свършат работата, за която са пратени, час по-скоро. Почти всички жени държаха лицата си скрити, дъхът им излизаше на бели облачета от отворите на качулките, и все пак не беше трудно да се отличат Айез Седай от посетителките,

все едно дали наметалата им са прости, или пък извезани и обшити с кожа. Тълпите се разтваряха пред всяка Сестра. Всеки друг трябваше да си пробива път с лакти. Не че в този мразовит предобед се мяркаха много Сестри. Повечето си седяха на топло в шатрите, сами или по две — по три, четяха или пишеха писма, или разпитваха гостенките си за всичко, което можеха да донесат отвън. Което можеше да се сподели или да не се сподели с останалите от Аджата на всяка Сестра, но едва ли с някоя друга.

Светът гледаше на Айез Седай като на монолит, извисяващ се над всичко и непоклатим, или поне така се гледаше на тях преди всички да научат за разделението на Кулата, но голата истина си беше, че Аджите страняха една от друга. Съветът беше единственото им място за събиране, а пък самите Сестри не бяха нищо повече от събрани на едно място отшелнички, изричащи повече от три думи от необходимото единствено пред най-близките си приятелки. Или пред друга Сестра, с която ги е събрал някакъв общ замисъл. Каквото и да се променеше с Кулата, Егвийн беше убедена, че това никога нямаше да се промени. Нямаше смисъл от преструвки, че Айез Седай някога са били нещо друго освен Айез Седай или ще бъдат, огромна река, носеща се устремно по руслото си, всичките ѝ мощни течения скрити дълбоко и променящи посоката си неуловимо бавно. Тя самата бе съградила припряно няколко яза в тази река, отклонявайки един поток натам, друг — насам, заради своите си цели, но знаеше, че стените им са временни. Рано или късно дълбоките течения щяха да подкопаят язовеите ѝ. Можеше само да се моли да удържат достатъчно дълго. Да се моли и да ги укрепва колкото може.

Много рядко из тълпата се мяркаше по някоя Посветена, със седемцветните лентички на качулката на бялото наметало, но далеч повече бяха новачките в бялата вълна без никаква украса. Всъщност само няколко от двадесетте и една Посветени в лагера разполагаха с обшитите с ленти наметала, а малкото си обшити рокли пазеха за преподаването си в класовете или за придружаване на Сестри, но се полагаха големи усилия всяка новачка да е облечена винаги в бяло, дори когато има само една дреха. Посветените неизбежно се стараеха да се движат с лебедовата походка на Айез Седай и една-две почти успяваха въпреки поклащането на дървените пасажи под краката им,

ала новачките притичваха почти толкова бързо, като малкото мъже, забързани по работа или за лекциите си на групички по пет—шест.

От дълго време Айез Седай не бяха имали толкова много новачки за обучаване, във всеки случай след Тролокските войни, когато и самите Айез Седай били много повече, а това, че в един момент се бяха озовали с близо хиляда ученички, доведе до пълно объркване, докато не ги организираха в тези „семейства“. Наименованието не беше съвсем официално, но вече се използваше дори от онези Айез Седай, които продължаваха да негодуват, че трябва да приемат всяка жена, която пожелае. Сега всяка новачка знаеше къде трябва да бъде и кога, а всяка Сестра най-малкото можеше да го разбере. Да не говорим, че броят на избягалите намаля. Това винаги си беше грижа за Айез Седай, а няколкостотин от тези жени спокойно можеха да се сдобият с шала. Някоя Сестра не желаете да бъде изгубена някоя от тях. От време на време някои жени продължаваха да се измъкват, след като разберяха, че обучението е по-тежко, отколкото са очаквали, и че пътят към шала на Айез Седай е по-дълъг, но освен че „семействата“ улесняваха проследяването им, бягството вече изглеждаше по-малко привлекателно за жени, които си имат пет-шест братовчедки, както се наричаха, на които да се облегнат.

Доста преди големия квадратен павилион, служещ за Съвет на Кулата, тя свърна Дайшар по една странична уличка. Пешеходният пасаж пред светлокафявото зебло на павилиона беше празен — Съветът не беше място, където човек можеше да пристъпи, без да има работа там — но многократно кърпените странични платнища бяха спуснати, тъй че не можеше да се предвиди кой ще излезе оттам. Всяка Заседателка щеше от един поглед да познае Дайшар, а някои Заседателки тя предпочиташе да избегне повече от други. Лелейн и Романда например, които се съпротивляваха на нейната власт толкова инстинктивно, колкото се противопоставяха една на друга. Или някоя от онези, които бяха започнали да говорят за преговори. Щеше да е прекалено да повярва, че те просто са се надявали да повдигнат по този начин духовете, иначе нямаше да шепнат. Вежливостта обаче трябваше да се поддържа, колкото и често да ѝ се искаше да скъса ушите на някоя от тях, но все пак никоя нямаше да може да помисли, че е пренебрегната, ако Егвийн не я е видяла.

Малко пред нея зад високата платнена стена, обкръжаваща лагерния терен за Пътуване, блесна сребриста светлина и миг след това през отвора излязоха две Сестри. Нито Федрин, нито Шемари бяха достатъчно силни, за да могат сами да изтъкат Портал, но свързани, биха могли да го докарат достатъчно голям, за да се проврат през него. Бяха прилепили глави, увлечени в дълбок разговор, и си закопчаваха наметалата. Егвийн задържа лицето си извърнато настрана и ги подмина. Двете Кафяви ѝ бяха преподавали като новачка, а Федрин продължаваше да изглежда изненадана, че Егвийн е станала Амирлин. Длъгнеста като чапла, тя беше напълно в състояние да изгази дълбоката кал, за да я попита дали има нужда от помощ. Колкото до Шемари, енергична жена с ръбесто лице, която приличаше повече на Зелена, отколкото на архиварка, тя винаги се държеше повече от вежливо. Далеч повече. Дълбоките ѝ реверанси, уместни по-скоро за новачка, съдържаха най-малкото намек за подигравка независимо колко гладка беше физиономията ѝ, не на последно място защото бе известна с това, че започва реверансите си щом види Егвийн от стотина крачки.

Къде ли бяха ходили? Някъде на затворено може би, или поне на по-топло, отколкото в лагера. Всъщност никой не държеше сметка за влизанията и излизанията на Сестрите, дори Аджите им. Над всички властваше обичаят, а обичаят изключваше категорично преките въпроси с какво се занимава една жена или къде е ходила. Най-вероятно Федрин и Шемари бяха отишли да изслушат лице в лице свои очи и уши. Или може би да прегледат книга в някоя библиотека. Те все пак бяха Кафяви. Но тя неволно се замисли за подхвърленото от Нисао за Сестрите, които се измъкват при Елайда. Напълно възможно беше да се наеме някой лодкар, който да те прехвърли до града, където десетки малки водни врати осигуряваха достъп за всеки, който поискаше, но с Портал не се налагаше да се излагаш на показ и да се молиш за лодки. Само една Сестра, върнала се в Кулата със знанието за този сплит, можеше да ги лиши от най-голямото им предимство. А това нямаше как да се предотврати. Освен да поддържаш жив духа на съпротивата срещу Елайда. Освен да накараш Сестрите да повярват, че това може да приключи бързо. Стига само да имаше начин да свърши бързо.

Недалече от терена на Пътуването Егвийн дръпна юздите и изгледа намръщено дългата стена на една шатра, още по-закърпена и от Съвета. По дървения пасаж с лебедова походка се приближи една Айез Седай — беше облечена в просто тъмносиньо наметало и качулката криеше лицето ѝ, ала новачките и останалите се дръпваха от пътя ѝ, нещо, което нямаше да направят пред някоя търговка, да речем — спря се пред шатрата и я изгледа продължително, преди да дръпне настрана срязаното платнище, за да влезе, с толкова видимо нежелание, че все едно го изкрещя. Егвийн никога досега не беше влизала там. Можеше да долови привличания вътре сайдар, макар и смътно. Необходимото количество се бе оказало учудващо малко. Едно кратко посещение на Амирлин обаче нямаше да привлече особено внимание. А много искаше да види това, което сама беше задвижила.

Но щом слезе от седлото пред шатрата, се натъкна на едно дребно, но досадно затруднение. Нямаше къде да завърже Дайшар. За Амирлин винаги притичваше някой, който да ѝ държи стремето и после да отведе коня, но ето, че сега тя стоеше тук, хванала юздите, а край нея се стичаха групички новачки и само бегло я поглеждаха, подминавайки я пренебрежително като някоя гостенка. До този момент всяка новачка познаваше всички Посветени по външност, но малко от тях бяха виждали отблизо Амирлинския трон. Тя дори не притежаваше лишеното от възраст лице, което да им подсказе, че е Айез Седай. Изсмя се горчиво и бръкна в кесията. Шалът щеше да им покаже коя е, а после можеше да нареди на някоя от тях да подържи за малко коня. Най-малкото освен ако не помислеха, че е безвкусна шега. Някои от новачките от Емондово поле се бяха опитали да дръпнат шала от врата ѝ, за да я предпазят от неприятности. Не, това беше минало и свършило.

Входният прорез се разтвори рязко, появи се Леане и закопча тъмнозеленото си наметало със сребърна игла с форма на риба. Наметалото беше копринено и пищно извезано със сребро и злато, както и корсажът на роклята ѝ. Червените ѝ ръкавици също бяха извезани. Леане отделяше голямо внимание на облеклото си, откакто се присъедини към Зелената Аджа. Очите ѝ леко се разшириха, като видя Егвийн, но бронзовото ѝ лице моментално се изглади. Само с един поглед прецени положението и вдигна ръка, за да спре една новачка, която вървеше сама. Новачките ходеха на уроци „семеино“.

— Как се казваш, чедо? — Много неща се бяха променили у Леане, но не и енергичността ѝ. Освен когато го пожелаеше. Много мъже се размекваха като туткал, когато гласът на Леане прозвучеше премаляло, но пред жени никога не хабеше този свой номер. — Да не си по работа за някоя Сестра?

Новачката, светлоока жена някъде на средна възраст, със съвършено гладка кожа, не видяла нито ден работа на полето, зяпна неприкрито, преди да се съвземе достатъчно, за да направи реверанса — гладко заучено изпъване на белите поли с изящно прибрани длани. Висока почти колкото мъж, но жилава, изящна и красива, на Леане също ѝ липсваше лишената от възраст външност, ала нейната физиономия беше една от най-известните в лагера. Новачките я сочеха с благоговение — Сестра, която някога е била Пазителка, която е била усмирена и после Изцерена, за да може да прелива отново, макар и не толкова силно като преди. И при това беше сменила Аджата си! И най-новите жени в бяло вече бяха научили, че това не се е случвало никога досега, въпреки че останалото за съжаление се бе превърнало в познание. По-трудно беше да накараш една новачка да не бърза, след като не можеш да ѝ изтъкнеш, че рискува да приключи стремежа си към шала, самоизгаряйки се, и да загуби завинаги Единствената сила.

— Летис Мъроу, Айез Седай — отвърна почтително жената с мурандийски акцент. Като че ли понечи да каже още нещо, може би да си каже титлата, но един от първите уроци при записването в Кулата бе, че оставяш зад гърба си всичко, което си била. Беше труден урок за някои, особено за онези, които притежаваха титли. — Отивам да навестя сестра си. Не съм я виждала за повече от минутка, откакто напуснахме Муранди. — Роднините винаги ги поставяха в различни „семейства“, както и жени, които се бяха познавали преди да ги впишат в Книгата на новачките. Това даваше възможност да възникнат нови приятелства, както и да се пресекат неизбежните напрежения, когато една се учи по-бързо от другата или притежава по-висок потенциал. — Тя също е свободна от уроци до следобед и...

— Сестра ти ще трябва да почака още малко, чедо — прекъсна я Леане. — Поддръж, моля те, коня на Амирлин.

Стъписана, Летис зяпна Егвийн, която тъкмо бе успяла да извади шарфа си. След като подаде на жената юздите на Дайшар, тя смъкна качулката си и нагласи на раменете си тясната ивица плат. Лек като

перце в кесията ѝ, около врата ѝ шарфът сякаш притежаваше своя истинска тежест. Сюан твърдеше, че понякога можеш да усетиш всички жени, носили някога шарфа, увиснали по краищата му, едно постоянно напомняне за отговорност и дълг, и Егвийн вярваше на всяка нейна дума. Мурандийката зяпна още повече, отколкото заради Леане, и ѝ отне много повече време да се сети за реверанса. Несъмнено беше чула, че Амирлинката е млада, но едва ли си беше представяла колко точно е млада.

— Благодаря, чедо — каза гладко Егвийн. Беше време, когато се чувстваше странно да нарича „чедо“ жена с десет години по-голяма от нея. Ала времето променяше всичко. — Няма да се бавя. Леане, би ли помолила някой да изпрати коняр за Дайшар? След като вече слязох от седлото, едва ли ще се кача пак, а на Летис нека позволим да се види със сестра си.

— Сама ще се погрижа, Майко.

Леане завърши с плавен реверанс и си тръгна без най-малкия намек, че между тях има нещо повече от тази случайна среща. Егвийн ѝ се доверяваше много повече, отколкото на Аная или дори на Шериам. Определено не криеше никакви тайни от Леане, нито от Сюан. Но приятелството ѝ с тях беше поредната тайна, която трябваше да се пази. Първо, защото Леане разполагаше с очи и уши в Тар Валон, ако не и в самата Кула, и техните донесения стигаха до Егвийн и само до нея. Второ, Леане беше много обичана затова, че се приспособява толкова добре към принизеното си положение, и всяка Сестра я посрещаше с разтворени обятия, макар и само заради това, че беше живото доказателство, че усмиряването, най-ужасната заплаха за всяка Айез Седай, може да бъде Изцерено. Посрещаха я радушно и тъй като сега тя наистина беше по-долу от тях, стоеше по-ниско от половината Сестри в лагера, често говореха пред нея за неща, които никога нямаше да поискат да научи Амирлин. Тъй че Егвийн дори не я погледна, когато си тръгна. Вместо това се усмихна мило на Летис — жената се изчерви и се прегъна в нов реверанс, — а после влезе в шатрата, като сваляше ръкавиците си.

Покрай стените, между ниски дървени сандъци, светеха осем светилника. Един с малко олющена позлата, а останалите от боядисано желязо — нямаше два светилника с еднакъв брой рамене, но осигуряваха добро осветление, макар и не толкова ярко като навън.

Маси, събрани, изглежда, от седем различни селски кухни, образуваха редица в центъра на покрития с платнище под, като пейките на трите най-отдалечени бяха заети от половин дузина новачки с наметалата им, изрядно скатани и поставени до тях, и всяка от жените беше обкръжена от сиянието на Силата. Тиана, Надзорничката на новачките, вървеше между масите и изненадващо, същото правеше и Шарина Мелой, една от новачките, взети в Муранди.

Е, Шарина не надвисваше съвсем като квачка над ученичките, просто наблюдаваше кротко, и може би Егвийн не трябваше да се изненадва, че я намира тук. Достолепна сивокоса баба с дебел кок на тила, Шарина беше ръководила много голямо семейство с много твърда ръка и, изглежда, беше осиновила всички останали новачки за свои внучки или племеннички. Тъкмо тя беше организирала малките „семейства“, изцяло по своя инициатива и очевидно заради чистото отвращение да ги вижда да хойкат насам-натам без надзор. Повечето Айез Седай не се задоволяваха само с присвиването на устни, когато им се припомнеше за това, въпреки че много бързо бяха приели формата, след като осъзнаха колко по-лесно е да се поддържа по този начин ред и да се организират уроците. Тиана следеше работата на новачките с такова усърдие, че изглеждаше очевидно, че се старее да пренебрегне присъствието на Шарина. Ниска и слабичка, с големи кафяви очи и трапчинки на бузите, Тиана изглеждаше някак млада въпреки безвременното си лице, особено сравнено с набръчканите бузи и широките бедра на по-високата новачка.

Двете боравещи със Силата Айез Седай на масата най-близо до входа, Кайрен и Ашманаил, също си имаха публика от две жени, Джаня Френде, Заседателка за Кафявите, и Салита Торанес, Заседателка за Жълтите. Айез Седай и новачките изпълняваха една и съща задача. Пред всяка жена по една плътна мрежичка, изплетена от Земя, Огън и Въздух, обкръжаваше малка купа, чаша или нещо подобно, всички изработени от лагерните ковачи, които бяха доста озадачени защо Сестрите искат такива неща да са изработени от желязо, и при това да са изковани толкова фино, че все едно са от сребро. Втора вълна. Земя и Огън, заплетени малко по-така, проникваше през всяка от мрежите, за да докосне предмета, който бавно побеляваше. Много, много бавно.

Способността със сплита нарастваше с практиката, но от Петте сили тук ключовата сила беше Земя, а освен самата Егвийн само още девет Сестри в лагера — наред с две от Посветените и близо две дузини новачки — притежаваха достатъчно от нея, за да могат изобщо да накарат сплитовите да се задействат. Малко от Сестрите обаче бяха склонни да отделят време за това. Ашманаил, толкова слаба, че изглеждаше по-висока, отколкото бе в действителност, почукваше с пръсти по масата от двете страни на простата метална чашка пред себе си и се мръщеше нетърпеливо на белия ръб, който бавно пълзеше от дъното към средата. Сините очи на Кайрен бяха толкова студени, че сякаш само с погледа си можеше да строши високия стакан, над който се трудеше. На него имаше едно съвсем малко бяло ръбче, почти на дъното. Егвийн май беше видяла тъкмо Кайрен да влиза преди малко.

Не на всички им липсваше ентузиазъм обаче. Джаня, тънка, с рокля от светло бронзова коприна и шал с кафяви ресни, следеше какво вършат Кайрен и Ашманаил с нетърпението на жена, която съжалява, че не може да прави същото. Джаня искаше да знае всичко, да знае как става всичко и защо става точно така. Ужасно се беше разочаровала, след като не можа да се научи как се прави тер-ангреал — само три Сестри освен Елейн го бяха постигнали досега, и то с колеблив успех — и беше положила изключително усилие да научи това умение дори след като изпитанията показаха, че не ѝ достига сила в използването на Земя.

Салита първа забеляза Егвийн. Кръглолика и тъмна почти колкото въглен, тя я изгледа спокойно и жълтите ресни на шала ѝ леко се люшнаха, щом направи изрядния си реверанс, точен до косъм. Издигната в Салидар, Салита бе част от един обезпокояващ модел: твърде много Заседателки се бяха оказали твърде млади за поста. Салита беше Айез Седай едва от трийсет и пет години, а на една жена рядко се даваше стол преди да е носила шала поне сто, Сюан във всеки случай виждаше в това модел и го смяташе за обезпокояващ, въпреки че не можеше да каже защо. Моделите, които тя не можеше да разбере, винаги я безпокояха. Все пак Салита беше станала за война срещу Елайда и често подкрепяше Егвийн в Съвета. Но не винаги, не и в това.

— Майко — хладно каза тя.

Главата на Джаня рязко се вдигна и лицето ѝ светна в широка усмивка. Тя също бе за войната, единствената жена, която бе Заседателка преди разцеплението на Кулата, която го бе направила, освен Лелейн и Лирел, две от Сините, и макар подкрепата ѝ за Егвийн да не беше винаги непоклатима, за това тя беше твърдо на нейна страна. Както обикновено, думите се заизливаха от устата ѝ.

— Това никога няма да го проумея, Майко. Просто е удивително. Зная, че вече не бива да се изненадваме, когато ни поднесете нещо, за което никоя не е помисляла — понякога си мисля, че твърде дълбоко сме затънали в традициите, прекалено сигурни сме станали кое може и кое не може да се направи — но да отгатнете как се прави куендияр!... — Спря се за да си поеме дъх и Салита се вмести плавно в паузата. И хладно.

— Продължавам да твърдя, че е грешно — твърдо заяви тя. — Признавам, че откритието е един брилянтен труд от ваша страна, Майко, но Айез Седай не бива да правят неща за... продажба. — Салита вложи в тази дума цялото презрение на жена, която приема дохода от имението си в Тийр, без дори да се замисля как се е получил. Този манталитет не беше необичаен, въпреки че повечето Сестри преживяваха от щедрата си годишна заплата на Кулата. Или бяха преживявали, преди Кулата да се разцепи. — Отгоре на всичко — продължи тя, — почти половината Сестри, които са принудени да се занимават с това, са Жълти. Всеки ден получавам оплаквания. Ние най-малкото можем да намерим по-добро приложение на времето си от правенето на... дрънкулки. — Това ѝ спечели гневния поглед на Ашманаил, Сива, и смразяващия такъв на Кайрен, която пък беше Синя, но Салита не им обърна внимание. Беше една от онези Жълти, които, изглежда, смятаха, че другите Аджи са само притурка към собствената им, която, естествено, имаше единственото наистина полезно предназначение.

— А и новачките не би трябвало изобщо да правят толкова сложни сплитове — добави се присъединилата се към тях Тиана. Надзорницата на новачките никога не се стесняваше да заговаря пред Заседателки или пред Амирлин, и сега беше изписала на лицето си недоволна гримаса. Явно не осъзнаваше, че от това трапчинките ѝ ставаха още по-дълбоки и заприличваше на цупещо се момиченце. — Откритието наистина е забележително, и аз поне нямам никакви

възражения да се продава, но някои от тези момичета едва успяват да карат едно огнено клъбце да промени цвета си. Позволяването да боравят със сплитове като този само ще ни затрудни да ги спрем да прескачат към неща, с които няма да се оправят сами, а Светлината знае, че това бездруго е достатъчно трудно. Та те могат дори да се самонаранят.

— Глупости, глупости — възкликна Джаня и размаха тънката си ръка, сякаш за да отмете самата идея. — Всяко избрано чедо вече може да прави три кълбета наведнъж, а това изисква само малко повече Сила. Никаква опасност няма, стига да са под наблюдението на Сестра, а те са винаги под наблюдение. Видях списъка. Освен това производството ни за един ден ще е достатъчно, за да се плати на войската за цяла неделя, ако не и повече, но само Сестрите не могат да произведат толкова много. — Леко примижа и изведнъж сякаш започна да гледа някак през Тиана. Словесният порой от езика ѝ така и не забави, но вече като че ли говореше повече на себе си. — Трябва обаче много да внимаваме в продажбата. Морският народ има вълчи апетит за куендияр, а както изглежда, много от техните кораби още са в Иллиан и Тийр; благородниците също са алчни за него — но дори вълчите апетити си имат граници. Все още не мога да реша дали ще е най-добре всичко да се появи наведнъж, или да го пускаме да се цеди малко по малко. Рано или късно дори цената на куендияр ще започне да пада. — Изведнъж тя примига, погледна първо Тиана, а после Салита и леко килна глава на една страна. — Разбирате ме, нали?

Салита я изгледа навъсено и дръпна шала на раменете си. Тиана отчаяно вдигна ръце. Егвийн запази спокойствие. За първи път не изпита срам, че я хвалят за едно от нейните уж открития. За разлика от почти всичко останало освен Пътуването, това наистина беше нейно, въпреки че Могедиен ѝ беше показала подхода преди да избяга. Жената всъщност не знаеше как точно трябва да се направи — най-малкото не беше разкрила такова знание, колкото и здраво да я притискаше Егвийн, а тя я беше притискала много здраво — но Могедиен беше ненаситно алчна, а дори в Легендарния век куендияр бил скъпо струващ лукс. Но се беше оказало, че знае достатъчно за направата му, та Егвийн да разгадае сама останалото. Във всеки случай, колкото и да възразяваха някои и колкото и упорито да се противяха, нуждата от пари означаваше, че производството на куендияр ще продължи.

Въпреки че доколкото зависеше от нея, колкото по-дълго се отложеше продажбата, толкова по-добре.

Шарина плесна силно с ръце в дъното на шатрата и всички рязко извърнаха глави натам. Кайрен и Ашманаил също се обърнаха. Синята пусна сплитите си върху стакана така, че той подскочи на масата и издрънча. Беше признак за досада. Процесът можеше да бъде започнат отново, въпреки че намирането на необходимата точка беше трудно, а някои Сестри се вкопчваха във всяка възможност да правят каквото и да било друго през часа, който трябваше да прекарат в шатрата всеки ден. Час или докато довършат един предмет — което дойдеше първо. Това уж трябваше да ги тласка да се стараят много и да усилят уменията си, но само малко бяха стигнали по-далече.

— Боудвин, Никола — марш по класовете — обяви Шарина. Не говореше високо, но гласът ѝ притежаваше сила, която можеше да понижи рояк гласове, да не говорим за тишината в шатрата. — Имате време само да си умиете ръцете и лицата. Хайде, бързо. Нали не искате да ви пишат забележки.

Боуд — Боудвин — се раздвижи бързо и енергично, като освободи сайдар и прибра полудовършената си гривна в един от сандъците, за да я довърши някоя друга, след което взе наметалото си. С пълни бузки, хубавка, тя носеше косата си на дълга тъмна плитка, макар че Егвийн не беше сигурна дали е получила разрешение от Женския кръг. Но пък онзи свят вече беше зад нея. Бързо излезе от шатрата, надявайки ръкавиците си, свела очи и без изобщо да поглежда към Егвийн. Явно все още не разбираше защо една новачка не може да прескочи да си побъбри с Амирлинския трон всеки път когато ѝ хрумне, въпреки че са отраснали заедно.

Егвийн с най-голяма радост щеше да си побъбри с Боуд или с някоя от останалите, но Амирлин също имаше да учи уроци. Амирлин имаше много задължения, малко приятели и никакви фаворитки. Освен това дори привидността за покровителстване щеше да изтъкне момичетата от Две реки и да превърне живота им на новачки в мизерия. „А и за Съвета няма да ми свърши много добра работа“ — помисли тя кисело. Но съжаляваше, че момичетата от Две реки не го разбират.

Другата новачка, която Шарина спомена, нито напусна пейката си, нито спря да прелива. Черните очи на Никола светнаха към

Шарина.

— Бих могла да стана най-добрата в това, ако поне веднъж ми се позволи наистина да се поупражнявам — изръмжа тя намусено. — Ставам по-добра; знам го. И да Прорицавам мога, ако искаш да знаеш. — Сякаш едното имаше нещо общо с другото. — Тиана Седай, кажете ѝ, че мога да остана още малко. Сигурна съм, че мога да си довърша чашата преди другия клас, и съм сигурна, че Адине Седай няма да има нищо против, ако съвсем мъничко закъснея. — Ако урокът ѝ започваше скоро, доста щеше да закъснее, ако се помотае, докато си довърши чашата: едночасовото ѝ усилие я беше превърнало в бяла едва до средата.

Тиана отвори уста, но преди да е изрекла и дума, Шарина вдигна един пръст, а след малко — и втори. Изглежда, че това имаше някакво особено значение, защото Никола пребледня, моментално пусна сплитовите и скочи толкова бързо, че разклати пейката, за което си спечели кривите погледи на другите две новачки, с които седеше. Те обаче бързо се приведоха отново над работата си, а Никола почти изтича, за да тикне полудовършената чаша в един от сандъците и да грабне наметалото си. За изненада на Егвийн, една жена, която не бе забелязала, облечена в късо кафяво палто и широки панталони, скочи от мястото си върху платнището оттатък масите. Като мятеше синеоки ками по всички, които ѝ се изпречеха пред погледа, Арейна изхвърча от шатрата след Никола: и двете — огледални образи на недоволство и възмущение. Това, че ги видя заедно, притесни Егвийн.

— Не знаех, че е позволено на приятелки да влизат тук, за да гледат — рече тя. — Никола още ли създава проблеми? — Никола и Арейна се бяха опитали да я изнудят, както и Миреле и Нисао, но не това имаше предвид. Това беше друга от многото тайни.

— Но-добре е момичето да другарува с Арейна, отколкото с някой от конярите — изсумтя Тиана. — Две вече са с дете, знаете ли, а други десетина най-вероятно също ще се сдобият. Момичето обаче има нужда от повече приятелки. Приятелките ще я оправят.

Тя замълча, щом две облечени в бяло новачки нахълтаха в шатрата, писнаха и се заковаха на място, като видяха Айез Седай, застанали точно до входа. Приклекнаха припряно в реверанси, а след жеста на Тиана заситниха към дъното на шатрата и сгънаха прилежно

наметалата си, преди да си вземат отчасти побелял бокал и почти бяла чаша от един от сандъците.

Шарина се погрижи да се заловят за работа, след което взе наметалото си и го заметна на раменете си, преди да се приближи до входа.

— Моля да ме извините, Тиана Седай — рече тя й приклекна в реверанс, който почти можеше да се вземе като за пред равна, — но ме викнаха да помогна днес за обета, а не ща да се карам с готвачките. — Тъмните й очи се спряха за миг на Егвийн.

— Върви тогава — каза й рязко Тиана. — Не бих искала да чуя, че са те напердашили, защото си закъсняла.

Шарина отново поднесе почитанията си, без нито да бърза, нито да се помотава, на Тиана, на Заседателките, на Егвийн — отново с онзи поглед, който пронизваше, но беше твърде бърз, за да е оскърбителен — и след като платнището се люшна зад гърба й, Тиана издиша раздражено.

— Никола ни създава по-малко грижи от някои други — мрачно каза тя, а Джаня поклати глава.

— Шарина не създава проблеми, Тиана. — Заговори бързо както винаги, но тихо, за да не се чуят думите й в дъното на шатрата. Разногласията между Сестрите не можеше да стигат до ушите на новачки. Особено когато разногласието е заради новачка. — Тя вече знае правилата по-добре от всяка Посветена и не ги нарушава дори ей тоничко. Никога не клинчи и от най-мръсната работа и винаги първа подава ръка, когато някоя новачка се нуждае от помощ. Шарина просто е такава, каквато е. Светлина, не можеш да позволиш на една новачка да те вбеси!

Тиана се вцепени и отвори ядосана уста, но захапеше ли Джаня кокала между зъбите си, не беше никак лесно да й го издърпаш.

— Никола, от друга страна, създава всевъзможни проблеми, Майко — потече отново пороят на Кафявата. — Откакто открихме, че притежава Прорицанието, тя Прорицава по два-три пъти на ден, ако я слуша човек. Или по-скоро, ако слуша човек Арейна. Никола е достатъчно умна, за да разбере, че всички знаят, че не може да помни какво казва, когато Прорицава, но Арейна като че ли винаги се оказва там за да го чуе и запомни, и да й помогне в превода. Някои от нещата са такива, че всеки малоумник в лагера или с достатъчно доверчив

нрав би могъл да го измисли — битки със сеанчанците или с ашаманите, Амирлин пленена, Прероденият Дракон върши девет невъзможни неща наведнъж, видения, които може да са Тармон Гайдон или нервен стомах — а останалите, който знае защо, просто показват, че на Никола трябва да се разреши да продължава по-бързо с уроците. Тя винаги е твърде лакома за това. Мисля, че дори повечето от останалите новачки са престанали да ѝ вярват.

— И освен това си пъха носа навсякъде — вметна Салита в мига, в който Джаня ѝ остави пролука, — както и конярят ѝ, и двете. — Лицето ѝ си остана гладко и хладно и тя намести шала си, сякаш той беше центърът на вниманието ѝ, но позабърза с думите, може би защото се боеше, че Кафявата отново ще подхване. — И двете са бити с пръчки за подслушване на Сестри, а аз самата хванах Никола, докато се опитваше да надникне в една от площадките за Пътуване. Каза, че искала само да види отворен Портал, но смятам, че се опитваше да научи сплита. Нетърпението мога да го разбере, но измамата не може да се търпи. Вече не съм убедена, че Никола ще може да спечели шала, и честно казано, чудя се дали няма да е по-добре да бъде отправена по-скоро рано, отколкото късно. Книгата на новачките може да е отворена за всяка — довърши тя с безизразен поглед към Егвийн, — но не бива напълно да снишаваме стандартите си.

Навъсена, Тиана присви упорито устни, с което отново подчерта трапчинките си. Човек можеше почти да забрави, че е носила шала над трийсет години, и да помисли, че тя самата е новачка.

— Докато аз съм Надзорничка на новачките, решението дали да се прогони едно момиче взимам аз — заяви тя разгорещено, — а нямам намерение да губя момиче с потенциала на Никола. — Един ден Никола щеше да стане много могъща в Силата. — Или на Шарина — добави тя с раздразнена гримаса. Потенциалът на Шарина беше направо забележителен, надминаващ всичко, откакто свят се помнеше, освен този на Нинив, а май надминаваше и Нинив. Някои смятаха, че ще стане толкова могъща, колкото е възможно, въпреки че това беше само спекулация. — Ако Никола ви притеснява, Майко, ще я подхвана изкъсо.

— Просто бях любопитна — отвърна предпазливо Егвийн, като преглътна предложението си да следят внимателно младата жена и приятелката ѝ. Не ѝ се щеше да говори за Никола. Твърде лесно щеше

да се озове пред избора дали да лъже, или да разкрива неща, които не смееше да разкрие. Жалко, че не бе позволила на Сюан да уреди тиха смърт и за двете.

При тази мисъл трепна стъписана. Чак толкова ли се беше отдалечила от Емондово поле? Знаеше, че рано или късно ще ѝ се наложи да заповяда на мъже да загинат в бой, и смяташе, че би могла да заповяда нечия смърт, ако нуждата се окажеше твърде голяма. Ако една смърт можеше да предотврати гибелта на хиляди, или дори на стотици, не беше ли редно да я заповяда? Но опасността, създадена от Никола и Арейна, беше просто в това, че можеха да разкрият тайни, които да създадат неудобства на Егвийн ал-Вийр. О, Миреле и останалите може би щяха да извадят късмет, ако се отървяха само с боя с пръчки, и те със сигурност щяха да смятат това за много по-неприятно, но неудобството, колкото и да беше голямо, не беше достатъчен повод за убийство.

Изведнъж Егвийн усети, че се е намръщила и че Тиана и двете Заседателки я гледат съсредоточено, Джаня при това без да си прави труда да скрие любопитството си зад маска на невъзмутимост. За да се прикрие, Егвийн отмести намръщените си очи към масата, на която Кайрен и Ашманаил отново се бяха заловили за работа. Бялото на чашата на Ашманаил се беше изкачило малко нагоре, но Кайрен скоро я догони. Повече от догони, тъй като нейният бокал всъщност беше два пъти по-висок от чашата.

— Умението ти се подобрява, Кайрен — каза одобрително Егвийн.

Синята вдигна очи към нея и вдиша дълбоко. Овалното ѝ лице беше самото олицетворение на спокойствието, около леденосините очи.

— Тук няма кой знае какво умение, Майко. Трябва само да нагласиш сплита и да чакаш. — Последното съдържаше нотка жлъч и между другото имаше леко колебание преди „Майко“. Кайрен беше изпратена от Салидар с много важна задача, само за да види как тя се разпада на късчета, макар и не по нейна вина, и се беше върнала при тях в Муранди, за да завари всичко, което бе оставила, обърнато с краката нагоре, и едно момиче, което помнеше като новачка, носещо шарфа на Амирлин. Напоследък Кайрен прекарваше твърде много време с Лелейн.

— Подобрява се тя в някои други неща — каза Джаня навъсено към Синята сестра. Джаня можеше и да е била сигурна като всяка друга Заседателка, че Съветът си осигурява марионетка, когато издигнаха Егвийн, но изглежда, беше приела, че Егвийн наистина носи шарфа и заслужава подобаващото се уважение от всички. — Разбира се, аз се съмнявам, че ще догони Леане, освен ако не се съсредоточи, а още по-малко вас, Майко. Младата Боудвин всъщност може да я догони. Аз лично не бих искала да бъда надмината от новачка, но предполагам, че тя не го чувства така. — На бузите на Кайрен избиха червени петънца, а очите ѝ се смъкнаха над бокала.

Тиана изсумтя.

— Боудвин е добро момиче, но губи повечето си време в кикотене и игри с другите новачки, вместо да се съсредоточи, ако Ша... — Вдиша рязко. — Ако не я наблюдават. Вчера двете с Алтин Конли се опитаха с два предмета наведнъж, просто за да видят какво ще стане, и те се разтопиха на буци. Непродаваеми, разбира се, освен ако не се намери някой, който да иска да си купи чаши от полужелязо, полукуендияр, запоени под ъгъл. А Светлината знае само какво можеше да сполети самите момичета. Като че ли не пострадаха, но знае ли човек какво може да се случи следващия път?

— Гледай следващ път да няма — каза разсеяно Егвийн, съсредоточила цялото си внимание върху чашата на Кайрен. Бялата линия пълзеше нагоре стабилно. Когато Леане правеше този сплит, желязото се превръщаше в бял куендияр все едно, че желязото бързо потъваше в мляко. За самата Егвийн промяната беше побърза от мигване на клепача, черно в бяло — за миг. Трябваша ѝ и Кайрен, и Леане, но дори Леане не беше достатъчно бърза. На Кайрен и трябваше време, за да се подобри. Дни? Седмици? Колкото трябваше, защото всичко по-малко означаваше гибел за намесените жени и за мъжете, които щяха да гинат в сражения по улиците на Тар Валон и може би в самата Кула. Изведнъж Егвийн се зарадва, че одобри предложението на Беонин. Ако кажеше на Кайрен защо трябва да се постарее още повече, с това щеше да пришпори усилията ѝ, но това беше поредната тайна, която трябваше да се пази, докато не дойде времето да бъде разкрита на света.

ГЛАВА 18

НА ПРИКАЗКА СЪС СЮАН

Дайшар, разбира се, го бяха отвели, когато Егвийн излезе от шатрата, но седемцветният шарф, показващ се от отвора на качулката, вършеше по-добра работа от айезседайското лице в отварянето на път през тълпата. Движеше се сред вълни от реверанси и тук-там по някой поклон от страна на Стражник или пък занаятчия с някаква работа при шатрите на Сестрите. Някои новачки писваха, щом видеха шарфа на Амирлин, и цели семейства слизаха бързичко от дървения пасаж и си правеха реверансите в калта на улицата. Откакто се принуди да наложи наказание за някои от жените от Две реки, се беше пръснала мълвата, че Амирлин е по-твърда дори от Серейл Баганд и че е най-добре да не се предизвиква гневът ѝ, който можел да пламне като горски пожар. Не че повечето от тях познаваха достатъчно историята, за да имат някаква представа коя е била Серейл, но името ѝ беше синоним за железен ред в Кулата в течение на сто години, а Посветените се грижеха новачките да поглъщат пикантни хапчици като тази. Беше добре, че качулката скрива лицето на Егвийн. На десетия път, когато няколко новачки се пръснаха от пътя ѝ като подплашени зайци, тя толкова здраво стискаше зъби, че ако видеха лицето ѝ, представата за нея като за жена, способна да сдъвче желязо и да изплюе пирони, щеше да се циментира. Имаше ужасното чувство, че след няколкостотин години Посветените щяха да използват името ѝ за сплашване на новачките така, както сега използваха това на Серейл. Разбира се, най-напред оставаше дреболията с осигуряването на Бялата кула. Малките поводи за раздразнение трябваше да почакат. Смяташе, че в момента би могла да изплюе пирони и без да дъвче желязо.

Тълпата оредя и съвсем се стопи пред кабинета на Амирлин, който представляваше просто една висока платнена шатра със закръпени кафяви стени, въпреки помпозното си име. Също като Съвета, това място се избягваше, освен ако нямаш работа тук или не си повикана. Никой не беше просто поканван в Съвета на Кулата или в

кабинета на Амирлин. И най-невинната покана и в двете наистина си беше привикване, факт, който превръщаше тази проста шатра в едно уютно за нея убежище. След като се шмугна вътре, тя с облекчение смъкна наметалото си. Двата мангала правеха шатрата приятно затоплена след студа навън, а и не отделяха много дим. От сухите билки, пръснати върху светещата жаравя, лъхаше сладка миризма.

— Тези глупави момичета така се държат, че ще помислиш, че...
— заръмжа тя ядосано и изведнъж млъкна.

Не се изненада, че вижда Сюан застанала до писалището в проста синя вълнена рокля, с широката кожена папка, притисната до гърдите ѝ. Повечето Сестри като Делана като че ли продължаваха да вярват, че тя е понижена до ролята да въвежда Егвийн в протокола и да изпълнява дребни задачи, и че би трябвало да изпитва яд и в двата случая, но тя винаги се оказваше тук рано-рано, което до този момент, изглежда, не беше забелязано. Виж, Сюан преди време беше Амирлин, която дъвче желязо, въпреки че никой, който не го знаеше, нямаше да го повярва. Новачките я сочеха с пръст толкова често, колкото и Леане, но някак със съмнение, че наистина е тази, за която говорят Сестрите. Хубава, макар и не чак красива, с нежна уста и тъмна лъскава коса до раменете, Сюан изглеждаше още по-млада и от Леане, едва няколко години по-голяма от Егвийн. Можеше да я вземат за някоя Посветена без заметнатия над лактите ѝ шал със сини ресни. Точно затова тя никъде не ходеше без шала, за да избегне неприятни грешки. Очите ѝ обаче не се бяха променили повече от духа ѝ и сега бяха като две ледени шила, прицелени в жената, чието присъствие беше изненада.

Халима при всички случаи беше добре дошла, но Егвийн все пак не беше очаквала да я види изтегната върху яркоцветните възглавнички, струпани в единия край на шатрата, подпряла глава с ръка. Докато Сюан беше хубава с хубостта на млада жена — млада поне привидно — нещо, което караше и мъже, и жени да ѝ се усмихват, то Халима беше зашеметяваща, с големи зелени очи върху съвършено лице и с пълни, твърди гърди от онези, които карат мъжете да преглъщат, а жените да се мръщят. Не че Егвийн се мръщеше или вярваше на клюките, разпространявани от жени, изпитващи ревност от начина, по който Халима привлича мъжете със самото си съществуване. В края на краищата какво да направи, че изглежда така. Но въпреки че положението ѝ на секретарка на Делана беше явно

въпрос на благотворителност от страна на Сивата сестра — зле образована селска жена, Халима изписваше буквите с непохватността на малко дете — Делана обикновено я държеше заета през целия ден с всевъзможни измислени задачи. Тя рядко се появяваше преди времето за спане, а и тогава почти винаги беше, защото е чула за поредното главоболие на Егвийн. Нисао нищо не можеше да направи срещу тези главоболия, дори когато прилагаше новото Церене, но масажите на Халима вършеха чудеса дори когато болките караха Егвийн да хленчи.

— Казах й, че тази сутрин няма да имате време за гости, Майко — каза рязко Сюан, като продължаваше да гледа с яд жената на възглавниците, докато поемаше със свободната си ръка наметалото на Егвийн, — но по-добре на котешка люлка да си бях играла сама, отколкото да си отварям устата. — Окачи наметалото на грубата закачалка и изсумтя презрително. — Може би ако носех бричове и имах мустаци, щеше да ми обърне внимание. — Сюан, изглежда, вярваше на всички слухове за предполагаемите похождения на Халима с по-хубавичките занаятчий и войници.

Странно, тази лоша репутация като че ли развеселяваше Халима. Може би дори й харесваше. Тя се засмя, ниско и гърлено, и се протегна върху възглавниците като котка. Проявяваше неуместен вкус към корсажите с дълбоки деколтета, нещо невероятно за такова време, и едва не се измъкна от зелената си коприна на сини ивици. Коприната едва ли можеше да се нарече обичайно облекло за секретарка, но благотворителността на Делана беше голяма или пък дългът ѝ към Халима.

— Изглеждате ми угрижена тази сутрин, Майко — промърмори зеленооката жена, — и се измъкнахте много рано за ездата, постарахте се да не ме събудите. Помислих, че може би ще поискате да си поговорим. Нямахте да получавате толкова главоболия, ако говорехте повече за грижите си. Знаете, че поне с мен може да си говорите. — Хвърли око на Сюан, която я гледаше отвисоко с презрение, и отново се изсмия гърлено. — И знаете, че нищо не искам от вас, за разлика от някои. — Сюан отново изсумтя и нарочно се засуети с поставянето на папката върху писалището — малко на така, ето тъй, каменната мастилничка тука, бурканчето с мастило — ей тука. Даже попремести поставката за перото.

Егвийн с голямо усилие се сдържа да не въздъхне. Едва. Халима наистина не искаше нищо повече от една постеля в шатрата на Егвийн, за да е подръка, когато отново настъпи главоболието ѝ, а спането тук сигурно я затрудняваше в задълженията ѝ към Делана. Освен това Егвийн харесваше земната ѝ прямота. Беше много лесно да си поговори с Халима и да забрави за малко, че е Амирлинският трон, отпускане, каквото не можеше да получи дори със Сюан. Твърде упорито се беше борила, за да бъде припозната за Айез Седай и Амирлин, и все още твърде слабо удържаше това припознаване. Всяко изплъзване от това да е Амирлин щеше да доведе до ново изплъзване, после до ново, и до друго след това, докато накрая щяха да започнат да я смятат за заиграло се дете. Поради това Халима се оказваше един ценен лукс, да не говорим, че пръстите ѝ бяха способни да премахват главоболието на Егвийн толкова удивително. Но за нейно неудоволствие, всяка друга жена в лагера като че ли споделяше преценката на Сюан, с изключение може би на Делана. Сивата изглеждаше твърде целомъдрена, за да наеме толкова леконравна жена, колкото и благотворителност да ѝ дължеше. Във всеки случай дали жената се задяваше с мъже, в момента беше без значение.

— Боя се, че наистина имам работа, Халима — каза тя, докато сваляше ръкавиците си. Планини от работа, през повечето дни. На масата, разбира се, все още не се бяха появили докладите на Шериам, но тя скоро щеше да ги изпрати, заедно с няколко петиции, които според нея заслужават вниманието на Егвийн. Само няколко: десет-дванайсет апела за овъзмездяване на нанесени оскърбления, като от Егвийн се очакваше да наложи присъдата на Амирлин над всяко от тях. Не можеш да го направиш, без да проучиш, да зададеш въпроси, ако държиш да наложиш справедлива присъда. — Сигурно би могла да вечеряш с мен. — Стига да свършеше навреме за нещо повече от това да хапне набързо на същата тази маса в кабинета. Вече приближаваше пладне. — Тогава можем да поговорим.

Халима се надигна рязко, очите ѝ блеснаха и пълните ѝ устни се присвиха, но мръщенето изчезна толкова бързо, колкото се появи. Но тлеещият огън в очите си остана. Ако беше котка, гърбът ѝ щеше да се извие на дъга, а опашката ѝ да заприлича на четка за съдове. Изправи се изящно на килима и приглади роклята на бедрата си.

— Добре. Сигурна ли сте, че не искате да остана?

В забележителен синхрон, между очите на Егвийн се появи онзи пулс, предвестник за ослепяващата болка, но тя въпреки това поклати глава и повтори, че има работа. Халима се поколеба още миг, отново присвила уста и стиснала с ръце полите си, а после дръпна коприненото си наметало от закачалката и излезе от шатрата, без дори да си направи труд да се загърне. Можеше да настине, ако тръгнеше така в студа.

— Този нрав на продавачка на риба рано или късно ще ѝ създаде неприятност — промърмори Сюан преди платното на входа да спре да се полюшва. — Край вас се сдържа, но пред мен си показва грубия език. И пред всяка друга. Чули са я да крещи на Делана. Чувал ли е някой някога секретарка да крещи на работодателката си, при това Сестра? Заседателка! Не разбирам защо Делана продължава да я търпи.

— Това си е работа на Делана. — Обсъждането на действията на друга Сестра беше точно толкова забранено, колкото намесата в тях. Само според обичая, не по закон, но някои обичаи бяха силни като закон. Разбира се, нямаше защо да напомня това точно на Сюан.

Егвийн потърка слепоочията си и внимателно седна на стола зад писалището, но той въпреки това се поклати. Беше направен да се сгъва за превозване във фургон и краката му имаха навика да се клатят точно когато не трябва и никой от дърводелците не беше успял да го поправи. Масата също се сгъваше, но се крепеше по-здраво. Тя съжали, че не се бе възползвала от възможността да си вземе нов стол в Муранди, но толкова много неща трябваше да се закупят тогава, а нямаше достатъчно пари за пилеене, след като вече си имаше стол. Поне се беше снабдила с две лампи на стойки и една за маса, и трите от боядисано в червено желязо, но с добри огледала, по които нямаше мехурчета. Хубавото осветление като че ли не облекчаваше главоболието, но все пак беше по-добре, отколкото да се опитва да чете на лоени свещи и фенер.

Дори Сюан да улови упрека, това не я спря.

— Да знаете, че не е само буен нрав. Един-два пъти имах чувството, че е на ръба да се опита да ми посегне. Предполагам, че е достатъчно благоразумна да не стига чак дотам, но не всички са Айез Седай. Убедена съм, че тя е счупила по някакъв начин ръката на един от майсторите колари. Той твърди, че сам е паднал, но като че ли ме

лъже — очите му шават и устата му трепери. Едва ли би си признал, че някаква си жена му е извила лакътя назад, нали?

— Хайде престани, Сюан — уморено каза Егвийн. — Човекът сигурно е искал да си вземе почивни дни. — Тъй трябваше да е. В никой случай не можеше да разбере как би могла Халима да счупи ръката на един мъж. Както и да я опишеш, мускулеста нямаше да върви.

Вместо да отвори щампованата кожена папка, която Сюан бе сложила на масата, тя отпусна ръце от двете ѝ страни. Това щеше да ги задържи по-далече от главата ѝ. Може би ако пренебрегнеше болката, този път тя щеше да си отиде сама. Освен това, за разлика от обикновено, този път тя имаше да сподели информация със Сюан.

— Изглежда, че някои от Заседателките говорят за преговори с Елайда — започна тя.

Сюан се намести на едно от двете кекави трикраки столчета и заслуша напрегнато — само пръстите ѝ се движеха, леко пригладжайки полите ѝ, докато Егвийн свърши. После ги стисна в юмруци и изръмжа няколко ругатни, прекалено люти дори за нея — почна с пожеланието цялата им сган до смърт да се задави с черва от престояла цяла неделя риба, а после по задници да се влачат и дъно да не намерят. Още по-лошото беше, че излизаха от това младо, миловидно лице.

— Предполагам, че сте права, като сте го оставили да продължи — промърмори тя, след като дъждът от хули престана. — След като са започнали, приказките ще се разпространят, а така печелите един ход напред. Беонин не би трябвало да ме изненадва, предполагам. Беонин е амбициозна, но винаги съм смятала, че щеше да притича обратно при Елайда, ако Шериам и останалите не я бяха стегнали. — Тя прикова Егвийн с очи, сякаш за да придаде повече тежест на думите си. — Съжалявам, но е Вирилин и останалите също не ме изненадват, Майко. Като изключим Сините, шест Заседателки от пет Аджи избягаха от Кулата след преврата на Елайда. — Устните ѝ леко се присвиха при споменаване на името. — И тук имаме по една от всяка от тези пет. Снощи бях в Тел-айеран-риод, в Кулата...

— Надявам се, че си била предпазлива — рязко я прекъсна Егвийн. Сюан понякога не разбираше много значението на думата „предпазливост“. Зад няколкото тер-ангреала за сън, с които

разполагаха, стояха дълги опашки от Сестри, задъхващи се от желание да ги използват, най-вече за да навестят Кулата, и макар на Сюан да не беше чак забранено, то почти се подразбираше. Можеше цяла вечност да си записва името, без Съветът да ѝ отстъпи и една-единствена нощ. Като оставим настрана, че Сестрите обвиняваха преди всичко Сюан за разцеплението на Кулата — не бяха приели връщането ѝ толкова топло като Леане — та като оставим това настрана, твърде много от тях помнеха грубите ѝ уроци, докато беше една от малкото, които знаят как да използват съновните тер-ангреали. Сюан не търпеше глупачките, а всички се държаха глупаво в първите си посещения в Тел-айеран-риод, тъй че сега тя трябваше да заема реда на Леане, когато искаше да посети Света на сънищата, и ако там я видеше някоя друга Сестра, „следващото“ щеше да е изрична забрана. Или по-лошо, издирване коя ѝ е заела тер-ангреал, което можеше да завърши с разкриването на Леане.

— В Тел-айеран-риод — заяви Сюан с пренебрежителен жест — аз съм друга жена, в различна рокля всеки път, когато завия на някой ъгъл. — Това беше добре да се чуе, въпреки че приличаше по-скоро на липса на контрол, отколкото на съзнателно намерение. Вярата на Сюан в собствените ѝ възможности беше понякога по-голяма от допустимото. — Работата е, че снощи видях част от списък на Заседателките и успях да прочета повечето имена, преди да се превърне в опис на вина. — Това често се случваше в Тел-айеран-риод, където нищо не се задържаше дълго, освен ако не беше отражение на нещо постоянно в будния свят. — Андая Форп е издигната за Сивата, Рина Хафдън за Зелената, а Джюйлейн Мадоум за Кафявата. Никоя от тях не е носила шала повече от седемдесет години. Елайда има същия проблем като нас, Майко.

— Разбирам — промълви Егвийн. Осъзна, че разтрива слепоочията си. Пулсът зад очите ѝ продължаваше да се усилва. Винаги ставаше така. До мръкване щеше да съжалява, че е изгонила Халима. Свали решително ръце на масата и отмести кожената папка пред себе си един пръст наляво, а после я дръпна обратно. — А останалите? Трябваше да заместят шест Заседателки.

— Феране Нееран е издигната за Белите — каза Сюан, — а Суана Драганд — за Жълтите. И двете са били преди в Съвета. Списъкът беше само частичен и не можах да го изчета целия. — Тя

вирна упорито брадичка. — Една-две, издигнати преди обичайния срок, щеше да е съвсем обичайно — случва се, макар и не често — но с това те стават единайсет — може би дванайсет, но единайсет със сигурност — общо при нас и в Кулата. Не вярвам в толкова големи съвпадения. Когато всички търговци на риба изкупуват на една и съща цена, съм готова да се обзаложа, че предната нощ са пили в една гостилница.

— Не е нужно да ме убеждаваш повече, Сюан. — С въздишка, Егвийн се отпусна назад и автоматично хвана крака на стола, който винаги се опитваше да се сгъне, щом направеше това. Явно ставаше нещо странно, но какво означаваше то? И кой можеше да влияе на избора на Заседателки във всяка Аджа? Всяка Аджа освен Синята най-малко; те си бяха избрали една нова Заседателка, но Мория беше Айез Седай от над сто години. И може би Червените също не бяха засегнати; никой не знаеше какви промени стават при Червените сестри, ако изобщо ставаха. Може би Черната стоеше зад всичко това, но какво можеха да спечелят, освен ако всички тези твърде млади Заседателки не бяха Черни? Това изглеждаше при всички случаи невъзможно: ако Черната Аджа бе придобила чак толкова влияние, то Съветът отдавна щеше да е пълен само с Мраколюбки. И все пак, ако тук имаше шаблон и всяко съвпадение трябваше да се изключи, то тогава все някой трябваше да е в центъра на всичко. От всичкото това мислене за възможности и невъзможности тъпата болка зад очите ѝ стана малко по-остра.

— Ако това в края на краищата се окаже случайност, Сюан, ще съжалиш, че изобщо си помислила, че си видяла загадка. — Усмихна се насила след като го каза, за да отнеме жилото. Амирлин трябваше да внимава с приказките си. — Но след като ме убеди, че има загадка, искам да я реша. Кой е виновен и какво целят? Докато не го разберем, все едно че не знаем нищо.

— Само това ли искаш? — каза сухо Сюан. — Преди вечеря или след?

— След вечеря смятам, че ще е добре — сопна се Егвийн и вдиша дълбоко при стъписаната физиономия на Сюан. Нямахше смисъл да докарва главоболие и на нея. Думите на една Амирлин имаха сила и понякога — последствия; трябваше да го запомни. — Но колкото можеш по-скоро ще е много добре. Знам, че можеш да побързаш.

Стъписана или не, Сюан като че ли разбра, че избухването на Егвийн не идва само от собствения ѝ сарказъм. Въпреки младоликата си външност, тя от много години се беше научила да разчита човешките лица.

— Да ида ли да потърся Халима? — попита тя и понечи да стане. Липсата на хапливост в изричането на името показваше колко е загрижена. — Няма да отнеме и минута.

— Ако отстъпвам пред всяка болка, нищо няма да свърша — отвърна Егвийн и отвори папката. — Я да видим какво си ми донесла днес? — Ръцете си обаче задържа върху листовете, за да престане да разтрива главата си.

Една от задачите на Сюан всяка сутрин беше да донесе това, което Аджите са готови да споделят от своите мрежи от очи и уши, заедно с това, което отделните Сестри предаваха на своите Аджи, а пък Аджите бяха решили да го предадат на Егвийн. Този процес на пресяване беше странен, но все пак предлагаше доста ясна картина за света, като се добавеха и бележките на самата Сюан. Тя беше съумяла да опази своите агенти от времето, когато беше Амирлин, с простия факт, че отказа да каже на когото и да било кои са въпреки настояванията на Съвета и в края на краищата никой не можеше да отрече, че тези очи и уши са на Амирлин и че по право те трябва да донасят на Егвийн. О, имаше доста недоволство по този повод, и от време на време все още се проявяваше, но никой не можеше да отрече фактите.

Както обикновено, първото донесение не идваше нито от Аджите, нито от Сюан, а от Леане, изписано на тънки хартиени листове с плавен, елегантен почерк. Егвийн не можеше да разбере защо точно, но човек никога не можеше да се усъмни, че всичко, написано от Леане, е писано от жена. Тези страници Егвийн поднасяше една след друга над огъня на настолната лампа, след като ги прочетеше, и оставяше хартията да изгори почти до пръстите ѝ, след което смачкваше пепелта. Щеше да им е трудно на двете да се правят почти на непознати пред хората, ако допуснеше донесенията ѝ да попаднат в нечий ръце.

Много малко Сестри бяха наясно, че Леане разполага с очи и уши в самия Тар Валон. Сигурно беше единствената Сестра в това отношение. Човешка слабост си беше да следиш изкъсо както става по

улицата, като в същото време не забелязваш какво има пред краката ти, а Светлината знаеше, че Айез Седай притежаваха толкова човешки слабости, колкото всички други. За жалост, Леане нямаше да съобщи кой знае какво.

Хората ѝ в града се оплакваха, че улиците били мръсни и че ставали все по-опасни след мръкване и все по-малко безопасни след съмване. Доскоро престъпността беше почти непозната в Тар Валон, ала сега стражите на Кулата бяха изоставили улиците, за да охраняват пристанищата и мостовите кули. Освен да събира митнически налози и да изкупува продоволствие, и двете с помощта на посредници. Бялата кула като че ли напълно се беше откъснала от града. Големите порти, пропускащи външни хора да влизат в Кулата, оставаха затворени и залостени, и никой не беше виждал Сестра извън Кулата, та да я познае като Айез Седай, откакто бе започнала обсадата, ако не и по-рано. Всичко това само потвърждаваше предишните донесения на Леане. На последната страница обаче Егвийн повдигна вежди. Според разнасяните по улиците слухове, Гарет Брин бил открил таен подстъп към града и скоро щял да се появи вътре с цялата си войска.

— Леане щеше да каже, ако някой е изрекъл дума, която може да намеква за Портали — бързо заговори Сюан, щом забележа изражението на Егвийн. Тя, разбира се, вече беше изчела всички тези доклади и знаеше какво вижда Егвийн по страницата, която държеше. Намести се на кекавото столче и едва не падна, толкова не внимаваше. Това обаче не я забави и на косъм. — А можете да сте сигурна, че Гарет нищо не е изгървал — продължи тя, докато се изправяше. — Не че някой от войниците му е толкова глупав, та да дезертира тепърва в града, но той знае кога да си държи езика зад зъбите. Просто си е спечелил славата, че може да напада там, където е невъзможно да се появи. Правил е невъзможното достатъчно често, за да го очакват от него. Това е всичко.

Прикривайки усмивката си, Егвийн поднесе листа, споменаващ за лорд Гарет, над пламъка и го загледа как се нагъва и почернява. Само преди месеци вместо хвалба Сюан щеше да подхвърли няколко хапливи думи по адрес на същия този мъж. Не беше възможно да ѝ липсва прането и лъскането на ботушите му, но Егвийн я беше забелязвала да се заглежда по него в редките случаи, когато идваше в стана на Айез Седай. Да се заглежда и да побягва тутакси, ако той само

извърне очи към нея. Сюан! Да бяга! Сюан беше Айез Седай от повече от двайсет години и Амирлин цели десет, но имаше точно толкова представа как да се справиш с любовта, колкото една патка как се стрижат овце.

Егвийн смачка пепелта, изтупа ръцете си и усмивката ѝ повехна. Нямаше право да обсъжда Сюан. Самата тя също беше влюбена, но дори не знаеше къде по широкия свят е Гавин, нито как да постъпи. Неговият дълг си беше към Андор, а нейният — към Кулата. А единственият начин да се преодолее тази пропаст, обвързването му, можеше да доведе до смъртта му. По-добре беше да го остави, да го забрави напълно. Все едно да забрави собственото си име. А тя щеше да го обвърже. Знаеше го. Разбира се, не можеше да го обвърже, без да знае къде е той, без да го хване в ръцете си, тъй че всичко се затваряше в омагьосан кръг. Мъжете бяха такава... досада!

Спря се да притисне отново пръстите си на слепоочията — което изобщо не смали ужасното пулсиране — и избута Гавин от ума си. Доколкото ѝ беше по силите. Смяташе, че вече предвкусва какво е да си имаш Стражник; в тила ѝ винаги присъстваше нещо от Гавин. Нещо, готово винаги да си пробие път до съзнанието ѝ в най-неподходящия момент. Съсредоточи се над текущата си работа и вдигна следващата страница.

Поне по отношение на очите и ушите, сякаш голяма част от света беше изчезнала. Почти никакви вести не идеха от земите, завладени от сеанчанците, а малкото, които все пак капеха, се свеждаха до безкрайни описания на докараните от сеанчанците зверове, представяни като доказателство, че използват Твари на Сянката, ужасяващи разкази за жени, изпитвани, за да се види дали трябва да бъдат окаишени за дамане, и потискащи истории за... приемането им. Сеанчанците, изглежда, се оказваха не по-лоши владетели от всички други и по-добри от някои — стига да не си жена, способна да прелива — и вече твърде много хора като че ли се отказваха от мисълта за съпротива, след като се разбереше, че сеанчанците ги оставят да си живеят обичайния живот. Почти толкова зле беше и в Арад Доман, откъдето идваха само слухове, признати за такива от Сестрите, написали докладите, но включени само за да се покаже състоянието, в което се намираше страната. Крал Алсалам бил мъртъв. Не, той започнал да прелива и се побъркал. Родел Итуралд, Великият капитан,

също бил мъртъв, или пък узурпирал трона, или нахлул в Салдеа. Съветът на търговците също така бил избит до крак — или били избягали от страната, или били започнали гражданска война за следващия крал. Всяко от тези неща можеше да е истина. Или нито едно. Аджите бяха свикнали да виждат всичко, но сега една трета от света беше забулена в гъста мъгла, само с много тънки пролуки. И никоя Аджа не беше сметнала за редно да предаде какво са вплели там.

Друг проблем беше, че Аджите смятаха за съществени различни неща и общо взето пренебрегваха всичко останало. Зелените например особено се интересуваха от приказките за войските от Граничните земи край Нови Брем, на стотици левги от Погибелта, която уж трябваше да пазят. Техният доклад говореше за Пограничните и за никой друг, сякаш трябваше нещо да се направи, и при това — тутакси. Не че предлагаха нещо, или да намекваха поне, но от смачкания, набързо изписан лист лъхаше отчаяние.

Егвийн знаеше истината за това положение от Елейн, но бе доволна да остави засега Зелените да скърцат със зъби, след като Сюан беше разкрила защо се въздържат да посочат нещата каквито са. Според нейната агентка в Нови Брем Пограничните се придружаваха от петдесет или сто Сестри, може би двеста. Броят на Айез Седай можеше да е несигурен и сто на сто беше преувеличен, разбира се, но присъствието им там беше факт и Зелените го знаеха, въпреки че в изпращаните доклади никога не се споменаваха за това. Никоя Аджа не бе споменала за тези Сестри в докладите си. В края на краищата обаче нямаше голяма разлика дали са двеста, или две. Никой не можеше да е сигурен кои са тези Сестри или защо са там, но да се пъха нос със сигурност щеше да прилича на вмешателство. Изглеждаше странно, че са замесени във война между Айез Седай и в същото време според обичая не се месеха в делата си, но за щастие беше така.

— Добре поне, че не предлагат да пратим някоя в Кемлин. — Егвийн примигна. Болката зад очите ѝ се усили от напрегането над дребните букви.

Сюан изсумтя пренебрежително.

— Че защо? Доколкото знаят, Елейн се оставя да я напътстват Мерилил и Вандийн, така че са сигурни, че ще си получат своята кралица Айез Седай, и при това Зелена. Освен това докато ашаманите

стоят настрана от Кемлин, никой не иска да ги разбунва. Така са дошли нещата, че ще е все едно да вадим медузи от водата с голи ръце, и дори Зелените го знаят. Все едно, това няма да спре някоя Сестра, Зелена или друга, да прескочи до Кемлин. Само една кротка визита, за да се види с някоя от своите очи и уши. Или рокля да си поръча, или да си купи седло, или Светлината само знае за какво.

— Дори Зелените? — възкликна остро Егвийн. Всяка знаеше, че Кафявите се държат така, а пък Белите иначе, дори когато явно не беше така, ала понякога тя леко настръхваше, като чуеше, че и Зелените са като омесени от едно тесто, все едно че са една и съща жена. Може би наистина мислеше за себе си като за Зелена, или че е била такава, което беше глупаво. Амирлин беше от всички Аджи и от нито една — тя намести шарфа на раменете си, припомняйки си този факт, олицетворен от седемте ивици — а и преди всичко никога не беше принадлежала към никоя. Ала все пак изпитваше — не привързаност; това бе твърде силно — чувство за сходство между себе си и Зелените сестри. — Колко Сестри отсъстват, Сюан? Дори и най-слабите могат да Пътуват свързани и бих искала да знам къде ходят.

За миг Сюан се намръщи угрижено.

— Около двацет, мисля. Може да са и по-малко. Броят се мени всеки ден. Всъщност никой не държи сметка. — Наведе се напред, но този път предпазливо. — Дотук извъртахте великолепно, Майко, но това не може да продължи дълго. Рано или късно Съветът ще разбере за всичко, което става в Кемлин. Може би ще приемат, че сеанчанските пленнички се държат в тайна — това ще го сметнат за работа на Вандийн или на Мерилил, — но те знаят вече за Морския народ в Кемлин и рано или късно ще разберат за сделката с тях. И за Родството, ако не за замисъла ви. — Сюан отново изсумтя, макар и колебливо този път. Тя самата не беше сигурна как да приеме идеята за оттеглянето на Айез Седай в Родството, още по-малко как другите Сестри щяха да я приемат. — Моите очи и уши нищо не са забелязали досега, но все някоя ще се досети, бъдете сигурна. Не можете да го отлагате дълго, че току-виж сме нагазили в стадо сребруши.

— Някой ден — промърмори Егвийн — ще трябва да ми ги покажеш тези сребруши, дето все ми ги споменаващ. — Сюан отвори уста и тя вдигна ръка да я спре. — Някой ден. Споразумението ни с Морския народ ще създаде проблеми — призна тя, — но когато

Аджите чуят намеци, няма да разберат веднага какво са чули. Сестри да учат Морския народ в Кемлин? Нещо нечувано, но коя ще почне да задава въпроси или да се меси, против всички обичаи? Сигурна съм, че ще падне голямо мърморене, може би ще се повдигнат няколко въпроса в Съвета, но докато се разбере, че наистина има сделка, вече ще съм представила плана си за Родството.

— Смятате, че това няма да им наточи зъбите? — Сюан намести шала си, без да се опита дори да скрие неверието си. Дори се намръщи.

— Ще предизвика спорове — разсъдливо промълви Егвийн. Много меко казано. Хаос, това щеше да предизвика, след като узнаеха всичко. Може би най-големите размирици сред Айез Седай откак свят се помни. Но Кулата западаше вече от хиляда години и тя смяташе да сложи край на това. — Но смятам да го направя стъпка по стъпка. Айез Седай може и да не обичат да говорят за възраст, Сюан, но много скоро ще схванат, че заклеването на Клетвената палка съкращава живота ни най-малко наполовина. Никой не иска да умре преди отреденото му време.

— Стига да се убедят, че наистина има Родственичка на шестстотин години — каза с яд Сюан и Егвийн въздъхна раздразнено. Сюан и в това не беше убедена, в твърденията на Родственичките за дълголетието им. Егвийн ценеше съветите ѝ, ценеше това, че не казва просто онова, което на нея би ѝ се харесало, ала понякога се запъваше също като Романда или Лелейн.

— Ако се наложи, Сюан — каза тя ядосано, — просто ще уредя някои Сестри да си поговорят с няколко жени, със сто години по-възрастни от която и да било от тях. Могат да се опитат да ги отхвърлят като дивачки и лъжкини, но Реане Корли може да докаже, че е била в Кулата и кога. Както и някои други. С повече късмет, ще убедя Сестрите да приемат да бъдат освобождавани от Трите клетви, за да могат да се оттеглят в Родството още преди да са научили за сделката с Ата-ан Миере. А приемат ли, че всяка Сестра ще се освобождава от Клетвите, няма да е чак толкова трудно да ги убедя да оставят Сестрите от Морския народ на мира. Освен това, останалото от това споразумение са дреболии. Както ти самата често твърдиш, умение и ловка ръка са нужни, за да постигнеш нещо в Съвета, но късметът е абсолютно задължителен. Е, ще се постарая да вложa цялата си

ловкост, а колкото до късмета, той, изглежда, поне този път е на моя страна.

Сюан се понамръщи и захъмка, но в края на краищата трябваше да се съгласи. Съгласи се дори, че Егвийн може и да успее да се измъкне, с повече късмет и добър избор на подходящия момент. Не че беше убедена както за Родството, така и за договора с Морския народ, но предлаганото от Егвийн беше толкова безпрецедентно, че можеше да мине пред Съвета преди да са осъзнали какво им се струпва на главите. Егвийн бе готова да се примири и с това. Каквото и да се поднесе на Съвета, почти винаги в опозиция заставаха достатъчно Заседателки, за да се постигне съгласието много трудно, а в Съвета нищо не се приемаше без поне Малък консенсус. Струваше й се, че повечето й занимания в Съвета се изразяваха в това да ги убеди да направят нещо, което не искат да направят. Всъщност нямаше причина това да е по-различно.

Докато Зелените се съсредоточаваха върху Граничните земи, то Сивите в момента гледаха главно на юг. Всички Аджи бяха смаяни от донесенията от Иллиан и Тийр за големия брой дивачки сред Морския народ, нещо, което те намираха за интересно, наистина, макар че, изглежда, съществуваше силно съмнение доколко може да е вярно, иначе Сестрите щяха отдавна да го знаят. В края на краищата как можеше да се скрие такова нещо? Никоя не споменаваха, че досега просто са гледали на повърхността, без да надникнат по-надълбоко. Сивите обаче бяха по-скоро объркани от продължаващата сеанчанска заплаха за Иллиан и наскоро започналата обсада на Тийрския камък. Войните и военните заплахи винаги объркваха Сивите, след като те се бяха посветили да прекратяват враждите. Както и да разширяват влиянието си, разбира се — всеки път, когато Сивите прекратяха някоя война с мирен договор, това усилваше влиянието на Айез Седай, но най-вече на самите Сиви. Сеанчанците обаче, изглежда, не се занимаваха с преговори, най-малкото с посредничеството на Айез Седай, и гневът на Сивите от това, че ги отхвърлят, се изразяваше в резките думи, с които описваха граничните сеанчански нахлувания, както и трупането на военна сила от страна на лорд Грегорин, Стюарда на Иллиан от името на Преродения Дракон, титла, която сама по себе си будеше загриженост. Тийр също така си имаше своя Стюард в името на Преродения Дракон, Върховния лорд Дарлин Сиснера, и той беше

обсаден в Камъка от благородници, отказващи да приемат Ранд. Тази обсада беше доста странна. Камъкът си имаше свои пристани и враговете на Дарлин не можеха да прекъснат снабдяването му, въпреки че държаха останалата част от града, а те, изглежда, се задоволяваха с това да си седят там и да чакат. Или навярно просто не можеха да измислят какво да направят. Само айилците бяха превземали Камъка с щурм, а никой не беше успявал да го изтощи с глад. Сивите залагаха известни надежди на Тийр.

Егвийн дочете страницата до края и бързо я остави, за да вземе следващата. Сивите хранеха известни надежди. Явно някоя Сива сестра е била разпозната да излиза от Камъка и е била проследена до срещата ѝ с Върховния лорд Тедосиан и Върховната лейди Естанда, две от най-изтъкнатите фигури между обсадителите.

— Мерана — промълви тя. — Казват, че е била Мерана Амбри, Сюан. — Потърка неволно слепоочията си. Болката зад очите я беше жегнала малко по-силно.

— Тя може да свърши добра работа. — Сюан стана и пристъпи по килимите до масичката, на която беше поставен подносът с няколко разнородни чаши и две кани. Сребърната беше пълна с вино с подправки, а синьо гледжосаната — с чай за пристигането на Амирлин, и двете отдавна изстинали. Никой не бе очаквал, че Егвийн ще ходи при реката. — Стига Тедосиан и останалите да не разберат за кого работи тя всъщност. — Шалът на Сюан се смъкна, щом тя се наведе да пипне глинената кана, а светлината на сайдар за миг я обкръжи, когато преля Огън да я подгрее. — Няма да ѝ вярват в преговорите, ако разберат, че е човек на Преродения Дракон. — Напълни една калаена паничка с чай, добави щедро мед от бурканчето, разбърка добре и донесе чашата на Егвийн. — Това може би ще ти помогне за главата. Някаква билкова отвара. Чеса я откри, но медът убива вкуса.

Егвийн отпи колебливо, потръпна и остави чашата на масата. Щом с мед горчеше толкова, не можеше да си представи вкуса му без мед. По-добре главоболието.

— Как можеш да го приемаш толкова спокойно, Сюан? Появата на Мерана в Тийр е първото истинско доказателство. По-скоро ще приема твоите Заседателки за съвпадение.

В началото само го шепнеха — Аджите, както и очите и ушите. В Кайриен имаше Айез Седай и те като че ли свободно влизаха и излизаха от Слънчевия дворец, докато Прероденият Дракон се намираше там. После шепотът загрубя, стана неспокоен и колеблив. Очите и ушите в Кайриен не искаха да го споменават. Никоя не искаше да повтори това, което казваха агентите ѝ. В Кайриен имаше Айез Седай и те, изглежда, изпълняваха заповедите на Преродения Дракон. Още по-плашещи бяха имената, които изтичаха. Някои бяха на жени от Салидар, едни от първите опълчили се на Елайда, докато за други се знаеше, че са верни на Елайда. Никоя не бе споменала за Принудата, но със сигурност мислеха за нея.

— Няма смисъл да си скубеш косата, когато вятърът не духа, накъдето искаш — отвърна Сюан и отново приседна на столчето. Понечи да кръстоса крака, но върна припряно стъпалата си на килима, щом столчето се разклати. Измърмори под нос и дръпна рязко шала на раменете си. От което отново залитна и трябваше да се закрепи. — Трябва да си наклониш платната според това как духа вятърът. Мисли хладнокръвно и ще стигнеш до брега. Изнервиш ли се, ще се удавиш. — Понякога Сюан все още се изразяваше, сякаш кара рибарска лодка. — Мисля, че само с една глътка това няма да ви помогне, Майко.

Егвийн избута с гримаса чашата още по-надалече. Вкусът, лепнал се на езика ѝ, беше поне толкова неприятен, колкото главоболието.

— Сюан, ако виждаш някакъв начин да се използва това, бих искала да ми го кажеш. Аз дори не искам да помисля за използване на факта, че Ранд може да е Принудил Сестри. Не искам да мисля дори за възможността да го е направил. — Нито пък за възможността той да познава такъв отвратителен сплит. Тя го знаеше — един от няколкото дара от Могедиен — и ужасно съжаляваше, че не може да забрави как се прави.

— В случая не става въпрос толкова за използване, колкото да прецениш възможните последствия. Рано или късно ще трябва да се оправяме с него, и може би дори да му се даде урок, но едва ли искаш точно сега подир него да хвъркнат Сестри, а тези приказки за Кайриен много ги изнервят. — Гласът на Сюан бе достатъчно спокоен, но не я свърташе на място, явно беше много развълнувана. За такова нещо никоя Айез Седай нямаше да може да говори прекалено спокойно. — В

същото време, когато всички решат, че е истина, ще разберат, че това обезсмисля историите, че Елайда го била покорила. Това малко ще постресне тези, които искат да свалят Елайда. Това малко ще втвърди гръбнака на тези, които са почнали да мислят, че Елайда може би го води на каишка. Тоест една причина по-малко да умуват дали да ѝ се предадат.

— А Кацуан? — каза Егвийн. От всички имена, идещи от Кайриен, това най-много стъписваше Сестрите. Кацуан Мелайдрин беше легенда, но имаше толкова неодобрителни версии на тази легенда, колкото и одобрителни. Някои Сестри бяха убедени, че всичко трябва да е някаква грешка; Кацуан трябваше вече отдавна да е умряла. Други като че ли просто съжаляваха, че не е умряла. — Сигурна ли си, че тя е останала в Кайриен, след като Ранд изчезна?

— Накарах хората си да я държат под око веднага щом чух името ѝ — отвърна Сюан, вече доста обезпокоено. — Не знам дали е Мраколюбка, само подозирам, но мога да гарантирам, че е била в Слънчевия дворец една неделя след като той изчезна.

Егвийн затвори очи и затисна клепачите си с длани. Това изобщо не повлия на пулсиращата в главата ѝ игла. Ранд може би беше в компанията на Черна сестра — или е бил. Може би беше приложил Принудата над Айез Седай. Лошо беше да се приложи над когото и да е, но някак още по-лошо над Айез Седай — по-злокобно някак. Злина, приложена над Айез Седай, бе десетократно, стократно по-възможно да се приложи над онези, които не можеха да се защитят. Рано или късно щеше да им се наложи да се оправят някак с него. Беше отраснала с Ранд, но не можеше да позволи това да ѝ повлияе. Сега той беше Прероденият Дракон, надеждата на света, и в същото време може би едничката най-голяма заплаха, пред която бе изправен светът. Може би? Сеанчанците не можеха да нанесат толкова злини, колкото Преродения Дракон. И тя щеше да използва възможността той да е Принудил Сестри. Амирлинският трон наистина беше жена, съвсем различна от ханджийската щерка.

Тя изгледа навъсено калаената чаша с така наречения „чай“, вдигна я и насила изгълта горчивата отвара. Ако не друго, вкусът може би щеше да я отвлече от главоболието поне.

Когато постави празната чаша на масата и тя дръпна глухо върху дървото, Аная се шмугна в шатрата, свила устни и намръщена.

— Акарин и останалите са се завърнали, Майко — съобщи тя. — Мория ми каза да ви уведомя, че е свикала Съвета да изслуша донесенията им.

— Също и Ескаралд и Малинд — обяви Морврин, докато влизаше след Аная с Миреле. Зелената беше самата картинка на невъзмутим гняв, доколкото това беше възможно; маслиненото ѝ лице бе гладко, а очите ѝ — като тъмни въглени, но Морврин беше толкова навъсена, че пред нея даже Аная изглеждаше доволна. — Пращат на бегом новачки и Посветени да намерят всички Заседателки — каза Кафявата. — Думичка не можахме да схванем какво е открила Акарин, но мисля, че Ескаралд и другите се канят да го използват, за да тласнат Съвета към нещо.

Егвийн надникна в чашката си с няколко тъмни капки на дъното и въздъхна. И тя трябваше да е там, а сега щеше да се изправи пред Заседателките и с главоболие, и с този ужасен вкус в устата. Май трябваше да го нарече наказание за това, което се канеше да стори на Съвета.

ГЛАВА 19

ИЗНЕНАДИ

По обичай Амирлин се уведомяваше за свикването на Съвета, но нищо не казваше, че са длъжни да я изчакат преди заседанието да започне, което означаваше, че времето може да не ѝ стигне. Егвийн искаше да скочи и да забърза към големия павилион преди Мория и другите две да хвърлят каквато там изненада ѝ готвеха. Изненадите в Съвета рядко се оказваха приятни. Още по-неприятни бяха изненадите, които научаваш със закъснение. Все пак протоколът, който беше закон, а не обичай, трябваше да се спази при влизането на Амирлин в Съвета, ето защо тя остана на мястото си и прати Сюан да доведе Шериам, за да може да извести както си му е редът Пазителката на хрониките нейното идване, Сюан ѝ беше казала, че това всъщност е за да бъдат предупредени Заседателките за присъствието ѝ — винаги имаше неща, които можеха да предпочетат да обсъдят без Амирлин да ги научи — и при това, когато ѝ го каза, думите ѝ съвсем не прозвучаха като шега.

Тъй или иначе нямаше смисъл да ходи до Съвета преди да може да влезе. Тя потисна нетърпението си и заразтрива слепоочията си, като се мъчеше да прочете още малко от докладите на Аджите, Въпреки отвратителния „чай“, а може би и заради него, от главоболието ѝ думите се размиваха по страницата на всяко примигване, а Аная и останалите нямаше да ѝ помогнат.

Веднага щом Сюан излезе, Аная хвърли наметалото си, настани се на столчето, освободено от Сюан — под нея то като че ли не се поклати, въпреки кривите крака — и почна да разсъждава какво може да кроят Мория и другите. Не беше вятърничава жена, така че за тези обстоятелства догадките ѝ звучаха съвсем съдържано. Съдържано, но при все това не по-малко обезпокоително.

— Изплашените хора вършат глупости, Майко, дори да са Айез Седай — замърмори тя, положила ръце на коленете си, — но поне можете да сте сигурна, че Мория ще е твърда по отношение на Елайда, най-малкото в перспектива. Тя приписва на Елайда всяка загинала

Сестра след свалянето на Сюан. Мория държи Елайда да бъде набита с пръчки за всяка смърт, преди да бъде предадена на палача. Корава жена, по-корава е от Лелейн. По-твърда поне. Не би се поколебала пред неща, пред които и Лелейн ще се запъне. Много се опасявам, че ще настои за щурм на града колкото се може по-скоро. Ако Отстъпниците наистина са се раздвижили така открито, толкова мащабно, то тогава по-добре една ранена Кула, която обаче е цяла, отколкото разделена Кула. Най-малкото опасяваме се, че така вижда нещата Мория. В края на краищата, колкото и да не ни се иска Сестри да убиват Сестри, няма да е за пръв път. Кулата е просъществувала дълго и се е изцерявала от много рани. Можем и от тази да я изцерим.

Гласът на Аная обикновено отиваше на лицето ѝ — топъл, търпелив и утешаващ, но при тези забележки звучеше като дращене на нокти по дъска. Светлина, колкото и да се „опасяваше“ от Мория, като че ли напълно споделяше чувствата ѝ. Беше разсъдлива, уравновесена и винаги си мереше приказките. Щом и тя одобряваше един щурм, колко ли още мислеха като нея?

Както обикновено, Миреле беше всичко друго, но не и сдържана. По-точното определение щеше да е променлива като живак и пламенна. Тая жена нямаше да познае търпението, дори да я ухапе по носа. Крачеше напред-назад, колкото позволяваше тясната шатра, подритваше широките си тъмнозелени поли, а понякога подритваше и възглавничките, скупчени до стената, преди да се обърне за поредната обиколка.

— Ако Мория е толкова изплашена, че да настои за щурм, значи е обезумяла от страх. Една толкова тежко ранена Кула няма да може да се изправи нито срещу Отстъпници, нито срещу никого. Малинд трябва да ви безпокои вас. Тя винаги изтъква, че Тармон Гай-дон можела да ни се стовари всеки ден. Чух я да говори, че това, което сега изпитаме сега, като нищо може да са първите удари на Последната битка. И че следващият може да се стовари тук. Къде щяло да се намери по-подходящо място за Сянката да нанесе удара си от Тар Валон? Малинд никога не се е бояла да взема трудния избор, или да се оттегли, когато е решила, че е наложително. Тя би изоставила и Тар Валон, и Кулата моментално, ако реши, че това би съхранило поне част от нас за Тармон Гай-дон. И ще предложи да вдигнем обсадата, да избягаме някъде, където Отстъпниците няма да могат да ни намерят,

докато се подготвим да отвърнем на удара. Ако постави въпроса в Съвета по подходящия начин, би могла дори да спечели Голям консенсус!

Морврин, с нейното вечно неумолимо кръгло лице и опряла юмруци на пищните си бедра, посрещаше всяко мнение с кратък коментар: „Не знаем достатъчно, за да сме сигурни, че са били Отстъпниците“ и „Не можеш да знаеш, докато не го каже“. „Може и да е било, а може и да не е“ и „Допускането не е доказателство“. За нея казваха, че няма да повярва, че е сутрин, докато не вили слънцето с очите си. Това също с нищо не успокояваше болките в главата на Егвийн. Всъщност тя не оспорваше допусканията им, просто държеше ума си отворен. Един отворен ум можеше да тръгне във всяка посока.

Егвийн шумно затвори кожената папка. При гадния вкус на езика ѝ и острите бодели в главата — да не говорим за несекващите им гласове! — все едно не можеше дума да прочете повече. Трите Сестри я погледнаха изненадано. Отдавна вече бе дала ясно да се разбере, че тя държи положението, но се постара да сдържи нервите си. Клетви или не, млада жена, която избухва твърде лесно, можеше да бъде пренебрегната като надута глезла. Кое то я ядоса още повече, от което пък главата още повече я заболя, от което пък...

— Чаках достатъчно — заяви тя, като се мъчеше да запази гласа си спокоен. Главата ѝ все пак му придаде малко острота. Може би Шериам бе решила, че трябва да я срещне при Съвета.

Взе си наметалото и излезе. Морврин и другите две се поколебаха само за миг, преди да я последват по петите. Придружаването им до Съвета можеше и да прилича малко на антураж, но от тях се очакваше да я наблюдават, а и тя подозираше, че дори Морврин гори от нетърпение да чуе какво има да докладва Акарин и какво Мория и останалите смятат да нагласят от чутото.

Едва ли щеше да е чак толкова трудно, че да не може да се оправи, надяваше се Егвийн, едва ли щеше да е такова, каквото го мислеха Аная и Миреле. Ако се наложеше, щеше да приложи Закона на войната, но дори това да успееше, управлението с едикти си имаше недостатъци. Когато хората са длъжни да ти се подчиняват за едно, винаги намират начин да извъртат за други неща, а колкото повече са принудени да се подчиняват, толкова повече места за извъртане намират. Беше си естествен баланс, от който не можеш да се отървеш.

По-лошото беше, че тя бе разбрала колко лесно се привиква с това всички да слушкат, когато заговори. Започваш да го приемаш като естествено положение на нещата, а когато в един момент престанат да слушкат, се хващаш, че си объркал всичко. Освен това с тази туптяща глава — вече туптеше, не пулсираше само, макар може би не толкова остро — с тази глава беше готова да се сопне на всяка, която я погледне накриво, а дори когато хората трябва да го преглътнат, това никога не води до добро.

Слънцето се бе издигнало точно над главата ѝ, златна топка сред синьо небе с рехави бели облаци, но не хвърляше топлина, а само изнурени сенки и блясък по снега там, където бе останал неотъпкан. Въздухът беше мразовит като при реката. Егвийн го пренебрегна, не му позволи да я засегне, но само мъртвец можеше съвсем да не го усеща, след като дъхът на всички наоколо излизаше на бяла пара. Време беше за обед, но не бе възможно да се нахранят толкова новачки наведнъж, така че Егвийн и „ескортът“ ѝ пак се движеха през несекваща вълна от жени в бяло, които отскачаха от пътя им и се кланяха. Тя наложи такава скорост, че обикновено вече бяха подминали преди новачките още да са успели да се изправят.

Разстоянието не беше дълго, но на четири места им се наложи да прекосят през калта. Бяха обсъждали за дървени мостове, достатъчно високи, за да се минава на кон под тях, но мостовете предполагаха дълготраен лагер, какъвто никой не искаше. Дори Сестрите, заговорили за него, не настояха за вдигането им. Поради което трябваше да се върви бавно и да внимаваш да държиш полите и наметалото си високо, ако не искаш да пристигнеш оцапана до коленете. Добре поне, че тълпите изчезнаха, щом наближиха Съвета. Той както винаги стоеше самотен, или почти.

Нисао и Карлия вече чакаха пред големия платнен павилион. Дребната Жълта хапеше долната си устна и поглеждаше с безпокойство Егвийн. Карлия беше самото спокойствие, с хладен поглед и със скръстени ръце. Само дето беше забравила наметалото си, извезаните ѝ на спиралки поли бяха оплескани с кал, а тъмните ѝ къдрици плачеха за гребен. След като си направиха реверансите, двете тръгнаха с Аная и другите две, на леко разстояние от Егвийн. Замърмориха си тихо за дреболии, които Егвийн неволно чу — за

времето или как можело да им се наложи да почакаат. Точно тук не биваше да създават впечатление, че са много свързани с нея.

Беонин тичаше към павилиона — учестеният ѝ дъх излизаше на бяла мъгла, — после изведнъж се закова на място и зяпна Егвийн, преди да се присъедини към останалите. Напрежението около синьосивите ѝ очи беше по-явно от всякога. Навярно си мислеше, че това може да повлияе на преговорите. Но тя знаеше, че разговорите щяха да са само преструвка, колкото да се спечели време. Егвийн сдържа дъха си и приложи няколко упражнения на новачки, ала това не помогна на главата ѝ. Никога не помагаше.

Шериам не се мяркаше между шатрите и в двете посоки, но на пасажа пред павилиона не бяха съвсем сами. Акарин и другите пет Сестри, които бяха заминали с нея, по една от всяка Аджа, чакаха от другата страна на входа. Повечето от тях се поклониха на Егвийн малко разсеяно, но останаха настрана. Навярно бяха предупредени да не казват нищо на никого, преди да им се даде думата на Съвета. Егвийн, разбира се, можеше да настоя да си представят доклада веднага. Пред Амирлин те можеха дори да го направят. От друга страна, отношенията на Амирлин с Аджите винаги бяха деликатни и това често пъти включваше и Аджата, от която е издигната тя. Почти толкова деликатни, колкото и със Съвета. Затова тя се усмихна насила и кимна грациозно. Макар и да стисна зъби зад тази усмивка, така поне задържа устата си затворена.

Не всички Сестри като че ли забелязваха присъствието ѝ. Акарин, слаба жена в проста кафява вълнена рокля и наметало с удивително изкусно зелено взмо, се взираше в празното и от време на време кимаше сякаш на себе си. Явно си упражняваше наум какво ще говори. Акарин не беше много могъща в Силата, само с малко повече от Сюан, ако имаше и толкова, но от шестте само една, Терва, слаба жена в поли на жълти ивици и наметало с жълти пешове, стоеше високо колкото нея. Това само по себе си отчайващо показваше колко наплашени бяха Сестрите от странния маяк на сайдар. Най-мощните трябваше първи да излязат напред, за да поемат задачата, дадена на тези, но освен самата Акарин никоя не бе проявила никакво усърдие. Спътничките ѝ все още изглеждаха твърде унили. Шана обикновено проявяваше дълбока сдържаност въпреки очите си, които ѝ придаваха вид на постоянно стъписана от нещо, но сега те сякаш всеки миг щяха

да капнат от главата ѝ от тревога. Тя надникна през входа на Съвета, затворен от тежките платнища, и ръцете ѝ заиграха по наметалото ѝ, сякаш не можеше да ги задържи спокойно, Рейко, едра Синя от Арафел, беше забила поглед в земята, но сребърните звънчета в дългата ѝ тъмна коса леко подрънкваха, сякаш клатеше глава под качулката. Само дългокосото лице на Терва съхраняваше изражение на пълна невъзмутимост, но това само по себе си беше лош признак. Жълтата сестра по природа си беше избухлива. Какво бяха видели? Какво наистина гласяха Мория и другите две Заседателки?

Егвийн укроти нетърпението си — Съветът явно все още не заседаваше. Той се събираше, но няколко Заседателки се изнизиха покрай нея и влязоха в големия павилион, без никоя от тях да бърза. Салита се поколеба, сякаш се канеше да заговори, но после сгъна леко колене, преди да повдигне шала си с жълтите ресни и да се шмугне вътре. Квамеса изгледа Егвийн над дългия си нос, докато си правеше реверанс, и пак изгледа над дългия си нос Аная и останалите, но пък Сивата всички поглеждаше над дългия си нос. Не че беше висока, но се стараеше да изглежда. Берана, с нейното лице — самата маска на високомерие — и с големите си кафяви очи, студени като снега, се спря, колкото да поднесе хладния си реверанс на Егвийн и да се намръщи на Акарин. След дълга пауза, щом като осъзна, че Акарин дори не я забелязва, приглади извезаните си със сребро бели поли, от което нямаше нужда, намести шала си над лактите тъй, че белите му ресни да виснат по-така, и се плъзна през входа, все едно че съвсем случайно е тръгнала натам. И трите бяха от Заседателките, за които Сюан изтъкваше, че са твърде млади. Както и Малинд и Ескаралд. Но Мория беше Айез Седай от сто и трийсет години. Светлина, Сюан търсеше конспирации във всичко!

Тъкмо когато Егвийн започна да си мисли, че главата ѝ ще се пръсне от безсилие, ако не от главоболието ѝ, изведнъж се появи Шериам — надигнала наметалото и полите си притичваше през мръсната киша.

— Ужасно съжалявам, Майко — задъхано каза тя и привлече мъничко сайдар да се очисти от калта, с която се беше наплескала. Тя се изсипа на суха прах върху дървения пасаж, когато изтупа полите си. — Чух... че Съветът се събира, и знаех, че ще ме търсите, затова

побързах да дойда. Много съжалявам. — Значи Сюан продължаваше да я търси.

— Вече си тук — каза сурово Егвийн. Шериам явно наистина беше притеснена, за да реди така извиненията си пред другите. Дори когато знаят как стоят нещата, хората са склонни да приемат човек така, както изглежда, а Пазителката не биваше да я виждат да се извинява и да кърши ръце. Тя го знаеше, разбира се. — Влизай и съобщи за мен.

Шериам си пое дъх, смъкна качулката на наметалото си, нагласи тънкия си син шарф и влезе. Гласът ѝ ясно отекна с ритуалните фрази:

— Тя иде, тя иде...

Егвийн едва изчака да завърши с „... Пламъкът на Тар Валон, Амирлинският трон“, за да прекрачи вътре и да тръгне през кръга от мангали с нажежена жаравя и светилници, подредени покрай стените на павилиона. Светилниците огряваха добре затвореното пространство, а мангалите, които днес отделяха аромат на лавандула, го затопляха. Никоя на предпочиташе да „пренебрегва“ студа, след като можеше да чувства истинска топлина.

Подредбата на павилиона следваше древни правила, съвсем леко променени поради това, че все пак се събираха не в огромната кръгла зала на Бялата кула. В дъното беше поставена най-обикновена, макар и лакирана пейка, върху дървена платформа, постлана с платнище със седемцветните ивици на Аджите. Това, както и шарфът на раменете на Егвийн, бяха единствените неща в лагера, където Червената Аджа все още имаше някакво представителство. Някои Сини бяха поискали цветът да бъде отстранен, след като Елайда явно се беше разпоредила истинският трон, наречен Амирлинският трон, да се пребоядиса, а шарфът ѝ да бъде изтъкан без синьото, но Егвийн се беше запънала. След като трябваше да бъде на всички Аджи и на нито една, то тогава щеше да бъде на всички Аджи. По застланите ярки килими, служещи за под, от входа ветрилообразно се разгръщаха редици пейки, на групи по три, поставени върху ниски подиуми, застлани с платнища с цветовете на отделните Аджи. Е, на шест Аджи. По традиция двете най-стари Заседателки имаха право на места най-близо до Амирлинския трон за своите Аджи, тъй че Жълтите и Сините държаха въпросните места. По-нататък беше въпрос коя ще дойде по-напред и

къде ще пожелае да седне, като първата пристигнала винаги избираше мястото на своята Аджа.

Присъстваха едва девет Заседателки, твърде малко, за да може Съветът да започне събранието си според закона, но Егвийн тутакси забеляза странното разположение. Не беше изненадващо, че Романда вече е тук, с една празна пейка между нея и Салита, а Лелейн и Мория бяха заели крайните скамейки на Сините. Романда, с косата ѝ, стегната на сив кок на тила, беше най-старата Заседателка и при събиранията на Съвета почти винаги първа заемаше мястото си. Лелейн, втората по възраст въпреки лъскавата си тъмна коса, изглежда, все не успяваше да я изпревари дори и в нещо толкова дребно. Мъжете, които бяха размествали подиумите — местеха ги до стените до следващото събиране на Съвета, трябваше вече да са напуснали през задния изход, защото Квамеса, вече седнала на пейката си, беше единствената налична от Сивите, а Берана, която тъкмо се качваше на подиума на своите — единствената Бяла. Но Малинд, кръглоликата кандорка с очи на орлица и единствената Зелена, очевидно беше влязла преди тях, но странно, избрала бе да разположи Зелените близо до входа на павилиона. Обикновено се смяташе, че колкото си по-близо до Амирлинския трон, толкова по-добре. А точно срещу нея Ескаралд стоеше пред сандъците, покрити с кафяво, и тихо се караше с Такима. Ниска почти колкото Нисао, Такима беше кротка женица с птича фигура, но когато пискаше, можеше да се заинати и опряла юмруци на кръста си, сега приличаше на врабец с настръхнала перушина. Ако се съдеше по гневните погледи, които мятеше към Берана, явно я беше ядосало разполагането. За това заседание, разбира се, бе невъзможно да се промени каквото и да било, но тъй или иначе Ескаралд бе надвиснала над Такима, сякаш очакваше, че ще се наложи да се бие за избора си. Егвийн се удивляваше как успява да направи това Ескаралд... Да надвисва де. Беше почти с половин педя по-ниска дори от Нисао. Сигурно беше само от чистата сила на волята ѝ. Ескаралд никога не отстъпваше, когато сметнеше, че правата е тя. А винаги смяташе, че правата е тя. Ако Малинд наистина искаше незабавен щурм на Тар Валон и ако Малинд наистина искаше оттегляне, то какво ли искаше Ескаралд?

Въпреки приказките на Сюан, че Заседателките държат да бъдат предупреждени, влизането на Егвийн не предизвика голямо вълнение.

По каквато и причина и да бяха свикали Малинд и останалите Съвета да изслуша доклада на Акарин, не бяха сметнали темата за толкова деликатна, че да се разглежда на закрито, така че зад пейките на всяка Аджа стояха групички от по четири-пет Сестри и те удостоиха с реверанси Егвийн, докато тя крачеше към мястото си. Заседателките, от своя страна, само я проследяваха с поглед или кимваха леко. Лелейн я изгледа хладно и продължи да се мръщи леко към Мория, съвсем обикновена на вид женица в проста рокля от синя вълна. Всъщност толкова обикновена, че от пръв поглед трудно ще забележиш безвременното ѝ лице. Тя седеше зяпнала право напред, погълната от собствените си мисли. Романда бе една от онези, които леко килваха главите си. В Съвета Амирлинският трон продължаваше да си бъде Амирлински трон, но някак по-малко, отколкото отвън. В Съвета Заседателките чувстваха силата си. В известен смисъл за Амирлин можеше да се каже, че е първа между равните, поне в Съвета. Е, може би малко повече от това, но не много. Сюан твърдеше, че от провалилите се Амирлин половината вярвали, че Заседателките са напълно равни с тях, а другата половина — че разликата е по-голяма, отколкото е в действителност. Беше все едно да тичаш по много тясна стена с озъбени песове от двете страни. Много внимателно пазиш равновесие и гледаш повече в краката си, отколкото кучетата. Но не забравяш за кучетата.

Докато се качваше на подиума, Егвийн откопча наметалото си и го сгъна грижливо на пейката преди да седне. Пейките бяха корави и някои Заседателки си носеха възглавнички, когато сметнеха, че заседанието ще продължи дълго. Егвийн предпочиташе да не носи. Забраната на речи рядко възпираше поне една-две жени да изложат аргументите си надълго и широко, а коравата седалка можеше да помогне да останеш будна през най-лошото. Шериам зае мястото, полагащо се на Пазителката, отляво на Егвийн, и вече не оставаше нищо, освен да се чака. Може би все пак трябваше да си вземе възглавничка.

Другите пейки започнаха да се запълват, макар и бавно. Аледрин и Сароя вече бяха седнали при Берана, Аледрин толкова пълна, че другите две изглеждаха мършави пред нея. Разбира се, вертикалните спирали по полите на Сароя подсилваха този ефект, докато широките бели ръкави на Аледрин и снежнобялата ивица през роклята ѝ

постигаха точно обратното. Всяка от тях явно се опитваше да разбере дали другите знаят какво става, ако се съдеше по начина, по който клатеха глави и мятаха резки погледи към Сините, Кафявите и Зелените. Вирилин, червенокосата жена с външност на щъркел и висока от повечето мъже, също беше заела място до Квамеса. Вирилин наместваше и пренаместваше нервно шала си и въртеше очи от Мория към Ескаралд и към Малинд, а после — обратно. Магла, плътно загърнала широките си рамене с шала с жълтите ресни, и Файсел, доманката със скулестото лице и в коприни, извезани с дебело зелено взмо, тъкмо влизаха в павилиона, и всяка от двете се правеше, че изобщо не забелязва другата, въпреки че полите им се отъркаха. Магла беше твърдо в лагера на Романда, докато Файсел — в този на Лелейн, и двете групи не се смесваха. Други Сестри също се точеха една по една, Нисао и Миреле сред още пет-шест, които се шмугнаха след Магла и Файсел. Морврин вече се беше настанила при Кафявите зад Такима и Ескаралд, а Беонин стоеше в края на Сивите зад Вирилин и Квамеса. При тази скорост половината Айез Седай в лагера скоро щяха да запълнят павилиона.

Докато Магла все още вървеше по килимите към местата на Жълтите, Романда стана.

— Вече сме повече от единайсет, така че можем за започваме. — Гласът ѝ беше удивително тънък. Човек можеше да си помисли, че има красив глас за пеене, стига да си в състояние да си представиш Романда да пее. Лицето ѝ винаги изглеждаше стегнато като за гълчене или най-малкото — неодобрително. — Не мисля, че се налага това заседание да е официално — добави тя, когато Квамеса стана от мястото си. — Не съм сигурна, че изобщо трябваше да го правим, но щом трябва, да почваме и да се свършва. Някои от нас си имат по-важна работа. Сигурна съм, че и вас ви чакат по-важни дела, Майко.

Последното беше изречено с дълбок поклон и с тон може би на косъмче прекалено почтителен. Но не чак толкова отвъд чертата, та да се нарече сарказъм, разбира се. Твърде интелигентна беше, за да се излага на риск; глупачки рядко печелеха стола на Заседателка или го удържаха дълго, а Романда бе държала място в Съвета почти осемдесет години. Това бе вторият ѝ път като Заседателка. Егвийн леко кимна и я изгледа хладно. Благодарност, че са я зачели, и знак, че е забелязала тона. Много внимателен баланс.

Квамеса остана да се озърта зяпнала, несигурна дали се налага да изрече фразите, изговаряни винаги от най-младата присъстваща Заседателка, с които се откриваше официалното събрание на Съвета. Мястото на Романда ѝ осигуряваше значително влияние и донякъде власт, но в това отношение други можеха да я стъпчат. Много от Заседателките се намръщиха, но никой не проговори.

Лирел влезе в павилиона и се плъзна към пейките на Сините. Висока за кайриенка, което я правеше жена със среден ръст в сравнение с повечето останали, тя беше елегантна в коприната на сини ивици, извезана на корсажа с червено и златно, а движенията ѝ бяха плавни. Някои твърдяха, че е била танцьорка, преди да дойде в Кулата като новачка. За разлика от нея, Самалин, Зелената с лисичето лице, която влезе веднага след Лирел, като че ли крачеше по мъжки, въпреки че мурандийката можеше да се нарече всичко друго, но не и тромава. И двете, изглежда, се изненадаха като видяха, че Квамеса е станала, и побързаха към съответните пейки. Тъй или иначе, Вирилин взе да дърпа Квамеса за ръкава, докато арафелката най-сетне не си седна. Лицето ѝ бе маска на хладно спокойствие, но въпреки това излъчваше незадоволство. Много държеше тя на церемонията.

— Може би все пак има причина за официално заседание. — Гласът на Лелейн изглеждаше нисък след този на Романда. Тя бавно занамества шала си, сякаш разполагаше с всичкото време на света, след което стана грациозно, съвсем преднамерено без да поглежда към Егвийн. Макар да беше красива жена, Лелейн все пак бе самото възмущение на достойнството. — Изглежда, че на разговорите с Елайда е отворен път — хладно каза тя. — Разбирам, че според Закона за войната не е задължително това да се обсъжда с нас, но също така съм убедена, че трябва да го обсъдим, особено след като толкова много от нас са застрашени от възможността да бъдат усмирени, ако Елайда запази властта си.

Тази дума, „усмирени“, вече не предизвикваше онзи мраз, както преди Сюан и Леане да бъдат Изцерени от усмиряването, но между наблюдаващите отзад заседанието Айез Седай се надигна глухо мърморене. Изглежда, слуховете за преговори не се бяха разпространили толкова бързо, колкото очакваше Егвийн. Не можеше да прецени дали Сестрите са възбудени или отчаяни, но очевидно бяха изненадани. В това число и няколко Заседателки. Джаня, която беше

влязла, докато Леане говореше, се закова на място, така че групичката Сестри, влезли веднага след нея, едва не я събориха. Тя зяпна най-напред към Синята, а после — по-продължително и твърдо — към самата Егвийн. Романда явно също не беше го чула още, ако се съдеше по това как се стегнаха устните ѝ, а изразенията на младите Заседателки варираха между леденото спокойствие на Берана, през изумлението на Самалин до открития уплах на Салита. Между другото и Шериам леко се олюля за миг и Егвийн можеше само да се надява, че няма да повърне пред целия Съвет.

По-интересни обаче бяха реакциите на онези, за които Делана бе донесла, че говорят за преговори. Вирилин седеше много кротко и като че ли едва стаяваше усмивчицата си, докато оглеждаше гънките на полите си, но Магла облизваше устни колебливо и хвърляше погледи към Романда с крайчеца на окото си. Сароя беше притворила очи и устата ѝ мърдаше, сякаш редеше молитва. Файсел и Такима изгледаха Егвийн почти еднакво намръщени. После всяка от тях забеляза другата и се сепна, бързо възвръщайки толкова царствена невъзмутимост, че сякаш се подиграваха една на друга. Много странно. Беонин със сигурност трябваше вече да ги е уведомила какво е казала Егвийн. Не беше възможно да си мислят, че наистина могат да договорят мир. Всяка жена в този Съвет рискуваше да бъде усмирена и екзекутирана само затова, че е била тук. И да бе имало някакъв друг изход освен свалянето на Елайда, той се беше запушил още преди месеци, когато бе избран този Съвет. От това връщане нямаше.

Лелейн изглеждаше доволна — доволна като котка, излочила млякото — но още преди да си е седнала на мястото, рипна Мория. Това привлече погледите на всички и предизвика доста мърморене. Никой нямаше да нарече Мория особено изящна, но иллианката все пак не беше жена, която рипа.

— Това трябва да се обсъди — заяви тя, — но по-късно. Тоя Съвет се свика от три Заседателки, задали един и същи въпрос. И значи първо трябва да се постави въпросът. Какво са намерили Акарин и групата ѝ? Моля те да бъдат допуснати и да докладват пред Съвета.

Лелейн се намръщи на приятелката си Синя, а тя в мръщенето беше от най-добрите — очите ѝ бяха остри като шила, — но законът на Кулата си беше съвсем изричен по този въпрос поне, и съвсем известен на всички. В много други отношения не беше нито едното, нито

другото. Шериаам помоли Аледрин, най-младата след Квамеса, да отиде и доведе пред Съвета Акарин и останалите. Егвийн реши, че ще трябва добре да поговори на огненокосата жена, след като заседанието свърши. Ако Шериаам продължеше да се държи така, щеше да стане съвсем безполезна Пазителка.

Делана се втурна в павилиона сред група Сестри — последната пристигаща Заседателка — и вече беше на пейката си, намятайки шала си над лактите, когато пълната Бяла заседателка се върна с шестте Сестри и ги отведе пред Егвийн. Явно бяха оставили наметалата си отвън. Делана ги изглежда леко начумерено. Беше задъхана, все едно че беше тичала дотук.

Аледрин явно смяташе, че макар заседанието да не е официално, тя поне е длъжна да продължи с подобаващата официалност.

— Призовани сте пред Съвета на Кулата, за да разкажете какво сте видели — обяви тя със силния си тарабонски акцент. Съчетанието между златиста коса и кафяви очи не беше необичайно в Тарабон, макар тя да носеше дългата си до раменете коса прибрана в дантелена шапчица, вместо на плитки с мъниста. — Възлагам ви да кажете тези неща без извъртане и без премълчаване, и да отговорите на всички въпроси съвсем изчерпателно, без нищо да пропускате. Сега заявете, че ще го сторите, в името на Светлината и на вашата надежда за прерождение и спасение, или ще понесете последствията. — Древните Сестри, които бяха включили това в церемонията на Съвета, си бяха давали сметка колко много пролуки оставят Трите клетви. Малко премълчано тук, леко двусмислие там и целият смисъл на това, което казваш, може да се обърне с главата надолу, въпреки че през цялото време си говорила истината.

Акарин изрече уверението високо и някак нетърпеливо, а другите пет — с различни нива на тържественост и самоувереност. Много от Сестрите бяха прекарвали целия си живот, без да са викани да свидетелстват пред Съвета. Аледрин изчака, докато всяка поотделно повтори всяка дума, преди да тръгне с бойна стъпка на пейката си.

— Разкажи ни какво видяхте, Акарин — рече Мория веднага щом Бялата Заседателка се обърна.

Аледрин видимо се вцепени. Когато седна, лицето ѝ беше съвсем безизразно, но на бузите ѝ бяха избили петънца. Мория можеше да почака. Явно беше много обезпокоена.

По традиция — имаше много повече традиции и обичаи, отколкото закони, а Светлината знаеше, че едва ли някоя знае точно колко са законите, често пъти противоречащи си пластове от закони, трупани през столетията, но традицията и обичаят властваха над Айез Седай точно толкова, колкото законът над Кулата, ако не и повече — та по традиция, Акарин се обърна в своя отговор към Амирлинския трон.

— Това, което видяхме, Майко, беше една дупка с общо взето кръгла форма в земята — заговори тя, като кимаше за тежест почти на всяка дума. Подбираще думите много грижливо, сякаш искаше да са ясни на всички. — Може първоначално да е била идеален кръг, оформена като полукълбо, но на някои места страните да са се свлекли. Дупката е с диаметър близо три мили и дълбока може би около миля и половина. — Някои ахнаха и Акарин се намръщи, сякаш бяха поискали да я прекъснат. Но продължи без пауза: — За дълбочината не можем да сме напълно сигурни. Дъното е покрито с вода и лед. Убедени сме, че може да се превърне в езеро един ден. Така или иначе, успяхме да установим точното местонахождение без особени трудности, и сме готови да заявим, че дупката се намира там, където някога беше градът Шадар Логот. — Тя замълча и дълго време единственият звук, който се чуваше, беше шумоленето на неспокойно помръдващите по местата си Айез Седай.

На Егвийн също ѝ се искаше да се поразмърда. Светлина, дупка с такива размери покриваше половината Тар Валон!

— Имаш ли някаква представа как тази... дупка... се е създала, Акарин? — най-сетне попита тя. Почувства се горда от това колко спокоен остана гласът ѝ. Шериам направо трепереше! Егвийн се надяваше, че никоя друга не го е забелязала. Действията на Пазителката винаги се отразяваха на Амирлин. Ако Пазителката проявеше страх, много от Сестрите щяха да си помислят, че Егвийн също се страхува. А в това тя съвсем не държеше да я заподозрат.

— Всяка от нас беше избрана, защото притежаваме известна способност да улавяме утайките, Майко. По-добре от повечето всъщност. — Значи все пак не бяха избрани просто защото никоя по-силна не е проявила интерес. Добър урок. Това, което правеха Айез Седай, рядко се оказваше толкова просто, колкото изглеждаше на повърхността. Колко жалко, че все ѝ се налагаше да преповтаря уроците, които уж трябваше вече да си е научила. — В това нещо

Нисаин е най-добрата от нас — продължи Акарин. — С ваше позволение, Майко, ще оставя на нея да отговори.

Нисаин приглади нервно тъмните си вълнени поли и се окашля. Беше дългнеста Сива с волева брадичка и смайващо сини очи и за нея се знаеше, че има добри познания по закон и договори, но очевидно се чувстваше притеснена да говори пред Съвета. Загледа в упор Егвийн като жена, която никак не държи да види всички Заседателки събрани на едно място.

— Предвид използваното там количество сайдар, Майко, не беше никаква изненада да заварим утайките дебели почти колкото снега. Дори след толкова дълго трябваше да добия някаква представа какво точно е изтъкано, ако изобщо е било нещо, което познавам, но нямам такава. Можях само да проследя сплита, Майко, но нищо не разбрах. Нищо. Всъщност изглеждаше нещо съвсем чуждо, сигурно изобщо не е бил... — Отново се окашля и преглътна. Лицето ѝ стана малко по-бледо. — Сигурно изобщо не е бил изтъкан от жена. Помислихме, че може да са били Отстъпниците, разбира се, затова направих проба за резонанс. Всички я направихме. — Тя леко се извърна да посочи спътничките си и отново се обърна към Егвийн. Определено предпочиташе да гледа нея вместо Заседателките, всички наведени напрегнато напред. — Не мога да кажа какво е направено, освен че е изровена тази дупка, нито как е направено, но определено е бил използван и сайдин. Резонансът беше толкова силен, че можехме едва ли не да го помиришем. И използваният сайдин беше повече от сайдар, много повече, като Драконовата планина до някое малко хълмче. И това е всичко, което мога да кажа, Майко. — В павилиона изпърха звукът от дъха на всички Сестри, затаен до този момент. Издиханието на Шериам като че ли беше най-силно, но може би защото тя беше най-близо.

Егвийн запази насила лицето си гладко. Отстъпниците и сплит, който можеше да унищожи половината Тар Валон. Ако Малинд наистина предложеше бягство, можеше ли тя да се опита да принуди Сестрите да останат срещу това? Можеше ли да изостави Тар Валон и Кулата, и Светлината знаеше само живота на колко десетки хиляди хора?

— Някоя има ли въпроси? — запита тя.

— Аз имам — заяви сухо Романда. Нейното спокойствие не се беше пропукало и на косъм. — Но не към тези Сестри. Ако няма повече въпроси към тях, сигурна съм, че ще предпочетат да се оттеглят, вместо да ги зяпа целият Съвет.

Не беше съвсем уместно тя да предложи това, но не беше и съвсем неуместно, затова Егвийн го подмина. Както се оказа, повече въпроси към Акарин и спътничките й нямаше и Романда им поднесе изненадващо топли благодарности за положените усилия. И отново — не съвсем уместно за нея.

— Към кого е въпросът ти? — попита Егвийн, докато Акарин и останалите пет се пръскаха между нарастващата тълпа от Сестри, трупаци се около светилниците и мангалите. Горяха от нетърпение, както каза Романда, да се махнат от очите на Съвета, но и те искаха да чуят какво ще произтече от работата им. За Егвийн бе трудно да затаи остротата в тона си. Романда се престори, че не го е забелязала. Или наистина не го забеляза.

— Към Мория — отговори тя. — От самото начало подозирахме Отстъпниците. Знаехме, че това, което става, предполага огромна мощ. Единственото, което научихме сега, е, че Шадар Логот го няма, и единственото, което мога да кажа, е, че светът ще е по-добър без тази клоака Шадар Логот. — Тя прикова Синята с начумерения си поглед, пред който немалко Айез Седай щяха да заскимтят като новачки. — Въпросът ми е следният. Нещо променило ли се е за нас?

— Би трябвало — отвърна Мория, като срещна с невъзмутимост погледа ѝ. Можеше и да не е била в Съвета толкова дълго, колкото Романда, но Заседателките поне на думи бяха равни помежду си. — Отдавна се подготвяме в случай, че Отстъпниците тръгнат срещу нас. Всяка Сестра знае как да оформи кръг, ако е способна, или да се включи към такъв, докато всеки кръг стигне до тринайсет. Всяка трябва да бъде включена в това, дори новачките, дори най-новите. — Лелейн я погледна рязко отдолу, но колкото и да ѝ се искаше да я сгълчи, все пак бяха от една Аджа. Трябваше външно поне да показват, че са на един фронт. Но от усилието да замълчи устните на Лелейн се свиха.

Романда нямаше подобни задръжки.

— Трябва ли да обясняваш това, което всички тук вече знаят? Нали тъкмо ние се погрижихме за това? Нима си забравила? — Този

път гласът ѝ беше режещ. Откритото показване на яд беше забранено в Съвета, но не и предизвикването му.

Но дори да усети ужилването ѝ, Мория с нищо не го показва, само намести невъзмутимо шала си.

— Трябва да обясня от самото начало, защото не го обмислихме в достатъчна дълбочина. Малинд, нашите кръгове могат ли да се противопоставят на това, което описаха Акарин и Нисаин?

Въпреки свирепия ѝ поглед, пълните устни на Малинд изглеждаха винаги готови да се усмихнат, но когато се изправи, тя беше много сериозна и изгледа поред всяка от Заседателките, сякаш искаше да им набие в главите това, което щеше да каже.

— Не могат. Дори да препоредим нещата така, че най-силните Сестри винаги да са в един и същи кръг — а това означава, че трябва да живеят, да се хранят и да спят заедно в случай, че се наложи да се свържат мигом — дори тогава ще сме като мишка пред котка. Достатъчно много мишки могат да надвият една изгладняла котка, но не и преди много мишки да загинат. Но ако загинат достатъчно от тези мишки, загива Кулата.

Вълна от въздишки отново се разнесе из павилиона като плах полъх на вятъра.

Егвийн съумя да запази лицето си спокойно, но едва с усилие успя да отпусне юмруците си да не стискат полата ѝ. Какво ли щяха да предложат, атака или бягство? Светлина, как изобщо можеше да им се противопостави?

От същата Аджа или не, Лелейн не можеше повече да издържи на напрежението.

— Какво предлагаш ти, Мория? — сопна се тя. — Дори да обединим отново Кулата още днес, това няма да промени фактите.

Мория леко се усмихна, сякаш другата Синя бе произнесла точно това, което тя бе очаквала някоя да каже.

— Но трябва да променим фактите. Фактът в момента е, че и най-силните ни кръгове са твърде слаби. Ние нямаме нито един ангреал, да не говорим за ша-ангреал, така че по-добре да забравим за тях. Все едно, не съм сигурна, че и в Кулата ще се намери нещо, което би могло да наклони везните. Как тогава да направим своите кръгове по-силни? Достатъчно силни, за да се опълчим на онова, което е

станало при Шадар Логот и да го спрем. Ескаралд, ти какво имаш да кажеш по този въпрос?

Сепната, Егвийн се наведе напред. Наистина действаха заедно. Но с каква цел?

Не бе единствената, която си даде сметка, че трите Заседателки, които бяха призовали Съвета, бяха станали. Оставайки прави, Мория и Малинд бяха направили ясно заявление. Ескаралд се изправи като кралица, ала тънката Кафява много добре си даваше сметка за очите, плъзгайки се от нея към Малинд и Мория, за намръщените и някак твърде неподвижни лица. Намести шала си два пъти, преди да вземе думата. Заговори все едно изнасяше лекция, с тънък, но не търпящ възражения глас.

— Древната литература е съвсем ясна, въпреки че, опасявам се, е малко проучвана. За съжаление тя събира прах, вместо читатели. Писанията, събрани в най-ранните години на Кулата, ясно показват, че кръговете не са се ограничавали до тринадесет души в Легендарния век. Точният механизъм — бих казала точният баланс — е неизвестен, но не би трябвало да е трудно да се установи. За онези от вас, които не са отделили нужното време за работа в библиотеката на Кулата, начинът на увеличаване размера на кръговете предполага... — за първи път се поколеба и видимо се насили да продължи — предполага включването на мъже, които могат да преливат.

Файсел скочи.

— Какво ни предлагаш? — запита тя и моментално си седна, да не би някои да си помислят, че е станала в нейна подкрепа.

— Моля настоятелно Съветът да се опразни — заяви Магла. И тя беше иллианка като Мория, и от вълнението акцентът ѝ стана още отчетлив. — Този въпрос не е за обсъждане освен на закрито заседание на Съвета. — Тя също се смъкна на пейката веднага щом свърши и остана да седи навъсена.

— Боя се, че е твърде късно за това — каза високо Мория. Налагаше се да говори високо, за да се чуе над възбуденото мърморене на Сестрите зад пейките, бръмчене като от голямо гнездо на стършели. — Каквото се каза, вече се каза и се чу от твърде много Сестри, за да може тепърва някоя да се опитва да запуши думите. — Гърдите ѝ се занадигаха и засмъкваха от дълбокото дишане и тя извиси глас още малко. — Внасям пред Съвета предложението да влезем в

споразумение с Черната кула, за да можем да вкараме мъже в нашите кръгове в случай, че се наложи. — Нищо чудно, че накрая малко се запъна. Малко Айез Седай можеха да произнесат това име без вълнение, отвращение или открита омраза. То отекна над бръмчащите гласове... и предизвика пълна тишина в продължение на цели три изтуптявания на сърцето.

— Това е безумие! — Викът на Шериам разби скованата тишина. Но Пазителката не влизаше в спорове в Съвета: тя не можеше дори да влезе в Съвета без Амирлин, Шериам цялата почервения, може би за да посрещне неизбежния укор, може би за да се защити. Но Съветът имаше наум други неща освен нея.

Заседателките заскачаха от пейките си започнаха да викат една през друга.

— Какво безумие, та това е направо кошунство! — с цяло гърло крещеше Файсел, а в същото време Вирилин викаше:

— Как можем да се съюзим с мъже, които могат да преливат!

— Тия така наречени „ашамани“ са опетнени! — дереше се Сароя, забравила напълно за прословутата сдържаност на Бялата Аджа. Беше стиснала шала си и трепереше толкова силно, че дългите снежнобели ресни се полюшваха. — Опетнени са от допира на Тъмния!

— Дори само предлагането на такова нещо ни опълчва срещу всичко, което отстоява Бялата кула — грубо заяви Такима. — Ще бъдем презрени от всяка жена, наричаща себе си Айез Седай, от Айез Седай, които отдавна са в гробовете си!

Магла стигна дотам, че размаха юмрук, с гняв, който дори не направи усилие да прикрие.

— Само една Мраколюбка може да предложи такова нещо! Само една Мраколюбка!

Мория пребледня при това обвинение, а после почервения, самата тя побесняла от яд.

Егвийн не знаеше на коя страна да застане. Черната кула беше творение на Ранд и може би необходимо, заради малката надежда да се спечели Последната битка... но все пак ашаманите наистина бяха мъже, способни да преливат, нещо, пред което светът трепереше от три хиляди години, а те преливаха опетнения от Сянката сайдин. Самият Ранд беше мъж, способен да прелива, ала без него Сянката щеше да

спечели Тармон Гай-дон. Светлината дано ѝ бе на помощ, че гледаше толкова хладно на всичко това, но такава бе горчивата истина. На чиято и страна да застанеше, нещата ѝ се изплъзваха от ръцете. Ескаралд и Файсел си разменяха гръмки обиди. Открити обиди! В Съвета! Сароя бе изоставила и последните късчета хладнокръвие на Бялата Аджа и крещеше на Малинд, която не ѝ оставаше дължна и също ѝ отвърщаше с кръсъци. Щеше да е истинско чудо, ако можеха да се разберат какво си казват, и слава на Светлината, че не можеха. Колкото и изненадващо да беше, нито Романда, нито Лелейн си отвориха устата от самото начало. Вероятно всяка от двете се опитваше да разгадае на коя страна ще застане другата, за да може тя да се противопостави. Магла стана и закрачи към Мория с навъсено лице на жена, готова да размаха юмруци. Не думи — юмруци. Беше ги стиснала, а шалът ѝ с извезаните лозници се смъкна на килима, без тя да забележи.

Егвийн се надигна и прегърна Извора. Освен за някои точно определени функции, преливането бе забранено в Съвета — поредният обичай, свидетелстващ за по-мрачни времена в историята на Съвета — но тя направи най-простичък сплит от Въздух и Огън.

— Пред Съвета бе внесено предложение — заяви тя и освободи сайдар. Не беше толкова трудно като някога. Не беше и лесно, о, съвсем не беше лесно, но не ѝ толкова трудно. Остана спомен за сладостта на Силата, достатъчен, за да ѝ помогне да устои до следващия път.

Усилени от сплита, думите прокънтяха в павилиона като небесен гръм. Айез Седай се присвиха, потръпнаха и запушиха ушите си. Настъпилата тишина изглеждаше невероятно оглушителна. Магла я зяпна слисана и се стъписа, щом осъзна, че се е озовала почти до пейките на Сините. Отпусна бързо юмруци, спря се да си вдигне шала и бързо се върна на мястото си. Шериам стоеше и плачеше открито. Чак толкова ли силно се беше получило? Невъзможно.

— Пред Съвета бе внесено предложение — повтори в тишината Егвийн. След усиления от Силата грохот гласът ѝ прокънтя в собствените ѝ уши. Май наистина се беше получило по-силно, отколкото мислеше. Този сплит не бе предназначен за затворено пространство, макар стените да бяха от кърпено платно. — Ще разясниш ли предложението си за съюз с Черната кула, Мория? — И

си седна. Чия страна да вземе все пак? Какви трудности щеше да ѝ донесе решението ѝ? Можеше ли да го използва като предимство? Светлината дано ѝ помогнеше, наистина. Това бяха първите две неща, които ѝ дойдоха наум. Дано Шериам поне да си избършеше очите и да се стегнеше. Все пак тя беше Амирлинският трон и ѝ трябваше Пазителка, а не ревла.

Изтекоха няколко минути, докато редът се възстанови. Заседателките заоправяха дрехите си и заоглаждаха ненужно полите си, като отбягваха да се погледнат и особено да погледнат наблюдаващите заседанието Сестри, струпани зад пейките. Лицата на някои се бяха зачервили и това нямаше нищо общо с гнева. Заседателките не си крещяха една на друга като ратаи при стрижене на овце. Още повече пред други Сестри.

— Изправени сме пред две привидно непреодолими трудности — най-сетне заговори Мория. Гласът ѝ отново бе станал сдържан и спокоен, но и нейните бузи се бяха позачервили. — Отстъпниците са открили оръжие — открили или преоткрили; ако са го притежавали преди, със сигурност са го използвали — оръжие, на което не можем да се противопоставим. Оръжие, на което не можем да излезем с равностойно, макар че Светлината само знае защо бихме го искали, но най-вече оръжие, на което нито можем да се противопоставим, нито можем да го спрем. В същото време... ашаманите никнат като плевели. Достоверни източници определят броя им на почти колкото всички живи Айез Седай. Дори този брой да е преувеличен, не можем да си позволим да вярваме, че преувеличението е голямо. И всеки ден идват нови и нови мъже. Нашите очи и уши са твърде настоятелни, за да повярваме в нещо друго. Би трябвало да вземем тези мъже и да ги опитомим, разбира се, но ги оставихме настрана заради Преродения Дракон. Отложихме ги за по-късно. Горчивата истина е, че вече е твърде късно да ги поемем. Твърде много са. Може би вече е било късно още когато разбрахме какво вършат.

— Щом не можем да опитомим тези мъже, то тогава трябва някак да ги контролираме — продължи тя. — Едно споразумение с Черната кула — съюз би било твърде силна дума — с едно внимателно формулирано споразумение можем да предприемем първите стъпки в опазването на света от тях. И също така можем да ги включим в нашите кръгове. — Мория вдигна предупредително пръст и погледът ѝ

обходи пейките, но гласът ѝ си остана спокоен и сдържан. И твърд. — Трябва ясно да заявим, че потоците ще се насочват от Сестра — аз не предлагам да се позволи на мъж да контролира свързания кръг! — но включим ли мъже в кръговете, ще можем да ги разширим. С благословията на Светлината навярно ще можем да разширим кръговете достатъчно, за да се противопоставим на това оръжие на Отстъпниците. Така с един камък убиваме два заека. Но тези зайци са лъвове и ако не хвърлим този камък, един от тях със сигурност ще ни убие. Съвсем е просто.

Настъпи мълчание. С изключение на Шериам поне. Тя се беше присвила на няколко стъпки от Егвийн и раменете ѝ се тресяха още не беше овладяла плача си.

И тогава Романда тежко въздъхна.

— Навярно бихме могли да разширим кръговете достатъчно, за да се противопоставим на Отстъпниците — тихо промълви тя и странно, това придаде на думите ѝ повече тежест, отколкото ако беше извикала. — Навярно ще можем да контролираме ашаманите.

— Когато се давиш — отвърна Мория също така тихо, — се хващаш за всеки клон, край който те отнесе течението, дори да не си сигурна, че ще издържи на тежестта ти. Водата все още не се е затворила над главите ни, но ние се давим, Романда. Давим се.

Отново настъпи тишина. Чуваха се само хлипанията на Шериам. Къде се беше дянал целият самоконтрол? Изражението на нито една Заседателка не беше особено спокойно, в това число дори на Мория, Малинд и Ескаралд. Перспективата никак не беше приятна. Лицето на Делана определено беше позеленяло. Изглежда, че по-скоро тя всеки момент щеше да повърне, а не Шериам.

Егвийн пак стана, за да зададе задължителния въпрос. Дори когато се предлагаше нещо немислимо, ритуалите трябваше да се спазват. Може би дори повече от всякога.

— Коя ще се изкаже против това предложение?

Ораторки не липсваха, но пък всички се бяха съвзели достатъчно, за да спазват протокола. Няколко Заседателки се раздвижиха едновременно, но Магла стана първа и другите останаха по местата си, без да показват нетърпението си. След Магла говори Файсел, после Вирилин. След нея беше Сароя и накрая — Такима. Всяка говори дълго, като Вирилин и Сароя почти прекалиха, и всяка

говори с цялото красноречие, което можеше да вложи. Никоя жена не стигаше до стола на Заседателка, без да има необходимото красноречие. Въпреки това скоро стана ясно, че всички се повтарят, макар и с различни думи. Отстъпниците и тяхното оръжие изобщо не бяха споменати. Черната кула беше темата на Заседателките, Черната кула и ашаманите. Черната кула беше погубен върху лицето на земята, заплаха толкова голяма, колкото самата Последна битка. Самото име намекваше за връзки със Сянката, да не говорим, че беше пряк шамар по Бялата кула. Така наречените „Аша’ман“ — никоя не изрече името, без да добави „така наречените“, или да го каже с насмешка; Аша’ман на Древната реч означаваше „бранител“, а те бяха всичко друго, но не и бранители — така наречените ашамани можеха да преливат! Мъже, осъдени да полудеят, ако мъжката половина на Силата не ги убие преди това. Безумци, владеещи Единствената сила. От Магла до Такима всяка изрече това, влагайки и последната трошица ужас, който изпитваха. Ужаса на света от три хиляди години и Разрушението на света преди това. Мъже като тях бяха унищожили света, унищожили бяха Легендарния век и бяха опустошили до неузнаваемост земния лик. И сега ги приканваха да направят съюз с тях. Ако го направеха, щяха да бъдат прокълнати от всички народи, и с основание. Щяха да ги поругаят всички Айез Седай, и правилно. Не можеше да стане това. Не можеше.

Когато най-сетне Такима седна и заоправя грижливо шала си, се усмихваше лекичко, но много доволно. Заедно бяха успели да изкарат ашаманите по-страшни и по-опасни от Отстъпниците и Последната битка, взети заедно. Ужасни може би колкото самия Тъмен.

След като Егвийн беше задала ритуалните въпроси, на нея се падаше и да завърши, и тя леко се надигна, колкото да каже:

— Кой става за споразумение с Черната кула?

Само си беше мислила преди малко, че имаше тишина. Шериам бе овладяла хленченето си, въпреки че по бузите ѝ още блестяха сълзи, но ахването ѝ прозвуча като крясък сред тишината, последвала този въпрос.

Усмивката на Такима се плъзна на една страна, когато Джаня се изправи в мига, в който Егвийн довърши изречението си.

— Дори една тънка клонка е по-добре от никакъв клон, когато се давиш — заяви Джаня. — Предпочитам да опитам, вместо да се

осланям на надеждата, докато не стигна дъното. — Имаше навика да говори, когато не ѝ се полага.

Самалин се надигна и застана до Малинд, и изведнъж настъпи оживление: Салита, Берана и Аледрин се вдигнаха едновременно, а Квамеса само миг след тях. Девет станали Заседателки — и времето сякаш спря. Егвийн усети, че си е захапала устната, и бързо я пусна, с надеждата, че не са я забелязали. Дано да не беше изкарала кръв. Не че я гледаше някой. Всички бяха затаили дъх.

Романда седеше и гледаше навъсено Салита, която се бе вторачила право напред, с посивяло лице и треперещи устни. Тайренската Сестра не можеше да скрие страха си, но не се и опитваше. Романда кимна бавно и после — съвсем изненадващо — стана. Тя също реши да наруши обичая.

— Понякога — и погледна Лелейн право в очите — трябва да сторим неща, които не искаме.

Лелейн срещна погледа на сивокосата Жълта, без да мигне. Лицето ѝ все едно беше изваяно от порцелан. Брадичката ѝ бавно се надигна. И изведнъж тя стана и погледна нетърпеливо към Лирел, която я зяпна за миг, преди също да се изправи.

Всички бяха зяпнали. Никой не издаваше звук. Беше свършило.

Почти свършило. Егвийн се окашля, за да привлече вниманието на Шериам. Следващото се полагаше на Пазителката, но Шериам бършеше с пръсти сълзи от бузите си и очите ѝ обхождаха пейките, сякаш искаше да преброи колко Заседателки са станали и се надяваше, че е сбъркала. Егвийн се окашля малко по-силно и зеленооката се сепна, обърна се и я зяпна. Дори и тогава сякаш изтече цяла вечност, преди да се съвземе и да се върне към задълженията си.

— Малкият консенсус е станал — обяви тя с неуверен глас — за търсене на споразумение с... с Черната кула. — Вдиша дълбоко, изправи гръб и гласът ѝ върна силата си. Отново беше стъпила на познат терен. — В интерес на единството, моля да стане Големият консенсус.

Призивът беше властен. Дори по въпроси, които можеше да се решат с Малък консенсус, единодушието винаги беше за предпочитане и винаги се търсеше. Часове и цели дни на спорове можеха да отидат, докато се получи, но усилието нямаше да спре, докато всяка Заседателка не се съгласеше или не станеше ясно като изворна вода, че

съгласие няма да има. Властен зов, който привличаше всяка Сестра. Делана се надигна като издърпана против волята ѝ кукла и се огледа колебливо.

— Не мога да стана за това — каза Такима напук на всякакво приличие. — Каквото и да ми се каже, колкото и дълго да седим. Не мога да стана и няма да стана! Няма и няма!

Никоя друга не стана също така. О, Файсел помръдна на мястото си и почти се надигна, намести си шала и пак трепна, сякаш се канеше да стане. Но дотук. Сароя хапеше кокалчетата на пръстите си с физиономия на пълен ужас, а Вирилин приличаше на жена, ударена с чук между очите. Магла стискаше краищата на пейката, за да се задържи на мястото си, зяпнала унило в килима пред себе си. Явно усещаше навъсения поглед на Романда, забит в тила ѝ, но само сви рамене.

Такима трябваше да е краят. Нямаше смисъл да се търси Голям консенсус, след като една е дала да се разбере, че няма да стане. Но Егвийн реши на свой ред да наруши приличието и протокола.

— Има ли някоя, която чувства, че трябва да напусне стола си заради това? — запита тя с висок и ясен глас.

Ахкания изпълниха павилиона, но тя затаи дъх. Това можеше да ги разбие, но беше по-добре да се постави открито сега, ако щеше да се стигне дотам. Сароя я изгледа свирепо, но никоя не помръдна.

— Тогава ще продължим — каза тя. — Внимателно. Ще ни отнеме време, докато решим кои ще се обърнат към Черната кула и какво ще трябва да заявят. — Време да си осигури няколко защиты. Светлина, щеше да ѝ се наложи да пълзи, докато се оправи с това. — Първо, има ли предложения за нашето... пратеничество?

ГЛАВА 20

В НОЩТА

Много преди да завърши заседанието, въпреки сгънатото под нея наметало, задникът на Егвийн беше доста изтръпнал от твърдата дървена пейка. След като изслуша безкрайните обсъждания, тя съжали, че и ушите ѝ не бяха изтръпнали. Шериам, принудена да стои права, беше започнала да мести крака, сякаш искаше стол. Или може би просто да седне върху килимите. Егвийн можеше да напусне, като освободи и себе си, и Шериам. Нищо не задължаваше Амирлин да остане, а бележките ѝ в най-добрия случай бяха изслушани учтиво. След което Съветът препусна в своята си посока. Това нямаше нищо общо с войната и макар да беше захапал мундщука, Съветът нямаше да я остави да хване юздите. Можеше да си излезе по всяко време — с леко прекъсване на дискусиите заради полагащите се церемонии, — но направеше ли го, боеше се, че още на заранта щяха да ѝ връчат напълно завършен план, по който Заседателките вече действат, а тя представа нямаше да има какво предстои, преди да го прочете. Поне така се опасяваше отначало.

Вече не беше никаква изненада кои щяха да говорят най-много. Магла и Сароя, Такима, Файсел и Вирилин, всяка от които видимо беснееше, щом на пода застанеше друга Заседателка. О, те приемаха решението на Съвета, поне външно. Нищо друго не им оставаше, освен да се оттеглят от столовете си; колкото и да беше готов Съветът да се бори за консенсус, ако се наложи, вземеше ли се веднъж решение за посоката на действие, все едно с какъв консенсус, от всяка се очакваше да я следва, или най-малкото да не пречи. Точно в това бе трудността. Какво точно представляваше преченето? Никоя от тях не се изказваше против Заседателка от своята Аджа, разбира се, но останалите четири рипваха на крака, щом някоя Заседателка си седнеше отново, а ако тя беше от Сините, тогава рипваха и петте. И която и да се изправеше, се изказваше много убедително защо предложенията на преждеговорящата са изцяло погрешни и едва ли не

най-сигурната рецепта за пълен погром. Не че беше налице някакъв признак за тайно споразумение, доколкото можеше да забележи Егвийн. Поглеждаха се нащрек, мръщеа се една на друга и явно не разчитаха, че другите четири ще изложат аргументите им.

Така или иначе, малко от предложенията водеха до някакво възможно съгласие. Заседателките не можеха да се разберат колко точно Сестри да се изпратят в Черната кула и по колко от всяка Аджа, кога да бъдат изпратени, за какво трябва да настояват, за какво трябва да им се позволи да се съгласят и какво да им се нареди да откажат категорично. При толкова деликатен въпрос всяка грешка можеше да доведе до гибелни последствия. Отгоре на всичко всяка Аджа освен Жълтата смяташе себе си за единствено подходящата да осигури ръководството на мисията, от настояването на Квамеса, че целта е сключване на мирен договор един вид, по твърдението на Ескаралд, че историческото познание е задължително за такова безпрецедентно начинание. Лерана дори изтъкна, че споразумение от такова естество изисква абсолютна рационалност; че преговорите с ашаманите със сигурност щели да нажежат страстите, а всичко друго освен хладната логика със сигурност щяло да доведе до пълно фиаско. Всъщност докато го изтъкваше, самата тя доста се разгорещи. Вярно, Романда поиска групата да се води от Жълта, но след като беше трудно да се докаже, че ще има толкова голяма нужда от Церене, аргументът ѝ се сведе до упоритото настояване, че всяка друга би се повлияла от специалните интереси на своята Аджа и така да забрави смисъла на това, което правят.

Заседателките от една и съща Аджа се поддържаха взаимно, доколкото не си противоречаха открито, и нямаше две Аджи, готови да застанат заедно по нещо повече от факта, че са се съгласили да изпратят посланички до Черната кула. Но дали да се нарече „пратеничество“ също остана спорно, дори за някои от тези, които в началото станаха в подкрепа. Самата Мория изглеждаше стъписана от тази идея.

Егвийн не беше единствената, която намираше непрекъснатите аргументи и контрааргументи за изтощителни — отделните точки се кълцаха толкова на ситно, че нищо не оставаше от тях и всичко трябваше да започва отначало. Сестрите зад пейките се изнесоха. На тяхно място дойдоха други и след няколко часа те също се изнесоха.

Когато Шериам изрече ритуалното „Нека си тръгнем в името на Светлината“, вече бе паднала нощ и бяха останали само няколко десетки, освен Егвийн и Заседателките, които приличаха на прекарани през цедилка мокри чаршафи. А не беше решено абсолютно нищо, освен че са необходими още разговори, преди нещо да се реши.

Бледият лунен сърп бе увиснал сред кадифеночерното небе, запрашено от мигащите звезди, а въздухът беше хапливо студен. Егвийн, чийто дъх се къдреше на бели облачета, се отдалечаваше от Съвета и се подсмиваше, докато слушаше разпръскващите се Заседателки, някои от които продължаваха да спорят. Романда и Лелейн вървяха заедно, но ясният висок глас на Жълтата стигаше почти до крещене, а Синята не оставаше много по-назад. Обикновено спореха помежду си по принуда, когато бяха пред хора, но Егвийн за пръв път ги виждаше да се карат, когато не се налага. Шериам много вяло ѝ предложи да донесе докладите за ремонта на фургони и фуража, за който я бе помолила заранта, но гледаше уморено и не се и опита да скрие облекчението си, когато Егвийн я прати да си ляга. Приклекна набързо и заситни в нощта, плътно загърната в наметалото си. Повечето шатри бяха тъмни, като смътни сенки под лунната светлина. Малко Сестри оставаха будни след като паднеше нощта. Маслото за светилниците и свещите не стигаше.

Засега отлагането напълно устройваше Егвийн, но не това беше причината да се усмихва. Някъде сред всичките тези спорове главоболието ѝ напълно бе изчезнало. Изобщо нямаше да ѝ бъде трудно да заспи тази нощ. Халима винаги го оправяше, но сънищата ѝ винаги бяха неспокойни след разтривките ѝ. Е, то бездруго малко от сънищата ѝ бяха леки, но тези бяха по-мрачни от другите и, странно, никога нищо не можеше да си спомни, освен че наистина бяха мрачни и неспокойни. Несъмнено и двете произтичаха от някакви утайки от болките, до които пръстите на Халима не можеха да достигнат, ала последното беше обезпокоително само по себе си. Беше се научила да запомня всеки сън. Трябваше да помни всеки сън. Все едно, без главоболието тази нощ не можеше да има проблеми, а сънуването беше най-малкото, което ѝ предстоеше.

Също като Съвета и кабинета ѝ, шатрата ѝ беше разпъната на едно малко сечище с отделен дъсчен пасаж, като най-близките шатри отстояха на десетина разтега, за да се осигури малко уединеност на

Амирлин. Така поне бе обяснено това отстояние. Шатрата не беше голяма, едва стигаше четири крачки от всяка страна, а вътре беше претъпкана с четирите сандъка с месингов обков, пълни с дрехи и струпани до стената, две малки легла и кръгла масичка, бронзов мангал, умивалник, огледало на стойка и един от малкото ѝ истински столове в лагера. Просто изделие с много оскъдна резба, той заемаше твърде много място, но пък беше удобен и беше голям лукс, когато поискаше да седне удобно и да почете. Когато ѝ останеше време да почете нещо за удоволствие. Второто легло беше за Халима и тя се изненада, като видя, че жената не я чака. Шатрата обаче не беше празна.

— Нищо не сте яли освен резенче хляб на закуска, Майко — каза с леко обвиняващ тон Чеса още щом Егвийн се шмугна през платнищата на входа. Простата сива рокля правеше личната ѝ слугиня почти дебела. Седеше на трикракото столче и кърпеше чорапи на светлината на маслената лампа. Беше миловидна жена, без едно сиво косъмче в косата, ала Егвийн имаше чувството, че Чеса е при нея от цяла вечност, а не само откакто я нае в Салидар. Определено си позволяваше всичките волности на стара слугиня, в това число и правото да те гълчи. — Цял ден нищо друго не сте хапнали, доколкото можах да разбера — продължи тя и вдигна към светлината копринения чорап, за да огледа как е замрежила петата, — а вечерята ви изстина тука на масата преди цял час. Мен никой не ме пита, но да ви река, тия ваши главоболия ще да са само от това, че не се храните. Кожа и кости сте станала.

След което най-после остави чорапа в кошницата си за кърпене и се надигна да вземе наметалото на Егвийн. И да възкликне, че Егвийн е студена като лед. Според нея и това бе една от причините за главоболията ѝ. Вярно, че Айез Седай ходели насам-натам, без да обръщат внимание ни на студ, ни на пек, но тялото само знаело дали му е студено, или не. По-добре човек да се облича топло. И да носи отдолу червени ризи. Всички знаели, че червеното най топло. Яденето също помагало. А на празен корем човек треперел. Нея не я била видяла да трепери, нали?

— Благодаря ти, Майко — каза с тънко гласче Егвийн и това предизвика тихия смях на жената. И леко стъписване. Въпреки всичките си волности Чеса беше толкова стриктна в отношенията, че

пред нея дори Аледрин изглеждаше нехайна. Поне в духа, макар често да нарушаваше буквата. — Тази нощ нямам главоболие, благодарение на онзи твой чай. — Може пък от чая да беше. Колкото и гаден да му беше вкусът, не беше по-лош от това да седиш половин ден и да слушаш препирните на Съвета. — А и не съм много гладна, наистина. Една кифла ще ми стигне.

Не беше толкова просто, разбира се. Отношенията между господарка и слугиня никога не са прости. Живеете ката закачени една за друга и тя вижда най-лошото у тебе, знае всичките ти слабости и недостатъци. Няма такова нещо като уединение от слугинята. Чеса мърмореше и сумтеше през цялото време, докато ѝ помагаше да се съблече, и накрая, увита в роба — от червена коприна, как иначе, обшита с пенеста мурандийска дантела и извезана на летни цветчета; подарък от Аная — Егвийн я остави да махне ленената кърпа, покриваща подноса на кръглата масичка.

Лещата се бе превърнала в желирана маса в купата, но малко преливане я оправи и още с първата лъжица Егвийн откри, че всъщност има апетит. Изяде всичко до последната хапка, плюс парчето сирене със сини жилки и малко спаружените маслини, и двете хрупкави кафяви кифли. Тъй като не искаше да заспи веднага, изпи само една чаша от виното с билки, което също се наложи да подгрее и заради това стана малко горчиво, но лицето на Чеса светна одобрително. Егвийн погледна опразнените блюда, само с костилките от маслините и няколко трохи, и разбра защо е толкова довольна.

След като си легна в тесния креват, завита до брадичката с две меки вълнени одеяла и пухения юрган. Чеса вдигна подноса да го изнесе, но на входа спря.

— Искате ли да се върна, Майко? Ако пак ви заболи глава... То оная жена ще да си е намерила компания, иначе щеше да е тук вече. — В думата „жена“ бе вложено неприкрито презрение. — Бих могла да ви сваря още чай. Взех го от един амбулант, вика, че еша му няма за главоболия. И за болни стави, че и за болки в корема също тъй.

— Ти наистина ли мислиш, че е фръцла. Чеса? — измърмори Егвийн. Вече се беше стоплила под завивките и я караше на сън. Искаше да заспи, но не на мига. За болни глави и за стави, и за корем? Нинив щеше да се задави от смях, ако чуеше това. Може би тъкмо дърдоренето на Заседателките беше прогонило болките, в края на

краищата. — Халима флиртува, предполагам, но не смятам, че стига по-далече.

За миг Чеса се смълча, присвила устни.

— Тя ме безпокои, Майко — отрони накрая слугинята. — В тая Халима има нещо, което не е наред. Чувствам го всеки път, когато е тук. Все едно, че някой се промъква зад мен, или като да разбереш, че някой мъж те гледа, докато се къпеш, или... — Засмя се, ала смехът ѝ беше някак тревожен. — Не знам как да го опиша, но нещо не е наред.

Егвийн въздъхна и се мушна още по-дълбоко под завивките.

— Лека нощ. Чеса. — Преля мъничко, за да угаси лампата, и шатрата потъна в катранено черен мрак. — Иди се наспи тази нощ в твоето си легло. — Халима можеше да се ядоса, ако дойде и намери друга в леглото си. Тази жена наистина ли беше счупила ръката на мъж?

Сънища искаше тази нощ, спокойни сънища — най-малкото сънища, които може да си спомни; малко от сънищата ѝ можеха да се нарекат спокойни — но първо трябваше да влезе в друг вид сън, а за това отдавна вече не ѝ беше трудно да заспива. Нито ѝ трябваше някой от тер-ангреалите, които Съветът пазеше толкова зорко. Изпадането в лек транс беше много лесно, особено когато си уморена и...

... безтелесна, тя се понесе в безкрайния мрак, обкръжена от безкрайно море от светлини, невъобразим вихър от малки като главички на топлийки светлинки, които блестяха по-ярко от звездите в най-чистата нощ, по-многобройни от звездите. Това бяха сънищата на всички хора на света, на хора от всички светове, които съществуваха или можеха да съществуват, светове толкова странни, че тя да си ги въобрази дори не можеше, и всички те видими тук, в малкия зев между Тел-айеран-риод и будността, безкрайното пространство между реалност и сънища. Някои от тези сънища тя можеше да разпознае от пръв поглед. Всички изглеждаха едни и същи, ала тя ги познаваше толкова сигурно, колкото лицата на Сестрите. Някои отбягваше. Сънищата на Ранд винаги бяха заслонени и тя се боеше, че той може да разбере, ако се опита да надникне в тях. Преградата бездруго щеше да ѝ попречи да види каквото и да било. Колко жалко, че не можеше по сънищата да разбере къде се намират сънуващите ги; две светли точки тук можеха да са една до друга, а сънуващите — на хиляда мили отстояние. Сънищата на Гавин я привлякоха и тя избяга.

Неговите сънища криеха свои опасности, не на последно място защото на част от нея много ѝ се искаше да потъне в тях. Сънищата на Нинив я накараха да се поспре и събудиха желанието ѝ да внуши на глупавата жена страха от Светлината, но досега Нинив успяваше някак да не ѝ обръща внимание, а Егвийн нямаше да падне чак дотам, че да я дърпа в Тел-айеран-риод против волята ѝ. Това го вършеха само Отстъпниците. Но беше изкушение все пак.

Придвижвайки се, без да се движи, тя затърси един точно определен сънуващ. Един или двама поне; и единият, и другият щеше да свърши работа. Светлините сякаш се завъртяха около нея, профучаваха толкова бързо, че се сляха в тънки нишки, докато тя се извърщаше неподвижно в това звездно небе. Надяваше се, че поне едната от тези, които търси, вече е заспала. Светлината знаеше, достатъчно късно беше и за двете. Смътно усещайки тялото си в будния свят, тя леко се прозя и присви крака под завивките.

Тогава видя светлата точица, която търсеше, и тя се изду пред погледа ѝ, сякаш се втурна срещу нея, от звезда в небето, през пълна луна, до светеща стена, която изпълни полезрението ѝ и запулсира като дишащо същество. Не я докосна, разбира се; това можеше да доведе до всевъзможни усложнения дори за тази сънуваща. Освен това щеше да е смущаващо да се плъзне ненадейно в нечий сън. Посегна само с волята си през тънкото като косъм пространство, останало между нея и съня, и проговори предпазливо, за да не я чуят като вик. Тяло нямаше, нито уста, но проговори.

ЕЛЕЙН. АЗ СЪМ ЕГВИЙН. ЩЕ СЕ СРЕЩНЕМ НА ОБИЧАЙНОТО МЯСТО. Не смяташе, че някой би могъл да подслуша, не и без тя да знае, но нямаше смисъл и да поема ненужни рискове.

Главата на топлийката примигна и угасна. Елейн се беше събудила. Но щеше да си го спомни и да разбере, че гласът не е бил просто част от съня ѝ.

Егвийн се отмести... встрани. Или по-скоро можеше да се уподоби на довършване на стъпка, в която си се спряла с вдигнат крак. Придвижи се и...

... стоеше в малка стая, празна с изключение на олющената дървена маса и три стола с прави гърбове. През двата прозореца се виждаше, че навън е тъмна нощ, но въпреки това имаше нещо като светлина, различна от лунната или от светлината на лампа, или от

слънчевата. Но беше повече от достатъчно, за да види съвсем ясно тази тъжна и жалка стаичка. Прашната дървена ламперия беше проядена от мушика, а през счупените прозорци върху купчината клонки и сухи листа беше навяло сняг. Най-малкото понякога на пода имаше сняг, и понякога клонки и сухи листа. Масите и столовете си оставаха непокътнати, но щом погледнеше настрани, снегът можеше да е изчезнал, когато отново погледнеше към него, а клонките и листата можеха да се окажат на други места, сякаш ги беше разпръснал вятър. Те се отместваха дори докато ги гледаше, просто сега бяха тук, а след малко — там. Това отдавна вече не й изглеждаше по-странно от усещането за невидими очи, които те следят. Нито едното, нито другото съществуваше наистина, просто такива си бяха нещата в Тел-айеран-риод. Отражение на реалността в сън, и всичко — разбъркано.

Навсякъде в Света на сънищата човек имаше усещане за празнота, но тази стая притежаваше онази куха празнота, присъща само на място, което наистина е изоставено в будния свят. Само допреди няколко месеца тази стаичка бе кабинетът на Амирлин, ханът, в който се намираше, се наричаше Малката кула, а селото Салидар, извоювано от притисналата го отвсякъде гора, гъмжеше от хора — ядрото на съпротивата срещу Елайда. Сега, ако излезеше навън, щеше да види фиданки, израснали посред същите онези улици, които с такова усилие бяха разчистени. Сестри все още Пътуваха до Салидар, за да навестят гълъбарниците, притеснени, че някой гълъб, пратен от техните очи и уши, може да е попаднал в чужди ръце, ала само в будния свят. Ходенето до гълъбарниците тук щеше да е толкова безполезно, колкото да поискаш гълъбите да те намерят като по чудо. Питомните животни като че ли нямаха отражения в Света на сънищата и нищо, сторено тук, не можеше да засегне будния свят. Сестрите с достъп до съновен тер-ангреал имаха да посещават други места, а не някакво си изоставено селце в Алтара, и със сигурност никоя друга освен нея нямаше причина да идва тук в съня. Това беше едно от местата на света, където Егвийн можеше да е сигурна, че никой няма да я изненада. Твърде много други се бяха оказали подслушвани. Или навяващи дълбока до костите тъга. Мразеше например да гледа какво бе станало с Две реки, откакто ги напусна.

Докато чакаше да се появи Елейн, тя се опита да уталожить нетърпението си. Елейн не беше сънебродница; трябваше й тер-

ангреал. А несъмнено щеше да поиска да каже и на Авиенда къде отива. Все пак минутите се проточиха и Егвийн вече крачеше раздразнено по грубите дъски на пода. Времето тук течеше другояче. Цял час в Тел-айеран-риод можеше да се окаже няколко минути в будния свят, или пък обратното. Елейн можеше да се движи като вятъра. Егвийн огледа облеклото си — сива рокля с изкусно зелено взмо на корсажа и с широки поли — нима бе помислила за Зелената Аджа? — и най-обикновена сребърна мрежичка, прибрала косата ѝ. Дългият тесен шарф на Амирлин естествено висеше около шията ѝ. Тя го накара да изчезне, но след малко го остави да се върне. Просто го остави да се върне сам, не че съзнателно помисли за него. Шарфът вече си беше станал част от това, което мислеше за себе си, пък и с Елейн трябваше да говори точно Амирлин.

Жената, която обаче се появи най-сетне в стаята, ей така, изведнъж изникна, не беше Елейн, а Авиенда, изненадващо облечена в синя коприна със сребристо взмо, с бяла дантела на китките и гърлото. Тежката гривна от кост, която носеше, изглеждаше с тази рокля толкова неуместно, колкото и съновният тер-ангреал, висящ на каишка около шията ѝ — странно усукан каменен пръстен с цветни петънца.

— Къде Елейн? — с тревога попита Егвийн. — Добре ли е?

Айилката се погледна стъписано и изведнъж се оказа в широка тъмна пола и бяла блуза, с тъмен шал на раменете и тъмна забрадка, вързана около слепоочията ѝ, за да държи червеникавата ѝ коса, висяща до кръста, по-дълга, отколкото на живо, както подозираше Егвийн. Всичко беше променливо в Света на сънищата. Около шията ѝ се появи сребърен наниз от изкусно изработени кръгчета, които кандорците наричаха „снежинки“, подарък от самата Егвийн преди сякаш много отдавна.

— Тази работа тя не можа да свърши — каза Авиенда и костената гривна се плъзна по ръката ѝ, щом пипна усукания пръстен, все така висящ на каишката, но този път над наниза. — Потоците ѝ се изплъзват. Заради бебетата е. — Изведнъж тя се ухили. Смарагдовите ѝ очи сякаш направо засияха. — Понякога се държи удивително. Хвърли пръстена на пода и почна да скача върху него.

Егвийн изсумтя. Бебета ли? Значи щяха да са поне две. Странно, Авиенда приемаше съвсем спокойно това, че Елейн е бременна, макар

Егвийн да беше убедена, че тя също обича Ранд. Чудни бяха айилските нрави, меко казано. Егвийн обаче нямаше да си го помисли за Елейн! И Ранд! Всъщност никой не беше казал, че той е бащата, а пък тя трудно можеше да запита за нещо такова, но можеше да брой и много се съмняваше, че Елейн би легнала с друг мъж. Осъзна, че е облечена в дебела вълна, тъмна и тежка, и с шал, много по-дебел от този на Авиенда. Доброто облекло на Две реки. Дрехи, каквито една жена би носила, за да седи с Женския кръг. Да речем, когато някоя глупава жена е допуснала да зачене дете и с нищо не показва, че мисли да се венчава. Дълбоко, отпускащо вдишване и тя се върне отново в извезаната си със зелено рокля. Останалата част на света не беше като Две реки. Светлина, знаеше поне това. Не че ѝ харесваше, но трябваше да го понесе.

— Щом тя и ... бебетата... са добре. — Светлина, колко ли са? Повече от две щяха да създадат затруднения. Не; нямаше да пита. Елейн със сигурност разполагаше с най-добрата акушерка в Кемлин. По-добре бързо да смени темата. — Имате ли вести от Ранд? Или от Нинив? Имам да ѝ кажа няколко думи.

— Нямаме нито от него, нито от нея — отвърна Авиенда и намести шала си грижливо досущ като Айез Седай; отбягваше да я погледне в очите. Не беше ли и тонът ѝ също предпазлив?

Егвийн изцъка с език, ядосана на себе си. Наистина започваше да вижда заговори навсякъде и подозрения във всичко. Ранд беше започнал да се крие, и толкова. Нинив беше Айез Седай, свободна да прави каквото пожелае. Дори когато Амирлин заповядаше, Айез Седай често намираха начин да направят точно това, което те искат. Но Амирлин все пак щеше да постави Нинив ал-Мийра на мястото ѝ, стига да ѝ паднеше в ръцете. Колкото до Ранд...

— Боя се, че към вас идва беда.

На масата се появи красив сребърен чайник, върху сребърен поднос и с две фини зелени порцеланови чашки. От гърлото излизаше струйка пара. Можеше да направи така, че чаят вече да е в чашките, но наливането приличаше донякъде на предлагане на чай на някого, въпреки че ефимерният чай не беше нещо по-истинско от самия сън. Човек можеше да умре от жажда, опитвайки се да пие от нещо, което намери в Тел-айеран-риод, още повече ако си го направила сама, но този чай имаше вкус все едно че листата са от нова кутийка и е

сложила точното количество мед. Тя се настани на един от столовете, отпи от чашката си и заразказва какво се е случило в Съвета и защо.

След първите думи Авиенда задържа своята чаша на връхчетата на пръстите си, без да отпива, и загледа Егвийн, без да мига. Тъмните ѝ поли и бялата блуза се превърнаха в кадин-сор, палто и панталони в сиво и кафяво, които щяха да се изгубят сред сенките. Дългата ѝ коса изведнъж стана къса, прибрана под шуфа, черното було, увиснало до гърдите ѝ. Но костената гривна неизменно си оставаше на китката ѝ, въпреки че Девите на копието не носеха накити.

— Всичко това заради майка, който усетихме — промърмори тя сякаш на себе си, след като Егвийн свърши. — Защото мислят, че Сенкодушните имат оръжие. — Странна логика.

— Че какво друго може да е? — попита Егвийн с любопитство. — Някоя от Мъдрите да е казала нещо? — Отдавна беше престанала да вярва, че Айез Седай притежават всичкото знание: Мъдрите понякога разкриваха информация, която можеше да стъписа и най-стабилната Сестра.

Авиенда се намръщи и облеклото ѝ отново се превърна в полата, блузата и шала, а след миг — в синята коприна с дантелата, този път и с кандорския гердан, и с костената гривна. Съновният пръстен си остана на каишката, разбира се. На раменете ѝ се появи шал. В стаята беше студено, а тънкият слой светлосиня дантела едва ли щеше да топли.

— Мъдрите са също толкова несигурни, колкото Айез Седай. Но не толкова уплашени, според мен. Животът е сън и рано или късно всеки се събужда. Ние танцуваме копията с Листогубителя — това име за Тъмния винаги звучеше странно на Егвийн, след като идваше от лишената от всякакви дървета Пустош, — но никой не влиза в Танца сигурен, че ще оживее или ще победи. Не мисля, че Мъдрите биха допуснали какъвто и да било съюз с ашаманите. Разумно ли е? — добави тя предпазливо. — Ако съдя по думите ти, май и ти не си сигурна дали го искаш.

— Не виждам друг избор — отвърна с неохота Егвийн. — Онази дупка е широка три мили. Доколкото виждам, това е единствената ми надежда.

Авиенда погледна в чая си.

— Ами ако Сенкодушните нямат никакво оръжие?

Изведнъж Егвийн осъзна какво прави Авиенда. Тя се учеше за Мъдра и независимо от облеклото беше Мъдра. Вероятно това беше причината за появата на шала. Доця й се да се усмихне. Приятелката й се променяше от онази често пъти буйна и пламенна Дева на копието, с която се запозна отначало. От друга страна, си спомни, че Мъдрите не винаги преследваха едни и същи цели с Айез Седай. Неща, които Сестрите ценяха скъпо, понякога нищо не означаваха за Мъдрите. Стана й тъжно, че ще трябва да мисли за Авиенда като за Мъдра, а не просто като за приятелка. Мъдра, която щеше да търси това, което е добро за айилците, а не за Бялата кула. Все пак въпросът беше добър.

— Ние рано или късно трябва да се оправим с Черната кула, Авиенда, а Мория беше права — ашаманите вече са прекалено много за всякаква мисъл да бъдат опитомени. А не бихме и помислили да ги опитомим преди Последната битка. Може би някой сън ще ми покаже друг начин, но досега не се е случило. — Никой сън досега не й беше показвал нищо полезно. Е, почти. — А това поне ни дава някакво начало на път към справянето ни с тях. Все едно, това ще стане. Стига Заседателките да се разберат по нещо повече от самия факт, че трябва да се опитаме да сключим споразумение. Така че ще трябва да го понесем. Може след време дори да се окаже, че е било за добро.

Авиенда се усмихна над чашата си. Не с насмешка; с облекчение по-скоро, по някаква причина. Гласът й обаче беше сериозен.

— Вие Айез Седай винаги мислите, че мъжете са глупави. Твърде често се оказва, че не са. Най-малкото по-често, отколкото вие мислите. Внимавай с тези ашамани. Мазрим Таим съвсем не е глупав и смятам, че е много опасен човек.

— Съветът го знае това — сухо отвърна Егвийн. Че беше опасен, беше. Но Авиенда може би с право го изтъкна. — Не знам защо изобщо го обсъждаме това. Не зависи от нас. Важното е, че рано или късно Сестрите ще решат, че Черната кула вече не е повод да се страни от Кемлин, щом бездруго ще преговаряме с тях. Другата неделя или утре при вас ще започнат да прескачат Сестри, само за да видят как е Елейн или как върви обсадата. Това, което трябва да решим сега, е как да опазим скрито каквото искаме да е скрито. Аз имам няколко предложения, но се надявам, че твоите ще са повече.

Представата за непознати Айез Седай, изникващи в Кралския дворец, развълнува Авиенда дотолкова, че докато си говореха, тя рязко

започна да се мени от синята коприна през кадин-сор, до вълнената пола и блузата алгоде, и отново в същия ред, въпреки че сякаш не го забеляза. Лицето ѝ си оставаше гладко като на Сестра. Определено нямаше какво толкова да се безпокои, че гостуващите Айез Седай ще разберат за Родственичките, за пленените сул-дам и дамане или за сделката с Морския народ, но вероятно се опасяваше от последиците за Елейн.

Мисълта за Морския народ доведе до появата не само на кадин-сор, но и на кръглия щит от бича кожа, положен на пода до стола ѝ с три къси айилски копия до него. Егвийн помисли дали да не я попита има ли някакъв специален проблем с Ветроловките — тоест някакъв проблем извън обичайните, — ала си задържа езика. След като Авиенда не го спомена, значи ставаше дума за нещо, с което двете с Елейн смятаха да се оправят сами. Разбира се, щеше да каже нещо, ако Егвийн трябваше да го знае. А дали?

Егвийн въздъхна, остави чашата си на масата, при която тя просто изчезна, и потърка очи. Подозрителността вече наистина ѝ беше проникнала в костите. Но без нея едва ли щеше да оцелее дълго. Все пак поне не беше длъжна винаги да действа според подозренията си, не и с приятелка.

— Уморена си — каза Авиенда, отново в бялата блуза и тъмните пола и шал, като загрижена Мъдра с пронизващи зелени очи, — Не спиш ли добре?

— Добре спя — излъга Егвийн и успя да докара усмивка, Авиенда и Елейн си имаха своите грижи, нямаше нужда да знаят и за главоболията ѝ. — Повече не мога да се сетя — каза тя и стана. — А ти? Е, значи приключихме — продължи тя, след като Авиенда поклати глава. — Кажи на Елейн да се пази. И се грижи за нея. И за бебетата.

— Ще се грижа — отвърна Авиенда, вече в синята коприна. — Но ти трябва да се грижиш за себе си. Мисля, че се пренатоварваш. Спи добре и се събуди — добави тя нежно айилския израз за лека нощ, и се стопи.

Егвийн изгледа намръщено петното, където бе изчезнала приятелката ѝ. Не се пренатоварваше. Само толкова, колкото трябваше. Върна се при тялото си и откри, че е заспало дълбоко.

Това не означаваше, че тя беше заспала, или не точно. Тялото ѝ се беше унесло, дишаше бавно и дълбоко, но самата тя се пъкна в него

само толкова, колкото бе нужно, за да дойдат сънищата. Можеше просто да изчака, докато се събуди, и тогава да си спомни сънищата и да ги запише в малката книжка с кожена подвързия, която си пазеше на дъното на един от сандъците с дрехи, затрупана под тънки ленени ризи, които нямаше да се извадят до пролетта. Но наблюдението на сънищата веднага пестеше време. Тя смяташе, че може да ѝ помогне да разгадае какво означават. Поне тези, които се оказаха нещо повече от обичайните нощни фантазии.

От тях имаше в изобилие — често показваха Гавин, висок и красив, който я взимаше в прегръдката си, танцуваше с нея или се любеше с нея. Веднъж, макар насън, тя се беше дръпнала свенливо от мисълта, че прави любов с него. Като се събуди, се беше изчервила. Това вече ѝ се струваше глупаво, детинско. Тя наистина щеше да го обвърже за свой Стражник един ден, все някак, и щеше да се венчае за него, и да го люби, докато не заплаче за милост. Макар и насън, се изкикоти, като си го помисли. Други сънища не бяха толкова приятни. Газене в дълбок до кръста сняг, с гъсти дървета около нея, и знаеше, че на всяка цена трябва да стигне до края на леса. Но още щом видеше, че дърветата пред нея се разреждат и свършват, едно примигване и краят им се отдалечаваше, и тя трябваше да продължи слепешком напред. Или буташе един огромен воденичен камък нагоре по някакъв склон, но всеки път щом почти стигнеше до билото, се подхлъзваше, падаше и отчаяно гледеше как грамадният камък се търкаля надолу, само че всеки път хълмът се оказваше по-висок отпреди. Разбираше достатъчно от сънища, за да знае откъде идват тези, въпреки че нямаха специално значение. Усещаше как тялото ѝ се стяга от изтощителните сънища и се мъчеше да отпусне мускулите си. Това полуспане беше малко по-добро от безсънието, още повече ако изкараше цялата нощ мятайки се в леглото. Усилията ѝ подействаха донякъде. Добре, че успя да се дръпне от съня, в който трябваше да дърпа каруца, натъпкана с Айез Седай, по кален път.

Идеха и други сънища, помежду останалите.

Мат стоеше на някаква селска морава, играеше на кегли. Къщите със сламени покриви бяха смътни, със смътността на сънищата — понякога покривите се оказваха с плочи; понякога къщите изглеждаха каменни, понякога дървени — но той беше отчетлив и ясен, облечен в хубаво зелено палто и с онази негова черна шапка с широка

периферия, същият като в деня, в който беше влязъл на кон в Салидар. Друго човешко същество не се мяркаше. Той отърка тежката топка в ръцете си, затича малко и небрежно я хвърли по меката трева. Паднаха и деветте кегли, пръснаха се, сякаш ги бе изритал. Мат се обърна и взе друга топка, а кеглите се изправиха отново. Не, тази група кегли беше нова. Старите още си лежаха по земята, където бяха паднали. Той отново метна топката, с лениво движение. А на Егвийн ѝ се дощя да изпищи. Кеглите не бяха дървени. Бяха хора, стояха и гледаха как топката се търкаля към тях. Никой не помръдна, докато топката не ги помете — и те се разхвърчаха. Мат се обърна да вземе друга топка, и се появиха нови кегли, нови мъже, застанали в строй между мъжете, проснали се по земята като мъртви. Не, те бяха мъртви. Без да се притесни. Мат хвърли отново.

Сънят беше верен; разбра го още преди да угасне. Едно зърване на бъдеще, което можеше и да се случи, предупреждение за нещо, за което трябваше да внимава. Истинските сънища винаги представляваха възможности, не предопределености — тя често трябваше да си го напомня; Сънуването не беше Прорицателство — ала тази възможност беше зловеща. Всеки от онези хора-кегли олицетворяваше хиляди хора. В това беше сигурна. И във всичко това участваше Илюминаторка. Мат беше срещнал веднъж една Илюминаторка, но това бе отдавна. Сегашното беше по-скорошно. Илюминаторите се бяха разпръснали, палатите на гилдиите им не съществуваха. Една дори работеше занаята си с някакво пътуващо позорище, с което Елейн и Нинив бяха пътували за известно време. Мат можеше да намери Илюминаторка навсякъде. Все пак това бе едно възможно бъдеще. Мрачно и кърваво, но все пак само възможно. Но тя го беше сънувала поне два пъти. Не точно същия сън, но винаги със същото значение. Дали това го правеше по-възможен да се сбъдне? Трябваше да попита Мъдрите, за да разбере, а изпитваше все по-голямо нежелание да го направи. Всеки въпрос, който им зададеше, им разкриваше нещо, а техните цели не бяха нейни. За да спасят каквото могат от айилците, те щяха да оставят Бялата кула да се срина на прах. А тя трябваше да мисли за повече от един народ, за повече от една страна. Още сънища.

Катереше се с усилие по тясна скалиста пътека по стръмна урва. Обкръжаваха я облаци, които скриваха дъното долу и върха горе, ала

тя знаеше, че и двете са много далече. Трябваше да стъпва много внимателно. Пътеката представляваше напукана издатина, широка колкото да може да стои с едното рамо опряно в скалата, издатина, осеяна с камъни, големи колкото юмрука ѝ, които можеха да се размърдат при една невнимателна стъпка и тя да изхвърчи през ръба. Приличаше почти на съня с воденичния камък и онзи с тегленето на каруци, но тя знаеше, че е верен сън.

Изведнъж издатината под нея пропадна с пукота на откъртващ се камък и тя отчаяно се хвана за стръмната скала, пръстите и бясно зашариха, за да се задържат за нещо. С увиснали в облаците стъпала, тя се заслуша в падащите камъни, които трещяха в скалите, докато не заглъхнаха съвсем, много преди да са стигнали до дъното. Смътно успя да види скършената издатина вляво от себе си. На десет стъпки разстояние, но все едно че беше на цяла миля, толкова нищожна бе възможността да я достигне. В другата посока мъглите бяха скрили всичко, което бе останало от пътеката, но тя реши, че трябва да е още по-далече. В ръцете ѝ не бе останала никаква сила. Не можеше да се издърпа нагоре, можеше само да виси на върха на пръстите си, докато не падне. Ръбът на скалата под пръстите ѝ беше остър като нож.

Изведнъж се появи някаква жена, която се заизкачва по гладката стена на пропастта от облаците толкова ловко, сякаш вървеше по стълба. На гърба ѝ имаше меч. Лицето ѝ беше смътно и все се размиваше, но мечът изглеждаше здрав като камък. Жената стигна до равнището на Егвийн и протегна ръка.

— Можем заедно да стигнем до върха — каза тя с познат глас.

Егвийн пропъди съня като отровна змия. Усети как тялото ѝ се тресе, чу се да стене насън, но за миг нищо не можеше да направи. Беше сънувала сеанчанката и преди, някаква сеанчанска жена, която незнайно как е свързана с нея, но това беше сеанчанка, която я спасява. Не! Те ѝ бяха сложили нашийник, направили я бяха дамане. По-скоро щеше да умре, отколкото да я спаси сеанчанка! Много време изтече, преди да може отново да се обърне към себе си и да успокои спящото си тяло. Или може би само ѝ се стори много. Не сеанчанка; това — никога!

Сънищата ѝ бавно се върнаха.

Катереше се по друга пътека по лицето на загърнатата от облаци стръмнина, но тази издатина беше от бял камък, широка и гладка, и

нямаше камъни под краката ѝ. Самата скала беше тебеширенобяла и гладка като излъскана. Въпреки облаците светлият камък почти блестеше. Изкачваше се бързо и скоро забеляза, че издатината се извива на спирала. Стръмнината всъщност беше остър планински връх. Веднага щом ѝ хрумна това, вече стоеше на самия му връх, плосък и изгладен диск, ограден с гъста мъгла. Не съвсем плосък обаче. В центъра на този кръг се издигаше малка бяла колона, крепяща светилник, направен от чисто стъкло. Пламъкът на светилника гореше ярко и стабилно, без да мига. Той също беше бял.

Изведнъж от мъглата излетяха две птици — два гарвана, черни като нощ. Понесоха се над върха, удариха се в светилника и продължиха летежа си, без да спрат. Светилникът се завъртя и се поклати, заигра по върха на колоната и от него закапа масло. Някои от капките се подпалиха във въздуха и изчезнаха. Други западаха около ниската колона, като всяка от тях поддържаше малко, примигващо бяло пламъче. А светилникът продължи да се люлее, на ръба да падне.

Егвийн се събуди в тъмнината, сепната. Знаеше го. За първи път знаеше точно какво означава един сън. Но защо трябваше да сънува, че я спасява сеанчанка, а после че сеанчанците щурмуват Бялата кула? Щурм, който щеше да разтърси до дъно Айез Седай и да застраши самата Кула. Разбира се, това бе само възможност. Но случващото се във верните сънища бе по-вероятно от други възможности.

Реши, че трябва да го обмисли спокойно, но грубото шумолене на платнищата на входа едва не я накара да прегърне Верния извор. Припряно извърши няколко новашки упражнения, за да се успокои — вода, течаща над гладки камъни, вятър, задухал през висока трева. Светлина, наистина се бе уплашила. Бяха ѝ нужни две, за да постигне някакво подобие на спокойствие. Отвори уста да попита кой е.

— Спиш ли? — промълви тихо гласът на Халима. Прозвуча стегнато, почти възбудено. — Е, и аз нямам нищо против да поспя добре тази нощ.

Егвийн остана да лежи съвсем неподвижно, вслушана в шумоленето на събличащата се жена. Ако се издадеше, че е будна, щеше да се наложи да говори с нея, а точно сега това щеше да е смущаващо. Беше съвсем сигурна, че Халима си е намерила някой за компания, макар и не за през цялата нощ. Халима можеше да прави каквото си ще, разбира се, но Егвийн все пак беше разочарована.

Съжали, че не бе останала заспала, и отново се гмурна, този път без да спира по средата. Щеше да запомни всички сънища и нямаше нужда от дълбок сън.

Чеса дойде рано-рано на разсъмване, за да ѝ донесе закуската на един поднос и да ѝ помогне в обличането. Всъщност наистина беше рано-рано, но изобщо не се беше разсъмнало. Имаше само един много тънък намек за слънчева светлина и за да се види каквото и да било, беше нужна светлината на лампите. Въглените в мангала бяха изтлели през нощта, разбира се, и надвисналият във въздуха студ изглеждаше някак сив. Днес сигурно щеше да навали още сняг. Халима се виеше в копринените си риза и рокля, пускаше шегички как би искала и тя да си има слугиня, докато Чеса се справяше с редиците копченца по гърба на Егвийн. Пълничката жена бе стегнала лице, без изобщо да обръща внимание на Халима. Егвийн не каза нищо. Не каза нищо съвсем преднамерено. Халима не беше нейна слугиня и тя нямаше никакво право да ѝ казва как да се държи.

Щом Чеса приключи с последното копченце и потупа Егвийн по рамото, в шатрата се шумгуна Нисао и с нея лъхна вълна студен въздух. Бързата гледка отвън преди платнищата да паднат показваше, че все още е сиво. Днес определено щеше да навали още сняг.

— Трябва да поговоря с Майката насаме — каза тя, задържайки наметалото на раменете си, сякаш вече усещаше снега. Толкова твърд тон не беше присъщ за дребната жена.

Егвийн кимна на Чеса, която приклекна учтиво, но въпреки това предупреди: „И не си оставяйте закуската да изстине“, на излизане от шатрата.

Халима изгледа накриво Нисао и Егвийн, после грабна хвърленото небрежно до леглото ѝ наметало.

— Предполагам, че Делана има работа за мен — каза тя раздражено.

Нисао я изгледа в гръб, но без нищо да каже, прегърна сайдар и изтъка преграда срещу подслушване около себе си и Егвийн, без да иска разрешение.

— Аная и Стражникът ѝ са мъртви. Някои от работниците, които са носили снощи чували с въглища, са чули шум, като от човек, когото удрят, и като по чудо всички изтичали да видят какво става. Намерили Аная и Сетагана да лежат в снега, мъртви.

Егвийн бавно седна на стола си, който в този момент не ѝ се стори никак удобен. Аная мъртва. У нея нямаше никаква красота освен усмивката ѝ, ала когато се усмихнеше, стопляше всичко около себе си. Жена с невзрачно лице, която обичаше дантелата по дрехите си. Егвийн знаеше, че трябва да изпита тъга и за Сетагана, но той бе неин Стражник. И да беше надживял Аная, едва ли щеше да живее дълго.

— Как? — попита тя. Нисао нямаше да изтъче тази преграда само за да ѝ каже, че Аная е мъртва.

Лицето на Нисао се вкочани и въпреки преградата тя се огледа, сякаш се боеше, че някой ще открехне платнището и ще подслуша.

— Работниците помислили, че са яли лошо съхранени гъби. Някои селяни берат много небрежно това, което смятат да продадат, а лошата гъба може да парализира дробовете ти или гърлото ти да се издуе, така че умираш, мъчейки се да вдишаш. — Егвийн кимна нетърпеливо. Беше отраснала в село край гора, в края на краищата. — Всички, изглежда, са готови да приемат това — продължи Нисао, но без да бърза. Стискаше и отпускаше ръце и като че ли не ѝ се искаше да стигне до заключението си. — Не е имало никакви рани, никакви наранявания. Няма причина да се мисли, че е било нещо друго, освен че някой алчен селяк е продал лоши гъби. Но... — Въздъхна, отново се огледа и сниши глас. — Предполагам, че всичко е заради разговорите за Черната кула днес в Съвета. Проверих за резонанс. Били са убити със сайдин. — На лицето ѝ се изписа гримаса на отвращение. — Мисля, че някой просто е изтъкал дебели вълни на Въздух около главите им и ги е оставил да се задушат. — Потръпна и се загърна още по-плътно.

На Егвийн също ѝ се дощя да потръпне. Направо се изненада, че не го направи. Аная мъртва. Удушена. Преднамерено жестоко убийство, приложено от някой, който се е надявал да не остави следи.

— Казала ли си го на някоя друга?

— Не, естествено — възмутено отвърна Нисао. — Дойдох направо при вас. Веднага щом разбрах, че вече сте будна.

— Жалко. Ще трябва да обясняваш защо си го затаила. Това не можем да го държим в тайна. — Е, някои Амирлин бяха пазили и помрачни тайни, за доброто на Кулата, както те си го бяха представяли. — Ако сред нас има мъж, способен да прелива, тогава Сестрите трябва да бъдат нащрек. — Мъж, способен да прелива, криещ се между

ратаите или войниците, изглеждаше невероятно, но още по-невероятно беше някой да е дошъл тук само за да убие една Сестра и Стражника ѝ. Което повдигаше друг въпрос.

— Но защо Аная? Нима просто се е озовала на неподходящото място в неподходящия момент, Нисао? Къде са загинали?

— Близко до фургоните в южния край на лагера. Не знам защо са били там по това време на нощта. Освен ако Аная е отишла до нужниците, а Сетагана да е решил, че трябва и там да я пази.

— Тогава искам да го разбереш, Нисао. Какво са търсили навън Аная и Сетагана, докато всички други спят? Защо са били убити. Това ще го държиш в тайна. Докато не ми разкриеш мотивите, само двете трябва да знаем, че търсиш такива.

Нисао отвори уста и я затвори.

— Щом трябва, трябва — измърмори тя почти под носа си. Не беше съвсем свикнала да пази тайни и го знаеше. Последната, която се бе опитала да опази, я доведе до принуждението да положи клетва за вярност пред Егвийн. — Това ще сложи ли край на разговорите за споразумение с Черната кула?

— Съмнявам се — отвърна уморено Егвийн. Светлина, как можеше вече да е уморена? Та слънцето още не беше изгряло. — Все едно, мисля, че ще имаме още един много дълъг ден.

А най-доброто, на което можеше да се надява в този дълъг ден, беше, че ще завърши с още една нощ без главоболие.

ГЛАВА 21

БЕЛЕГ

Алвиарин пристъпи през Портала и го остави да се затръшне зад нея на гаснеща резка от ярко синьо-бяло, и почти моментално закиха от праха, вдигнат от обувките ѝ. Закиха толкова силно, че сълзи избиха от очите ѝ. Осветен само от сияещото кълбо, реещо се пред нея, складът с грубите стени, изсечен в скалата на три нива под библиотеката на Кулата, беше празен, като се изключеше натрупаната от столетия прах. По-скоро предпочиташе да се върне направо в покоите си в самата Кула. Но там винаги имаше риск да заvari някоя почистваща слугиня, а тогава щеше да ѝ се наложи да се отърве от тялото и да се надява, че никой няма да си спомни, че слугинята за последен път са я видели в стаите ѝ. Месаана ѝ беше заповядала да остане скрита и да не дава и най-малкия повод за подозрение. Това ѝ се струваше прекалено боязливо, след като Черната Аджа бе обикаляла из Кулата съвсем безнаказано още от основаването ѝ, но когато ти заповядва някой от Избраните, само глупакът не се подчинява. Най-малкото при риск това да бъде открито.

С яд, Алвиарин преля, за да махне прахта във въздуха. Нямахше да ѝ се налага да го прави това всеки път, ако просто беше помела. От много години никой не беше слизал толкова дълбоко в мазетата на Библиотеката; никой нямаше да забележи, че помещението е чисто. Но винаги се намираше някой, който прави това, което никой не прави. Самата тя често го правеше и нямаше намерение да се остави да я хванат заради някаква си глупава грешка. Все пак изръмжа под нос, докато преливаше да свали червеникавата кал от обувката и полите си. Изглеждаше невъзможно някой да познае, че калта идва от Тремалкинг, най-големия остров на Морския народ, но някой можеше да се зачуди къде е ходила, та се е окаляла толкова. Теренът на Кулата трябваше да е покрит със сняг, а по местата, където снегът бе разчистен, земята се беше вкочанила от студа. Все така мърморейки си, тя отново преля да заглуши скърцането на ръждясалите панти и отвори

грубата дървена врата. Имаше начин да се направи сплит и да го скрие, за да не ѝ се налага всеки път да смекчава това скърцане — беше сигурна в това, — но Месаана бе отказала да я научи.

Истинският източник на раздразнението ѝ беше Месаана. Избраната учеше на това, което си поиска, и на нищо друго, намекваше само за разни чудеса, но ги таеше. И я използваше като жалко слугинче, което да тича по дребни задачи. Тя оглавяваше Върховния съвет и знаеше имената на всяка Черна сестра във всяко „сърце“, и Месаана нищо не можеше да каже по въпроса. Но тази жена изобщо не се интересуваха коя ще изпълни заповедите ѝ, стига да се изпълняват, и при това до последната буква. Твърде често държеше да бъдат изпълнени от самата Алвиарин, принуждаваше я да се разправя с жени и мъже, които си въобразяваха, че са ѝ равни, само защото също служеха на Великия властелин. Твърде много Приятели се смятаха за равни на Айез Седай, или за по-горни. Още по-лошото бе, че Месаана ѝ забрани да им даде нагледен урок. Гнусни дребни гризачи, никой от които неспособен да прелива, а Алвиарин беше длъжна да се държи учтиво само защото някои от тях можеше да служат на друг Избран! Беше очевидно, че Месаана не го знае със сигурност. Тя беше една от Избраните, а караше Алвиарин да се подсмихва на уличната измет заради тази своя несигурност.

С топката бяла светлина, рееща се пред нея за осветление, Алвиарин се плъзна по грубия каменен коридор, пригладжайки прахта след себе си с лека като перце четчица от Въздух, за да не останат стъпки, и си повтаряше наум няколко подбрани нещица, които ѝ се искаше да каже на Месаана. Нито едно от тях нямаше да ѝ каже, разбира се, което само подклаждаше раздразнението ѝ. Да критикуваш някой от Избраните, макар и с най-меки думи, беше краткият път към болката и може би към смъртта. Всъщност почти сигурно и към двете. С Избраните превиването на врата и покорството беше единственият начин да се оцелее, като първото бе точно толкова важно, колкото второто. Цената на безсмъртието си заслужаваше да попревиеш врат. С това тя можеше да си спечели всичката власт, която пожелаеше, много повече, отколкото която и да е Амирлин е притежавала някога. Най-напред обаче трябваше да оцелее.

След като стигна до първата водеща нагоре рампа, престана да си прави труда да крие следите си. Тук нямаше чак толкова прах, а и

имаше дири от колелетата на ръчните колички и от обуща; още една върволица смътни отпечатащи изобщо нямаше да се забележи. Но все пак вървеше бързо. Обикновено мисълта за вечния живот я вдъхновяваше, мисълта, че някой ден ще притежава власт чрез Месаана, както сега притежаваше чрез Елайда. Е, почти същата; да очаква, че ще доведе Месаана до състоянието на подчиненост на Елайда, беше твърде амбициозно, но тя все пак можеше да затегне струните на жената, която щеше да осигури издигането ѝ. Днес умът ѝ продължаваше да се връща към факта, че бе отсъствала от Кулата почти цял месец. Месаана нямаше да си направи труда да държи Елайда под контрол по време на отсъствието ѝ, въпреки че щеше да хвърли вината на Алвиарин, ако нещо се обърка. Разбира се, след последния път Елайда беше напласена добре. Беше ѝ се молила да я освободи от получаването на лични наказания от Надзорничката на новачките. Твърде напласена беше, разбира се, за да прекрачи чертата. Разбира се. Алвиарин буташе неумолимо Елайда за тила и тя не забавяше стъпките си.

Втора рампа я отведе в най-високите мазета, където тя остави светещата топка да изчезне и освободи сайдар. Сенките тук бяха осеяни с локвички смътна светлина, които почти се допираха, хвърляни от светилниците в железните скоби по каменните стени, гладко изсечени на това ниво. Нищо не се движеше, освен по някой плъх, който притичваше с тихото потракване на нокти по каменния под. Това почти я накара да се усмихне. Почти. Очите на Върховния властелин вече озадачаваха Кулата, макар че никоя, изглежда, не бе забелязала, че преградите са пропаднали. Не мислеше, че го е направила Месаана; преградите просто вече не действаха както трябва. Имаше... пукнатини. На нея определено ѝ беше все едно дали животното я е видяло и дали е донесло какво е видяло, но въпреки това бързо се шмугна в едно тясно кръгло стълбище. На това ниво вече можеше да има хора, а на хората не можеш да разчиташ така, както на плъховете.

Може би, мислеше си тя, докато се изкачваше, щеше да успее да измъкне нещо от Месаана за онзи невъзможен изблик на Силата, стига да беше... деликатна. Избраната можеше да реши, че крие нещо, ако изобщо не ѝ го споменеше. Всяка жена, способна да прелива, сигурно се беше чудила какво става. Трябваше просто да внимава да не изтърве

нещо, което да намекне, че всъщност тя е посетила мястото. Дълго след като избликът изчезна, разбира се — не беше толкова глупава, че просто да се напъха в това! — но Месаана, изглежда, смяташе, че Алвиарин трябва да изпълнява нейните заръки, без да отделя дори малко време и за себе си. Ама тя наистина ли вярваше, че тя си няма свои неща, за които да се погрижи? Най-добре беше да се държи все едно, че няма. Поне за момента.

Спря пред малка, най-обикновена врата, грубо рендосана от тази страна, колкото да си отдъхне, и сгъна наметалото си през ръката. Месаана беше една от Избраните, но все пак човек. Месаана правеше грешки. И щеше на мига да убие Алвиарин, ако тя направеше грешка. Превиваш врат, подчиняваш се и оцеляваш. И бъди винаги нащрек. Беше го знаела много преди да срещне някой от Избраните. Извади от кесията на колана си белия шарф на Пазителката, нагласи го около врата си и внимателно открехна вратата, за да подслуша. Тишина, както очакваше. Пристъпи в Деветия депозитар и притвори вратата. От вътрешната страна вратата беше също толкова обикновена, но излъскана до лек блясък.

Библиотеката на Кулата беше разделена на дванадесет депозитара, поне доколкото знаеше светът, а Деветият беше най-малкият, заделен за текстове върху различни форми на смятане, но все пак представляваше просторна зала, дълъг овал със сплескан купол за таван, изпълнен с многобройни редици високи дървени етажерки, всяка обкръжена от тесен пасаж, на четири крачки над седемцветните подови плочки. До етажерките се издигаха високи стълби на колела, така че лесно да могат да се преместват, както по пода, така и по пасажите, и месингови светилници с огледала, с толкова тежки основи, че бяха нужни по трима-четирима мъже, за да ги преместят. Огънят беше постоянна грижа в Библиотеката. Всички лампи на стойки горяха ярко, за да осветят пътя на всяка Сестра, пожелала да намери книга или пък затворен в кутия ръкопис, но ръчната количка с трите огромни тома в кожена подвързия, които трябваше да се върнат на място, още стоеше наскреж прохода точно там, където я помнеше от преминаването си миналия път. Тя не разбираше защо са необходими различни форми на смятане, нито защо за тях са изписани толкова много томовете, и колкото и Кулата да се гордееше, че притежава най-голямата колекция от книги в света, като че ли повечето Айез Седай споделяха нейното

мнение. Никога не беше виждала друга Сестра в Девети депозитар и точно заради това го използваше за вход. При широката сводеста двукрила врата, подканящо отворена, тя спря и се заслуша, докато не се увери, че коридорът е пуст, след което се измъкна навън. На всяка, която я срещнеше, щеше да ѝ се стори странно, че е развила интерес към книгите тук.

Докато крачеше бързо по главните коридори, чиито подови плочки бяха наредени с повтарящите се цветове на седемте Аджи, ѝ хрумна, че Библиотеката е по-тиха от обичайното, дори като се вземеше предвид колко малко Айез Седай бяха останали в момента в Кулата. Винаги се мяркаха по една-две Сестри, макар и да бяха само библиотекарките — някои Кафяви всъщност държаха апартаменти на етажите над Библиотеката, освен постоянните си жилища в Кулата — ала огромните фигури, изваяни по стените на коридорите — причудливо облечени хора и странни зверове, високи по над десет стъпки, сякаш бяха единствените обитатели на Библиотеката. От теченията канделабрите, висящи на десет крачки горе, тихо поскърцваха на веригите си. Стъпките ѝ звучаха неестествено силно и отекваха от високия таван.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — каза тих женски глас зад нея.

Сепната, Алвиарин бързо се извърна и за малко щеше да изтърве наметалото си.

— Просто исках да пообиколя Библиотеката, Земайле — отвърна тя и изведнъж я жегна яд. Щом беше толкова плашлива, че да се обяснява на една библиотекарка, наистина трябваше да се стегне, преди да се яви да докладва на Месаана. Почти ѝ се допря да каже на Земайле какво бе станало на Тремалкинг, просто за да види дали ще се разтрепери.

Изражението на тъмното лице на Кафявата сестра си остана все така невъзмутимо, но нотка на някакво неразгадаемо чувство леко промени интонацията ѝ. Висока и много слаба, Земайле винаги запазваше тази своя външна маска на сдържана отчужденост, но Алвиарин подозираше, че не е толкова плаха, колкото изглежда, нито толкова добронамерена.

— Напълно разбираемо е. Библиотеката успокоява, а времената са тъжни за всички ни. И още по-тъжни за вас, разбира се.

— Разбира се — повтори механично Алвиарин. Тъжни времена? Особено за нея? Помисли за миг дали да не придърпа жената в някой скрит ъгъл, където да я разпита и после да се отърве от нея, но тогава забеляза друга Кафява, закръглена жена, по-тъмна и от Земайле, която ги наблюдаваше от далечния край на коридора. Айден и Земайле бяха немощни в Силата, но надвиването на двете наведнъж щеше да е трудно, ако изобщо бе възможно. Какво търсеха двете тук, на приземния етаж? Двете рядко излизаха, затворени между жилищата си на горните етажи, които обитаваха с Ниелин, третата Сестра от Морския народ, и така наречения Тринадесети депозитар, където се съхраняваха тайните записки. И трите се трудеха там, драговошно затънали до шия в работата си. Тя продължи по пътя си, мъчейки се да се увери, че се плаши без повод, но това изобщо не повлия на ледените тръпки по гърба ѝ.

От липсата на библиотекарки, които да пазят на главния вход, тръпките само станаха още по-ледени. На всеки вход винаги стояха библиотекарки, за да са сигурни, че нито едно късче хартия няма да бъде изнесено без тяхно знание. Алвиарин преля, за да бутне навън високите резбовани врати, преди да стигне до тях, и ги остави зейнали на бронзовите им панти, забързана по мраморните стъпала. Широка каменна пътека, водеща към високия бял стълб на Кулата, беше пометена, но и да не беше, тя щеше да използва Силата, за да помита снега пред себе си, пък всяка да мисли за нея каквото си ще. Месаана ѝ беше обяснила кристално ясно цената на риска някоя да научи сплита на Пътуването и дори че тя го знае, иначе тутакси щеше да Отпътува. След като виждаше Кулата пред очите си, извисила се над дърветата и заблестяла на бледата утринна светлина, можеше да се озове вътре само с една стъпка. Но вместо това ѝ се налагаше да потисне желанието да затича.

Не се изненада, че завари широките, просторни коридори на Кулата празни. Няколко забързани слуги с белия Пламък на Тар Валон на гърдите ѝ поднесоха своите поклони и реверанси, докато ги подминаваше, ала те не бяха по-полезни или по-важни от теченията, от които позлатените светилници примигваха, а яркоцветните гоблени по снежнобелите стени се полюшваха на вълни. Напоследък Сестрите избягваха да напускат отсеците на своите Аджи, а освен ако не се натъкнеше на някоя членуваща в нейното „сърце“, дори да срещнеше

Айез Седай, за която знаеше, че е Черна, щеше да е без полза. Тя ги знаеше, но те не я знаеха. Освен това нямаше намерение да се разкрива пред никоя, след като не се налага. Навярно някой от онези удивителни инструменти от Легендарния век, за които разправяше Месаана, щеше един ден да ѝ позволи да разпита моментално която и да било Сестра, стига жената наистина да ги създадеше, но засега всичко все още се свеждаше до шифровани заповеди, оставени на възглавници или в тайници. Това, което преди време изглеждаше незабавна реакция, сега вечно се бавеше. Някакъв дебел слуга с плешива глава шумно преглътна, но тя дори не го погледна. Гордееше се с ледената си невъзмутимост, с вечно гладкото си, хладно и от нищо неразвълнувано лице. Тъй или иначе, въсенето ѝ през Кулата нямаше да я доведе абсолютно доникъде.

Имаше една особа в Кулата, за която беше сигурна, че знае точно къде да я намери, жена, от която можеше да поиска отговори, без изобщо да се опасява какво може да си помисли. Малко предпазливост беше нужна и там, разбира се — невнимателно задаваните въпроси разкриваха повече, отколкото струваха отговорите им — но Елайда щеше да ѝ каже всичко, с въздишка, тя започна да се изкачва.

Месаана ѝ беше разказала и за друго едно чудо от Легендарния век и тя много съжаляваше, че не може да го види — нещо, което се наричало „асансьор“. Летящите машини звучаха много по-величествено, разбира се, но много по-лесно беше да си представиш механично устройство, което те издърпва светкавично от етаж на етаж. Не беше съвсем убедена, че наистина е било възможно да съществуват сгради няколко пъти по-високи от Бялата кула — в целия свят дори Камъкът на Тийр не можеше да съперничи по височина на Кулата — но само от това, че знаеше за „асансьорите“, изкачването по спиралните коридори и виещите се стълби ѝ изглеждаше мъчително.

Спря се пред кабинета на Амирлин, само на три етажа по-горе, но както очакваше, и двете стаи се оказаха празни. Голите писалищни маси бяха излъскани до блясък. Самите стаи изглеждаха голи, без никакви гоблени по стените, без украси, нищичко освен масите, столовете и незапалените светилници. Елайда напоследък рядко слизаше от покоите си близо до върха на Кулата. Това за известно време изглеждаше приемливо, тъй като още повече я изолираше от останалата част на Кулата. Малко Сестри се изкачваха дотам по свое

желание. Днес обаче, след като Алвиарин бе изкатерила близо осемдесет разтега, тя сериозно се замисли дали да не накара Елайда да се премести отново долу.

Чакалнята на Елайда беше празна, разбира се, макар че една папка с документи върху писалищната маса показваше, че някой е бил тук. Но преглеждането на съдържанието ѝ и решаването дали Елайда трябва да бъде наказана щеше да почака. Алвиарин хвърли наметалото си на писалищната маса и бутна вратата, наскоро резбована с Пламъка на Тар Валон и чакаща майстора да я позлати, която водеше навътре в покоите.

Изненада я притокът на облекчение, което изпита, щом видя Елайда да седи зад строго резбованата и позлатена писалищна маса със седемцветния — не, вече шестцветен — шарф около врата и Пламъка на Тар Валон, с вграден лунен камък в позлатата на високия гръб на стола над главата ѝ. Тревогата, която до този момент не беше излязла на повърхността, беше поради възможността жената пред нея да е загинала при някакъв глупав нещастен случай. Това щеше да обясни репликата на Земайле. Изборът на нова Амирлин можеше да отнеме месеци, въпреки бунтовничките и всичко останало, но дните ѝ като Пазителка щяха да бъдат преброени. Това обаче, което я изненада повече от собственото ѝ облекчение, беше присъствието на повече от половината Заседателки в Съвета — стояха пред писалищната маса в шаловете си с дългите ресни. Елайда все пак бе достатъчно благоразумна, за да приема такава делегация, без тя да присъства. Огромният позлатен стенов часовник, безвкусно претрупано с украшения изделие, звънна два пъти и емаилираните фигурки на Айез Седай занадничаха от малките вратички тъкмо докато тя отваряше уста да каже на Заседателките, че трябва да поговори с Амирлин насаме. Щяха да помърморят малко, но щяха да напуснат. Пазителката нямаше власт да им заповядва, ала те усещаха, че властта ѝ се разпростира много по-далече от това, което ѝ даваше шарфът, макар изобщо да не подозираха как е възможно.

— Алвиарин — възкликна изненадано Елайда, суровото ѝ лице омекна в почти видимо задоволство и устата ѝ се изви в нещо много близко до усмивка. Елайда от доста време не бе имала повод да се усмихва. — Застани ей там и пази тишина, докато дойде ред да се занимава с тебе — каза тя и махна властно с ръка към един от ъглите.

Заседателките се размърдаха и заоправяха шаловете си. Суана, яка като бик жена, изгледа сурово Алвиарин, а Шеван, висока като мъж и дългнеста, впери в нея безизразен поглед, но останалите извърнаха очи настрана.

Слисана, тя замръзна на копринения килим с ярките шарки и зяпна. Не бе възможно да е просто бунт от страна на Елайда — тази жена трябваше да е полудяла! — но какво, в името на Великия властелин, се беше случило, та да ѝ даде такъв кураж? Какво?

Елайда плесна с ръка по масата, удар от който лакираните кутии издрънчаха.

— Когато ти кажа да застанеш в ъгъла. Дъще — рече тя с нисък, заканителен тон, — очаквам да се подчиниш. — Очите ѝ блестяха. — Или трябва да извикам Надзорницата на новачките, за да видят с очите си тези Сестри твоето „самонаказание“?

Лицето на Алвиарин пламна, отчасти от унижение, отчасти от гняв. Да чуе пред други такива думи, и то казани в лицето ѝ! И страх също така закипя в нея, страх, от който стомахът ѝ се сви на топка. Само няколко думи да изрече, и Елайда мигом щеше да бъде обвинена, че е пратила Сестри на гибел и в плен, и то не веднъж, а на два пъти. За случилото се в Кайриен вече кръжаха слухове; смътни слухове, но от ден на ден все повече се проясняваха. А разбереше ли се отгоре на това, че Елайда е изпратила петдесет Сестри, за да се опитат да надвият стотици можещи да преливат мъже, тогава дори съществуването на бунтовните Сестри в зимния им лагер в Муранди с тяхната войска нямаше да опази амирлинския шарф на раменете ѝ, нито главата ѝ. Не беше възможно да посмее да стори това. Освен ако... Освен ако не смяташе, че може да изобличи Алвиарин като Черна Аджа. Това можеше да ѝ спечели малко време. Съвсем малко, разбира се, само докато не станеха известни фактите за Думайски кладенци и за Черната кула, но Елайда може би бе готова и за сламка да се хване. Не, това беше невъзможно. Не можеше да бъде възможно. Бягството определено беше невъзможно. Първо, ако Елайда наистина представеше обвинения, бягството щеше само да ги потвърди. Второ. Месаана щеше да я намери и да я убие, ако избяга. Всичко това премина мълниеносно през главата ѝ, докато стъпваше с натежали като олово крака, за да застане в ъгъла като наказана новачка. Трябваше да има някакъв изход от това, каквото и да беше станало. Винаги се

намираше изход. Слушането може би щеше да ѝ помогне да го намери. Щеше да се помоли, ако Великия властелин се вслушваше в молитви.

Елайда я изгледа втренчено за миг, после кимна доволно. Очите ѝ обаче продължаваха да блестят от възбуда. Повдигна капачето на една от трите лакирани кутии на масата, извади от нея малко, потъмняло от времето костено изделие с форма на костенурка и го погали с пръсти. Галенето на фигурките от тази кутия ѝ беше навик, когато искаше да успокои нервите си.

— Е — каза тя. — Обяснявахте ми защо трябва да започна преговори.

— Не сме ви молили за разрешение, Майко — заяви рязко Суана и вирна брадичка. Доста брадичка имаше за вирване, цял ръбест камък, както и наглостта да я вирва на която си поиска. — Такова решение се взима от Съвета. У Жълтата Аджа са налице силни чувства в полза на това. — Кое то значеше, че тя има силни чувства. Тя беше главата на Жълтата Аджа, Първата тъкачка, нещо, което Алвиарин знаеше, тъй като Черната Аджа знаеше всички тайни на Аджите, или почти всички, а според Суана нейното мнение беше мнението на нейната Аджа.

Дезине, другата присъстваща Жълта, изгледа накриво Суана, но не каза нищо. Светлокожа и мършава като момче, Дезине имаше вид на човек, комуто всъщност никак не му се ще да е тук — хубаво, нацупено хлапе, което са го довели някъде за ухото. Заседателките често се оплакваха от извиване на ръце от страна на главите на своите Аджи, но не беше съвсем невъзможно Суана наистина да е измислила някакъв начин.

— Много от Белите също подкрепят разговорите — каза Феране и погледна намръщено петънцето от мастило на пръста си. — Напълно логично е, при сегашните обстоятелства. — Тя пък беше Първата разсъдница, глава на Бялата Аджа, но по-малко склонна от Суана да приема своите възгледи за задължителни за цялата Аджа. Малко по-малко склонна. Феране често се държеше толкова разсеяно, колкото най-тежките случаи при Кафявите — дългата ѝ черна коса, обграждаща кръглото ѝ лице, имаше нужда от четка, а няколко ресни на шала ѝ, изглежда, се бяха топнали в сутрешния ѝ чай — но беше в състояние да засече и най-малката пукнатина в логиката на нечий

аргумент. Напълно бе възможно да е тук сама, защото е убедена, че няма нужда от помощта на други Бели Заседателки.

Отпуснала гръб на високия си стол, Елайда ги загледа кръвнишки и пръстите ѝ загалиха костенурката по-нервно, а Андая заговори бързо, без да поглежда дори към Елайда, като в същото време се правеше, че наглася сивите ресни на шала над лактите си.

— Работата, Майко, е, че трябва да намерим начин всичко това да приключи мирно — заговори тя със силен тарабонски акцент, както всякога, когато се чувстваше неспокойно. Често пъти неуверена пред Елайда, тя се озърна към Юкури, сякаш се надяваше тя да я подкрепи, но слабицката дребна жена извърна леко глава настрани. Юкури беше забележително упорита за толкова дребна жена; за разлика от Дезине, тя нямаше да реагира на извиване на ръце. Защо тогава беше тук, щом не искаше да е тук? Разбрала, че остава сама, Андая продължи забързано: — Не бива да се допусне да се стига до боеве по улиците на Тар Валон. Или в Кулата. Особено това. Засега бунтовничките като че ли се задоволяват да си седят на място и само да гледат града, но това не може да продължи вечно. Те са преоткрили Пътуването, Майко, и са го използвали, за да пренесат войска през стотици левги. Трябва да започнем тези разговори преди да са решили да използват Пътуването, за да вкарат тази войска в Тар Валон, иначе всичко е загубено, дори ние да победим.

Алвиарин преглътна. Имаше чувството, че очите ѝ ще изскочат. Бунтовничките знаели да Пътуват? Вече били пред Тар Валон? И тези глупачки искаха да преговарят с тях? Виждаше как грижливо обмислени планове, грижливо подредени замисли се изпаряват като мъгла под лъчите на лятното слънце. Може би Тъмният властелин все пак щеше да се вслуша, ако се помолеше много упорито.

Елайда не престана да се мръщи, но много полека остави на масата костената костенурка, а гласът ѝ прозвуча почти нормално. Старото нормално, преди Алвиарин да ѝ сложи юздите, със стоманената жилка под мекото редене на думите.

— Кафявите и Зелените също ли подкрепят преговорите?

— Кафявите — почна Шеван, а после присви устни замислено и видимо промени това, което смяташе да каже. Външно изглеждаше съвсем съдържана, но несъзнателно потъркваше дългите си палци в кокалестите си показалци. — Кафявите са съвсем наясно с

историческите прецеденти. Всички сте чели тайните истории, или поне би трябвало. Всеки път, когато Кулата е била разцепена, върху света са се струпвали бедствия. След като над нас е надвиснала Последната битка, в свят, в който съществува Черната кула, не можем повече да си позволим да бъдем разделени нито за ден.

Едва ли бе възможно лицето на Елайда да помръкне повече, но споменаването на Черната кула го постигна.

— А Зелените? — Гласът ѝ все още беше сдържан.

Всички Зелени Заседателки присъстваха, знак за силната подкрепа на своята Аджа, или за силен натиск от страна на главата на Зелените. Като старша, на Елайда следваше да отговори Талене.

— Зелените във всичко се придържаха към йерархията си, — ала високата златокоса жена неизвестно защо се озърна към Юкури, после също така странно — към Дезине, заби очи в килима и заоправя зелените си копринени поли. Рина леко се намръщи, сбръчка озадачено нос, но тя беше носила шала по-малко от петдесет години, така че оставаше да отговори Рубинде. Грубовата жена, Рубинде изглеждаше ниска и дебела редом до Талене, и почти грозна, въпреки очите си с цвят на сапфири.

— Възложено ми е да изтъкна същите основания като Шеван — каза тя, пренебрегвайки стъписания поглед на Рина. Явно тук беше имало натиск от страна на Аделорна, Зелената „капитан-генерал“, и явно Рубинде не беше съгласна, стига да пожелаеше да го каже публично. — Тармон Гай-дон приближава, Черната кула е почти също толкова голяма заплаха, а Преродения Дракон го няма, ако изобщо е жив. Не можем повече да си позволим да бъдем разделени. Ако Андая може да уговори бунтовничките да се върнат в Кулата, трябва да ѝ разрешим да опита.

— Разбирам — каза хладно Елайда. Но странно, цветът на лицето ѝ се възвърна и на устните ѝ дори се очерта нещо като усмивка. — В такъв случай на всяка цена ги уговорете, стига да можете. Но моите едикти си остават. Синята Аджа повече не съществува и всяка Сестра, която е следвала онова дете Егвийн ал-Вийр, ще трябва да изтърпи наказание, наложено лично от мен, преди да бъде допусната в която и да е Аджа. Възнамерявам да сплотя Бялата кула и да я превърна в здраво оръжие за Тармон Гай-дон.

Феране и Суана отвориха уста да възразят, но Елайда ги прекъсна, като вдигна ръка.

— Казах, Щерки. Сега ме оставете. И се погрижете за вашите... преговори.

За Заседателките не оставаше нищо, освен открито да се противопоставят. Правата на Съвета си бяха техни, но Съветът рядко се осмеляваше да престъпи властта на Амирлинския трон. Освен ако Съветът не беше единен срещу Амирлин, а сега не беше единен. Самата Алвиарин се бе погрижила да осигури това. И те напуснаха, Феране и Суана стегнали гърбове и стиснали устни, Андая почти изприпка. Ни една от тях дори не погледна към Алвиарин.

Тя едва изчака вратата да се затвори зад последната.

— Това всъщност нищо не променя, Елайда, и ти не може да не го разбираш. Трябва да изчистиш мисълта си, не да се спъваш във всяко временно разсейване. — Знаеше, че говори несвързано, ала не можеше да се спре. — Погромът при Думайски кладенци, явният погром при Черната кула, тези неща все пак могат да те свалят. Аз съм ти нужна, за да задържиш жезъла и шарфа. Аз ти трябва, Елайда... Ти... — И стисна зъби преди езикът ѝ да е избълвал всичко. Трябваше все пак да има някакъв изход.

— Изненадана съм, че се върна — каза Елайда, надигна се и приглади полите си с червените ивици. Така и не се беше отказала да се облича като Червена. Странно, усмихваше се, докато заобикаляше масата. Не просто намек за усмивка този път, а пълна, доволна извивка на устните. — Някъде из града ли се кри, откакто пристигнаха бунтовничките? Помислих, че си взела кораб веднага щом си разбрала, че са тук. Кой би могъл да допусне, че са преоткрили Пътуването? Представи си само какво можем да направим, щом го научим. — Усмихната, тя се плъзна по килима.

— Я да видим сега. Защо трябва да се страхувам от теб? В Кулата наистина се говорят разни истории за Кайриен, но дори Сестрите наистина да са се покорили на онова хлапе ал-Тор, нещо, което аз лично не мога да повярвам, всички обвиняват Койрен. Тя пое отговорността да го доведе тук и в умовете на Сестрите тя все едно, че е съдена и осъдена. — Елайда се спря пред Алвиарин, като почти я затисна в ъгъла. Усмивката ѝ така и не засегна очите. Усмихваше се, а очите блестяха. Алвиарин не можеше да се откъсне от този поглед. —

В последната неделя чух твърде много неща и за Черната кула също така. — Устните на Елайда се сгърчиха от отвращение. — Изглежда, мъжете там са много повече, отколкото предполагаше ти. Но всички смятат, че Товейн е трябвало да прояви здрав разум и да разбере това, преди да нападне. Това нещо беше обсъждано надълго и широко. Ако тя се домъкне тук победена, ще понесе цялата вина. Тъй че заплахите ти...

Алвиарин се олюля към стената и примига да махне петната пред себе си, преди още да е осъзнала, че другата жена я зашлеви. Бузата ѝ веднага се поду. Сиянието на сайдар бе обкръжило Елайда, а щитът бе положен върху Алвиарин преди да успее да мръдне, откъсвайки я от Силата. Но Елайда не възнамеряваше да използва Силата. Отпусна ръка. Все така усмихната.

Елайда бавно си пое дъх. Но не махна щита. И попита, с почти учтив тон:

— Наистина ли би използвала това?

Ръката на Алвиарин отскочи от дръжката на ножа на колана ѝ. Беше я стиснала инстинктивно, но дори Елайда да не държеше Силата, убийството ѝ, след като толкова много Заседателки знаеха, че са заедно, щеше да е равно на самоубийство. Лицето ѝ все пак пламна, когато Елайда изсумтя презрително.

— Очаквам с нетърпение да видя врата ти на дървника на палача за измяна, Алвиарин. Но докато не получа доказателството, което ми трябва, все пак мога да направя някои неща. Помниш ли колко пъти накара Силвиана да дойде тук, за да ми наложи личното наказание? Дано да помниш, защото ще бъдеш наказана десетократно за всеки ден, в който съм страдала. И, о, да. — С рязък жест тя смъкна шарфа на Пазителката от раменете ѝ. — След като никоя не може да те намери, когато пристигнаха бунтовничките, помолих Съвета да те освободи като Пазителка. Не пълния Съвет, разбира се. Може би все още имаш някакво влияние там. Но се оказа изненадващо лесно да получа консенсуса на Сестрите, които заседаваха в този ден. От Пазителката се очаква да бъде с Амирлин, а не да хойка където ѝ хрумне. От друга страна, може пък изобщо да нямаш вече влияние, след като се разбра, че си се крила през цялото време в града. Или тръгна насам, за да завариш погром, и си си въобразявала, че ще можеш да изровиш нещо от руините?

— Все едно. Може би щеше да е по-добре за теб да скочиш на първия кораб, който напуска Тар Валон — продължи тя. — Но съм длъжна да призная, мисълта как се тътриш от село на село, толкова посрамена, че не смееш лицето си да покажеш пред друга Сестра, бледнее пред удоволствието да те видя как страдаш. А сега се махай от очите ми, преди да съм решила дали да са брезовите пръчки, или каишът на Силвиана. — Хвърли на пода белия шарф, обърна гръб, пусна сайдар и се плъзна назад към стола си, все едно че Алвиарин бе престанала да съществува.

Алвиарин не излезе. Тя избяга, затича, усещайки дъха на Тъмните хрътки в тила си. Не можеше дори да помисли, след като чу думата „измяна“. От тази дума, отекваща в главата ѝ, ѝ се искаше да завие. Измяна можеше да означава само едно. Елайда знаеше и търсеше доказателство. Тъмният властелин дано се смили. Но той нямаше милост. Милостта бе за онези, които се боят да бъдат силни. Тя не се боеше. Тя беше мях, до пръскане натъпкан с ужас.

Тичаше надолу и дори да се мяркаше по някой слуга из коридорите, не го виждаше. Ужасът заслепяваше очите ѝ толкова, че можеше да види само онова, което се изпречеше право на пътя ѝ. Тича, без да спре, чак до шестия етаж, до покоите си. Покоите с терасата с изглед към големия площад на Кулата вървяха с поста на Пазителката. Засега ѝ стигаше, че все още има покои. И шанс да преживее.

Бяха си останали обзаведени с доманска мебел от предишната им обитателка — светло дърво, инкрустирано със седеф и кехлибар. Тя отвори широкия гардероб в спалнята, падна на колене, зарови из роклите и ризите до дъното и извади малко ковчеже, кутия по-малка от две длани на дължина, която си беше нейна от много години. Резбата по кутията беше сложна, но грубовата, няколко реда пъпки с различна големина, явно изработени от по-скоро амбициозен, отколкото опитен резбар. Ръцете ѝ трепереха, докато я носеше към масата. Остави я и изтри в роклята потните си длани. Хитринката с отварянето на кутията бе само в това да разпериш колкото може по-широко пръстите си и да натиснеш едновременно четири пъпки върху кутията, някои две от които да не са еднакви. Капакът леко се повдигна и тя го отвори и извади най-скъпото си притежание, увито в кафяв плат, за да не издрънчи, ако някоя слугиня разклати кутията. Повечето слуги в

Кулата нямаше да рискуват да крадат, но повечето не означаваше всички.

За миг Алвиарин просто се втренчи в малкия вързоп. Най-ценното ѝ притежание, вещ от Легендарния век, но досега тя не беше посмяла да я използва. Само при неизбежна опасност, казаха ѝ бе Месаана, само при отчаяна необходимост, но можеше ли нещо да е поужасно от това? Месаана беше казала, че това нещо може да понесе удари с чук, без да се счупи, но тя го разви с предпазливостта, която щеше да приложи към чашка от най-тънко стъкло, и погледна тер-ангреала, яркочервена пръчица, не по-голяма от показалеца ѝ, съвсем гладка с изключение на няколкото тънки резки, врязани по повърхността на взаимно преплитачи се спирали. Прегърна Извора и докосна тази шарка с тънки като косъмчета потоци на Огън и Земя на две такива преплитания. Това нямаше да е нужно в Легендарния век, но тъй наречените „постоянни потоци“ вече не съществуваха. Свят, в който почти всеки тер-ангреал е могъл да бъде използван от хора, неспособни да преливат, ѝ изглеждаше непонятно странен. Защо е било позволено?

След като притисна силно пръчицата с палец — Единствената сила сама по себе си не беше достатъчна, — тя седна тежко на стола и се втренчи в предмета в шепата си. Беше сторено. Чувстваше се кука — огромно празно пространство, със страхове, пърхащи из тъмното като грамадни прилепи.

Вместо отново да увие тер-ангреала, тя го пъхна в кесията на колана си и стана, за да прибере кутията в гардероба. Докато не се увери, че е в безопасност, не смяташе да се отделя от тази пръчица. Но единственото, което можеше да направи, бе да седи и да чака, поклащайки се напред-назад, с ръце, стиснати между коленете. Не можеше да се спре, както не можеше да спре и тихите стонове, изтръгващи се между зъбите ѝ. От основаването на Кулата нито една Сестра не бе обвинявана за това, че е Черна Аджа. О, имало бе подозрения за отделни Сестри и от време на време по някоя Айез Седай беше загивала, за да не стигнат тези подозрения по-далече, но до официални обвинения никога не се беше стигало. Щом Елайда бе готова открито да говори за дървника на палача, то сигурно беше близо до предявяване на обвинения. Много близо. Черни сестри бяха изчезвали също така, когато подозренията станеха твърде тежки.

Черната Аджа винаги оставаше скрита, на всяка цена. Жалко, че не можеше да спре тези стонове.

Изведнъж стаята се смрачи, загърна се във вихреци се сумрачни сенки. Слънчевата светлина от прозорците сякаш не можеше да проникне през стъклата. След миг Алвиарин се озова на колене, с очи надолу. Трепереше от желание да излее страховете си, но с Избраните човек трябваше да следва правилата.

— Живея, за да служа, Велика господарке — изрече тя, и нищо повече. Не можеше да си позволи за миг да изпищи от болка, камо ли за час. Стиснала беше ръцете си, за да не треперят.

— Каква е спешната ти нужда, чедо? — Беше женски глас, но като глас от кристални звънчета. Недоволни звънчета. Само недоволни. Ядосани звънчета означаваха моментална гибел. — Ако мислиш, че ще вдигна пръст, за да ти върна шарфа на Пазителката, горчиво се лъжеш. Ала все още можеш да сториш това, което желая да бъде сторено, с още малко усилие. И можеш да смяташ страданията си с Надзорницата на новачките за малко наказание от мен. Предупредих те, че твърде силно тласкаш Елайда.

Алвиарин преглътна несъгласието си. Елайда не беше жена, която ще се огъне без силно тласкане. Месаана трябваше да го знае. Но несъгласието с Избраната можеше да е опасно. Много неща бяха опасни с Избраните. Все едно, каишът на Силвиана щеше да е дреболия пред брадвата на палача.

— Елайда знае. Велика господарке — промълви тя и вдигна очи. Пред нея стоеше жена от светлина и сянка, облечена в светлина и сянка, резки черни линии и сребриста белота, преливащи се от едното в другото. Сребристи очи се мръщеа върху лице от дим, със сребърни устни, свити в тънка резка. Беше само Илюзия, и всъщност направена не по-добре, отколкото щеше да я направи самата Алвиарин. Месаана се плъзна по килима и просветна зелена копринена пола, извезана с бронзови ивици. Но Алвиарин не можеше да усети сплитовете, създали Илюзията, както не можеше да използва и тези, с чиято помощ се бе появила и бе изпълнила стаята със сенки. Доколкото можеше да усети, Месаана изобщо не можеше да прелива! Жаждата да разгадае тези две тайни обикновено я пронизваше, но сега тя почти не го забеляза. — Тя знае, че съм Черна Аджа, Велика господарке. Ако ме е разкрила, значи си има някоя, която рови надълбоко. Десетки от нас

може да са застрашени, може би всички. — Най-добре да изкараш една заплаха колкото може по-голяма, ако се надяваш на помощ. Дано да беше така.

Ала отговорът на Месаана беше презрително махване с едната, вече сребриста ръка. Лицето ѝ сияеше като луна около очите, по-черни от въглени.

— Това е глупост. Елайда не може да реши за един ден дали изобщо да повярва, че Черната Аджа съществува. Ти просто се опитваш да си спестиш малко болка. Навярно малко повече ще ти покаже колко грешиш. — Алвиарин бе започнала да се моли, когато Месаана вдигна ръка малко по-високо и във въздуха се оформи сплит, който тя помнеше твърде добре. Трябваше да я накара да разбере!

Изведнъж сенките в стаята се отдръпнаха. Всичко сякаш се отмести встрани и мракът се сгъсти като катран. А после тъмнината изчезна. Стъписана, Алвиарин се озова умолително изпънала ръце към синеока жена от плът и кръв, облечена в извезано с бронз зелено. Смътно позната жена, която изглеждаше малко под средната възраст. Знаеше, че Месаана обикаля из Кулата, предрешена като една от Сестрите, макар че никоя от Избраните, които беше срещала, не показваше признаци на безвременност, но не можеше да свърже това лице с нито едно име. И осъзна още нещо. Това лице беше изплашено. Криеше го, но беше изплашено.

— Тя беше много полезна — промълви Месаана без нотка на страх, сякаш признаваше нещо неопровержимо. — А сега ще трябва да я убия.

— Винаги си била... твърде разточителна — отвърна хриплив глас, като кършеца се под крак изгнила кост.

Алвиарин падна по очи от ужас пред високата фигура на мъж в люспеста черна броня, застъпващи се плочки като люспите на змия, застанала пред един от прозорците. Но не беше мъж. Това безкръвно лице нямаше очи, само мъртвобяла кожа на мястото им. Беше се натъквала преди на мърдраал, в служба на Тъмния властелин, и дори беше успявала да посреща безокия им поглед без ужаса, който вдъхваха тези погледи, но този я накара да запълзи назад по пода, докато гърбът ѝ не се удари в един от краката на масата. Измамните си приличаха като две капки вода — високи, тънки и съвсем еднакви, но този беше с цяла глава по-висок и от него като че ли се излъчваше

страх, който се пропиваше в костите ѝ. Без да мисли, тя посегна за Извора. И едва не изпищя. Извора го нямаше! А не беше заслонена; просто там нямаше какво да прегърне! Мърдраалът я погледна и се усмихна. Измамните никога не се усмихваха. Никога. Дъхът ѝ заизлиза на дрипи.

— Може да е полезна — изхриптя мърдраалът. — Не бих искал Черната Аджа да бъде унищожена.

— Кой си ти да предизвикваш една Избрана? — запита с презрение Месаана и веднага развали ефекта, като облиза устни.

— Смяташ ли, че Ръката на Сянката е само име? — Гласът на мърдраала вече не дращеше, а сякаш изкънтя от някакви подземни кухни, на невъобразимо разстояние. Докато говореше, съществото растеше, издуваше се, докато главата му не опря в тавана, над два разтега нагоре. — Призована бе, а не дойде. Ръката ми стига далече, Месаана.

Видимо разтреперана. Избраната отвори уста, може би за да се помоли за милост, но около нея изведнъж лумна черен пламък и тя изпищя, щом дрехите ѝ се смъкнаха на прах. Връзки от черен пламък стегнаха ръцете ѝ на хълбоците, увиха се здраво около краката ѝ, а в устата ѝ се появи димящо черно кълбо, което разтвори челюстите ѝ широко. И тя се загърчи, гола и безпомощна, а ужасът в очите ѝ накара Алвиарин да се подмокри.

— Искаш ли да знаеш защо една от Избраните трябва да бъде наказана? — Гласът отново бе станал като кършеца се кост, мърдраалът отново заприлича само на един много висок Измамен, но Алвиарин не се подведе. — Искаш ли да гледаш? — попита съществото.

Трябваше по очи да падне на пода, да падне ничком и да пълзи за милост, но не можеше да мръдне. Не можеше да извърне очи от този безок поглед.

— Не, Велики властелине — успя да промълви с уста, пресъхнала като пясък. Знаеше. Беше невъзможно, но го знаеше. Усети, че по лицето ѝ се стичат сълзи.

Мърдраалът се усмихна отново.

— Мнозина са падали от големи висини само затова, че знаят твърде много.

То потече към нея — не; не то — Великият властелин, облечен в кожата на мърдраал, потече към нея. Стъпваше на нозе, но другояче не можеше да се опише движението му. Бледата, загърната в черно фигура се надвеси над нея и тя щеше да изпищи, когато докосна с пръст челото ѝ. Щеше да изпищи, ако можеше да изтръгне звук. Докосването пареше като нажежено до червено желязо. Смътно, тя се зачуди защо не ѝ замириса на горяща плът. Великият властелин се изправи, а раздиращата болка се смали и изчезна. Ужасът ѝ обаче ни най-малко не намаля.

— Белязана си за моя — изхриптя Великият властелин. — Месаана вече няма да те нарани. Освен ако аз не ѝ разреша. — Той се извърна от нея и тъмната броня се смъкна от тялото му. Алвиарин се стъписа, когато тя се срина върху застлания под и издрънча като стомана, вместо просто да изчезне. Беше загърнат в мрак и не можеше да се разбере дали е коприна, кожа или нещо друго. Този мрак сякаш изпиваше всичката светлина в стаята. Месаана започна да се мята, стегната във връзките си, и да врещи пронизително, макар черното кълбо да бе затъкнало устата ѝ.

— Сега си върви — каза той, — ако искаш да преживееш още час.

Звукът, изтръгнал се от Месаана, беше отчаян писък.

Алвиарин не разбра как е излязла от покоите — не можеше да разбере как се е вдигнала, след като чувстваше краката си като разтопени — но разбра, че тича по коридорите, вдигнала полите си до колене, тичаше с все сила. Изведнъж пред нея се появи горната площадка на широко стълбище и тя едва успя да се спре, за да не полети във въздуха. Трепереща и задъхана, се подпря на стената и се взря надолу по виещите се на спирала мраморни стъпала; в ума си видя как собственото ѝ тяло се разбива далече долу.

Задъхана, пипна челото си с трепереща ръка. Мислите ѝ се търкаляха една през друга, както тя сама за малко щеше да се търкаля по стъпалата. Великият властелин я беше белязал за своя. Пръстите ѝ се плъзнаха по гладката непокътната кожа. Винаги беше ценяла знанието — властта укрепваше от знанието, — но не искаше да знае какво става сега в покоите, които бе оставила. Искаше ѝ се да не знае, че там изобщо става нещо. Великият властелин я беше белязал, но Месаана щеше да намери начин да я убие, защото знае за това.

Великият властелин я беше белязал и ѝ беше дал заповед. Щеше да живее, стига да можеше да открие кой издирва Черната Аджа. Изправи с усилие гръб и изтри с длани сълзите по бузите си. Не можеше да отмести поглед от стълбите, пропадащи надолу пред нея. Елайда със сигурност я подозираше, но ако беше само това, тя винаги можеше да устрои своя лов. Трябваше само да включи Елайда като заплаха, която да се премахне. Да се достави на Великия властелин. Пръстите ѝ отново пробягаха по челото ѝ. Държеше под своя команда Черната Аджа. Гладка, непокътната кожа. Талене беше там, в покоите на Елайда. Защо бе погледнала така към Юкури и Дезине? Талене беше Черна, макар тя да не знаеше, че и Алвиарин е Черна, разбира се. Дали в огледало щеше да се види някакъв белег? Дали имаше нещо, което другите да могат да видят? Щом трябваше да направи клопка за предполагаемите ловкини на Елайда, Талене можеше да се окаже добро начало. Опита се да проследи пътя, който можеше да измине едно съобщение от „сърце“ до „сърце“, докато стигне до Талене, но продължаваше да се взира в стръмното стълбище надолу и да вижда как тялото ѝ отскача и се разбива в дъното. Великият властелин я беше белязал.

ГЛАВА 22

ЕДИН ОТГОВОР

Певара изчака с малко досада, докато слабицката дребна Посветена постави сребърния поднос на страничната масичка и открие блюдото със сладки. Ниска и със сериозно лице. Недра нито беше пипкава, нито беше обидена от това, че трябваше през цялата сутрин да шета и поднася на една Заседателка — беше просто грижлива и изрядна. Полезни качества бяха това, трябваше да се окуражават. Все пак, когато Посветената попита дали да им налее вино, Певара отвърна отривисто:

— Ще се оправим сами. Чедо. Можеш да почакаш в преддверието. — За малко щеше да я прати да си учи уроците.

Педра разпростря белите си поли в изящен реверанс, без с нищо да покаже, че е смутена, каквито често биваха Посветените, щом някоя Заседателка им се сопне. Прекалено често Посветените приемаха хапливия тон на една Заседателка като изказано мнение за пригодността им за шала, сякаш Заседателките си нямаха никакви други грижи.

Певара изчака вратата да се затвори зад Педра и кимна одобрително.

— Тази скоро ще се издигне в Айез Седай, — Удовлетворително беше, когато една жена се сдобиеше с шала, но особено когато жената е изглеждала необещаваща в началото. Поводите за удовлетворение напоследък не бяха много.

— Но няма да е нашият, струва ми се — отвърна нечаканата й гостенка и вдигна очи от рисуваните миниатюри на мъртвото семейство на Певара, подредени на мраморната полица, изваяна като вълна над камината. — Колеблива е спрямо мъжете. Струва ми се, че я плашат.

Тарна определено не се плашеше от мъже, както и от нищо друго, поне откакто стигна до шала само преди двайсетина години. Певара помнеше една много скоклива новачка, но сега сините очи на

светлокосата жена гледаха стабилно. И бяха топли горе-долу колкото камъни през зимата. И все пак в това хладно, самоуверено лице имаше нещо, нещо в стегнатите устни, което ѝ придаваше тази сутрин вид на притеснена жена. Певара трудно можеше да си представи какво би могло да притесни Тарна Фейр.

Същинският въпрос обаче беше защо е дошла да я види. Да навести сама каквато и да е Заседателка, особено Червена, граничеше с неприличиято. Тарна все още не бе напуснала покоите си тук, в Червения отсек, но след като бе получила новия си пост, вече не се числеше към Червената Аджа въпреки червеното вземане по тъмносивата ѝ рокля. Отлагането да се премести можеше да се вземе за проява на деликатност, но само от онези, които не я познаваха.

Всичко необичайно караше Певара да бъде предпазлива, особено след като Сеайне я вкара в издирването на Черната Аджа. А Елайда вярваше на Тарна точно толкова, колкото беше вярвала на Галина; беше разумно да се внимава с всяка, на която вярва Елайда. Само като помислеше за Галина — Светлината дано да я изгори завинаги! — Певара продължаваше да стиска зъби, ала съществуваше и втора връзка. Галина също бе проявявала интерес към Тарна като новачка. Вярно, Галина бе проявявала интерес към всяка новачка или Посветена, за която смяташе, че може да се включи към Червените, но все пак това бе поредният повод за предпазливост.

Не че Певара допусна да се изпише нещо на лицето ѝ, разбира се. От твърде дълго време беше Айез Седай, за да го допусне. Усмехната, тя посегна към сребърната кана върху подноса, от която лъхаше на подправки.

— Малко вино, Тарна, за поздравление за новия ти пост?

Със сребърните бокали в ръце, двете се разположиха в резбованите на спирали кресла, стил, излязъл от мода в Кандор преди около сто години, но на Певара продължаваше да ѝ харесва. Не виждаше причина да си сменя мебелите или каквото и да било според разните временни приумици. Креслата ѝ бяха служили, откакто ѝ ги направиха, и си бяха удобни, като им се сложат няколко възглавнички. Тарна обаче седеше вкочанено, на ръба на седалката. Никой никога не я беше наричал „отпусната“, но сега явно беше неспокойна.

— Не съм сигурна, че поздравленията са уместни — промълви тя и заопипва тесния си червен шарф. Точният оттенък не беше

предписан, освен че всяка, която я видеше, трябваше да нарече цвета червен, а тя бе избрала яркопурпурно, което почти блестеше. — Елайда настоя и не можах да откажа. Много неща са се променили, откакто напуснах Кулата, и вътре, както и отвън. Алвиарин направи така, че всички да се... пазят... от Пазителката. Подозирам, че някои ще поискат да бъде набита с пръчки. А Елайда... — Замълча и отпи от виното си, но когато свали бокала, продължи с малко по-различен тон. — Често съм чувала да те наричат нетрадиционна. Чувала съм дори, че веднъж си казала, че би искала да си имаш Стражник.

— Наричали са ме и по-лошо от „нетрадиционна“ — отвърна сухо Певара. Какво се канеше да каже за Елайда тази жена? Говореше така, сякаш е щяла да откаже шарфа на Пазителката, ако са я попитали за желанията ѝ. Странно. Тарна трудно можеше да се нарече свита или скромна. Май беше най-добре да замълчи. Особено за Стражниците. Твърде много беше говорила, ако това наистина бе разпространена клюка. Освен това, като помълчиш достатъчно дълго, другият почва да говори, макар само за да запълни тишината. Много неща можеш да научиш с мълчанието. Тя отпи много бавно от виното си. Попрекалили бяха с меда за нейния вкус, а пък джинджифилът беше малко.

Все така вкочанена, Тарна стана, отиде до камината и отново зараглежда миниатюрите на белите им лакирани стойки. Вдигна ръка да пипне един от костените овали и Певара усети как неволно и нейните рамене се стегнаха. Георг, най-малкият ѝ брат, беше едва на дванайсет, когато загина, когато всички хора на тези рисунки загинаха, по време на един метеж на Мраколюбци. Самите те не бяха семейство, което можеше да си позволи костени миниатюри, но след като се сдоби с пари, тя бе намерила художник, който да запечата спомените ѝ. Красиво момче беше Георг, висок за годините си и изключително храбър. Дълго след това събитие тя бе научила как е умряло малкото ѝ братче. С нож в ръка, застанало над тялото на баща им, за да спре тълпата и да опази майка им. Толкова много години бяха изтекли оттогава. Те все едно щяха отдавна да са мъртви, както и децата на децата на децата им. Но някои омрази така и не умираха.

— Преродения Дракон е тавирен, така чувам — най-сетне отрони Тарна, все така взирайки се в рисунката на Георг. — Смяташ ли, че той променя случайността навсякъде? Или ние сами променяме

бъдещето, стъпка по стъпка, докато не се озовем някъде, където изобщо не сме очаквали?

— Какво имаш предвид? — попита Певара малко по-рязко, отколкото ѝ се искаше. Не ѝ харесваше, че тази жена гледа портрета на брат ѝ толкова напрегнато и в същото време говори за мъж, способен да прелива, макар да беше Преродения Дракон. Прехапа устна, за да не каже на Тарна да се обърне и да гледа нея. Не можеш да разгадаеш нечий гръб така, както можеш да разгадаеш лицето.

— Не очаквах да срещна големи трудности в Салидар. Нито голям успех. Но това, което заварих... — Това поклащане на главата ли беше, или само промяна на ъгъла, от който да гледа миниатюрата? Говореше бавно, но с едва прикривана нотка на безпрецедентно за нея безпокойство. — Оставих една гледачка на гълъби на един ден път извън селото, но ми беше нужен само половин ден, за да се върна при нея, а след като изгубих птиците с копията на донесението ми, продължих толкова бързо, че трябваше да се разплатя с жената, тъй като не можеше да издържи. Не мога дори да кажа колко коне смених по пътя. Понякога животното беше толкова изтощено, че трябваше да показвам пръстена си в поредната конюшня, за да ми го подменят, въпреки добавените сребърници. И тъй като бързах много, стигнах до едно село в Муранди, докато там беше един... наборен отряд. Ако не бях обезумяла от страх за Кулата от това, което видях в Салидар, щяха да се отправя за Ебу Дар и да взема кораб за Иллиан и оттам — нагоре по реката, но мисълта, че ще вървя на юг вместо на север, мисълта, че ще трябва да чакам, докато ме вземе някой кораб, ме отпрати право към Тар Валон. И се оказах в онова село и ги видях.

— Кого, Тарна?

— Ашаманите. — Жената се обърна. Очите ѝ пак си бяха сини, но по-различно сини. Стискаше бокала в дланите си, сякаш се опитваше да попие топлината. — Тогава не знаех какво са, разбира се, но те открито набираха мъже, които ще следват Преродения Дракон, и ми се стори най-разумно да послушам, преди да проговоря. И добре че го направих. Бяха шестима, Певара, шестима мъже в черни палта. Двама със сребърни мечове на яките издирваха мъже, които могат да преливат. О, не го казваха направо. Да владеят мълниците, така го наричаха. Да владеят мълниците и да яхат гръмотевицата. Но за мен

беше съвсем ясно, макар глупците, с които говореха, да не го разбираха.

— Да, много добре си постъпила, че си мълчала — отвърна тихо Певара. — Шестима мъже, способни да преливат, са повече от опасни за една сама Сестра. Нашите очи и уши непрестанно говорят за наборни отреди — появяват се навсякъде, от Салдеа до Тийр — но изглежда, че никоя няма представа как могат да бъдат спрени. Ако вече не е твърде късно. — Едва не прехапа устна. Това му беше лошото на говоренето. Понякога казваш повече, отколкото ти се ще.

Странно, думите ѝ сякаш поотпуснаха Тарна. Тя отново седна и този път се облегна, въпреки че в поведението ѝ все още се таеше нотка на безпокойство. Подбираше думите си грижливо, спираше, за да допре виното до устните си, макар да не отпиваше, доколкото забеляза Певара.

— Имах много време за мислене на кораба, с който тръгнах на север. Много повече, след като глупавият му капитан ни блъсна в брега толкова силно, че счупи мачтата и корпусът се проби. Дни, докато се опитвах да взема друг кораб, след като слязохме на брега, и още дни, докато намеря кон. Шестима от онези мъже, изпратени само в едно село, най-сетне ме убедиха. О, районът наоколо също, но той не беше много населен. Убедена съм... че е твърде късно.

— Елайда смята, че могат да бъдат опитомени — каза сдържано Певара. Вече се бе издала твърде много.

— След като могат да пращат по шестима мъже в едно село и да Пътуват? Има само един отговор, доколкото виждам... — Тарна вдиша дълбоко и отново опипа яркочервения шарф, но този път сякаш повече от съжаление, отколкото за да печели време. — Червените сестри трябва да ги вземат за Стражници, Певара.

Това бе толкова стъписващо, че Певара примига. Съвсем мъничко по-малко самоконтрол и щеше да ахне.

— Сериозно ли говориш?

Леденосините очи я изгледаха твърдо. Най-лошото беше минало — немислимото беше изречено — и Тарна отново се бе превърнала в жена от камък.

— Едва ли можем да се шегуваме с това. Единственият друг избор е да ги оставим на свобода. Кой други могат да го направят? Червените сестри са свикнали да се разправят с такива мъже и са

готови да поемат необходимите рискове. Всяка друга ще се разтрепери. Всяка Сестра ще трябва да вземе повече от един, но Зелените, изглежда, се справят с това съвсем добре. Мисля обаче, че Зелените ще изприпаднат, ако им се предложи това. Ние... Червените сестри... трябва да направим каквото е нужно.

— Обсъждала ли си го с Елайда? — попита Певара. Тарна поклати глава с досада.

— Елайда вярва в каквото ти каза. Тя... — Жълтокосата жена се намръщи над виното си преди да продължи. — Елайда често пъти вярва в неща, в които иска да вярва, и вижда, каквото и се иска да вижда. Опитях се да повдигна въпроса за ашаманите още щом се върнах. Не да предложа обвързване, не съм толкова глупава. Тя ми забрани да й споменавам за тях. Но ти си... нетрадиционна.

— А ти вярваш ли, че могат да бъдат опитомени след като ги обвържем? Представа нямам какво би причинило това на жената, която държи връзката, но предпочитам да не научавам. — Певара си даде сметка, че самата тя сега играе на печелене на време. Не беше имала представа накъде ще тръгне този разговор, когато започна, но щеше да е готова да заложи всичко, което има, че нямаше да се стигне до това.

— Това може да се окаже краят, а може и да се окаже невъзможно — отвърна хладно другата жена. Наистина беше от камък. — Все едно, не виждам друг начин да се справим с ашаманите. Червените сестри трябва да ги обвържат като Стражници. Ако може да се измисли начин, аз ще съм между първите, но това трябва да се направи.

Седеше си най-спокойно, отпиваше си кротко от виното все едно, че нищо особено не е казала, а Певара дълго я гледа втрещена. Нищо в думите на Тарна не доказваше, че не е от Черната Аджа, но не можеше все пак да се съмнява във всяка Сестра, която не може да го докаже. Е, можеше и даже го правеше, стигнеше ли до проблема с Черните, но имаше да се оправя и с други неща. Беше Заседателка все пак, не ловно куче. Трябваше за Бялата кула да мисли, и за Айез Седай, които са далече от Кулата. За бъдещето.

Пъхна пръсти в извезаната кесийка на колана си и измъкна малко късче хартия, навито на тънка тръбичка. Струваше й се, че ще засвети с огнени букви. До този момент тя беше една от двете жени в Кулата,

прочели написаното на него. Дори след като го извади се поколеба дали да го подаде на Тарна, но ѝ го подаде все пак.

— Това пристигна от една от агентките ни в Кайриен, но е пратено от Товеин Газал.

Очите на Тарна се стрелнаха към лицето ѝ, щом спомена Товеин, но в следващия миг тя зачете. Каменното ѝ лице не се измени, след като приключи и пусна хартийката отново да се навие в шепата ѝ.

— Това нищо не променя — каза тя спокойно. Студено. — Само прави това, което предлагам, още по-спешно.

— Напротив — въздъхна Певара. — Това променя всичко. Променя целия свят.

ГЛАВА 23

УКРАШЕНИЯ

Въздухът в стаята беше само достатъчно по-топъл, отколкото навън, за да замъгли стъклата в боядисаните в червено дървени каси, а стъклата освен това бяха с мехурчета, но Кацуан гледаше навън, сякаш можеше ясно да види мрачния пейзаж. Можеше да го види все пак достатъчно ясно. Окаяни хорица, загърнати в дебели палта, нахлузили шапки — само по безформените поли и торбестите панталони се различаваха мъже от жени, се тътреха по калните нивя, обкръжаващи имението, спираха се понякога и се изгърбваха да гребнат шепа пръст. Скоро щяха да могат да започнат оранта и сеитбата. Отвъд нивите беше гората — тъмни оголени клонаци на фона на сивото утринно небе. Едно хубаво снежно покривало щеше да направи гледката не толкова унила, но тук снегът валеше малко и рядко и натрупалото рядко оставаше до следващия валеж. Все пък не можеше да измисли много места по-подходящи за целите ѝ, с Гръбнака на света на по-малко от един ден бърза езда на изток. Кой щеше да помисли да погледне в границите на Тийр? Но нима беше лесно да убеди момчето да остане тук? С въздишка, тя се извърна от прозореца и усети как се полюшнаха златните накити по косата ѝ, луничките и звездите, птиченцата и рибките. Много държеше на тях напоследък. Държеше ли? Пфу! Беше мислила дори да спи с тях.

Дневната беше просторна, но без украса, като самата къща, с корнизите от резбовано дърво, боядисано в червено. Мебелите бяха боядисани ярко, но без никаква позлата, двете дълги камини бяха от прост камък, макар и добре иззидани, железните скари — направени повече за дълга употреба, отколкото за красота. Огньовете в камините бяха малки, по нейно настояване: пламъците примигваха ниски върху полуизгорелите цепеници, но и двата бяха достатъчни, за да може да си стопли ръцете, а тя повече не искаше. Ако я беше оставила, Алгарин щеше да я обкръжи с жарка топлина и да я задуши със слуги,

колкото и малко да държеше. Дребен земевладелец, той съвсем не беше богат, ала плащаше дълговете си.

Нерезбованата врата към коридора изскърца и се откряна — повечето от слугите на Алгарин бяха стари почти колкото него и макар да държаха всичко изтупано и почистено, лампите пълни с масло и фитилите подрязани, пантите в имението, изглежда, не се смазваха редовно — вратата изскърца и през нея пристъпи Верин, още облечена за път в простата кафява вълна, и понесла наметалото си на ръка, още приглаждаща разрошената си, започнала да посребрява коса. На широкото лице на пълничката ниска Сестра се беше изписало раздразнение и тя клатеше глава.

— Е, Морският народ вече е в Тийр, Кацуан. До Камъка не се приближих, но чух, че Върховният лорд Асторил е престанал да се оплаква от скърцащите си стави и е жив и здрав вътре, с Дарлин. Кой би помислил, че Асторил ще се размърда, и то на страната на Дарлин? Улиците са пълни с ратници, повечето се напиват и се бият помежду си, когато не се бият с Ата-ан Миере. Вътре има толкова Морски народ, колкото всички останали взети заедно. Харайн беше стъписана. Тръгна към корабите веднага щом успя да наеме лодка, очакваше да я обявят за Надзорница на корабите и да постави всичко на място. Изглежда, няма съмнение, че Неста дин Реас е мъртва.

Кацуан остави закръглената дребна жена да се изприказва. Верин не беше чак толкова разсеяна, колкото се преструваше. Някои Кафяви наистина бяха в състояние да се спънат в краката си, без да ги забележат, но Верин бе една от онези, които се загръщаха в привидния плащ на жени не от този свят. Изглежда, си вярваше, че Кацуан приема плаща за реалност, но ако смяташе да подчертае нещо, щеше да го направи. А и това, което премълчеше, също щеше да е красноречиво. Кацуан беше по-малко сигурна в нея, отколкото ѝ се искаше. Несигурността беше житейски факт, но тя напоследък беше несигурна в прекалено много Сестри.

За съжаление Мин сигурно бе подслушала зад вратата, а тази млада жена не бе от най-търпеливите.

— Казах на Харайн, че няма да стане така — възрази тя, нахлувайки в стаята. — Казах ѝ, че преди това ще бъде наказана за сделката, която сключи с Ранд. Едва след това ще стане Надзорница на корабите, и не мога да кажа дали ще е десет дни по-късно или десет

години. — Стройна и хубава, и висока в ботушите си с червени токове. Мин имаше плътен женски глас, но се обличаше по момчешки, в червено палто и сини панталони. Палтото беше извезано на разноцветни цветчета по реверите и ръкавите, а панталоните — на ивици от външната страна на крачолите, но все пак си бяха палто и панталони.

— Можеш да влезеш. Мин — кротко каза Кацуан. Тон, който обикновено караше хората да изправят гръб и много да внимават. Тези, които добре я познаваха, поне. На бузите на Мин избиха червени петна. — Боя се, че Надзорницата на вълните вече е научила всичко, което ѝ предстои, от твоите видения. Но ако съдя по тази твоя припряност, може би си разчела още нечия аура и искаш да ми кажеш какво си видяла? — Странната дарба на момичето се бе оказала полезна в миналото и несъмнено щеше да е полезна и в бъдеще. Може би. Доколкото Кацуан можеше да съди, тя не лъжеше за това, което вижда в образите и аурите, които възприемаше като кръжащи около някои хора, но пък и не винаги можеше да ги изтълкува. Особено що се отнася за една определена личност, за която на Кацуан ѝ се щеше да знае повече, отколкото за всички други.

Изчервена или не, Мин вдигна упорито брадичка. Променила се беше след Шадар Логот, или навярно бе започнала да се променя порано, но все едно, промяната не беше за добро.

— Ранд иска да го посетиш. Каза да помоля, за да не се вкиснеш.

Кацуан само я изгледа и остави тишината да се проточи. Да се вкисне? Определено не беше за добро.

— Кажи му, че ще дойда, когато мога — най-сетне отвърна тя. — И затвори здраво вратата след себе си, Мин. — Младата жена отвори уста, сякаш искаше да отвърне нещо, но поне намери достатъчно благоразумие да го остави неизречено. Дори направи един сносен реверанс въпреки нелепите си ботуши и здраво затвори вратата след себе си. Почти я затръшна всъщност.

Верин поклати глава и се изсмя, но смехът ѝ съдържаше много малко веселост.

— Влюбена е в младежа, Кацуан, и е тикнала сърцето си в джоба му. Ще си строши главата, но от това няма да се откаже, каквото и да кажеш или да направиш. Мисля, че се бои, че той едва не загина заради нея, а знаеш колко постоянна може да направи това една жена.

Кацуан стисна устни. Верин знаеше за тези отношения с мъже повече от нея самата — никога не беше вярвала, че се отдава на страст с някой от Стражниците си, като някои Зелени, а други мъже бяха изключени — но Кафявата бе улучила близо до истината, без самата да го знае. Най-малкото Кацуан не мислеше, че другата Сестра знае за обвързването на Мин към момчето ал-Тор. Тя самата го знаеше само защото момичето се бе изтървало в момент на невнимание. Дори и най-здравата мида отдава месото си, след като успееш да пукнеш черупката ѝ. Понякога отдава и някой неочакван бисер също така. Да, Мин щеше да иска да опази момчето живо, все едно дали го обичаше, или не, но повече от самата Кацуан.

Верин сложи наметалото си на високия гръб на един от столовете, отиде до близката камина и изпъна ръце, за да ги стопли на ниските пламъци. Не можеше да се каже чак, че Верин се плъзна, но все пак бе по-грациозна, отколкото можеше да се допусне за едрото ѝ тяло. Дали не беше подвеждане? Всяка Айез Седай се криеше зад най-различни маски. Ставаше навик след време.

— Все още вярвам, че положението в Тийр може да се реши мирно — каза тя, загледана в огъня. Говореше все едно на себе си. Или искаше Кацуан да си го помисли. — Хеарне и Симаан са доста обезпокоени, боят се, че другите Върховни лордове ще се върнат от Иллиан и ще ги заклеят в града. Може да се окаже приемливо да се приеме Дарлин, предвид другите възможности. Естанда е направена от по-здраво тесто, но ако може да бъде убедена, че за нея ще е предимство, ако...

— Казах ти да не се доближаваш до тях — сурово я прекъсна Кацуан.

Дебелата жена се извърна и примига изненадано.

— Не съм се приближавала. По улиците винаги е пълно със слухове, а не знам как да събера всички парчета и да сглобя нещо близко до истината. Видях Аланна и Рафела, но се скрих зад един продавач на месеници, преди да ме видят. Сигурна съм, че не са. — Помълча, явно изчаквайки Кацуан да обясни защо ѝ беше казала да отбягва и Сестрите.

— Сега трябва да ида при момчето, Верин — каза обаче Кацуан. Това му беше неприятното да се съгласиш да съветваш някого. Дори когато си съумяла да уговориш всички условия така, както на теб ти се

ще — повечето от тях поне, — все пак рано или късно трябва да отидеш щом те повикат. Рано или късно. Но това й даваше повод да избегне любопитството на Верин. Отговорът беше прост. Опиташ ли се да решиш сама всеки проблем, накрая не решаваш нито един. За някои проблеми как точно ще се решат беше без значение в дългосрочен план. Но като не получише отговор, Верин щеше да остане с една загадка, над която да разсъждава, малко масълце за лапичките й. Когато Кацуан не беше сигурна в някоя, държеше и тази някоя да е несигурна.

Верин си взе наметалото и излезе заедно с нея. Нима наистина смяташе да я придружи? Но извън дневната двете срещнаха Несуне, която крачеше отривисто по коридора. Тя изведнъж се спря. Не повече от шепа хора бяха успявали някога да пренебрегнат Кацуан, но Несуне се справи доста прилично — очите й почти се вкопчиха във Верин.

— Върнала си се значи, така ли? — Най-добрите от Кафявите наистина умееха да изтъкват очевидното. — Писала си статия за животните от Потопените земи, доколкото помня. — Което означаваше, че Верин е писала; Несуне помнеше всичко, което е видяла — полезна дарба, стига Кацуан да беше достатъчно сигурна как да се възползва от нея. — Лорд Алгарин ми показва кожата на някаква голяма змия, за която твърди, че е от Потопените земи, но съм убедена, че е същата като онази, дето видях във... — Верин се озърна безпомощно през рамо към Кацуан, когато по-високата жена я задърпа за ръкава, но преди да са се отдалечили и на три крачки по коридора, двете потънаха в дълбок спор за глупавата змия.

Гледката беше забележителна, и тревожна донякъде. Несуне беше вярна на Елайда, поне доскоро, докато Верин бе една от онези, които искаха да свалят Елайда. Или поне доскоро. А ето, че сега двете си говореха свойски за змии. Това, че и двете се бяха заклели във вяност на момчето ал-Тор, можеше да се припише на това, че е тавирен и привличаше несъзнателно Шарката към себе си, но достатъчна ли беше тази клетва, за да ги накара да забравят противоречието си коя държи Амирлинския трон? Или бяха повлияни от това, че наблизко има тавирен? Много й се искаше да го разбере това. Нито едно от украшенията й не пазеше срещу тавирен. Разбира се, тя не знаеше какво вършат две от рибките и една от луните, но едва ли беше точно това. Можеше просто да е от това, че Верин и Несуне са

Кафяви. Кафявите бяха в състояние да забравят за всичко останало, когато се заловяха да изследват нещо. Змии. Пфу! Малките украшения се полюшнаха на главата ѝ, когато я поклати преди да свърне на пресечката, оставяйки зад себе си двете Кафяви. Какво ли искаше момченцето? Никога не беше обичала да бъде нечия съветничка, необходима или не.

Течението по коридорите вълнуваше гоблените, всички тъкани в стар стил; по тях личаха избелели петна и следи, че много пъти са били сваляни и окачвани отново. Имението се беше разраствало като паянтов фермерски дом, вместо да бъде построено голямо, с добавяни помещения, когато семейството се беше замогвало или пък челядта беше нараствала. Домът Пендалоан не се помнеше да е бил някога богат, но много пъти се бе оказвал многолюден. Резултатите си личаха не само по износените гоблени. Корнизите бяха боядисани ярко, в червено, синьо или жълто, но коридорите бяха с различна ширина и височина и понякога се пресичаха малко под ъгъл. Прозорци, гледали някога към ниви, сега гледаха към вътрешни дворове, обикновено празни, освен с по няколко пейки, и оставени само за да има светлина. Понякога нямаше друг избор да стигнеш от едно място до друго, освен да хванеш по покритата колонада с изглед към един от тези дворове. Колоните бяха дървени, също боядисани ярко, но без резба.

На един от тези коридори, с дебели зелени колони, стояха една до друга две Сестри и наблюдаваха отгоре оживената дейност на двора. Най-малкото наблюдаваха, докато Кацуан не отвори вратата към колонадата. Белдеин я видя как пристъпи, вкочани се и придърпа рязко шала със зелените ресни на раменете си — носеше го едва от пет години. Хубава, с високи скули и леко скосени очи, тя все още не беше достигнала своята безвременност и изглеждаше по-малка и от Мин, особено когато стреснато погледна Кацуан и забърза в противоположната посока.

Мерайз, приятелката ѝ, се усмихна и леко намести шала си, също със зелени ресни. Висока и обикновено много сериозна, със здраво стегната коса зад бялото лице, Мерайз не беше жена, която се усмихва често.

— Белдеин се притеснява, че още си няма Стражник — заговори тя с тарабонския си акцент, когато Кацуан спря до нея, въпреки че сините ѝ очи се върнаха към двора. — Замислила се е дали да не си

хване някой ашаман, стига да намери. Казах ѝ да поговори с Дайгиан. Ако на нея не ѝ помогне това, поне ще помогне на Дайгиан.

Всички Стражници, които бяха взели със себе си, се бяха събрали в каменния двор, по ризи въпреки студа, повечето насядали на боядисаните дървени пейки, и гледаха как двама от събратята им се трудят с дървените учебни мечове. Джаар, един от тримата на Мерайз, беше хубав, загорял от слънцето младеж. Сребърните звънчета, навързани в краищата на дългите му плитки звъняха с яростта на нападите му. Движеше се като нападащо черно копие. Не лъхна вятър, но осемлъчката звезда леко помръдна като розата на компас в косата на Кацуан. Ако я държеше в ръката си, ясно щеше да усети, че вибрира. Но тя бездруго вече знаеше, че Джаар е ашаман, а звездата нямаше да го посочи между останалите, само щеше да ѝ подсказва, че наблизко има мъж, можещ да прелива. Колкото повече бяха можещите да преливат мъже, толкова по-силно щеше да затрепери звездата. Противникът на Джаар, много висок, широк в раменете мъж със студено лице и плетена кожена лента, стегната на посивелите му слепоочия, за да държи на тила дългата до раменете коса, не беше вторият ашаман долу, но по свой начин беше не по-малко опасен. Лан всъщност като че ли не се движеше толкова бързо, но той... плуваше. Оръжието му, направено от вързани летви, винаги се оказваше на място, за да отклони това на Джаар, и винаги леко изкарваше младежа от равновесие.

Изведнъж дървеният меч на Лан се стовари върху бедрото на Джаар и изпраща силно — убийствен удар, ако беше стомана. Докато младежът още тръпнеше от силата на удара, Лан отстъпи и зае стойка — в готовност, вдигнал с две ръце дългия меч. Нетан, друг от мъжете на Мерайз, стана от пейката — слаб, с бели косъмчета по слепоочията и висок, макар все пак с близо педя по-нисък от Лан. Джаар му махна да се отдръпне, отново надигна учебния меч и гръмко поиска още един тур.

— Дайгиан още ли се държи? — попита Кацуан.

— По-добре, отколкото очаквах — призна Мерайз. — Твърде дълго се задържа в стаята си, но плаче само когато е сама. — Погледът ѝ се измести от мъжкия танц с мечовете към една боядисана в зелено пейка, на която едрият сивокос Томас на Верин седеше до престарял мъж, само с кичур бяла коса на темето.

— Деймир искаше да приложи Цяра си на нея, но Дайгиан отказа. Може никога преди да не е имала Стражник, но знае, че скръбта по изгубен Стражник укрепва спомена за него. Изненадана съм, че Корел я посъветва да му позволи.

Тарабонката поклати глава и продължи да наблюдава Джаар. Стражниците на другите Сестри не я интересуваха особено, или във всеки случай не колкото собствения ѝ.

— Ашаманите също скърбят като Стражници. Смятах, че Джаар и Деймир просто следват примера на другите, но Джаар твърди, че и при тях е така. Не съм се натрапвала, разбира се, но видях отстрани как пиха в памет на младия Ибин на Дайгиан. Не споменаха името му, но бяха напълнили чаша вино за него. Басани и Нетан знаят, че могат да умрат всеки ден, и го приемат. Джаар очаква да умре; очаква го всеки ден. За него всеки час почти със сигурност е последният му.

Кацуан едва се сдържа да не я погледне. Мерайз рядко биваше толкова словоохотлива. Лицето ѝ беше гладко, поведението ѝ сдържано, но нещо я беше притеснило.

— Знам, че свързваш с него — каза тя деликатно, загледана към двора. За да заговориш друга Сестра за нейния Стражник, беше нужна голяма деликатност. Донякъде точно затова сега тя се взираше надолу намръщена. — Реши ли вече дали момчето ал-Тор успя при Шадар Логот? Дали наистина успя да изчисти мъжката половина на Извора?

Корел също се упражняваше в свързване с Деймир, но Жълтата дотолкова се бе съсредоточила в безплодните си усилия да разгадае как да направи със сайдар това, което той правеше със сайдин, че нямаше да забележи покварата на Тъмния дори да се излееше в гърлото ѝ. Жалко, че тя самата не беше стигнала до шала петдесетина години по-късно, иначе сама щеше да обвърже някой от тези мъже и да не ѝ се налага да разпитва. Но петдесет години щеше да означава, че Норла е умряла вече в къщичката си в Черните хълмове, преди Кацуан Мелайдрин още да е тръгнала за Бялата кула. А с това голяма част от историята щеше да изглежда другояче. Първо, едва ли щеше да е в положението, в което бе попаднала сега. Затова зададе въпроса си деликатно и зачака.

Мерайз помълча дълго, а после въздъхна.

— Не знам, Кацуан. Сайдар е като един спокоен океан, който ще те отведе накъдето поискаш, стига да познаваш теченията и да се

оставиш да те отнесат. Сайдин... Лавина от горящи канари. Рухващи планини от лед. Определено го чувствам по-чист, отколкото при първото ми свързване с Джаар, но в този хаос може да се таи какво ли не.

Кацуан кимна. Никак не беше сигурна дали бе очаквала друг отговор. Защо трябваше да получи някаква сигурност за един от двата най-важни въпроса на света, след като не можеше да е сигурна за толкова много по-прости неща? Долу на двора, дървеният меч на Лан се спря, този път без да изпращи, само се опря в гърлото на Джаар, и по-едрият мъж плавно отстъпи и застана в поза на изчакване. Нетан отново се надигна, но Джаар му махна да се отдръпне и ядосано отново надигна меча си и се подготви за атака. Третият на Мерайз, Басани, нисък широкоплещест мъж, мургав почти колкото Джаар, въпреки че беше кайриенец, се засмя и подхвърли груба забележка за свръхамбициозни мъже, които се препъват в мечовете си. Томас и Деймир се спогледаха и поклатиха глави. Мъже на тяхната възраст обикновено отдавна бяха престанали да се дразнят един друг. Трясъкът на дърво в дърво почна отново.

Другите четирима Стражници не бяха единствената публика на Лан и Джаар долу на двора. Стройното момиче с тъмната коса, прибрана на дълга плитка, което гледаше настръхнало от една червена пейка, привлече намръщения поглед на Кацуан. Детето трябваше да размаха пръстена си с Великата змия под хорските носове, за да я припознаят за Айез Седай, каквато тя си беше, макар и само технически. И не само защото лицето на Нинив беше все още момичешко — Белдеин все пак изглеждаше също толкова млада. Нинив подскачаше на пейката, готова още малко да хвъркне. От време на време устните ѝ помръдваха, сякаш крещеше окуражително наум, а понякога ръцете ѝ се извиваха, сякаш показваше как Лан трябва да раздвижи меча си. Лекомислено момиче, изпълнено със страст, което много рядко показваше, че има ум в главата. Мин не беше единствената, хвърлила сърцето си, както и главата си в кладенеца заради един мъж. Според обичая на мъртвия Малкиер, червената точка на челото на Нинив показваше брака ѝ с Лан, въпреки че Жълтите рядко се женеха за своите Стражници. Твърде малко Сестри го правеха, впрочем. Пък и Лан, разбира се, не беше Стражник на Нинив,

колкото и да се преструваше момичето, че е. На кого принадлежеше той, двамата го таяха като крадци, измъкващи се в мрака.

Но по-интересното и по-обезпокоителното бяха накитите, които носеше Нинив, дългият златен гердан и тънкото златно коланче, гривните и пръстените към тях, с яркочервените, сини и зелени скъпоценни камъни, които никак не отиваха на роклята на жълти ивици. На лявата си ръка носеше и онова странно изделие, златните пръстени, съединени със златна гривна от плоски верижки. Беше ангреал, много по-силен от сврачите украшения по косата на Кацуан. Другите също бяха като нейните, тер-ангреал, и явно направени по същото време, при Разрушението на света, когато една Айез Седай е можела да се натъкне на опасни противници, особено на мъже, можещи да преливат. Странно бе да си помисли човек, че и те се бяха наричали Айез Седай. Все едно да срещнеш някой мъж, носещ името Кацуан.

Въпросът — утрото днес сякаш бе пълно с въпроси, а слънцето още не беше изминало половината си път до пладне — въпросът беше дали момичето носеше накитите си заради момчето ал-Тор, или заради ашаманите? Или заради Кацуан? Нинив бе демонстрирала верността си към един младеж от родното си село, но беше показвала също така и бдителност. Имаше ум все пак, когато решише да го използва. Но докато Кацуан не получише отговор на този въпрос, доверието ѝ към това момиче щеше да е твърде опасно. Бедата беше в това, че напоследък много малко неща изглеждаха безопасни.

— Джаар става все по-силен — каза изведнъж Мерайз.

За миг Кацуан изгледа намръщено другата Зелена. По-силен ли? Ризата на младежа вече бе полепнала на гърба му, докато Лан като че ли още не беше пуснал първата си пот. А после разбра. Мерайз имаше предвид Силата. Но Кацуан само повдигна въпросително вежда. Не помнеше вече кога за последен път бе позволила на лицето ѝ да се изпише изненада. Трябваше да е било някъде преди много години, в Черните хълмове, когато бе започнала да придобива украшенията, които носеше сега.

— Отначало си мислех, че вече е стигнал до върха на силите си — каза Мерайз, загледана намръщено към двамата мъже, размахващи учебните мечове. Не, гледаше само Джаар. Със съвсем тънки бръчици около очите си — истинското си мръщение го пазеше за онези, които

могат да го видят и да разберат, че е недоволна. — При Шадар Логот си помислих, че си го въобразявам. Допреди три-четири дни все още бях наполовина убедена, че греша. Сега съм убедена, че съм права. А щом мъжете добиват сила по този начин, на пристъпи, не може да се предвиди колко силен ще стане.

Не изказа очевидното си притеснение, разбира се: това, че той можеше да я надмине по мощ. Да каже такова нещо щеше да е немислимо на много нива, а макар Мерайз да бе привикнала вече донякъде да върши немислимото — повечето жени щяха да припаднат само пред идеята да обвържат мъж, способен да прелива — никога не бе изпитвала особена готовност да го изрече на глас. Кацуан нямаше такива притеснения, но запази тона си равнодушен. Светлина, колко мразеше да е деликатна; Най-малкото мразеше необходимостта да бъде деликатна.

— Той изглежда доволен, Мерайз. — Стражниците на Мерайз винаги изглеждаха доволни; добре се оправяше с тях.

— Яд го е заради... — Тя докосна с пръсти слепоочието си, сякаш да опипа възела от чувства, които усещаше през връзката. Наистина беше притеснена! — Не чак яд. Безсилие. — Бръкна в извезаната със зелено кожена кесийка на колана си и извади малка емайлирана игла, извита фигурка в червено и злато, като змия, но с крака и лъвска грива. — Не знам откъде го е взел това младокът ал-Тор, но го е дал лично на Джаар. Явно за ашаманите то е равносилно да спечелиш шала. Трябваше да му го взема, разбира се: Джаар все още е на етапа, в който трябва да се учи да приема само това, което аз кажа, че може. Но е толкова развълнуван заради това нещо... Дали да му го върна? Така той ще го получи от моята ръка, един вид.

Веждите на Кацуан започнаха да се повдигат, докато ги овладее. Мерайз търсеше от нея съвет за един от собствените си Стражници? Разбира се, преди всичко самата Кацуан я бе заговорила за него, но чак такава интимност беше... Немислима? Пфу!

— Сигурна съм, че каквото и да решиш, ще е правилно.

Тя хвърли един последен поглед на Нинив и остави високата жена да гали с палец емайлираната игла и да гледа намръщено към двора. Лан току-що бе победил за пореден път Джаар, но младежът продължаваше да се опъва и да настоява за нов тур. Каквото и да решише Мерайз, тя току-що беше научила нещо, което никак не ѝ

харесваше. Границите между Айез Седай и Стражниците открай време бяха ясни като връзките им; Айез Седай заповядваше, а Стражниците се подчиняваха. Но щом Мерайз, не коя да е, се двоумеше заради някаква си игла за яка — Мерайз, която държеше Стражниците си с твърда ръка — значи трябваше да се създават нови граници, поне със Стражници, които могат да преливат. Изглеждаше невероятно обвързването тепърва да ги спре; Белдеин бе доказателство за това. Хората сами по себе си изобщо не се променяха, но светът се променяше с обезпокоително постоянство. Човек трябваше просто да заживее с тази истина, или най-малкото да я преживее. От време на време, с малко късмет, можеш поне да повлияеш на посоката на промените, но дори да спреш някоя, с това само пораждаш друга.

Както се очакваше, тя не завари вратата към покоите на момченцето ал-Тор без охрана. Там, разбира се, беше Аливия, седнала на пейка от едната страна на вратата, с търпеливо сгънати в скута ръце. Светлокосата сеанчанка се беше самообявила донякъде за закрилничка на момчето. Аливия свързваше с него освобождаването си от нашийника на дамане, но тук имаше и нещо повече. Първо, Мин изпитваше неприязън към нея, и това не беше обичайната ревност. Аливия едва ли знаеше какво точно правят мъжете и жените насаме. Но между нея и момчето съществуваше някаква връзка, разкриваща се в погледи, изпълнени с решимост от нейна страна, а от негова — с надежда, колкото и да не беше за вярване. Докато Кацуан не разбереше за какво точно става въпрос, смяташе да не прави никакви опити да ги раздели. Пронизващите сини очи на Аливия изгледаха Кацуан с почтителна бдителност, но не видяха в нея враг. Аливия никак не се церемонеше с онези, които сметнеше за врагове на момчето ал-Тор.

Другата жена на пост беше на ръст колкото Аливия, макар че едва ли можеше да се намерят две по-различни жени, и не само защото очите на Елза бяха кафяви и тя притежаваше гладкото, лишено от възраст лице на Айез Седай, докато Аливия беше с тънки бръчици около очите и с бели косъмчета в косата. Елза скочи на крака още щом зърна Кацуан, изпъна се пред вратата и плътно придърпа шала си.

— Той не е сам — каза тя с мразовита нотка в гласа.

— Наистина ли смяташ да застанеш на пътя ми? — попита Кацуан също толкова хладно. Зелената андорка просто бе длъжна да се отдръпне. В Силата Елза стоеше толкова ниско, че трябваше изобщо да

не се поколебае, камо ли да изчака заповедта ѝ, но тя беше забила пети в пода и погледът ѝ чак се нажежи.

Да се чудиш и маеш. Още пет Сестри в имението се бяха заклели във вярност пред момчето, а тези от тях, които преди това бяха верни на Елайда, до една гледаха на Кацуан, сякаш я подозираха в лоши намерения към него. С което изникваше, естествено, въпросът защо Верин не я подозираше. Но единствена Елза се опитваше да я държи далече от него. От поведението ѝ просто миришеше на ревност, което беше безсмислено. Не беше възможно да си въобразява, че самата тя е по-пригодна за негова съветничка, а ако съществуваше и най-малкият намек, че Елза желае момчето, било като мъж или като Стражник, то Мин щеше да покаже зъбките си. В тези неща момичето имаше много изострени инстинкти. Кацуан щеше да изскърца със зъби, ако беше от жените, които скърцат със зъби.

Тъкмо когато си помисли, че ще се наложи да заповяда на Елза да се отстрани, се намеси Аливия.

— Той я извика, Елза. Ще го ядосаме, ако я задържим. На нас ще се ядоса, не на нея. Пусни я.

Елза погледна сеанчанката с крайчеца на окото си и пълните ѝ устни се свиха презрително. Аливия стоеше много по-високо в Силата от нея — тя впрочем стоеше много по-високо и от самата Кацуан, — но беше дивачка, а и лъжкиня, от гледна точка на Елза. Тъмнокосата жена, изглежда, трудно можеше да приеме, че Аливия е била дамане, да не говорим за останалото. Все пак Елза стрелна Кацуан с очи, после хвърли поглед към вратата зад себе си и придърпа шала си. Явно не искаше момчето да се ядоса. Не и на нея.

— Ще видя дали е готов за теб — рече тя почти намусено. — Задръж я тук — добави тя към Аливия, по-рязко, преди да почука леко на вратата. От другата страна мъжки глас извика „Влез“ и тя откряхна вратата само колкото да се шумугне вътре, и я придърпа след себе си.

— Трябва да ѝ простиш — каза Аливия с дразнещо мудния си мек сеанчански акцент. — Мисля, че тя просто приема клетвата си твърде сериозно. Не е свикнала да служи на никого.

— Айез Седай държат на думата си — отвърна сухо Кацуан. Говорът на сеанчанката я караше да се чувства все едно, че говори бързо и отсечено като кайриенка! — Длъжни сме.

— Предполагам. Но трябва да знаеш, аз също. Дължа му всичко, което би поискал от мен.

Очарователни думи, и при това откровени, но преди да успее да се възползва, Елза излезе. Зад нея се появи Алгарин, с остро подрязана бяла брада. Той се поклони на Кацуан с усмивка, от която лицето му се набръчка още повече. Палтото му от черна вълна, шито на младини, сега висеше хлабаво на раменете му, а косата едва покриваше главата му. Нямаше как да се разбере защо е гостувал на момчето ал-Тор.

— Сега ще те приеме — каза рязко Елза.

Този път Кацуан за малко да изскърца със зъби. Аливия трябваше да почака. И Алгарин.

Момчето беше станало, когато Кацуан влезе, високо и широкоплещесто почти колкото Лан, в черно палто, извезано със злато на ръкавите и високата яка. Твърде много напомняше за куртката на ашаман, с всичкото това вземо, за да ѝ хареса. Посрещна я с учтив поклон и я заведе до стола с възглавничките пред камината, после я попита дали ще пожелае чаша вино. Това в каната на страничната масичка с двете чаши до нея вече било изстинало, но щял да поръча друго. Много се беше потрудила да го научи на вежливост. Хм, можеше да облича каквото палто си поиска. Имаше много по-важни неща, в които трябваше да бъде напътстван. Или ръчкан, или дърпан, ако се наложеше. Нямаше да си губи времето с приказки как трябвало да се облича.

Тя килна учтиво глава и отказа виното. Чашата с вино предлагаше много възможности — да отпиеш, когато ти потрябва миг за размисъл; да погледнеш в нея, когато поискаш да скриеш очите си — но този младеж трябваше да бъде наблюдаван непрекъснато. Лицето му издаваше почти толкова малко, колкото лицето на някоя Сестра. С тази тъмночервеникава коса и тези синьо-сиви очи можеше да мине за айилец, но малцина айилци имаха толкова студени очи. Пред тях и бледото утринно слънце, в което се беше взирала преди малко, изглеждаше топло. По-студени, отколкото бяха преди Шадар Логот. И по-твърди също така, за съжаление. И освен това изглеждаха... уморени.

— Алгарин е имал брат, който е можел да прелива — каза той, докато се обръщаше към един стол срещу нея. И докато се обръщаше, залитна. Задържа се за облегалката на стола с горчив смях,

преструваше се, че се е спянал, но спяване нямаше. И не беше уловил сайдин — беше го виждала да залита, когато го прави — или украшенията ѝ щяха да я предупредят. Корел твърдеше, че му трябва само малко повече сън, за да се свърже след Шадар Логот. Светлина, трябваше да го опази живо това момче, иначе всичките усилия щяха да са за нищо!

— Знам — отвърна тя. И след като изглеждаше, че Алгарин може да му е разказал всичко, побърза да добави: — Аз бях тази, която плени Емарин и го отведе в Тар Валон. — Според някои Алгарин едва ли можеше да ѝ бъде благодарен за това, но по-младият му брат оцеля повече от десет години след като бе опитомен и след като тя му помогна да го понесе.

Очите на момчето се присвиха, след като се намести на стола. Не беше го научил.

— Алгарин иска да бъде изпитан — каза той.

Тя посрещна погледа му спокойно, строго, и задържа езика си зад зъбите. Децата на Алгарин бяха женени, онези от тях, които все още бяха живи. Може би бе готов да предаде късчето си земя на наследниците. Тъй или иначе, един преливащ мъж повече или по-малко едва ли бе от значение в момента. Освен ако не беше момчето, което се бе вторачило в нея.

След малко брадичката му леко помръдна, знак за кимване. Нея ли изпитваше той?

— Бъди спокоен, няма да пропусна да ти кажа, когато направиш нещо глупаво, момче. — Повечето хора запомняха още след първата си среща с нея, че има остър език. Този младеж се нуждаеше да му се напомня от време на време. Той изръмжа. Можеше да е смях. Можеше да е печал. Тя си припомни, че искаше да го научи на нещо, макар че като че ли не беше казал на какво. Все едно. Имаше си цял списък, от който да избира, при това едва го беше започнала.

Лицето му все едно бе изваяно от камък, толкова безизразно беше, но той стана и започна да крачи между камината и вратата. Ръцете му бяха стиснати зад гърба.

— Много пъти си говорих с Аливия за сеанчанците — каза той. — Те наричат войската си Всепоходната армия, и с право. Никога не са губили война. Сражения — да, но война — никога. Когато загубят някоя битка, сядат и обмислят какво са сбъркали, или какво врагът е

направил добре. После променят това, което трябва да променят, за да побеждават.

— Мъдро — каза тя, след като потокът от думи секна. Явно бе очаквал някакъв коментар. — Познавам някои мъже, които правят същото. Даврам Башийр, Гарет Брин, Родел Итуралд и Агелмар Джагад. Дори Педрон Ниал го правеше, докато беше жив. Всички ги смятат за велики пълководци.

— Да — каза той, без да спира да крачи. Не я погледна, може би не я виждаше, но слушаше. Тя можеше само да се надява, че не само слуша, но се и вслушва. — Петима, всички велики пълководци. А сеанчанците всички го правят. Правят го от хиляда години. Променят каквото трябва, но не се предават.

— Да не би да обмисляш възможността да не могат да бъдат надвити? — кротко попита тя. Спокойствието винаги беше уместно, докато не разбереш фактите, а обикновено — и след това.

Момчето се извърна към нея. Очите му бяха като лед.

— Мога да ги победея, рано или късно — каза той, мъчейки се да запази тона си учтив. Това поне беше добре. Колкото по-малко ѝ се налагаше да напомня, че може и ще наказва всяко погазване на правилата ѝ, толкова по-добре. — Но... — Млъкна рязко и изръмжа заради виковете в коридора, проникнали през вратата.

Миг по-късно вратата рязко се отвори и Елза запристъпва заднешком в стаята, като продължаваше да се кара на висок глас и се мъчеше да избута с ръце други две Сестри. Ериан, със зачервено лице, буташе напред Зелената си посестрима. Физиономията на Сарийн, жена толкова красива, че пред нея Ериан изглеждаше почти невзрачна, беше по-хладна, както можеше да се очаква от една Бяла, но тя толкова възмутено клатеше глава, че цветните мъниста в тънките ѝ плитки подрънкваха. Нравът на Сарийн съвсем не беше благ, но тя умееше да го държи здраво в юзди.

— Бартол и Рашан идат — обяви високо Ериан, с усиления от възбудата си иллиански говор. Това бяха двамата ѝ Стражници, оставени в Кайриен. — Не съм ги повикала, но някой е Пътувал с тях. Преди час изведнъж ги усетих по-близо, а преди малко — още по-близо. В момента идват към нас.

— Моят Виталиен също се приближава — каза Сарийн. — Мисля, че ще е тук до няколко часа.

Елза пусна ръце, въпреки че ако се съдеше по вкочанения ѝ гръб, продължаваше да гледа с гняв двете Сестри.

— Моя Феарил също скоро ще е тук — промърмори тя. Беше единственият ѝ Стражник; разправяха, че са женени, а Зелените, които се женеха, рядко си взимаха в същото време друг Стражник. Кацуан се зачуди дали щеше да го каже, ако не бяха дошли другите.

— Не ги очаквах толкова скоро — тихо каза момчето. Тихо, но гласът му бе стоманен. — Но не би трябвало да очаквам събитията да чакат мен, нали, Кацуан?

— Събитията никога никого не чакат — каза тя и стана.

Ериан я погледна, сякаш току-що я е забелязала, но лицето ѝ беше гладко като на момчето. И може би също толкова каменно. Какво носеха тези Стражници от Кайриен и кой беше Пътувал с тях, можеше да са много сериозни проблеми, но Кацуан смяташе, че вече е получила още един отговор от момчето, и трябваше да обмисли много внимателно как да го посъветва по него.

Понякога отговорите бяха много по-трънливи от въпросите.

ГЛАВА 24

УСИЛВАЩА СЕ БУРЯ

В този следобеден час слънчевите лъчи трябваше да падат косо през прозорците на спалнята на Ранд, но навън валише проливен дъжд и всички лампи бяха запалени, за да пропъдят сумрака. Гръмотевиците трептяха в стъклата на прозорците. Свирепа беше бурята, изтърколила се от хребетите на Драконовата стена по-бързо от препускащ кон и носеща студ, почти достатъчен, за да обърне дъжда на сняг. Едрите капки, биещи по покрива на къщата, вече бяха полузамръзнала лапавица и въпреки пращящите главни в камината в стаята цареше хлад.

Изтегнат на леглото си с ботушите и праметнал крак връз крак, Ранд беше забил поглед в балдахина и се мъчеше да подреди мислите си. Можеше да пренебрегне гръмотевиците навън, но Мин, сгушена под ръката му, беше друго нещо. Тя не се опитваше да го разсее; просто го правеше, без да се опитва. Как трябваше да постъпи с нея? И с Елейн, и с Авиенда. Последните две бяха само смътно присъствие в главата му, толкова далече беше от Кемлин. Поне приемаше, че все още са в Кемлин. А да приема каквото и да било беше опасно, ставаше ли въпрос за тях двете. Единственото, с което разполагаше за тях в момента, бе едно общо усещане за посока и знанието, че са живи. Тялото на Мин обаче се бе притиснало плътно до хълбока му, а връзката я правеше толкова тръпнеща в главата му, колкото беше и в плът. Нима бе твърде късно да опази жива Мин, да опази и Елейн, и Авиенда?

„Какво те кара да мислиш, че можеш да опазиш когото и да било“ — изшепна Луз Терин в главата му. Мъртвият безумец вече му беше стар приятел. — „Всички ще умрем. Надявай се само, че не ти ще ги убиеш.“ Не желан приятел, просто такъв, от когото не можеш да се отървеш. Той вече не се боеше, че ще убие Мин или Елейн, или Авиенда повече, отколкото се боеше, че ще полудее. Най-малкото, че ще полудее повече, отколкото бе сега, с един мъртвец в главата си, и

понякога с едно мъгливо лице, което почти можеше да разпознае. Смееше ли да попита Кацуан за тези две неща?

„Не се доверявай никому — промърмори Луз Терин и се изсмя горчиво. — Включително и на мен.“

Без да предупреди. Мин го сръга в хълбока толкова силно, че той изпъшка.

— Ставаш тъжен, овчарю — изръмжа тя. — Ако пак си започнал да се тревожиш за мен, заклевам се, ще... — Мин имаше безброй различни начини на ръмжене и всеки от тях съвпадаше с различните усещания през връзката. Сега той усети от нея леко раздразнение, този път обогрено от тревога, а понякога беше толкова изострено, че сякаш едва се сдържаше да не му отреже главата. Имаше едно ръмжене, което почти го караше да се разсмее от веселието в главата ѝ, или поне го докарваше възможно най-близо до смеха от много време насам, и едно гърлено ръмжене, от което главата му пламваше дори и без връзката.

— Не сега — спря го тя, преди да е успял да премести ръката си, отпусната на гърба ѝ, претърколи се от леглото, дръпна палтото си и го изгледа укорително. Откакто го обвърза, четеше ума му по-добре, а беше доста добра и преди.

— Какво ще правиш с тях, Ранд? Какво ще направи Кацуан? — В прозорците блесна мълния, толкова ярка, че почти затъмни лампите, и скоро след нея тътенът изтрещя в стъклата.

— Никога не съм могъл да гадая какво ще направи преди да го е направила, Мин. Защо сега трябва да е по-различно?

Дебелият пухен дюшек хлътна под него, щом смъкна краката си на пода и седна с лице срещу нея. За малко щеше да притисне ръката си върху старите рани на хълбока, без да мисли, но се овладя и вместо да го направи, започна да закопчава палтото си. Полуизцерени и неизлечими, двете застъпващи се рани го боляха след Шадар Логот. А може би сега просто усещаше по-силно пулсирането им, паренето им като пещ, треската, затворена в един участък, по-малък от дланта му. Едната поне, надяваше се, трябваше да се излекува след заличаването на Шадар Логот. Може би просто не бе имал достатъчно време, за да почувства разликата. Не беше същият хълбок, който Мин сръга с юмрук — с това тя винаги беше нежна, макар и не винаги с други части на тялото му — но той реши, че е скрил болката си от нея. Нямаше смисъл да ѝ дава още един повод за безпокойство.

Загрижеността в очите ѝ, както и в главата ѝ, трябваше да е заради Кацуан. И заради другите.

Къщата на имението и всички нейни пристройки сега бяха претърпкани. Беше изглеждало неизбежно рано или късно някой да се опита да използва Стражниците, оставени в Кайриен; техните Айез Седай не бяха разтръбили, че тръгват да намерят Преродения Дракон, но и не бяха го пазили в голяма тайна. Но той не бе очаквал тези, които дойдоха с тях. Даврам Башийр със стотина души от леката си салдейска конница, които слязоха от конете в студения, прогизващ дъжд и замърмориха за съсипаните си седла. И шест-седем ашамани в черни куртки, които, кой знае защо, не се бяха заслонили от пороя. Яздеха с Башийр, но все едно че бяха два различни отряда, винаги на известно разстояние едни от други, винаги нащрек. А един от ашаманите се оказа Логаин Аблар. Логаин! Ашаман с Меча и Дракона на яката! Башийр и Логаин настояха едновременно да говорят с него, но не пред другото, особено пред другия от двамата. Очаквани или не обаче, те едва ли бяха най-изненадващите гости. Ранд беше помислил, че осемте Айез Седай трябва да са по-скоро приятелки на Кацуан, но беше готов да се закълне, че тя се изненада не по-малко от него, като видя повечето от тях. Още по-странното беше, че всички освен една като че ли бяха с ашаманите! Не пленнички и определено не като техни стражи, но Логаин се опъваше да го обясни в присъствието на Башийр, а Башийр, от своя страна, се опъваше да отстъпи на Логаин възможността пръв да поговори с Ранд насаме. Сега всички се подсушаваха и се настаняваха из помещенията, а той се опитваше да подреди мислите си. Доколкото можеше, след като Мин беше до него. Какво наистина щеше да направи Кацуан? Добре, той се беше опитал да потърси съвета ѝ. Събитията обаче бяха изпреварили и двамата. Решението беше взето, каквото и да смяташе Кацуан. В прозорците отново блесна мълния. Мълнията сякаш отиваше на Кацуан. Никога не можеш да предскажеш къде ще удари.

„Аливия би я довършила — промърмори Луз Терин. — Тя ще ни помогне да умрем; ще премахне Кацуан, ако ѝ кажеш да го стори.“

„Не искам да я убивам — помисли Ранд към мъртвия. — Не мога да позволя тя да умре.“ Луз Терин го знаеше не по-зле от него самия, но въпреки това изръмжа под нос. След Шадар Логот той понякога изглеждала не чак толкова луд. Или може би самият Ранд бе станал

малко по-луд. В края на краищата вече приемаше това говорене с мъртвец в главата си за нещо ежедневно, а това трудно можеше да се нарече нормалност.

— Трябва да направиш нещо — промълви Мин, скръстила ръце на гърди. — Аурата на Логаин говори за слава по-силно от всякога. Може би все още си мисли, че той е истинският Прероден Дракон. И има нещо... тъмно... в образите, които видях около Даврам. Ако той се обърне срещу теб, или загине... Чух един от войниците да казва, че лорд Добрайн може да умре. Да загубиш дори един от тях ще бъде удар. Загубиш ли и тримата, ще ти е нужна сигурно цяла година, докато се съвземеш.

— Щом си го видяла, значи ще се случи. Трябва да правя каквото мога, Мин, не да се тревожа за това, което не мога.

Тя му отвърна с един от онези женски погледи, с които жените разполагаха в изобилие, сякаш той се канеше да започне спор.

Леко почукване по вратата го накара да извърне рязко глава, а нея — да промени стойката си. Подозираше, че е измъкнала някоя кама от ръкава си и я крие зад гърба си. Мин носеше затъкнати из дрехите си повече ножове, отколкото някога Том Мерилин. Или Мат. В главата му закръжиха цветове и почти се изчистиха до... какво? Мъж, седнал на капрата на фургон? Не лицето, което понякога се появяваше в мислите му... сцената се стопи за миг, без онзи световъртеж, който придружаваше лицето.

— Влез — извика той и се изправи.

Елза разпростря тъмнозелените си поли в елегантен реверанс, след като влезе, с блеснали към лицето му очи. Приятна на външност жена, и хладно самодоволна като котка, тя сякаш не забелязваше Мин. От всички Сестри, които му се бяха заклели във вярност, Елза беше най-усърдната. Всъщност единствената усърдна. Останалите си имаха своите причини да се закълнат, своите обяснения, и разбира се, Верин и Сестрите, които бяха дошли да го намерят при Думайски кладенци, нямаха кой знае какъв избор пред един тавирен, но при цялата студенина на Елза, тя като че ли изгаряше от страст да го види, че е стигнал до Тармон Гай-дон.

— Казахте да ви уведомя, когато дойде огиерът — каза тя, без да откъсва очи от лицето му.

— Лоиал! — извика ликуващо Мин, пхна ножа си обратно в ръкава и се втурна покрай Елза, която примига, като видя острието. — Щях да убия Ранд затова, че те е пуснал да идеш в стаята си преди да съм те видяла! — чу се отвън. Връзката показва, че не го мисли сериозно. Поне не съвсем.

— Благодаря ти — обърна се Ранд към Елза, вслушан в радостните звуци от дневната — лекия смях на Мин и веселия огиерски грохот на Лоиал, сякаш се смееше земята. В небето изтътна гръмотевица.

Навярно страстта на Айез Седай се простираше до желанието да чуе какво ще му каже Лоиал, защото устните ѝ се присвиха и тя за миг се поколеба, преди да направи още един реверанс и да се омете от спалнята. Настъпилата за миг тишина отвън съпроводи преминаването ѝ, а новите смехове подсказаха, че е излязла. Едва тогава той сграбчи Силата. Стараеше се никой да не го види, когато го прави.

През тялото му потече огън, по-жарък от слънцето, и студ, пред който и най-силната зимна виелица щеше да прилича на пролетен полъх, всичко това — в бесен вихър, пред който бурята навън бледнееше, заплашващ да го заличи от лицето на света само в един миг невнимание. Сграбчването на сайдин беше война за оцеляване. Ала зеленото на корнизите изведнъж стана по-зелено, черното на палтото му — по-черно, златото на везмото по него — по-златно. Можеше да види дори песъчинките по резбованите на лозници пилони на балдахина, бледите следи от оглаждането на дървото с пясък от резбарите преди толкова много години. Сайдин го караше да се чувства сякаш е бил сляп и безчувствен без него. И това бе само част от всичко, което изпитваше.

„Чист — прошепна Луз Терин. — Чист и прозрачен отново.“

Така беше. Покварата, петняща мъжката половина на Извора от Разрушението насам, я нямаше. Това обаче не спря гаденето, надигащо се у Ранд, непреодолимия подтик да се прегъне на две и да повърне на пода. Стаята за миг сякаш закръжи и той трябваше да се опре на най-близкия пилон, за да не падне. Не разбираше защо трябва все още да изпитва това гадене, след като покварата бе изчезнала. Луз Терин не знаеше или не искаше да каже. Но гаденето бе причината да не позволява на никого да го види, че държи сайдин, стига да можеше. Елза можеше да гори от страст да го види, че е стигнал до Последната

битка, но твърде много други искаха да го видят паднал, при това не всички от тях бяха Мраколюбци.

В този миг на слабост мъртвецът в него посегна към сайдин. Ранд просто го усети как жадно драпа с пръсти към Извора. Нима бе по-трудно отпреди да го спре? В някои отношение след Шадар Логот той сякаш бе станал по-неотделима част от него самия. До този момент го беше оставил, в очакване на смъртта си. Ранд вдиша дълбоко, преодолявайки следите от гадене, и закрачи към дневната, съпроводен от тътена на гръмотевиците.

Мин стоеше наред саята, хванала едната длан на Лоиал в двете си ръце и го гледаше усмихната. За да държи ръката му, ѝ бяха нужни и двете ръце, а те не покриваха и половината от нея. Само малко повече от една стъпка не достигаше, за да се опре темето му в тавана. Беше облечен в ново палто от тъмносиня вълна, чиито пешове се спущаха над торбестите панталони до върховете на високите му до коленете ботуши, но този път поне джобовите му не бяха издути от ръбестите очертания на книги. Очите му, големи колкото чаени чаши, светнаха, щом Ранд се появи, а усмивката на широката му уста буквално раздвои лицето му. Туфестите уши, заровени в рошавата коса, потръпнаха от радост.

— Лорд Алгарин има гостни за огиери, Ранд — забоботи гласът му като тъпан. — Представяш ли си? Цели шест! Разбира се, те не са използвани от доста време, но са проветрявани всяка неделя, така че няма влага, а чаршафите са от много хубав лен. Мислех, че пак ще се прегъвам на две в някой креват с човешки размери. Ммм. Няма да се задържаме тук за дълго, нали? — Дългите му уши малко клюмнаха, а после замърдаха неспокойно. — Мисля, че не бива. Искам да кажа, току-виж свикна с истинско легло, а това няма да е добре, ако ще оставам с теб. Тоест... Е, знаеш какво искам да кажа.

— Знам — промълви Ранд. Притесненията на огиера можеха да го разсмеят. Трябваше да го разсмеят. Но смехът напоследък просто му убягваше. Той изплете паяжина срещу подслушване из саята, и я завърза, за да може да пусне сайдин. Последните следи от гаденето заглъхнаха моментално. Обикновено можеше да го контролира, с усилие, но след като не се налагаше, нямаше смисъл да го прави. — Да не са се намокрили някои от книгите ти? — Главната грижа на Лоиал при всяко пътуване бе да си огледа книгите.

Изведнъж се усети, че бе помислил за това, което бе направил, като за изплитане на паяжина. Така щеше да го нарече Луз Терин. Това напоследък се случваше твърде често, изразите на другия мъж сами се промъкваха в главата му, спомените на другия се смесваха със собствените му. Беше Ранд ал-Тор, а не Луз Терин Теламон. Беше изтъкал преграда и я беше затегнал, не беше „изплел“ и „завързал“ „паяжина“. Но едното му хрумваше толкова лесно, колкото и другото.

— „Есетата на Вилим от Маничис“ са се навлажнили — отвърна тъжно Лоиал и потърка горната си устна с пръст, дебел колкото наденица. Дали не се беше обръснал добре, или това под широкия му нос наистина беше начало на мустаци? — По страниците може да останат петна. Не може да съм толкова небрежен с книгите си. А и бележникът ми се е понамокрил. Но мастилото не се е размазало. Всичко все още е четливо, но наистина трябва да си направя един сандък, да ги пази... — Лицето му постепенно се намръщи и веждите му увиснаха до бузите. — Изглеждаш ми уморен, Ранд. Той изглежда уморен, Мин.

— Прекалява с работата, но сега си почива — оправда го Мин и този път Ранд се усмихна. Малко. Мин винаги беше готова да го защити, дори пред приятели. — Почиваш си, овчарю — добави тя, като пусна огромната лапа на Лоиал и опря юмруци на кръста си. — Сядай и почивай. О, хайде сядай и ти, Лоиал. Ще си счупя врата, ако продължавам да те гледам така отдолу.

Лоиал се изкиска с рева на бик, приглушен в гърлото му, и огледа със съмнение един от столовете. В сравнение с него столът изглеждаше като детско столче.

— „Овчарю“! Нямах представа колко ми е добре да чуя, че го наричаш „овчарю“, Мин. — Седна много предпазливо. Скромно резбованият стол изпраща под тежестта му, а коленете му щръкнаха. — Извинявай, Ранд, но е смешно, а през последните няколко месеца не съм чувал нищо, което да ме накара да се посмея. — Столът държеше. Огирът бързо погледна към вратата за коридора и добави малко по-високо от обичайното: — Карлдин няма много чувство за хумор.

— Можем да говорим спокойно — каза му Ранд. — В безопасност сме зад... преградата. — За малко щеше да каже „щита“, което не беше същото. Само дето знаеше, че е.

Твърде уморен беше, за да седне, също както беше твърде уморен, за да заспи повечето нощи — костите го заболяваха от това, така че остана прав пред камината. От вятъра, свистящ през комина, пламъците играеха по цепениците и отпращаха понякога дим в стаята, а дъждовните капки тежко барабанияха по стъклата на прозорците, но гръмотевиците се бяха отдалечили. Бурята може би свършваше. Той стисна ръце зад гърба си и се извърна.

— Какво казаха Старейте, Лоиал?

Вместо да отговори веднага, Лоиал се обърна към Мин, сякаш търсеше от нея подкрепа. Седнала на ръба на едно синьо кресло с кръстосани крака, тя се усмихна и кимна на огиера, а той въздъхна тежко — като вятър, лъхнал в пещера.

— Двамата с Карлдин посетихме всички стеддинг, Ранд. Всички освен стеддинг Шангтай, разбира се. Там не можех да отида, но оставях съобщение навсякъде, където ходих, а Дайтинг не е далече от Шангтай. Някой ще го отнесе там. Великият дънер се събира в Шангтай, а това ще привлече големи тълпи. Великият дънер се свиква за пръв път от хиляда години, откакто вие, човеците, сте водили вашата Стогодишна война, и е ред на Шангтай. Изглежда, ще обсъждат нещо много важно, но никой не пожела да ми каже за какво е свикан. За никой Дънер няма да ти кажат, докато не ти е поникнала брада — промърмори той и опипа с пръсти рехавите косми, избили на широката му брадичка. Явно имаше намерение да поправи някак тази липса, но не беше сигурен дали ще може. Лоиал беше вече на над деветдесет години, но за един огиер все още си беше момче.

— А Старейте? — търпеливо го подкани Ранд. Човек трябваше да е търпелив с Лоиал, както и с всеки огиер. Те не възприемаха времето като хората — кой сред хората ще му мисли чий ред било след хиляда години? — а Лоиал имаше навика да се разпростира много надълго, ако го оставиш. Много надълго.

Ушите на Лоиал помръднаха и той отново погледна към Мин, която отново му се усмихна окуражително.

— Е добре, както казах, навестих всички стеддинг, освен Шангтай. Карлдин не искаше да влиза вътре. Предпочиташе всяка нощ да спи под някой храст, вместо да се откъсне от Извора дори за минута. — Ранд си замълча, но Лоиал вдигна ръце от коленете си, с длани навън. — Стигам до същината, Ранд. Наистина. Направих, каквото

можах, но не знам дали е достатъчно. Стеддингът в Граничните земи ми каза да се прибирам у дома и да оставя работите за по-възрастните и по-мъдри глави. Същото ми казаха в Шадуун и в Мардуун, в планините на Сенчестия бряг. Другите стеддинг се съгласиха да пазят Порталите към Пътищата. Не смятам, че са повярвали, че има опасност, но се съгласиха, така че ще ги пазят грижливо. И съм сигурен, че някой ще го предаде в Шангтай. На Старейте в Шангтай никога не им е харесвало да има Портал точно до стеддинга. Старейа Хаман съм го чувал поне сто пъти да казва, че е опасно. Знам, че ще се съгласят да го пазят.

Ранд кимна замислено. Огиерите никога не лъжеха, или поне малцината, които се опитваха, бяха толкова лоши лъжци, че рядко повтаряха. Думата на един огиер се приемаше толкова сериозно, колкото човешката клетва. Порталите щяха да се пазят грижливо. Освен тези в Граничните земи и в планините на юг от Амадиция и Тарабон. От Портал до Портал човек можеше да премине от Гръбнака на света до Аритския океан, от Граничните земи до Морето на бурите, винаги в някакъв странен свят, някак извън времето, или може би някак покрай него. Два дни вървеж по Пътищата можеше да те отведе на сто мили или на петстотин, според пътеките, които си избрал. И според това дали си готов да поемеш рискове. Човек можеше много лесно да умре по Пътищата, ако не и по-лошо. Преди много време Пътищата бяха станали тъмни и пълни с развала. Тролоците обаче не се притесняваха особено от това, най-малкото когато ги водеха мърдраали. Тролоците се интересуваха само да убиват, особено когато ги водеха мърдраали. А девет Портала щяха да останат непазени, с опасността всеки от тях да се отвори и от него да изскочат пълчища тролоци. Поставянето на каквато и да било охрана без съдействието на стеддинг може би щеше да е невъзможно. Много хора не вярваха в съществуването на огиерите, а малцината, които вярваха, искаха да се месят без разрешение. Може би ашаманите, стига да намереше достатъчно, на които да може да се довери...

Изведнъж той забеляза, че не е единственият уморен в стаята. Лоиал изглеждаше посърнал и унил. Палтото му беше опърпано и висеше хлабаво на раменете му. За един огиер беше опасно да остава дълго време извън стеддинга, а Лоиал беше напуснал дома си преди

цели пет години. Сигурно тези кратки гостувания през последните няколко месеца не бяха достатъчни за него.

— Може би трябва да се прибереш вече у дома, Лоиал. Стеддинг Шангтай е само на няколко дни път оттук.

Лоиал се сепна и столът под него изскърца тревожно. Ушите му също щръкнаха тревожно.

— Майка ми ще е там, Ранд. Тя е прочута Говорителка. Няма да пропусне Великия дънер.

— Не е възможно да е изминала целия път от Две реки — каза му Ранд. За майката на Лоиал се знаеше, че също така е прочута пешеходка, но все пак си имаше граници, дори за огиерите.

— Не познаваш майка ми — глухо като тъпан избоботи Лоиал. — А и Ерит ще е довела със себе си.

Мин се наведе към огиера, с опасен блясък в очите.

— Както говориш за Ерит, разбирам, че искаш да се ожениш. Тогава защо непрекъснато бягаш от нея?

Ранд я изгледа от камината. Женитба. Авиенда беше приела, че ще се ожени за нея, а също и за Елейн и Мин, според айилския обичай. Елейн, изглежда, мислеше същото, колкото и странно да звучеше. Той поне смяташе, че си го мисли. А Мин какво мислеше? Никога не му беше казвала. Изобщо не трябваше да им позволява да го обвържат. Тази връзка щеше да ги стопи от скръб, след като умреше.

Ушите на Лоиал този път затрепериха неспокойно. Тези уши бяха една от причините огиерите да не могат да лъжат.

— Добре де, искам го. Мин. Разбира се, че го искам. Ерит е красива и е много възприемчива. Разправял ли съм ти колко внимателно ме слуша, когато ѝ обяснявам за... Разбира се, че ти разправях. Казвам го на всички, които срещна. Искам да се ожения за нея. Но все още не. Не е като при вас, човеците. Мин. Ти правиш всичко, което те помоли Ранд. А Ерит ще очаква да се заседя у дома. Жените не пускат съпруга си да ходи насам-натам и да прави каквото си ще, ако това означава, че ще напусне стеддинга за повече от няколко дни. Аз трябва да си довърша книгата, а как ще я довърша, ако не видя всичко, което направи Ранд? Сигурен съм, че е направил много неща, откакто тръгнах от Кайриен, и знам, че така и няма да мога да ги запиша добре. Ерит просто няма да го разбере. Мин? Мин, ядоса ли ми се?

— Какво те кара да мислиш, че съм ядосана? — попита го тя хладно.

Лоиал въздъхна тежко и с толкова явно облекчение, че Ранд едва не зяпна. Светлина, огиерът наистина си мислеше, че щом тя казва, че не е ядосана, значи не е! Ранд смяташе, че самият той е като слепец в тъмното, що се отнася за жени, дори и за Мин — може би особено за Мин, — но Лоиал май трябваше още доста да понаучи, преди да се ожени за Ерит. Иначе тя щеше да му съдере кожата като на болна коза. Май беше най-добре да го изкара от стаята преди Мин да е свършила работата на Ерит. Ранд се окашля.

— Обмисли го тази нощ, Лоиал. Може до заранта да решиш друго. — Отчасти се надяваше, че Лоиал ще премисли. Огиерът твърде дълго беше стоял далече от дома си. Но отчасти... Можеше да използва Лоиал, ако онова, което му беше казала Аливия за сеанчанците, се окажеше вярно. Ненавиждаше се понякога. — Все едно, сега трябва да поговоря с Башийр. И с Логаин. — Изрече името със свити устни. Какво наистина търсеше Логаин при ашаманите?

Лоиал обаче не стана. Изражението му всъщност стана още по-тревожно, ушите му клюмнаха, а веждите увиснаха.

— Ранд, имам да ти кажа нещо. За онези Айез Седай, дето дойдоха с нас.

Когато продължи, зад прозорците отново засвяткаха мълнии, а гърмът затрещя по-силно. При някои бури затишието означава само, че идва най-лошото.

„Казах ти да ги избиеш всички, когато имаше шанс — изсмя се Луз Терин. — Казах ти.“

— И ти си сигурна, че са обвързани, Самицу? — попита твърдо Кацуан. И достатъчно силно, за да се чуе въпреки гръмотевиците, тътнещи над покрива на имението. Гърмът и мълниците подхождаха на настроението ѝ. Иначе щеше да заръмжи. Само дългият опит ѝ помагаше да седи спокойно и да отпива от чая от джинджифил. От много дълго време не беше позволявала гневът да я завладее, но сега искаше да ухапе нещо. Или някого.

Самицу също държеше порцеланова чашка, но още не бе изпила и една глътка, и беше отказала предложения ѝ от Кацуан стол.

Слабичката Сестра извърна лице от огъня в камината отляво, поклати глава и звънчетата в тъмната ѝ коса звъннаха. Не беше имала време да подсуши добре косата си и тя висеше мокра и натежала на гърба ѝ. Лешниковокафявите ѝ очи бяха изпълнени с безпокойство.

— Трудно можех да задам такъв въпрос на една Сестра, нали, Кацуан, а те самите така и не ми казаха. Че то коя ли би го направила? Отначало помислих, че са постъпили като Мерайз и Корел. И горката Дайгиан. — За миг лицето ѝ трепна съчувствено. Напълно ѝ беше позната болката, терзаеща Дайгиан след загубата ѝ. Всяка Сестра, изгубила първия си Стражник, я познаваше много добре. — Но е ясно, че и Товейн, и Габрел са с Логаин. Смятам, че Габрел спи с него. Ако тук е направено свързване, трябва да са го направили мъжете.

— Обрат — измърмори Кацуан над чая си. Според някои този обрат беше честен, но тя никога не беше вярвала в честния бой. Човек или се бие, или не, и боят никога не е игра. Честността беше за хората, стоящи отстрани, докато други си пускат кръв. За съжаление, едва ли можеше да направи нещо, освен да се опита някак да задържи нещата в равновесие. — Радвам се поне, че ме предупреди донякъде, преди да съм се видяла с Товейн и останалите, но искам още утре да се върнеш в Кайриен.

— Нищо не можех да направя, Кацуан — каза с горчивина Самицу. — Половината хора, на които заповядвах нещо, бяха започнали да се допитват до Сашале, за да видят дали е редно, а другата половина ми заявиха в лицето, че тя вече е наредила друго. Лорд Башийр вече я бе убедил да пусне Стражниците — между другото представа нямам как е разбрал за тях, — а тя на свой ред уговори Сориля, и нищо не можеше да се направи, за да се спрат. Сориля се държеше с мен, сякаш току-що съм абдикирала! Нищо не разбира, и ми каза в очите, че според нея съм глупава. Никакъв смисъл няма да се връщам там, освен ако не очакваш да занеса на Сашале ръкавиците ѝ.

— Очаквам да я наблюдаваш, Самицу. Нищо повече. Държа да знам какви ги върши една от тези Заклети в Дракона Сестри, когато нито аз, нито Мъдрите надничат зад гърба им с пръчка в ръката. Знам, че винаги си била много наблюдателна. — Търпението съвсем не беше най-силната ѝ черта, но понякога със Самицу то беше нужно. Жълтата наистина беше наблюдателна и умна, и със силна воля повечето пъти,

да не говорим, че беше най-добрата между живите в Церенето — поне до появата на Деймир Флин, но понякога страдаше от пълен срыв на самообладанието. Тоягата никога не действаше на Самицу, но потупванията по гърба вършеха работа, а е глупаво да не използваш това, което върши работа. След като Кацуан ѝ напомни колко е умна, колко е талантлива в Церенето — това при Самицу винаги беше необходимо; тя беше в състояние да изпадне в депресия, ако не успее да Изцери един мъртвец — и колко е интелигентна, арафелската Сестра започна да си възвръща спокойствието. И самочувствието.

— Можеш да си сигурна, че Сашале чорапите си няма да смени, без аз да го разбера — отвърна тя отривисто. Всъщност Кацуан друго и не очакваше. — Но ако позволиш да попитам... — След като си върна самоувереността, тонът на Самицу беше самата учтивост; заприличваше на посърнало цвете само когато загубеше самообладание. — Ти защо си тук, в тези задънени краища на Тийр? Какво ще направи младият ал-Тор? Или дали е по-точно да кажа, какво ти ще го тласнеш да направи?

— Замислил е нещо много опасно — отвърна Кацуан.

Зад прозорците блесна мълния — рязка, сребриста нащърбена ивица на фона на черното като нощ небе. Съвсем точно знаеше какво е намислил. Просто не знаеше дали да го спре.

— Това трябва да спре! — прогърмя гласът на Ранд, придружен от трясъците в небето. Беше свалил палтото си преди тази среща и беше навил ръкавите на ризата, оголвайки двата Дракона, виещи се по ръцете му, със златните гриви на китките. Искаше да напомнят на мъжа пред него с всеки поглед, че стои пред Преродения Дракон. Но беше стегнал ръцете си в юмруци, за да не се поддаде на увещанията на Луз Терин и да стисне за гърлото проклетия Логаин Аблар. — Не желая война с Бялата кула и вие, проклетите ашамани, няма да ме вкарате във война с Бялата кула! Ясен ли съм?

Логаин, отпуснал длани на дългата дръжка на меча, не трепна. Беше едър мъж, макар и по-нисък от Ранд, с твърд поглед, който с нищо не издаваше, че го хокат или му искат сметка. Сребърният меч и червено-златният Дракон ярко проблясваха на светлината на лампите

върху високата яка на черната му куртка, която сякаш току-що беше огладена.

— Заповядвате ми да ги освободя? — запита той спокойно. — Айез Седай ще освободят ли онези от нас, които взеха?

— Не! — отвърна кратко Ранд. И кисело. — Стореното не може да се поправи. — Мерайз се беше изумила, когато ѝ предложи да освободи Нарисма — човек можеше да си помисли, че я е помолил да остави някое паленце само край пътя. И подозираше, че Флин ще се бие, за да остане с Корел, толкова яростно, колкото и тя с него; вече беше съвсем сигурен, че между двамата има нещо повече от връзката. Е, щом една Айез Седай можеше да обвърже преливащ мъж, колко му беше една хубавица да хване за ушите един куц старец? — Все пак разбираш каква каша сте забъркали, нали? Между другото единственият преливащ мъж, който Елайда иска да остане жив, съм аз, и то само докато свърши Последната битка. Разбере ли и за това, още повече ще се разгорещи и ще иска всички ви да избие, на каквато и да е цена. Не знам как ще реагират другите, но с Егвийн винаги е било трудно да се разбере човек. Сигурно ще трябва да забраня на ашаманите да обвързват повече Айез Седай, докато те не хванат толкова от вас, колкото вие сте взели от тях. И то ако и те не решат, че всички трябва да умрете. Стореното — сторено, но повече да няма!

С всяка следваща дума Логаин се стягаше все повече, но не сваляше очи от Ранд. Видно беше като рога на овнешка глава, че другите в дневната изобщо не го интересуват. Мин беше отказала да присъства на тази среща и се беше оттеглила да чете; Ранд дума не разбираше от книгите на Херид Фел, но тя ги намираще за възхитителни. Но той бе настоял Лоиал да остане и сега огиерът се преструваше, че много съсредоточено съзерцава пламъците в камината. Само дето от време на време попоглеждаше към вратата и ушите му помръдваха неспокойно, сякаш се чудеше дали би могъл да се измъкне незабелязано под прикритието на бурята. Даврам Башийр изглеждаше още по-нисък до огиера, с посивяла коса и черни дръпнати очи, нос като гарванов клюн и дебели мустаци, извити над устата. Той също беше взел меча си, по-къс от този на Логаин и извит. Башийр повечето време гледаше виното в чашата си и никъде другаде, но щом стрелнеше с поглед Логаин, палецът му неволно опипваше дръжката на меча. Неволно, според Ранд.

— Таим даде заповедта — каза Логаин хладно, с доста неудобство от това, че трябва да се обяснява пред публика. Внезапната мълния, ударила близо до къщата, освети лицето му: сурово и мрачно. — Реших, че идва от вас. — Стисна устни и погледът му леко се отмести към Башийр. — Таим върши много неща, за които хората мислят, че са по ваши указания — продължи той с неохота, — но си има свои планове. Флин, Нарисма и Манфор са в списъка му на изменниците, както всички останали ашамани, които задържахте при себе си. Има си обкръжение от двайсет-трийсет души, които винаги са с него, и ги обучава насаме. Всеки, който носи Дракона, е в тази група — освен мен, и ако беше посмял, щеше да ми отнеме Дракона. Каквото и да сте направили, време е да хвърлите око на Черната кула, преди Таим да я разцепи по-лошо и от Бялата. Постигне ли го, ще видите, че повечето са верни на него, не на вас. Те го познават. Повечето дори не са ви виждали.

Ядосан, Ранд смъкна ръкавите си и се отпусна на един от столовете. Това, което бе направил, беше без значение за Логаин. Той знаеше, че сайдин вече е чист, но нямаше да може да повярва, че Ранд или който и да е човек е осъществил пречиштането. Нима си въобразяваше, че Създателят е решил да протегне милостива ръка след три хиляди години страдание? Създателят бе сътворил света и след това бе оставил човечеството да го превърне в каквото си ще, в рай или пък в Ямата на ориста, негова работа. Създателят беше сътворил много светове, гледаше как всеки от тях процъфтява или загива и продължаваше да създава още безкрайно много светове. Един градинар не плаче за всяко повяхнало цвете.

За миг си помисли, че тези разсъждения трябва да са на Луз Терин. Доколкото си спомняше, самият той никога не бе разсъждавал по този начин за Създателя или за каквото и да било друго. Но в същото време усещаше как Луз Терин кима одобрително, като човек, слушащ словото на друг. Все пак преди Луз Терин той изобщо нямаше да може да разсъждава така. Колко ли още разстояние оставаше между тях?

— Таим ще трябва да почака — каза той уморено. Колко още можеше да почака Таим? Изненада го, че не чу Луз Терин гневно да го убеждава да убие Таим. Жалко, че това никак не го успокои. — Башийр, а ти за какво дойде, само за да се погрижиш Логаин да стигне

до мен жив и здрав, за да ми съобщиш, че някой е намушкал Добрайн, или и ти ще ми възложиш някоя много спешна задача?

Башийр повдигна учудено вежда на тона на Ранд, погледна Логаин и стисна устни, но след малко изсумтя толкова силно, че мустаците му се разтресоха.

— Двама души са претършували шатрата ми — каза той и остави чашата с вино на синята резбована маса до стената. — Единият е показал бележка, за която, ако бях на мястото на всеки друг, щях да се закълна, че е написана от собствената ми ръка. Заповед да вземат „някои неща“. Според Лоиал двамата, които са намушкали с нож Добрайн, са имали пак такава бележка, написана уж от Добрайн. И слепец, ако има капка ум, ще разбере каква е била целта им. Двамата с Добрайн сме най-вероятните кандидати да пазят печатите. Имаш три и казваш, че три са счупени. Може би Сянката знае къде е последният.

Лоиал се беше извърнал от камината, когато салдеецът заговори, и ушите му бяха щръкнали. Сега той избухна:

— Това наистина е важно, Ранд. Ако някой счупи всички печати на затвора на Тъмния, или навярно само още един-два. Тъмния би могъл да излезе на свобода. Дори ти не можеш да се опълчиш срещу Тъмния! Тоест, знам, че според Пророчествата ще го направиш, но това може да се окаже само форма на изразяване. — Дори Логаин изглеждаше загрижен, погледът му го мереше от глава до пети, сякаш го претегляше спрямо Тъмния.

Ранд се отпусна в стола, стараейки се да прикрие умората. Печатите на затвора на Тъмния от една страна. Таим, който разцепва ашаманите — от друга. Дали седмият печат беше счупен вече? Дали Сянката започваше откритите си ходове на Последната битка?

— Башийр, веднъж ти ми каза нещо. Ако врагът ти предложи две цели...

— Удари трета — бързо довърши Башийр и Ранд кимна. Все едно, вече го беше решил. Гърмът така изтрещя в прозорците, че касите се разтресоха. Бурята се усилваше.

— Не мога да се бия със Сянката и със Сеанчан едновременно. Изпращам трима ви да уговорите мир със сеанчанците.

Башийр и Логаин го зяпнаха стъписани. След което заговориха един през друг. Лоиал просто изглеждаше готов да припадне.

Елза не я свърташе, докато слушаше доклада на Феарил какво се е случило, след като го остави в Кайриен. Дразнеше се не от сипкавия му глас. Мразеше мълните и съжеляваше, че не може да заслони с преграда и ужасните светлини, които проблясваха в прозорците, така, както бе заслонила стаята срещу подслушване. Никой нямаше да помисли, че желанието ѝ за интимност е странно, след като цели двайсет години беше убеждавала всички, че е женена за светлокосия мъж. Въпреки гласа си Феарил имаше външност на мъж, за когото една жена с охота би се венчала — висок, строен и много хубав. Стегнатите му тънки устни само правеха лицето му още по-хубаво. Разбира се, някои можеха да се замислят защо си няма повече от един Стражник. От друга страна, трудно беше да се намери мъж с всички необходими качества, и може би трябваше да започне да си търси. Мълнията отново освети прозорците.

— Да, да. Достатъчно — прекъсна го тя накрая. — Постъпил си правилно, Феарил. Някои можеха да се усъмнят, ако се бе оказал единственият, отказал се да потърси своята Айез Седай. — По връзката пробяга облекчение. Тя държеше той стриктно да се подчинява на заповедите ѝ и макар той да знаеше, че не може да го убие, за да го накаже беше достатъчно да приглуши връзката, за да не сподели болката му. И една преграда, да приглуши писъците. Мразеше писъците почти колкото мълните.

— Толкова по-добре, че си с мен — продължи тя. Жалко, че айилските диваци още държаха Фера, макар че трябваше да поразпита Бялата защо точно се е заклела, преди да може да ѝ се довери. Допреди пътуването до Кайриен тя не знаеше, че нещо я свързва с Фера. Много жалко, че ни една от „сърцето“ ѝ не беше с нея, но в Кайриен беше изпратена само тя, а тя не задаваше въпроси по заповедите, които получаваше, също както Феарил не оспорваше нейните. — Мисля, че няколко души ще трябва скоро да умрат. — Веднага щом решише кои. Феарил сведе глава и по връзката пробяга доволство. Обичаше да убива. — Междувременно, бъди готов да убиеш всеки, който заплаши Преродения Дракон. Всеки.

В края на краищата, докато беше пленничка на диваците, ѝ беше станало свършено ясно. Прероденият Дракон трябваше да стигне до

Последната битка. Иначе как щеше Великият властелин да го победи там?

ГЛАВА 25

КОГА СЕ НОСЯТ НАКИТИ

Перин крачеше нервно по цветните килими, застлани в шатрата, свил неловко рамене в тъмнозеленото копринено палто, което рядко обличаше, откакто Файле поръча да му го ушийт. Тя твърдеше, че изкуското сребърно вземо много отивало на раменете му, но широкият бял колан, крепящ брадвата на хълбока му, най-обикновен като нея, само изтъкваше, че е глупак, който се прави на нещо повече от това, което е. От време на време той подръпваше ръкавиците си или поглеждаше с яд обшитото с кожа наметало, проснато на гърба на стола. На два пъти, без да спира да крачи, извади листа от ръкава си и го разгъна, за да огледа набързо нахвърляната карта на Малдън — градчето, където държаха Файле.

Джондин, Гет и Хю бяха настигнали бягащите жители на Малдън, но единственото полезно нещо, до което се бяха добрали, беше тази карта, а да задържат някого достатъчно дълго, за да я нахвърлят, се беше оказало трудна задача. Онези, които се бяха оказали достатъчно силни, за да се бият, или бяха мъртви, или носеха бялото на гай-шайн при Шайдо; оставени да напуснат бяха старците и най-младите, болните и сакатите. Според Джондин само мисълта, че някой може да ги принуди да се върнат и да се бият с Шайдо, ускоряваше крачките им на север към Андор и към спасението. Картата беше главоблъсканица — лабиринт от улици, замъкът на господарката и огромната щерна в северната част. Човъркаше го с възможностите, които предлагаше. Възможности в случай, че решише по-голямата главоблъсканица, която не беше показана на картата, огромната маса Шайдо, обкръжили укрепления със стени град, да не говорим за четиристотинте или петстотинте Мъдри на Шайдо, които можеха да преливат. Тъй че картата се върна в ръкава му, а той продължи да крачи.

Бялата шатра на червени ивици го дразнеше също като картата, а също така и обзавеждането ѝ — столовете с позлата по ръбовете, които

се сгъваха за пестене на място, и покритата с мозайка маса, която не се сгъваше, огледалото на стойка и умивалникът с огледало, и даже сандъците с меден обков, подредени покрай стената. Навън беше почти тъмно и всичките дванайсет лампи бяха запалени, пламъците блещукаха в огледалата им. Беше се разпоредил дори да развият и окачат на пилоните две от копринените пана на Файле, с извезани на тях птици и цветя. Беше позволил дори на Ламгвин да подреже брадата му и да обръсне бузите му и врата; беше се умил и си беше навлякъл чисти дрехи. Беше наредил да подредят шатрата все едно, че Файле всеки момент ще се върне от езда. Така, че всеки, като го погледне, да види в него един проклет лорд, да го види и да се почувства сигурен. И всяко нещо му напомняше, че Файле няма да се върне от езда. Смъкна ръкавиците си, бръкна в джоба на палтото и пръстите му пробягаха по каишката. Вече трийсет и два взела. Не беше нужно да си го припомня, но понякога лежеше по цяла нощ буден в постелята, в която я нямаше Файле, и броеше възлите. По някакъв начин те се бяха превърнали във връзка с нея. Тъй или иначе, незаспиването беше по-добро от кошмарите.

— Ако не седнеш, толкова ще се умориш, че няма да можеш да стигнеш до Соу Хейбор дори с помощта на Неалд — каза му с лека насмешка Берелайн. — Само като те гледам, се уморявам.

Той едва се сдържа да не я изгледа с яд. В тъмносинята си рокля за езда, с широкото златно колие, обсипано с огнекапки, на шията и с коронката на Майен, със златния ястреб в полет над веждите ѝ. Първата на Майен бе седнала върху пурпурното си наметало на един от сгъваемите столове, сгънала ръце върху ръкавиците си в скута. Изглеждаше сдържана като Айез Седай и миришеше... търпеливо. Перин не можеше да разбере защо бе престанала да му мирише, сякаш той е тлъсто агънце, изпечено в малинки за вечерята ѝ, но почти изпитваше благодарност за това. Добре беше, че има някой, с когото да поговори колко му липсва Файле. Тя го слушаше и миришеше на съчувствие.

— Искам да съм тук, ако... когато Гаул и Девите доведат пленници. — Изтърваната дума го накара да се намръщи, както и запъването. Все едно, че се съмняваше. Рано или късно те щяха да пленят няколко Шайдо, макар че явно не беше лесна работа. Взимането на пленници щеше да е безсмислено, ако не можеха да ги

изведат, а Шайдо бяха небрежни само в сравнение с останалите айилци. Сюлин също бе проявила търпение, докато му го обясни. Само че за него ставаше все по-трудно да проявява търпение. — Защо се бави Арганда? — изръмжа той.

Сякаш произнесеното име на геалданеца го повика — Арганда се шмугна през процепа, с изнурено лице и хлътнали очи. Имаше вид на човек, който е спал по-малко и от Перин. Дребният мъж беше навлякъл посребрената си гръдна броня, но беше без шлем. По брадичката му бе набола сива четина. Дебелата кожена кесия, висяща от металната му ръкавица, издрънча, щом я постави на масата до другите две.

— От сандъка на кралицата — рече той кисело. През последните десетина дни каквото и да речеше, все беше кисело. — Покрива нашия дял и оттатък. Трябваше да разбия катинара и да сложа трима души да го вардят. И най-добрите от тях ще се полакомят при счупен кофар.

— Добре, добре — прекъсна го Перин, като се мъчеше да прикрие нетърпението си. Беше му все едно дали Арганда е трябвало да остави трима или сто стражи да вардят хазната на кралицата му. Собствената му кесия беше най-малката от трите, а беше събирал всяка жълтица или сребърник, които можеше да намери, за да я напълни. Загърна наметалото на раменете си, взе кесиите и излезе навън в сивото утро.

Дразнеше го, че станът се бе установил като за дълъг престой, но просто нищо не можеше да се направи. Мнозина от мъжете от Две реки вече спяха в шатри, светлокафяви кърпени платнища, а не на червени ивици като неговата, но всяка побираше по десетина души, с разнородните им оръжия, струпани отпред, а другите бяха превърнали временните си заслони в малки колиби от сплетени борови клонки. В най-добрия случай шатрите и колибите образуваха криволичещи редове; изобщо не приличаха на изпънатите редици при геалданците и майенците, но все пак наподобяваха донякъде на село, с пътеки и улички през снега, утъпкани до замръзнала кал. Всеки лагерен огън беше заграден от спретнат каменен кръг и около огньовете стояха мъже, загърнати в наметала, в очакване на закуската.

Това, което раздвижи тази сутрин Перин, беше тъкмо съдържанието на тези черни котли над огньовете. При толкова много излизачи на лов хора дивечът из околностите оредяваше, а всичко останало бе на изчерпване. Стигнаха дотам, че да търсят запасите

на катериците, за да подсилват овесената каша, а толкова късно през зимата това, което намираха, в най-добрия случай се оказваше изсъхнало. Вкисналата смес донякъде пълнеше корема, но човек трябваше да е много гладен, за да я яде. Доколкото можеше да види, повечето хора гледаха гладно котлите. Последната от колите изтрополи през отвора, направен в кръга от изострени колове около лагера; кайриенските колари, загърнати до ушите, се бяха свили на каприте като черни вълнени чували. Всичко докарано от колите беше струпано в центъра на лагера. Опразнени, те подскачаха по коловозите, оставени от колите пред тях, и дългата колона потъваше в околната гора.

Появата на Перин с Берелайн и Арганда по петите му предизвика разбъркване, но не и между гладните мъже от Две реки. О, неколцина от тях кимваха крадешком към него — един-двама глупаци чак се прегънаха в кръста! — но повечето все още избягваха да поглеждат към него, когато наблизко се въртеше Берелайн. Идиоти. Безмозъчни идиоти! Имаше обаче и много други хора, скупчени малко встрани от неговата бяло-червена шатра, по пътеките между другите шатри. Един майенски войник в сива куртка и без оръжие притича, повел бялата кобила на Берелайн, поклони се и се наведе да задържи стремето. Анура вече беше яхнала тънкокраката си кобила, черна почти колкото тази на Берелайн беше бяла. С плитките ѝ с мънистата, увиснали до кръста от качулката на наметалото ѝ, Айез Седай сякаш почти не забелязваше жената, която уж трябваше да съветва, а се взираше с присвити очи към ниските айилски шатри, където не се движеше нищо, освен треперливите резки на пушека, излизащ от димоотводите. Едноокият Гален обаче, с червения си шлем, нагръдник и превръзка на окото, компенсира незаинтересоваността на тарабонската Сестра. Още с появата на Берелайн той изрева команда, която вкочани петдесетината Крилати гвардейци като статуи — дългите им, с червени ленти и увенчани със стомана пики щръкнаха нагоре, а когато и тя яхна кобилата си. Гален изрева нова команда и те като един се метнаха на конете.

Арганда изгледа навъсено най-напред айилските шатри, после се намръщи към майенците и накрая zakрачи към струпаните от другата страна също толкова геалдански пиконосци в бляскава броня и конични зелени шлемове и заговори тихо на един, който, изглежда, ги командваше. Беше дългнест мъж, казваше се Кирейн и Перин

подозираше, че е със знатно потекло, заради надменния поглед иззад забралото на посребрения му шлем. Арганда беше толкова нисък, че Кирейн трябваше да се наведе, за да чуе какво му говорят, от което лицето на по-високия мъж се смрази още повече. Един от мъжете зад Кирейн носеше червено знаме с трите шестолъчи Сребърни звезди на Геалдан вместо пика със зелена лента, а един от Крилатата гвардия носеше майенския Златен ястреб на синьо поле.

Ейрам също беше тук, макар да стоеше малко настрана и да не беше готов за езда. Загърнат в отвратителното си зелено палто, с дръжката на меча, щръкнала над едното му рамо, той пък се въсеше завистливо ту към майенците, ту към геалданците. Щом забеляза Перин, лицето му стана мрачно и той се забърза, бутайки се между чакащите закуската си мъже от Две реки. Не се спираше да се извини, щом бутнеше някого. Ейрам напоследък ставаше все по-докачлив, ръмжеше и се зъбеше на всекиго освен Перин заради това, че дните си течаха, а те си седяха на едно място и чакаха. Предния ден едва не се сби с двама геалданци заради нещо, което никой от тримата не помнеше, след като ги разтърваха, само дето Ейрам каза, че геалданците нямали капка уважение, а те пък — че имал мръсна уста. Точно затова бившият Калайджия се държеше тази заран по-назад. Работите в Соу Хейбор бездруго щяха да се окажат много неприятни, нямаше нужда и Ейрам да се сбие пак, когато Перин не го гледа.

— Дръж под око Ейрам — промълви той на Данил, когато му доведе дорчото. — И си отваряй очите за Арганда — добави той, докато пъхаше кесиите в дисагите и затягаше здраво каишките. Тежестта на дяла на Берелайн много добре балансираше неговия принос и този на Арганда. Какво пък, тя си имаше причина да бъде щедра. Нейните хора май бяха най-гладните. — Арганда ми прилича на човек, готов да направи някоя глупост. — Стъпко подскочи и замята глава, щом Перин хвана юздите, но бързо се укроти под спокойната му, но твърда ръка.

Данил потърка дебелиите си като бивни мустаци с почервенял от студа пръст и изгледа накриво Арганда, а после тежко въздъхна и дъхът му излезе на облак пара.

— Ще го наблюдавам, лорд Перин — измърмори той и подръпна наметалото си, — но каквото и да казвате, че уж аз командвам, щом ви няма, изобщо не ме слуша.

За съжаление, беше прав. Перин по-скоро щеше да вземе със себе си Арганда и да остави тук Гален, но и двамата не искаха да го приемат. Геалданецът беше съгласен, че мъжете и конете ще започнат да гинат от глад, ако не намерят храна и фураж от друго място, но не можеше да се насили да се отдели от кралицата си и за един ден повече. В някои отношения той изглеждаше по-обезумял и от Перин. Ако го оставеха, всеки ден щеше да се приближава все повече до Шайдо, докато не се озове под носовете им. Перин беше готов да умре за Файле. Арганда беше просто готов да умре.

— Направи каквото можеш да му попречиш да направи някоя глупост, Данил. — И след малко добави: — Стига да не се стига до бой. — Можеше само да се надява, че Данил би могъл да го принуди да се сдържа. На всеки трима геалданци се падаха по двама мъже от Две реки и той никога нямаше да освободи Файле, ако започнеха да се избиват. За малко не отпусна глава на хълбока на Стъпко. Светлина, колко беше уморен, а място не можеше да си намери.

Бавното потропване на конски копита възвести пристигането на Масури и Сеонид, с тримата им Стражници плътно зад тях, увити в плащовете, под които повечето от мъжете, както и от конете, изчезваше. Двете Айез Седай бяха облечени в лъскава коприна, а под ръба на тъмното наметало на Масури се показваше тежък златен гердан. На челото на Сеонид от златна верижка, стегната в косата ѝ, се полюшваше малък, бял на цвят скъпоценен камък. Анура се поотпусна и се намести удобно на седлото. При айилските шатри, застанали в редица, насам гледаха Мъдрите, шест високи жени, увили главите си в тъмни шалове. Хората на Соу Хейбор сигурно щяха да се зарадват на айилци точно толкова, колкото се бяха зарадвали жителите на Малдън, но Перин никак не беше сигурен, че Мъдрите щяха да пуснат някоя от Сестрите сама. Това беше последната причина за чакането. Слънцето прозираше като червено-златна резка над върховете на дърветата.

— Колкото по-скоро стигнем там, толкова по-скоро ще се върнем — каза той и яхна Стъпко. Веднага щом излязоха през пролуката, отворена за кервана, мъжете от Две реки започнаха да връщат извадените колове на мястото им, загрижени от близостта на хората на Масема.

До края на леса имаше повече от сто разкрача, но очите му доловиха движение — конник, който потъна в по-дълбоките сенки зад

високите дървета. Някой от съгледвачите на Масема, несъмнено — бързаше да предупреди Пророка, че Перин и Берелайн са напуснали стана. Но колкото и бързо да препуснеше, нямаше да му стигне времето. Ако Масема искаше смъртта на Берелайн или Перин, трябваше да изчака за друга възможност.

Гален обаче нямаше никакво намерение да рискува. От двамата ловци на крадци на Берелайн, Сантес и Джендар, нямаше и помен от деня, в който трябваше да се върнат от стана на Масема, и Гален беше толкова сигурен, че са убити, колкото ако им бяха изпратили главите в торба. Още преди да стигнат дърветата, зорките му пиконосци се развърнаха в плътен кръг около Берелайн. И около Перин, също тъй, но това беше между другото. Ако зависеше от него, Гален щеше да поведе всичките си около деветстотин Крилати гвардейци, или още по-добре — според него — да убеди Берелайн да не тръгва. Перин се бе опитал да направи същото, но безуспешно. Тази жена имаше навика да те изслуша много внимателно, а след това да направи точно това, което тя иска. Впрочем Файле беше същата. Човек понякога просто трябваше да се примири. Повечето пъти, след като нищо друго не ти остава.

Грамадните дървета и скалите, показващи се от снега, поразвалиха строя, разбира се, но все пак гледката беше живописна, макар и на смътната светлина на леса — разветите от лекия полъх червени ленти под косите слънчеви лъчи, конниците в червена броня, току изчезващи за миг зад масивните дъбове. Трите Айез Седай яздеха зад Перин и Берелайн, следвани от своите Стражници, които бдително оглеждаха околните дървета, след тях — знаменосецът на Берелайн. Малко по-назад идеха Кирейн и с него — знамето на Геалдан, и неговите воители, в стройни, бляскави редици, или поне толкова стройни, колкото позволяваше теренът. Широкото пространство между дърветата беше подвеждащо и непригодно за параден строй и ярки знамена, но като се добавеха пищно извезаните коприни, накити и корона, и Стражниците в тези техни преливащи от цвят на цвят плащове, гледката ставаше много впечатляваща. Перин още малко и щеше да се разсмее, макар че не му беше никак до смях.

Берелайн като че ли долови мислите му.

— Когато идеш да си купиш чувал брашно — каза тя, — се обличаш като бедняк, за да си помисли продавачката, че не можеш да си позволиш повече от необходимото. Искаш ли да купиш цял фургон

брашно, си носиш накитите, за да помисли, че можеш да се върнеш за още.

Перин се изсмя, колкото и да не му беше весело. Думите й много му напомниха за нещо, което майстор Люхан му беше казал веднъж, като го бе сръгал в ребрата да покаже, че е шега, но с много сериозен тон. Облечи се бедно, когато искаш малка услуга, и богато, когато търсиш голяма. Много го зарадва, че Берелайн вече не миришеше на тръгнала на лов вълчица. Една грижа по-малко на главата му.

Скоро настигнаха последната кола от кервана — дълга колона, която вече бе спряла при терена за Пътуване. Бравите и много мъжка пот бяха разчистили дърветата, за да се отвори малко сечище за Порталите, но то вече беше запълнено, преди Гален да развърне в кръг своите пиконосци. Фейджър Неалд също беше пристигнал — мурандийското конте с намазаните с восък тънки мустачки. Куртката му можеше да мине и за палто пред хора, не виждали досега жив ашаман; добре поне, че беше се сетил да свали иглите от яката, които щяха да го отличат. Снегът не беше дълбок, но двайсетимата от Две реки, водени от Уил ал-Сийн, също бяха на конете си, вместо да стоят в снега, докато им замръзнат краката в ботушите. Изглеждаха много покорави от хората, тръгнали с него от Две реки, с опнатите на гърбовете им дълги лъкове, пълните колчани и всевъзможните по форма и направа мечове. Перин се надяваше, че скоро ще може да ги прати да се върнат у дома. Или още по-добре, сам да ги върне.

Повечето от тях държаха дълги бойни тояги, но Тод ал-Каар и Флан Барстер носеха знамена — Червената Вълча глава на Перин, както и Червения орел на Манедерен. Тод беше вирнал упорито широката си брадичка, а Флан — висок мършав мъж от Стражеви хълм, изглеждаше някак посърнал. Сигурно никак не му харесваше тази работа, а може би и на Тод. Уил погледна Перин със същата подкупваща невинност, с която подлъгваше толкова момичета из Две реки — Уил много си падаше по пъстрото возмо по палтото на празници и просто обичаше да язди под тези знамена, може би с надеждата някоя жена да го види и да помисли, че са негови — но Перин си замълча. Другите трима не беше очаквал да види на сечището, също както и знамената.

Плътно загърнат в наметалото си, сякаш лекият ветрец беше виелица, Балвер мудро подкара пъстрия си кон да посрещне Перин.

Двама от хранениците на Файле подкараха храбро след него. Сините очи на Медоре изглеждаха непривично на мургавото ѝ тайренско лице, ама то и палтото с бухналите ръкави на зелени ивици не изглеждаше привично на гърдестата ѝ фигура. Дъщеря на Върховен лорд, тя си беше благородничка от главата до петите, а мъжкото облекло просто не ѝ отиваше. Латиан, светлокожият кайриенец, в тъмно почти колкото на Неалд палто, макар и нашарено с четири червени и сини ивици през гърдите, не беше много по-висок от нея, а и както подсмърчаше от студа и потъркваше острия си нос, май не беше и по-подготвен от нея. И никой от двамата не носеше меч — още една изненада.

— Милорд; милейди Първа — поздрави ги хрипливо Балвер и се поклони в седлото като врабец, поклащаш се на клонка. Очите му за миг се стрелнаха към трите Айез Седай, но това беше единственият знак, че е забелязал Сестрите. — Милорд, спомних си, че имам един познат в Соу Хейбор. Ножар, продава си изделията от село на село, но може да си е вкъщи, а не съм го виждал от няколко години. — За пръв път споменаваше, че има приятел някъде, и то в такова затънтено градче някъде в северна Алтара. Странно. Но Перин кимна. Подозираше, че около този приятел има нещо повече от това, което споделя Балвер. Започваше да подозира, че и около самия Балвер има нещо повече.

— А спътниците ви, господин Балвер? — Лицето на Берелайн си остана невъзмутимо под обшитата с кожа качулка, но тя замириса насмешливо. Тя много добре знаеше, че Файле използва младите си поклонници като шпиони и че Перин напоследък прави същото.

— Просто поискаха да се поразходят, милейди — сухо отвърна дребосъкът. — Гарантирам за тях, милорд. Обещаха да не ни създават неприятности, пък и могат да научат нещо. — Той също замириса насмешливо — малко мухлясала миризма естествено, от човек като него — макар и с нотка на раздразнение. Балвер знаеше, че тя знае, и това никак не му харесваше, но тя никога не го беше споменавала открито. У този Балвер определено се криеше нещо повече.

Сигурно си имаше основание да ги вземе със себе си. По един или друг начин беше успял да впрегне всички млади поклонници на Файле да подслушват и да държат под око геалданците, както и майенците, дори айилците. Според него това, което приятелите ти говорят и вършат, можеше да е също толкова интересно, колкото това,

което замислят враговете ти, и то когато си сигурен, че са ти приятели. Разбира се, Берелайн знаеше, че хората й са шпионирани. А Балвер също знаеше, че тя знае. А тя пък знаеше, че той... Много сложно беше всичко това за един селски ковач.

— Губим си времето — каза Перин. — Отваряй Портала, Неалд.

Ашаманът му се ухили и поглади намазаните си с восък мустачки — Неалд май прекаляваше с хиленето, откакто откриха Шайдо; сигурно гореше от нетърпение да ги почне — ухили се и махна с ръка.

— Както заповядате.

И се появи познатата резка от сребриста светлина, и се разшири в отвор във въздуха.

Без да чака никого, Перин смуши Стъпко и се озова на някакво заснежено поле, обкръжено от каменна стена, сред хълмиста околност, която изглеждаше почти гола в сравнение с леса, от който беше излязъл, само на няколко мили от Соу Хейбор, освен ако Неалд не бе допуснал голяма грешка. Окажеше ли се така, Перин щеше да му откъсне тъпите мустаци. Защо трябваше да се хили?

Скоро обаче вече яздеше под сивото облачно небе по някакъв заснежен път, а след него бавно се точеше колоната от коли с високи колелета и напред се простираха хладните сенки на ранното утро. Стъпко опъваше юздите, искаше му се да препусне, но Перин го съдържаше, за да не изостане керванът. Майенците на Гален трябваше да се пръснат в околните ниви, за да поддържат плътния си кръг около Берелайн, а това ги принуждаваше да минават през ниските каменни синори, отделящи една нива от друга. Някои имаха вратници от една нива към друга, сигурно за да минават през тях впряговете, а други те храбро прескачаха, с високо разветите ленти на пиките, излагайки на риск краката и вратовете на животните.

Уил и двамата глупаци, понесли Вълчата глава и Червения орел, яздеха редом с майенския знаменосец зад Айез Седай и Стражниците, но останалите мъже от Две реки се пръснаха от двете страни на колоната коли. Колите бяха много и двайсетимата мъже трудно щяха да ги опазят, но коларите щяха да се чувстват по-спокойно, като ги виждат наоколо. Не че очакваха да се появят разбойници или Шайдо, но никой не се чувстваше сигурен извън защитата на лагера. Тъй или

иначе, тук поне щяха да видят заплахата много преди да се сблъскат с нея.

Всъщност ниските хълмове не предлагаха добра гледка, но околността беше селска, с груби каменни къщи със сламени покриви и обори и плевници, пръснати между нивите; не се мяркаше горска пустош наоколо. И най-ниските горички по склоновете бяха изсечени за огрев. Но изведнъж Перин забеляза, че снегът по пътя пред него не е пресен; въпреки че единствените следи по него бяха от авангарда на Гален. Никой не се движеше между тези мрачни къщи; от дебелиите им комини не се вдигаше дим. Околността изглеждаше съвършено неподвижна и съвсем пуста. Космите на врата му настръхнаха.

Възкликанието на една от Айез Седай го накара да се обърне и той проследи с поглед пръста на Масури — тя сочеше към нещо във въздуха. На пръв поглед можеше да се вземе за голям прилеп, полетял на изток на дългите си криле, но странен прилеп — с дълъг клюн и с дълга, виеща се след него опашка. Гален изруга и вдигна далекогледа. Перин виждаше достатъчно добре и без далекоглед и можа дори да отличи фигурата на някакво човешко същество, прилепена на гърба на звяра, яхнала го като кон.

— Сеанчанци — промълви Берелайн. И гласът ѝ, както и миризмата ѝ, бяха пълни с тревога.

Перин се изви на седлото и проследи полета, докато слънчевата светлина не го накара да извърне очи.

— Нищо общо нямат с нас.

Ако Неалд беше сбъркал, щеше да го удуши.

ГЛАВА 26

В СОУ ХЕЙБОР

Оказа се, че Неалд, който бе изостанал да задържи Портала отворен, докато преминат Кирейн и геалданците, беше направил дупката във въздуха много близо до целта. Двамата ги догониха на галоп тъкмо когато Перин изкачи възвишението и дръпна юздите. Градчето Соу Хейбор беше пред него, от другата страна на малка река, с два дървени моста през нея. Перин не беше войник, но веднага разбра защо Масема бе оставил градчето на мира. Досами реката, градчето беше заградено с две масивни каменни стени, осеяни с кули, като вътрешната се издигаше над външната. За дългия кей, минаващ по крайречната стена от единия мост до другия, бяха вързани две баржи, но широките порти на мостовете, обковани с желязо и здраво залостени, като че ли бяха единствените отвори през тази грамада от грубо издялан сив камък, покрита навсякъде със здрави бойници. Строен, за да удържи срещу алчните съседни благородници, Соу Хейбор едва ли щеше да се уплаши много от дрипавата сган на Пророка, дори да го щурмуваха цели пълчища. На всеки, който поискаше да влезе в него със сила, щяха да му трябват обсадни машини и много търпение, а Масема предпочиташе да тероризира беззащитни селца и градчета без крепостни стени и бранители.

— Е, радвам се поне, че виждам хора по тия стени — каза Неалд. — Започнах вече да мисля, че в тая страна всички са мъртви и заровени. — Не прозвуча много като шега, пък и усмивката му беше малко насилена.

— Стига да са достатъчно живи да ни продадат зърно — отегчено изсумтя Кирейн. Развърза посребрения си, увенчан с бяло перо шлем и го окачи на седлото. Очите му забърсаха Перин и се спряха за миг на Берелайн, преди да се извърне и да се обърне към трите Айез Седай със същия отегчен тон. — Тук ли ще седим, или продължаваме напред? — Берелайн повдигна вежда и го изгледа много

страшно, поглед, който човек с капка мозък в главата щеше да забележи. Кирейн не го забеляза.

Перин настръхна още повече, след като видя града. Може би се дължеше просто на вълчата му половина, която никак не обичаше стени, но не смяташе, че е това. Хората по бойниците сочеха към тях, някои бяха вдигнали далекогледы. Те най-малкото щяха да различат знамената. А всички щяха да видят войниците, с лентите на пиките им, развети от утринния ветреца. И първите няколко коли от дългата колона, проточила се по пътя извън погледа им. Сигурно всички от околните ферми се бяха струпали в града.

— Не сме дошли да седим — промълви той.

Берелайн и Анура бяха измислили как да подходят към Соу Хейбор. Местният владетел или владетелка щеше да е чул за набезите на Шайдо на не много мили северно от тях, а щяха също така да са чули и за деянията на Пророка в Алтара. Всяко едно от двете неща щеше да е достатъчно, за да ги накара да бъдат нащрек; а двете, взети заедно, сигурно щяха да са достатъчно, за да накарат хората да запускат стрели, а чак после да питат кого са застреляли. Тъй или иначе, в момента изглеждаше съвсем невероятно да посрещнат радушно чужди войници на портите си. Пиконосците оставаха развърнати по билото, да покажат, че тези гости все пак разполагат с някаква въоръжена сила, въпреки че са предпочели да не я използват. Не че Соу Хейбор щеше да се впечатли особено от стотина мъже, но все пак лъскавите доспехи на геалданците и червените брони на Крилатата гвардия говореха, че гостите не са никакви странстващи шарлатани. Мъжете от Две реки никогa нямаше да впечатлят, докато не използват лъковете си, затова те оставаха отзад с колите, да поддържат духа на коларите. Всичко това според Перин бяха никакви много сложно замислени глупости, но пък той си беше прост селски ковач, колкото и да го наричаха някои „лорд“. Първата на Майен и една Айез Седай трябваше да разбират от такива неща.

Гален ги поведе в тръс надолу към реката, окачил и той на седлото яркия си пурпурен шлем. Перин и Берелайн подкараха малко след него, със Сеонид между двамата, а Масури и Анура от двете им страни, отметнали качулките си, за да получат всички по стената, които могат да познаят една Айез Седай, възможността да видят цели три наведнъж. А зад тях тръгнаха и четиримата знаменосци, със

Стражниците пръснати помежду им в техните плащове, от които човек можеха да го заболят очите. И Кирейн, намусен, че не са го удостоили да язди със Стражниците, и хвърлящ от време на време хладни погледи през рамо към Балвер с двамата му спътници. Никой не беше казал, че и Балвер може да дойде, но и никой не беше казал, че не може. Щом благородникът го погледнеше, той му кимваше късо и продължаваше грижливо да оглежда крепостните стени.

Докато приближаваха града, Перин не можеше да се отърси от безпокойството си. Конските копита закънтяха глухо по южния мост, широк и достатъчно висок, за да може през буйните води под него спокойно да премине баржа като двете привързани за кея. Никой от двата плоскодънни съда не изглеждаше съоръжен за вдигане на мачта. Едната от баржите беше затънала във водата, килната на една страна на силно изопнатите въжета, другата също изглеждаше някак пуста. Силната воня на вкиснало, носеща се във въздуха, го накара да потърка нос, но като че ли никой друг не я усети.

Близо до края на моста Гален дръпна юздите. Затворените порти, с една стъпка широк железен обков, бездруго щяха да ги спрат. Той вдигна глава и зарева с цяло гърло, като при това успя да придаде церемониалност на ревовете си:

— Чухме за бедите, сполетели тази земя. Но ние само минаваме оттук и сме дошли да търгуваме, не носим злини; искаме да купим зърно и други нужни неща, не да се бием. Имам честта да обявя, че с владетеля или владетелката на тази земя е дошла да поговори самата Берелайн сур Пейендраг Пейерон, Първата на Майен, Благословена от Светлината, Защитница на Вълните, Върховен трон на Дома Пейерон. Имам честта да обявя, че Перин т'Башийр Айбара... Вмъкна вътре „владетелят на Две реки“ и още няколко титли, на които Перин нямаше никакво право, пък и не беше ги чувал, след което мина на Айез Седай, като им изреди всички титли, добавяйки накрая и Аджите им. Получи се много впечатляващ рецитал. А когато най-сетне замълча, последва... мълчание.

Горе по бойниците мъже с мърляви лица си заразменяха навъсени погледи и зашептяха свиреп, местейки нервно бойни тояги и арбалети. Малцина от тях носеха шлемове или каквато и да било броня. Повечето бяха в груби селски палта, но на един Перин му се стори, че видя коприна, скрита под дебелия кор от нечистотии.

Трудно беше да се каже при толкова спечена кал отгоре. А дори и неговите уши не можеха да различат какво си казват. Най-сетне един хриплив глас извика отгоре:

— Ми как да разбереме, че сте живи?

Берелайн примига изненадана, но никой не се изсмя. Думите бяха глупави, но Перин си помисли, че този път космите по гърба му не само настръхнаха, ами се втвърдиха като игли на таралеж. Нещо много гнило имаше тук. Трите Айез Седай, изглежда, не го забелязваха. Но пък те можеха да скрият всичко под гладките си маски на хладна невъзмутимост. Анура поклати глава и мънистата по тънките ѝ плитки леко подръпнаха. Леденият поглед на Масури пробяга по мъжете на крепостната стена.

— Аз ще ви докажа, че съм жива, но да не съжбялявате после — високо заяви Сеонид, при това малко по-разгорещено, отколкото предполагаше физиономията ѝ. — А ти там, ако не престанеш да сочиш тоя арбалет към мен, ще съжалиш още повече. — Неколцина от мъжете припряно занадигаха арбалетите си нагоре във въздуха. Не всички обаче.

Бойниците отново зашумяха от нервен мъжки шепот, но някой, изглежда, бе разпознал Айез Седай. Най-после крилата на портата заскърцаха на масивните си, ръждясали панти и започнаха да се отварят. Откъм града лъхна тежка, задушлива воня, миризмата, която Перин беше надушил, само че много по-силна. Стара мръсотия и стара пот, гниещо бунце и отдавна неопразвани нощни гърнета. Ушите на Перин почти се свиха назад. Гален надигна червения си шлем, сякаш се чудеше дали да не си го сложи, преди да сръга пъстрия си кон през портата. Перин подкара Стъпко и разхлаби брадвата в халката на колана.

Оттатък портата някакъв омърлян човек в дрипаво палто мушна с пръст крака на Перин и бързо отскочи, щом Стъпко му се озъби. Личеше му, че преди време е бил дебел, но сега палтото му стоеше като торба и кожата по лицето му висеше отпусната.

— Искях само да се уверя — измърмори окаяникът и се почеса разсеяно по хълбока. — Милорд.

Очите му сякаш едва сега се съсредоточиха върху лицето на Перин и чешещите пръсти изведнъж замръзнаха. Златните очи не бяха обичайна гледка все пак.

— Много ли оживели мъртъвци виждате напоследък? — попита кисело Перин — помъчи се да го каже като шега — и потупа дорчото по врата. Обученият боен кон държеше да го възнаграждават, че пази ездача си.

Човекът се дръпна все едно, че конят отново му е показал зъбите си и устата му се изкриви в грозна усмивка; той запристъпва боязливо настрана и се блъсна в кобилата на Берелайн. Гален беше точно зад нея, все още готов да нахлузи шлема си, и очите му шареха в шест посоки наведнъж.

— Къде да намеря господаря или господарката ви? — запита го тя нетърпеливо. Майен беше малка държавица, но Берелайн не беше свикнала да се държат пренебрежително с нея. — Всички тук май са онемели, но чух, че още не си забравил да използваш езика си. Е, човече? Казвай.

Окаяникът я зяпна и облиза устни.

— Лорд Коулин... Лорд Коулин е... далече е. Милейди. — Очите му пак се стрелнаха към Перин и бързо се извърнаха. — Търговците на зърно... Те ви трябва май. Винаги можете да ги намерите в „Златната баржа“. Ей натам. — Изпъна ръка и посочи вяло навътре към града, а после изведнъж се обърна и заситни по улицата, като се озърташе през рамо да не би да са го подгонили.

— Мисля, че трябва да потърсим на друго място — каза Перин. Този тип се беше уплашил не само от жълтите му очи. В това място имаше нещо... криво.

— Вече сме тук и друго място няма — отвърна много практично Берелайн. При цялата тази воня не можеше да ѝ хване миризмата; трябваше да се примири с това, което чуваше и виждаше, а лицето ѝ беше спокойно като на истинска Айез Седай. — Перин, била съм в градове, които миришат и по-лошо от този. Сигурна съм. А и да го няма този техен лорд Коулин, няма да ми е за първи път да се спазаря с търговци. Не вярваш, че са виждали оживели мъртъвци, нали?

Какво да каже човек на това, ако не иска да прозвучи като пълен идиот?

Все едно, останалите вече бяха влезли през портата, вече без парадния строй. Винтер и Алхара караха след Сеонид настръхнали като овчарски псета — единият рус, другият тъмнокос, но готови да режат гърла за едно мигване. Явно го бяха подушили този Соу Хейбор.

Кърклин, подкарал до Масури, като че ли нямаше да дочака и мигването — ръката му се беше отпуснала на дръжката на меч. Кирейн беше хванал носа си и погледът му говореше, че някой ще плаща, дето трябва да мирише това. Медоре и Латиан също не изглеждаха добре, но Балвер само се озърна наляво и надясно, кивнал глава, а после подкара двамата със себе си по някаква тясна уличка, водеща на север. Както каза Берелайн, вече бяха тук.

Цветните знамена изобщо не изглеждаха на място, щом Перин тръгна по тесните криви улици на града. Всъщност някои от улиците бяха доста широки за размерите на Соу Хейбор, но човек се чувстваше притиснат от каменните сгради от двете им страни, които някак си изглеждаха по-високи от двата си или три етажа и като че ли всеки момент щяха да се сринат върху главата му. И освен това въображението ги правеше някак мъждиви. От въображението трябваше да е, от какво друго. Небето не беше чак толкова сиво. По мръсната каменна настилка се мяркаха хора, но не толкова, колкото можеше да се очаква при толкова многото изоставени ферми наоколо, и всички ситнеха бързо-бързо, навели глави. Не бързаха към нещо определено; бързаха просто за да се скрият. Никой не поглеждаше към други хора. И при цялата тази вода, буквално до вратите им, като че ли всички бяха забравили да се мият. Едно лице не можеше да види, което да не е покрито със спечена мръсотия, или дреха, която да не е свалена от гърба цяла неделя, при това след тежък труд на торището зад обора. Колкото по-навътре в града навлизаха, вонята само се усилваше. Той предположи, че човек може и да свикне с нея след време. Най-лошото обаче бе тишината. Селата понякога биваха тихи, макар и не толкова смълчани като лесовете, но във въздуха на едно градче винаги се носеше гълчава — от пазарящите се дюкянджии и от хората, тръгнали по пазар. А Соу Хейбор дори не шепнеше. Като че ли почти не дишаше.

Да се пита за посоката беше трудно, тъй като повечето хора побягваха, щом ги заговореха, но по едно време те все пак слязоха от конете пред една богата на вид странноприемница, с три етажа от добре одялан сив камък и с покрив от каменни плочи, с табела отпред, на която пишеше „Златната баржа“. Буквите на табелата дори бяха с тънка позлата, а зърното на баржата беше струпано накуп и непокрито, каквото нямаше да бъде за превоз. От конюшната до хана не излязоха

коняри, тъй че знаменосците трябваше да свършат тяхната работа, нещо, което не ги зарадва много. Тод толкова се беше зазяпал в щъкащите по улицата мръсни хора, опипвайки дръжката на късия си меч, че Стъпко за малко щеше да му отхапе два от пръстите, когато хвана юздите на жребеца. Майенецът и геалданецът сякаш съжаляваха, че държат пики, вместо знамена. Очите на Флан направо бяха кръвясали. И въпреки уж яркото утринно слънце, светлината изглеждаше някак... сенчеста. Това, че влязоха вътре, ни най-малко не оправи нещата.

На пръв поглед гостилницата потвърждаваше благополучието на хана с лъскавите кръгли маси и удобни столове вместо пейки, под масивния гредоред на високия таван. По стените бяха изрисувани нивя с ечемик, овес и просо, зреещи под ярко слънце, а на резбованата дървена лавица над широката бяла камина беше поставен ярко боядисан часовник. Огнището обаче беше студено и въздухът — почти толкова мразовит, колкото отвън. Часовникът беше спрял, а лакът на масите — потъмнял. Всичко беше покрито с прах. Единствените хора в помещението бяха шестима мъже и пет жени, свити над чашите си около една овална маса, по-голяма от останалите, сложена в средата на гостилницата.

Щом Перин и останалите влязоха, един от мъжете скочи от стола си, изруга и лицето му преbledня под кората от мръсотия. Въздебела жена с проскубана мазна коса надигна калаената чаша към устата си и понечи да изгълта остатъка от виното си толкова припряно, че то се разля по брадичката ѝ. Може би беше заради очите му. Може би.

— Какво е станало в този град? — попита строго Анура и отметна качулката на наметалото си, сякаш в камината гореше буен огън. Спокойният поглед, с който обходи хората около масата, ги накара да замръзнат по местата си. Перин изведнъж забеляза, че Масури и Сеонид не са влезли с него. Много се съмняваше, че са останали да изчакат на улицата с конете. Какво бяха решили да правят те със Стражниците си, можеше само да се предполага.

Мъжът, който бе скочил на крака, подръпна палтото на раменете си. Личеше, че е било някога от фина синя вълна, с бродирани със злато илици чак до шията, но сега изглеждаше все едно, че беше разливал храна по него, и то от доста време. Може би повече,

отколкото е влизала в устата му. Поредният, чиято кожа също бе провиснала като спукан мях.

— С-случило ли, Айез Седай? — заекна той.

— Я да мълчиш, Микал! — бързо го скастри една измършавяла жена. Тъмната ѝ рокля беше извезана по високото деколте и ръкавите, но от мръсотията цветовете трудно можеха да се различат. Очите ѝ бяха хлътнали като ями. — Какво ви кара да мислите, че нещо се е случило, Айез Седай?

Анура щеше да продължи, но Берелайн пристъпи напред тъкмо когато Сестрата отвори отново уста.

— Търсим търговците на зърно.

Физиономията на Анура не се промени, но устата ѝ се затръшна много звучно.

Хората около масата се спогледаха продължително. Мършавата жена изгледа за миг Анура, след това погледът ѝ се прехвърли на Берелайн и съвсем явно се задържа на копринените ѝ дрехи и накитите. И на диадемата. Полите ѝ се разпростряха на пода в реверанс.

— Ние сме търговската гилдия на Соу Хейбор, милейди. Това, което остана от... — Прекъсна и въздъхна дълбоко. — Аз съм Раема Арнон, милейди. С какво можем да ви бъдем полезни?

Търговците като че ли си поотдъхнаха малко, като разбраха, че гостите са дошли за зърно и други неща — масло за лампи и готвене, боб, игли и конски подкови, платно, свещи и още десетки необходими за стана неща. Поне не изглеждаха вече чак толкова уплашени. Всеки обикновен търговец щеше трудно да скрие алчната си усмивка, като чуеше дългия списък, изреден от Берелайн, но тия...

Госпожа Арнон извика на ханджийката да донесе вино — „от най-доброто, хайде, бързо, бързо“ — но когато в гостната колебливо надникна главата на някаква дългоноса жена, госпожа Арнон трябваше да се втурне и да я хване за омазнения ръкав, за да не изчезне жената отново. Онзи с оцапаното палто викна на някого, когото нарече Сперал, да донесе мострите, но след като извика името три пъти и не се появи никой, се изсмя нервно и се шмугна в задната стая, от която бързо се върна с три дървени сандъчета, постави ги на масата и пак се изсмя нервно. Останалите се заусмихваха боязливо и с поклони и приклякания подканиха Берелайн да седне в челото на овалната маса

— мъже и жени с мръсни лица, които все се почесваха. Перин затъкна ръкавиците си зад колана, подпря се на една от изрисуваните стени и ги загледа.

Бяха се разбрали, че ще оставят пазаренето на Берелайн. Тя беше признала с известна неохота, че Перин разбира от коне повече от нея, но пък заяви, че е сключвала сделки на цената на няколкогодишна реколта рибено масло. Анура се беше подсмихнала при думите, че някакво си селянче можело да помогне в такава работа. Не че го нарече „селянче“ — можеше да го нарича „милорд“ толкова гладко, колкото Масури или Сеонид — но беше съвсем явно, че според нея някои неща са много над възможностите му. Сега обаче не се усмихваше, стоеше зад Берелайн и оглеждаше лицата на търговците, сякаш искаше да ги запомни.

Ханджийката донесе вино — в калаени чаши, които за последен вид бяха виждали парцал поне преди няколко недели, ако не и преди месеци, но Перин само погледна своето и го разклати в чашата. Госпожа Вадийр, ханджийката, имаше мръсотия под ноктите, а по кокалчетата на пръстите ѝ мръсното беше хванало кора. Забеляза, че Гален, облегнат на отсрещната стена с една ръка на дръжката на меч, също като него само държи чашата си, а пък Берелайн дори не я пипна. Кирейн подуши своето, после го изпи на една глътка и поръча на госпожа Вадийр направо да донесе каната.

— Тънко е, меко казано — изсумтя той и я изгледа отвисоко, — но може би ще отмие вонята. — Тя го погледна безучастно, после донесе една калаена кана и я сложи на масата му, без дума да каже. Кирейн явно взе мълчанието ѝ за израз на почит.

Господин Кросин, онзи с оцапаното от храна палто, отвори капациите на дървените сандъчета и изсипа на купчинки мострите зърно, което имаха да предложат, жълто просо, кафяв овес и малко потъмнокафяв ечемик. Явно не беше валяло тук преди жътвата.

— Най-доброто качество, както виждате. — Усмивката се изхлузи от лицето на госпожа Арнон и тя побърза да си я нахлузи обратно. — Продаваме само най-доброто.

За хора, които си хвалят стоката като „най-доброто“, като че ли не се пазаряха много упорито. Перин беше гледал мъже и жени в родното си село, продаващи стригана вълна и табак на изкупции от Бейрлон. Те винаги омаловажаваха предложеното от търговците, като

ту се оплакваха, че се опитват да ги докарат до просешка тояга, когато цената се вдигнеше два пъти повече от миналогодишната, или дори подхвърляха, че могат да изчакат и нищо да не продават до другата година. Беше си истински танц, сложен и заплетен като по празник на селската морава.

— Мисля, че можем да смъкнем още от цената за такова голямо количество — каза на Берелайн един плешивец и се почеса по сивата брада. Беше подрязана късо и толкова мазна, че бе полепнала по брадичката му. Само като го гледаше, на Перин също му се дощя да се почеше по брадата.

— Зимата беше тежка — плахо промърмори една кръглолика жена, а други двама от търговците я изгледаха намръщено.

Перин остави чашата с вино на близката масичка и приближи до масата в средата на гостилницата. Анура го изгледа много рязко, но няколко от търговците вдигнаха глави към него с любопитство. И с боязън. Гален, разбира се, беше направил отново дългите представяния, но тези хорица едва ли бяха много наясно къде точно се намира Майен, или колко е могъщ, а за тях Две реки означаваша само добър табак. И ако я нямаше Айез Седай, заради очите му сигурно щяха да хукнат кой накъдето види. Всички замлъкнаха, щом Перин гребна шепа от просото. Това зърно беше първото чисто нещо, което бе видял досега в града. Изсипа зърното на масата и вдигна един от капациите. Жлебовете в дървото бяха остри и неизтъркани. Капакът щеше да лепне здраво на мястото си. Госпожа Арнон извърна очите си от неговите и облиза устни.

— Искам да видя зърното в складовете — рече той. Половината хора около масата се сепнаха. Госпожа Арнон обаче се овладя и избухна.

— Не продаваме нещо, което нямаме. Можете да гледате товарчите, ако ви се стои няколко часа въвн на студа.

— Тъкмо се канех да поискам да видим складовете — намеси се Берелайн, стана, издърпа червените си ръкавици от колана и си ги навлече. — Не бих купила зърно, преди да съм го видяла в склада.

Госпожа Арнон повяхна. Главата на плешивия клюмна на масата. Никой обаче не каза нищо.

Отчаяните търговци не си направиха труда да си вземат наметалата, преди да ги поведат по улицата. Вятърът се беше усилил

— студен така, както може да е в късната зима, когато хората вече мислят за идещата пролет, но те сякаш не го забелязваха. Свитите им рамене нямаха нищо общо със студа.

— Можем ли вече да си тръгваме, лорд Перин? — попита нервно Флан, след като Перин и останалите излязоха навън. — Ще ми се да се окъпя направо в реката. — Анура го изглежда толкова навъсено, че го накара и той да се сепне като търговците. Флан понечи да я успокои с виновна усмивка, но тя вече го беше подминала.

— Веднага щом уредим нещата — каза Перин.

Търговците ситнеха по улицата, навели глави и без да поглеждат никого. Берелайн и Анура поеха след тях, без да се разбързат видимо, и двете еднакво сдържани, като изискани дами, излезли на лека разходка въпреки цялата мръсотия под краката им и вонята във въздуха, и мръсните хора наоколо, които ги зяпваха слисани и хукваха кой накъдето види. Гален най-послед си сложи шлема на главата и вече държеше открито меча си с две ръце, готов всеки момент да го извади. Кирейн носеше с шлема си в едната ръка, а другата му беше заета с чашата с вино. Поглеждаше презрително притичващите наоколо хора с мръсни лица и душеше виното, сякаш бе някакво благовоние, с което да пропъди гнусната воня на града.

Складовете се намираха на една настлана с камък улица, широка колкото да мине по нея фургон, между двете крепостни стени. Миризмата тук, близо до реката, беше малко по-поносима, но улицата, по която фучеше вятърът, беше пуста. Не се мяркаше дори някое безпризорно псе. Когато един град започне да гладува, кучетата изчезват, но защо трябваше да гладува град, който има толкова зърно, че може да продава? Перин избра напосоки един двуетажен склад, не по-различен от всички останали, сграда без прозорци, с широки дървени врати, залостени с дървена греда, дебела като онези на тавана в „Златната баржа“.

Търговците изведнъж се сетиха, че са забравили да вземат хора да вдигнат гредата. Предложиха да се върнат за тях. Лейди Берелайн и Айез Седай можели да отдъхнат край огъня в „Златната баржа“, докато ги доведат. Били сигурни, че госпожа Вадийр щяла да напади огъня. Затвориха усти, когато Перин пхна ръка под дебелия греден и я избути нагоре от дървените скоби. Беше тежка, пущината, но той отстъпи назад с нея да си отвори място, хвърли я и тя изтрещя върху камъните.

Търговците го зяпнаха. Сигурно за пръв път виждаха човек в копринено палто да върши нещо, което можеше да се нарече работа. Кирейн завъртя очи и отново подуши виното си.

— Фенери — каза плахо госпожа Арнон. — Ще ни трябват фенери или факли. Ако...

Във въздуха над дланта на Анура тутакси се появи кълбо от светлина, толкова ярко, че всичко наоколо им потъна в сенки. Неколцина от търговците чак вдигнаха ръце да заслонят очите си. След малко господин Кросин дръпна едното крило на вратата за желязната халка.

Миризмата вътре бе познатият остър мирис на ечемик, толкова силна, че почти надмогваше вонята на града, и още нещо. В сенките отвъд светлото кълбо на Анура се мяркаха смътни фигури. На Перин му замириса на котка, подивяла котка. И на плъх също. Чу тънък писък някъде в тъмните дълбини на дългия склад, който изведнъж секна — котка, докопала плъх. Какво пък, в зърнените складове винаги имаше плъхове и котки, които ги ловят. Стори му се успокояващо и съвсем нормално. Почти толкова нормално, че да приглуши тревогата му. Замириса му и на още нещо, нещо, което сякаш му беше познато. Свирепо мяучене, някъде навътре в склада, което бързо премина в болезнено скимтене и изведнъж заглъхна. Явно, че плъховете в Соу Хейбор понякога си го връщаха. Перин отново настръхна... но тук едва ли имаше нещо, което Тъмния да шпионира. Повечето плъхове по света си бяха просто плъхове.

Нямаше нужда да влиза много навътре. Тъмното помещение беше запълнено с груби чували, подредени върху дървени платформи, за да не се опират на каменния под. Безкрайни редици от чували се издигаха почти до тавана, а на горния етаж сигурно беше същото. Той пристъпи до най-близката купчина, заби ножа си в светлокафявия чувал и срязва надолу през конопените нишки. От прореза се заизсипваха ечемичени зърна. И съвсем видимо на ярката светлина на Анура — гърчави черни точки. Гъгрици — почти колкото беше самото зърно. Миризмата им беше по-остра, отколкото на ечемика. Гъгрици. Космите на врата му не спираха да се опитват да щръкнат. При такъв студ гъгриците трябваше да са измрели.

Дори само този чувал беше доказателство, а и носът му вече различаваше миризмата на гъгрици, но той пристъпи до друга

купчина, а после до още една и още една, като всеки път срязваше по един чувал. И от всеки се изсипваше светлокафяво зърно и черни гъгрици.

Търговците стояха свити на прага, осветени от дневната светлина зад тях, но светликът на Аура очертаваше рязко лицата им. Угрижени лица. Отчаяни.

— С удоволствие ще ви отведем всеки чувал, който купите — обади се колебливо госпожа Анура. — Само срещу малка добавка...

— Срещу половината цена, която предложих — срязва я Берелайн. Сбърчила нос, тя надигна полите си от пода. — Изобщо не можете да ги махнете всичките.

— И никакво просо — каза мрачно Перин. Трябваше му храна за войниците, но просеното зърно не беше по-едро от паразитите. Колкото и да го вееха, щеше да откара колкото просо, толкова гъгрици. — Вместо него ще вземем повече боб. Но и той да се пресее.

Изведнъж откъм улицата се чу врясък. Не беше нито котка този път, нито плъх, а вик на ужасен от нещо човек. Перин дори не усети как е извадил брадвата, докато не видя, че дръжката ѝ е в ръката му, и избута търговците от прага. Те се скупчиха още повече, заоблизваха устни и дори не погледнаха да видят кой е изкрещял.

Кирейн се беше облегал на стената отсреща, бляскавият му шлем с бялото перо лежеше на камъните до чашата с вино. Мечът му беше изваден наполовина от ножницата, но самият той изглеждаше замръзнал, зяпнал с опулени очи в стената на сградата, от която Перин тъкмо беше излязъл. Перин го пипна по рамото и мъжът подскочи.

— Там имаше човек — заговори колебливо геалданецът. — Само преди миг беше там. Погледна ме и... — Кирейн потърка лицето си. Въпреки студа на челото му беше избила пот. — Мина през стената. Честна дума. Повярвайте ми. — Някой изстена; някой от търговците, помисли Перин.

— И аз го видях — каза зад него Сеонид и този път сацисаният се оказа той. На това място носът му не вършеше никаква работа!

Айез Седай погледна за последно стената, която бе посочил Кирейн, и се отдръпна от нея с видима неохота. Стражниците ѝ бяха високи мъже, извисяваха се над нея, но стояха от нея на разстояние само колкото да им позволи да извадят мечовете си. Макар че на Перин

не му стана ясно с какво щяха да се бият Стражниците, ако Сеонид говореше сериозно.

— На мен ми е трудно да лъжа, лорд Перин — сухо каза Сеонид, след като той изрази съмнение, но тонът ѝ бързо стана толкова сериозен, колкото беше лицето ѝ, а очите ѝ бяха толкова напрегнати, че само от тях на Перин взе да му прилява. — Мъртъвци бродят из Соу Хейбор. Лорд Коулин е избягал от града от страх от духа на жена си. Изглежда, има съмнения как точно е умряла тя. Почти няма мъж или жена в града, които да не са виждали оживял мъртвец, а доста от тях са виждали не един. Разправят, че някои са умрели от докосване на мъртвец. Това не мога да го потвърдя, но някои са умрели от страх, други — заради чуждия страх. Удрят по сенки и по всичко, което може да ги изненада, с каквото им попадне подръка, и понякога са намирали в краката си я съпруг, я жена или съсед. Това не е истерия, нито приказка, с която се плашат деца, лорд Перин. Никога не бях чувала за такова нещо, но е истина. Трябва да оставите някоя от нас да направи каквото може.

Перин бавно поклати глава. Не можеше да си позволи да изгуби нито една Айез Седай, ако искаше да спаси Файле. Госпожа Арнон заплака.

— Соу Хейбор ще трябва да се оправи сам с мъртъвците си — каза той.

Но страха от мъртъвци обясняваше само това. Може би хората бяха твърде наплашени, за да помислят да се умият, но му се струваше невероятно този страх така да е завладял всички. Изглежда, вече просто им беше все едно. И гъмжащите посред зима гъгрици, в този мраз? В Соу Хейбор витаеше нещо много по-лошо от оживели духове, и всичките му инстинкти говореха, че трябва да избяга час по-скоро, без да поглежда назад. Жалко, че не можеше.

ГЛАВА 27

КАКВОТО ТРЯБВА

Веенето се извърши на заснежения източен бряг на реката, където нямаше нищо, което да спира острия северен вятър. Мъже и жени от града подкараха чували през мостовете, във фургони с по два впряга, коли с един кон и дори в ръчни колички. Обикновено купувачите докарваха своите фургони до складовете, или в най-лошия случай зърното и бобът трябваше да се закарат само до кея, но Перин нямаше намерение да вкарва своите колари в Соу Хейбор. Нито някой друг. Каквото и да му беше шантавото на този град, можеше да се окаже заразно. Все едно, коларите бездруго бяха много неспокойни, мръщеа се на дрипавата мръсна тълпа хора, които така и не проговаряха, но се подсмиваха нервно, когато някой случайно ги погледнеше. Още по-зле беше с мръсните търговци, надзираващи работата. В родния на коларите Кайриен търговците бяха чисти, порядъчни хора, поне външно, и не трепереха само защото някой ги е погледнал. И как да не се изнервят? От една страна, търговци, които се озъртаха подозрително към всеки, когото не познаваха, от друга — градските хора, преплитащи крака по мостовете — явно не им се щеше да се върнат зад стените на града си. Така че коларите се бяха събрали на малки групи, бледи, облечени в тъмни дрехи мъже и жени, стискаха дръжките на ножовете си и току поглеждаха по-високите от тях граждани, сякаш ги смятаха за много луди и много опасни.

Перин обикаляше наоколо, наблюдаваше веенето на зърното, оглеждаше дългата колона коли, проточила се до билото на възвишението и отвъд него, както и градските фургони и ръчни колички, прииждащи от другия бряг. Гледаше да е пред очите на всички. Не знаеше защо точно видът му, уж безгрижен, ги поуспокояваше, но така изглеждаше. Поне достатъчно, за да не побегне някой от тях, въпреки че продължаваха да гледат накриво жителите на Соу Хейбор. Освен това се държаха на разстояние, и толкова по-добре. Само да влезеше в главата на кайриенците, че някой

от тези хора можеше и да не е жив, половината от тях щяха да скочат на каприите, да заплющят с камшиците и да подкарат кой накъдето види. А останалите сигурно нямаше да дочакат до мръкване. Стъмнеше ли се, от една такава приказка щеше да бръмне главата на всеки. Изнуреното слънце, почти скрито от сивите облаци, още не се беше издигнало високо, но ставаше все по-очевидно, че ще трябва да останат тук през нощта. А може би и повече. Челюстта му се вкочани от усилието да не заскърца със зъби. Дори Неалд бе почнал да не се мръщи на хората.

Веенето беше тежка работа. Всеки чувал трябваше да се отвори и да се изсипе в големите плоски плетени кошове, за всеки от които бяха нужни по двама мъже, които да хвърлят зърното или боба. Студеният вятър отвяваше гъгриците на дъжд от черни точици, а мъже и жени наоколо държаха с две ръце големи ветрила и с тях го подсилваха. Вятърът отмитаеше всичко отвятото в реката, но скоро заснеженият бряг беше отъпкан и лапавицата под краката се покри с умрели или умиращи от студа бръмбарчета и по-леки зърна овес, ечемик и червен боб. Това, което краката им стъпкваха, скоро се покриваше с нов пласт. Това, което оставаше в кошовете обаче, изглеждаше по-чисто, макар и не съвсем чисто, щом го изсипяха отново в грубите конопени чували, обърнати наопаки и изтупани с пръчки от деца, за да се изтърсят останалите паразити. Чувалите се връзваха и веднага отиваха по колите на кайриенците, но купищата празни чували растяха изумително бързо.

Перин се беше облегал на седлото на Стъпко и се мъчеше да прецени дали два пълни товара от складовете стигат да напълнят със зърно една от неговите коли, когато Берелайн спря до него бялата си кобила, стиснала здраво червеното си наметало против вятъра. Анура, с нейното лишено от възраст лице, гладко и неразгадаемо, спря на няколко крачки от тях. Айез Седай привидно ги беше оставила насаме, но в същото време беше достатъчно близо, за да чуе дори шепненето им, при това без разните там хитрини със Силата. Гладко лице или не, но днес клонестия нос ѝ придаваше хищен вид. Плитките ѝ с мънистата приличаха на странен клюмнал птичи гребен.

— Не можеш да спасиш всички — каза кротко Берелайн. Далече от вонята на града, миризмата ѝ беше изострена от тревога и подсилена с гняв. — Понякога човек трябва да избира. Соу Хейбор е

грижа на лорд Коулин. Не е имал право да изостави така хората си. — Е, значи не беше ядосана на него.

Перин се намръщи. Нима си мислеше, че се чувства виновен? Съизмерени с живота на Файле, бедите на Соу Хейбор не можеха да наклонят везната и на косъм. Но той извърна дорчото така, че да гледа към сивите градски стени и да не вижда празните очи на децата, трупайки празните чували. Човек прави каквото може. Каквото трябва.

— Анура има ли някакво мнение какво точно става тук? — изръмжа той. Тихо, но не се съмняваше, че Айез Седай го е чула.

— Нямам представа какво мисли Анура — отвърна Берелайн, без изобщо да се опитва да сниши глас. Не само че не я интересуваеше кой ще я чуе, тя искаше да я чуят. Напоследък тя не е толкова общителна като някога. Както си мислех някога, че е. От нея зависи дали ще закърпи това, което сама е скъсала. — И без да поглежда към Айез Седай, тя обърна коня си и се отдалечи.

Анура остана на мястото си, спряла немигащите си очи върху лицето на Перин.

— Да, ти си тавирен, но все пак си само една нишка в Шарката, както и аз. В края на краищата дори Прероденият Дракон е една нишка, втъкана в Шарката. Дори да е тавирен, една нишка не избира как ще бъде втъкана.

— Но тези нишки все пак са хора — въздъхна Перин. — Може би понякога хората не искат да бъдат втъкавани в Шарката, без да ги питат.

— А мислиш ли, че има значение? — Без да дочака за отговор, тя вдигна юзди и сръга кафявата кобила в галон след Берелайн. Наметалото ѝ се развя зад нея.

Не беше единствената Айез Седай, решила да каже две думи на Перин.

— Не — заяви той твърдо на Сеонид, след като я изслуша, потупвайки Стъпко по шията. Този път обаче ездачът искаше утеха. Искаше да е далече от Соу Хейбор. — Казах не, и толкова.

Тя седеше вкочанена на седлото, малка бледолика жена, изваяна сякаш от лед. Само дето очите ѝ бяха два тъмни, горящи въглена, и миришеше на много трудно обуздан гняв. С Мъдрите Сеонид беше блага като млекце, но Перин не беше Мъдра. Мургавото лице на Алхара зад нея бе като камък, сивото бе прошарило къдравата му

черна коса като скреж. Лицето на Винтер бе червено около къдравите мустачки. Длъжни бяха да търпят това, което става между Айез Седай и Мъдрите, но Перин не беше Мъдра... Вятърът развя стражническите им плащове — и двамата държаха ръцете си свободни за мечовете, ако потрябва. Нагънаха се от вятъра и цветовете им запреливаха от сиво в кафяво, синьо и бяло. Направо му се повдигна като видя как части от двамата Стражници изчезват.

— Ако се наложи, ще извикам Елдара да те прибере — предупреди я той.

Лицето ѝ си остана студено, очите парещи, но през тялото ѝ премина тръпка и малкият бял скъпоценен камък на челото ѝ се полюшна. Не от страх какво щеше да направи с нея Мъдрата, а само от тази обида от устата на Перин, от която замириса на трън. Беше започнал да привиква да обижда Айез Седай. Навик, неподходящ за един благоразумен човек, но като че ли не можеше да се отърве от него.

— А ти? — попита той Масури. — И ти ли искаш да останеш в Соу Хейбор?

Стройната жена пред него беше известна с това, че винаги говореше открито и прямо като Зелена, нищо, че беше Кафява, но сега му отвърна кротко:

— И за мен ли ще извикаш Елдара? Има много начини човек да служи и не винаги можем да избираме този, който най-ни харесва. — Кое то, като си помислиш, беше съвсем вярно. Все пак Перин нямаше представа защо бе посетила тайно Масема. Дали подозираше, че го е разбрал? Лицето на Масури беше непроницаемо като маска. Изражението на Кърклин беше отегчено, след като вече бяха извън Соу Хейбор. Странно как съумяваше да седи изправен на коня и в същото време да изглежда отпуснат, сякаш нищо на света не можеше да го притесни и сякаш никаква мисъл не го тревожеше. Човек, повярвал това за Кърклин, можеше да бере ядове.

Слънцето бавно се издигаше, хорицата от града си вършеха работата някак механично, сякаш искаха да потънат в нея и се бояха да се върнат към лошите спомени, когато тя свърши. Перин реши, че Соу Хейбор е развинтил въображението му. И все пак смяташе, че е прав. Въздухът над крепостните стени изглеждаше твърде мътен, като че ли над града бе надвиснал тъмен облак.

По пладне коларите разчистиха снега по склона над реката, за да напалят огньове, на които да си сварят слаб чай — използваха листата вече за трети или четвърти път. В града не бяха намерили чай. Някои от тях поглеждаха към мостовете, сякаш се канеха да прескочат до Соу Хейбор и да потърсят нещо за ядене. Но само щом се озърнеха към мръсните и дрипави хора, тръскащи големите кошове, спираха и ровеха из торбите си за овесени питки и смлени жълъди. Поне за тях бяха сигурни, че са чисти. Някои поглеждаха с едно око към вече натоварените по колите чували, но бобът първо трябваше да кисне, а зърното да мине през хромелите, оставени в лагера, и то след като готвачите първо махнат от него поне толкова гъгрици, че да стане годно за ядене.

Перин нямаше апетит, дори някой да му дадеше най-чистия хляб, но отпиваше някаква бозава течност, която трябваше да мине за чай, от калаената чаша, когато го намери Латиан. Всъщност кайриенецът уж не идваше да го търси. Яздеше бавно покрай огъня, край който стоеше Перин, но след кратко колебание подкара по склона. Слезе, вдигна предния крак на коня и огледа намръщено подковата. Разбира се, два пъти погледна нагоре да види дали Перин идва.

С въздишка, Перин върна очуканата чаша на дебелия сивокоса коларка, която разпростря тъмните си поли в реверанс. И се ухили, и кимна хитро към Латиан. В хитруването сигурно беше десет пъти по-добра от него. Неалд, приклепнал до огъня и стиснал чашата си с две ръце, се разсмя толкова силно, че чак почна да бърше сълзите от очите си. Май беше започнал да полудява. Светлина! Да му е смешно точно тук и сега?

Латиан се поизправи, колкото да се поклони на Перин и да си каже неговото „Виждам ви, милорд“, след което отново клекна и вдигна крака на коня, като последния тъпак. Човек не хваща така конски крак, освен ако не иска да го ритнат. Но пък Перин не очакваше от него нищо освен глупости. Първо като вземеш как Латиан си играе на айилец, с дългата до раменете коса, вързана отзад на опашка, в смешно подобие на айилските прически, а сега пък си играеше на шпионин. Перин потупа животното по врата да го успокои след цялото това дърпане на крака и погледна вдигнатата подкова, на която й нямаше нищо. Освен дупката от счупения сигурно преди няколко дни

клинец. Ръцете го сърбяха за налбантски сечива. Сякаш бяха минали години, откакто не беше сменял подкови или размахвал ковашкия чук.

— Господин Балвер ви праща вест, милорд — заговори тихо Латиан, свел глава. — Приятелят му е тръгнал да си продава стоката, но го очакват да се върне утре или вдругиден. Каза да ви попитам дали ще е добре да ви настигнем тогава. — Надникна под корема на коня към веячите край реката и добави: — Макар че едва ли ще сте тръгнали до тогаз.

Перин погледна намръщено към веячите. Навъси се и към дългата редица коли, чакащи реда си да ги натоварят, и към другите пет-шест, които вече бяха смъкнали платнищата си. Една от тях вече бе натоварена с кожа за кърпене на обуца, свещи и други такива неща. Никакво масло обаче. Маслото за лампи в Соу Хейбор миришеше на гранясало, също като маслото за готвене. Ами ако Гаул и Девите бяха донесли нещо за Файле? Ако я бяха видели? Готов беше всичко да даде, само и само да може да поговори с някой, който я е видял, който да може да му каже, че е жива и здрава. Ами ако Шайдо изведнъж се бяха раздвижили?

— Кажи на Балвер да не се бави много — изръмжа той. — Колкото до мен, до един час няма да съм тук.

И удържа на думата си. Повечето коли трябваше да останат, за да изминат сами еднодневния път до лагера, с Кирейн и неговите войници със зелени шлемове, които да ги пазят, със заповед никой да не минава мостовете. С хладен поглед, като че ли напълно съвзел се от потреса, геалданецът го увери, че всичко ще мине по мед и масло. Най-вероятно въпреки всякакви заповеди той самият щеше да се върне в Соу Хейбор само за да се увери, че не го е страх. Перин не виждаше смисъл да си губи времето да го разубеждава. Първо трябваше да намери Сеонид. Не че се криеше точно, но беше разбрала, че се кани да тръгва, оставила бе съвсем открито коня си да го пазят Стражниците ѝ, и сега притичваше зад колите между него и нея. Бледоликата Айез Седай не можеше да скрие миризмата си обаче, а и да можеше, не знаеше, че е необходимо. Много се изненада, че я намери бързо, и се възмути, когато той я подкара пред Стъпко да си вземе коня. Въпреки всичко това, много преди да е изтекъл и един час, той вече яздеше надалече от Соу Хейбор, с Крилатите гвардейци в плътен кръг около Берелайн, а мъжете на Две реки — обградили

осемте натоварени коли, които се тътреха зад трите знамена, и ухиления, представете си, Неалд. Да не говорим, че се опитваше да завърже приказка с Айез Седай. Перин не знаеше какво да направи, ако този човек наистина полудяваше. Веднага щом възвишението скри Соу Хейбор зад тях, той усети как между раменете му се отхлаби някакъв възел. С което останаха само още десетина други, плюс взела на нетърпение, стегнал корема му. Тях явното съчувствие на Берелайн не можеше да разхлаби.

Порталът на Неалд ги преведе от заснеженото поле на малкото сечище на терена за Пътуване между високите дървета, цели четири левги с една стъпка, но Перин не дочака да минат колите. Стори му се, че чу как Берелайн ахна, когато той пришпори Стъпко в галон към лагера. Или навярно беше някоя от трите Айез Седай. Много вероятно.

Усещаше се някаква стаеност, докато яздеше между шатрите и колибите на хората от Две реки. Слънцето все още висеше в сивото небе, но над огньовете не се виждаха котли и не бяха много хората около тях, сгущени в наметалата си и загледани напрегнато в пламъците. Неколцина седяха на грубите дървени столчета, стъкмени от Бан Кроуи, останалите стояха прави или клечаха. Никой не го и погледна. Никой не хукна да вземе коня му. Не стаеност, даде си сметка той. Напрежение. Миризмата някак му напомняше за изпънат лък, който още малко и ще се счупи. Почти чуваше как ще изпука.

Когато слезе пред шатрата с червените ивици, Данил се появи откъм ниските палатки на айилците. Крачеше бързо. След него идеха Сюлин и Елдара, една от Мъдрите, при това не изоставаха, въпреки че наглед не бързаха. Лицето на Сюлин бе като потъмняла от слънцето кожена маска. Това на Елдара, едва показващо се под увития около главата ѝ тъмен шал, беше самата кротост. Данил дъвчеше дебелиите си мустаци, подръпваше разсеяно меча от кожената му ножница и ядосано го буташе обратно. Дръпне — бутне. Вдиша много дълбоко, преди да заговори.

— Девите доведоха петима Шайдо, лорд Перин. Арганда ги отведе при геалданските шатри да ги разпита. С тях е и Масема.

Перин изтика засега от ума си присъствието на Масема в лагера.

— Защо позволихте да ги вземе Арганда? — попита той Елдара. Данил нямаше да може да го предотврати, но Мъдрите бяха друга

работа.

Елдара не изглеждаше много по-възрастна от Перин, но студентите ѝ сини очи сякаш бяха виждали много повече, отколкото той щеше да види за цял живот. Скръсти ръце на гърдите си и гривните ѝ издрънчаха.

— Дори Шайдо знаят как да прегръщат болка, Перин Айбара. Дни ще минат, докато накараме някой да проговори, а не виждаме смисъл да се чака.

Ако очите на Елдара бяха студени, то тези на Сюлин бяха от син лед.

— Ние с моите копиесестри щяхме да го уредим по-бързо, но Данил Люин каза, че не искате да има бой. Джерард Арганда е нетърпелив човек и не ни вярва. — Сякаш се канеше да се изплюе, ако не беше айилка. — Все едно, от тях не може да се научи много. Това са Каменни кучета. Бавно ще се прекършат. В такива неща винаги трябва да измъкнеш малко от един, малко от друг, за да сглобиш картината.

„Да прегръщат болка“. Не можеше без болка, когато подложиш някого на разпит. Досега не беше позволявал тази мисъл да му влезе в главата. Но за да си върне Файле...

— Някой да изтрие Стъпко — грубо се разпореди той и подаде юздите на Данил.

Геалданската част от лагера беше много по-различна от грубите заслони и безразборно пръснатите шатри на хората от Две реки. Тук островърхите платнени шатри бяха изпънати като по конец, повечето с пирамиди от увенчани със стомана пики пред входа и подредени седла от едната страна. Плющенето на конските опашки и разветите от студения вятър дълги ленти по пиките бяха единствените безредни неща, които можеха да се чуят и видят. Всички пътеки между шатрите бяха с еднаква ширина, а през няколкото реда огньове можеше да се прекара права линия. Всичко беше изрядно и спретнато.

Във въздуха се долавяше миризма на овесена каша и варени кестени. Няколко мъже в зелени палта огребваха с пръсти последните остатъци от храната си от калаените си чинии. Други вече гасяха огньовете. Тук нямаше и помен от напрежение. Хората просто се хранеха или си вършеха работата, и двете — с почти еднакво удоволствие. Като нещо, което просто трябва да се прави.

Близо до остриите колове, очертали външния край на лагера, няколко мъже се бяха събрали в кръг. Само половината от тях бяха облечени в зелените палта и лъскавите брони на геалданските пиконосци. Останалите носеха пики или мечове, окачени на коланите върху омачканите им палта. Палтата бяха най-различни, от фина коприна до груба вълна или опърпани дрипи, но нито едно от тях не можеше да се нарече чисто, освен ако не го сравнеш човек с видяното в Соу Хейбор. Човек винаги можеше да познае хората на Масема, дори откъм гърба.

Друга една миризма стигна до него, докато приближаваше мъжете. Миризмата на печено месо. Последвана от един приглушен звук, който не искаше да чуе. Когато си запробива път с лакти, войниците се заозъртаха и почнаха да се отдръпват с неохота. Хората на Масема заотстъпваха — мърмореха навъсено за жълти очи и Твари на Сянката. Но тъй или иначе, той успя да излезе отпред.

На земята лежаха четирима високи мъже, рижи или светлокоси и облечени в кадин-сор, с вързани за глезените китки — зад гърба, и с клони, пъхнати зад коленете и под лактите. Лицата им бяха раздрани и подути, а устата им бяха затъкнати с парцали. Петият мъж беше гол, завързан между четири дебели, забити в земята кола, разпънат така, че чак жилите му се виждаха. Той се мятеше, колкото позволяваха връзките, и ревеше приглушено през парцала. На корема му бяха сложени няколко въглена, от които излизаше тънък дим. Тъкмо миризмата на пращящата плът беше ударила ноздрите на Перин. Въглените се бяха залепили за изпънатата кожа на мъжа и всеки път, щом успееше да изтърси някой, един ухилен тип в мръснозелено копринено палто, клекнал до него, поставяше друг с машините, които държеше, от делвата, разтопила земята отдолу на кал. Перин го познаваше. Казваше се Хари и обичаше да събира уши, нанизани на връв. Мъжки уши, женски уши, детски уши — за Хари беше все едно.

Без да мисли, Перин пристъпи напред и изрита купчината въглени върху вързания човек. Някои от тях улучиха Хари и той отскочи стъписан и изпищя, а пищенето му се обърна на вресък, когато ръката му падна в делвата. Претърколи се, стиснал до гърдите си изгорената си ръка, и изгледа Перин с гнева на невестулка, готова да ухапе.

— Дивакът се преструва, Айбара — каза Масема. Перин така и не го беше забелязал. Масема беше застанал малко отстрани, със студено лице под бръснатия череп. Тъмните му, трескави очи се бяха присвилили презрително. Миризмата на лудост се прокрадва през вонята на горяла плът. — Знам ги аз. Преструват се, че изпитват болка, но не изпитват нищо. Не и като другите хора. По-скоро камък ще нараниш, отколкото да накараш такъв като него да проговори.

Арганда, вкочанен до Масема, стискаше дръжката на меча си толкова силно, че ръката му трепереше.

— Ти може би искаш да си загубиш жената, Айбара — изхриптя той, — но аз няма да загубя кралицата си!

— Трябва да се направи — намеси се Ейрам, колкото умолително, толкова и настойчиво. Беше от другата страна на Масема и стискаше зеленото си наметало, сякаш за да не посегне и той към меча. Очите му бяха трескави почти колкото на Масема. — Ти си ме учил, че един мъж трябва да прави каквото трябва.

Перин с усилие отпусна юмруци. Каквото трябва. За Файле.

Берелайн и трите Айез Седай избутаха тълпата и излязоха отпред. Берелайн леко сбърчи нос, като видя мъжа, разпънат между коловете. Трите Айез Седай все едно гледаха парче дърво — толкова се промени изражението им. Елдара и Сюлин бяха с тях, и двете също толкова невъзмутими. Неколцина геалданци изгледаха намръщено айилките и замърмориха. Дрипавите мръсни мъже на Масема поглеждаха с гняв и айилките, и Айез Седай, но повечето от тях се дръпнаха настрана от тримата Стражници, а тези, които не се сетиха, бяха дръпнати от другарите си. Някои глупци знаеха границите на глупостта. Масема изгледа Берелайн с пламнали очи, след което реши да се престори, че тя не съществува. Някои глупци не знаеха граници.

Перин се наведе и измъкна парцала от устата на разпънатия. И едва успя да си дръпне ръката от ухапката, по-зла и от тази на Стъпко.

Изведнъж айилецът отметна глава назад и запя с дълбок, ясен глас:

— Мий с копията — слънцето се издига високо.

Мий с копията — спуска се слънцето ниско.

Мий с копията — кой от смъртта бои се?

Мий с копията — не познавам такъв!

Смехът на Масема изригна по средата на пеенето. Космите по врата на Перин също изригнаха. Никога не беше чувал смеха на Масема. Много неприятен звук.

Не искаше да изгуби някой пръст, затова извади брадвата си от клупа и леко опря шипа ѝ под брадичката на разпънатия, за да му затвори устата. От загорялото от слънцето лице го погледнаха очи с цвета на лед, безстрашни. Мъжът се усмихна.

— Не искам от теб да измениш на народа си — каза Перин. Гърлото го заболя от усилието гласът му да не затрепери. — Твоите Шайдо плениха няколко жени. Искам само да разбере как да си ги върна. Едната се казва Файле. Висока е като вашите жени, със скосени очи, с дълъг нос и дръзка уста. Красива жена. Би трябвало да я помниш, ако си я виждал. Виждал ли си я? — Дръпна брадвата и се изправи.

Шайдо го погледна за миг, а после вдигна глава и запя отново, без да откъсва очи от него. Весела беше песента и закачлива, като за танц:

*— Срещнах веднъж едного, далеч от дома му.
Имаше жълти очи и ум като камък.
Поиска от мен в ръката си дим да му хвана.
Земя с много влага щял бил да покаже.
Стоеше на главата си и каза, че можел
като кръшна хубавица да танцува.
И можел да стои, докато стане камък.
Примигах с очи — и го нямаше.*

Шайдо отметна глава и се изсмя високо и доволно. Все едно, че се беше изтегнал на пухена постеля.

— Ако... ако не можеш да го направиш — заговори отчаяно Ейрам, — отдръпни се. Аз ще...

Каквото трябва. Перин огледа лицата наоколо. Арганда, изпълнен с омраза, вече не само към Шайдо, но и към него. Масема,

изпълнен с вонята на лудостта и омразата. Трябва да си готов да можеш да нараниш и камъка. Едара, с лице, неразгадаемо като на Айез Седай, скръстила ръце на гърди. Шайдо знаеха как да прегръщат болката, щеше да отнеме дни. Сюлин, с още неизбледния белег на бузата, с хладен поглед и миризма на неумолимост. Берелайн, с миризма на суров съдник, владетелка, осъждала хора на смърт, без това да е нарушило съня ѝ. Каквото трябва — да се свърши. Да искаш — и да можеш да нараниш и камъка. Прегърни болката. О, Светлина, Файле!

Брадвата в ръката му се издигна лека — като перце — и падна като чук върху наковалня. Тежкото острие се вряза в лявата китка на Шайдо.

Мъжът изръмжа от болка, надигна конвулсивно ръка, озъби се и кръвта оплиска лицето на Перин.

— Изцерете го — обърна се той към Айез Седай и отстъпи назад. Не изтри лицето си. Кръвта се стичаше по брадата му. Чувстваше се отмаял. Нямаше да може да вдигне повторно брадвата, дори за живота си.

— Луд ли си? — попита сърдито Масури. — Не можем да му върнем ръката!

— Казах, Изцерете го!

Сеонид коленичи до главата на мъжа. Той хапеше отсечената си китка и напразно се мъчеше със зъби да спре кръвта. Но нямаше страх в очите му. Нито в миризмата му. Никакъв страх.

Сеонид стисна в дланите си главата на Шайдо и изведнъж той отново се сгърчи и замаха диво с ръка. Още докато се гърчеше, струята кръв намаля и спря, а той се отпусна на земята. Лицето му беше пепеляво. Вяло надигна чукана на лявата си ръка и погледна гладката кожа, която вече покриваше отсеченото. И да имаше белег, Перин не можа да го види. Мъжът му се озъби. В миризмата му все така нямаше страх. Сеонид залитна, сякаш беше изцедена до предела. Алхара и Винтер пристъпиха напред, но тя им махна с ръка, въздъхна и се изправи сама.

— Казаха ми, че можете да издържите дни наред, без нищо да издадете — заговори Перин. Гласът му прозвуча твърде силен дори в собствените му уши. — Нямам време да ми показвате колко сте твърди и храбри. Знам, че сте храбри и твърди. Но жена ми остана много

дълго в плен. Ще ви разделят и ще ви разпитат за няколко жени. Дали сте ги виждали и къде. Само това искам да науча. Няма да има нажежени въглени, няма да има мъчения. Само въпроси. Но ако някой от вас откаже да отговори, или ако отговорите ви се окажат противоречиви, то всеки от вас губи по нещо. — Изненада го, че все пак можа да вдигне брадвата. Беше оцапана с червено.

— Две ръце и два крака — каза хладно Перин. Светлина, гласът му бе като лед. Чувстваше се като лед, до костите. — Това значи, че имате четири шанса да отговорите на един и същ въпрос. И ако откажете, пак няма да ви убия. Ще намеря някое село, в което да ви оставя, някъде, където ще просите, някъде, където децата ще подхвърлят по някой петак на свирепите айилци без ръце и крака. Помислете за това и решете дали си струва да криете жена ми от мен.

Дори Масема се беше вторачил в него, сякаш го виждаше за пръв път. Той се обърна да си тръгне и неговите хора, и геалданците, му направиха път, сякаш за да пропуснат цял юмрук тролоци.

Видя оградата от остри колове пред себе си и гората на стотина крачки по-нататък, но не смени посоката. Понесъл брадвата, продължи да върви, докато не го обкръжиха високите дървета и миризмата на лагера не остана зад него. Миризмата на кръв носеше със себе си, остра и метална. От това не можеше да избяга.

Не знаеше колко дълго е газил през снега. Едва забелязваше косите слънчеви лъчи, прорязващи сенките под дървесния покров. Кръвта бе полепнала по лицето му, в дъха му. Започваше да засъхва. Колко пъти бе казвал, че ще направи всичко, за да си върне Файле? Един мъж прави каквото трябва. За Файле — всичко.

Изведнъж той вдигна с две ръце брадвата над главата си и я запокити с все сила. Тя се превъртя няколко пъти във въздуха и с трясък се зъби в дънера на един дебел дъб.

Той издиша натежалия в дробовите му въздух, смъкна се върху плоската скала, подаде се под снега, и опря лакти на коленете си.

— Можеш вече да се покажеш, Илиас — промълви уморено Перин. — Надушвам те.

Илиас излезе безшумно от сенките и жълтите му очи леко просветнаха под широкополата му шапка. В сравнение с него дори айилците бяха шумни. Той избута настрана дългия нож и седна на

камъка до Перин. Дълго седя мълчаливо, почесвайки дългата си брада. После кимна към брадвата, забита в дъба.

— Веднъж ти казах да го държиш това, докато не свикнеш да го използваш твърде често. Започна ли да ти харесва? Още тогава?

Перин тръсна глава.

— Не! Не е това! Но...

— Но какво, момчето ми? Струва ми се, че почти изплаши Масема. Само че и ти миришеше на уплашен.

— Крайно време беше и него да го уплаши нещо — измърмори Перин и помръдна рамене. Трудно беше да се изрекат някои неща. Но май беше време. — Брадвата. Тогава не го забелязах, но сега си спомням. Беше в нощта, когато срещнах Гаул, а Белите плащове се опитаха да ни убият. После, когато се бихме с тролоците в Две реки, не бях сигурен. Но при Думайски кладенци вече бях. Страх ме е в битка, Илиас. Страх ме е и съм тъжен, защото може би никога вече няма да видя Файле. — Сърцето му се стегна и го заболя. Файле. — Само че... Слушал съм Грейди и Неалд да говорят какво е, когато държат Единствената сила. Казват, че се чувстват по-живи. В битка устата ми пресъхва от страх, но се чувствам по-жив от всякога, освен когато държа в прегръдката си Файле. Не мисля, че ще мога да го понеса, ако започна да изпитвам същото като преди малко. Не мисля, че Файле ще ме приеме повече, ако стигна дотам.

— Не мисля, че го има у теб, момче — изсумтя Илиас. — Чуй, опасността завладява различните хора по различен начин. Някои са хладнокръвни като колелцата в часовника, но ти не си от хладнокръвните. Когато сърцето ти забие, сгорещява кръвта ти. Сгорещява и сетивата ти. Изостря усета ти. Можеш да загинеш след няколко мига, може би след миг, но сега не си мъртъв, и го съзнаваш от глава до пети. Просто така стоят нещата. Не че ти харесва.

— Де да можех да го повярвам — въздъхна Перин.

— Поживей колкото мен — сухо отвърна Илиас, — и ще го повярваш. Дотогава просто приеми, че съм живял по-дълго от теб и съм бил на този свят преди теб.

Седяха мълчаливо и гледаха брадвата. Перин искаше да повярва. Кръвта по брадвата му също го гледаше. Никога не беше виждал кръв толкова черна. Колко ли време беше изтекло? Слънцето се скриваше, ако се съдеше по косите лъчи.

Ушите му доловиха прашенето на копита в снега — приближаваше бавно. След няколко минути се появиха Неалд и Ейрам. Някогашният Калайджия сочеше следите, а ашаманът кимаше нетърпеливо. Следата беше ясна, но Перин беше готов да се обзаложи, че Неалд нямаше да може да я проследи сам. Беше градски човек.

— Арганда смяташе, че трябва да изчакаме, докато кръвта ти се поохлади — каза Неалд. — Според мен по-хладна няма да стане. — Кимна, с доволна усмивка. Беше свикнал хората да се боят от него, заради черното му палто и това, което означаваше то.

— Проговориха — каза Ейрам, — и всички дават едни и същи отговори. — Намръщаното му лице говореше, че отговорите не са му харесали. — Мисля, че заплахата ти да ги оставиш да просят ги изплаши повече от брадвата ти. Но твърдят, че изобщо не са виждали лейди Файле. Нито някоя от останалите. Можем да пробваме пак с въглените. Току-виж си спомнили нещо. — Нетърпение ли имаше в гласа му? Да намери Файле, или да използва въглените?

Илиас се намръщи.

— Ще ви кажат същото, каквото и сега. Ще ви кажат каквото искате да чуете. Все едно, шансът беше малък. Шайдо са хиляди и пленниците им са хиляди. Човек може да живее цял живот сред толкова много хора и никога да не срещне повече от няколкостотин, които да запомни.

— Тогава ще трябва да ги убием — каза Ейрам. — Според Сюлин Девите са ги хванали, когато са били без оръжие, за да може да бъдат разпитани. Те няма да се примирят да станат гай-шайн. Само един да избяга, може да каже на Шайдо, че сме тук. И тогава ще ни нападнат.

Ставите на Перин изскърцаха като ръждясали, когато се надигна. Не можеше да остави Шайдо да избягат.

— Могат да бъдат пазени, Ейрам. — Припряността го беше докарала до това да загуби Файле едва ли не завинаги, а ето че отново беше станал припрян. Припрян. Колко слаба дума за отсичането на човешка ръка. И при това съвсем ненужно. Винаги се беше старал да мисли внимателно и да действа внимателно. Сега трябваше да помисли, но всяка мисъл го нараняваше. Файле беше изгубена сред цяло море от облечени в бяло пленници. — Може би други гай-шайн ще знаят къде е — промълви той и закричи обратно към лагера. Но как

да хване някого от гай-шайн на Шайдо, като изобщо не ги пускаха извън лагера, освен с охрана.

— А това, момче? — попита Илиас.

Перин знаеше за какво го пита и без да поглежда. Бравата.

— Който я намери, да прави каквото иска. — Гласът му беше хриплив. — Някой глупав веселчун може да измисли легенда за нея. — Продължи към лагера, без да се обръща. С празния клуп, дебелият колан на кръста изглеждаше лек. И ненужен.

* * *

Три дни по-късно колите се върнаха тежко натоварени от Соу Хейбор, а Балвер влезе в шатрата на Перин с някакъв висок небръснат мъж, облечен в мръсно вълнено палто и с меч, който не изглеждаше по-добре поддържан от самия мъж и облеклото му. Отначало Перин не го позна зад едномесечната четина. Но след това долови миризмата му.

— Изобщо не очаквах да те видя отново — рече той. Балвер примигна изненадано — явно беше очаквал, че ще го изненада.

— Търсех... Мейгдин — отвърна грубо Таланвор, — но Шайдо се движеше по-бързо от мен. Господин Балвер казва, че знаеш къде е.

Балвер го изгледа рязко, но гласът му остана сух и безчувствен, като миризмата му.

— Господин Таланвор стигна до Соу Хейбор малко преди да тръгна, милорд. Срецах го съвсем случайно. Но случайността може би ще се окаже щастлива. Може би разполага със съюзници за вас. Нека той да ви каже.

Таланвор се загледа намръщено в ботушите си и не каза нищо.

— Съюзници ли? Нищо по-малко от армия няма да помогне особено, но ще приема всякаква помощ, която можеш да ми доведеш.

Таланвор погледна Балвер и той му кимна леко, с окуражителна усмивка. Небръснатият вдиша дълбоко.

— Близо петнайсет хиляди сеанчанци. Повечето всъщност са тарабонци, но яздят под сеанчански знамена. И... и имат поне една дузина дамане. — Гласът му забърза, за да довърши, преди Перин да го е прекъснал. — Знам, че е все едно да приемеш помощта на Тъмния,

но те също са тръгнали срещу Шайдо, а аз съм готов да приема помощта и на Тъмния, за да освободя Мейгдин.

За миг Перин се взря в двамата. Таланвор нервно опипваше дръжката на меча си, Балвер гледаше като врабец, който чака накъде ще подскочи щурецът. Сеанчанци. Да, това наистина щеше да е като да приемеш помощта на Тъмния.

— Сядайте и ми разкажи за тези сеанчанци.

ГЛАВА 28

БУКЕТ РОЗОВИ ПЪПКИ

От деня, в който напуснаха Ебу Дар, пътуването с „Голямото пътуващо позорище и великолепно представление на дивни зрелища и чудеса на Валан Лука“ беше точно толкова ужасно, колкото можеше да си го представи Мат Каутон само в най-мрачните си мисли. Първо на първо, почти всеки ден валеше по няколко часа, а веднъж — три дни наред, без да спре, студеният зимен дъжд се сипеше на лапавица, от която палтото бавно подгизваше и докато се усети, човек започваше да трепери неудържимо. Водата се лееше на порой по силно утъпкания път, сякаш беше застлан с камък, а в най-лошия случай оставяше след себе си непроходима кал, но този дълъг керван от фургони, коне и хора се тътреше много бавно дори когато грееше слънце. В началото хората на позорището горяха от желание да напуснат час по-скоро града, в който нощем мълнии потапяха кораби и странни убийци по улиците караха всички да се озъртат през рамо, за да са по-далече от ревнивия сеанчански благородник, който щеше побеснял да тръгне да търси жена си и можеше да излее гнева си върху всеки, свързан с нейното духване. В самото начало пътуваха толкова бързо, колкото можеха да издържат конете, миля подир миля. Но с всяка миля започваха да се чувстват все по-далече от опасността, все по-сигурни, а след първия следобед...

— Трябва да се погрижа за конете — обясни Лука, докато разпрягаха конете от глупашки боядисания му фургон и ги отвеждаха към коневръза под ситния дъждец. Слънцето все още не се беше смъкнало до хоризонта, но от металните комини на обитаемите фургони вече се вдигаше сив пушек. — Никой не ни гони, а до Люгард е далече. Добри коне се намират трудно, пък и са скъпи. — Лука се намръщи кисело и поклати глава. Споменаването за разходи винаги го вкисваше. Стискаше се до последния петак, освен когато трябваше да угоди на жена си. — Оттук нататък има малко места, където можем да спрем за повече от ден. В повечето села няма да се събере достатъчно

тълпа, дори да се изсипе цялото население, а човек никога не знае как ще е в някое градче, прели да се устроиш. Но за това, че се отказах да припечеля каквото можех, не ми плащате достатъчно. — Придърпа везания си пурпурен плащ заради влагата и погледна през рамо към фургона си. През лекия дъжд се прокрадваше някаква горчива миризма. Мат едва ли щеше да хапне и залък от това, което готвеше жената на Лука. — Сигурен си, че никой не ни гони, нали, Каутон?

Мат придърпа раздразнено шапката си над ушите си и закричи, скърцайки със зъби, между пъстрите шатри и фургони. Не му плащали достатъчно? За това, което му предложиха. Лука трябваше да гони конете си в галоп чак до Люгард. Е, не чак в галоп — не искаше да умори конете в края на краищата, — но това надутото, скапано конте трябваше сам да иска да подкара по-бързо.

Недалече от фургона на Лука Чел Ванин беше седнал на едно трикрако столче и разбъркваше някаква кафява каша в малкото котле, окачено над огъня. Дъждът се стичаше в котлето от периферията на мократа му шапка, но дебелият мъж като че ли не го забелязваше, или му беше все едно. Джордъран и Фергин, двама от Червените ръце, сипеха ругатни и забиваха колове в разкаляната земя, за да вържат на тях въжетата на мръснокафявото платнище на шатрата, която делиха с Харнан и Метвин. И с Ванин, също така, но Ванин притежаваше умения, които според него го поставяха над вдигането на шатри, макар Червените ръце да се съгласяваха с това с неохота. Беше опитен налбант, но по-важното, беше най-добрият следотърсач и най-добрият конекрадец „в страната“, колкото и невероятно да изглеждаше за фигурата му, а „страната“ можеше да е коя ли не.

Фергин го изгледа накриво и стисна уста да не изругае, щом чукът в ръката му не улучи кола и го удари по палеца. Пусна чука, лапна палеца си, клекна в калта и се заоплакваше ревливо:

— Цяла нощ ще стоим на дъжда да пазим тия жени, милорд. Не можете ли да наемете няколко от конярите да свършат това, та да се произсушим малко, преди да отново да подгизнем?

Джордъран го сръга в ребрата с дебелия си пръст. Беше толкова дебел, колкото мършав беше Фергин, и тайренец, въпреки сивите си очи.

— Конярчетата ще оберат всичко, което намерят в шатрата, Фергин. — Ново мушване. — Какво, да ми свият арбалета ли искаш,

или седлото? А седлото е добро. — Третото ръгване едва не събори Фергин в калта. — Ако не я вдигнем тая шатра, Харнан ще ни остави на пост цялата нощ.

Фергин го изгледа с яд и изсумтя, но взе чука и изтри калта в наметалото си. Беше съвсем сносен войник, но малко глуповат.

Ванин се изплю между редките си зъби и за малко не улучи котлето. Кашата миришеше чудесно след онова, което готвеше Лателе, но Мат реши, че и тук няма да яде. Дебелият мъж чукна дървената лъжица по ръба на котлето да я очисти и го изгледа изпод тежките си клепачи. Кръглото му лице често изглеждаше полузаспало, но само глупак можеше да повярва в това.

— При тая скорост ще стигнем Люгард някъде към края на лятото. Ако въобще стигнем.

— Ще стигнем, Ванин — отвърна Мат по-уверено, отколкото се чувстваше в момента. Грубото вълнено палто, което беше навлякъл сухо преди няколко часа, беше на мокри петна, а водата се стичаше във врата му. Трудно е да се чувстваш уверен, когато по гръбнака ти се плъзга леден дъжд. — Зимата почти свърши. Дойде ли пролетта, ще се движим по-бързо. Ще видиш. Докъм средата на пролетта ще сме в Люгард.

Но и в това не беше сигурен. В първия ден бяха изминали не повече от две левги, а в най-добрите разстоянието не беше повече от две и половина. Малко селища можеше да се нарекат градове по Великия северен път, име, което започна много бързо да се мени, докато позорището се тътреше на север. Хората го наричаха „Пътя за Ебу Дар“, или „Мокрия път“, или просто „пътя“, сякаш беше само един. Лука обаче спираше във всяко градче, истинско или така наречено, укрепено със стена или пък разхвърляно покрай пътя село с не повече от пет-шест улици и жалко подобие на площад. Половин ден минаваше само докато позорището се устрои, вдигне се платнената стена и се опъне на входа огромният плакат. Голямото пътуващо позорище на Валан Лука. Лука просто не можеше да изпусне възможността да събере тълпа. И петаците от кесиите на хората. Или възможността да се изперчи с червените си плащове и да им вземе ума. Лука обичаше това почти колкото парите. Почти.

Странността на играещите в трупата, както и на животните в клетките, беше достатъчна, за да привлече хората. Даже и животните

не чак от толкова далече, впрочем; малцина се бяха отдалечавали много от селото си, за да видят с очите си жива мечка, за лъв да не говорим. Само че проливният дъжд задържаше тълпата, а станеше ли много силен, жонгльорите и акробатките отказваха да играят на открито. При което Лука обикаляше унило и ръмжеше как щял да намери достатъчно платно да покрие всеки номер, или дори да поръча толкова голяма шатра, че да покрие цялото позорище. Една шатра! Амбициите на този човек бяха безгранични. Ами както бе почнал, що не вземеше цял палат на колелета да построи?

Но ако Лука и бавното придвижване на позорището беше единствената грижа на Мат, той щеше да е щастлив човек. Понякога, преди да е тръгнал първият фургон, ги подминаваха по два-три бавно тътрещи се кервана със сеанчански заселници, с техните странни островърхи фургони и още по-странен добитък, овци и кози. Понякога ги застигаха колони сеанчански войници в бавен марш, редици и редици мъже с шлемове като глави на гигантски насекоми, и колони конници с пъстри плочести ризници. Веднъж ездачите бяха на торм, люспести същества, подобни на големи колкото коне котки. Само дете имаха по три очи. Двайсетина от тях се изнизаха в змийска колона на дълги отскоци, по-бързо, отколкото можеха да тичат коне. Никой от ездачите им не обърна внимание на позорището, но конете на Лука пощуряха от подминаващите торм, зацвилиха и се заизправяха на задните си крака. Лъвовете, леопардите и мечките зареваха в клетките, а сърните заблъскаха в решетките, мъчейки се да избягат. Няколко часа минаха, докато всичко се успокои достатъчно, за да може позорището да продължи по пътя си, а Лука настоя първо да се прегледат животните. Много пари беше вложил в тях. На два пъти офицери с тънки пера на шлемовете решиха да проверят пълномощието за конете на Лука и по челото на Мат избиваше пот като гроздови зърна, докато те не продължаваха по пътя си. По на север колоните от сеанчанци пооредяха, но той продължаваше да се поти, щом видеше нова група, войници или заселници — все едно. Може би Сурот наистина пазеше изчезването на Тюон в тайна, но сеанчанците все пак щяха да я търсят. Стигаше някой офицер да реши да сравни броя на конете с написаното в пълномощното. След това със сигурност щеше да претърси и фургоните. А на някоя усърдна сул-дам можеше да ѝ хрумне, че между жонгльорките и акробатките може да има жени, способни да преливат.

Не грозде, а сливи избиваха по челото му! За жалост, не всички трепереха за кожата си като него.

Сега бяха край едно селце, казваше се Уийсин, жалка купчина къщи със сламени покриви, където дори и Лука не си въобразяваше, че ще измъкне два медни петака. Мат стоеше, плътно загърнат в тежкото подгизнало наметало, и гледаше трите Айез Седай, които се промъкваха из позорището под гаснещата дневна светлина. Някъде далече в небето прогърмя. Бяха в тъмни наметала и с вдигнати качулки, но той не се съмняваше кои са. В този порой го подминаха само на десет крачки, без да го видят, но сребърният медальон под ризата му изстина върху гърдите. Поне една от тях преливаше, или държеше Силата. Да го изгори дано, луди бяха за връзване.

Веднага щом Айез Седай се скриха между фургоните и колите, се появиха още три загърнати в наметала фигури, забързани след първите. Една от тези жени се оказа с по-остро око, вдигна ръка и посочи към него, но другите само се поспряха и отново заситниха след Айез Седай. Той понечи да изругае, но замълча. Ако им кажеше да не се мотаят така, че да ги види някой сеанчански патрул или сул-дам, щяха веднага да му го върнат с Тюон и Селусия.

— Чудно какво искат? — каза зад него Ноал и Мат подскочи. Крайно време беше тоя старец да престане да се промъква така зад него и да го стряска.

— Смятам да го разбера — измърмори той. Не че му беше много ясно защо трябва да си прави този труд.

Странно, че Ноал не беше с него, когато стигна до фургона със сивите ивици и олющената бяла боя, където спяха Айез Седай и сул-дам. Тоя човек обичаше да си пъха носа навсякъде. Сигурно беше решил, че вече достатъчно е подгизнал. Блерик и Фен вече се бяха загърнали в одеялата си под фургона, привидно забравили за дъжд и за кал, но Мат нямаше да заложи и петак, че някой от тях е заспал. Единият се надигна стреснат, когато той зашляпа по дървените стъпала, но и да се канеше да каже нещо, го премълча, въпреки че Мат видя очите му. Но не спря, нито си направи труда да почука.

Вътре беше претъпкано — шест прави жени, от чиито наметала все още капеше вода. Двете лампи, окачени на халките на стените, осветяваха добре, даже по-добре, отколкото можеше да поиска. Шест лица рязко се извърнаха към него с ония замръзнали физиономии, с

които жените гледат мъж, влязъл не където му е мястото. Миришеше на мокра вълна и човек имаше чувството, че току-що е ударила мълния, или може всеки миг да удари. Дъждът барабанеше по покрива, изтрещя гръм, но медальонът с лисичата глава не беше по-студен от всяко друго късче сребро. Блерик и Фен сигурно го бяха пуснали да влезе, мислейки си, че ще си счупи главата. Може би те самите просто искаха да не се бъркат в това. Макар че един Стражник бе готов да умре, ако неговата Айез Седай реши, че е необходимо. Не и Мат Каутон обаче. Бутна със задник вратата и я затвори. Напоследък кракът почти не го болеше. Рядко, всеки случай.

Едесина кипна, тръсна глава и черната ѝ коса се разпиля по гърба.

— Благодарна съм ви, че ме освободихте от сеанчанците, господин Каутон, и ще ви покажа благодарността си, но все пак всичко си има граници. Не съм ви слугиня, че да ми заповядвате. Тук няма сеанчанци и ние крием лицата си. Не беше необходимо да пращате след нас вашите... хрътки. — Погледът, който стрелна към трите сеанчанки, можеше да изпържи яйца. Едесина я изнервяше всеки, който говори със сеанчански акцент. Много искаше да си го върне, а сул-дам ѝ бяха подръка. Мат разчиташе, че прословутата сдържаност на Айез Седай ще попречи работата да стигне до бой. Надяваше се, че нервите им не са се изпънали дотолкова, че да не могат да ги удържат. Но древните спомени в главата му говореха за Айез Седай, които могат да избухнат като стоката на Илюминатор.

Тъмното лице на Бетамин не показваше никаква тревога. Вече беше изтръскала наметалото си и го окачваше на стената, докато Едесина говореше, после приглади роклята по бедрата си. Тази вечер беше облякла отдолу светлозелени фусти. Оплакваше се, че ебударското облекло било неприлично, и той предполагаше, че след като се отдалечаха от крайбрежието, ще трябва да ѝ намери нещо друго, но все пак ниското ѝ тясно деколте беше много приятно запълнено. Само дето тя говореше прекалено майчински за вкуса му.

— Те наистина си крият лицата, милорд — провлече тя, — и вървят все заедно. Нито една не се опитва да се измъкне. Държат се много добре, общо взето. — Като майка, хвалеща децата си. Или да речем като дресьорка на кучета, хвалеща кучетата. Русокосата Сета закима одобрително. Точно като дресьорка на кучета.

— Ако милорд иска да ги държим послушни — заумилква се Рена, — винаги можем да използваме ай-дам. Наистина е опасно да се оставят на свобода. — Чак му се поклони по сеанчанския обичай, като се чупна рязко в кръста под прав ъгъл. Големите ѝ кафяви очи го гледаха с надежда. Теслин ахна и притисна до гърдите си сваленото си наметало. Тя със сигурност не беше надмогнала страха си, колкото и да изглеждаше, че може пирони да яде. Джолайн, надута както винаги, изправи гръб и очите ѝ светнаха. Айезседайска сдържаност или не, светнеха ли очите на Джолайн, все едно че тресваше мълния. С хубавите жени често ставаше така.

— Не — побърза Мат да предотврати белята. — Няма нужда от това. Тия работи ми ги дават и ще се отърва от тях. — Светлина, защо се беше забъркал с тия жени? Това, което му се бе сторило добра идея, сега му беше като трън в проклетия задник. — Просто всички трябва да бъдете предпазливи. Не сме се отдалечили още и на трийсет мили от Ебу Дар. Пътищата са пълни с проклетите сеанчанци. — Млъкна и погледна извинително сеанчанките. На негова страна бяха все пак. Тъй да се каже. Нямаше къде да отидат, освен Егеанин, а и бяха разбрали кой държи парите. Веждите на Бетамин се вдигнаха от изумление. Сеанчанските благородници не се извиняваха дори с поглед.

— Вчера през селото наистина минаха сеанчански войници — заговори Теслин. Святкащите очи на Джолайн се отместиха към нея, но тя най-спокойно се обърна да си окачи наметалото. — И разпитваха за странници на пътя. А някои се оплакваха, че ги пращат на север. — Теслин погледна към трите сул-дам, рязко извърна очи настрана и си пое дъх. — Изглежда, Завръщането е било насочено на изток. Войниците са вярвали, че Всепобедната им армия ще положи Иллиан в ръцете на императрицата до края на пролетта. Самия Град, и всичко останало. — Айез Седай уж се отказваха от родината си, щом заминеха за Бялата кула, но за всеки иллианец градът Иллиан беше „Градът“, и главната буква се чуваше много ясно.

— Това е добре — каза замислено Мат, почти на себе си. Войниците винаги плямпаха повече от позволеното; точно затова човек не споделяше планове си с всеки боец до последния момент. Тънките вежди на Теслин се повдигнаха и той добави: — Това означава, че пътят за Люгард ще е по-чист. — Теслин кимна рязко и не

много доволно. Това, което се очакваше от Айез Седай да правят и което наистина правеха, често се оказваха различни неща.

— С никого не сме говорили, милорд, само наблюдавахме момичетата — каза Бетамин, още по-провлечено от обикновеното, а сеанчанците обикновено говореха като мед, леещ се посред снежна буря. Тя явно беше главната между трите сул-дам, но ги погледна една по една преди да продължи. — В Ебу Дар всички в квартирите на сул-дам говореха за Иллиан. Тучна земя и тлъст град, където мнозина ще спечелят нови имена. И богатство. — Последното го подхвърли, сякаш богатството трудно можеше да се мери с такава придобивка като новото име. — Трябваше да се сетим, че ще искате да научите за такива неща. Още едно такова дълбоко вдишване, и щеше да изпадне от роклята си. — Ако имате някакви въпроси, милорд, ще ви кажем всичко, което знаем.

Рена отново скърши кръста си в поклон, а Сета изчурулика:

— И ние можем да подслушваме в градовете и селата, където спрем, милорд. Момичетата са извъртливи, но на нас можете да разчитате.

Леле, когато жена ти предлага помощ, винаги ли те тика в котел с вряща вода и ръчка огъня да се разпали? Лицето на Джолайн се превърна в пренебрежително ледена маска. Сеанчанките не заслужаваха и да ги забелязва даже — показва го само с един поглед. Мат Каутон беше този, който беше удостоен със смразяващия й поглед. Устата на Едесина се присви и тя се опита да изрови с очите си дупки и в неговата глава, както и в главите на сул-дам. Дори Теслин успя да докара възмутена физиономия. Вярно, беше благодарна за избавлението си, но беше Айез Седай все пак. Но насочи навъсения си поглед само към него. Мат подозираше, че ще подскочи като стресната жаба, ако някоя от трите сул-дам плесне с ръце.

— Това, което искам — заобяснява той търпеливо, — е всички да си стоите по фургоните. — С жените човек трябваше да е търпелив, включително и с Айез Седай. Адски добре го знаеше от личен опит. — Само някой да прошепне, че с трупата има една Айез Седай, и до гуша ще затънем в сеанчанци, тръгнали да я хванат. Слуховете за сеанчанки в позорището няма да ни свършат по-добра работа. И в двата случая рано или късно някой ще дойде да види каква е тая работа и всички ще цопнем във врящия котел. Не се показвайте. Трябва да се спотайвате,

докато не наближим Люгард. Много ли искам от вас, да му се не види? — Синкава мълния блесна в прозорците на фургона и отгоре изтрещя, толкова близо, че фургонът се разтърси.

През следващите дни явно се оказа, че е било твърде много. О, Айез Седай бяха с качулки, когато излизаха навън — дъждът поне предлагаше достатъчно оправдание за това; дъждът и студът — но много често някоя от тях сядаше на капрата, а и не правеха никакво усилие да приличат на слугини между останалите хора от трупата. Не че признаваха кои са, разбира се, не се и разпореждаха, нито дори заговаряха някой друг, говореха само помежду си, но коя слугиня очаква хората просто да се дръпнат от пътя й? Ходеха и в селата, а понякога и в градовете, когато бяха сигурни, че там няма сеанчанци. Когато една Айез Седай беше сигурна в нещо, то трябваше да е истина. На два пъти притичаха бързо-бързо обратно в бивака, когато се натъкнаха на градчета, пълни със заселници по пътя им на север. Казваха му, каквото научаваха. Той поне мислеше, че му казват. Теслин всъщност изглеждаше благодарна, доколкото е възможно за Айез Седай. И Едесина. Доколкото беше възможно.

Въпреки различията им, Джолайн, Теслин и Едесина не се откъсваха една от друга, също като гъски. Видеше ли човек една от тях, виждаше и трите. Това вероятно беше, защото щом ги видиш излезли на разходка, и трите прилежно загърнати в наметалата и скрити под качулките, миг след това по дирите им цъфваха Бетамин, Рена и Сета. О, съвсем небрежни, но не изпускаха от очи „момичетата“. Гъските му с гъски. И слепец щеше да види напрежението между тези две групи жени. Слепец щеше да види, че никоя от тях не е слугиня. Сул-дамките бяха имали високо положение, власт, и се движеха почти толкова надменно, колкото и Айез Седай. Ставащото обаче адски го затрудняваше.

Бетамин и другите две бяха също толкова озлобени срещу останалите сеанчанци, колкото и Айез Седай, но те също излизаха след Айез Седай, когато отиде в някое село или град, и винаги му донасяха клюките, които са подслушали, като Рена се усмихваше угоднически, а Сета чуруликаше, че „момичетата“ са пропуснали това или онова, или го крият; човек никога не можел да е сигурен с жена, която има нахалството да се нарича Айез Седай; може би все пак

трябвало да премисли дали да не ги окаишат, просто докато не стане по-безопасно.

Донесеното от тях всъщност не се различаваше особено от това, което му казваха Сестрите. Приказките на местните хора за това, което са чули от преминаващите сеанчанци. Мнозина от заселниците бяха нервни, главите им бяха пълни с приказки за някакви свирепи айилци, които опустошавали Алтара, въпреки че местните хора им бяха обяснявали, че това е някъде много далече на север. Изглежда обаче, че някой по-нависоко мислеше същото, защото много заселници бяха пренасочени на изток, към Иллиан. Сключен бил съюз с някаква много важна особа и се очаквало тази особа да осигури на лейди Сурот достъп до много земи. Жените отказваха да приемат, че не е нужно да слушат слухове, но отказваха също така и да му предадат ай-дамите. Всъщност тези сребристи каишки и трите сул-дам бяха единственото му средство за натиск върху Айез Седай. Благодарност. От Айез Седай? Ха! Не че мислеше да им сложи отново нашийниците. Е, помисляше си го, но не често. Беше наистина адски затруднен.

И наистина, това, което му носеха сул-дам и Сестрите, изобщо не му трябваше. Имаше си по-добри източници и хора, на които можеше да разчита. Разчиташе поне на Том, когато можеше да измъкне белокосия веселчун от играта на „Змии и лисици“ с Олвер или когато не се залисваше над някакво омачкано писмо, което носеше затъкнато до гърдите си под палтото. Том можеше да влезе в гостилница, да разкаже някоя история, или да речем да пожонглира, и да си излезе, научил всичко, което се върти в главата на всеки човек вътре. Мат разчиташе и на Джюйлин също така — той се справяше почти толкова добре като Том, без да разказва истории и да жонглира — но Джюйлин винаги настояваше да взима със себе си и Тера, хванала го скромно за ръка, и двамата тръгваха да се поразходят из поредното градче. За да свикнела отново със свободата, твърдеше той. А тя му се усмихваше и големите ѝ тъмни очи светваха, а малката пълничка уста сякаш молеше за целувка. Можеше и да е била панархеса на Тарабон, както твърдяха Джюйлин и Том, но Мат започваше да се съмнява. Беше чул някои акробатки да се шегуват, че тарабонското слугинче толкова изтощавало тайренския хващач на крадци, че горкият човек едва можел да ходи. Панархеса или слугиня обаче, Тера продължаваше да прикляка, щом чуеше някой да заговори на привлечен сеанчански. Мат подозираше,

че всеки сеанчанец, който ѝ зададеше дори един въпрос, ще получи всичко, което тя знае, като се почне със самия Джюйлин Сандар и се свърши с фургона, в който живееха Айез Седай. В неговия списък Тера беше по-голяма опасност от Айез Седай и сул-дам, взети заедно. Джюйлин обаче настръхваше при най-малкия намек, че любимата му може да се окаже неблагонадеждна, и въртеше бамбуковия си прът, сякаш се канеше да удари Мат по главата. Решение тук нямаше, но Мат все пак намери изход, начин поне да бъде предупреден, преди да е станало най-лошото.

— Разбира се, че мога да ги проследя — ухили му се полубеззъбият Ноал, сякаш за него това бе детска игра. Почеса кривия си нос с чворестия си пръст и пъкна другата си чвореста ръка под палтото, където си криеше ножовете. — Сигурен ли си дали няма да е по-добре просто да се погрижа тя да не говори повече? Само предложение, момко. Кажеш ли не, значи — не. — Мат каза „не“ много натъртено. Беше убил една жена в живота си, друга беше оставил да я заколят. Нямаше да добавя и трета на съвестта си.

— Изглежда, че Сурот е сключила съюз с някой крал — докладва Джюйлин, усмихнат над чашата греяно вино. Тера поне като че ли го караше да се усмихва повече. Беше се сгушила до трикракото столче на Джюйлин в тясната им шатра, положила глава в скута му, и той галеше нежно косата ѝ с другата си ръка. — Да знаеш, много се говори за някакъв могъщ нов съюзник. А заселниците са пощурели от страх от айилците.

— Повечето заселници, изглежда, ги отправят на изток — каза Том, загледан тъжно в чашата си. Колкото по-усмихнат ставаше Джюйлин от ден на ден, толкова по-тъжен ставаше Том. Ноал беше малко зад Джюйлин и Тера, а Лопин и Перим седяха кръстосали крака в дъното на шатрата и оглеждаха палтата на Мат от Ебу Дар, за да закръпят каквото сметнат за необходимо, с което шатрата ставаше още по-тясна. — И много войници също — продължи Том. — Всички разправят, че ще се стоварят върху Иллиан като чук.

Е, поне знаеше, че чува незамазаната истина, когато я чуваше от тях. Не усукванията на Айез Седай или угодничеството на сул-дам, които се опитваха да си спечелят благоразположението му. Бетамин и Сета дори се бяха научили да правят реверанси. Някак по-удобно се

чувстваше с чупките на Рена в кръста. Изглеждаха искрени. Странни, но искрени.

Колкото до него самия, град или село. Мат само го оглеждаше набързо, вдигнал яка и нахлупил шапката, преди отново да се запъти към позорището. Рядко носеше наметало. Наметалото щеше да го затрудни с ножовете, които криеше под дрехите си. Не че очакваше да му потрябват. Просто една благоразумна мярка. Пиене нямаше, нито танци, за комар — да не говорим. Потракването на зарове на някоя маса в гостилниците го привличаше, но късметът му със заровете неизбежно щеше да привлече внимание към него, дори да не доведеше до това някой да извади ножа, а в тази част на Алтара и мъжете, и жените носеха ножове на коланите си и бяха готови да ги използват. Искаше да не го забелязват, затова подминаваше масите със зарове, кимваше хладно на усмихващите му се кръчмарски слугинчета и не изпиваше повече от чаша вино, а понякога дори не пийваше нищо. В края на краищата в позорището го чакаше работа. Един вид. Беше я подхванал още първата нощ, след като напуснаха Ебу Дар, и си беше много тежка работа.

— Искам да дойдете с мен. — Мат отвори шкафа, вграден в стената на фургона под леглото му. В него държеше сандъчето си със злато. Всичкото, което беше спечелил честно на комар. Толкова честно, колкото беше възможно поне. По-голямата част беше спечелена на едно конно надбягване, а късметът му с конете не беше по-добър, отколкото на който и да било друг. Останалото... Щом някой иска толкова да хвърля зарове или карти, или ези-тура, трябва да е готов да губи. Домон, който седеше сега на другото легло и търкаше с длан четината на бръснатия си череп, беше получил урок. Трябваше сам да поиска да спи на пода, като всеки добър со-джин, но в началото беше настоял да хвърлят монета с Мат всяка нощ за второто легло. Егеанин взе първото, естествено. Виж, с хвърлянето на монета беше лесно като със заровете. Стига монетата да не застане на ръба, както се случваше често. Но го предложи Домон, не Мат. Докато Мат не спечели четири пъти поред, а на петия монетата застана на ръба, три пъти поред. Заради това сега се редуваха. Все пак тази нощ беше ред на Домон да спи на пода.

Намери кожената торбичка, пъхна я в джоба на палтото си, изправи се и бутна с крак вратата на шкафа.

— Все някога трябва да се срещнеш с нея — каза Мат. — И ми трябваш, за да огладим нещата. — Трябваше му някой, който да отклони гнева на Тюон, някой, пред когото самият той да изглежда по-приемлив, но не можеше да ѝ го каже направо, нали? — Ти си сеанчанска благородничка и можеш да ми помогнеш да не почна да си хапя ботушите.

— Защо трябва да оглаждаш нещата? — Гласът на Егеанин режеше като трион. Стоеше при вратата на фургона, с юмруци на кръста, и сините ѝ очи бодяха като свредели под дългата черна перука. — Защо ти трябва да я виждаш? Не направи ли вече достатъчно?

— Само не ми казвай, че те е страх от нея — сопна се Мат, отбягвайки въпроса. Какъв отговор можеше да даде, без да прозвучи налудничаво? — Можеш да ѝ свиеш сармите почти толкова лесно, колкото можах и аз. Но ти обещавам, че няма да ѝ позволя да ти отреже главата или да те набие.

— Егеанин не се бои от нищо, момче — изръмжа Домон. — Щом не ще да иде, тичай сам да си ухажваш момичето. Остани и през нощта, ако щеш.

Егеанин продължаваше да го гледа с яд. Или гледаше през него. Когато премести погледа си на Домон, раменете ѝ малко се отпуснаха и тя дръпна наметалото си от окачалката на стената.

— Хайде, Каутон. Щом толкова трябва, да ходим и да се свърши. — Изхвърча от фургона и Мат трябваше да тича, за да я догони. Човек почти можеше да си помисли, че не иска да остане насаме с Домон, колкото и да изглеждаше безсмислено.

Пред червения фургон без прозорци, помръкнал в нощната тъма, се раздвижи някаква сянка. Бледият лунен сърп се показва зад облаците достатъчно, та Мат да различи квадратната челюст на Харнан.

— Всичко е спокойно, милорд.

Мат кимна, вдиша дълбоко и опипа торбичката в джоба си. Въздухът беше чист, свеж от дъжда, а и фургонът беше далече от коневръзите. Тюон трябваше да е доволна, че е далече от миризмата на конска тор и от клетките със зверовете. Фургоните на играчите от позорището вляво бяха толкова тъмни, колкото покритите с платнища фургони на обоза вдясно. Нямаше смисъл да се чака повече. Той бутна пред себе си Егеанин към стъпалата на червения фургон.

Вътре имаше повече хора, отколкото беше очаквал. Сетале седеше на едно от леглата и взеше на гергефа си, а Селусия стоеше в дъното, намръщена. Ноал седеше на другото легло, явно потънал в размисъл, а Тюон беше седнала на пода и играеше с Олвер на „Змии и лисици“.

Момчето се извърна с широка усмивка към Мат и възкликна:

— Ноал тъкмо ни разправяше за Ко’дансин, Мат! Това е другото име на Шара. Знаеш ли, че Айад татуирали лицата си? Така в Шара наричат жените, които могат да преливат.

— Не го знаех — отвърна Мат и мрачно погледна Ноал. Не стигаше, че Ванин и Червените ръце учеха хлапака на лоши навици, да не говорим какво попиваше от Джюйлин и Том, а сега и Ноал му пълнеше главата с измишльотини.

Изведнъж Ноал се плесна по бедрото.

— Спомних си го — рече той и започна да рецитира, глупакът му с глупак.

*— Препуска съдбата високо със слънцето
и гарваните се разлитат пред лисицата.
Късмет е неговият дух, а мълния — очите,
и смъква той луни от небесата.*

Старецът със счупения нос се огледа, сякаш чак сега разбрал, че във фургона има и други.

— Мъчех се да си го спомня. От Пророчествата за Дракона е.

— Много интересно, Ноал — промърмори Мат. Цветовете се завихриха в главата му, също като заранта, когато Айез Седай изпаднаха в паника. Този път изгаснаха, без да образуват картина, но се почувства измръзнал все едно, че беше спал цялата нощ гол под някой храст. Само това му трябваше, да започне някой и с Пророчествата да го свързва. — Може би някой път ще ни го рецитираш цялото. Но не сега, а?

Тюон го изгледа изпод дългите си мигли — черна порцеланова кукличка, в рокля, която беше твърде голяма за нея. Светлина, колко дълги мигли имаше! На Егеанин не обърна никакво внимание, сякаш тя не съществуваше, а честно казано, и самата Егеанин се мъчеше да

се слее с шкафа, вграден в стената. Дотук с надеждите му да отклони вниманието от себе си.

— Играчката не иска да бъде груб — провлече Тюон бавно като мед. — Той просто не е научен на добри обноски. Но вече е късно, господин Чарин; време е Олвер да си ляга. Може би ще го придружите до шатрата му? Ще поиграем пак друг път, Олвер. Искаш ли да те науча да играеш на камъчета?

Олвер искаше — съвсем определено. Едва не се изви като червейче, докато го казваше. Момчето обичаше всичко, което му даваше възможност да се усмихва на някоя жена, да не говорим за възможност да каже нещо, за които заслужаваше човек да му издърпа ушите, докато не станат още по-големи. Само да разбереше Мат кой от „чичовците“ му го учи на това... Но хлапакът събра фигурките от играта и грижливо нави разчертаното платно, без да го подканят повече. Дори направи приличен поклон и благодари на Върховната лейди, преди Ноал да го изведе от фургона. Мат кимна одобрително. Той го беше научил как да сгъва крак, но момчето обикновено добавяше и по някой похотлив поглед към хубава жена. Само да разбереше кой...

— Имаш сериозна причина да ме прекъсваш, Играчко, нали? — каза много хладно Тюон. — Наистина е късно и тъкмо мислех да си лягам.

Той се поклони и ѝ отвърна с най-хубавата си усмивка. Можеше да бъде учтив, колкото и тя да не беше.

— Искях само да се уверя, че си добре. Фургоните са неудобни. И знам, че не си доволна от дрехите, които ти намерих. Помислих, че това може малко да те позарадва. — Измъкна от джоба си кожената торбичка и я поднесе с широк жест. Жените винаги си падаха по повечко пищност.

Селусия се стегна и го прониза с очи, но Тюон зашава с пръсти и гърдестата слугиня се смири. Малко. Мат общо взето си падаше по разпалени жени, но ако развалеше това, щеше да я напердаши по задника. С голямо усилие успя да задържи усмивката си и даже я поразтегли още малко.

Тюон няколко пъти преобърна торбичката в ръцете си, преди да я развърже и да изсипе в скута си съдържанието — тежък наниз от злато и изкусно изваян кехлибар. Скъпо изделие, и при това сеанчанско

колкото си щеш. Мат се гордееше, че бе успял да го намери. Беше собственост на една акробатка, получила го от някакъв сеанчански офицер, чиято глава беше завъртяла, но след като офицерът остана в Ебу Дар, беше решила да го продаде. Не отивало на кожата ѝ, каквото и да означаваше това. Той се усмихваше и чакаше. Накитите винаги смекчаваха женското сърце.

Реакциите обаче съвсем не се оказаха точно това, което беше очаквал. Тюон вдигна с две ръце накита пред лицето си и започна да го оглежда, сякаш никога не беше виждала нещо такова. Устните на Селусия се изкривиха презрително. Сетале остави везмото на коленете си, погледна го, поклати глава и големите златни халки на ушите ѝ се разлюляха.

Изведнъж Тюон с рязък жест подаде гerdана през рамото си на Селусия.

— Не ми отива. Ти искаш ли го, Селусия?

Усмивката на Мат леко помръкна.

Жената с млечната кожа хвана гerdана с палеца и показалеца си, сякаш държеше умрял плъх за опашката.

— Накит за танцьорка на ший, да го носи под воала — кисело провлече тя. Изви китката си, метна го към Егеанин и изръмжа: — Сложи си го!

Егеанин го хвана преди да я удари в лицето. Усмивката на Мат съвсем повяхна.

Очакваше взрив, но Егеанин тутакси откопча гerdана с треперещи пръсти и избута назад тежката си перука, за да го закопчае на шията си. Лицето ѝ беше станало бяло като сняг.

— Обърни се — заповяда Селусия, и си беше заповед, без никакво съмнение. — Я да видя.

Егеанин се обърна. Скована като тараба, но се обърна.

Сетале я изгледа напрегнато, поклати озадачено глава, а после поклати глава и на Мат, преди отново да се залови с гергефа. Жените разполагаха с толкова различни начини да поклащат глава, с колкото и погледи. Точно това поклащане казваше, че Мат е глупак, а ако не можеше да схване нюансите — толкова по-добре. Не мислеше, че щяха да му харесат. Огън да го гори, накита го беше купил на Тюон, която го даде на Селусия, а сега беше на Егеанин?

— Тя дойде за ново име — каза замислено Тюон. — Как се нарича сега?

— Лейлвин — отвърна Селусия. — Подходящо е за танцьорка на ший. Лейлвин Безморска, може би?

Тюон кимна.

— Лейлвин Безморска.

Егеанин потръпваше, сякаш всяка дума беше шамар.

— Може ли да се оттегля? — попита тя вдървено и се скърши в кръста в рязък поклон.

— Като искаш да си ходиш, отивай си — изръмжа Мат. Това, че я бе довел, май не беше най-доброто му хрумване, но може би щеше да спаси нещо без нея.

Забила очи в дъските на пода, Егеанин се смъкна на колене.

— Моля ви, може ли да се оттегля?

Тюон седеше на пода изправила гръб и гледаше през по-високата жена, сякаш изобщо не я виждаше. Селусия измери с поглед Егеанин отгоре до долу, нацупила устни. Сетале заби иглата си в изпънатия гергеф. Нито една от тях дори не погледна Мат.

Егеанин се смъкна по очи и Мат едва се сдържа да не изругае, когато целуна пода.

— Моля ви. Моля ви, разрешете да се оттегля.

— Ще напуснеш, Лейлвин — каза Селусия, хладно като кралица, говореща на някой кокошкар. — И повече да не виждам лицето ти, освен ако не е покрито с воала на танцьорка на ший.

Егеанин се надигна на четири крака и едва не се катурна през вратата, толкова бързо изпълзя, че Мат зяпна.

С известно усилие успя да си върне усмивката. Явно нямаше смисъл да се задържа повече, но човек можеше да си излезе поне учтиво.

— Е, предполагам, че...

Тюон отново размърда пръсти, без да го поглежда, и Селусия го прекъсна.

— Върховната лейди е уморена, Играчко. Имаш разрешението й да напуснеш.

— Виж какво... казвам се Мат. Лесно е. Много просто име. Мат. — Тюон все едно наистина беше кукла от порцелан. Толкова й беше реакцията.

Сетале обаче остави везмото и стана, с едната ръка леко опряна на дръжката на извитата кама, затъкната зад колана ѝ.

— Младежо, ако си мислите, че можете да се мотаете тук, докато ни видите, че се приготвяме за лягане, много се лъжете. — Каза го с усмивка, но ръката ѝ все пак беше на ножа, а тя бе ебударка и като нищо можеше да наръга човек. Тюон си остана неподвижна като кукла, кралица на трона, някак по погрешка облечена в рокля, която не ѝ става.

Мат излезе.

Егеанин се беше опряла с ръка на стената на фургона, главата ѝ беше клюмнала. Другата ѝ ръка опипваше гердана на шията. Харнан се раздвижи, малко по-настрана в тъмницата, само за да покаже, че е тук. Мъдър човек, да стои настрана от Егеанин точно в този момент. Мат беше толкова кипнал, че не му беше до мъдрост.

— Какво беше всичко това? — сопна се той. — Не си длъжна да коленичиш повече пред Тюон. А Селусия? Та тя е някаква си проклета слугиня! Не съм виждал някой толкова да подскача пред кралица, колкото ти пред нея.

Коравото лице на Егеанин беше скрито в сенките, но гласът ѝ беше измъчен.

— Върховната лейди е... която е. Селусия е нейна со-джин. Никой от Низшата кръв не би дръзнал да срещне очите на нейната со-джин, а може би и от Висшата. — Дръпна с яд накита и ключалката се счупи. — Но пък аз вече не съм от никоя Кръв. — Замахна и запокити гердана колкото може по-надалече в тъмното.

Мат зяпна. С парите, които беше дал за това нещо, можеше да купи десет коня и пак да му останат. Но затвори уста, без да каже дума. Можеше и да не е мъдър винаги, но беше достатъчно умен, за да разбере кога една жена наистина е готова да го намушка. А вече бе разбрал и още нещо. Щом Егеанин се държеше така пред Тюон и Селусия, тогава трябваше на всяка цена да се погрижи сул-дам да стоят настрана. Светлината само знаеше какво те щяха да направят, ако Тюон почнеше да им кърши пръсти.

Което му отваряше работа. Е, той мразеше работата, но древните спомени в главата му гъмжаха от битки. Битките също ги мразеше — човек като нищо можеше да загине в битка! — но все пак бяха нещо

по-добро от работата. Стратегия и тактика. Изучаваш терена, изучаваш врага и ако не можеш да победиш по един начин, намираш друг.

Следващата вечер се върна при червения фургон сам и след като Олвер приключи с урока си в играта, зае неговото място. Отначало, като седна срещу крехката девойка до игралното табло, не беше сигурен да спечели ли ще е по-добре, или да загуби. Някои жени обичаха винаги да печелят, но човек трябваше да ги позатрудни. Някои обичаха мъжът да печели, или поне по-често, отколкото да губи. И двете неща му се струваха безсмислени — той самият обичаше да печели, и колкото по-лесно, толкова по-добре — но това беше положението. Докато се двоумеше, Тюон взе нещата в свои ръце. Някъде по средата на играта той разбра, че е в капан, от който не може да се измъкне. Белите й камъчета бяха обкръжили неговите черни навсякъде. Победата й беше сигурна.

— Не играеш много добре, Играчко — заяде го тя. Въпреки тона й големите й очи го гледаха студено и преценяващо. Човек можеше да се удави в тези очи.

Той се усмихна и побърза да се сбогува, преди да им е хрумнало да го изритат. Стратегия. Мисли за бъдещето. Прави неочакваното. На следващата вечер донесе едно червено хартиено цвете от шивачката на трупата. И го поднесе на стъписаната Селусия. Сетале повдигна вежди и дори Тюон изглеждаше шашната. Тактика. Изкарай противника си от равновесие. Като помислиш, жените и битките не се различаваха много. И двете загръщаха човек в мъгла и можеха да го убият без усилие. Ако не внимава.

Всяка вечер навестяваше червения фургон за игра на камъчета, под бдителния поглед на Сетале и Селусия, и започна да се съсредоточава върху разчертаното табло. Тюон беше много добра и не беше никак трудно да наблюдава как поставя камъчетата си, изящно изпънала тънките си пръсти. Свикнала беше да носи нокти, дълги половин пръст, и гледаше да не ги счупи. Очите й също бяха много опасни. В камъчетата или в битка, човек трябва да действа с бистра глава, а погледът й сякаш проникваше под черепа му. Той обаче затъна в играта и веднъж успя да спечели четири пъти от общо седем. Тюон беше доволна, когато печелеше, и се стягаше, когато загубеше, без да изпада в бяс, както се беше опасявал, и без язвителни подхвърляния, само дете продължаваше настойчиво да го нарича „Играчко“, но вече

без онова ледено, царствено високомерие, поне докато играеха. Искрено се наслаждаваше на играта, разсмиваше се весело, когато го приклещеше, смееше се радостно, когато той успяваше хитро да се измъкне. Просто изглеждаше различна, щом се увлечеше в камъчетата на игралното табло.

Хартиеното цвете бе последвано от цвят, ушит от син лен, а два дни по-късно се появи разкошен цвят, ушит от розова коприна, който разцъфна с ширината на женска длан. И двете — връчени на Селусия. Сините ѝ очи все по-намръщено се спираха на лицето му, но Тюон ѝ каза, че може да си задържи цветята и тя си ги прибираше грижливо, сгънати в ленена кърпа. Следващите три дни минаха без подарък, а после той донесе цял букет розови пъпки от червена коприна, чак с късите стръкчета и лъскавите листенца, които изглеждаха съвсем като истински, само че бяха по-красиви. Беше помолил шивачката да ги ушие още в деня, в който купи първото хартиено цвете.

Селусия пристъпи и посегна да вземе букета с усмивка на устните, но той седна на пода и постави цветята до игралното табло, малко към Тюон. Нищо не каза, просто ги остави там. Тя дори не ги погледна. Мат бръкна в кожените торбички с камъчетата, извади по едно от всяка и ги разбърка в ръцете си, докато и той не беше сигурен кое къде е, след което изпъна юмруци. Тюон се поколеба за миг, взирайки се безизразно в лицето му, след което плесна лявата му ръка. Мат я отвори и бялото камъче лъсна в дланта му.

— Промених си мнението, Играчко — промълви тя и постави грижливо камъчето на пресечката на две от линиите по средата на таблото. — Играеш много добре.

Мат примигна. Възможно ли беше да е разбрала какво е намислил? Селусия беше застанала зад Тюон, уж съсредоточена в почти празното табло. Сетале прелисти книгата в ръцете си и се отмести леко, за повече светлина. Не, разбира се. Имаше предвид камъчетата. Ако изобщо бе заподозряла за същинската му игра, щеше просто да го хване за ухото и да го изхвърли. Всяка жена щеше да го направи. Камъчетата трябваше да са.

Тази нощ играха много дълго и равностойно, всеки от двамата беше овладял половината табло. Накрая спечели тя.

— Удържах си на думата, Играчко — каза тя, докато Мат прибираше камъчетата. — Никакви опити за бягство, никакви опити да

те издам. Но тук е тясно. Искам да се разхождам. След стъмване мисля, че ще е добре. Можеш да ме придружаваш. — Очите ѝ се спряха за миг на розовите пъпки, после се вдигнаха към лицето му. — За да си сигурен, че няма да избягам.

Сетале отбеляза мястото на страницата с тънкия си пръст и го погледна. Селусия стоеше зад Тюон и го гледаше. Тази жена наистина бе удържала на думата си, колкото и безумно да изглеждаше. Разходките след стъмване, след като повечето от хората са си легнали, нямаше да са опасни, щом и той щеше да я придружава. Защо тогава имаше чувството, че губи контрол над нещата?

Тюон се съгласи да излезе загърната в наметало и с вдигната качулка, което беше облекчение донякъде. Черната ѝ коса вече порастваше на бръснатия ѝ череп, но засега все още не беше нищо повече от дълъг мъх и за разлика от Селусия, която сигурно спеше с шала на главата си, Тюон не беше склонна да си покрива главата. Жена с ръста на дете и с коса по-къса, отколкото на мъж, стига да не е плешивец, щеше да се забележи дори в тъмното. Сетале и Селусия неизменно вървяха малко назад, слугинята, за да държи под око господарката си, а Сетале — за да държи под око слугинята. Понякога му се струваше, че и двете държат под око него. Двете бяха започнали да се държат ужасно дружески за пазачка и пленничка. Мат беше подочул Сетале да предупреждава Селусия, че бил голям немирник с жените. Много мило от нейна страна, няма що! А Селусия ѝ бе отговорила много кротко, че господарката ѝ щяла да му счупи ръцете, ако се държи неприлично. Все едно че изобщо не бяха пленнички.

Беше решил да използва тези разходки, за да понаучи нещо за Тюон — докато играеха на камъчета, тя не говореше много — но тя все съумяваше да пренебрегне въпросите му и да отклони темата, обикновено към него.

— Две реки са само гори и ферми — каза ѝ той, докато крачеха по главната улица на позорището. Луната се беше скрила зад облаците, а шарените фургони се сливаха като неразличими тъмни силуети, обграждаха улицата като сенки. — Там всички отглеждат табак и овце. Баща ми гледа и крави, и търгува с коне, но общо взето от единия край до другия е само табак и овце.

— Баща ти търгува с коне — промърмори Тюон. — А ти какво правиш, Играчко?

Той погледна през рамо към двете жени, които като призраци ги следваха на десетина крачки. Сетале може би нямаше да ги чуе от това разстояние, ако сниши глас, но реши да бъде откровен. Освен това в тъмното позорището беше съвсем притихнало. Можеше и да чуе, а пък и тя знаеше какво беше правил в Ебу Дар.

— Комарджия съм.

— И баща ми наричаше себе си „комарджия“ — промълви Тюон.
— Умря заради един лош залог.

И как да го разбира човек това?

Друга една вечер, докато минаваха покрай дългата редица клетки, всяка от които беше голяма колкото цял фургон, той я попита:

— Тюон, а ти какво правиш за развлечение? Нещо, което просто да ти доставя удоволствие? Освен играта на камъчета. — Почти усети как настръхна Селусия на трийсет крачки зад тях, заради това, че я нарече по име, но Тюон като че ли нямаше нищо против. Така поне смяташе Мат.

— Дресирам коне и дамане — отвърна тя и се загледа към клетката със спящия лъв — тъмна сянка, легнала в сламата зад дебелите решетки. — Ама той наистина ли е с черна грива? В цял Сеанчан няма лъвовe с черна грива.

Дресирала дамане? За развлечение? Светлина!

— Конe ли? Какви конe? — Сигурно бяха бойни конe, щом дресираще дамане. За развлечение?!

— Госпожа Анан твърди, че си бил много палав с жените, Играчко. — Гласът ѝ беше хладен, но не студен. Сдържан. Обърна се към него, с лице, скрито в сянката на качулката. — Колко жени си целунал? — Лъвът се събуди и изръмжа толкова злобно, че на всеки друг щяха да му настръхнат косите. Тюон дори не трепна.

— Май пак се кани да завали — изломоти той. — Селусия ще ми съдере кожата, ако те върна мокра. — Чу как тя се изсмя тихо. Какво толкова смешно беше казал?

Трябваше да се плати цена, разбира се. Нещата може би щяха да тръгнат както той искаше, а може би — не. Но винаги се плащаше някаква цена.

— Проклетата им сврача пасмина — оплака се той на Егеанин. Следобедът се точеше бавно, златисточервеното слънце почти се беше скрило зад облаците и позорището тънеше в сенки. Този път поне не валеше и въпреки студа двамата седяха свити пред зеления си фургон и играеха на камъчета, без да се крият от хорски очи. Хора навън имаше много — мъже, забързани по спешна работа, хлапета, излезли да потъркалят обръчи из локвите или да поиграят на топка, докато още не се е стъмнило. Жени, газещи праз калта с вдигнати поли — дори когато бяха закачулени. Мат знаеше какви са им физиономииите. Едва ли някоя жена в трупата щеше да се спре вече, за да поговори с Мат Каутон. Ядосан, той разклати камъчетата в шепата си. — Като пристигнем в Люгард, ще си получат парите. Това трябва да ги интересува и нищо друго. Не може да си пъхат носа в моите работи.

— Не можеш да ги виниш — каза Егеанин, съсредоточена над игралното табло. — Двамата с теб уж трябваше да сме избягали любовници, но ти прекарващ повечето време с... нея... отколкото с мен. Все още ѝ беше трудно да не нарича Тюон „Върховна лейди“. — Държиш се като ухажор. — Изпъна ръка да постави камъчето, но я задържа над табло. — Не си въобразяваш, че тя ще довърши церемонията, нали? Не вярвам да си чак такъв глупак.

— Каква церемония? За какво ми говориш?

— Онази нощ в Ебу Дар ти я нарече три пъти своя „съпруга“. Наистина ли не го знаеш? Когато една жена каже три пъти, че един мъж е неин съпруг, и той каже три пъти, че тя е негова съпруга, вече са женени. Обикновено се съпътства и от разни благословии, но по същество женитбата е точно в това, в изричането три пъти пред свидетели. Ама ти наистина ли не го знаеш?

Мат се изсмя, сви рамене и усети ножа, скрит между плешките му. Човек се чувства по-спокойно някак с един добър нож. Но смехът му беше хриплив.

— Но тя не каза нищо. — Добре че ѝ беше запушил устата с проклетия парцал! — Тъй че каквото и да съм казал, това нищо не означава. — Но много добре знаеше какво ще каже Егеанин. Сигурен беше, колкото че водата е мокра. Беше му казано отдавна за коя ще се ожени.

— При Кръвта нещата стоят по-другояче. Понякога благородничка от единия край на Империята се жени за благородник

от другия край. Уговорен брак. В имперската фамилия винаги става така. Ако не искат да изчакат, докато се съберат, тя може да заяви брака там, където е, а той — също. Стига и двамата да го изрекат пред свидетели в рамките на година и един ден, женитбата е законна. Ти наистина ли не го знаеше?

Сигурен или не, но камъчетата се изсипаха от шепата му и се разпиляха. Проклетото момиче го знаеше. Може би си мислеше, че цялата работа е приключение, или игра някаква. Може би смяташе, че отвличането ѝ е просто забавление, като дресирането на коне и на проклетите дамане! Но Мат знаеше в този миг, че е просто пъстърва, налапала куката.

Два дни стоя настрана от яркочервения фургон. Да бяга нямаше смисъл — вече беше налапал проклетата кука, при това се беше набутал сам — но пък не беше длъжен да го гълта проклетото нещо. Само дето знаеше, че е въпросът е кога точно тя ще реши да дръпне кордата.

Колкото и бавно да се придвижваше трупата, най-после стигнаха сала, превозващ през река Елдар между Алкиндар и Корамен — две спретнати градчета с крепостни стени, с каменни, покрити с плочи сгради и по пет-шест кея на двата бряга. Слънцето бавно се издигаше в небето, което беше нашарено с няколко рехави, бели като току-що изпрана вълна облачета. Днес май нямаше да вали. Мястото беше важно за прехвърляне през широката река, по кейовете се виждаха привързани търговски съдове, няколкото сала бавно се точеха от единия бряг към другия. Явно сеанчанците мислеха същото. Бяха вдигнали военни лагери при двата града и ако се съдеше по каменните стени, които започваха да се издигат около тях, нямаха намерение да напускат скоро.

Мат премина с първите няколко фургона, яхнал Пипе. Кафявият кон изглеждаше съвсем обикновен. Нищо необичайно нямаше и в това, че го е яхнал някакъв тип в грубо вълнено палто и с нахлузена до ушите от студа вълнена шапка. Не мислеше сериозно да побегне към хълмистите хребети зад Корамен. Е, мислеше си го, но не сериозно. И да бяга, и да не бяга, тя пак щеше да хвърли въдицата си. Поради което си седеше кротко на гърба на Пипе и гледаше как фургоните и клетките на колела бавно, прехвърлят реката и се изнизват към града. На пристаните имаше сеанчанци — цяло отделение мъже с бичи

вратове, в сини и тъмнорозовисти брони, под командата на някакъв млад строен офицер с едно тънко синьо перо на странния му шлем. Изглежда, бяха тук просто за да поддържат реда, но офицерът провери пълномощното на Лука, а пък Лука го попита дали „негово благородие“ би могъл да му каже някой терен извън града, подходящ за представленията на трупата му. Направо да заплаче човек. По улицата зад него беше пълно с войници в пъстри доспехи — разхождаха се, влизаха и излизаха от дюкяни и кръчми. Ракен прелетя в небето, разперил дългите си ръбчати криле, и кацна извън лагера на отсрещния бряг. Три-четири от тези огромни същества с дълги змийски шии вече бяха кацнали. В тези лагери трябваше да има стотици войници. Сигурно хиляда поне. А Лука щеше да си прави представлението.

После един от саловете опря кея, рампата се смъкна и високите колелета на пурпурния фургон без прозорци затрополиха по камъните. Караше Сетале. Селусия седеше от едната ѝ страна и предпазливо надничаше изпод качулката на опърпаното си червено наметало. От другата ѝ страна, загърнатата от глава до пети в тъмно наметало, седеше Тюон.

Мат така се облещи, че очите му щяха да изскочат. Стига сърцето му да не хвъркнеше от гърдите му преди това. Заровете в главата му пак затропаха, все едно че се затъркаляха по масата. Този път щяха да ги зърнат очите на Тъмния. Просто го знаеше.

Но не му оставаше нищичко, освен да подкара Пипе до червения фургон, да язди, все едно че животът е нещо прелестно, да язди по широката главна улица, между подвикващите на праговете дюкянджии и улични търговци. И сеанчански войници. Сега те не маршируваха в строй и оглеждаха с любопитство тътрещите се шарени фургони. Да язди и да чака кога Тюон ще извика. Беше му дала думата си, но разхлаби ли прангите си, един пленник ще ти обещае какво ли не. Достатъчно беше само да повиши глас и да призове хиляда сеанчански войници да я освободят! Заровете в главата на Мат подскачаха и тракаха. Да язди и да очаква да го зърне Тъмния.

Тюон обаче дума не каза. Надничаше с любопитство изпод ръба на дълбоката качулка, с любопитство и предпазливо, но лицето си криеше, дори и ръцете си, загърнатата плътно в тъмното наметало и дори присвита до Сетале, като дете, търсещо закрилата на майка си сред непозната тълпа. Думичка не каза и след като преминаха портите

на Корамен и продължиха към подножието на хълма, издигащ се зад града, където Лука вече събираше и подреждаше първите фургони. Точно в този момент Мат разбра, че измъкване няма. Щеше да дръпне проклетата въдица, и това е. Просто изчакваше.

Същата вечер се погрижи всички сеанчанки да не се показват от фургоните, както и Айез Седай. Доколкото знаеше, никой не беше видял сул-дам или дамане, но този път поне Айез Седай не възрази. Тюон също не възрази. Постави му едно искане, от което веждите на Сетале подскочиха до косата. Беше изречено един вид като молба, като напомняне за дадено от него обещание, но той можеше да разпознае искане, когато го е поставила жена. Какво пък, човек трябва да вярва на жената, за която ще се жени. Каза ѝ, че ще си помисли, просто за да не почне да си въобразява, че може да взима от него всичко, което си поиска. Мислеше през целия ден, докато Лука си въртеше представлението, мислеше и се потеше, докато тълпата сеанчански войници зяпаха играчите. Мислеше, докато фургоните трополяха през хълмовете на изток, тътрейки се по-бавно от всякога. Мислеше, макар да знаеше какъв отговор ще даде.

На третия ден след като оставиха реката зад гърба си, стигнаха градчето със солниците — Джурадор, и Мат каза „да“ на Тюон. Тя му се усмихна и заровете замряха. Щеше да го запомни завинаги. Тя се усмихна и тогава заровете замряха. Направо да заплаче човек!

ГЛАВА 29

НЕЩО ПРЕХВЪРЧА

Скръстил ръце пред вратата, сякаш се канеше да прегради изхода от фургона, Домон ревна:

— Ти си луд.

И сигурно се канеше. Брадата му беше щръкнала напред, късо подстригана, но все пак по-дълга от косата му, и мърдаше ръце, сякаш се чудеше дали да ги свие в юмруци. Едър беше Домон, и не толкова дебел, колкото изглеждаше на пръв поглед. Мат искаше, ако може, да се мине без юмруци.

Завърза черното копринено шалче на шията си, скриващо белега, и пъкна двата му дълги края под палтото. Шансът някой в Джурадор да знае за мъж в Ебу Дар, който носи шал... какво пък, рискът не беше голям, дори и да не разчиташе на късмета си. Разбира се, винаги трябваше да се вземе предвид това, че беше тавирен. Но ако това щеше да го изправи пред Сурот или пред шепа слуги от Тарасинския палат, и да останеше в леглото си, завит презглава с одеялото, пак щеше да се случи. Понякога човек просто трябваше да разчита на късмета си. Цялата беда беше, че когато се събуди заранта, заровете отново тропаха в главата му. Подскачаха в черепа му.

— Обещах — заяви той. Беше хубаво, че отново е със свестни дрехи. Палтото беше от фина зелена вълна, добре скроено, и стигаше почти до коленете и до загърнатите надолу високи ботуши. Вземо по него нямаше — може би с някое ширитче тук-там щеше да е по-добре, — но пък на маншетите беше пришита дантелка. И копринената риза беше хубава. Жалко, че нямаше огледало. В ден като този човек трябваше да изглежда възможно най-добре. Той вдигна наметалото си от леглото и го заметна на раменете си. Не беше пишно като на Лука. Беше тъмносиво, тъмно почти като нощ. Само по ръбовете червено. Токата беше скромна — сребърни джуфки, не по-големи от палците му.

— Тя му е дала думата си, Бейл. Нейната дума. Никога няма да я прещъпи. — Егеанин говореше абсолютно убедено. По-убедено от

Мат, между другото. Но човек понякога трябва да рискува. Дори когато залага врата си. Беше обещал. А разчиташе и на късмета си.

— Все пак е лудост — изръмжа Домон. Но се дръпна неохотно от вратата, щом Мат постави на главата си широкополата черна шапка. Е, да, дръпна се, щото Егеанин му кимна да се отстрани. Но продължи да го гледа навъсено.

Тя излезе от фургона след Мат също навъсена и занамества дългата черна перука на главата си. Сигурно още не можеше да свикне с нея, а може би ѝ пречеше вече порасналата ѝ коса отдолу. Пораснала, но все още недостатъчно, за да тръгне с гола глава. Не и преди Ебу Дар да остане поне на сто мили зад тях. Сигурно нямаше да е безопасно поне докато не прехвърлят планините в Муранди.

Небето беше ясно, слънцето още не се беше показало зад платнената стена на позорището, а утрото можеше да се нарече топло само ако го сравниш със зимна виелица. Не като свежото зимно утро в Две реки, а мраз, който бавно се просмукваше в плътта и замъгляваше дъха ти. Хората от трупата щъкаха насам-натам като в мравуняк, огласяха въздуха с крясъци кой им е скрил бухалките за жонглиране или им е свил червените бричове, или е преместил не знам коя си платформа. Гледката и шумовете приличаха на начало на бунт, но гласовете не звучаха ядосано. Всички викаха и махаха с ръце, но до бой не се стигаше, особено преди представление, и странно как всеки играч се оказваше на мястото си преди да влязат първите зрители. Можеше да са мудни в опаковането на багажа преди да тръгнат на път, но всяко представление означаваше пари, а заради тях всички ставаха много бързи.

— Ти наистина си въобразяваш, че тя може да се ожени за теб — мърмореше до него Егеанин и подритваше полите на кафявата си вълнена рокля. Капка изящество нямаше у тая Егеанин. Правеше дълги крачки и не изоставаше. С рокля или не, липсваше ѝ само меч на бедрото. — Друго обяснение за това няма. Бейл е прав. Ти наистина си луд!

Мат се ухили.

— Въпросът е дали тя наистина смята да се омъжи за мен. Понякога и най-странните хора могат да се оженят, нали? — Когато знаеш, че ще те обесят, единственото, което можеш да направиш, е да се ухилиш на клупа. Затова той се ухили и я накара да замръзне на

място, навъсена. Стори му се, че измърмори някаква ругатня под носа си, въпреки че не разбра защо. Все пак Тюон нямаше да се омъжи за последния мъж на света, когото желае. Благородничка, царствено хладна от главата до петите, вирнала нос, докато той си падаше по кръчмарски слугинчета, които ти се усмихват само като им намигнеш и очите им се разтапят. Наследничка на трон, и то не на какъв да е трон — Кристалния трон, имперския трон на Сеанчан. Жена, която извърташе главата си като връх на меч и го караше да се чуди тя ли е негова пленничка, или той — неин. Когато съдбата те стисне за гърлото, нищо друго не ти остава, освен да се ухилиш.

Крачеше много наперено, докато не наближи червения фургон без прозорци и тогава оплете крака. От зеления фургон наблизко се изсипаха акробатите, които се представяха за „братя Чавана“, макар по носовите им да личеше, че са от различни краища на света, а не само от различни майки: викаха и размахваха юмруци. Погледнаха към червения фургон и след това към Мат, но май бяха твърде увлечени в свадата си. Джордъран се беше облегал на едно от червените колела, чешеше се по главата и се мръщеше на двете жени, застанали на стъпалата на фургона. Две. И двете загърнати в тъмни наметала, със скрити лица, но не можеше да се сбърка цветната забрадка, показваща се изпод качулката на по-високата жена. Хубаво. Трябваше да се сети, че Тюон щеше да поиска да я придружи слугиня. Благородничките не излизаха никъде без слугиня. И петак да заложиш, и жълтица, накрая всичко опира до хвърлянето на заровете. Бяха имали възможност да го издадат досега. Все пак той два пъти поред залагаше на една жена. Два пъти — един и същи избор. При това — на две жени. Кой глупак би направил такъв залог? Но трябваше да хвърли заровете. Само дето продължаваха да тропат в главата му.

Мат отвърна с усмивка на хладния синеок поглед на Селусия, свали шапка и много елегантно се поклони на Тюон. Не чак показно, но леко развя наметалото си.

— Готови ли сме за пазаруване? — За малко да я нарече „милейди“, но докато тя не пожелаеше да го нарича по име...

— Готова съм от цял час, Играчко — хладно каза Тюон. Повдигна небрежно пеша на наметалото му, погледна червения му копринен хастар и изгледа палтото му, преди да го пусне. — Дантелата

ти отива. Ще помисля дали да не поръчам повечко дантела за халата ти, ако те направя виночерпец.

Усмивката му повяхна. Ако се омъжеше за него, можеше ли да го направи да'ковале? Трябваше да попита Егеанин. Светлина! Защо жените винаги правеха нещата толкова трудни?

— Искате ли да ви придружа, милорд? — колебливо попита Джордъран, този път без да поглежда двете жени. Без да поглежда и към Мат. — Просто да нося покупките, а?

Тюон не обели дума. Стоеше и гледаше Мат с очакване и с всеки миг големите ѝ очи ставаха все по-студени. А заровете подскачаха и тракаха в главата му. Е, само за миг се поколеба, преди да извърне глава и да отпъди Червената ръка. Добре де, два мига. Трябваше да се довери на късмета си. На думата ѝ. „Доверието е звукът на смъртта.“ Тази мисъл я стъпка решително. Това не беше никаква си песничка и древните спомени тук не можеха да го водят. Заровете в черепа му не преставаха да подскачат.

Лек поклон, и той поднесе ръката си, която Тюон огледа, сякаш за първи път виждаше ръка, и нацупи пълните си устнички. После придърпа наметалото си и тръгна, със Селусия по петите ѝ, принуждавайки го да забърза след тях. Не, жените просто не мирясваха, докато не направят нещата съвсем трудни!

Въпреки ранния час двама яки типове с дебели криваци вече пазеха на входа, и трети, със стъклена кана в ръце, който събираше монетите и ги изсипваше в обкования с желязо сандък на земята. И тримата изглеждаха толкова тромави, че един петак да се опитаха да свият, щяха да паднат по очи, но Лука не обичаше да рискува. Двайсет-трийсет души вече чакаха търпеливо между тежките възета, водещи към синия плакат на позорището на Лука, и за жалост Лателе също беше там, строга в роклята, обшита с пурпурни пайети и наметалото със сини такива. Жената на Лука дресираще мечки. Според Мат мечките правеха номерата си от страх да не би да ги ухапе.

— Всичко е наред — каза ѝ той. — Повярвай ми, няма от какво да се боиш. — По-добре да не си беше отварял устата.

Лателе не му обърна внимание, само погледна угрижено Тюон и Селусия. Двамата с мъжа ѝ бяха единствените в трупата, които знаеха истината за тях двете. Беше му се сторило ненужно да им казва за тазсутрешната разходка. Лука поне щеше много да се разстрои.

Погледът, с който Лателе стрелна след това Мат, не беше угрижен, а просто твърд като камък.

— Не забравяй — промълви тя. — Ако ни пратиш на бесилото, пращаш и себе си. — Изсумтя и продължи да наблюдава чакащите да влязат хора. Лателе беше по-добра и от Лука в претеглянето с око на една кесия още преди да бъде развързана. И освен това беше десет пъти по-корава от мъжа си. Заровете продължаваха да тропат. Каквото и да ги беше задвижило, още не беше дошъл фаталният момент. Съдбоносният момент.

— Подходяща е за съпруга на господин Лука — промърмори Тюон, след като се поотдалечиха.

Мат я погледна накриво и намести шапката на главата си. В тона ѝ нямаше подигравка. Чак толкова ли мразеше Лука? Или му намекуваше що за съпруга ще бъде самата тя? Или... Огън да го гори, можеше да полудее точно толкова, колкото Домон мислеше, че е, докато се мъчи да разгадае тази жена. Тя трябваше да е причината за подскачащите в главата му зарове. Какво ли беше намислила?

Разстоянието до града беше късо, по добре отъпкания път през хълмовете, които тук бяха голи, но по пътя се мяркаха доста хора, също както по хълмовете се мяркаха вятърни мелници и солници. Всички гледаха право напред и се движеха толкова целеустремено, че сякаш не забелязваха никого пред себе си. Мат отскочи от пътя на един кръглолик мъж, който за малко щеше да го прегази, поради което му се наложи да се дръпне от пътя на някакъв белокоп старец, който крачеше бясно с тънките си крака. С което се оказа точно на пътя на едно пълничко момиче, което щеше да се блъсне в него, ако не беше отскачил отново.

— Танц ли упражняваш, Играчко? — каза му през рамо Тюон и дъхът ѝ образува бяло кълбо пред качулката. — Не е много изящно.

Той отвори уста само за да изтъкне колко претъпкан с минувачи е пътят и изведнъж осъзна, че вече не вижда никого освен нея и Селусия. Хората, които бяха тук само допреди миг, се бяха изпарили, пътят беше празен, докъдето му стигаха очите, чак до отсрещния завой. Мат бавно извърна глава. Никого нямаше и между него и позорището, само хората на опашката, а тя не се беше удължила. Оттам насетне пътят лъкатушеше между хълмовете, съвсем пуст. Жива душа нямаше. Притисна пръсти до гърдите си и опипа медальона с

лисичата глава под палтото. Само един къс сребро, висящ на каишката. Чак съжали, че не се беше вледенил. Тюон повдигна вежда, а погледът на Селусия говореше, че го смята за пълен глупак.

— Ако стоим така, никога няма да мога да ти купя дреха. — Точно това беше целта на излизането им — беше обещал на Тюон да й намери нещо по-добро от роклите, които висяха на тялото ѝ, сякаш беше дете, облякло дрехите на кака си. Най-малкото беше сигурен, че е обещал това, а тя беше съвсем убедена. Тюон беше одобрила работата на шивачката на трупата, но не и плата, с който разполагаха. Костюмите на артистите блестяха от многото пайети и мъниста, но платът обикновено беше евтин; използваша ги, докато съвсем не се износят. Джурадор обаче печелеше от сол, а солта носеше много пари. Градските дюкяни сигурно предлагаха всичко, което можеше да пожелае една жена.

Тоя път кълчене на пръсти нямаше. Тюон само погледна Селусия. По-високата жена поклати глава и устата ѝ се изкриви съжалително. Тюон също поклати глава. И се загърнаха по-плътно в наметалата си, и закрачиха към обкованите с желязо градски порти. Жени! Той се забърза да ги настигне. Бяха му пленнички все пак. Така де. Сенките им се изпънаха напред. Ония хора преди малко, дето изчезнаха, имаха ли сенки? Не си спомняше да е видял и дъха им. Имаше ли значение? Бяха изчезнали и нямаше какво да му мисли толкова откъде се появиха и къде се дянаха. Сигурно беше от това, че е тавирен. Трябваше да си го избие от главата. Тъй де. Тропащите зарове и без това не оставяха място за нищо друго.

Стражите при портата, изглежда, не проявяваха любопитство към странници по пътя, — най-малкото към двете жени и мъж с тях. Мъже с корави лица, в боядисани в бяло нагръдници и конични шлемове с нещо като конски опашки за гребени. Очите им огледаха с безразличие двете загърнати в наметалата жени, кой знае защо се позадържаха подозрително на Мат, след което те се подпряха отново на алебардите и зареяха погледи към пътя. Най-вероятно бяха местни хора. Поне не бяха сеанчанци. Търговците на сол и местната владетелка, Етелайн, която със сигурност правеше каквото ѝ кажат търговците, бяха положили Клетвата на Завръщането без колебание и в добавка бяха предложили да плащат данък сол, без да им го искат. Сеанчанците несъмнено щяха скоро да поставят тук някой началник,

колкото да държи всичко под око, но засега войниците им трябваша за по-важни неща. Мат беше изпратил Том и Джюйлин да се увери, че в Джурадор няма сеанчанци, преди да се съгласи на това пазаруване. Глупакът може да се препъне в собствения си късмет, ако не внимава.

Джурадор беше богат и оживен град, с каменни улици, повечето широки, и с каменни сгради, покрити с червеникави плочи. Къщите и хановите се редуваха с конюшни и кръчми сред шумотевицата на ковашки чукове и наковални тук и тракането на станове за черги там, и като че ли навсякъде — трясъкът на чуковете в ръцете на бъчвари, набиващи обръчите на буретата за сол. Улични търговци хвалеха с пискливи гласове стоката на подносителите си — игли, панделки, месеници и печени орехи, или сбръчкани от зимата репи и сливи от таргите. На всяка улица мъже и жени стояха да пазят изложената стока върху тесните маси пред дюкяните, или си деряха гърлата да изреждат всичко, което можеха да предложат вътре.

Да различи човек обаче къщите на търговците на сол не беше трудно — вместо по два, бяха все на по три етажа, от камък, много по-широки от другите, всяка с колонада към улицата и с бели огради от ковано желязо между колоните. Прозорците на първите етажи на повечето къщи също бяха защитени с такива железни решетки, макар и не винаги боядисани. Дотук малко напомняше за Ебу Дар, но с нищо друго, освен с мургавия тен на хората. Нямаше ги тук дълбоките деколтета, показващи цепката на бюста, нямаше ги пришитите високо поли, под които се показват фустите. Жените тук носеха извезани рокли с високи чак до брадичките яки, по-малко взем за простолудието, повечко за богатите, и бяха наметнати с извезани пелерини, и носеха прозрачни воали пред лицата, закрепени със златни или костени гребени в черните плитки. Късите палта на мъжете бяха извезани също толкова нагъсто с цветенца и птиченца — и богати или бедни, мъжете носеха по един дълъг нож на колана, с почти толкова криво острие, колкото в Ебу Дар. Богати или бедни, всички имаха навика да опипват дръжките на ножовете си, сякаш очакваха всеки миг да почне бой, тъй че в това отношение май беше същото.

Палатът на Етелайн външно поне не се различаваше много от именията на търговците на сол, но се намираше на главния градски площад, просторен и застлан с лъскав камък, с кръгъл мраморен фонтан по средата. Хората обаче наливаха ведрата и глинените си

делви от чешмите, пълнещи каменните корита в други площадчета наоколо. Водата в големия фонтан миришеше на сол. Беше символ на богатството на Джурадор и течеше от същия източник, от който се пълнеха и солните кладенци из околните хълмове. Мат успя да види повечето от града още преди слънцето да е изминало половината си път до най-високата си точка.

Всеки път, щом Тюон и Селусия забележеха дюкян с изложени пред него топове коприна, спираха пред дългата тясна маса да опипат платовете и си шепнеха, навели глави, без да обръщат внимание на бдителните дюкянджии. А те ги следяха много бдително, докато не разберяха, че Мат е с тях. В грубите си вълнени дрехи, изтъркани и зле скроени, двете жени не приличаха на купувачки на коприна. Мат, леко разтворил наметалото си, за да се вижда хастарът отдолу, приличаше. Но опита се ли се да прояви интерес — нали жените казваха, че човек трябвало да проявява интерес! — щом се приближеше достатъчно, за да може да ги чуе, те млъкнаха и го поглеждаха с хладно кафяви и хладносини очи изпод качулките, докато не отстъпеше на крачка—две. След което Селусия отново навеждаше глава към Тюон и двете отново започваха да си шепнат и да опипват коприната — червена, синя, зелена коприна, гладка пясъчна коприна и брокат. Много богат град беше Джурадор. Добре, че беше пхнал тлъста кесия с жълтици в джоба на палтото си. Но нищо не им харесваше. Тюон неизбежно поклащаше глава и двете се шмугваха отново в тълпата, а Мат трябваше да се забърза да не ги изтърве до следващия дюкян. А заровете продължаваха да подскачат в черепа му.

Не бяха единствените от трупата, излезли да се поразходят из града. Той зърна и Алудра, с лицето ѝ, обкръжено от многобройните плитки с мънистата — крачеше в тълпата под ръка с някакъв сивокос мъж, който трябваше да е търговец на сол, ако можеше да се съди по гъстото взмо по коприненото му палтенце. Цветя и птиченца. Какво правеше Илюминаторката с един търговец на сол? Говореше му нещо, а той се усмихваше доволно и кимаше.

Тюон поклати за пореден път глава и двете се понесоха към следващия дюкян, без да обръщат внимание на дълбоките поклони на продавача. Е, повечето от тях бяха предназначени за Мат. Мършавият глупак сигурно си въобразяваше, че ще купи коприна за себе си! Не че би се отказал от две-три нови копринени палта, но кой да мисли за

палта, когато проклетите зарове не спираха? С малко вземо, само по ръкавите и реверите.

Том го подмина, загърнат в бронзовото си наметало — гладеше с юмрук дългите си бели мустаци и се прозяваше, сякаш не беше спал цяла нощ. Нищо чудно. Веселчунът беше престанал да пие, но Лопин и Нерим се оплакваха, че стоял буден с часове, горял маслото на лампата, за да чете и препрочита скъпоценното си писмо. Какво толкова очарователно намираше в писмо от една мъртва жена? Мъртва. Ами ония хора на пътя ако... Не, за това изобщо нямаше да мисли.

Тюон изтегли една надиплена коприна, пусна я и обърна гръб, без да опипа следващия топ. Селусия така изглежда дебелата продавачка, че оная го прие като лична обида. Мат й се усмихна. Обидените продавачки могат да доведат работата до градската стража, която да почне да задава въпроси, а знае ли човек това докъде може да доведе? Знаеше, че повечето жени кротват от усмивката му. Кръглоликата жена му изсумтя, наведе се и заоправя топа коприна, все едно че повиваше бебе. Повечето жени, кисело си помисли той.

На улицата качулката на една жена в грубо наметало падна от главата й и Мат затаи дъх. Едесина отново вдигна качулката си, но без да бърза особено, пък и белята вече беше направена — лишеното от възраст лице на една Айез Седай беше показано пред очите на всички. Като че ли никой не го забеляза, но той не можеше да види всяко лице. Ами ако някой си мислеше за награда? В момента в Джурадор можеше и да няма сеанчанци, но все пак минаваха оттук.

Едесина се скри зад близкия тъгъл и след нея притичаха две фигури в тъмни наметала. Две. Нима проклетите сул-дам бяха оставили само една в лагера да пази две Айез Седай? А може би Джолайн или Теслин също се мотаеха тук и той ги беше пропуснал? Затърси с очи из тълпата за още едно грубо наметало, но всички, които можа да види, имаха поне малко вземо.

Изведнъж го удари като камък между очите. Всяко наметало беше поне с малко вземо. Къде бяха проклетата Тюон и проклетата Селусия? Проклетите зарове по-бързо ли затракаха?

Той вдиша дълбоко и се надигна на пръсти, но улицата беше като пълноводна река от везани наметала, везани палта и везани рокли. Това все още не означаваше, че се опитват да избягат. Тюон му беше дала думата си; беше подминала идеална възможност да я престъпи.

Но беше достатъчно само една от двете да каже три думи и всеки щеше да разпознае сеанчанския ѝ акцент. А това можеше да се окаже достатъчно, за да тръгнат хрътките по дирята му. Отпред имаше два дюкяна, които като че ли продаваха платове, от двете страни на улицата. При масите пред тях не се виждаше двойка жени в тъмни наметала. Като нищо можеше да са свърнали зад ъгъла, но той трябваше да се довери на късмета си. Късметът му беше най-добър, когато залагаше на пълната случайност. Проклетите жени сигурно си мислеха, че това наистина е проклета игра. Да го изгори дано! Дано и този път късметът му проработеше.

Мат затвори очи, завъртя се в кръг по средата на улицата и тръгна. Напосоки. Блъсна се в нечие едро туловище толкова силно, че и двамата изпъшкаха. Щом отвори очи, видя, че го гледа с яд някакъв едър тип, с малка уста и с поизбеляло взмо по раменете на грубото палто. Гледаше го с яд и опипваше дръжката на извития си нож. На Мат му беше все едно. Беше се озовал с лице точно срещу единия дюкян. Нахлупи шапката си и затича. Заровете се затъркаляха още по-бързо.

Лавиците по стените на дюкяна бяха отрупани с платове от пода до тавана, а по масите на пода имаше още и още топове. Дюкянджийката беше кокалеста жена с голяма брадавица на брадичката, а помощничката ѝ — тънка, хубава и много ядосана. Той нахлу вътре тъкмо когато дюкянджийката казваше:

— За последен път, ако не ми кажете какво търсите, ще пратя Нелса за стражата!

Тюон и Селусия, скрили лица под качулките, бавно обикаляха покрай едната отрупана с платове стена, спираха се да опипат един или друг топ, но не ѝ обръщаха никакво внимание.

— Те са с мен — задъхано каза Мат, извади кесията от джоба си и я хвърли на голата маса наблизо. Тежката кесия изтропа и тясното лице на дюкянджийката се озари от широка усмивка. — Дайте им каквото поискат. — После се обърна към Тюон и добави твърдо: — Ако ще купувате нещо, ще е тук. Това ходене ми стига за цял ден.

Щеше да върне думите си назад, стига да можеше. Заговориш ли на жена по този начин, винаги ще гръмне в лицето ти като някоя от огнените пръчки на Алудра. Но големите очи на Тюон само го изгледаха изпод качулката, а пълните ѝ устни се кривнаха в лека

усмивка. Скрита усмивка, повече на себе си, отколкото за него. Светлината само можеше да знае какво значи тази усмивка. Мразеше, когато жените му правеха такива номера. Поне зарове този път не спряха. Трябваше да е добър знак, нали?

Тюон нямаше нужда от думи, за да покаже какво иска. Посочваше мълчаливо топ след топ и мереше с малките си ръце колко трябва да й отреже дюкянджийката. Вместо да повери работата на помощничката си, тя си я вършеше сама. И толкоз по-добре, като си помисли човек. Дългите ножици срязаха червена коприна в няколко оттенъка, зелена коприна също в няколко оттенъка и синя коприна в оттенъци, колкото Мат не беше предполагал, че могат да съществуват. Тюон си избра и няколко парчета фин лен, с различна дебелина, както и няколко дължини светла вълна — за последните се посъветва шепнешком със Селусия, — но наблегна предимно на коприната. Когато Мат си прибра кесията, беше много по-олекнала, отколкото очакваше.

След като всеки плат беше сгънат надлежно и вързан, опаковаха всичко в едно по-голямо парче груб лен — без доплащане, благодаря — и се получи бала, голяма колкото багажа на пътуващ амбулант. Мат изобщо не се изненада, когато разбра, че от него се очаква да я носи на гръб, провесил широкополата шапка на едната си ръка. Обличаш се най-хубаво, купуваш й коприна, а все измисля начин да ти намери работа! Сигурно го караше да си плати, че й бе проговорил твърдо.

Докато излизаше от града след двете жени, събра много погледи от зяпналите по улиците глупаци. Виж, двете се движеха пред него самодоволно като котки, налочили се с каймак. Макар да бяха загърнати в наметалата и с качулки, изправените им гърбове говореха красноречиво.

Още не беше станало пладне, но опашката от хора, чакащи да влязат за представлението, се точеше по пътя почти до самия град. И повечето го зяпаха, сякаш беше някой проклет глумец. Един от едрите коняри, които пазеха сандъка за монети, се ухили с беззъбата си уста и я отвори да каже нещо, но Мат го изгледа свирепо и той предпочете да насочи вниманието си към монетите, изсипвайки се от шепите на хората в стъклената кана и оттам — в сандъка. Едва ли беше изпитвал досега такова облекчение, че е в позорището на Лука.

Но преди тримата да направят и три крачки зад входа, дотича задъханият Джюйлин, като по чудо този път без Тера и без червената си шапка. Лицето на хващача на крадци все едно беше изваяно от стар дъб. Спря, изгледа прииждащите покрай тях хора и сниши глас. Тихо и с много тревога.

— Тъкмо тръгвах да те търся. Егеанин... Пострадала е. Ела бързо.

Тонът му казваше достатъчно, но още по-лошото бе, че заровете в главата на Мат вече трещяха. Той хвърли вързоп на един от конярите и му нареди да го пази като сандъка за парите, че иначе ще му даде да разбере, но не дочака отговора му. Джюйлин вече тичаше натам, откъдето бе дошъл, и Мат хукна след него по широката главна улица на позорището, пълна с шумна тълпа, зяпаща как четиримата гологърди братя Чавана са катерят на пирамида и акробатките в прозрачните шалвари и лъскави елечета стоят изправени на главите си, и въжеиграчката в сините гащи с пайети, катереща се по дългата дървена стълба, за да започне номера си. Близко до платформата с въжеиграчката Джюйлин свърна в една от по-тесните напречни улички, по която на опънатите простори между шатри и фургони висеше пране, на столчета и по стъпалата на фургони седяха чакащи реда си играчи и хлапета от трупата тичаха насам-натам с топки и обръчи. Мат вече разбра накъде отиват, но хващачът на крадци тичаше много бързо и той не можеше да го настигне.

Видя зеления си фургон. Лателе надничаше отдолу, а Лука, в един от яркочервените си плащове, подканяше две от жонгльорките да тръгват. Двете жени в торбести гащи и с боядисани в бяло като на глумци лица добре огледаха под фургона, преди да се подчинят. Щом приближи. Мат също видя какво бяха гледали. Домон седеше на земята до фургона, сгушил в ръцете си отпуснатата Егеанин. Очите ѝ бяха затворени, а от ъгъла на устата ѝ струеше кръв. Перуката ѝ се беше изкривила на една страна. Това някак се набиваше на очи — тя все се суетеше да я държи изправена тая перука. Заровете изтрещяха като гръмотевица.

— Може да стане бея! — изръмжа Лука и изгледа сърдито Мат и Джюйлин. Сърдито, но не уплашено. — Може да сте ме вкарали в голяма бея! — Отпъди сбралата се тумба ококорени хлапета и изръмжа на една пълничка жена с бляскащи от пайети поли. Мийора

караше леопардите да правят такива номера, на каквито и Лателе нямаше да се осмели, но сега само извърна глава и продължи по пътя си.

Лука се стъписа, като видя бързащите към тях Тюон и Селусия. Изглеждаше готов и на тях да каже да се разкарат, но премисли набързо. Дори се намръщи замислено. И загрижено. Жена му, изглежда, не му беше казала, че Мат и жените са излезли, а беше съвсем явно, че са ходили някъде. Синеоката жена носеше голям вързоп, но въпреки това вървеше с изправен гръб. Човек можеше да допусне, че слугинята на знатна дама е свикнала да носи багаж, но лицето ѝ беше жива картинка на отчаяние и яд. Лателе я изгледа от глава до пети, после изгледа презрително Мат, сякаш жената заради него беше изпъчила така гърди. Лателе много я биваше в подигравките, но в сравнение със строгата физиономия на Тюон дори и Лателе изглеждаше кротка. Съдия гледеше изпод качулката ѝ, съдия, готов да изрече присъдата.

Но в момента на Мат му беше все едно какво си мислят жените. Проклетите му зарове. Той бързо коленичи и опипа с пръсти за пулс гърлото на Егеанин. Биеше слабо, на пресекулки.

— Какво стана? — попита той. — Повикахте ли някоя от Сестрите? — Ако вдигнеха Егеанин, сигурно щеше да издъхне, но може би все още не беше късно за Цяра, ако Айез Седай побързаха. Не смееше обаче да изрече това име на глас при толкова многото минаващи покрай тях хора.

— Рена! — изръмжа Домон. Въпреки идиотски подстриганата си коса и шантавата иллианска брада, с която горната му устна оставаше гола, сега той не изглеждаше тъпо. Изглеждаше уплашен и в същото време готов да убива — опасно съчетание. — Видях я как наръга Егеанин в гърба и избяга. Ако можех да я стигна, щях да ѝ счупя врата, но ръката ми беше единственото, което задържаше кръвта на Егеанин да не изтече. Къде се дянаха тия проклети Айез Седай? — изръмжа той. Дотук с тайните.

— Тук съм, Бейл Домон — хладно заяви Теслин, току-що притичала с Тера, която погледна с ужас Тюон и Селусия, опря се на рамото на Джюйлин и забодя очи в земята. Както се разтрепера, май самата тя предпочиташе още да си е „там“.

Сестрата направи физиономия, сякаш беше глътнала шепа тръни, като видя какво лежи пред нея, или може би къде лежи, но после бързо клекна и стисна в двете си ръце главата на Егеанин.

— Джолайн е по-добра в това от мен — измърмори тя, — но и аз може да...

Сребърната лисича глава на гърдите на Мат изведнъж се вледени, а Егеанин се сгърчи толкова силно, че перуката ѝ падна, едва не се изтръгна от ръцете на Домон и очите ѝ се отвориха широко. Гърчът продължи само миг, после тя се отпусна отново на гърдите на Домон, задъхана, а медальонът отново си стана най-обикновен сребърен медальон. Мат почти беше свикнал вече с това. И никак не му харесваше, че свиква.

Теслин също се олюля и за малко щеше да падне на земята, но едната ръка на Домон пусна Егеанин и я прихвана.

— Благодаря — каза след малко Теслин. — Но нямам нужда от помощ. — Подпря се немошно за фургона, за да се изправи, но хладният ѝ поглед ги обходи един по един, да не би някой да посмее да ѝ възрази. — Острието се е хлъзнало по едно от ребрата и не е пронизало сърцето ѝ. Сега ѝ трябва само почивка и храна.

Не беше се бавила да си метне наметало, забеляза Мат. В единия край на тясната уличка, пред една шатра на зелени ивици, към тях гледаха много напрегнато и съсредоточено група жени в наметала с пайети. В другия край петима-шестима мъже и жени в палта на бели ивици и тесни бричове, акробати, които играеха на коне, мятаха погледи към Теслин и си шепнеха. Твърде късно беше да се тревожи човек, че някой може да забележи айезседайско лице. Твърдо късно беше да се тревожи, че някой може да познае Церенето, като го види. Заровете тропаха в главата му. Не бяха спрели — играта още не беше свършила.

— Кой я търси, Джюйлин? Джюйлин?

Хващачът на крадци престана да гледа сърдито Тюон и Селусия и да мърмори утешително на Тера, макар че продължи да я потупва по ръката.

— Ванин и Червените ръце, Лопин и Нерим. Олвер също. Духна, преди да успее да го хвана. Но в тая работа... — Престана за малко да утешава Тера и посочи към главната улица. Макар и отдалече, гласовете на възбудената тълпа зрители се чуваха ясно. — Достатъчно

е да свие някое от ония префърцунени наметала и ще се измъкне с първите, които си тръгнат. Ако почнем да спираме всяка жена и да надничаем под качулката ѝ, като нищо ще си докараме бунт. Тукашните са докачливи хора.

— Беля! — изплака Лука и се загърна плътно в наметалото си. Лателе го прегърна през кръста. Сигурно беше като да те утешава леопард, но Лука не изглеждаше много утешен.

— Огън да ме гори, но защо? — изръмжа Мат. — Рена винаги изглеждаше готова да ми оближе проклетата ръка! Смятах, че ако някой изобщо... — Дори не погледна Тера, но Джюйлин го изгледа навъсено.

Домон стана, с Егеанин на ръце. Тя отначало се опита да се противи — не беше жена, която ще се остави да я носят като кукла — но изглежда, бързо разбра, че ако стъпи на крака, пак ще падне. Затова се отпусна обидена на гърдите на иллианеца. Домон го чакаше урок: дори когато една жена има нужда от помощта ти, ако тя самата не я иска, ще те накара да си платиш, че си ѝ я дал.

— Защото съм единствената, която знаеше тайната ѝ — каза тя уморено. — Единствената, която можеше да я издаде. Може да е помислила, че ще е по-безопасно да се върне, ако съм умряла.

— Каква тайна? — попита Мат.

Жената се поколеба неизвестно защо, погледна намръщено гърдите на Домон и накрая въздъхна.

— Рена е била окаишена някога. Също и Бетамин, и Сета. Могат да преливат. Или поне да бъдат научени — не знам. На тия трите ай-дамите действията. Може би действат на всички сул-дам.

Мат подсвири. Е, това щеше да е добър ритник в задника на сеанчанците.

Лука и жена му се спогледаха озадачено — явно не бяха разбрали нито дума. Теслин зяпна стъписана, забравила за всякаква айезседайска сдържаност. Селусия обаче изръмжа сърдито и сините ѝ очи пламнаха; тя хвърли вързопа от гърба си на земята и направи крачка към Домон. Тюон бързо размърда пръсти и я спря, макар че спирачката едва издържа на напора. Лицето на Тюон бе като тъмна, неразгадаема маска. Това, което беше чула, не ѝ харесваше. Като помисли човек, нали беше казала, че тя дресира дамане. О, да го

изгори дано! За капак на всичко трябваше и да се ожени за жена, която може да прелива?

Чу се тропот на конски копита и в тясната улица между шатрите и фургоните се появиха Харнан и още трима от Червените ръце. Мечовете бяха на коланите им под наметалата, Метвин носеше камата си, дълга почти колкото малък меч, а Джордъран бе окачил арбалета си на седлото, изпънат и заключен. С коленчатото лостче на колана му щеше да му трябва цяла минута, докато изпъне тетивата, но така трябваше само да постави стрела. Харнан носеше къс лък и пълен колчан. Фергин водеше Пипе.

Харнан не си направи труда да слиза от коня. Изглежда подозрително Тюон и Селусия, а след тях — Лука и Лателе с почти същото съмнение, после се наведе от седлото и татуировката с ястреба изпъкна на бузата му.

— Рена е откраднала кон, милорд — тихо заговори той. — Прегазила е един от конярите на входа, за да излезе. Ванин я гони. Според него някъде до полунощ може да стигне до Корамен. Натам е тръгнала. Придвижва се много по-бързо от фургоните. Но язди без седло и с малко късмет можем да я догоним. — Последното прозвуча сякаш „малкото късмет“ е природен факт. Мъжете от Бандата разчитаха на късмета на Мат Каутон повече от самия него.

Всъщност, като че ли друг избор нямаше. Заровете продължаваха да тропат в главата му. Все още имаше шанс нещата да тръгнат както той искаше. Малък шанс. Късметът на Мат Каутон.

— Изкарай хората си на пътя веднага щом си приберат вещите, Лука — каза той и стъпи на стремето на Пипе. — Стената и всичко, което не можеш да вдигнеш бързо на фургоните, ги остави. Бързо.

— Ти луд ли си? — запени се Лука. — Ако се опитам да разпъдя тия хора, наистина ще стане бунт! И ще поискат да им върнем парите! — Светлина, този човек щеше да мисли за пари и на дръвника на палача.

— Помисли какво ще стане, ако утре тук те намерят хиляда сеанчанци. — Гласът му беше хладен, колкото беше възможно. Провалеше ли се, сеанчанците бързо щяха да догонят трупата на Лука, колкото и да пердашеха конете си. Лука също го знаеше, ако се съдеше по кривата му уста, сякаш беше ухапал гнила слива. Мат се насили да извърне очи от него. Заровете трополяха, но все едно, те не бяха

спирали. — Джюйлин, остави на Лука всичкото злато, освен една побела кесия. — Сигурно щеше да може да се откупи и да го пуснат, след като се уверят, че проклетата им Щерка на Деветте луни не е при него. — Събери всички и тръгни колкото можеш по-скоро. Щом се отдалечиш от града, хващаш към горите. Ще те намеря.

— Всички ли? — Скрил Тера зад гърба си, Джюйлин кимна към Тюон и Селусия. — Тия двете ако ги оставим в Джурадор, сеанчанците може да престанат да си ги търсят. Поне може да ги забавят. Нали все говориш, че рано или късно ще ги изтървеш.

Мат погледна Тюон в очите. Тъмни, влажни очи на гладкото, безизразно лице. Беше смъкнала малко качулката си, тъй че можеше ясно да види лицето ѝ. Ако я оставеше, тя нямаше да може да изрече думите, а и да ги изречеше, щеше да е твърде далече от него, за да има значение. Ако я оставеше, никога нямаше да може да разбере защо му се усмихва така загадъчно и какво се крие зад тази загадъчност. Светлина, наистина беше глупак! Пипе заподскача нетърпеливо.

— Всички. — Тюон не кимна ли лекичко, сякаш на себе си? Защо ще кима? — Да тръгваме — каза той на Харнан.

Трябваше много бавно да прекарат конете през навалищата, за да излязат от позорището, но веднага щом излязоха на пътя. Мат подкара Пипе в галоп, с развято зад гърба му наметало и снишил глава, за да не издуха вятърът широкополата му шапка. Конят нямаше да издържи дълго на такова препускане. Пътят се виеше между хълмовете, изкачваше ридове и тук-там се връзваше право в тях, когато склонът не беше много висок. Прегазваха дълбоки до глезените потоци и трополяха по ниските дървени мостове над по-дълбоките води. По склоновете отново започнаха да се появяват дървета. Ферми се мяркаха по някои от хълмовете — ниски, покрити с плочи каменни къщи и обори.

На няколко мили от позорището Мат забеляза пред тях един дебел мъж, отпуснат на седлото си като чувал с лой. Конят, дорест и дългокрак, нагъваше пътя в неуморен галоп. То си е ясно, че един конекрадец ще разбира от коне. Щом ги чу, Ванин се озърна през рамо, но не спря. Това беше лошо.

Когато Мат го настигна, Ванин се изплю и измърмори:

— Дано конят ѝ се изтощи до смърт, за да мога да я проследя пеш. Язди по-бързо, отколкото очаквах, и то без седло. Ако дръпнем,

може и да я догоним до заник слънце. Ако конят ѝ дотогава не умре, тогава ще е някъде при Корамен.

Мат погледна към слънцето, почти над главата му. Дълъг беше пътят, за да се вземе за по-малко от половин ден. Ако тръгнеше назад, до заник слънце щеше да е далече отвъд Джурадор, с Том, Джюйлин и останалите. С Тюон. И със сеанчанците, предупредени, че трябва да заловят Мат Каутон. Човекът, отвлякъл Щерката на Деветте луни, едва ли щеше да извади чак толкова късмет, че да не го направят да'ковале. А някъде утре или вдругиден Лука щяха да го набият на кол. Лука и Лателе, Петра и Кларине, и останалите. Цяла гора от колове. Заровете затропаха и заподскачаха в главата му.

— Ще се справим — каза той. Избор нямаше.

Ванин се изплю.

Имаше само един начин да вземат цялото това разстояние на кон, ако човек иска конят му да остане жив. Караха животните ходом половин миля, после в тръс — следващата половин миля. След това — галоп, и отново ходом. Слънцето започна да се спуска надолу, а заровете продължаваха да тракат. Яздеха около гористи хълмове и през обрасли с дървета била. През потоци, които можеха да се прекосят с три крачки, едва мокреци копитата на конете, и потоци с ширина до трийсет разкрача, с плоски дървени мостове, понякога — от камък. Слънцето се спускаше все по ниско и заровете се въртяха все по-бързо. Стигнаха почти до Елбар, а от Рена нямаше и помен, само някакви смътни дири по здраво отъпкания път, които Ванин му сочеше, сякаш бяха улични знаци.

— Вече приближаваме — измърмори дебелакът. Не прозвуча никак обнадеждено.

Заобиколиха още един хълм и видяха поредния мост. Пътят нататък възвизаваше на север през една седловина. Слънцето, клекнало на рида, блесна в очите им. Корамен се намираше от другата страна на рида. Мат придърпа шапката си над очите и заоглежда пътя за жена, за когото и да е, на кон или пешак, и сърцето му се смъкна в петите.

Ванин посочи и изруга.

На отсрещния бряг на реката един запенен пъстрокафяв кон се мъчеше да изкачи склона, а жената на гърба му отчаяно го пришпорваше. В нетърпението си час по-скоро да се добере до сеанчанците, Рена беше изоставила пътя. Беше може би на двеста

крачки от тях, а все едно, че беше на мили разстояние. Конят ѝ можеше всеки миг да рухне, но докато я догонят, тя можеше да слезе, да побегне и предните постове на гарнизона да я видят. Трябваше само да се добере до билото, на някакви си петдесет крачки.

— Милорд? — обади се Харнан. Беше опънал лъка си. Джордъран бе опрял тежкия арбалет на рамото си, също със заредена стрела.

Мат усети как нещо изпърха вътре в него и замря. Не разбира какво. Нещо. Заровете трещяха като гръмотевици.

— Стреляй.

Искаше да затвори очи. Арбалетът изсвистя и металната стрела очерта във въздуха черна резка. Когато я удари в гърба, Рена залитна напред. Почти се бе изправила над шията на коня, когато я порази и стрелата на Харнан.

Бавно се смъкна от коня и тялото ѝ се хлъзна надолу по склона, затъркаля се и заотскача от ниските дръвчета, затъркаля се все по-бързо и все по-бързо, докато не цопна в реката. Понесе се с лице надолу във водата, удари се в единия бряг, после течението я задърпа и водата изду полите ѝ и я понесе бавно към Елбар. Сигурно рано или късно щеше да стигне до морето. И с това ставаха три. Беше му все едно, че заровете спряха. Три. „Никога повече — каза си той, щом Рена се скри зад завоя на реката. — Дори да загина заради това, никога повече.“

Назад яздеха бавно. Нямаше смисъл да морят конете, а и Мат се чувстваше изтощен до кости. Но и не спираха, освен за да си поемат конете дъх и да се напоят. Всички мълчаха.

Добраха се до Джурадор в ранните часове на нощта. Градът беше замрял зад здраво залостените порти. Луната се беше скрила зад облаците. За негова изненада, платнената стена още си стоеше на мястото, малко извън града. С двама едри мъже, които хъркаха на входа под огромната табела, загърнати в дебелиите си одеяла. Макар и отдалече, в тъмното, се виждаше ясно, че пространството зад стената е пълно с фургони и шатри.

— Поне мога да кажа на Лука, че всъщност няма смисъл да бягаме — въздъхна Мат и подкара Пипе към табелата. — Току-виж ни намерил място да подремнем няколко часа. — При толкова злато, което му беше оставил. Лука трябваше да им отстъпи собствения си фургон,

но Мат го познаваше много добре и не се надяваше на нещо повече от малко чиста слама. Утре щеше да тръгне да потърси Том и останалите. И Тюон. Утре. След като отдъхне.

Още по-голяма изненада го очакваше в огромния фургон на Лука. Вътре наистина беше доста просторно, поне като за фургон, с една тясна маса по средата и достатъчно място около нея, за да я заобиколиш. Маса, долапи и лавици, всички излъскани до блясък. Тюон седеше на някакъв позлатен стол — Лука трябваше да има стол, и то позлатен, след като всички останали се примиряваха с трикраки столчета! — а Селусия стоеше права зад нея. Засиял от щастие. Лука гледаше как Лателе поднася на Тюон блюдо с димящи още сладки, а мургавата женичка ги оглеждаше, сякаш наистина се канеше да яде нещо, сготвено от жената на Лука. Тюон изобщо не се изненада, когато Мат влезе във фургона.

— Пленена ли е, или е мъртва? — И си взе една сладка с изящно извитите си пръстчета.

— Мъртва — отвърна той мрачно. — Лука, какво, в името на Светлината...

— Забранявам, Играчко! — рязко го прекъсна Тюон и вдигна пръст. — Забранявам ти да скърбиш за една предателка! — Гласът ѝ малко поомекна, но все пак си остана твърд. — Тя си заслужи смъртта с това, че измени на Империята. И също толкова лесно щеше да предаде и теб. Ти въздаде правосъдие и аз го наричам така. — Тонът ѝ говореше, че щом тя е нарекла нещо, друго име това нещо не може да има.

Мат стисна очи за миг.

— Всички останали също ли са тук?

— Естествено — отвърна му Лука, все така ухилен като селски идиот. — Лейди... Върховната лейди — простете. Върховна лейди. — Дълбок поклон. — Върховната лейди поговори с Мерилий и Сандар, и... Е, сецаш се. Много убедителна е... Та значи, за златото ми. Ти каза, че ще ми го оставят, но Мерилин каза, че по-скоро ще ми пререже гърлото, а Сандар заплаши, че ще ми счупи главата и... — Мат го изгледа и той млъкна, след което лицето му отново светна и той продължи: — Виж какво ми даде Върховната лейди! — Отвори един от долапите, измъкна оттам прилежно сгънат лист и го вдигна с треперещи ръце. Хартията беше дебела и бяла като сняг; скъпа. —

Пълномощие. Няма печат, разбира се, но е с подпис. ГОЛЯМОТО ПЪТУВАЩО ПОЗОРИЩЕ И ВЕЛИКОЛЕПНОТО ПРЕДСТАВЛЕНИЕ НА ДИВНИ ЗРЕЛИЩА И ЧУДЕСА НА ВАЛАН ЛУКА вече е под личната закрила на Върховната лейди Тюон Атем Коур Пейендраг. Всеки, естествено, ще знае коя е тя. С това нещо мога да отида и в Сеанчан. Мога да направя представление пред Императрицата! Дано да живее вечно — припряно добави той. С дълбок поклон към Тюон.

„За нищо“ — вяло помисли Мат. Смъкна се на едно от леглата с лакти на колене, а Лателе го изгледа стръвнишки. Щеше да го набие, ако не беше Тюон!

Тюон вдигна властно ръка — черна порцеланова кукла, и все пак — кралица от глава до пети, въпреки провисналата на раменете ѝ широка рокля.

— Това няма да го използвате, освен при необходимост, господин Лука. При голяма необходимост!

— Разбира се, Върховна лейди. Естествено. — Лука така се сгъна в кръста, че още малко и щеше да целуне дъските на пода.

За едното проклето нищо!

— Изрично упоменах кой е под личната ми закрила, Играчко. — Тюон отхапа от сладката и деликатно изтри с пръст трошичките от устните си. — Можеш ли да се досетиш чие име оглавява този списък? — Усмихна се. Не със злобна усмивка. Една от онези нейни усмивки, като на себе си, веселие или радост от нещо, което той не можеше да разбере. И изведнъж забеляза нещо. Букетчето розови пъпки, което ѝ беше дал, бе забодено на рамото ѝ.

И без да го иска, Мат се разсмя. Хвърли шапката си на пода и се разсмя. Въпреки всичко, въпреки всичките си усилия, изобщо не познаваше тази жена! Ей тоничко не я познаваше!

Смя се, докато не го заболяха ребрата.

ГЛАВА 30

КАКВО МОЖЕ КЛЕТВЕНАТА ПАЛКА

Слънцето клечеше на хоризонта на изток, очертало контурите на Бялата кула в далечината, но студът от предната нощ сякаш се усилваше, а тъмносивите облаци, стелещи се по небето, предвещаваха сняг. Зимата отстъпваше, но все още колебливо отпускате мразовитата си прегръдка във време, когато пролетта вече трябваше да е настъпила. Шумовете на ранното утро проникваха през платнищата на шатрата на Егвийн, колкото и да беше усамотена. Целият стан сякаш трептеше от сутрешната шетня. Работниците вече мъкнеха вода от кладенците, дърва за огрев и въглища в ръчни колички, а слугините приготвяха закуската на Сестрите. Денят беше значим, макар че никой от тях нямаше как да го знае. Днес най-вероятно щяха да приключат лъжливите преговори, които се водеха в Дарейн, на една маса под павилиона в подножието на моста за Тар Валон. Лъжливи и за двете страни. Дръзките набези на Елайда продължаваха по другия бряг на реката. Тъй или иначе, днес щеше да е последната среща.

Егвийн въздъхна, извади от димящата каша една черна топчица и изтри пръстите си в лепената кърпа, без да я оглежда, за да се увери, че е гъгрица. Ако не си сигурна, по-малко ще се притесняваш какво е останало в паницата. Лапна една лъжица и се постара да се съсредоточи върху сладките резенчета сушени кайсии, които Чеса беше сложила в кашата. Не изпука ли нещо между зъбите ѝ?

— Всичко пълни корема, както често казваше майка ми, тъй че не му обръщай внимание — промърмори Чеса, сякаш говореше на себе си. Така съветваше тя Егвийн, без да прекрачва чертата между господарка и слугиня. Поне я съветваше, когато я нямаше Халима, а днес тя беше излязла много рано. Чеса седеше на един от сандъците с дрехи, в случай че на Егвийн ѝ потрябва нещо или реши да я прати по работа, но очите ѝ от време на време пробягваха към купчината дрехи, които днес трябваше да идат за пране. Нямаше нищо против да кърпи

и шие пред Егвийн, но подреждането на прането явно не биваше да се прави пред господарката.

Егвийн изглади гримасата на лицето си и тъкмо се канеше да каже на Чеса да си почне и тя закуската — Чеса смяташе яденето преди Егвийн да е свършила за поредната простъпка, — но преди да отвори уста, в шатрата се вмъкна Нисао, обкръжена от сиянието на сайдар. Преди платницата на входа да паднат, Егвийн зърна чакащия отвън Сарин, плешивия чернобрад Стражник на Нисао. Качулката на дребната Сестра беше смъкната и грижливо нагласена на раменете ѝ така, че да се вижда жълтата кадифена подплата. Нисао не каза нищо, а само погледна строго слугинята. Чеса изчака Егвийн да ѝ кимне, взе си наметалото и изхвърча навън. Можеше и да не вижда светлината на Силата, ала разбираше кога Егвийн иска да остане насаме с някого.

— Кайрен Станг е мъртва — заяви Нисао. Лицето ѝ беше гладко, гласът ѝ — спокоен. И леден. Беше нисичка, но сега се беше изпънала така, че изглеждаше почти колкото Егвийн. — Докато отида, вече седем Сестри бяха проверили за резонанс. Няма съмнение, че е убита със сайдин. Вратът ѝ е прекършен. Строшен. Все едно че главата ѝ е била извита в кръг. И е било бързо. — Нисао вдиша дълбоко и притеснено, усети се какво е направила и се изпъна още повече. — Стражникът ѝ е готов на убийство. Дали са му билкова отвара, за да го приспят, но събуди ли се, ще ни създаде големи неприятности. — Не включи обичайната презрителна извивка на устните, както когато Жълтите споменаваха за билки — знак колко притеснена беше.

Егвийн остави лъжицата на масичката и се отпусна назад. Изведнъж столът ѝ се стори не толкова удобен. Следващата най-веща след Леане беше Боуд Каутон. Новачка. Постара се да не мисли какво друго освен новачка е Боуд. С още няколко дни упражняване Боуд щеше да свърши работата почти толкова добре, колкото Кайрен. Почти. Но това не го спомена. Нисао знаеше някои тайни, но не всички.

— Аная, а сега — и Кайрен. И двете — Синя Аджа. Знаеш ли за още някоя връзка между тях?

Нисао поклати глава.

— Аная е била Айез Седай петдесет или шейсет години, когато Кайрен дойде в Кулата, доколкото помня. Може да са се познавали. Просто не знам, Майко. — Гласът ѝ прозвуча уморено и раменете ѝ се

смъкнаха. Безшумното ѝ разследване за смъртта на Аная не беше довело доникъде, а сега сигурно си даваше сметка, че Егвийн ще ѝ добави и Кайрен.

— Разбери го — разпореди се Егвийн. — Но дискретно. — Това второ убийство щеше да вдигне достатъчно врява и без тя да добавя към нея. Огледа за миг жената пред себе си. Нисао можеше да си потърси извинения или да твърди, че се е съмнявала още в началото, но досега винаги беше образец на самоувереността и абсолютната сигурност на Жълтата Аджа. Не и сега обаче. — Много ли Сестри държат сайдар?

— Забелязах няколко, Майко — каза сковано Нисао. Брадичката ѝ се вирна предизвикателно. Но след миг сиянието около нея угасна и тя се загърна още по-плътно, сякаш я побиха студени тръпки. — Съмнявам се, че това може вече да помогне на Кайрен. Смъртта ѝ е била съвсем внезапна. Но така човек се чувства по-... безопасно.

След като дребната жена си излезе, Егвийн поседя на масата, разбърквайки вяло кашата. Не видя повече черни топчици, но беше изгубила апетит. Накрая стана, нагласи грижливо седемцветния шарф около врата си и се заметна с наметалото. Точно днес нямаше да седи, изпълнена с покруса. Точно днес трябваше да изпълни рутинните си задължения до последната буква.

По замръзналите улици на стана се тътреха коли, пълни с ведра с вода или с нацепени дърва и чували с въглища. Както обикновено, по дървените пасажи бързаха новачки и се кланяха на подминаващите ги Айез Седай. Неотдаването на дължимото уважение към една Сестра можеше да доведе до бой с пръчки, но също така и закъснението, а учителките по правило проявяваха по-малка търпимост от срещаните по пътя Айез Седай, които поне можеше да извинят някоя забързана притеснена новачка.

Облечените в бяло жени отскачаха от пътя ѝ, разбира се, щом видяха пъстрия шарф, но тя не позволи настроението ѝ да се вкисне повече, отколкото си беше, при гледката с приклякащите напред улицата новачки, някои от които се подхлъзваха, пързалиха се и понякога едва не падаха по очи, преди да ги задържат „братовчедките“ им. Жените от едно „семейство“ бяха започнали да се наричат „братовчедки“ и това по някакъв начин ги привързваше още повече, сякаш наистина бяха роднини, и при това — близки братовчедки. Това,

което вкисваше настроението ѝ, бяха Айез Седай, които зърваше тук-там, плъзгащи се като лебеди по пасажите сред вълни от реверанси. Между шатрата и кабинета на Амирлин не срещна повече от десетина, но три от всеки четири бяха загърнати не само в наметала, а и в светлината на Силата. В повечето случаи ходеха по две, следвани от всички Стражници, с които разполагаха. Загърнати в сайдар или не, всички се оглеждаха бдително.

Това ѝ напомни за времето, когато в Емондово поле се появи петнистата треска и всички ходеха притиснали на устите и носовите си кърпи, напоени с бренди — Дорал Баран, тогавашната Премъдра, беше казала, че това предпазва — ходеха, притиснали кърпите, и се озъртаха да видят кой е следващият, дето ще се обрине и ще падне. Докато треската свърши, умряха единайсет души, но след това мина цял месец, откакто се беше разболял последният човек, преди да се претрашат да свалят кърпите. Дълго време тя беше свързвала миризмата на бренди със страха. Сега сякаш почти го помирисваше. Две Сестри бяха убити ей така, между тях, от мъж, който можеше да прелива, да не говорим, че явно можеше да идва и да си отива, когато пожелае. Страхът обземаше Айез Седай много по-бързо, отколкото заразяваше петнистата треска.

Шатрата, която използваше за кабинет, вече беше затоплена от мангала с жарта, излъчващ аромат на рози. Лампите с огледалата и лампата на масата бяха запалени. Рутинните ѝ действия бяха известни. Тя окачи наметалото си в ъгъла, седна зад писалищната маса и автоматично посегна към нестабилния крак, който винаги се опитваше да се сгъне. Трябваше само да спазва рутината. Утре можеше да обяви какво е сторено.

Първата посетителка я изненада — беше може би последната жена, която очакваше да влезе в шатрата. Теодрин беше жилава Кафява, с бузки като ябълки, мургава доманка. Беше стиснала упорито уста, макар обикновено винаги да изглеждаше готова да се усмихне. Плъзна се по изтърканите килими толкова близо, че ресните на шала ѝ се отъркаха в писалищната маса. След като направи официалния си реверанс, Егвийн протегна ръка, за да целуне пръстена ѝ с Великата змия. На официалността трябваше да се отвръща с официалност.

— Романда желае да научи дали може да се срещне днес с вас, Майко — каза слабичката Кафява. Тихо, но в тона ѝ имаше скованост.

— Кажи й, че може по всяко време. Дъще — отвърна предпазливо Егвийн. Теодрин приклепна отново в реверанс, без изражението й да се промени.

Когато Кафявата тръгна към изхода, една от Посветените се шмугна покрай нея в шатрата и смъкна бялата си качулка. Емара беше тънка жена и ниска като Нисао. Човек имаше чувството, че някой посилен вятър можеше да я издуха, но имаше твърда ръка с дадените й под опека новачки, по-твърда, отколкото на много Сестри. Но пък тя беше твърда и спрямо себе си, а животът на новачката се очакваше да е суров. Сивите очи на Емара се извърнаха към ресните на шала на Теодрин и устата й се кривна като в презрителна усмивка, но тя бързо я изглади и разпротря белите си поли пред Егвийн. На бузите на Теодрин избиха червени петънца.

Егвийн плесна с ръка по масата толкова силно, че мастилницата и бурканчето с пясък се разклатиха.

— Забравила ли си, че трябва да проявяваш почитателност към една Айез Седай, дете? — скастри я тя.

Емара пребледня — Амирлин имаше реноме все пак — и припряно направи още един, по-дълбок реверанс за Теодрин, която го прие с вдървено кимване, преди да излезе от палатката още по-бързо, отколкото беше влязла.

Това, което Емара успя да изломоти, беше, че Лелейн моли за среща с Амирлин. Доскоро Романда и Лелейн съвсем не бяха толкова формални, появяваха се, без да известят и когато си поискат, но обявяването на война на Елайда беше променило много неща. Не всичко, но все пак достатъчно, за да има някакъв ред. Егвийн даде същия отговор на Лелейн, както и на Романда, макар и с по-рязък тон, а Емара едва не падна по очи в реверанса си и буквално изхвърча от шатрата. Още един пирон, който да скрепи бъдещата легенда за Егвийн ал-Вийр, Амирлинския трон, пред която Серейл Баганд щеше да изглежда мека като пухена възглавничка.

Щом Посветената излезе, Егвийн вдигна ръката си и погледна намръщено това, което бе покрила дланта й. Сгънатото листче хартия, което Теодрин беше оставила, докато целуваше пръстена й. Когато го отвори, се намръщи още повече. Почеркът, изпълнил ситно малката страничка, беше разтеглен и в същото време изряден, но на ръба се

виждаше малко петънце мастило. Теодрин беше много спретната. Може би искаше просто да се впише в общата представа за Кафявите.

„Романда е изпратила две Сестри да Пътуват до Кайриен и да разследват някакви приказки, около които бръмчат Жълтите Заседателни. Не знам какъв точно е слухът, Майко, но ще го разбере. Чух една от тях да споменава Нинив, не в смисъл, че е в Кайриен, но все едно, че въпросният слух я засяга.“

Глупачката дори си беше написала името!

— Какво е това, Майко?

Егвийн се сепна и едва успя да се задържи на стола и да не падне на килима. Погледна намръщено Сюан, застанала на входа с шала със сините ресни на лактите и притиснала до гърдите кожените си папки. Синеоката жена леко повдигна вежди от стъписването на Егвийн.

— Виж — каза раздражено Егвийн и ѝ подаде хартийката. Не беше най-подходящият момент да подскача и да трепери! — Разбрала си за Кайрен, нали? — Естествено, че трябваше да го е разбрала, но Егвийн все пак добави: — Направи ли нужните промени? — Нужните промени. Светлина, почваше да говори помпозно като Романда. Наистина беше на ръба. Едва в последния миг се сети да прегърне сайдар и да изплете преграда срещу подслушване; едва след като преградата се намести, прецени, че днес май нямаше да е най-подходящият ден някоя да си помисли, че има да обсъжда лични неща със Сюан.

Сюан не беше на ръба. Тя бе преживяла бури. И беше успяла да се съвземе след даване, както щяха да се изразят някои. Този ден за нея беше само малко ветровит.

— Не е нужно, преди да сме се уверили за лодките, Майко — спокойно отвърна тя, сложи папките на масата и грижливо ги намести между мастилницата и бурканчето с пясък. — Колкото по-малко време ѝ остане на Боуд да мисли за това, толкова по-малка ще е възможността да изпадне в паника. — Спокойна като езерце. Дори две мъртви Сестри не можеха да развълнуват Сюан. Или да я накарат да прати една новачка едва от няколко месеца да замени едната от тях.

Челото ѝ обаче се набръчка, когато прочете бележката.

— Първо Фаолайн започна да играе на криеница — изръмжа тя над хартийката, — а сега и Теодрин носи това на вас, вместо на мен. Това глупаво момиче има по-малко мозък и от птица рибар! Човек може да помисли, че нарочно иска някоя да разбере, че държи Романда под око за вас. — Държи под око. Меката форма да се каже „шпионира“. Двете бяха започнали да се упражняват в евфемизми. Връзваше се с това да си Айез Седай. Днес евфемизмите дразнеха Егвийн.

— Може наистина да иска да бъде разкрита. Може да ѝ е омръзнало Романда да ѝ казва какво да прави, какво да говори, какво да мисли. Преди малко една Посветена се подсмихна на шала на Теодрин, Сюан. Пред мен.

Сюан махна пренебрежително.

— Романда се опитва да казва на всички какво да правят. И какво да мислят. Колкото до останалото, нещата ще се променят, след като Теодрин и Фаолайн се закълнат над Клетвената палка. Не допускам някоя от тях тепърва да настоява да бъде изпитана за шала. Но дотогава ще трябва да се примирят с всичко, което им предстои.

— Не е достатъчно, Сюан. — Егвийн успя да запази тона си, но ѝ струваше известно усилие. Най-малкото беше подозирала в какво въвлича двете, когато им каза да се прикрепят към Романда и Лелейн. Трябваше да знае какво кроят Заседателките, и все още трябваше да го знае, но им беше задължена. Бяха първите, които ѝ се заклеха във вярност, и то по собствена воля. Освен ако... — Много от това, което се приказва за Теодрин и Фаолайн, може да се каже и за мен. Щом една Посветена може да прояви неуважение... — Е, не можеше да се бои и от това. Сестрите обаче бяха друго нещо. Особено Заседателките. — Сюан, ако Айез Седай се съмняват в мен, не мога изобщо да се надявам да обединя Кулата.

Сюан изсумтя.

— Майко, вече дори Лелейн и Романда са убедени, че вие сте истинската Амирлински трон, нищо, че не го признават. Тези двете нямаше да влязат в пътя дори с Деане Ариман. Мисля, че започват да виждат у вас новата Едарна Норговна.

— Може и така да е — сухо отвърна Егвийн. Деане беше спасителката на Бялата кула след провала на Бонвин по времето на

Артур Ястребовото крило. За Едарна се вярваше, че е била жената с най-голям политически такт от всички, носили някога жезъла и шарфа. И били много силни Амирлин. — Но както ти ми напомни веднъж, трябва да внимавам да не свърша като Шейн Чунла. — Шейн беше започнала като много силна Амирлин, държала беше здраво юздите на Кулата и Съвета, а накрая беше свършила като жалка кукла, изпълнявала точно всичко, което ѝ кажат.

Сюан кимна — одобрително и утвърдително. Всъщност тя учеше Егвийн на историята на Кулата и често ѝ изтъкваше съдбата на разни Амирлин, направили фатални грешки. Включително и себе си.

— Това обаче е друг въпрос — измърмори тя и потупа листчето в ръката си. — Спипам ли я тази Теодрин, ще я накарам да съжали, че още не е новачка. А Фаолайн! Ако си мислят, че тепърва ще ми изклинчат, заклевам се, ще ги изкормя като свини на кея!

— Кого ще изкормиш? — попита Шериам: току-що влизаше.

Столът на Егвийн едва не падна отново върху килимите. Трябваше да си намери някой стол, който не се опитва да се сгъне при всяко нейно движение. Готова беше да се обзаложи, че Едарна никога не е подкачала все едно, че са я ръгнали с остен в гърба.

— Това не те засяга — много кротко ѝ отвърна Сюан и поднесе хартийката на пламъка на настолната лампа. Изгоря бързо, чак до връхчетата на пръстите ѝ, и тя го смачка и изтърси пепелта. Само Егвийн, Сюан и Леане знаеха истината за Фаолайн и Теодрин. И самите те, разбира се. Макар че и самите те не знаеха всичко.

Шериам прие обидата равнодушно. Огненокосата жена сякаш напълно се беше съвзела след провала си в Съвета. Най-малкото си беше възвърнала достойнството, поне външно. Докато гледаше как Сюан изгаря бележката, зелените ѝ очи може би се присвиха лекичко и тя опипа висящия от раменете ѝ син шарф, сякаш за да си напомни коя е все пак. Не беше длъжна да приема заповедите на Сюан — за самата Егвийн поставянето на Пазителката ѝ в такова положение изглеждаше прекалено сурова мярка, — но Шериам много добре знаеше, че и Сюан не е длъжна да приема заповедите ѝ, което сигурно я унизяваше, след като Сюан стоеше толкова ниско в Силата. Унизяваше я също така и разбирането, че има тайни, в които тя самата не е посветена. Но трябваше да се примири с това.

Тя също извади листче и го постави на масата пред Егвийн.

— На идване срещнах Тиана, Майко, и й казах, че ще ви предам това.

„Това“ се оказа донесение за бягствата, въпреки че такива вече нямаше всеки ден, нито всяка неделя, откакто новачките бяха събрани в „семейства“. „Братовчедките“ се поддържаха взаимно, при всички отчаяния и сълзи, и съумяваха да се разубеждават една друга да не допускат най-тежките прегрешения, сред които беше и бягството. На листчето имаше само едно име. Никола Трийхил.

Егвийн въздъхна и остави бележката. Беше смятала, че жаждата на Никола за знание ще я задържи. От друга страна, не съжаляваше, че нещата са приключили така. Никола беше коварна и безскрупулна, готова беше на изнудване и на какво ли не, само и само да напредне. Най-вероятно някоя й беше помогнала. Арейна нямаше да се поколебае да открадне коне, за да избягат двете.

Изведнъж датата, изписана до името, привлече погледа й. Всъщност две дати, отбелязани с питанка. Месеците рядко се отбелязваха, още по-малко дните, освен в официални документи и договори. Подписани, подпечатани и освидетелствани в град Иллиан, в дванадесетия ден на Сейвън, в годината от Милостта на... Както и за донесения от такова естество, и при записването на името на някоя жена в Книгата на новачките. Обикновено беше достатъчно да се укажат толкова и толкова дни след еди-кой си празник. Изписани, датите винаги й изглеждаха малко странни. Наложил се дори да ги преброи на пръсти, за да се увери какво виждат очите й.

— Никола е избягала преди три или четири дни, Шериам, а Тиана го донася чак сега? И дори не е сигурна дали е било преди три дни, или преди четири?

— Братовчедките на Никола са я прикрили, Майко. — Шериам поклати съжалително глава. Странно, усмивката й обаче изглеждаше донякъде весела. Дори одобрителна. — Не от обич обаче — явно са се зарадвали, че си е отишла, и са се бояли, че може да се върне. Беше станала много досадна с нейния „Талант в Прорицателството“. Опасявам се обаче, че Тиана им е много ядосана. Някоя няма да седи спокойно на лекциите й днес или в следващите дни. Тиана казва, че смята да им дава на всички порция камшик за закуска всеки ден, докато Никола не бъде намерена. Смятам обаче, че ще трябва да

отстъпи. След като бягството на Никола е разкрито толкова късно, доста време ще мине, докато бъде заловена.

Егвийн леко потръпна. Много добре помнеше посещенията си в кабинета на Надзорницата на новачките, зает по онова време от същата жена, която стоеше пред нея. Шериам имаше силна ръка. Една дневна доза щеше да е жестоко. Но укриването на бягство на новачка беше много по-сериозно прегрешение от измъкването от часове или момичешките лудории. Тя избута бележката настрана.

— Тиана ще се справи с това, както намери за добре. Шериам, има ли някаква промяна в това, което Сестрите говорят за моя сън? — Беше разкрила съня си за сеанчанска атака същата заран, когато го сънува, и жените, пред които го каза, я бяха зяпнали равнодушно, явно заради скорошната смърт на Аная. Тя беше стъписала всички.

Вместо да отговори, Шериам се окашля и приглади полите си на сини ивици.

— Може би не знаете, Майко, но една от „братовчедките“ на Никола е Ларайн Айелин. От Емондово поле — добави тя, сякаш Егвийн не го знаеше. Никой няма да помисли, че си играете на фаворитки, ако опростите цялото „семейство“. Не знам колко ще отстъпи Тиана, но тя наистина е решила да бъде много сурова с тях. Ще страдат.

Егвийн се намести на стола — много внимателно — и я изгледа намръщено. Ларайн беше на нейната възраст и близка приятелка, някога. Много време бяха прекарвали заедно, шепнеха си клюкички и се упражняваха в сплитането на косите си на плитка за деня, в който Женският кръг щеше да им каже, че вече са достатъчно пораснали. При все това, Ларайн беше едно от малкото момичета от Емондово поле, които като че ли приемаха за възможно Егвийн наистина да е Амирлинският трон, макар да го показваше, общо взето, като се държеше на разстояние. Но нима Шериам допускаше, че Егвийн може да си играе на фаворитки? Дори Сюан изглеждаше стъписана.

— Би трябвало да го знаеш повече от всяка друга, Шериам. Дисциплината на новачките е в сферата на Надзорницата на новачките. Освен ако момичето не е било насилено, нещо, за което не си намекнала. Освен това, ако Ларайн си въобразява, че днес може да се измъкне, след като е помогнала на една бегълка — помогнала е на бегълка, Шериам! — какво ще си въобрази утре? Може да стигне до

шала, ако има ум в главата. Няма да я поведе по път, който ще я доведе до изгонване за лошо поведение. Е, казвай сега. Какво говорят за съня ми?

Зелените очи на Шериам примигнаха и тя се озърна към Сюан. Светлина, нима си въобразяваше, че Егвийн е твърда само заради присъствието на Сюан? Защото Сюан можеше да разнесе клюки? Не можеше да е толкова глупава; все пак нали доскоро беше Надзорница на новачките?

— Мнението на Сестрите, Майко — заговори накрая Шериам. — все още е, че сеанчанците са на хиляда мили оттук, че не познават Пътуването и че ако тръгнат към Тар Валон, ние ще го разберем преди да са се приближили и на двеста левги.

Сюан промърмори нещо под нос, което прозвуча злобно, но не и изненадано. На Егвийн също ѝ се дощя да изругае. Тревогите около убийството на Аная не можеха да имат нищо общо с апатията на Сестрите. Те не вярваха, че Егвийн е Сънебродница. Аная беше сигурна, но Аная беше мъртва. Сюан и Леане го вярваха, но никоя от двете не стоеше достатъчно високо, за да я изслушат с нещо повече от припряна учтивост, в най-добрия случай. И беше съвсем явно, че Шериам също не го вярва. Подчиняваше се на клетвата си за вярност толкова добросъвестно, колкото Егвийн можеше да пожелае, но не можеш да заповядаш на някого да го повярва. Само повтаряха това, което тя кажеше, но нищо не се променяше.

След като Шериам си тръгна, Егвийн неволно се замисли какво преди всичко я беше довело тук. Възможно ли беше само за да изтъкне, че Ларайн ще бъде наказана? Едва ли. Но не беше казала нищо друго, като се изключеха отговорите на въпросите на Егвийн.

Скоро се появи Миреле, последвана от Морврин. Егвийн усети как всяка от тях освободи Извора преди да влезе в шатрата. Стражниците си оставиха отвън, разбира се. Но дори от краткото зърване, докато паднат платнищата, се видя, че мъжете са угрижени.

Големите черни очи на Миреле светнаха, щом видя Сюан, и ноздрите ѝ се разшириха. Кръглото лице на Морврин си остана гладко излъскан мрамор, но тя изтупа с две ръце тъмнокафявите си поли, сякаш искаше да изтърси нещо. Може би беше несъзнателно. За разлика от Шериам, те бяха длъжни да приемат заповедите на Сюан, а това никак не им харесваше. Не че Егвийн искаше да им натрие

носовете, но все пак се осланяше на Сюан, а с клетвите или без тях, не им вярваше напълно. Не до степента, в която вярваше на Сюан. Освен това имаше моменти, в които беше неуместно, да не кажем невъзможно, да каже на заклелите ѝ се Сестри какво точно иска да се направи. А Сюан можеше да предава посланията ѝ и така Егвийн можеше да е сигурна, че ще се изпълнят.

Попита направо за приказките около съня си, но не се изненада, че отговорът беше същият като на Шериам. Сеанчанците били далече. Щели да получат сигурни предупреждения много преди това да се промени. Същото от цели петнайсет дни.

— Сигурно щеше да е по-друго, ако Аная беше жива — каза Морврин, докато се наместваше върху едно от паянтовите столчета пред писалищната маса. Въпреки едрото си туловище го направи много лесно и изящно. — Аная имаше реноме на жена с вкус към тайнствените науки. Аз лично винаги съм си мислила, че е трябвало да избере Кафявата. Щом тя твърдеше, че сте Сънебродница... — Стисна зъби при резкия поглед на Егвийн, а Миреле изведнъж реши, че трябва да сгрее ръцете си над мангала.

И тези двете не го вярваха. Освен Сюан и Леане, никоя в целия стан не вярваше, че Егвийн е била споходена от истински сън. Вирилин беше поела в ръцете си преговорите в Дарейн, ловко избутвайки Беонин в по-незначителна роля, а тя винаги си намираше някакво оправдание защо не я е предупредила точно в този момент. Може би след няколко дни, когато разговорите тръгнали по-гладко. Сякаш си говореха в кръгчета, без да казват и дума, която може да обиди другата страна. Никоя, освен Сюан и Леане. Егвийн поне смяташе, че те ѝ вярват. Миреле се извърна от мангала.

— Майко, мислех за онзи ден, в който бе унищожен Шадар Логот... — Млъкна и отново се извърна към мангала, когато в шатрата влезе една жена с издължено лице, понесла трикрако столче, изрисувано с бели спирали.

Мейган беше красива, с големи очи и пълни устни, но изглеждаше някак издължена. Не че беше висока, но дори дланите ѝ изглеждаха дълги. Тя кимна хладно на Морврин, а Миреле пренебрегна съвсем преднамерено.

— Днес си донесох мое столче, Майко — каза тя, докато правеше реверанс, колкото беше възможно със столчето в ръце. —

Вашите са доста нестабилни, ако мога така да се изразя.

Не беше никаква изненада, че смъртта на Аная означаваше Синята Аджа да определи друга, която да влезе в „съветническия кръг“ на Егвийн, но тя се беше надявала на най-доброто, когато разбра коя ще бъде. Преди време Мейган беше една от съюзничките на Сюан, докато Сюан беше Амирлин.

— Ще възразите ли, ако изпратя Сюан за чай, Майко? — каза Мейган, след като се намести на столчето си. — Всъщност би трябвало да вземете някоя новачка или Посветена, която да ви шета, но Сюан ще свърши работа.

— Новачките си имат уроци. Дъще — отвърна Егвийн, — и макар да са по семейства, на Посветените едва ли им остава време за техните си занимания. — Освен това щеше да се налага да праща новачката или Посветената да стои на студа всеки път, когато поиска да поговори с някоя насаме. Трудно за жена, която още не се е научила да пренебрегва студа или жегата, и ясен знак пред шатрата, че вътре става нещо, което заслужава да се подслуша. — Сюан, би ли ни донесла малко чай? Сигурна съм, че никоя от нас няма да има нищо против една гореща чашка.

Когато Сюан тръгна към изхода, Мейган вдигна дългите си пръсти.

— Имам в шатрата си едно бурканче с мед и мента — властно каза тя. — Вземи го. Но внимавай, да не бъркаш с пръстчета. Помня, че много обичаше сладкото. Хайде, побързай. — Навремето ѝ беше съюзничка. Сега Мейган беше една от многото Сестри, които обвиняваха Сюан, че е разцепила Бялата кула.

— Както кажеш, Мейган — отвърна с покорство Сюан и дори леко сгъна коляно, преди да изхвърчи навън. И то много бързо. Мейган стоеше не по-ниско от Миреле и Морврин, а и с нея никакви клетви нямаше да я опазят. Дълголиката жена кимна доволно. На Сюан ѝ се беше наложило да се моли да я приемат отново в Синята Аджа, а според клюката тъкмо Мейган бе настояла най-много да се помоли.

Морврин се извини и излезе след Сюан, може би с намерението да я догони по някаква причина, но Миреле седна на едно от столчетата и влезе в надпревара с Мейган: надпревара коя от двете ще пренебрегне по-пълно другата. Егвийн не разбираше тази неприязън между двете. Понякога хората просто не се харесваха. Все едно, това

нямаше да доведе до разговор. Егвийн се възползва от възможността да прелисти страниците в папките на Сюан, но не можа много да се съсредоточи върху слуховете от Иллиан и недомлъвките от Кайриен. Като че ли нямаше нищо, свързано с твърдението на Теодрин за някакъв си слух, от който Жълтите Заседателки са се разбръмчали. Сюан щеше да каже нещо, ако знаеше.

Мейган и Миреле се вторачиха в нея, сякаш гледането как разгръща страници беше най-интересното занимание на света. Щеше да ги отпрати и двете, но искаше да разбере какво си е мислила Миреле за изтриването на Шадар Логот от лицето на земята. А не можеше да отпрати едната, без да отпрати и двете. О, поврага и двете!

Когато Сюан се върна, с дървен поднос, със сребърен чайник върху него и порцеланови чашки — и бялото гледжосано бурканче с мед на Мейган, — след нея в шатрата влезе и един войник в плетена ризница, млад шиенарец с обръсната коса, само с един перчем на темето. Млад, но не чак толкова. Върху мургавата брадичка на Раган личеше бял белег от стрела, а лицето му беше кораво, както можеше да е кораво лицето на мъж, преживяващ смъртта всеки ден. Докато Сюан раздаваше чашките, той се поклони; с едната си ръка държеше шлема си на бедрото, а другата беше на дръжката на меча. Нищо в изражението му не подсказваше, че я е срещал досега.

— Чест е да ви служа, Майко — обърна се той официално. — Изпраща ме лорд Брин. Нареди ми да ви предам, че снощи, изглежда, е извършен набег от тази страна на реката. С Айез Седай. Лорд Брин подсилва патрулите. Съветва Сестрите да си останат в стана, за да се избегнат инциденти.

— Може ли да ме извините, Майко? — изведнъж каза Сюан с леко засрадения тон на жена, която спешно трябва да прескочи до едно място.

— Да, да — кимна Егвийн много припряно и едва я изчака да изхвърчи навън, преди да продължи. — Предайте на лорд Брин, че Айез Седай ходят там, където те пожелаят и когато пожелаят. — Затвори уста, преди да се е изтървала и да го нарече по име, но това само й придаде още повече суровост. Така поне се надяваше.

— Ще му предам, Майко — отвърна той и отново се поклони. — Служа ви със сърце и душа.

След като излезе, Мейган се подсмихна леко. Тя не одобряваше войниците. Стражниците бяха добри и необходими, но войниците, според нея, само цапотеха навсякъде и после друг трябваше да чисти — но одобряваше всичко, което можеше да забие клин между Егвийн и Гарет Брин. Или да го кажем по-точно, одобряваше всичко, което одобрява Лелейн. В това отношение Мейган беше човек на Лелейн от глава до пети. Миреле изглеждаше само озадачена. Тя знаеше, че Егвийн се разбира добре с лорд Гарет.

Егвийн стана и си наля чай. Взе си и от меда на Мейган. Ръцете ѝ не трепереха. Лодките си бяха на мястото. След няколко часа Леане щеше да вземе Боуд и да я отведе далече от стана, без да обяснява на никого какво ще прави. Ларайн трябваше да си изтърпи наказанието, което бе заслужила, а Боуд трябваше да направи това, което трябваше. Егвийн беше по-млада от Боуд, когато я пратиха да лови Черни сестри. Шиенарците водеха своята война срещу Сянката в Погибелта, със сърце и душа. Айез Седай и онези, които щяха да станат Айез Седай, служеха на Кулата. По-силно оръжие срещу Сянката от всякой меч, и не по-малко опасно остро за всяка невнимателна ръка.

Романда дойде — с Теодрин, която ѝ задържа платнището, докато влезе — и направи много точен реверанс, нито на косъм по-дълбок от това, което приличието изискваше за Заседателка към Амирлин. Сега не се намираха в Съвета. Там Амирлин беше само първа между равните, но в кабинета си беше малко повече, дори за Романда. Но не благоволи да целуне пръстена на Егвийн. Имаше си граници, все пак. И изгледа Миреле и Мейган, сякаш си мислеше дали да не ги помоли да напуснат. Или да им нареди, може би. Щекотлив момент. Заседателките очакваха да им се подчиняват, но никоя от двете не беше от нейната Аджа. А и това беше кабинетът на Амирлин.

В края на краищата не направи нито едното, нито другото, само се остави Теодрин да свали наметалото ѝ, извезано на жълти цветчета, и да ѝ налее чаша чай. Теодрин не чака да я помолят и за двете, след което се отдръпна в единия ъгъл, като придърпа шала си и сви намусено устни, а Романда седна на празното столче. Въпреки паянтовите му крачета, Романда успя да го превърне едва ли не в седалка в Съвета на Кулата, каква седалка, направо трон, докато нагласяше шала с жълтите ресни, който си бе заметнала под наметалото.

— Преговорите вървят зле — заговори тя с високия си мелодичен глас. — Вирилин си хапе устните от безсилие. Магла също е обезсърчена впрочем, дори и Сароя. А когато Сароя заскърца със зъби, повечето Сестри обикновено крещят. — Освен Джаня, всяка Заседателка, била в Съвета преди Кулата да се разцепи, се беше включила в преговорите. В края на краищата, нали преговаряха с жени, които бяха познавали от Съвета. Ролята на Беонин се беше свела почти до това да им шета.

Романда докосна чая с устни, след което остави чашката на чинийката, без дума да каже. Теодрин притича от ъгъла да отнесе чашката ѝ на подноса и да добави от меда, след което да върне чашката на Заседателката, а себе си — обратно в ъгъла. Романда отново опита чая и кимна одобрително. Теодрин се изчерви.

— Преговорите ще продължат така, както вървят — каза предпазливо Егвийн. Романда се беше противопоставила на каквито и да било преговори, лъжливи или не. И знаеше какво ще се случи тази вечер. Държането на Съвета в тъмно щеше да е ненужен шамар в лицето.

Романда кимна и сивият ѝ кок се люшна.

— Те вече ни показаха едно нещо. Елайда няма да позволи на Заседателките, които говорят от нейно име, да отстъпят и на един пръст. Окопала се е в Кулата като плъх в стена. Единственият начин да я изровим е да пуснем порове срещу нея. — Миреле ахна и си спечели учудения поглед на Мейган. Очите на Романда не се отклониха от Егвийн.

— Елайда все някак ще бъде отстранена — отвърна спокойно Егвийн и постави чашката на чинийката. Ръката ѝ не трепереше. Какво ли бяха научили жените? И как?

Романда направи леко кисела гримаса на чая, сякаш решила, че в края на краищата не е достатъчно подсладен. Или от разочарование, че Егвийн не каза нищо повече. Намести столчето си като някоя мечоноска, подготвяща се за следващата атака, с острието нагоре.

— Онова, което казахте за Родството, Майко. Че били над хиляда, а не няколко десетки. Че някои от тях са на по петстотин-шестстотин години. — Поклати невярващо глава. — Как е възможно всичко това да е убягнало на Кулата? — Предизвикваше, не задаваше въпрос.

— Та ние едва наскоро разбрахме колко много дивачки има сред Морския народ — отвърна кротко Егвийн. — И все още не сме сигурни колко са всъщност. — Този път гримасата на Романда съвсем не беше малка. Нали тъкмо Жълтите бяха потвърдили първи за стотици дивачки от Морския народ само в Иллиан. Първи удар в полза на Егвийн.

Един удар обаче не бе достатъчен, за да се довърши Романда. Нито дори да ѝ нанесе тежка рана.

— Ще трябва да ги изловим, след като си свършим работата тук — мрачно заяви тя. — Да оставим няколко десетки в Ебу Дар и Тар Валон, само за да ни помогнат да проследим бегълките беше едно, но не можем да позволим хиляда дивачки да останат... организирани. — В последната дума, в представата за „организирани“ дивачки, тя вложи дори повече презрение, отколкото в останалото. Миреле и Мейган гледаха напрегнато и слушаха. Никоя от тях не знаеше повече от приказките, разпространени от самата Егвийн, за които всички смятаха, че идат от очите и ушите на Сюан.

— Много повече от хиляда — поправи я Егвийн, — и нито една от тях не е дивачка. Всички те са жени, пропъдени от Кулата, освен няколкото незаловени бегълки. — Не повиши глас, но заяви всички тези неща много твърдо, без да извъръща очи от Романда. — Все едно, как точно предлагаш да ги изловим? Пръснати са във всички страни, занимават се с всевъзможни неща. Ебу Дар беше единственото място, където се събираха или запознаваха не по случайност, а с идването на сеанчанците всички там се разбягаха. От Тролокските войни насам Родството е позволявало на Кулата да знае само това, което те са искали да знае. Две хиляди години, скрити под носа на Бялата кула. Броят им е растял, докато Кулата се е смалявала. Как предлагаш да ги открием тепърва, сред всички дивачки по света, които Кулата винаги е пренебрегвала, защото били „твърде стари“ за новачки? Родственичките не ни пречат, Романда. Те използват Силата почти толкова често, колкото и Айез Седай, но въпреки това показват белези на състаряване като всяка друга жена, макар и по-бавно. Ако поискат да останат скрити, никога няма да можем да ги намерим. — И това бяха още няколко удара в полза на Егвийн, без нито един насрещен. На челото на Романда бяха избили капчици пот, сигурен белег за отчаянието на една Айез Седай. Миреле седеше много кротко, но

Мейган като че ли всеки момент щеше да падне от трикракото столче, колкото и стабилно да беше.

Романда облиза устни.

— Ако преливат, би трябвало да се сдобият с външността. Щом се състаряват, значи не могат да преливат много често, ако изобщо могат. И не е възможно да живеят по петстотин-шестстотин години! — Край на преструвките.

— Има само една същинска разлика между Айез Седай и Родството — тихо каза Егвийн. Но думите ѝ въпреки това сякаш прозвучаха гръмко. Дори Романда като че ли затаи дъх. — Те са напускали Бялата кула преди да могат да се закълнат на Клетвената палка. — Това е; най-сетне го каза открито.

Лицето на Романда се сгърчи в спазъм, сякаш ѝ нанесоха смъртоносен удар.

— Вие все още не сте положили Клетвите — изхриптя тя. — Нима смятате да ги зарежете? Да поискате Сестрите да са отрекат от тях? — Миреле — или може би беше Мейган — ахна. Може би и двете.

— Не! — рязко отвърна Егвийн. — Трите Клетви са това, което ни прави Айез Седай, и аз ще се закълна над Клетвената палка веднага щом се озове в ръцете ни! — Вдиша дълбоко и усмири тона си, но в същото време се наведе към Романда, за да привлече вниманието ѝ. Да я убеди. За малко да ѝ протегне ръка. — Досега жените се оттеглят, за да преживеят последните си години в усамотение и тишина, Романда. Няма ли да е по-добре, ако това не са последните им години? Ако Сестрите се оттеглят в Родството, биха могли да привържат Родството към Кулата. Тогава всякакви безсилни опити за залавяне ще станат излишни. — Беше стигнала почти до края; май трябваше да направи и последната крачка. — Клетвената палка може не само да обвързва, но и да освобождава.

Мейган тупна на колене върху килимите, надигна се и заотупва негодуващо полите си, сякаш някой друг я беше бутнал. Мургавото лице на Миреле беше преbledняло.

Романда много бавно остави чашата си на ръба на писалищната маса, стана и се загърна в шала си. Стоеше и гледаше Егвийн безизразно, докато Теодрин нагласяше на раменете ѝ извезаното с

жълто наметало, закопча златната тока и оправи гънките грижливо като слугиня. Чак тогава Романда заговори, с глас като камък.

— Като малко момиче мечтаех да стана Айез Седай. Живяла съм като Айез Седай и ще умра като Айез Седай. Това няма да се позволи!

Обърна се плавно, за да си тръгне, но събори с крака си столчето, на което беше седяла, явно без да забележи. Теодрин забърза след нея. С угрижено лице, странно защо.

— Майко? — Миреле вдиша дълбоко. — Майко, вие наистина ли предлагате... — Млъкна, дори не посмя да го изрече. Мейган си седеше на столчето и сякаш се мъчеше да не се катурне отново.

— Само изложих фактите — каза Егвийн спокойно. — Каквото се реши, ще го реши Съветът. Кажи ми, Дъще. Би ли предпочела да умреш, ако можеш да живееш и да продължиш да служиш на Кулата?

Зелената и Синята сестри се спогледаха, но щом осъзнаха какво са направили, се извърнаха рязко и продължиха играта с пренебрегването. Никоя не й отговори, но Егвийн почти виждаше кипящите мисли зад очите им. След малко тя стана и оправи столчето. Дори това не ги разбуди, освен формалните извинения, че са я оставили да се оправя сама. После отново потънаха в размисъл.

Опита се отново да се зарови из папките на Сюан — патовото положение в Камъка на Тийр продължаваше и никой нямаше представа как ще свърши, — но скоро пристигна Лелейн.

За разлика от Романда, Синята сестра беше сама и сама си наля чая. Седна на празното столче, отметна подплатеното си с кожа наметало от раменете си и го остави да виси от сребърната тока с големи сапфири. Носеше и шала си — Заседателките обикновено не се отделяха от него. Лелейн беше по-пряма от Романда. А може би просто така изглеждаше на повърхността. Очите й проблясваха рязко.

— Смъртта на Кайрен постави още една спънка в шансовете да постигнем някакво разбирателство с Черната кула — измърмори тя над чашата си, докато вдишваше ароматната пара. — А сега ще трябва да се оправяме и с горкия Лив. Може би да го вземе Миреле. Двама от нейните трима са били преди това на друга. Никоя друга не е спасявала двама Стражници след смъртта на техните Айез Седай.

Егвийн не беше единствената, която долови специалното натъртване в думите й. Лицето на Миреле определено пребледня. Тя криеше две тайни, едната от които бе, че имаше четирима Стражници.

Предаването на връзката на Лан Мандрагоран от Моарейн на нея беше нещо нечувано от стотици години. Днес на него се гледаше като на обвързване на мъж против волята му. Нещо нечувано от още повече време.

— Тримата ми стигат — промълви тя. — Ще ме извините ли, Майко?

Мейган се изсмя тихо, щом Миреле бързо се изниза от шатрата. Бързо, но не толкова, че да забрави да прегърне сайдар, преди да паднат платнищата на входа.

— Разбира се — каза Лелейн и двете с другата Синя се спогледаха насмешливо, — казват, че тя се жени за Стражниците си. За всички. Сигурно горкият Лив не става за съпруг.

— Ами той е едър като кон — подхвърли Мейган. Въпреки насмешката заради бягството на Миреле, в гласа ѝ нямаше злост. Просто изтъкваше факт. Лив наистина беше много едър мъж. — Мисля, че зная една млада Синя, която би могла да го вземе. Не се интересува от мъже по „онзи“ начин.

Лелейн кимна в смисъл, че младата Синя вече си има Стражника.

— Зелените са ми много странни понякога. Например Елейн Траканд. Всъщност аз не бях и допускала, че Елейн ще избере Зелената. Бях си я нарочила за Синята. Момичето има много тънък усет за теченията в политиката. Въпреки че също така е склонна да нагазва в по-дълбоки води, отколкото е разумно. Не съм ли права, Майко? — Усмихна се и отпи от чая.

Нейното изобщо не приличаше на коварното опипване на Романда. Нейното беше удар след удар, като мечът изникваше отникъде. Дали Лелейн знаеше за Миреле и Лан? Дали бе пратила някоя в Кемлин и ако да, какво беше разбрала? Егвийн вече се зачуди дали и Романда е изгубила равновесие, или просто я е заблудила.

— Смяташ ли, че убийството на Кайрен е достатъчно, за да спре споразумението? — рече тя. — Нищо не се знае. Възможно е Логаин да се е разбеснял и да си отмъщава. — Защо го каза това, в името на Светлината? Трябваше да обуздае езика си. — Или по-вероятно някой глупак от околните ферми, или от някое от градчетата при мостовете. — Лелейн се усмихна още повече и този път в усмивката ѝ имаше явна подигравка. Светлина, тази жена не беше проявявала такава непочтителност от месеци.

— Ако Логаин искаше да си отмъсти, Майко, по-скоро щеше да е в Бялата кула и да избива Червени. — Въпреки усмивката гласът ѝ беше спокоен. Смустващ контраст. Сигурно точно това бе намерението ѝ. — Може би е жалко, че не го прави. Би могъл да отстрани Елайда. Но това щеше да е по-леко, отколкото е заслужила. Не, Кайрен няма да спре споразумението, както не го спря и Аная, но двете заедно ще накарат Сестрите да се безпокоят повече за сигурността си и за ограниченията. Може би тези мъже са ни нужни, но все пак трябва да сме сигурни, че ние ги държим под контрол. Под пълен контрол.

Егвийн кимна. Лекичко. Беше съгласна, но...

— Може да срещнем трудности в убеждаването им. — Трудности. Днес проявяваше талант в омаловажаването.

— Стражническата връзка би могла леко да се промени — каза Мейган. — Сега караме мъжа да прави каквото поискаме с леко подръпване, но нуждата да подръпваме би могла да отпадне напълно.

— Това твърде много напомня за Принуда — заяви твърдо Егвийн. Този сплит го бе научила от Могедиен, но само за да може да му противодейства. Много мръсно беше да лишиш човек от волята му или да обсебиш цялото му същество. Подложеният на Принуда правеше всичко, което му заповядат. Всичко. И вярваше, че е по негов личен избор. Само като си го помислеше, се чувстваше омърсена.

Мейган обаче срещна погледа ѝ почти толкова спокойно, колкото и Лелейн, а гласът ѝ бе гладък като лицето ѝ. За мръсотия не мислеше.

— Над Сестрите ни в Кайриен е била приложена Принуда. Това вече изглежда сигурно. Но аз говорех за връзката, което е съвсем различно нещо.

— Смяташ, че можем да убедим ашаманите да приемат връзката? — Не можа да скрие неверието в гласа си. — Освен това кои ще го направят това обвързване? Дори всяка Сестра, която си няма Стражник, да вземе по един ашаман, и всяка Зелена да вземе по двама или трима, Сестрите няма да стигнат. И то ако изобщо намерим такива, които да нямат нищо против да се обвържат с мъж, който ще полудее.

Мейган кимваше на всяка мисъл, сякаш ги приемаше. И оправяше полите си, сякаш всъщност не слушаше.

— Щом връзката може да бъде променена в едно отношение, значи може и в други. Сигурно може да се измисли начин да се

премахне споделянето, усещането за другия донякъде, може би. Тогава лудостта навярно ще престане да бъде проблем. Ще е съвсем друг вид връзка, нищо общо няма да има със Стражническата. Сигурна съм, всички ще се съгласят, че всъщност изобщо няма да е като да имаш Стражник. Всяка Сестра би могла да обвърже толкова ашамани, колкото трябва.

Егвийн изведнъж осъзна какво става. Лелейн си седеше и привидно гледаше в чашата си, но всъщност следеше Егвийн изпод дългите си мигли. И използваше Мейган за обход. Егвийн потисна гнева си, но нямаше нужда да прави гласа си студен. Беше си леден.

— А това звучи точно като Принуда, Лелейн. То е Принуда и никакви усуквания на думи няма да го направят друго. И аз ще изтъкна това пред всяка, която дръзне да го предложи. И ще заповядам да бъде набита с пръчки всяка, която отиде по-далече. Принудата е прокълната и ще си остане прокълната.

— Както кажете — отвърна Лелейн. Можеше да означава какво ли не. Следващото обаче бе по-съществено. — Бялата кула прави грешки понякога. Невъзможно е да живеец или да се движиш, без да правиш грешки. Но ние живеем и продължаваме. И дори понякога да се налага да прикриваме грешките си, когато е възможно, ги поправяме. Дори да е болезнено. — Остави чашата си на подноса и излезе, с Мейган по петите ѝ. Мейган прегърна Извора преди да напусне шатрата. Лелейн — не.

Първото, което направи Егвийн, бе да успокои дишането си. Изпълни „реката, удържана от брега“. Лелейн не беше казала изрично, че Егвийн ал-Вийр за Амирлин е грешка, която може би ще трябва да се поправи, но бе стигнала твърде близо.

По обед Чеса донесе храната ѝ на друг дървен поднос — топъл хляб, само с една-две гъгрици по коричката, и паница с леща, с резенчета жилава ряпа и моркови и парченца от нещо, което може би беше козешко. Егвийн успя да хапне само една лъжица. Не Лелейн я тревожеше. Лелейн я беше заплашвала и по-рано, поне допреди да ѝ стане съвсем ясно, че тя все пак е Амирлин, а не кукла. Егвийн зарязва яденето и заби очи в донесението, оставено от Тиана на масата. Никола можеше и да не стигне до шала въпреки своя потенциал, но Кулата имаше дълъг опит във взимането на глупави, пълни с недостатъци жени и превръщането им в уверени Айез Седай. Ларайн я чакаше

прекрасно бъдеще, но трябваше да се научи да спазва правилата, преди да започне да се учи какво може да чупи и кога. Бялата кула беше добра в ученето и на двете неща, но всичко си вървеше по реда. Бъдещето на Боуд щеше да е прекрасно. Нейният потенциал я правеше почти равна на Егвийн. Но Бялата кула изискваше от всяка жена да прави това, което е нужно за Кулата, без значение дали е Айез Седай, новачка или Посветена.

Чеса много красноречиво изрази разочарованието си, когато се върна и завари подноса почти непипнат, особено след като бе заварила закуската съвсем непипната. Егвийн помисли дали да не каже, че я боли корем, но веднага отхвърли тази мисъл. След като чаят ѝ подейства на главоболието — поне за няколко дни, преди да се върне още по-силно с всяка следваща нощ — се оказа, че пълничката жена се е запасила с всевъзможни билкови илачи за всяка болка, купувани от всеки сладкодумен амбулант, всеки от които с още по-гаден вкус от предишния. Умееше да изглежда толкова отчаяна, когато откажеш да излееш горчилката в устата си, че човек накрая се принуждаваше да я изгълта само за да престане да се тревожи. Понякога, изненадващо, отварите ѝ наистина действаха, но бяха последното, което Егвийн би поискала да вкуси. Тя отпрати Чеса с подноса и с обещанието, че ще се нахрани по-късно. Чеса несъмнено щеше да ѝ донесе и вечеря.

Почти се усмихна, като си го помисли — Чеса щеше да стои над нея и да кърши ръце, докато не изяде и последната троха — но очите ѝ отново се върнаха на донесението на Тиана. Никола, Ларайн и Боуд. Сурова учителка беше Бялата кула. Освен когато Кулата е във война с консенсус на Съвета, на Амирлин бе забранено да... Но Кулата беше във война.

Не знаеше колко дълго е седяла, загледана в това късче хартия, само с едно име на него, но когато Сюан се върна, вече бе решила. Сурова учителка, която никога не търпеше игри на фаворитки.

— Леане и Боуд заминаха ли? — попита Егвийн.

— Преди повече от два часа, Майко. Леане трябваше да отведе Боуд, а после да тръгнат по реката.

Егвийн кимна.

— Поръчай, моля те, да оседлаят Дайшар... — Не. Някои хора вече познаваха коня на Амирлин. Твърде много. Не беше време за спорове и обяснения. Не беше време да утвърждава авторитета си. —

Оседлай Бела и ме чакай на пресечката на север. — Почти всички познаваха и Бела. Конят на Сюан, така го знаеха всички.

— Какво сте решили, Майко? — попита загрижено Сюан.

— Решила съм да пояздя. И, Сюан, не казвай на никого. — Улови погледа ѝ и го задържа. Сюан бе служила като Амирлин и можеше да те гледа твърдо като камък. Егвийн беше Амирлин. — На никого, Сюан. Хайде. Тръгвай. И побързай.

Сюан излезе бързо, все така с намръщено чело.

След като остана сама, Егвийн смъкна шарфа, сгъна го грижливо и го прибра в кесията на колана си. Наметалото ѝ беше от добра вълна. Здраво, но без никакви украси. Без шарфа, показващ се от качулката, можеше да мине за всяка друга.

Дървеният пасаж пред кабинета ѝ беше празен, разбира се, но след като прекоси замръзналата улица, тя се смеси с обичайния поток от новачки, осеян тук-там с Посветени и Айез Седай. Новачките се покланяха, без да се спират, Посветените ѝ поднасяха реверанси, щом ги подминеше, след като забележеха, че полите под наметалото не са обшити с бяло, а Айез Седай се носеха плавно, скрили лица под качулките си. И да забележеше някоя, че няма Стражник след нея, какво пък, много Сестри си нямаха Стражник. И не всяка беше обкръжена със сияещия ореол на сайдар. Само повечето.

На две улици от кабинета си тя спря в края на дървения пасаж, срещу потока забързани жени. Постара се да затаи вълнението си. Слънцето беше увиснало на половината си път до хоризонта на запад — златна топка, промушена от разядения връх на Драконовата планина. Сянката на огромния зъбер вече се беше проснала над лагера, загръщайки шатрите в предвечерен здрач.

Най-сетне Сюан се появи, яхнала Бела. Рунтавата кобилка стъпваше уверено по хлъзгавата улица, но Сюан се беше вкопчила в юздите, сякаш се боеше да не падне. И сигурно наистина се боеше. Сюан беше една от най-лошите ездачки, които Егвийн бе срещала. Когато се смъкна от седлото — ръсеше ругатни и оправяше полите си, — изглеждаше облекчена, че е отървала живота си. Бела изцвили тихо, познала Егвийн. Сюан придърпа смъкнатата си качулка и също отвори уста, но Егвийн вдигна предупредително ръка, преди да е успяла да проговори. Видя как думата „Майко“ се очерта на устните ѝ. И сигурно щеше да е достатъчно високо, за да се чуе от петдесет крачки.

— Не казвай на никого — промълви Егвийн. — И никакви забележчици и намеци. — Това май покриваше всичко. — Прави компания на Чеса, докато се върна. Не искам да се тревожи.

Сюан кимна с неохота. Устата ѝ изглеждаше почти нацупена. Все пак беше разумно, че добави „забележчици“ и „намеци“. Егвийн остави някогашната Амирлин нацупена като момиченце и се метна на седлото на Бела.

Отначало трябваше да я подкара ходом заради замръзналите коловози по улиците на стана. И защото всеки щеше да се зачуди кога друг път е виждал Сюан да язди Бела по-бързо от ходом. Стараеше се да язди като Сюан, да се поклаща колебливо, хванала се с ръка за седлото, а понякога — с двете ръце. От което имаше чувството, че ще падне всеки момент. Бела извърщаше глава да я погледне. Знаеше кой е на гърба ѝ и знаеше, че Егвийн може да язди по-добре. Егвийн продължаваше да се прави на Сюан и се стараеше да не мисли докъде се е смъкнало слънцето. През целия стан, отвъд дългите редици фургони, докато първите дървета не я скриха от шатри и от фургони.

Тогава се наведе, опря лице в гривата на Бела и прошепна:

— Ти ме отведе от Две реки. Можеш ли и сега да препуснеш толкова бързо?

Бела не можеше да препуска като Дайшар, но здравите ѝ копита затупкаха през снега. Някога тя беше товарен кон, не беше гледана за конни надпревари или за бой, но даде каквото можеше, изпънала напред шия не по-малко дръзко от Дайшар. Бела препускаше, а слънцето се свличаше надолу все по-бързо, сякаш небето беше станало хлъзгаво. Егвийн се беше смъкнала ниско в седлото и пришпорваше кобилата. Надбягване със слънцето, която знаеше, че няма да спечели. Но дори да не можеше да го надвие, все още имаше време. Биеше с пети в ритъм с копитата на Бела, а Бела тичаше.

Здрачът се спусна над тях, после мракът, преди Егвийн да види луната, блеснала над водите на Еринин. Още имаше време. Беше почти на мястото, където бяха с Гарет и гледаха как корабите се низят към Тар Валон. Дръпна юздите и се вслуша.

Тишина. А след това — приглушена ругатня. И тихо пышкане и скърцане на ремъци — мъже дърпаха тежък товар по снега и се мъчеха да пазят тишина. Тя подкара Бела през дърветата към звуците.

Размърдаха се някакви сенки и тя чу шепота на стоманата, плъзгаща се от ножниците.

После един от мъжете измърмори:

— Тая кранта я знам. На една от Сестрите е. Оная, дето е била Амирлин. Не ми изглежда да е била. Не е по-стара от оназ, дето викат, че била сегашната Амирлин.

— Бела не е кранта — извика отривисто Егвийн. — Отведете ме при Боуд Каутон.

Сред нощните сенки между дърветата се открииха десетина мъжки фигури и я заобиколиха. Всички, изглежда, си мислеха, че е Сюан, но толкова по-добре. За тях една Айез Седай беше Айез Седай, затова я отведоха при Боуд, яхнала кон не по-висок от Бела и загърната в тъмно наметало. Роклята под него също беше тъмна. Бялото щеше да изпъква в нощта.

Боуд също позна Бела и когато Егвийн спря пред нея, посегна и почеса кобилката зад ухото.

— Ти оставаш на брега — каза й тихо Егвийн. — Можеш да се върнеш с мен, след като приключа.

Боуд дръпна ръката си като ужилена, щом позна гласа на Егвийн.

— Защо? — Само попита — не беше чак настоятелно. Толкова поне беше научила. — Аз мога да се справя. Леане Седай ми обясни и ще се справя.

— Знам, че можеш. Но не толкова добре, колкото мен. Все още не. — Много заприлича на укор, който Боуд все пак не заслужаваше. — Аз съм Амирлинският трон, Боуд. Някои решения мога да взимам единствено аз. А някои неща не мога да поискам да ги направи новачка, след като аз мога да ги свърша по-добре. — Това май не беше много по-меко, но не можеше да й обяснява за Ларайн и Никола, или за цената, която Бялата кула иска от всички свои дъщери. Амирлин не можеше да обяснява едното на една новачка, а една новачка не беше готова да научи другото.

Макар и в тъмното, свитите рамене на Боуд говореха, че не разбира, но се беше научила да не спори с Айез Седай, също както беше научила, че Егвийн наистина е Айез Седай. Останалото щеше да го научи, рано или късно. Кулата можеше да я учи колкото време е нужно.

Егвийн слезе от коня и подаде юздите на един от войниците, вдигна поли и загази през снега натам, откъдето се чуваше пъшкането и скърцането. Беше голяма лодка с весла, теглеха я и я бутаха като шейна през снега. Голяма шейна, която трябваше да се прекара между дърветата, макар и с по-малко ругатни, след като дърпащите и теглещи мъже видяха, че тя върви след тях. Повечето мъже предпочитаха да държат езиците си зад зъбите пред Айез Седай и макар да не виждаха лицето ѝ от тъмницата и под качулката, коя друга щеше да е тук, край реката? И да знаеха, че не е същата, която уж щеше да пътува с тях, кой ще ти седне да разпитва една Айез Седай?

Спуснаха внимателно лодката във водата, да не се чуе плискане, и шестима души се качиха в нея и нагласиха греблата в увитите с парцали скоби. Бяха боси, да не се чуе скърцане на ботуши по дъските. По тези води плаваха и по-малки лодки, но тази нощ трябваше да надвият теченията. Един от мъжете на брега ѝ подаде ръка за опора, докато се качи, и тя се намести на седалката при носа, плътно загърната в наметалото. Лодката се плъзна тихо, само греблата мляскаха във водата.

Егвийн се загледа напред, на юг към Тар Валон. Белите стени блестяха под светлината на бледата луна и осветените прозорци придаваха на града приглушено сияние, почти сякаш самият остров беше прегърнал сайдар. Бялата кула изпъкваше ясно дори в тъмното, с грейнали прозорци, сияеща грамада под лунното кълбо. Нещо прехвърча за миг на лунния фон и тя затаи дъх. За миг си помисли, че е било драгхар, злокобна гледка точно в тази нощ.

Прилеп трябва да беше. Пролетта идваше и прилепите вече сигурно дръзваха да излизат навън. Загърна се още по-плътно и загледа приближаващия се град.

Когато пред лодката се извиси високата стена на Северен пристан, Егвийн почти вдигна ръка, за да се защити от белия камък. Войниците горе сигурно щяха да чуят шума. Но греблата само пляснаха тихо, люшнаха се назад и лодката спря там, където трябваше — така че тя да може да докосне желязната верига през залива, чиито огромни звена се открояваха със смътната си лъскавина.

Не беше нужно да я докосва обаче. Нито да чака повече. Прегърнала сайдар, тя едва усети тръпката живот, която я изпълни, преди да намести сплитовете. Земя, Огън и Въздух обкръжиха

веригата; Земя и Огън я докоснаха. Черното желязо светна до бяло по цялата ширина на залива.

Остана ѝ време само да усети, че някоя друга също е прегърнала Извора — наблизко, някъде над нея на стената, а после нещо удари лодката, удари самата нея, и тя усети как студената вода я обгърна, как изпълни носа и устата ѝ. Мрак.

Чу женски гласове. Възбудени гласове.

— Знаеш ли коя е тази?

— Охо! Явно получихме повечко, отколкото се бяхме спазарили.

Нещо се опря до устата ѝ и вътре потече топлина, със смътен вкус на мента. Тя се сгърчи и го преглътна. Отвори очи. И ги прикова в лицето на жената, държаща главата ѝ и чашата. Фенерите в ръцете на струпалите се наоколо войници огряваха достатъчно, за да види ясно лицето ѝ. Лице без възраст. Беше в Северен пристан.

— Така, момичето ми — окуражи я Айез Седай. — Изпий го сега до дъно. Силна доза, засега.

Егвийн понечи да избута чашата, опита се да прегърне сайдар, но усети как се плъзга назад, в непрогледния мрак. Бяха я очаквали. Беше предадена. Но от кого?

ЕПИЛОГ

ОТГОВОР

Ранд се взираше през прозореца в поройния дъжд, леещ се от сивото небе. Поредната буря, изляла се от Гръбнака на света. Драконовата стена. Пролетта трябваше скоро да дойде. Пролетта винаги идваше, рано или късно. По-рано тук, в Тийр, отколкото в родния край, така трябваше да е, макар че по нищо не личеше. Сребристосиня мълния разцепи небето и мина много време, преди да се чуе гърмът. Далечна мълния. Раните в хълбока боляха. Светлина, чаплите, врязани в дланите му, също боляха. След толкова време.

„Понякога болката е единственото, което те кара да се чувстваш жив“ — прошепна Луз Терин, но Ранд го накара да млъкне.

Вратата зад него изскърца и той погледна през рамо към мъжа, влязъл в дневната. Башийр беше с късо сиво копринено наметало, богато и бляскаво наметало, и носеше жезъла на Маршал-генерала на Салдеа — костена палка, увенчана със златна вълча глава, затъкната зад колана до прибрания в ножницата меч. Дългите му, загърнати надолу ботуши бяха излъскани до блясък. Ранд се постара да прикрие облекчението си. Твърде дълго се бяха бавили.

— Е?

— Сеанчанците са склонни — отвърна Башийр. — Луди са колкото си щеш, но са склонни. Държат обаче на лична среща с вас. Маршал-генералът на Салдеа не е Прероденият Дракон.

— С тази лейди Сурот?

Башийр поклати глава.

— Явно е пристигнал представител на императорската им фамилия. Сурот иска да се срещнете с някоя, която нарече „Щерката на Деветте луни“.

Далечен гръм сподиря следващата мълния.

*Яхнали ветровете на бурята,
препускахме към небесния гръм.
Танцувахме сред грохота на мълнии
и раздирахме света.*

Анонимен откъс от поема,
написана вероятно в края на
миналия Век,
известен на някои като Третия
век.

Приписвана понякога на
Преродения Дракон.

КРАЙ НА ДЕСЕТА КНИГА ОТ „КОЛЕЛОТО НА ВРЕМЕТО“

РЕЧНИК

БЕЛЕЖКА ПО ДАТИРОВКИТЕ В НАСТОЯЩИЯ РЕЧНИК.

Томанският календар (създаден от Тома дур Амид) се наложил около две столетия след смъртта на последния мъж Айез Седай. По него се датирани хрониките на годините след Разрушението на света (СР). Толкова много от тези хроники били унищожени по време на Тролоксските войни, че след края им се разгорял спор за точната начална година по старата система. Таим от Гадзара предложил нов календар, който увековечавал освобождението от тролокската заплаха и отбелязвал всяка нова година като „Свободна година“ (СГ). Гадзарският календар получил широко разпространение двадесетина години след края на войните. Артур Ястребовото крило направил опит да наложи свой календар, ознаменуващ основаването на неговата империя (ОО, или „От основаването“), но днес го цитират само историци. След опустошителните разрушения и гибел, причинени от Стогодишната война, Юрен дин Джубаи Рееция се буревестник, учен от Морския народ, изобретил четвърти календар, който бил наложен от панархеса Фареде Тарабонска. Днес се използва така нареченият „Фаредски“ календар, датиращ от условно възприетата година на края на Стогодишната война и отбелязващ годините на Новата ера (НЕ).

Арад Доман: Държава на Аритския океан, в момента разкъсвана от гражданска война и от войни срещу самообявилите се за Преродения Дракон. Столицата ѝ е Бандар Еваан. В Арад Доман владетелят (крал или кралица) се избира от съвет на главенстващите търговските гилдии (Съвета на търговците). Кралят или кралицата трябва да е от знатното съсловие, не от търговското, и се избира пожизнено. По закон те имат абсолютна власта, но могат да бъдат детронирани с гласовете на три четвърти от Съвета. Сегашният владетел е крал Алсалам Саийд, лорд на Алмадар, Върховен трон на дома Алмадар. Настоящото му местопребиваване до голяма степен е забулено в мистерия.

Аша'ман: (1) На Древния език, „Страж“ или „Стражи“, но винаги защитник на истината и справедливостта. (2) Име, дадено както общо, така и за определен ранг на мъжете, дошли в Черната кула, близо до Кемлин в Андор, за да се учат да преливат. Обучението им е съсредоточено главно върху начините за използване на Единствената сила като оръжие, и като още една отлика от порядките в Бялата кула, след като те се научат да улавят сайдин, мъжката половина на Силата, от тях се изисква да извършват всички домакински шетни и физически труд с помощта на Силата. Новозаписаният получава степента „боец“; той носи обикновено черно палто, наречено „куртка“, с висока яка според обичая на Андор. Издигнат ли го в ранга на „вречен“, получава правото да носи сребърна игла, наречена „Мечът“ на яката на куртката си. С издигането му в степен „Аша'ман“ получава правото да носи „Драконовата игла“, от злато и червен емайл, която се поставя на яката от другата страна на „Меча“. Въпреки че много жени, в това число и съпруги, бягат, когато разберат, че мъжете им всъщност могат да преливат, немалко мъже в Черната кула са женени и използват една разновидност на връзката на Стражника, за да обвържат жените си. Същата връзка, но изменена така, че да принуждава към покорство, наскоро е използвана, за да обвърже и пленени Айез Седай.

Баявер, Себбан: Бивш личен секретар на Педрон Ниал (лорд-капитан командирът на Чедата на Светлината) публично, а тайно — началник на шпионската мрежа на Ниал. След смъртта на Ниал Балвер е помогнал за бягството на Мургейз (бивша кралица на Андор) от сеанчанците в Амадор, преследвайки лични цели, и сега е нает за секретар на Перин т'Башинр Айбара и Файле ни Башийр т'Айбара. Перин започва да подозира, че Балвер е нещо повече от онова, което е изглеждал отпървом.

Бандата на Червената ръка: виж Шен ан Калхар.

Бранители на Камъка: Елитната военна формация на Тийр. Сегашният Капитан на Камъка (Командирът на Бранителите) е Родривар Тихера. Само тайренци се приемат в редиците на Бранителите, а офицерите обикновено са от знатен род, макар често от по-долни Домове или по-незначителни разклонения на силни Домове. Задачата на Бранителите е да пазят великата крепост, наречена Тийрския камък, в центъра на град Тийр, да бранят града и да осигуряват полицейска служба вместо Градската стража или други

подобни. Освен по време на война, задълженията им рядко ги отвеждат далече от градските стени. Тогава, както при всички елитни формации, те са ядрото, около което се гради цялата армия. Униформата на Бранителите се състои от черна камизола с бухнали ватирани ръкави на черни и златисти ивици с черни маншети, лъскава гръдна броня и шлем с периферия и с лицев предпазител от стоманени решетки. Капитанът на Камъка носи три къси бели пера на шлема си, а на маншетите на камизолата си — три преплетени златни ширита върху бяла лента. Капитаните носят две бели пера и по един златен сплит върху бели маншети, лейтенантите по едно бяло перо и един черен ширит върху бели маншети, а подлейтенантите — по едно късо бяло перо и чисто бели маншети. Знаменосците имат златоцветни маншети на камизолите, а отредниците — маншети с черни и златисти ивици.

Валута: След много столетия търговия стандартните наименования за монети са се наложили във всички земи: крони (най-голямата монета), марки и петаци. Кроните и марките може да се сечат от злато или сребро, докато петациите могат да бъдат сребърни или медни, като последните се наричат и просто медници. В различните земи обаче тези монети може да са с различна големина и тегло. Дори в една държава от различните владетели са били сечени монети с различни размери и тегло. Поради търговията почти навсякъде може да се намерят монети от много държави. По тази причина банкерите, лихварите и търговците използват везни, за да определят стойността на определена монета. По тази причина се претеглят дори големи количества монети. Единствената книжна валута са „акредитивите“, които се издават от банкери и гарантират, че при представянето на акредитива на приносителя му ще се предостави съответното количество злато или сребро. Поради големите разстояния между градовете, многото време, необходимо за пътуването от един град до друг, както и поради трудностите с транзакциите на големи разстояния, един акредитив може да се приеме в пълната му стойност в град близо до банката, която го е издала, но в по-отдалечен може да се приеме на по-ниска цена. Като правило човек, предприел дълго пътуване, носи акредитиви, за да ги обмени срещу монети при необходимост. Акредитивите обикновено се приемат от банкери или едри търговци, но никога не се използват в дюкяни.

Вкопаване(то): (1) Способността да се използва Единствената сила за диагноза на физическото състояние и заболявания. (2) Способността да се откриват рудни залежи с Единствената сила. Това, че тази дарба е отдавна изгубена за Айез Седай, може да означава, че наименованието е придадено на друга способност.

Гвардия(та) на кралицата: Елитна военна формация в Андор. В мирно време Гвардията пази Закона на кралицата и поддържа мира. Униформата на един гвардеец на кралицата включва червен сюртук, бляскава плочеста ризница, яркочервен плащ и коничен шлем с решетъчно забрало. Офицерите от висшите рангове носят сполети, показващи ранга, и могат да носят златни шпори с лъвска глава. Отскорошна добавка към Гвардията на кралицата е личната охрана на Щерката наследница, съставена изцяло от жени, като единственото изключение е нейният капитан Дойлин Мелар.

Гвардия(та) на Смъртната стража: Елитна военна формация на империята Сеанчан, включваща както човешки същества, така и огиери. Човеците, членове на Гвардията на смъртната стража, са до един да'ковале, родени като собственост и избрани още от млади, за да служат на Императрицата, на която са лично притежание. Фанатично верни и безмилостни, те често носят на раменете си татуирани гарвани, белегът на да'ковале на Императрицата. Членовете огиери са известни като Градинарите. Градинарите обаче са не по-малко фанатично верни от мъжете в Гвардията на Смъртната стража и вдъхват повече страх. Човеци или огиери. Смъртните стражи не само са готови да умрат за Императрицата и имперската фамилия, но са убедени, че животът им е собственост на Императрицата и че тя може да разполага с него, както пожелае. Шлемовете и бронята им са лакирани в тъмнозелено и кървавочервено, щитовете им са лакирани в черно, а копията и мечовете им са с черни пискюли. Виж също: Да'ковале.

Главна Чиновница: Титлата, давана на оглавяващата Сивата Аджа. Този пост в Кулата в момента се заема от Серанча Колвайн, изключително взискателна и придилична жена.

Господарка на сенките: Сеанчанско наименование на смъртта.

Грегорин: Пълното име е Грегорин Панар де Лушенос. Член на Съвета на Деветимата в Иллиан, който в момента изпълнява службата на Стюард на Преродения Дракон в Иллиан.

Да'ковале: (1) На Древния език думата може да се преведе буквално като „притежаван“ или „лице, което е собственост“. (2) При сеанчанците, наред със „собственост“, терминът често се използва за роби. Робството в Сеанчан има дълга и необичайна история, като някои роби са получавали възможността да достигнат голямо могъщество и власт, включително над онези, които са свободни. Виж също со'джин.

Депозитар: Подразделение на Библиотеката на Кулата. Публично са известни дванадесет Депозитара, като всеки съхранява книги и записки, отнасящи се за определен предмет или свързани теми. Един Тринадесети Депозитар, известен само на Айез Седай, съхранява тайни документи, записки и истории, до които достъп имат само Амирлинския трон. Пазителката на Хрониките и Заседателките в Съвета на Кулата. И, разбира се, шепата библиотекарки, които поддържат Депозитара.

Дер'Морат': (1) На Древния език — „старши дресъор“. (2) При сеанчанците представката се използва за означаване на старши, притежаващ високи умения дресъор на различни странни същества, който обучава в това умение други, например дер'морат'ракен. Дер'морат могат да получат доста високо положение в обществото, най-високото от които е това на дер'сул-дам, обучаващите сул-дам, които се равняват по ранг с висши военни служители. Виж също: морат'.

Диви(ят) лов: Мнозина вярват, че Тъмния (често наричан Мрачния или Злия старец в Тийр, Иллиан, Муранди, Алтара и Геалдан) излиза нощем с „черните псета“ или Черните хрътки, за да лови души. Това е Дивият лов. Много хора вярват, че ако видиш да минава Дивият лов, това означава неминуема смърт било за очевидеца или за някой негов близък. Смята се, че особено опасно е да срещнеш Дивия лов на кръстопът малко преди изгрев или точно след залез-слънце.

Дънер: Общо събрание на огиерите. Може да се свиква в един или между няколко стеддинг. Председателства се от Съвета на Старейте на стеддинг, но всеки възрастен огиер може да се изказва или да си избере защитник, който да говори от негово име. „Дънерът“ често се свиква при най-големия дървесен дънер на стеддинг и може да продължи няколко години. Когато възникне въпрос, засягащ всички огиери, се свиква Великият дънер и се събират огиери от всички

стеддинг, за да решат въпроса. Отделните стеддинг се редуват като домакини на Великия дънер.

Дъщери на мълчанието: През цялата история на Бялата кула (над три хиляди години) различни жени, които са били отхвърляни, отказвали да приемат драговолно отредената им съдба и се опитвали да се свържат помежду си. Такива групи — всъщност повечето от тях — били разпръсвани от Бялата кула веднага щом били откривани и били наказвани сурово и публично, за да е сигурно, че ще се превърнат в назидание за другите и че за съдбата им ще се разчуе навсякъде. Последната такава премахната група се нарекли Дъщерите на мълчанието (794–798 НЕ). Дъщерите включвала две Посветени, прогонени от Кулата, и двадесет и три жени, които те събрали и обучили. Всички те били върнати в Тар Валон и били наказани, а двадесетте и три били вписани в книгата за новачки. Само една от тях, Серин Аснобар, успяла да стигне до шала. Виж също: Родство(то).

Дължина, единици за: 10 пръста = 1 стъпка; 3 стъпки = 1 крачка; 2 крачки = 1 разтег; 1000 разтега = 1 миля; 4 мили = 1 левга.

Единение(то): Когато армиите, изпратени от Артур Ястребовото крило под предводителството на неговия син Лутаир, слезли на брега на Сеанчан, те заварили пъстра смесица от народи, често във война един с друг и над които често властвали Айез Седай. Без да имат нещо общо с Бялата кула, Айез Седай действали в името на своето лично могъщество, използвайки за тази цел Силата. Обединявали се в малки групи и постоянно заговорничели едни срещу други. До голяма степен тъкмо тези непрестанни заговори за лично надмощие, водещо до войни между десетките хиляди държавици, позволило на армиите, дошли от Аритския океан, да започнат завладяването на целия континент, а на техните потомци — да го довършат. Това завоевание, в хода на което потомците на първоначалните нашественически армии се превърнали в сеанчанци също толкова, колкото завладените народи на Сеанчан, продължило повече от деветстотин години и се нарича Единението.

Ерит: Дъщеря на Айва, дъщеря на Алар. Привлекателна млада огиерка, за която Лоиал възнамерява да се жени, макар че в момента бяга от нея.

Етаири(те): Елитно военно формирование на Иллиан, в момента командвано от Първи капитан Деметър Марколин. Етаирите

осигуряват личната охрана на краля на Иллиан и охраняват възлови места из държавата. Освен това етаирите по традиция се използват в сражение за щурмуване на най-силните позиции на противника, за да го изтощят, и при необходимост — за да прикрият отстъплението на краля. За разлика от повечето подобни елитни формации, чужденци (с изключение на тайренци, алтарци и мурандийци) не само са приемани благосклонно, но те могат да се издигнат до най-високия ранг, както и мъже от простолюдието, което също така е необичайно. Униформата на етаирите включва зелена камизола, метална ризница с инкрустирани на нея Девет стършела на Иллиан и коничен шлем със стоманен решетъчен предпазител на лицето. Първият капитан носи четири кръга златен ширит на маншетите на камизолата и три тънки златни пера на шлема си. Вторият капитан носи три златни кръга на всеки маншет и три златни пера със зелен връх. Лейтенантите носят по два жълти кръга на маншетите и две тънки зелени пера, подлейтенантите — по един жълт кръг и по едно зелено перо. Знаменосците се отличават с по два прекъснати жълти кръга на маншетите и с по едно-единствено жълто перо, а отредниците — с по един прекъснат жълт кръг. Завръщане (то): Виж Коренне.

Илюминатори, гилдия на: Общество, съхранило тайната на направата на фойерверки. Пазили са много строго тази тайна, дори с цената на убийства. Гилдията си е спечелила името с пищните представления, осигурявани за владетели и по-влиятелни благородници, наречени „Илюминации“. По-малки фойерверки са се продавали и на други лица, но със строгото предупреждение за гибелта, която може да предизвика всеки опит да се научи какво има в тях. Гилдията някога е имала кантори в Кайриен и Танчико, но сега и двете са унищожени. Освен това членовете на Гилдията в Танчико се опълчват срещу нашествието на Сеанчан и оцелелите са направени да'ковале, а самата Гилдия вече не съществува. Все пак отделни Илюминатори са успели да се спасят от сеанчанската власт и може би в близко бъдеще ще се видят още по-пищни илюминации. Виж също да'ковале.

Ишара: Първата кралица на Андор (ок. 994–1020 СГ). След смъртта на Артур Ястребовото крило Ишара убедила своя съпруг, един от най-изтъкнатите пълководци на Ястребовото крило, да вдигне обсадата на Тар Валон и да я придружи до Кемлин с толкова войници,

колкото можел да задели от армията. Докато други се опитвали да завладеят цялата империя на Ястребовото око и са се провалили, Иптар се укрепила здраво на малка територия и устояла. Днес почти всеки благороднически Дом на Андор носи част от кръвта на Ишара и правото на претенции над Лъвския трон зависи както от прякото родство с нея, така и от броя свързвани с това родство линии, които могат да се установят.

Календар: Неделята има десет дни, месецът — 28 дни, а годината — 13 месеца. Няколко празнични дни не влизат в състава на месеците; те включват Слънцеднев (най-дългия ден в годината). Празника на благодарността (веднъж на всеки четири години, на пролетното равноденствие) и Празника на Спасението на Все души, или Деня на Все души (веднъж на всеки десет години, на есенното равноденствие). Въпреки че месеците имат имена — Тайшан, Джумара, Сабан, Айни, Ейдар, Сейвин, Амадайн, Тамаз, Мейгдал, Чорен, Шалдайн, Несан и Дану — те се използват рядко, главно в официални документи и от длъжностните лица. За повечето хора използването на имената на сезоните е съвсем достатъчно.

Капитан-генерал: (1) Военният ранг на предводителя на Гвардията на кралицата в Андор. Този пост в момента се заема от лейди Биргит Трахелион. (2) Титла, давана на оглавяващата Зелената Аджа, макар че се знае само от жените на Зелената. Постът в момента се заема от Аделорна Бастайн в Кулата и от Миреле Беренгари в контингента на бунтовничките Айез Седай, под водачеството на Егвийн ал-Вийр.

Капитан на меч: Виж Капитан на пиката.

Капитан на пиката: В повечето земи благородническите обикновено не водят лично своите ратници на бран. Вместо това наемат някой професионален войник, почти винаги от простолюдието, който отговаря както за обучението, така и за командването на техните ратници. В зависимост от земята, този мъж може да се нарича Капитан на пиката. Капитан на меч. Майстор на коня или Майстор на пиките. Често, и може би неизбежно, възникват слухове за по-интимни отношения, отколкото е прието между благородна дама и слуга. Понякога те са верни.

Катар: Град в Арад Доман, прочут със своите мини и ковачници. Катар е толкова богат, че на неговите Владетели често трябва да се

припомня, че са част от Арад Доман.

Кенсада: Област в Сеанчан, обитавана от полуцивилизовани планински племена. Тези племена са в непрестанни битки помежду си, както и отделните родове вътре в племената. Всяко племе си има свои обичаи и табути, последните от които често са непонятни за всеки извън племето. Повечето племена избягват контакти с поцивилизованите обитатели на Сеанчан.

Коренне: На Древния език — „Завръщането“. Името, дадено от народа на Сеанчан както на флотата от хиляди кораби и на стотиците хиляди войници, занаятчии и други, превозени от тези кораби, които ще дойдат след „Предтечите“, за да си възвърнат правата над земите, отнети от потомците на Артур Ястребовото крило. Виж също Хайлене.

Крилатата гвардия: Личната охрана на Първата на Майен и елитната военна формация на Майен. Членовете на Крилатата гвардия носят боядисани в червено нагръдници и червени шлемове с форма на гърнета с периферия, която стига до тила, и пики с червени вимпели. Офицерите имат на шлемовете си криле, а рангът им се означава с малки пискюли.

Кръвта: Термин, използван от сеанчанците за означаване на благородническото съсловие. Съществуват степени на благородство. Висшата кръв си бръснат главите отстрани и боядисват ноктите си — колкото по-висок е рангът, толкова повече боядисани нокти, но един представител на низшата степен — Низшата кръв, може да боядисва само ноктите на кутретата си. Човек може да бъде издигнат до Кръвта, както и да е роден в нея, и често това е награда за изтъкнати заслуги в служба на Империята.

Куендияр: Вещество, смятано за неунищожимо, създадено в Приказния век. Куендияр поглъща всяка известна сила при опит да бъде счупен и това го прави още по-крепък. Макар да се е смятало, че начинът на направата му е изгубен завинаги, напоследък се ширят слухове за нови предмети, изработени от това вещество. Известно е още като сърцекамък.

Легион(ът) на Дракона: Голяма военна формация, състояща се изцяло от пехота, служеща на Преродения Дракон и обучена от Даврам Башийр по замисъл, съставен от самия него и от Мат Каутон по правила, които рязко се отличават от обикновения набор на пехота. Макар много мъже да влизат в нея доброволно, голяма чет от Легиона

е съставена от набори за Черната кула. Първо събират в една територия всички мъже, пожелали да следват Преродения Дракон, и едва след като ги преведат през Праговете недалече от Кемлин, отделят онези, които могат да се научат да преливат. Останалите, много повече на брой, биват отпращани в тренировъчните лагери на Башийр.

Майстор на коня: Виж Капитан на пиката.

Майстор на пиките: Виж Капитан на пиката.

Марат-дамане: На Древния език — „онези, които трябва да бъдат окаишени“ и също „тази, която трябва да бъде окаишена“. Термин, използван от сеанчанците за всяка жена, която е способна да прелива и която все още не е окаишена като дамане.

Мера’дин: На Древния език — „Лишените от братя“. Името е прието като название на бойно общество от онези айилци, които са изоставили своя клан и септа и са преминали на страната на Шайдо, защото не са могли да приемат Ранд ал-Тор, един влагоземец, за Кар-а-карн, или защото са отказали да приемат неговите разкрития, засягащи историята и произхода на Айил. Изоставянето на клан или септа по каквато и да е причина е анатема сред айилците, поради което и собствените им бойни общества в Шайдо не желаят да ги приемат, и те са създали това общество — Лишените от братя.

Младоци(те): Първите „Младоци“ са младежи, обучаващи се при Стражниците в Бялата кула. Те се вдигат срещу учителите си при опита им да освободят Сюан Санче, след като е свалена от Амирлинския трон. Командвани от Гавин Траканд, Младоците остават верни на Бялата кула и се сражават в малки схватки с Белите плащове, предвождани от Еамон Вал-да. Придружават пратеничеството на Елайда при Преродения Дракон в Кайриен и са свидетели на акция срещу айилците и ашаманите при Думайски кладенци. При завръщането си не са допуснати да влязат в Тар Валон. Младоците носят зелени плащове с Белия глиган на Гавин; онези от тях, които са се сражавали срещу учителите си в Тар Валон, носят на яките си сребърна куличка. Където минат, приемат нов набор, но не взимат ветерани или по-стари мъже. Едно от изискванията е новопостъпилият да се откаже от всякаква друга вяроуност, освен към Младоците, Повъзрастните членове обучават новобранците на техники на Стражниците, тъй като са се отказали да приемат указания от Стражници, а неколцина са отказали предложения за обвързване от

Айез Седай. В много отношения те изобщо не изглеждат привързани към Кулата и Айез Седай. Това отчасти е заради подозрението им, че е било замислено да не оцелеят в експедицията до Кайриен.

Морат': На Древния език — „дресьор“. При сеанчанците се използва за онези, които дресират различни странни животни, например морат'ракен, дресьор на ракен или негов ездач, също така разговорно назоваван „летец“. Виж също: дер'морат'.

Морски народ, йерархия: Ата-ан Миере, Народът на морето се оглавява от Надзорницата на корабите на Ата-ан Миере и от Надзорника на мечовете. Под тях следват Надзорниците на вълните на всеки клан, всяка от които е подпомагана от своята Ветроловка и своя Майстор на меча. Под нея стоят Надзорниците на платната (капитанки на кораби) от нейния клан, всяка от които е подпомагана от своята Ветроловка и своя Надзорник на стоката. Ветроловката на Надзорницата на корабите има власт над всички Ветроловки на Надзорниците на вълните на отделните кланове, които поотделно имат власт над всички Ветроловки от своя клан. По същия начин Надзорникът на мечовете има власт над всички Майстори на мечове, а те от своя страна — над Надзорниците на стоката на своя клан. Надзорницата на корабите бива избирана до живот от „Първите дванадесет“ на Ата-ан Миере, дванадесетте най-старши Надзорници на вълните от кланове. Всяка Над-зорница на вълните бива избирана от дванадесетте най-старши Надзорници на платната от своя клан, наричани за по-просто „Дванадесетте първи“, термин, който също така се използва и за означаване на най-старшите Надзорници на платната, присъстващи където и да е. Тя също така може да бъде свалена с вот на същите тези Дванадесет първи. Всъщност всеки друг освен Надзорницата на корабите може да бъде свален от поста си, чак до най-низшата длъжност на чистач на палубата, заради лошо изпълнение на длъжността, страхливост или други престъпления. Също така Ветроловката на една Надзорница на вълните или на Надзорницата на корабите, която умре от болест, по необходимост трябва да служи на жена от по-нисък ранг, с което се понижава ѝ собственият ѝ ранг.

Мъдра жена: Почетна титла, използвана в Ебу Дар за жени, прославили се със своите невероятни способности да изцеряват почти всяка рана. Една Мъдра жена традиционно се отличава с червен колан. Макар някои хора да са забелязвали, че повечето, ако не и всички

ебударски Мъдри жени не са дори от Алтара, камо ли от Ебу Дар, едва наскоро е станало ясно и е известно на съвсем малцина, че Мъдрите жени всъщност са „Родственички“ и използват различни разновидности на Церенето, като дават за прикритие билки и отвари. При бягството на „Родството“ от Ебу Дар, след като армадата на Сеанчан завзема града, там не остават повече Мъдри жени. Виж също: Родството.

Небесни(те) юмруци: Лековъоръжена и леко снаряжена сеанчанска пехота, носена в битка на гърбовете на летящи същества, наречени то’ракен. Всички те са дребни мъже или жени, главно поради ограниченията на тежестта, която то’ракен могат да пренесат на определено разстояние. Смятани са за едни от най-твърдите воители и ги използват преди всичко по време на набези, на изненадващи атаки в тила на противника и там, където бързото придвижване на войници на позиция е от съществено значение.

Оса-пихтия: Малка водна твар, която изглежда съставена от пихтия, но жили ужасно щом я пипнеш.

Отстъпници: Прозвище, дадено на тринадесет от най-могъщите Айез Седай, които минали на страната на Сянката по време на Приказния век и били заклещени при запечатването на Въртела в затвора на Тъмния. Макар дълго време да се е вярвало, че само те са изоставили Светлината по време на Войната на Сянката, всъщност и други са го направили; тези тринадесет били само лицата с най-висок ранг между тях. Броят на Отстъпниците (които сами се наричат Избраниците) донякъде е смален след пробуждането им в днешни времена. Известните оцелели са Грендал, Демандред, Месаана, Могедиен, Семирага и още двама, които са превъплътени в нови тела и са им дадени нови имена, Осан’гар и Аран’гар. Напоследък се е появил и един мъж, който се нарича Моридин, и той може би е още един от мъртвите Отстъпници, върнат от гроба от Тъмния. Същата вероятност съществува и по отношение на жената, наричаща себе си Циндейн, но тъй като Аран’гар е бил мъж, съживен като жена, то всякакви разсъждения относно самоличността на Моридин и Циндейн може да се окажат безплодни, докато за тях не се научи нещо повече.

Плетящ(ият) кръг: Водачките на Родството. Тъй като никоя членуваща в Родството никога не е знаела как Айез Седай подреждат своята йерархия — знание, предавано едва след като една Посветена

премине през изпитанието за шала — те залагат на мощта в Силата, но придават голяма тежест и на възрастта, като най-старата жена винаги стои над по-младите. Така Плетящият кръг (наименование, избрано също както „Родството“ заради своята невинност) се състои от тринадесетте най-възрастни Родственички, пребиваващи в Ебу Дар. Според правилата всички те трябва да слязат надолу в йерархията, когато им дойде ред да се преместят, но докато пребивават в Ебу Дар, държат пълната власт над Родството до степен, на която може да завиди и самата Амирлин. Виж също: Родство (то).

Предтечи(те): Виж Хайлене.

Пророк(ът): По-официално, Пророкът на Преродения Дракон. Известен някога като Масема Дагар, шиенарски воин, той е обладан от откровение и е решил, че е призван да разпространи словото на Преродения Дракон. Вярва, че нищо — нищо! — не е по-важно от това да бъде признат Прероденият Дракон като живото въплъщение на Светлината, че човек трябва да бъде готов, когато Прероденият Дракон го призове, и че той и неговите следовници ще използват всички средства, за да се възпее славата на Преродения Дракон. Като отхвърля всяко друго име освен „Пророка“, той е предизвикал хаос в Геалдан и Амадиция, по-голямата част от които са под негов контрол. Присъединил се е към Перин Айбара, изпратен да го доведе при Ранд, и по неизвестни причини е останал с него, въпреки че отиването им при Преродения Дракон се бави.

Първата Разсъдница: Титлата, давана на оглавяващата Бялата Аджа. Този пост в момента се заема от Ферейн Нееран в Бялата кула. Ферейн Седай е една от само двете глави на Аджи, които заседават понастоящем в Съвета на Кулата.

Първата Тъкачна: Титлата, давана на оглавяващата Жълтата Аджа. Този пост в момента се заема от Суана Драганд в Бялата кула. Суана Седай е една от само двете глави на Аджи, които заседават понастоящем в Съвета на Кулата.

Разпитвачи(те): Орден в състава на Чедата на Светлината. Наричат себе си „Ръката на Светлината“ и заявят, че целта им е да откриват истината в полемика и да разкриват Мраколюбци. В търсенето на истината и Светлината обичайният им метод за разпитване е изтезанието, обичайното им държане е като на хора, които вече знаят истината и трябва само да накарат жертвата си да я

признае. Понякога се държат все едно, че са напълно отделени от Чедата и от Съвета на Помазаните, който командва Чедата. Главата на Разпитвачите е Върховният инквизитор, понастоящем Радам Асунава, който заседава и в Съвета на Помазаните. Знакът им е кървавочервена овчарска гега. Ратници: Войници, които дължат васална зависимост или преданост на определен владетел или владетелка.

Родство(то): Дори по времето на Тролокските войни, преди повече от две хиляди години (ок. 1000–1350 СР), Бялата кула продължавала да поддържа своите стандарти, отхвърляйки жени, които не могли да отговорят на тях. Една група от тези жени, които се боели да се завърнат в родните си краища в разгара на войните, избягали в Барашта (недалече от днешните околности на Ебу Дар), толкова далече от битките, колкото било възможно по онова време. Наричайки се помежду си „Родството“ и „Родственичките“, те продължили да се укриват и предлагали убежище на други, които били отхвърляни. След време техните срещи с жени, на които им било казано да напуснат Тар Валон, довели до контакти с бегълки и макар причините вероятно да не могат да се разберат никога, започнали да приютяват и бегълки. Полагали неимоверни усилия тези момичета да не разберат нищо за Родството, докато не се уверят, че Айез Седай няма да връхлетят върху тях и да си ги върнат. В края на краищата всички разбрали, че бежанките рано или късно били залавяни и Родството разбрало, че ако не се запази в дълбока тайна, ще бъде наказано сурово. Без самото Родство да знае, Айез Седай в Кулата били наясно за тяхното съществуване почти от самото начало, но воденето на войните не им оставило време да се разправят с тях. В края на войните Кулата осъзнала, че едва ли ще е в техен интерес да унищожат Родството. Преди това много бежанки всъщност успели да се спасят, въпреки пропагандата на Кулата, но след като Родството започнало да им помага, Кулата вече знаела точно накъде се е отправила всяка бегълка и започнали да залавят по девет от всеки десет. Тъй като Родственичките се местели от Барашта (и по-сетнешния Ебу Дар) в усилието си да прикрият своето съществуване и своя брой, без да се задържат на едно място за повече от десет години, за да не би някой да забележи, че не остаряват с обичайната скорост. Кулата повярвала, че са малобройни, а и те определено снишавали глави. За да използва Родството като капан за бегълки. Кулата решила да го остави на мира,

за разлика от други подобни групи в историята, и да съхранява самото съществуване на Родството в дълбока тайна, известна само на пълноправните Айез Седай. Родството няма закони, а по-скоро правила (наречени „Правото“), основаващи се отчасти на правилата за новачките и Посветените в Бялата кула и отчасти на необходимостта да се съблюдава тайна. Както може да се очаква, предвид произхода на Родството, те много твърдо налагат Правото над всички свои членове. Явните отскорошни контакти между Айез Седай и Родственичките, макар да са известни само на шепа Сестри, са предизвикали много поводи за изумление, в това число и факта, че съществуват два пъти повече Родственички, отколкото Айез Седай, и че някои от тях са с повече от сто години по-стари от която и да било Айез Седай, живяла преди Тролокските войни. Въздействието на тези разкрития, както над Айез Седай, така и над Родственичките, все още е предмет на спекулации. Виж също: Дъщерите на мълчанието, Плетящият кръг.

Сеандар: Имперската столица на Сеанчан, разположена в северозападната част на континента Сеанчан. Освен това е и най-големият град в Империята.

Сиснера, Дарлин: Върховен лорд в Тийр, който първоначално въстава срещу Преродения Дракон, но сега служи като Стюард на Преродения Дракон в Тийр.

Со’джин: Най-близкият превод от Древния език би бил „висина сред низините“, въпреки че някои го превеждат като „и небе, и долина“, наред с още няколко възможни тълкувания. Со’джин се прилага от сеанчанците за висши слуги по наследство. Те са да’ковале, собственост, но притежават значителна, власт и много често — могъщество. Дори хората от Кръвта стъпват предпазливо около со’джин на имперската фамилия и говорят със со’джин на самата Императрица като с равни. Виж също: Кръвта; да’ковале.

Сърце: Основна единица в организацията на Черната Аджа. Всъщност клетка. Едно Сърце се състои от три Сестри, които се познават помежду си; всяка членуваща в Сърцето познава още една Сестра от Черните.

Таборвин, Бреане: Доскоро отегчена от живота кайриенска благородничка; загубила е богатството и сана си и сега не само е слугиня, но и в сериозна романтична връзка с мъж, когото по-рано сигурно е щяла да презре.

Таборвин, Добрайн: Лорд в Кайриен. В момента служи като Стюард на Преродения Дракон в Кайриен.

Тарабон: Държава на Аритския океан. Някога процъфтяваща с търговията си, изнасяйки главно килими, бои, както и фойерверките на Гилдията на илюминаторите, сега Тарабон преживява трудни времена. Опустошена от гражданска война и анархия, съчетани с войни срещу Арад Доман и Вречените в Дракона, тя е узряла за беритба при идването на сеанчанците. Сега е под пълния контрол на Сеанчан. Палатата на Гилдията на илюминаторите е разрушена и повечето Илюминатори са превърнати в да'ковале. Повечето тарабонци като че ли са благодарни на сеанчанците затова, че са възстановили реда, и след като сеанчанците им позволяват да си живеят живота с минимална намеса, не изпитват никаква охота отново да подхващат войни, за да прогонят сеанчанците. Съществуват обаче и няколко владетели и воители, останали извън сеанчанската сфера на влияние, които се надяват да върнат свободата на страната си.

Тегло, единици за: 10 унции = 1 пуд; 10 пуда = 1 камък; 10 камъка = 1 стотина; 10 стотини = 1 тон.

Търсачи: По-официалното наименование е „Търсачи на истината“, полицейско/шпионска организация на Сеанчанския имперски трон. Въпреки че повечето Търсачи са да'ковале и собственост на Сеанчанската имперска фамилия, те разполагат с широкообхватна власт. Дори човек от Кръвта може да бъде задържан заради това, че не е успял да отговори на въпрос, поставен му от Търсач, или затова, че не е успял да сътрудничи изцяло на Търсач, като последното се определя от самите Търсачи и може да се преразгледа единствено от Императрицата. Търсачите, които са да'ковале, са белязани на двете рамене с гарван и кула. За разлика от Смъртната стража. Търсачите рядко горят от желание да си показват гарваните, отчасти защото това разкрива кои са и какво са.

Фейн, Падай: Някогашен Мраколюбец, а сега нещо повече и много по-лошо от Мраколюбец и враг на Отстъпниците също толкова, колкото и на Ранд ал-Тор, когото мрази с цялото си същество. За последен път е видян във Фармадинг с Торам Риатин.

Фел, Херид: Авторът на „Разум и безразсъдство“ и други книги. Фел е ученик (и учител) в Академията в Кайриен. Намерен е разчленен в кабинета си.

Хайлене: На Древния език — „Предтечи“ или „Онези, що идат преди“. Термин, прилаган от Сеанчан за мощната авангардна армада, изпратена отвъд Аритския океан да разузнае земите, над които е властвал някога Артур Ястребовото крило. Сега под командването на Върховната лейди Сурот, четта им се е увеличила от набори от завладените земи и Хайлене е надвишила многократно първоначалните си задачи и на практика е продължена от Завръщането.

Ханлон, Давед: Мраколюбец, бивш командир на Белите лъвове в служба на Отстъпника Рахвин, докато той държи Кемлин под името лорд Гебрил. Оттам Ханлон е отвел Белите лъвове в Кайриен със заповед да подкрепи бунта срещу Преродения Дракон. Белите лъвове са унищожени от „мехури на злото“ и на Ханон е повелено да се върне в Кемлин и под името Дойлин Мелар си е спечелил благоразположението на Елейн, Щерката-наследница. Според мълвата той се е домогнал до много повече от благоразположение.

Ча Файле: (1) На Древния език — „Нокът на соколицата“. (2) Име, прието от млади кайриенки и тайренки, уж последователки на джи-е-тох, заклели се във вярност на Файле ни Башийр т'Айбара. Те действат като нейни съгледвачки и шпионки. След пленяването ѝ от Шайдо продължават дейността си под наставленията на Себбан Балвер.

Чедата на Светлината: Общество със строго аскетични убеждения, неподчинено на нито една държава и обрекло се да надвие Тъмния и да унищожи всички Мраколюбци. Основан по време на Стогодишната война от Лотаир Мантелар с цел да събира съмишленици срещу нарастващия брой на Мраколюбци, през войната орденът се е развил в напълно военизирано общество. Изключително безкомпромисни във вярата си. Чедата са убедени, че единствено те познават истината и правото. Смятат Айез Седай и всички, които ги поддържат, за Мраколюбци. Известни са с презрителното си прозвище „Белите плащове“. Първоначално командването им се е намирало в Амадор, Амадиция, но са изтласкани оттам, след като сеанчанците завладяват града. Гербът им е златен изгрев на бяло поле. Виж също Разпитвани.

Червените ръце: Бойци от „Бандата на Червената ръка“, подбрани на временна полицейска служба, за да гарантират, че останалите бойци от Бандата няма да причинят вреди в някой град или

село. Наречени са така, защото при изпълнението на службата носят дълги, покриващи почти целия ръкав червени ленти. Обикновено се избират измежду най-опитните и благонадеждни хора. Тъй като всяка причинена щета трябва да се възмездява от мъжете, служещи като Червени ръце, те полагат големи усилия всичко да е мирно и кротко. Много бивши Червени ръце са избрани да придружат Мат Каутон до Ебу Дар. Виж също: Бандата на Червената ръка.

Черните хрътки: Твари на Сянката, създадени с покварата на Тъмния от вълчия сой. Макар външно да наподобяват хрътки, те са по-черни от нощ и са големи колкото дребни коне. Обикновено бягат в глутница от по десет-дванайсет, въпреки че са забелязвани дири и от по-големи глутници. По мека земя не оставят следи, ала оставят отпечатъци върху камък и често са придружени от миризма на изгоряла сяра. Обикновено не излизат в дъждовно време, но ако са тръгнали, дъждът няма да ги спре. Хванат ли нечия следа, трябва да се излезе срещу тях и да бъдат надвити, инак смъртта на жертвата е неизбежна. Единственото изключение е, ако жертвата успее да се добере до другия бряг на река или поток, тъй като Черните хрътки не влизат в течаща вода. Или така поне се смята. Кръвта и слюнката им са отрова и ако капка от тях се допре до кожата, жертвата ще умре бавно и много мъчително. Виж също Дивия лов.

Шара: Загадъчна земя, разположена на изток от Айилската пустош. Земята е защитена както от негостоприемната природа, така и от вдигнати от хората стени. За Шара се знае твърде малко, тъй като населението на тази земя изглежда много усърдно пази културата си в тайна. Шаранците отричат да са ги засягали Тролоксните войни, въпреки противоположните твърдения на айилците. Те отричат и всякакво знание за опита за нашествие на Артур Ястребовото крило, въпреки историческите записки на свидетели от Морския народ. Малкото изтекла информация разкрива, че шаранците се управляват от абсолютен монарх — Ш'боан, ако е жена, и Ш'ботай, ако е мъж. Този монарх властва точно седем години, след което умира. Тогава властта минава в ръцете на съпруга съпругата на владетеля, който управлява точно седем години и умира. Този модел се е повтарял още от времето на Разрушението на света. Шаранците вярват, че смъртта е „По волята на Шарката“. В Шара има преливащи, известни с името Айад, които при раждането си биват татуирани по лицето. Жените Айад прилагат

строго законите, засягащи Айад. Сексуална връзка между един Айад и не-Айад се наказва със смърт за не-Айад, като Айад също го (я) убиват, ако се докаже насилие от негова (нейна) страна. Ако от такъв съюз се роди дете, то се оставя изложено на природните стихии и умира. Мъжете Айад се използват единствено за оплождане, щом достигнат двадесет и една годишна възраст или започнат да преливат, което настъпи първо, жените Айад ги убиват, а тялото се изгаря. Предполага се, че Айад преливат Единствената сила само по заповед на Ш'боан или Ш'ботай, които винаги са обкръжени от жени Айад. Дори самото име на земята е под съмнение. Известно е, че местните обитатели се наричат с много различни имена, в т.ч. Шамара, Ко'дансин, Томака, Кигали и Шибуя.

Шей'мошиев: На Древния език — „сведени очи“ или „притворени очи“. При сеанчанците да кажеш, че някой е „станал шей'мошиев“ означава, че е изгубил достойнството си. Виж също: шей'таер.

Шей'таер: На Древния език — „открити очи“ или „равен поглед“. При сеанчанците е свързано с честта, с достойнството, със способността да погледнеш някого в очите. Възможно е да „бъдеш“ или да „имаш“ шей'таер, което означава, че някой има чест и достойнство, и също така да „спечелиш“ или да „изгубиш“ шей'таер. Виж също: шей'мошиев.

Шен ан Калхар: На Древния език — „Бандата на Червената ръка“. (1) Легендарна група герои, извършили много подвизи и най-накрая загинали в защита на Манедерен, когато тази страна била унищожена през Тролокските войни. (2) Военно формирование, събрано почти по случайно стечение на обстоятелствата от Мат Каутон и организирано според изискванията на върховете на военното изкуство от времената на Артур Ястребовото крило и непосредствено преди него. Виж също: Червените ръце.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.